DIANA SINGER
GHID POP ROCK

Dedicaţie: Lui Vlad Mănescu

PREFAŢĂ

*

Lucrarea de faţă cuprinde câteva sute de biografii şi discografii ale unor artişti şi trupe care au abordat diverse stiluri şi genuri muzicale, ca pop, rock, blues, soul, jaz şi altele. Cartea este dedicată celor care doresc să-şi facă o idee despre muzica şi activitatea celor mai cunoscuţi artişti, mai noi şi mai vechi, de la începutul secolului şi până în zilele noastre. Totodată am inclus şi un capitol de termeni muzicali la care cititorul poate apela pentru a înţelege anumite cuvinte sau expresii care nu îi sunt familiare. Fără a se dori o lucrare foarte complexă, această mică enciclopedie oferă date esenţiale din biografia celor mai cunoscuţi artişti şi trupe, lăsând loc lucrărilor specializate pe un anumit gen sau stil muzical să dezvolte şi să aprofundeze ceea ce am încercat să conturez în câteva rânduri.

Discografia fiecărui artist sau trupă cuprinde albumele apărute de la începutul activităţii şi până în prezent, sau, de la caz la caz, până la data desfiinţării trupei sau abandonării carierei. Am numit disc de platină sau aur acele albume care s-au vândut într-un anumit număr de exemplare (diferit de la ţară la ţară, vezi capitolul TERMENI MUZICALI) care le-au adus acest statut. Totodată, am inclus şi o serie de LP-uri BEST OF sau GREATEST HITS apărute la casele de discuri din întreaga lume. De aceea veţi observa că discografia unui artist sau a unei trupe cuprinde mai multe albume decât au apărut în timpul vieţii sau activităţii acestora (vezi Jimi Hendrix, de exemplu) şi asta pentru că industria muzicală şi magnaţii acesteia şi-au protejat contractele şi investiţiile iniţiale cât mai mult posibil, profitând la maximum de numele artiştilor şi trupelor lor. Multe albume cu acelaşi

conţinut apar uneori cu titluri diferite, acestea depinzând de ţara şi casa de discuri care le-a comercializat. De asemenea, de-a lungul timpului au apărut şi o serie de colecţii Best Of (aşa-numite „Box Sets”) editate cu diverse ocazii (de Crăciun, la împlinirea unui anumit număr de ani de la înfiinţarea trupei, de la moartea artistului etc.) atât pentru a satisface cerinţele publicului, cât şi din motive strict financiare. Reeditările unor albume sunt, de asemenea, incluse în multe dintre discografii. Nu apar însă albumele bootleg (neoficiale) şi nici discurile single sau maxi single. În schimb, apar câteva LP-uri pentru colecţionari, aşa-numitele rarităţi, publicate într-un număr restrâns şi dedicate fanilor înfocaţi. Discografiile cuprind atât albumele şi mini-albumele editate pe CD, cât şi discurile vinil.

Acestea fiind spuse, nu-mi rămâne decât să vă urez lectură plăcută, în speranţa că această mică enciclopedie vă va fi de folos.

Diana Singer

r

10.000 Maniacs

Grup american înfiinţat în 1981 la New York. Membrii săi erau: Natalie Merchant (lead vocal), Jérôme Augustyniak (drums), Robert Buck (guiţar), Dennis Drew (keyboards) şi Steven Gustafson (bas). Specializaţi iniţial în piese cover după trupe ca Joy Division şi Gang Of Four.

10, O Maniacs au devenit cu adevărat cunoscuţi când DJ-ul de la BBC, John Peel, i-a introdus în programele sale cu piesa *My Mother, The War.* Aceeaşi piesă a intrat şi în Top 50 în 1983. În anul următor au întreprins un turneu în Marea Britanie, iar în 1985 au semnat un contract cu

Elektra Records. Prima intrare în Top 40 din SUA s-a produs în 1987 cu albumul BLÂND MAN'S ZOO, devenit disc de aur în 1988 şi de platină în 1989.

În 1993, Merchant a părăsit grupul pentru o carieră solo. Cei rămaşi au hotărât să-şi continue activitatea, alăturând trupei duoul folkrock John & Mary.

În întreaga sa activitate, 10.000 Maniacs a fost cunoscut ca un grup original, deşi folosea influenţe muzicale străine.

Love Among The Ruins (1997), MTV Unplugged (1993), Our Time în Eden (1992), Hope Chest – The Fredonia Recordings 1982 – 1983 (1990), Blând Man's Zoo (1989), în My Tribe (1987), The Wishing Chair (1985), Secrets Of The I Ching (1983)

10 CC

Grup format în 1970 în Manchester, în componenţa: Eric Stewart (n. la 20 ianuarie 1945, Manchester, Anglia; vocals, guiţar), Lol Creme (n. Lawrence Creme, la 9 septembrie 1947, Manchester; vocals, guiţar), Kevin Godley (n. la 7 octombrie 1945, Manchester; vocals, drums) şi Graham Gouldman (n. la 10 mai 1945, Manchester; vocals, guiţar), care avea deja la activ multe hituri compuse pentru trupe ca Yardbirds, Hollies şi Jeff Beck.

După ce au lucrat o perioadă cu Neil Sedaka, 10CC au demarat propria lor carieră la casa de discuri a lui Jonathan King, cu piesa *Donna,* care a ajuns pe locul doi în Marea Britanie. În 1975 au lansat *I'm Not în Love,* care le-a adus un succes memorabil, atât în Marea Britanie cât şi în Statele Unite. Un an mai târziu, grupul se divide în două: Godley şi Creme încep o nouă carieră în producţia video, în timp ce Stewart şi Gouldman duc mai departe numele grupului într-o nouă formulă, care-i cuprinde pe Rik Ferm (guiţar), Tony O'Malley (keyboards) şi Stuart Tosh (drums).

În decursul timpului, 10CC au mai atins doar ocazional topurile. În 1982, Stewart şi Gouldman au abandonat activitatea în cadrul grupului, dedicându-se

unor proiecte şi colaborări externe.

Un nou album apare abia în 1992, când cei doi reîncep să scrie împreună, iar Godley şi Creme se alătură şi ei la înregistrări. Această reunire temporară nu s-a bucurat însă de succesul scontat.

The Very Best Of 10CC (1997), King Biscuit Flower Hour (1996), Alive (1995), Mirror Mirror (1995) ... Menswhile (1992), Windows în The Jungle (1983), 10CC În Concert (1982)

10 Out Of 10 (1981), Bestof10CC (1980), Look Hear (1980), Greatest Hits 1972 – 1978, (1979), Bloody Tourists (1978), Deceptive Bends (1977), Live & Let Live (1977), How Dare You? (1976), 100CC (1975), The Original Soundtrack (1975), Greatest Hits (1975), Sheet Music (1974), Ten CC (1973).

2 Live Crew

Trupă rap din Miami, Florida, SUA, înfiinţată în 1985, de Luther „Luke Skywalker" Campbell (n. 1960). Ceea ce a atras atenţia asupra lor a fost faptul că un judecător din Broward County a declarat cel de-al treilea lor LP, intitulat AS NASTY AS THEY WANT TO BE (care include şi single-ul *Me. Se Horny*), ca fiind, din punct de vedere legal... obscen! Oricum acest lucru nu a împiedicat vânzarea lui în 3 milioane de exemplare, iar în 1993, o curte de apel federală a anulat verdictul. Trupa a mai avut însă parte şi de alte procese: pentru că au luat în derâdere diverse nume de directori, pentru că au făcut gesturi obscene într-un concert din Hollywood, pentru că n-ar fi plătit drepturile pentru piesa lui Roy Orbison *Pretty Woman,* pe care au parodiat-o etc.

Albumele lor au fost interzise spre vânzare minorilor din cauza textelor lor pornografice. După destrămarea 2 Live Crew, Campbell a cântat solo şi a publicat o autobiografie, după care a refăcut grupul sub denumirea de The New 2 Live Crew.

The Original 2 Live Crew (1995), Back At Your Ass *For The Nine-4 (1994), Greatest Hits (1992), Live (1991), Sports Weekend (As Clean As They Wanna Be) (1991), Live*

în Concert (1990), As Clean As They Wanna Be (1989), As Nasty as They Wanna Be (1989), Move Somethin' (1988), Is What We Are (1984)

2 Unlimited

Grup înfiinţat în 1991, 2 Unlimited este un proiect tehno-house al producătorilor şi compozitorilor Jean-Paul de Coster şi Phil Wilde din Belgia, al rapperului şi textierului Ray Shijngaard şi al cântăreţei olandeze Anita Doth.

Ray Shijngaard (n. la 28.07.1971), cunoscut cândva sub pseudonimul de Ray Kid, dansa încă de la vârsta de 13 ani breakdance şi electro boogie pe străzile din Amsterdam. Pe când era copil de trupă pe lângă un grup hip-hop, Ray a început să devină interesat de rap-ul hardcore american al formaţiilor Public Enemy, Ice Cube şi Ice-T. O vreme a lucrat şi ca bucătar la aeroportul din Amsterdam, la restaurantul business class.

Anita (n. la 28 decembrie 1971) a cântat cu un grup feminin numit The Trouble Sisters, a lucrat ca model, dar şi ca administrator de tichete de trafic la divizia de poliţie din Amsterdam. Atât ea, cât şi Ray aveau mama olandeză şi tatăl surinamez. În 1991 au înfiinţat (alături de producătorii Jean-Paul de Coster şi Phil Wilde) 2 Unlimited şi s-au lansat cu piesa *Get Ready for This* şi apoi cu albumul GET READY. Pentru a păstra legătura cu atmosfera de club, cei doi trimiteau aşa-numitele „white-labels" DJ-ilor de club, înainte cu două săptămâni de apariţia oficială a single-urilor.

Cel de-al doilea album, NO LIMITS, a fost răsplătit cu platina în Anglia, Germania şi Olanda şi a ocupat prima poziţie în toate topurile europene. Cu cel de-al doilea single de pe primul LP (după *No Limit), Tribal Dance,* realizat în vara lui '93, 2 Unlimited a devenit un adevărat fenomen, reuşind să pătrundă şi pe piaţa americană.

În iunie 1994, după succesul cu *Faces,* au înregistrat LP-ul REAL THINGS, cu al cărui single, *The Real Thing*, au intrat în numai trei săptămâni direct pe poziţia a cincea în topurile europene. Cu single-ul *Twilight Zone* au cucerit

apoi Asia, Australia şi Canada. În 1996 au realizat HITS UNLIMITED, care este o retrospectivă a celor 4 ani petrecuţi împreună. Din păcate, Anita a părăsit grupul pentru o carieră solistică.

Hits Unlimited (1996), Real Things (1994), No Limits (1993), Get Ready (1992)

24 – 7 Spyz

Grup format în 1986 în sudul Bronxului, un cartier din New York, din Jimi Hazel (guiţar, vocals), Peter Fluid (vocals), Rick Skatore (bass) şi Anthony Johnson (drums). Albumul de debut a apărut în 1988 şi se numeşte HARDER THAN YOU. Acesta amestecă elemente de rap cu reggae într-o substanţă de funk şi thrash. Urmează albumul GUMBO MILLENIUM şi concerte în care încep să atragă atenţia presei prin reprezentaţii extrem de sălbatice. Din păcate, din cauza unor divergenţe de ordin muzical, Fluid şi Johnson au părăsit trupa. Au fost înlocuiţi de Joel Maitoza (drums) şi Jeff Brodnax (vocals), care au debutat în trupă pe EP-ul – care conţine cinci piese – THIS IS 24 – 7 SPYZ, apărut în 1991. Discografia este completată cu STRENGTH ÎN NUMBERS şi TEMPORARILY DISCONNECTED, după care şi-au refăcut componenţa originală şi au înregistrat albumul **6.** Doug Pinnick (vocals), de la King's X, colaborează şi el la două piese de pe acest album.

Heavy Metal Soul by the Pound (1996), 6 (1996), Temporarily Disconnected (1995), I Wanna Show You (1995), Slave To The Music (1994), Strength în Numbers (1992), This Is... 24 – 7 Spyz (EP), (1991), Gumbo Millenium (1990), Harder Than You (1988)

2 pac

Túpac Amaru Shakur s-a născut la New York în 1971. În copilărie s-a mutat la Baltimore unde a urmat „The Baltimore School for the Performing Arts". Din păcate, deşi a fost un elev foarte apreciat, nu a putut să-şi termine studiile pentru că a trebuit să se mute împreună cu familia în Oakland, California. Aici a intrat în grupul rap Digital Underground, ca dansator. Dar cu puţin înainte ca acesta

să se bucure de succes, Tupac a realizat propriul său album 2 PACALLYPS NOW, de pe care s-a remarcat *Brenda's Got A Baby.* Cel de-al doilea album, STRICTLY FOR MY NIGGAZ a fost şi mai bine primit. Între timp Tupac a apărut în filme ca *Juice* şi *Poetic Justice.* În 1995, pe când juca în ABOVE THE RIM, după ce lansase LP-ul ME AGAINST THE WORLD, Tupac a fost acuzat de agresiune sexuală de o femeie pe care o întâlnise într-un club de noapte. La câteva ore înainte de a primi sentinţa (vinovat) el a fost prădat sub ameninţare cu arma de nişte indivizi necunoscuţi. Rapperul a fost eliberat pentru o cauţiune în valoare de 1 milion de dolari.

În 1996 a realizat, ca răspuns la critica muzicală, cel mai bun LP al său, care s-a vândut în 6 milioane de exemplare, intitulat ALL EYES ON ME. Câteva luni mai târziu, pe când lucra la filmul *Gridlock,* Tupac a fost asasinat, fiind împuşcat de un anonim. A murit la 13 septembrie 1996.

All Eyes On Me (1996), Me Against The World (1995), Strictly 4 My N.I.G.G.A.Z. (1993), 2 pacalypse Now (1991)

A

A-HA

Grup norvegian, compus din Morten Harket (n. la 14 septembrie 1959, Oslo, lead vocals), Magne Furuholmen (n. la 1 noiembrie 1962, Oslo; vocals, keyboards) şi Pal Waaktaar (n. la 6 septembrie 1961, Oslo; vocals, guiţar) şi înfiinţat în 1982, după mai mulţi ani în care componenţii săi au cântat în diferite trupe scandinave.

Primul lor contract semnat cu Warner Bros Records s-a soldat cu single-ul *Take On Me*, fără succes pe piaţă la vremea apariţiei sale. Remixat mai târziu şi însoţit şi de un videoclip (cu personaje de desene animate care-i reprezentau pe membrii grupului), single-ul a ajuns numărul 1 în SUA şi 2 în Marea Britanie.

Un turneu mondial şi o serie de hituri le-au consolidat succesul. În 1987, lui Pal Waaktaar i s-a încredinţat compunerea temei muzicale a filmului James

Bond *„The Living Daylights”.*

Ultima piesă a grupului ajunsă în topurile din Marea Britanie a fost remake-ul din 1990 după piesa trupei Everly Brothers *Crying în The Rain*.

Memorial Beach (1993), East Of The Sun, West Of The Moon (1991), Stay On These Roads (1988), Scoundrel Days (1986), Hunting High And Low (1985)

Aaliyah

Născută Aaliyah Houghton, în Detroit, Michigan, SUA, cântăreaţa este un nume de referinţă în dezvoltarea mişcării muzicale New Jill. Single-ul ei de debut din 1993 *Back And Force* a pătruns rapid în topurile americane R & B. Un an mai târziu, la numai 15 ani (după unele surse), lansează primul album, AGE AM'T NOTHING BUT A NUMBER (probabil mai mult decât un titlu, „vârsta nu-i decât un număr” a făcut-o să-şi ţină secretă data naşterii). În acelaşi an se căsătoreşte cu producătorul LP-ului, R. Kelly.

În ciuda succesului comercial, Aalyiah s-a dedicat cu aceeaşi perseverenţă studiilor, pe care le-a urmat la High School Of The Performing Arts, în Detroit.

One în A Million (1996), Age Ain’t Nothing But A Number (1994)

ABBA

Grup suedez format în 1971. Membrii săi avuseseră până atunci fiecare o carieră solo şi erau figuri cunoscute în ţara lor. Anni-Frid (n. 15 noiembrie 1945 în Norvegia) s-a mutat la Stockholm în 1967 pentru o carieră solistică, sub numele de Frida. Agneta Falstog (n. la 5 aprilie 1950 în Suedia) a început să cânte la 17 ani, iar în 1968 a avut mare succes cu hitul *I Was. Se în Love.* Bjørn Ulvaeus (n. la 25 aprilie 1945 în Suedia) a cântat alături de Hootenanny Singers, iar Benny Anderson (n. la 16 decembrie 1946, în Suedia) a fost liderul grupului The Hep Cats.

Abia la doi ani după ce au format cvartetul şi-au luat numele de ABBA (acronim al numelor lor), participând la festivalul Eurovision cu piesa *Ring, Ring*, care însă nu s-a bucurat de succes. Şi-au luat revanşa un an mai târziu cu

Waterloo, piesa care le-a adus celebritatea nu numai în Europa, ci şi în SUA, prin intermediul televiziunii. Au urmat o serie de hit single-uri şi de turnee care i-au făcut cunoscuţi în întreaga lume şi au adus mai mulţi bani economiei suedeze decât uzinele Volvo. Din păcate, cariera lor ca grup a început să fie ştirbită de problemele personale. Agneta şi Bjørn au divorţat în 1979, iar Anni-Fried şi Benny doi ani mai târziu. Grupul s-a dizolvat în 1982, fiecare membru implicându-se în proiecte personale.

More Abba Gold (1996), Thank You For The Music (1995), Mas Oro (1994), Gold: Greatest, Hits (1992), Abba Live (1986), Thank You For The Music (1983), The Singles (1982), The Visitors (1981), Super Trouper (1980), Greatest Hits, Vol. 2 (1979), Voulez-Vous (1979), The Album (1977), Arrival (1976), Greatest Hits, Vol. 1 (1976), Abba (1975), Waterloo (1974)

ABC

Grup înfiinţat la începutul anilor '80 de Martin Fry (n. la 9 martie 1958, Manchester, Anglia, vocals), Mark White (n. 1 aprilie 1961, Sheffield, Yorkshire, Anglia; guiţar) şi Stephen Singleton (n. 17 aprilie 1959, Sheffield, Yorkshire, Anglia; sax). A fost completat apoi cu Mark Lickley (bass) şi David Robinson (drums), acesta din urmă fiind înlocuit mai târziu de David Palmer (n. 29 mai 1961, Chesterfield, Derbyshire, Anglia).

Albumul de debut, TEARS ARE NOT ENOUGH, editat la propria lor casă de discuri, Neutron, a intrat în Top 20 U.K. în decembrie 1981. Anul următor le-a adus nu mai puţin de trei intrări în Top 10 cu piesele *Poison Arrow, The Look of Love* şi *All of My Heart.*

Albumul din 1982, LEXICON OF LOVE, editat de Trevor-Horn, este o colecţie completă de piese melodramatice pop şi a devenit number one în topurile din Marea Britanie, unde a rămas nu mai puţin de un an. Realizările imediat următoare au fost mai prost primite de public, ceea ce a dus la părăsirea grupului de către mulţi dintre componenţii săi, astfel că în 1984 rămăseseră numai Fry şi White. Ei au menţinut grupul folosind în continuare

muzicieni de studio (session musicians) şi operând schimbări de imagine. Noul look, în special cel din clipurile video, le-a adus un oarecare succes în SUA, piesa *Be Ne-ar Me* intrând în Top 10, iar *Millionaire* în Top 20. Martin Fry s-a îmbolnăvit apoi grav, absentând o lungă perioadă. Come-backul s-a petrecut în 1987 cu *When Smokey Sings* (un tribut adus lui Smokey Robinson). Din păcate, ABC nu s-a mai bucurat de succesul pe care l-a avut la debut.

Skyscraping (1997), Remix Collection (1994), Abracadabra (1991), Absolutely ABC (1990).

Up (1989), Alphabet City (1987), How To Be A *Zillionaire (1985), Beauty Ştab (1983), The Lexicon of Love (1982)*

Paula Abdul

S-a născut la 19 iunie 1963 în Los Angeles, California, SUA. Cea mai mare parte a copilăriei şi-a petrecut-o în trupe de dans şcolare. La 17 ani a devenit coregrafă a trupei de majorete a echipei de baschet LA Lakers, iar mai târziu a fost angajată a trupei Jacksons, pe post de coregraf consultant pentru turnee. Paula a mai colaborat, tot în calitate de coregrafă, cu George Michael, Duran Duran, ZZ Top, Doly Parton şi Janet Jackson. Concentrându-şi atenţia spre propria sa carieră muzicală, a realizat în 1988 albumul de debut FOREVER YOUR GIRL, care s-a bucurat de succes pe ambele părţi ale Atlanticului. Apogeul l-a atins însă cu SPELLBOUND din 1991, din cuprinsul căruia piesa *Rush, Rush* a ajuns number one.

Anii următori şi i-a petrecut făcând faţă unui proces intentat de o fostă cântăreaţă din grupul ei, care susţinea că ea ar fi cântat *Forever Your Girl*, şi nu Paula.

În vara lui ’95, Abdul a realizat cel de-al treilea LP, HEAD OVER HEELS, care a generat hiturile: *My Love Is For Real, Crazy, Cool* şi *Ain’t Never Gonna Give You Up.*

Head Over Heels (1995), Spellbound (1991), Spellbound Compact (1991), Shut Up And Dance (1990), Forever Your Girl (1988)

AC/DC

Formată în 1973 de Malcolm (n. 6 ianuarie 1953, Glasgow, Scoţia, ex.

— Velvet Underground, rhythm guiţar) şi Angus (n. 31 martie 1959, Glasgow, Scoţia; guiţar), fraţii lui George Young, component al trupei Easybeats. Trupa şi-a făcut debutul într-un bar din Sidney, cu Dave Evans (vocals), Larry Van Knedt (bass) şi Colin Burgess (drums). Angus avea pe vremea aceea doar 15 ani! Tot în Sidney au înregistrat şi o piesă intitulată: *Can I Sit Next To You.* În 1974, fraţii Young şi Dave Evans s-au mutat în Melbourne, unde Mark Evans (n. 2 martie 1956, Melbourne, Australia; bass) şi Phil Rudd (n. 19 mai 1954, Melbourne, Australia; drums) s-au alăturat trupei. Un alt imigrant britanic, Bon Scott (n. Ronald Scott, 9 iulie 1946, Kirriemuir, Scoţia, d. 20 februarie 1980; vocals) a intrat în trupă în septembrie 1974, înlocuindu-l pe Dave Evans.

Iniţial, el a fost angajat ca şofer al grupului, dar a ajuns pe scenă la un concert la care Dave a refuzat să mai cânte, părăsind AC/DC şi înfiinţând mai apoi Rabbit. Scott a mai avut înainte de AC/DC antecedente muzicale, cântând în trupele australiene Spectors (1965 – 1966), Valentines (1966 – 1968) şi Fraternity (1970 – 1974). În 1951, după ce a emigrat din Scoţia, Bon a mai cântat şi la tobe cu Perth Pipe Band.

Primele două albume AC/DC cu Scott la voce au fost HIGH VOLTAGE şi TNT, amândouă produse de George Young şi Harry Vanda. Acestea nu au apărut decât în Australia, până când Atlantic Records din Marea Britanie a editat HIGH VOLTAGE în 1976, o compilaţie de piese apărute pe LP-urile lor australiene. Datorită succesului pe care l-au avut, AC/DC s-au mutat la Londra în ianuarie 1976. Un an mai târziu, Mark Evans, plictisit de atâtea turnee, a fost înlocuit de Cliff Williams (n. 14 decembrie 1949, în Romford, Essex, Anglia, ex-Home). Cu *Whole Lotta Roşie. However* şi albumul LET THERE BE ROCK, AC/DC au intrat pe primele poziţii în topurile din Marea Britanie, iar cu HIGHWAY TO HELL din 1979 au reuşit să

devină staruri internaţionale. Din păcate, acesta a fost şi ultimul album cu Bon Scott, care la 20 februarie 1980, după o noapte de beţie cruntă, a fost găsit inconştient în maşina unui prieten, după care a murit. Scott a fost înlocuit de Brian Johnson (n. 5 octombrie 1947, Newcastle, Anglia, ex-Geordie). Primul lui album cu trupa a fost BACK ÎN BLACK, care a ajuns number one în U.K. şi Australia. În 1981 AC/DC a înregistrat FOR THOSE ABOUT TO ROCK şi a apărut pentru prima dată la festivalul de la Castle Donington.

După FLICK OF THE SWITCH din 1983, Phil Rudd a părăsit grupul pentru a deveni pilot pe elicopter în Noua Zeelandă. A fost înlocuit de Simon Wright (n. 19 iunie 1963, ex-A ÎI Z şi Tytan), care a plecat şi el în 1990 la Dio, fiind înlocuit de Chris Slade (n. 30 octombrie 1946; ex-Manfred Mann's Earth Band, Firm şi Gary Moore).

AC/DC au efectuat turnee de promovare după fiecare album. Din cauza vieţii de turneu, uneori foarte obositoare, Malcolm Young a fost înlocuit pe scenă în 1988 cu Stevie Young (vărul său, exătarfighters). Paul Greg l-a înlocuit şi el pe Cliff Williams în 1991, într-un turneu în SUA.

Albumul THE RĂZOR'S EDGE s-a dovedit cel mai mare succes al trupei de după FLICK OF THE SWITCH, generând hitul de Top 20 în Marea Britanie, *Thunderstruck.* În 1992 au lansat un album live şi o ediţie pentru colecţionari, tot live, după care în 1995 au înregistrat BALLBREAKER, produs de Rick Rubin. AC/DC au început lucrul la un nou LP într-un studio din Canada. Producătorul albumului, care va apărea probabil la sfârşitul anului 1999, este George Young.

Ballbreaker (1995), AC/DC Live: Collector's Edition (1992), Live (1992), The Răzor's Edge (1990), Blow Up Your Video (1988), Who Made Who (1986), Fly On The Wall (1985), 74 Jailbreak (EP, 1984), Flick Of The Switch (1983), For Those About To Rock We Salute You (1981), Back în Black (1980), Highway To Hell (1979), If You Want Blood You've Got It (1978), Powerage (1978), Let There Be Rock (1977), Dirty Deeds Done Din Cheap (1976), High

Voltage (1976), TNT (1975), High Voltage (1974)

Bryan Adams

Născut Bryan Guy Adams, la 5 noiembrie 1959, în Kingston, Ontario, Canada, şi-a început cariera de compozitor în 1978 (după ce a colaborat cu Sweeney Todd şi a cântat prin diferite cluburi din Vancouver) alături de Jim Vallance, un fost membru Prism. Câteva dintre primele compoziţii au fost înregistrate de Loverboy, Bonnie Tyler, Kiss, Ian Lloyd şi alţii.

În 1981 Adams a semnat un contract cu A & M Records, alcătuind o trupă care-i avea pe Vallance (la tobe), pe Ken Scott (lead guiţar) şi Dave Taylor (bass). Single-ul de debut, *Let Me Take You Dancing*, a fost urmat de un LP ce-i poartă numele. În 1982, *You Want It, You Got It* a intrat în topurile din SUA. Cel de al treilea album, CUTS LIKE A KNIFE, din 1983, a fost adevărata lansare a lui Bryan, cucerind platina în State. Tot în acest an, Mickey Curry i-a luat locul lui Vallace la tobe, deşi acesta din urmă a continuat să compună împreună cu Adams. Primul single de pe album, *Straight From The Heart*, a ajuns şi acesta, cu ajutorul MTV, în Top 10 în Statele Unite, iar următoarele, *Cuts Like A Knife şi This Time*, au ajuns în Top 20 şi respectiv Top 30. Cel de-al patrulea album, RECKLESS, a apărut la sfârşitul lui 1984 şi l-a readus pe Bryan Adams în Top 10. Single-urile *Run To You* şi *Somebody* au fost primite foarte bine pe ambele părţi ale Atlanticului.

La jumătatea lui ’85 a ajuns numărul 1 cu *Heaven*, a cărui faţă B a fost *Diana*, un tribut adus prinţesei britanice, ceea ce i-a făcut pe ziarişti să scrie cu litere de o şchioapă: *„Princess Di flirts with canadian rock star”* (adică prinţesa Diana flirtează cu starul rock canadian). *Summer Of ’69* l-a readus în Top 10 din SUA, iar anul a fost încheiat cu succes de duetul său cu Tina Turner: *It’s Only Love.* Cel de-al cincilea LP, INTO THE FIRE (1987), a devenit repede un mare hit, atât în SUA cât şi în Marea Britanie. LP-ul a reprezentat totodată şi finalul parteneriatului Adams-Vallace şi al colaborării cu producătorul Bob

Clearmountain.

În 1988 a participat la concertul aniversar al lui Nelson Mandela pe Wembley Stadium din Londra, iar în 1990 a apărut în concertul din Berlin al lui Roger Waters: The Wall.

În 1991 a compus pentru filmul Robin Hood, Prince Of Thieves, *Everything I Do I Do It For You,* care a fost un succes extraordinar, piesa rămânând în topurile britanice 16 săptămâni, cea mai lungă perioadă de la cântecul lui Frankie Laine *I Believe* din 1953. Au urmat *Can't Stop This Thing We Started* şi *Thought I'd Died And Gone To Heaven,* de asemenea foarte bine cotate, apoi WAKING UP THE NEIGHBOURS din 1991, SE FAR SE GOOD şi 18 TILL I DIE. În 1988 Bryan Adams a ieşit din nou la rampă cu ON A DAY LIKE TODAY.

On A *Day Like Today (1998), 18 Till I Die (1996), Se Far. Se Good (1993), Fan Box Set (1991), Waking Up The Neighbours (1991), Live! Live! Live! (1988), Into The Fire (1987), One Good Reason, (1985), Reckless (A & M) (1984), Cuts Like A Knife (1983), You Want It, You Got It (1982), Bryan Adams (1980)*

Oleta Adams

Compozitoare, vocalistă şi pianistă, născută în Yakima, Washington, SUA, în anul 1961, Oleta este fiica unui preot baptist, iar prima experienţă muzicală a avut-o cântând gospel în corul bisericii la care predica tatăl ei.

În anii '80 ea a înfiinţat propriul trio cu care a înregistrat două albume autofinanţate, pentru o casă de discuri din Kansas. În 1985, pe când cânta într-un program de cabaret, în barul unui hotel din Kansas City, a fost remarcată de Roland Orzabal de la Tears For Fears. Doi ani mai târziu acesta a invitat-o să cânte două piese pentru albumul grupului, SEEDS OF LOVE, apărut în 1989. Succesul single-ului *Women în Chains* de pe acest LP i-a făcut loc Oletei în trupa Tears For Fears, ca al treilea membru. După un turneu întreprins cu aceasta, Oleta a obţinut propriul ei contract cu casa de discuri Phonogram, unde în 1990 a realizat albumul solo CIRCLE OF ONE, de

pe care single-urile *Rhythm Of Love* şi *Get Here* au intrat în topurile din Marea Britanie.

În 1991 a fost nominalizată la premiul Grammy. Albumul EVOLUTION a apărut în 1993 şi cuprinde printre altele şi un cover al piesei lui Billy Joel, *New York State Of Mind.*

Urmează, în 1995, LP-ul soul MOVIN'ON, produs de Rich & Friedman şi Vassal Benford, producătorii lui Whitney Houston şi respectiv Mariah Carey.

Până în prezent însă, cel mai mare hit al ei a rămas piesa care-i aparţine de fapt Brendei Russell – *Get Here.*

Come Walk With Me (1997), Movin' On (1995), Evolution (1993), Circle Of One (1990)

Aerosmith

Trupa s-a format în 1970, când Steven Tyler (n. Steven Victor Tallarico, 26 martie 1948, New York, SUA; vocals) l-a întâlnit pe Joe Perry (n. Anthony Joseph Perry, 10 septembrie 1950, Boston, Massachusetts, SUA; guiţar), pe vremea când acesta din urmă lucra ca vânzător într-un magazin de îngheţată din New Hampshire. Perry, care cânta şi în trupa Jam Band, l-a invitat pe Tylor (care realizase deja un single cu trupa lui Chain Reaction, *When I Needed You*, şi altul, *You Should Have Been Here Yesterday*, cu William Proud And The Strangers) să cânte împreună. Cu Tom Hamilton (n. 31 decembrie 1951, Colorado Springs, Colorado, SUA; bass) şi noii veniţi Joey Kramer (n. 21 iunie 1950, New York, SUA; drums) plus Ray Tabano (guiţar), formula originală a grupului era completă. Tabano a fost însă repede înlocuit de Brad Whitford (n. 23 februarie 1952, Winchester, Massachusetts, SUA).

După primul concert la Nipruuc Regional High School, trupa şi-a luat numele de Aerosmith. După semnarea unui contract cu Columbia/Cbs Records, în 1973, Aerosmith a înregistrat primul LP ce poartă chiar numele trupei. Single-ul, *Dream On*, ajuns iniţial pe locul 59 în topuri, avea să ajungă în '76 un hit top 10, iar *Get Your Wings* a reprezentat începutul unei colaborări fructuoase cu producătorul Jack Douglas. Turneele au

crescut cota trupei, care şi-a consolidat poziţia cu albumul TOYS ÎN THE ATTIC, vândut în 6 milioane de exemplare.

Cel de-al patrulea album, ROCKS, a devenit disc de platină la numai câteva luni de la lansare. A urmat DRAW THE LINE şi LIVE! BOOTLEG, iar în 1978, după un turneu prin SUA, Aerosmith au apărut în filmul *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* (purtând numele de Future Villain Band). Versiunea piesei *Come Together* a ajuns în US Top 30.

Apoi, pentru că Perry şi Tyler au început să nu se mai înţeleagă, chitaristul a părăsit Aerosmith după albumul NIGHT ÎN THE RUTS şi a alcătuit propriul său grup: Joe Perry Project.

New-yorkez-ul Jimmy Crespo (ex-Flame) a venit la Aerosmith în 1980. Anul următor a plecat Brad Whitford, fiind înlocuit de Rick Dufay, care a debutat pe ROCK ÎN A HARD PLACE, singurul album în această nouă componenţă.

Nefericit cu partenerii săi, Tyler a reluat contactul cu Perry şi mai târziu cu Whitford, propunându-le reîntoarcerea în grup. S-au înţeles şi au şi pornit într-un turneu, după care au intrat în studiouri. În 1985 au lansat DONE WITH MIRRORS, iar apoi Tyler şi Perry (porecliţi The Toxic Brothers) au urmat un program de dezintoxicare. În 1986 i-au acompaniat pe rapperii Run-Dme la piesa *Walk This Way,* un cântec Aerosmith de pe LP-ul TOYS ÎN THE ATTIC.

PERMANENT VACATION, care a urmat, le-a asigurat prima intrare în topurile din Marea Britanie, iar PUMP şi GET A GRIP i-a clasat definitiv în istoria rockului.

A Little South Of Sanity (1998), Live. Greatest Hits (1998), Nine Lives (1997), Big Ones (1994), Box Of Fire (1994), Get A Grip (1993), Pandora's Box (1991), Pump (1989), Classics Live II (1988), Gems (1988), Permanent Vacation (1987), Classics Live (1986), Done With Mirrors (1985), Rock în A Hard Place (1982), Greatest Hits (1972 – 1979) (1980), Night în The Ruts (1979), Live! Bootleg (1978), Draw The Line (1977), Rocks (1976), Toys în The

Attic (1975), Get Your Wings (1974), Aerosmith (1973)

Air Supply

Grup format în jurul lui Russell Hitchcock (n. 15 iunie 1949, Melbourne, Australia; vocals) şi al lui Graham Russell (n. 1 iunie 1950, Sherwood, Nottingham, Anglia; guiţar, vocals), care s-au întâlnit pentru prima oară în Sidney, la înregistrarea musicalului JESUS CHRIST SUPERSTAR. Împreună au format un sextet cu Frank Ester-Smith (n. 5 iunie 1948, Londra, Anglia; keyboards), Ralph Cooper (n. 6 aprilie 1951), Coffs Harbour (Australia; drums), David Moyse (n. 5 noiembrie 1957, Adelaide, Australia; lead guiţar) şi David Green (n. 30 octombrie 1949, Melbourne, Australia; bass). Multă vreme Air Supply a fost cunoscută numai în Australia, mai ales pentru single-ul de succes *Love And Other Bruises* din 1977. La sfârşitul anilor '70 au plecat într-un turneu cu Rod Stewart, avându-l ca nou membru pe chitaristul Rex Goh (n. 5 mai 1951, Singapore).

În 1980 au semnat un contract cu Arista Records, care le-a editat albumul de debut la sfârşitul aceluiaşi an. LP-ul s-a vândut în peste 2 milioane de exemplare şi a fost un mare succes în Statele Unite, mai ales prin hit-single-urile: *Lost în Love, All Out Of Love* şi *Every Woman în The World.* În anul următor au lansat cel de-al doilea album, THE ONE THAT YOU LOVE, de pe care piesa-titlu, *Here I Am* şi *Sweet Dreams* au intrat în Top 10.

În 1982 apare NOW AND FOREVER, care nu s-a bucurat de un prea mare succes. Şi-au luat revanşa cu GREATEST HITS, vândut în 4 milioane de exemplare. A urmat o perioadă de declin cu albumele AIR SUPPLY şi HEARTS ÎN MOTION, după care grupul s-a desfiinţat.

Hitchcock şi Russell s-au reîntâlnit în 1991 şi au înregistrat un nou album, EARTH IS, care însă n-a avut un prea mare ecou, cum n-au avut nici VANISHING RACE din 1993 şi NEWS FROM NOWHERE din 1995.

Book Of Love (1997), Greatest Hits Live... Now And Forever (1996), News From Nowhere (1995), The Vanishing Race (1993), The Earth Is (1991), Hearts în

Motion (1986), Greatest Hits (1983), Now And Forever (1982), The One That You Love (1981), Lost în Love (1980)

Jan Akkerman

S-a născut la 24 decembrie 1946 în Amsterdam, Olanda. În anii '60 a cântat cu Johnny And The Cellar Rockers, apoi cu Pierre Van Der Linden în grupul Hunters, în timpul celor cinci ani de studiu la liceul de muzică din Amsterdam. Cu Van Der Linden, Bert Ruiter (bass) şi Kaz Lux (vocals) a înfiinţat Brainbox, care a realizat în 1970 un singur album, la casa de discuri Parlophone. Un an mai târziu a înregistrat ÎN AND OUT OF FOCUS cu grupul Focus, al cărui chitarist a şi devenit.

Primul lui LP solo, PROFILE, din 1972, a fost orchestrat de George Flynn, profesor de muzică la Columbia University. Urmează GUIŢAR FOR SALE şi TABERNAKEL, care i-a avut ca invitaţi pe Tim Bogen şi Carmine Appice.

Sătul de viaţa de turneu, Akkerman a părăsit Focus în 1976, pentru a cânta cu Kaz Lux. Împreună au înregistrat albumul ELI, în 1977. Au urmat mai multe jazz fusion collections, printre care şi ARUNJUEZ (album înregistrat cu Claus Ogerman, la fel ca şi COLLAGE din 1981) şi un set live din 1979.

În anii '80, LP-urile sale se găseau numai în magazinele olandeze. Ele au fost însă republicate de casa de discuri Charly, pentru piaţa engleză. Între timp, reuniunile sale cu Focus atrăgeau atenţia şi interesul publicului. A înregistrat de asemenea albumele THE TALISMAN (1988) şi TO OZ AND BACK (1989), ca membru Forcefield, cu Ray Fenwick (ex-Spencer Davis Group) şi Cozy Powell, după care s-a retras din nou în cariera solo, lansând THE NOISE OF ART la casa de discuri 1RS a lui Miles Copeland.

În anii '90 Jan a compus şi înregistrat o serie de albume noi, apărute la diverse case de discuri, care i-au mai editat şi compilaţii, plus operele sale mai vechi.

10. O Clowns On A Rainy Day (1997), The Complete Guiţarist (1996), The Guiţar Player (1996), JanAkkerman

50 (1996), Focus în Time (1996), Live (1996), Blues Hearts (1993), Puccini's Caffe (1993), JanAkkerman Guiţar Special (1991), The Noise Of Art (1990), To Oz Andback (1989), Jan Akkerman (1988), The Talisman (1988), A Talents Profile (1988), Heartware (1987), From The Basement (1984, 1985), Can't Stand Noise (1983, 1986, 1995), It Could Happen To You (1982, 1985), Pleasure Point (1982, 1986), Collage (1981), Oil în The Family (1981, 1988), Transparental (1980), Best Of Akkerman & Friends (1980), Live (1979), A *Phenomenon (1979), 3 (1979), JanAkkerman (1978), Arunjuez (1978), ELI (1977), Tabernakel (1974, 1994), Guiţar For Sale (1973), Profile (1972)*

The Alan Parsons Project

Alan Parsons s-a născut în 1949. Ca inginer de sunet la studiourile EMI, Parsons a atras atenţia pentru prima dată când a lucrat la albumul Beatles, ABBEY ROAD. Prin urmare a fost rugat să colaboreze şi la primele înregistrări Wings, dar cea mai bună reputaţie şi-a făcut-o colaborând la albumul Pink Floyd: DARK SIDE OF THE MOON.

Împreună cu textierul şi compozitorul Eric Woolfson a creat în 1975 Alan Parsons Project. Albumul de debut al trupei a fost TALES OF MYSTERY AND IMAGINATION, inspirat de opera lui Edgar Allan Poe. Acesta a fost urmat şi de alte realizări, inspirate tot de teme science fiction (I ROBOT, din '77), dar şi de teme mistice (PYRAMID din 1978, disc de aur). Albumul EVE din 1979 are ca subiect mitul Adam şi Eva şi i-a avut ca invitaţi pe Lanny Zakatek, David Paton.

Dave Townsend, Chris Rainbow şi o voce feminină: Clare Taylor.

În 1980 Alan Parsons realizează TURN OF THE FRIENDLY CARD, care a fost recompensat cu platina. În 1982, single-ul *Eye în The Sky,* de pe albumul cu acelaşi titlu, recompensat şi acesta cu discul de platină, a intrat în US Top 3.

După BEST OF ALAN PARSONS PROJECT şi AMMONIA AVENUE, de pe care se remarcă *Prime Time* şi

Don't Answer, înregistrează VULTURE CULTURE, care denunţă „jungla" din societatea umană. Pe albumul STEREOTOMY colaborează cu Gary Brooker (Procol Harum) la piesa *Limelight.* În 1987 lansează GAUDI, un LP inspirat din viaţa şi opera arhitectului spaniol Antonio Gaudi. Piesa *Money Talks* îl are ca solist vocal pe John Miles.

În 1993, pe TRY ANYTHING ONCE, colaborează cu Chris Thompson (Manfred Man), Eric Stewart (10CC) şi Jacqui Copland (ex-Duran Duran). Cei doi, Alan şi Eric, au mai lucrat şi cu alţi muzicieni precum Arthur Brown, Graham Dye (ex-Scarlet Party) şi Colin Blunstone.

Din păcate, Alan Parsons Project n-au reuşit să se menţină pentru prea mult timp în topuri, iar succesul lor comercial a scăzut în ultima perioadă, mai ales din 1987 încoace.

on air (1996), The Very Best Live (1995), Try Anything Once (1993), The Instrumental Works Of The Alan Parsons Project (1988), Best Of, Vol. 2 (1987), Gaudi (1987), Stereotomy (1985), Vulture Culture (1985), Ammonia Avenue (1984), Best Of (1983), Eye în The Sky (1982), The Turn Of A Friendly Card (1980), Eve (1979), Pyramid (1978), I Robot (1977), Tales Of Mystery & Imagination (1976)

Alcatrazz

Grup american heavy-metal, înfiinţat în 1983 de Graham Bonnet (ex-MSG şi Rainbow, vocals). Formula iniţială îi includea pe chitaristul Yngwie Malmsteen, pe Jimmy Waldo (keyboards) şi Gary Shea (bass), ultimii doi ex-New England. La tobe era Jan Uvena (ex-Alice Cooper). După primele două albume, Steve Vai (pe atunci ex-Frank Zappa) l-a înlocuit pe Malmsteen. Au realizat DISTURBING THE PEACE, la noua casă de discuri, Capitol, după care, în 1986, Vai a plecat la trupa lui David Lee Roth. Locul său a fost ocupat de Danny Johnson (ex-Axis) cu care au înregistrat DANGEROUS GAMES, LP care nu s-a bucurat de o prea mare audienţă. Alcatrazz s-a desfiinţat în 1987.

Best Of (1998), Dangerous Games (1986), Disturbing

The Peace (1985), Live Sentence (1984), No Parole From Rock 'N' Roll (1984)

Alice Cooper

Născut Vincent Damon Fumier, la 4 februarie 1948, în Detroit, Michigan, SUA şi crescut în Phoenix, Arizona. Aici Vincent, încă elev de liceu, a început să scrie cântece, fiind inspirat de visul de a deveni la fel de faimos ca Beatles şi Rolling Stones. La începutul anilor '60 a înfiinţat grupul Earwigs, care în 1965 şi-a schimbat numele în Spiders şi mai apoi în Nazz. În 1968, Nazz, care îi avea în componenţă pe Mike Bruce (lead guiţar), Dennis Dunaway (bass), Glen Buxton (guiţar) şi Neal Smith (drums), s-a mutat în California şi şi-a schimbat numele în Alice Cooper, datorită lui Furnier (acesta credea că este reîncarnarea unei vrăjitoare cu acest nume, care trăise în secolul al XVII-lea). Numele Alice Cooper a fost adoptat şi de însuşi Furnier, care a conceput o îmbrăcăminte androgină şi scandaloasă pentru a atrage atenţia.

În 1969 Alice Cooper a semnat un contract cu casa de discuri a lui Frank Zappa, Straight Records, unde a înregistrat două albume: PRETTIES FOR YOU şi EASY ACTION.

Un an mai târziu trupa s-a mutat în Detroit şi a semnat cu Warner Brothers Records. În 1971 *Eighteen* a fost primul single care a intrat în topurile americane, iar în anul următor single-ul *Billion Dollar Babies* a devenit number one. În contrast cu imaginea de concert (amplasa ghilotine şi scaune electrice pe scenă sau apărea cu şerpi vii ca parte a garderobei sale), în afara scenei, Cooper devine o celebritate a Hollywood-ului, jucând golf şi apărând în talk show-uri TV.

În 1974, Alice Cooper i-a concediat pe toţi membrii trupei şi i-a angajat pe Dick Wagner (guiţar), Steve Hunter (guiţar), Parkash John (bass), Joseph Chrowski (keyboards) şi Penţi Glan (drums).

La sfârşitul anilor '70 a apărut în filmele *Sextette* şi *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.* În 1978 Cooper s-a internat într-un spital din New York pentru a se trata de

alcoolism. Experienţa trăită acolo este redată în piesa *From The Inside*, scrisă în colaborare cu Bernie Taupin, textierul lui Elton John. Alice Cooper continuă turneele, iar între 1979 şi 1982 îl are în componenţă şi pe Mike Pinera (ex-Iron Butterfly).

În 1986, după o absenţă de patru ani, semnează cu MCA Records, dar niciun album rezultat din această colaborare nu ajunge în topuri. Abia în 1989, TRASH, primul album la Epic Records, produs de Desmond Child, îl readuce în Top 40, iar single-ul *Poison* în Top 10. La LP au mai colaborat Jon Bon Jovi, Kip Winger, Ritchie Sambora şi aproape toţi membrii Aerosmith.

Albumul HEY STOOPID din 1991 a fost realizat cu Slash şi Axl de la Guns N'Roses, Joe Satriani, Steve Vai, Ozzy Osbourne plus Nikki Sixx şi Mick Mars de la Mötley Crüe, iar cel din 1994, THE LAST TEMPTATION, cu membrii Soundgarden.

The Life And Crimes Of Alice Cooper (1999), A Fistful Of Alice (1996), Classics (1995), The Last Temptation (1994), Live At The Whiskey A-Go-Go 1969 (1992), Hey Stoopid (1991), Prince Of Darkness (1989), Trash (1989), Raise Your Fist & Yell (1987), Constrictor (1986), From The Inside (1978), The Alice Cooper Show (1977), Lace And Whiskey (1977), Goes To Hell (1976), Welcome To My Nightmare (1975), Greatest Hits (1974), Muscle Of Love (1974), Billion Dollar Babies (1973), School's Out (1972), Killer (1971), Love It To Death (1971), Easy Action (1970), Pretties For You (1969), A Man Called Alice

Alice în Chains

Grup din Seattle, SUA, înfiinţat în 1987, în următoarea componenţă: Layne Stanley (guiţars), Jerry Cantrell (guiţars, vocals), Mike Starr (bass) şi Sean Kinney (drums). Primul lor LP se numeşte FACELIFT şi a apărut în 1990, fiind urmat în 1992 de EP-ul SAP şi de albumul DIRT, care s-a vândut în 2 milioane de exemplare, asigurându-le un succes garantat şi participarea la turneul Lollapaloza din 1993. Mike Starr a părăsit grupul în acelaşi an, fiind

înlocuit de Mike Inez (ex-Ozzy Osbourne). La începutul lui '94 au înregistrat al doilea EP, JAR oF FLIES, primul EP care a debutat ca number one în topul Billboard.

Nothing Safe – The Best Of The Box (1999), Unplugged (1996), Alice în Chains (1995), Jar Of Flies (EP, 1994), Din (1992), Sap (EP, 1992), Facelift (1990)

Allman Brothers Band

Duanne Allman (n. Nashville, la 20 noiembrie 1946, guiţar – d. 29 octombrie 1971) a fost crescut în Daytona Beach, Florida. În anii '60 s-a mutat în Los Angeles, unde a înfiinţat grupul Hour Glass împreună cu fratele lui, Gregg (n. 8 decembrie 1947; guiţar, vocals, keyboards), Paul Homsby (keyboards, guiţar, vocals), Jesse

Willard Carr (bass) şi John Sandlin (drums, guiţar). Piesele pentru albumul de debut au fost înregistrate în studioul lor din L.A. şi în cel al lui Rick Hall, Muscle Shoals, unde Duanne a lucrat ca session musician în 1967. Casa de discuri Liberty i-a respins însă şi, ca urmare, trupa s-a desfiinţat.

Duanne Allman a lucrat cu Percy Sledge, Aretha Franklin, Boz Scaggs şi alţii şi a scris un material pentru un LP solo, până la urmă nerealizat. A semnat apoi un contract cu Capricorn Records a lui Phil Walden, care l-a ajutat pe Duanne să reînfiinţeze Allman Brothers Band.

În 1969 trupa a debutat cu albumul care îi poartă numele, iar un an mai târziu single-ul *Midnight Rider* de pe IDLEWILD SOUTH a devenit mare hit.

În 1971, Duanne a murit, la numai 24 de ani, într-un accident de motocicletă, la 29 octombrie

1971, chiar după înregistrarea albumului AT FILLMORE EAST.

EAT A PEACH din 1972 cuprinde trei piese scrise cu Duanne, înainte de moartea acestuia. Trupa a decis să compună şi să înregistreze restul pieselor fără a-l înlocui. LP-ul s-a vândut excelent, dar când să-şi savureze bucuria, trupa a avut parte de o altă tragedie: Berry Oakley a murit, tot într-un accident de motocicletă, la 11 noiembrie

1972.

În 1973 au fost cooptaţi Chuck Leavill (keyboards) şi Lamar Williams (bass). După WIN, LOSE OR DRAW din 1975, Betts şi Gregg Allman s-au lansat în proiecte solo, astfel că THE ROAD GOES ON FOREVER a fost mai degrabă o compilaţie decât un album nou. Cei doi s-au despărţit când Gregg a depus mărturie împotriva managerului său, care a primit o sentinţă de 75 de ani de închisoare pentru trafic de droguri. Betts şi-a format propriul grup, Great Southern şi a debutat cu un album în 1977 la casa de discuri Arista. Johnson, Williams şi Leavill, împreună cu Jimmy Nalls, au înfiinţat Sea Level, o trupă de jaz rock. Gregg a lansat propriul lui LP, PLAYIN' UP A STORM, în acelaşi an.

Allman Brothers Band s-a reînfiinţat în 1979 înregistrând ENLIGHTENED ROG ues, după care s-a mutat la Arista Records, care în 1980 a editat REACH FOR THE SKY. Datorită reapariţiei problemelor interne, Gregg a înfiinţat apoi Gregg Allman Band iar Betts s-a reangajat în proiecte solo. În 1990, grupul s-a reunit încă o dată, înregistrând SEVEN TURNS la casa de discuri Epic, în formula Gregg Allman (vocals, organ).

Dicky Betts (vocals, lead guiţar), Butch Trucks (drums), John Neal (keyboards), Warren Haynes (guiţar), Allan Woody (bass) şi Mark Quinones (percussion).

Albumul lor din 1994, WHERE IT ALL BEGINS, a fost înregistrat practic live în studio cu producătorul Tom Dowd.

Mycology: An Anthology (1998), 2nd Set (1995), Hell & High Water: The Best Of The Arista Years (1994), Where It All Begins (1994), An Evening With The Allman Brothers Band – First Set (1992), The Fillmore Concerts (1992), A Decade Of Hits 1969 – 1979 (1991), Shades Of Two Worlds (1991), Seven Turns (1990), Dreams (1989), Best Of (1981), Enlightened Rogues (1979), Wipe The Windows, Check The Oil, Dollar Gas (1976), The Road Go On Forever (1975), Win, Lose Or Draw (1975), Beginings (1973), Brothers And Sisters (1973), Eată Peach (1972), The Allman Brothers Band At Fillmore East (1971), Idlewild

South (1970), Live At Ludlow Garage 1970 (1970), The Allman Brothers Band (1969)

The Almighty

Grup scoţian format în 1988 de chitaristul şi vocalistul Ricky Warwick (fostul soţ al Vanessei, realizatoarea emisiunii Hadbangers Ball, de la MTV), chitaristul Tantrum, Floyd London (bass) şi Stump Munroe (drums). Primul lor LP s-a numit iniţial BLOOD, FIRE & ROSES, dar titlul a fost schimbat în BLOOD, FIRE & LOVE, pentru a evita orice asemănare cu Guns N'Roses.

Adevăratul succes a venit cu cel de-al doilea LP, SOUL DESTRUCTION. Datorită tensiunilor din grup, Tantrum a părăsit trupa, fiind înlocuit de canadianul Peter Friesen. După participarea la festivalul Monsters Of Rock din 1992 au urmat albumul POWERTIPPIN' în 1993, un turneu cu Iron Maiden prin Europa, la care au cântat în deschidere, şi un turneu în Marea Britanie. În 1994 s-au despărţit de casa de discuri Polydor semnând un nou contract cu Chrysalis.

Crank And Deceit (1996), Justăddlive (1996), Crank (1994), Powertrippin' (1993), Soul Destruction (1991), Blood, Fire & Love (1989)

Marc Almond

Peter Marc Almond s-a născut la 9 iulie 1956, în Southport, Lancashire, Anglia şi a studiat artele frumoase. În 1978, împreună cu Dave Ballin, a format duoul Soft Cell, după care a înfiinţat Marc And The Mambas, cu Matt Johnson (de la The The) şi Annie Hogan. Împreună au realizat covers după piesele lui Scott Walker, Lou Reed, Syd Barett şi Jacques Brel, cuprinse în albumul UNTITLED din 1982, iar în 1983 – TORMENT AND TOREROS.

După desfiinţarea trupei, Almond şi-a anunţat retragerea din muzică, răzgândindu-se însă imediat şi formând trupa Marc Almond And The Willing Sinners, cu care a realizat LP-ul VERMIN ÎN ERMINE în 1984 şi STORIES OF JOHNNY un an mai târziu.

În aceeaşi perioadă, a susţinut o serie de „one man shows" în mai multe teatre londoneze. A imprimat

împreună cu Bronsky Beat single-ul *I Feel Love,* alimentând astfel zvonurile ce s-au dovedit nefondate, cum că ar urma să-l înlocuiască pe Jimmy Sommerville.

În 1987 a lansat primul lui album solo MOTHER FIST AND HER FIVE DAUGHTERS, urmat în acelaşi an de compilaţia SINGLES 1984 – 1987.

THE STARS WE ARE a apărut un an mai târziu în SUA şi s-a dovedit ceva mai comercial decât precedentele. Albumul cuprinde printre altele o piesă în duet cu Nico, *Your Kisses Burn* şi alta în duet cu Gene Pitney, *Somethings Gotten Hold Of My Heart,* care a devenit hit single.

În 1990 a realizat o colecţie de cântece ale lui Jacques Brel, după care a înregistrat albumul ENCHANTED. Au urmat THE TENEMENT SYMPHONIE, iar în 1993 o compilaţie intitulată TWELVE YEARS OF TEARS.

Live în Concert (1998), Treasure Box (1995), 12 Years Of Tears: Live At The Royal Albert Hall (1993), Tenement Symphony (1991), Enchanted (1990), The Stars We Are (1988), Singles 1984 – 1987 (1987), Mother Fist And Her Five Daughters (1987).

America

Grup înfiinţat la sfârşitul anilor ’60 de Dewey Burmell (n. 19 ianuarie 1952, Yorkshire, Anglia), Dan Peek (n. 1950, SUA) şi Gerry Beckley (n. 12 septembrie 1952, SUA). Toţi trei erau fii de ofiţeri ai Aviaţiei americane, ale căror unităţi se aflau staţionate în Marea Britanie. După terminarea liceului, în 1970, au format la Londra un cvartet acustic folk-rock, numit Daze, la care au renunţat însă foarte repede, înfiinţând America şi semnând un contract de management cu Jeff Dexter (fost DJ underground), care le-a asigurat o serie de concerte.

Foarte curând au semnat cu Warner Bros. Records, iar în toamna lui 1970 au debutat cu primul lor album, de pe care *Horse With No Name* a fost un mare hit în Marea Britanie ajungând şi în topurile din SUA. Un an mai târziu sau şi mutat în Statele Unite. După un turneu cu Everly

Brothers, America au realizat cel de-al doilea album cu fostul producător Beatles, George Martin, album de pe care *Ventura Highway* a devenit hit Top Ten.

În 1973 trupa a primit premiul Grammy pentru cel mai bun grup rock al anului 1972. În acelaşi an au înregistrat HOMECOMING, care, ca şi HAT TRICK n-a avut un succes prea mare; însă şi-au luat revanşa în '74 cu HOLIDAY, care i-a readus în fruntea clasamentelor.

Piesa *Sister Golden Hair* de pe albumul din 1975 – HEARTS – a fost cel de-al doilea number one al trupei. HISTORY/AMERICA'S GREATEST HITS, din acelaşi an, s-a vândut în peste 4 milioane de exemplare, iar pentru HIDEAWAY din '76 au primit discul de aur.

În 1977 Dan Peek a părăsit grupul pentru a compune muzică creştină. America a continuat ca duo, înregistrând HARBOR, iar în 1979 – SILENT LETTER. În 1982 au revenit în forţă cu un album produs de Russ Ballard, VIEW FROM THE GROUND, care include hitul *Right Before Youreyes.* Cu acesta, grupul şi-a încheiat seria de succese, deşi au continuat să compună şi să susţină concerte.

Live (1997), King Biscuit Flower Hour (1996), Live în Concert (1995), Hourglass (1994), Ventura Highway & Other Favorites (1992), Encore: More Greatest Hits (1991), America în Concert (1985), Perspectiva (1984), Alibi (1983), Your Move (1983), Silent Letter (1983), View From The Ground (1982), America Live (1978), Harbor (1977), Hideaway (1976), History – America's Greatest Hits (1975), Hearts (1975), Holiday (1974), America în Concert (1973), Hat Trick (1973), America (1972), Homecoming (1973), America (1972)

Tori Amos

Născută Myra Ellen Amos, în North Carolina, SUA, dintr-un tată scoţian şi o mamă indiancă cherokee. Tatăl ei a fost preot şi de aceea, la numai patru ani, Tori cânta în biserică, atât la pian cât şi în corul acesteia. Curând a început să şi compună, iar ceva mai târziu a cântat la pian prin diferite baruri, după care s-a mutat în Los Angeles.

În 1987 a semnat un contract cu casa de discuri

Atlantic, sub egida căreia a scos albumul Y KANT TORI READ (1988), care nu s-a bucurat de o critică prea favorabilă. Căutând totuşi o soluţie pentru talentata artistă, Atlantic a trimis-o în Marea Britanie, unde s-a crezut că va fi mult mai apreciată. Acolo s-a lansat în 1991 cu EP-ul ME AND MY GUN, care include povestea unui viol a cărui victimă fusese chiar Tori. Atât criticii muzicali cât şi publicul au primit EP-ul cu încântare, iar Tori a început să susţină concerte în Londra.

În 1992 a realizat albumul LITTLE EARTHQUAKES, care a apărut atât în Anglia cât şi – un an mai târziu – în SUA. Au urmat CRUCIFY (un EP din 5 piese care include covers ale hiturilor *Smells Like Teen Spirit* a grupului Nirvāṇa, *Thank You,* piesă Led Zeppelin şi o versiune proprie a piesei *Angie,* compusă de Rolling Stones), UNDER THE PINK (vândut în peste un milion de exemplare) şi BOYS FOR PELÉ. Tori Amos a fost adesea asemănată cu Kate Bush şi Joni Mitchell.

From the Choirgirl Hotel (1998), Boys For Pele (1996), Under The Pink (1994), Crucify (EP, 1992), Little Earthquakes (1991), Y Kant Tori Read (1988)

Jon Anderson

Născut la 25 octombrie 1944, în Accrington, Lancashire, Anglia. Prima trupă în care a cântat a fost Warriors, după care, în 1967, Jon şi-a început cariera solo sub numele de Hans Christian Anderson. Prima lui realizare a fost piesa *Never My Love* (o versiune a unei piese Association), după care a înfiinţat Yes, cu basistul Chris Squire.

Anderson a înregistrat primul său album solo, intitulat OLIAS OF SUNHILLOW, în 1976, pe când era încă la Yes. SHORT STORIES a fost o colaborare cu Vangelis.

În 1980 a părăsit Yes, pentru a-şi construi o carieră solo. *I Hear You Now,* a ajuns în UK Top 10 iar *I'll Fiind My Way Home* a pătruns un an mai târziu pe poziţia a şasea în topuri. Şi-a continuat cariera cu albumele SONG OF SEVEN şi ANIMATION şi a mai colaborat la încă două albume cu Vangelis FRIENDS OF MR. CAIRO şi PRIVATE

COLLECTION, sub numele de Jon and Vangelis.

În 1983 Anderson s-a reîntors la Yes, de unde avea să plece însă foarte repede. El a efectuat turnee cu ex-membrii trupei, mai întâi sub numele de Afirmative, apoi ca Anderson, Wakeman, Bruford and Howe.

Concentrându-se din nou asupra propriei cariere, Anderson a realizat ÎN THE CITY OF ANGELS în 1988, urmat de numeroase alte albume.

The Promise Ring (1997), Angels Embrace (1995), Change We Must (1994), Deseo (1994), The Power Of Silence (1993), The City Of Angels (1988), 3 Ships (1985), Animation (1982), Songs Of Seven (1980), Olias Of Sunhillow (1976)

Laurie Anderson

Născută Laura Phillips Anderson, la 5 iunie 1950 în Chicago, Illinois, SUA, Laurie a fost, înainte de a se apuca de muzică, sculptoriţă.

Single-ul ei de debut, un cântec pop avangardist intitulat *O Superman*, a fost realizat în 1981, mai întâi la casa de discuri One Ten, fiind preluat apoi de Warner Bros., care l-a inclus şi pe primul ei album, BIG SCIENCE. Artistă fascinantă şi provocatoare, Laurie Anderson combină inteligent în creaţiile sale muzica şi dansul cu imaginea şi cuvântul rostit. De altfel ea nu s-a rezumat numai la muzică, ci s-a avântat şi în publicistică şi film (în 1986 realizează filmul Home Of The Brave). În 1984 înregistrează albumul MISTER HEARTBREAK, cu contribuţia lui Peter Gabriel şi William S. Burroughs. La BRIGHT RED au contribuit artişti ca Lou Reed, Adrian Belew şi fostul chitarist de la Fixx, Jamie-West Oram. Albumul din 1995, THE UGLY ONE WITH THE JEWELS este o înregistrare live a poveştilor din cartea sa STORIES FROM THE NERVE blbLE. În 1998 artista a semnat un contract cu Nonesuch Records, care a editat în 1999 SONGS AND STORIES FROM MOBY DICK, un album cu texte bazate pe romanul lui Herman Melville.

Moby Dick (1999), The Ugly One With The Jewels And Other Stories (1995), Bright Red (1994), Strânge

Angels (1989), Home Of The Brave (soundtrack, 1986), United States Of America (1984), Mister Heartbreak (1984), Big Science (1982)

The Animals

Grup înfiinţat în Newcastle, Anglia, în 1963, când Eric Burdon (n. 4 mai 1941, Walker, Newcastle, Tyne & Wear, Anglia; vocals) a fost primit ca membru în trupa locală Alan Price Combo, care şi-a schimbat apoi numele în The Animals, trupă formată din: Alan Price, (n. 19 aprilie 1942, Fatfield, Co. Durham, Anglia; piano), Hilton Valentine, (n. 22 mai 1943, North Shields, Tyne & Wear, Anglia; guiţar), John Steel (n. 4 februarie 1941, Gateshead, Co. Durham, Anglia; drums) şi Chas Chandler (n. Bryan James Chandler, 18 decembrie 1938, Heaton, Tyne & Wear, Anglia; Şi-aş d. 17 iulie 1996). Valentine a mai cântat cu

Gamblers, iar Burdon şi Steel cântau la trombon şi respectiv la trompetă în trupe jaz de colegiu. Graham Bond i-a recomandat managerului său Ronan O'Rahilly, după ce i-a văzut cântând într-un concert, astfel ajungând staruri la Club A-Go-Go din Newcastle.

La sfârşitul lui 1963 s-au mutat la Londra şi au semnat cu producătorul Mickie Most, debutând cu *Baby Let Me Take You Home* (o versiune a piesei lui Eric Von Schmidt *Baby Let Me Follow You Down).* A urmat un cântec despre un bordel din New Orleans, piesă care a fost respinsă de Columbia Records pe motiv că e prea lungă pentru a fi difuzată la radio. *Josh White's House Of The Rising Sun* s-a vândut însă în milioane de exemplare.

În următorii doi ani, Animals au mai realizat încă şapte hituri, cunoscute de ambele părţi ale Atlanticului. Albumele lor conţin versiuni ale unor piese clasice compuse de Chuck Berry, Sam Cooke, Jimmy Reed şi Ray Charles. În mai 1965, Price a plecat din trupă (invocând frica de zbor cu avionul) şi a fost înlocuit de Dave Rowberry de la Mike Cotton Sound. În 1966 a plecat şi Steel, înlocuit şi el de Barry Jenkins. În noua formulă au înregistrat IT'S MY LIFE şi INSIDE LOOKING OUT.

În 1967 drogurile şi alcoolismul au dus la desfiinţarea

trupei. Burdon a păstrat numele şi a reapărut ca Eric Burdon And The New Animals în compania a diverşi muzicieni, cum ar fi John Weider, Vic Briggs, Danny McCulloch, Zoot Money şi Andy Summers. Noul grup a realizat LP-urile WINDS OF CHANGE, THE TWAIN SHALL MEET, EVERYONE OF US şi LOVE IS. Trupa s-a destrămat la sfârşitul lui 1968, când Eric Burdon a plecat să cânte cu un grup din L.A. numit War, după care s-a concentrat asupra carierei solo.

În formula iniţială s-au reunit de două ori: în 1976, când au realizat LP-ul BEFORE WE WERE SE RUDELY INTERRUPTED, care s-a bucurat de o critică excelentă, dar de o slabă primire în rândul publicului şi în 1983, când formulei iniţiale i s-a adăugat şi Zoot Money (keyboards). Astfel au înregistrat ARK, un album care a intrat de data aceasta şi în topuri, fiind urmat de un turneu mondial. Oricum, la sfârşitul anului s-au despărţit din nou.

Chas Chandler a murit la 17 iulie 1996, după o lungă perioadă de suferinţă.

Best oferic Burdon & The Animals (1991), Trackin' The Hits (1990), The Complete Animals (1990), Inside Looking Out (1990), The EP

Collection (1989), The Best Of (1988), The Animals With Sonny Boy (1988), Rip It To Shreds (1984), Ark (1983), Eric Burdon & The Animals (1983), Let It Rock (1983), The Original Animals (1977), Before We Were. Se Rudely Interrupted (1976), Greatest Hits Live! (1976), Newcastle 63 (1976), House Of The Rising Sun (1970), Greatest Hits (1969), Every One Of Us (1968), The Twain Shall Meet (1968), Love Is (1968), Best oferic Burdon And The Animals, Vol. II (1967), Eric Is Here (1967), Winds Of Change (1967), The Most Of The Animals (1966), Best Of The Animals (1966), Don't Bring Me Down (1966), Animalism (1966), Animalization (1966), Anthology 19641965 (1965), Animal Track (1965), The Animals On Tour (1965), în The Begining (1965), Get Yourself A *Collège Girl (1965), British Go Go (1965), Animals (1964)*

Annihilator

Trupă înfiinţată de chitaristul canadian Jeff Waters (n. În Ottawa). Înaintea primului album, Annihilator a atras atenţia cu un demo intitulat *Phantasmagoria.* Randy Rampage (vocals, ex-D.O.A.) şi Ray Hartmann (drums), împreună cu Anthony Greenham (guiţar) şi Wayne Darley (bass) au făcut parte din formula iniţială a grupului, care de-a lungul existenţei sale a suferit mai multe modificări. După primul LP, ALICE ÎN HELL, Greenham a fost înlocuit de Dave Scott Davis, iar Rampage de Coburn Pharr. Al doilea album, NEVER NEVERLAND, a apărut în 1990, cuprinzând şi o nouă versiune a piesei *Phantasmagoria*. Din păcate, stabilitatea trupei rămâne o problemă: Davis părăseşte frontul tocmai la începutul unui turneu european.

După o lungă pauză, Annihilator revine cu un nou chitarist, Neil Goldberg şi cu Aaron Randall (vocals). Înregistrează SET THE WORLD ON FIRE în 1993. Urmează BAG OF TRACKS, o compilaţie de piese mai vechi remixate, iar ultimul LP produs de casa de discuri Roadrunner, KING OF THE KILL, este şi prima realizare la Music For Nation Records.

Din componenţa actuală a grupului fac parte: Jeff Waters (lead & rhythm guiţars, bass, vocals), Randy Rampage (vocals), Dave Davis (guiţar), Russell Bergquist (bass) şi Ray Hartmann (drums).

Criteria For A Black Widow (1999), Remains (1997), în Command (1996), Refresh The Demon (1996), King Of The Kill (1995), Bag Of Tracks (1994), Set The World On Fire (1993), Never Neverland (1990), Alice în Hell (1989)

Adam And The Ants

Grup înfiinţat în 1977, de Adam Ani (n. Stuart Leslie Goddard, 3 noiembrie 1954, Londra, vocals, guiţar), Lester Square (guiţar), Andy Warren (bass) şi Paul Flanagan (drums). Mark Gaumont l-a înlocuit la scurtă vreme pe Lester Square, iar managerul lor, Jordan, a mai cântat la voce, ocazional, între 1977 şi 1979. Au debutat cu albumul DIRK WeAră WHITE SOCKS în 1979, pe care Adam Ani l-a

remixat mai apoi în 1983.

La sfârşitul anilor ’70, Malcolm McLaren, managerul grupului Sex Pistols, a devenit consultantul de imagine al trupei şi astfel aceasta şi-a schimbat stilul şi apariţiile scenice; în 1980, liderul Adam Ani, la sugestia lui McLaren, a fost abandonat de ceilalţi membri, care au înfiinţat Bow Wow Wow.

Într-o cu totul altă componenţă, cu Marco Pirroni (guiţar), Kevin Mooney (bass): Terry Lee Miall şi Merrick (Chris Hughes) (drums), Ani a plecat din nou la drum şi a înregistrat trei hituri în 1980, care au apărut pe albumul KINGS OF THE WILD FRONTIER. În 1981 Adam And The Ants au realizat o serie de clipuri video pentru piesele *Stand And Deliver* şi *Prince Charming,* ambele devenite hituri number one în Marea Britanie. În 1982 Adam a dizolvat grupul dedicându-se unei cariere solo sub numele de Adam Ani şi s-a relansat cu albumul FRIEND OR FOE de pe care *Goody Two Shoes* a devenit number one. Urmează STRIP în 1983, după care audienţa lui Adam Ani începe să scadă, iar cariera pieselor lui în topuri devine practic inexistentă. Mai apare într-un concert Live Aici în 1985, cu *Vive Le Rock*, de pe albumul cu acelaşi nume, produs de Tony Visconti, însă piesa nu s-a dovedit un mare succes, ajungând abia pe locul 50 în topuri. Ani se reîntoarce la actorie şi încearcă să mai revină o dată în 1990 cu *Room At The Top,* de pe MANNERS & PHYSIQUE, dar fără rezultat.

Cu toate acestea, în 1995 înregistrează albumul WONDERFUL, care deşi ajunge cunoscut şi în SUA, nu reuşeşte să-l relanseze.

Wonderful (1995), B-Side Babies (1994), Antics în The Forbidden Zone (1990), Manners And Physique (1990), Vive Le Rock (1985), Dirk Wears White Socks (1983), Strip (1983), Friend Or Foe (1982), Prince Charming (1981), Kings Of The Wild Frontier (1980), Dirk Wears White Socks (1979)

Anthrax

Grup înfiinţat în 1981 în componenţa: Scott Ian

(guiţar), Danny Lilker (guiţar), Dave Weiss (drums), John Connelly (vocals) şi Kenny (bass). Primele lor piese au fost *Howling Furies* şi *Across The River,* care au apărut pe albumul FISTFUL OF METAL, iar primul lor concert a avut loc în subsolul unei biserici din Flushing, Queens. Kenny a fost apoi înlocuit de Paul Kahn, iar Neil Turbin a devenit noul solist vocal. Gregg D'Angelo a trecut în locul lui Dave Weiss la tobe, apoi Paul Kahn a plecat şi el, fiind înlocuit de Greg Walls la chitară, iar Danny Lilker a devenit basist. În 1983, Anthrax a înregistrat un demo cu producătorul Ross the Boss, de la grupul Manowar. Curând, Greg D'Angelo a fost înlocuit de Charlie Benante. Caseta demo i-a atras atenţia lui Jon Zazula (Aka Johnny Z), proprietarul Megaforce Records, care a semnat cu ei un contract de înregistrare. La puţin timp a apărut single-ul *Soldiers Of Metal*, cu Charlie Benante la tobe, iar chitaristul Danny Spitz (ex-Overkill) a completat formula grupului imediat după realizarea acestui single. Au urmat turnee alături de Metalica şi Raven, apoi albumul de debut FISTFUL OF METAL. Din cauza neînţelegerilor cu Neil Turbin, Danny Lilker a părăsit trupa şi a fost înlocuit cu nepotul lui Charlie, Frank Bello. La scurtă vreme (în august 1984), Neil a fost concediat, iar locul lui a fost luat de Matt Fallon, însă numai pentru o lună şi jumătate, după care a venit Joey Belladonna (n. Joseph Bellardini), care a apărut pe următorul LP, intitulat SPRE ADING THE DISEASE. Înregistrările la AMONG THE LIVING au început în toamna anului 1986, iar LP-ul a apărut în primăvara anului următor. Conţine titluri ca *N.F.L. (Efilnikufesin), Skeleton în The Closet*, piesă inspirată de nuvela lui Stephen King, „Apt Pupil", din cartea *Different Seasons*. A urmat realizarea EP-ului I'M THE MAN, care include printre altele şi un cover al piesei *Sabbath Bloody Sabbath,* iar apoi o serie de concerte în SUA şi Europa. De pe STATE OF EUPHORIA, primul extras pe single a fost *Antisocial,* piesă compusă de trupa franceză Trust. LP-ul, ca şi EP-ul a devenit disc de aur în scurt timp şi cuprinde piese ca *Now It's Dark*, inspirată de filmul lui David Lynch, „Blue Velvet"

şi *Misery Loves Company,* care este un răspuns la romanul lui Stephen King, „Misery". Un nou EP, PENIKUFESIN, a fost lansat în 1989, iar un nou album, PERSISTENCE OF TIME, în august 1990. În anul următor a apărut EP-ul ATTACK OF THE

KILLER B'S, urmat de single-ul realizat împreună cu membrii trupei Public Enemy şi intitulat *Bring the Noise,* cu titlul original *Don't Believe the Hype.* Anthrax a semnat apoi cu Elektra Records, însă între timp Joey a fost înlocuit cu John Bush, de la Armored Saint, iar noul lor album, SOUND OF WHITE NOISE, a apărut în aprilie 1993.

Au urmat mai multe extrase pe single şi EP-uri, unul dintre ele conţinând un cover după piesa Kiss *Love Her All I Can,* cu Paul Stanley şi Gene Simmons ca invitaţi.

Între 1993 – 1994 Anthrax au apărut pe mai multe soundtracks-uri şi albume tribut cum ar fi KISS MY ASS. Primul lor album live, LIVE THE ISLAND YEARS, a fost lansat în 1994, an în care a fost concediat şi Danny, care îşi pierduse interesul pentru trupă. La următorul LP, STOMP, 442, au fost folosiţi o serie de invitaţi cum ar fi Dimebag Darrel de la Pantera, Mike Tempesta şi alţii. Albumul a apărut în 1995, iar în turneul care a urmat a fost cooptat Paul Crook (la chitară).

Deoarece nu s-a ocupat îndeajuns de promovarea albumului, membrii grupului au decis să părăsească Elektra Records, după care Anthrax a înfiinţat propria casă de discuri, Skism Records, la care au editat un nou album, VOLUME 8, apărut în 1998.

Volume 8: The Threat Is Real (1998), Stomp 442 (1995), Live: The Island Years (1994), Sound Of White Noise (1993), Attack Of The Killer B's (EP, 1991), Persistence Of Time (1990), State Of Euphoria (1988), Among The Living (1987), I'm The Man (EP, 1987), Spreading The Disease (1985), Armed And Dangerous (EP, 1985), Fistful Of Metal (1984)

Tasmin Archer

Născută în 1964, Bradford, Yorkshire, Anglia, Tasmin nu este numai cântăreaţă, ci şi compozitoare. A debutat cu

piesa *Sleepin' Satellite* (un cântec compus cu patru ani în urmă) în 1993. Înainte de asta, Tasmin a lucrat ca grefier la magistratură, iar când s-a angajat la studiourile Bradford făcea, pe lângă ceai şi curăţatul toaletelor, şi backing vocals. Aici i-a întâlnit pe viitorii ei parteneri: John Hughes (guiţar) şi John Beck (keyboards). Timp de 5 ani au lucrat împreună (mai întâi sub numele de Archers), după care s-au lansat cu *Sleepin' Satellite,* urmat *de in Your care* şi albumele GREAT EXPECTATIONS şi SHIPBUILDING.

Bloom (1996), Shipbuilding (1994), Great Expectations (1993)

Argent

După destrămarea grupului Zombies, Rod Argent (n. 14 iunie 1945, St. Albans, Hertfordshire, Anglia) a înfiinţat repede o nouă trupă cu Russ Ballard (n. 31 octombrie 1947, Waltham Cross, Hertfordshire, Anglia; guiţar, vocals), Bob Henrit (n. 2 mai 1944, Broxbourne, Hertfordshire, Anglia; drums) şi Jim Rodford (n. 7 iulie 1941, St. Albans, Hertfordshire, Anglia; bass).

Au debutat cu ARGENT, de pe care *Liar* (compusă de Ballard) a devenit hit Top 10 în SUA şi piesă de rezistenţă în concerte. Albumul ALL TOGETHER NOW conţine *Hold Your Head Up,* un hit Top 5, atât în Statele Unite, cât şi în Europa. Un alt album, ÎN DEEP, a dat un alt hit memorabil, *God Grave Rock 'N' Roll To You* (pe care Kiss l-au preluat pe albumul lor din 1992). Ballard a părăsit grupul în 1974 (după albumul NEXUS), pentru o carieră solo, locul lui fiind luat de John Verity (n. 3 iulie 1949, Bradford, Yorkshire, Anglia; guiţar, bass, vocals) şi John Grimaldi (n. 25 mai 1955, St. Albans, Hertfordshire, Anglia; cello, mandolin, violin), dar trupa nu a mai cunoscut succesul de altă dată. Prin urmare, în 1976, membrii săi au hotărât să o desfiinţeze. Bob şi Jim au plecat la Kinks, iar Rod Argent s-a implicat în munca de producător de studio şi session player. A lucrat, printre alţii, cu Barbara Thompson şi Tanita Tikaram. Russ a devenit un compozitor de succes (vezi *Since You've Been Gone* – Rainbow, *Wining* – Santana

etc.).

În ultimii ani grupul s-a mai reunit de câteva ori, susţinând concerte de caritate. Rod şi Russ au început din nou să compună împreună în 1997. În 1998 a apărut albumul lui Rod Argent, intitulat CLASSICALLY SPEAKING.

Counterpoints (1975), Circus (1975), Encore (1974), Nexus (1974), în Deep (1973), All Together Now (1971), Ring Of Hands (1970), Argent (1969)

Art Of Noise

Trupă britanică înfiinţată în 1983 cu Anne Dudley (keyboards), J.J. Jeczalek (keyboards) şi Gary Langan (various instruments). În 1983 au realizat, la casa de discuri ZZT a lui Trevor Horn, EP-ul INTO THE BATTLE WITH ART OF NOISE, iar în anul următor LP-ul (WHO'S AFRAID OF) ART OF NOISE, de pe care single-ul *Close (To The Edit)* a ajuns foarte repede în Top 10 în Marea Britanie. Urmează despărţirea de Trevor şi ZZT şi realizarea unui nou album la China Records – ÎN VISIBLE SILENCE în 1986. Acesta include hitul

Peter Gunn cu Duane Eddy la chitară. În acelaşi an scot RE-WORKS OF ART OF NOISE, compus din piese live şi remixate.

În 1987, cu ÎN NO SENSE? NONSENSE! grupul experimentează cu orchestre, coruri şi diverse trupe rock. Urmează un Best Of, pe care apare Tom Jones, cu o variantă a piesei *Kiss* a lui Prince. BELOW THE WASTE apare un an mai târziu, urmat de THE AMBIENT COLLECTION, o colecţie de remixuri.

La sfârşitul anului 1991 grupul se desfiinţează, datorită plecării lui Dudley.

The Seduction of Claude Debussy (1999), Daft (1998), The Best Of The Art Of Noise (1994), The Fon Mixes (1991), The Ambient Collection (1990), Below The Waste (1989), The Best Of The Art Of Noise (1988), în No Sense? Nonsense! (1987), Re-Works Of Art Of Noise (1986), în Visible Silence (1986), Who's Afraid Of The Art Of Noise? (1984), Into The Battle With the Art Of Noise

(EP, 1983)

Asia

Grup înfiinţat în ianuarie 1981 de Steve Howe (guiţar, ex-Yes) şi John Wetton (ex-King Crimson), împreună cu Geoff Downes (keyboards, ex-Buggles, King Crimson, Uriah Heep) şi Carl Palmer (ex-Emerson, Lake & Palmer). Primul lor album a apărut în 1982 şi a fost urmat de un turneu modest. Piesa *Heat Of The Moment* a intrat însă pe primele poziţii în topuri şi 9 milioane de copii ale LP-ului lor s-au vândut în întreaga lume. În timpul unui turneu mondial, trupa a înregistrat clipuri video pentru piesele *Heat Of The Moment*, *Only Time Will Tell* şi *Soul Survivor*. La întoarcerea din turneu, pentru a scăpa de impozitele foarte mari, grupul s-a mutat la Morin Heights, în Canada şi au început să lucreze la cel de-al doilea album, ALPHA, după apariţia căruia au plecat din nou în turnee. În decembrie 1983, John Wetton a fost înlocuit cu Greg Lake (ex-ELP), care a apărut alături de Asia in show-ul ASIA ÎN ASIA realizat pentru MTV. El a părăsit însă trupa în anul următor, când atât membrii grupului, cât şi casa de discuri Geffen au realizat că vocea lui Wetton era mult mai potrivită şi l-au rechemat.

Steve Howe a părăsit trupa din cauza neînţelegerilor cu Wetton, în timp ce compuneau piese pentru cel de-al treilea LP, fiind înlocuit cu Mandy Meyer (ex-Krokus, guiţar).

În 1985 a apărut ASTRA, după care trupa s-a destrămat. Geoff Downes a început să înregistreze pentru un album solo, iar Steve Howe a înfiinţat GTR, cu Steve Hackett (ex-Genesis), Phil Spalding (bass) şi Max Bacon. John Wetton a înregistrat un album cu Phil Manzanera, iar Mandy Mayers avea să înfiinţeze în 1990 grupul Kkatmandu. În 1987, Wetton a realizat *Gypsy Soul*, sub numele de Asia, pentru soundtrackul filmului *Over The Top,* cu Sylvester Stallone, după care a colaborat la Phenomena II Dream Runner. Tot în 1987 a apărut şi albumul lui Geoff Downes, THE NEW DANCE ORCHESTRA.

Wetton & Downes, alături de Gorham şi Strugis, au început apoi să lucreze pentru o posibilă reunire a grupului Asia, care n-a mai avut însă loc.

La sfârşitul lui 1987 şi începutul lui 1988 Downes a colaborat la proiectul RAIN cu John Payne şi Max Bacon (ex-GTR), după care acesta din urmă a plecat. Payne şi Downes au continuat să lucreze împreună, multe din materialele compuse atunci având să apară pe albumele ARCHIVA 1 şi ARCHIVA 2 din 1996.

În 1990 Asia s-a reînfiinţat, cu Pat Thrall în locul lui Wetton, şi a înregistrat THEN AND NOW. După numeroase turnee, s-au despărţit din nou.

În 1991, Downes a încercat să reclădească grupul cu John Payne (bass, vocals), Carl Palmer, Steve Howe, Al Pitrelli şi Michael Strugis. În 1992 au înregistrat albumul AQUA. A urmat în 1994 ARIA plus participări la diverse festivaluri cu Michael Strugis (drums) şi Al Pitrelli (ex-Alice Cooper, Danger Danger), înlocuit apoi de Aziz Ibrihim (ex-Simply Red). Asia a mai colaborat cu Vinny Burns (exdare) şi Trevor Thornton (Walk On Fire).

În 1995 Downes & Payne şi-au făcut propriul lor studio în Londra şi au început înregistrările la următorul album, ARENA, cu John Payne, Michael Strugis (drums), Aziz Ibrihim (guiţar), Elliot Randall (guiţar), Luis Jardim (percussion) şi Tomoyasu Hotei (guiţar), album care a fost lansat în 1996. În acelaşi an au apărut şi ARCHIVA 1 şi 2, care conţin piese ale lui Downes şi Payne, de pe albumele AQUA, ARIA şi ARENA.

În 1997 au apărut 3 albume: LIVE ÎN NOTTINGHAM – 1990, LIVE ÎN OSAKA – 1992, LIVE ÎN PHILADELPHIA-1992 şi LIVE ÎN KÖLN – 1994.

A mai apărut şi ANTHOLOGY: THE BEST OF ASIA, editat în Japonia, care cuprinde piese mai vechi, remixate, şi două piese noi: *Different Worlds* şi *The Hunter*.

În 1998 au început munca pentru un nou album, alături de Ian Crichton (guiţar, ex-Saga).

Anthology (1997), Live în Köln (1997), Live în Philadelphia (1997), Live în Ōsaka (1997), Live în

Nottingham (1997), Archiva 2 (1996), Archiva 1 (1996), Arena (1996), Aria (1994), Aqua (1992), Live în Moscow (1991), Then And Now (1990), Aurora (EP, 1986), Astra (1985), Alpha (1983), Asia (1982)

Rick Astley

Născut în Warrington, Cheshire, Anglia, la 6 februarie 1966, Rick a cântat la începutul carierei sale la tobe, într-o trupă locală, Give Way. În 1964 a devenit solistul grupului soul FBI. A fost descoperit de producătorul Pete Waterman în 1985, în al cărui studio (PWL) a lucrat.

În 1987 l-a acompaniat pe O'chi Brown, la piesa *Learning To Live Without Your Love* şi a făcut parte din grupul Rick & Lisa înregistrând piesa *When You Gonna*. A mai colaborat şi la hitul number one *Let It Be* al lui Ferry Aici, după care a debutat cu piesa *Never Gonna Give You Up,* care a devenit cel mai de succes single al anului 1987. Albumul lui de debut, WHENEVER YOU NEED SOMEBODY a intrat de asemenea în topurile din Marea Britanie şi s-a vândut în peste un milion de exemplare. A urmat un turneu mondial, după care, în 1988, Astley a ajuns pe primul loc în topurile americane cu *Together Forever* şi *Never Gonna Give You Up.* Sub protecţia grupului de compozitori Stock, Aitken şi Waterman, Astley a avut 7 single-uri number one în Marea Britanie şi patru în US Top 10. Sătul să audă însă tot timpul că este păpuşa compozitorilor şi producătorilor săi, Astley a părăsit echipa, dar după o lungă pauză a revenit, în 1991, cu albumul FREE, care include apariţii ale lui Elton John şi Mark King (de la Level 42). Single-ul *Cry For Help* a ajuns în Top 10, atât în SUA, cât şi în Marea Britanie.

Body & Soul (1993), Free (1991), Hold Me în Your Arms (1989), Whenever You Need Somebody (1987)

Aswad

Trio reggae înfiinţat în 1975 în Marea Britanie. La origine au fost un cvintet format din George „Ras Levi" Oban (bass), Angus „Drummie Zeb" Gaye (drums), Brinsley „Dan" Forde (vocals), Courtney Hemmings (keyboards) şi

Donald „Benjamin” Griffiths (guiţar). Aswad (ceea ce înseamnă „negru” în limba arabă) au cântat la început un fel de reggae amestecat cu jaz, funk şi soul. Single-urile lor, *Back To Africa, Three Babylon* şi *Warrior Child* au devenit în anii ’70 extrem de populare în cluburile de dans din Marea Britanie.

În 1976 au acompaniat artişti jamaicani precum Dennis Brown, Black Uhuru şi Bob Marley.

Primul lor album, purtând numele trupei, a fost un mare succes în Marea Britanie şi a fost urmat de HULET. Între cele două realizări, Courtney Hemmings a fost înlocuit de Tony „Gad” Robinson. Li s-a mai alăturat de asemenea şi producătorul şi managerul Michael „Reuben” Campbell. Trupa a concertat adesea alături de Police şi Elvis Costello. În 1980 au jucat şi în filmul *Babylon*, al cărui soundtrack l-au şi compus.

La începutul anilor ’80 au semnat cu CBS, la care au înregistrat NEW CHAPTER (1982), care n-a avut un prea mare succes, atât din cauza politicii de marketing cât şi a scăderii audienţei pentru muzica reggae în Anglia. În anul următor au relansat acelaşi album la casa de discuri independentă Dub For Mango, reuşind de data aceasta să aibă vânzări mult mai bune.

Aswad au devenit apoi un trio şi s-au reîntors la vechea casă de discuri Simba, unde înregistraseră *Bubblin* şi *Kool Noh.* Au început să cânte covers ale unor piese pop, dar s-au reîntors la propriul lor stil înregistrând hitul *Don’t Turn Around* (pe care l-au preluat mai târziu Ace Of Base), în 1988. În anul următor au concertat alături de Cliff Richard pe Wembley Stadium. În 1991 au efectuat primul lor turneu în SUA, urmat de un cover după piesa Eagles, *Best Of My Love.* În 1994 au realizat RISE AND SHINE, produs chiar de ei. În 1995, Aswad era compus din Forde, Drummie Zeb şi Tony Gad.

Roots Revival (1999), Dub: The Next Frontier (1995), Râse & Shine Again! (1995), Rise And Shine (1994), Too Wicked (1990), New Chapter Of Dub (1989), Crucial Tracks – Best Of Aswad (1989), Live And Direct (1989),

Distant Thunder (1988), Aswad (1988), A New Chapter Of Dub (1982), Hulet (1979), Aswad (1976)

Atomic Rooster

Grup format în 1969 în Marea Britanie în componenţa: Vincent Crane (organ), Nick Graham (bass) şi Carl Palmer (drums). După numai un album, Graham a plecat la Skin Alley iar Palmer a fondat Emerson, Lake and Palmer. Crane i-a cooptat atunci pe John Cann (guiţar, vocals) şi Paul Hammond (drums). În 1971 au realizat două hit single-uri, *Tomorrow Night* şi *The Devil's Answer.* După cel de-al treilea LP, membrii trupei s-au despărţit din nou. Cann şi Hammond s-au dus la Bullet, iar apoi a plecat şi Hardstuff. French a înfiinţat Leafhound. Crane s-a încăpăţânat să păstreze totuşi grupul şi i-a adus pe Steve Bolton (guiţars), Bill Smith (bass), Rick Parnell (drums) şi Chris Farlowe (vocals). Din păcate nici această formulă n-a rezistat, iar în 1974 Crane a luat hotărârea să dizolve trupa, după care a colaborat cu fostul său coleg Arthur Brown, dar n-a rezistat să nu refacă, în 1979, Atomic Rooster. După două albume nereuşite cu Preston Hayman (drums) şi Hammond, Crane s-a hotărât în sfârşit să renunţe. Ultimul album de studio i-a avut ca oaspeţi pe Dave Gilmour (Pink Floyd), Bernie Torme (Gillan) şi John Mazarolli la chitară, în locul lui Cann.

În 1983, Crane a colaborat cu Dexy's Midnight Runners şi a apărut pe albumul lor DON'T STAND ME DOWN. Din păcate, însă, din cauza depresiei de care suferea de mai multă vreme, Crane s-a sinucis în anul 1989.

Best And The Rest Of Atomic Rooster (1994), Headlines News (1983), Atomic Rooster (1980), Home To Roots (1977), Assortment (1974), Nice 'N' Greasy (1973), Atomic Rooster IV (1973), Made in England (1972), în Hearing Of (1971), Atomic Rooster (1970), Death Walks Behind You (1970)

B

The B-52 s

Grup înfiinţat în octombrie 1976 în Athens, Georgia,

SUA de Kate Pierson (n. 27 aprilie 1948, Weehawken, New Jersey, SUA, organ, vocals), Cindy Wilson (n. 28 februarie 1957, Athens, Georgia, SUA; guiţar, vocals), fratele lui Cindy, Ricky (n. 19 martie 1953, Athens, Georgia, SUA; guiţar), Fred Schneider (n. 1 iulie 1951, Newark, Georgia, SUA; keyboards, vocals) şi Keith Strickland (n. 26 octombrie 1953, Athens, Georgia, SUA; drums).

În 1979, după o serie de concerte prin cluburile din New York, au semnat un contract cu Island Records la care au înregistrat albumul care le poartă numele, album ce a devenit rapid un best seller. A urmat un turneu în Statele Unite, iar în 1980, single-ul *Rock Lobster* a devenit mare hit în SUA. În acelaşi an John Lennon a declarat că B-52 este trupa lui favorită.

Cel de-al doilea lor album, WILD PLANET, apărut în 1980, a generat hiturile *Private Idaho, Party Out Of Bounds* şi *Strobelight*. Au urmat MESOPOTAMIA (1982) şi WHAMMY (1983). Doi ani mai târziu, Rick Wilson s-a îmbolnăvit de SIDA (deşi la început s-a declarat că ar fi cancer, pentru a-i proteja familia) şi a murit. Albumul BOUNCING OFF THE SATELLITES, lansat în 1986, i-a fost dedicat.

După o pauză de trei ani, în 1989 au realizat hit single-ul *Love Shack* de pe albumul COSMIC THING, produs de Don Was şi Nile Rodgers (cu Kate Strickland la chitară). LP-ul s-a vândut în patru milioane de exemplare şi a fost urmat de un turneu mondial care a durat 18 luni. În 1992 s-au despărţit de Cindy Wilson şi au înregistrat GOOD STUFF, de pe care s-au remarcat *Is That You MoDean* şi piesa titlu. A urmat un cover după tema principală a filmului de desene animate Flinstones, intitulat *Meet The Flinstones*. Acesta a fost ultimul hit al grupului. Alături de Cindy ei au mai înregistrat apoi două piese noi care au apărut pe compilaţia TIME CAPSULE: *Debbie,* dedicată prietenei lor Debbie Harry şi *Hallucinating Pluto*.

Good Stuff (1992), Party Mix/Mesopotamia (1991), Best Of B-52's: Dance This Mess Around (1990), Cosmic

Thing (1989), Bouncing Off The Satellites (1986), Whammy! (1983), Mesopotamia (1982), Party Mix! (minialbum, 1981), Wild Planet (1980), The B-52 s (1979)

Bachman-Turner Overdrive

Trupă înfiinţată în Vancouver, Canada în 1972, de Randy Bachman (n. 27 septembrie 1943, Winnipeg, Manitoba, Canada; guiţar, lead vocals), care a părăsit Guess Who în 1970, înregistrând un album solo AXE. A înfiinţat apoi Brave Belt cu fratele lui, Robbie Bachman (n. 18 februarie 1943, Winnipeg, Manitoba, Canada;

drums), C.F. Fred' Turner (n. 16 octombrie 1943, Winnipeg, Manitoba, Canada; bass, vocals) şi Chad Allan (de la Chad Allan And The Expressions, devenit mai apoi Guess Who). Brave Belt a realizat la Reprise Records, în 1971 şi 1972, două albume fără succes, după care Allan a fost înlocuit de un alt frate Bachman, Tim.

În 1972, trupa şi-a schimbat numele în Bachman Turner Overdrive şi a semnat cu Mercury Records, un an mai târziu. Primul lor LP, purtând numele trupei, a avut un impact minor, după care Tim Bachman a fost înlocuit de Blair Thornton (n. 23 iulie, 1950). După mai multe turnee în SUA au lansat un al doilea album BACHMAN-TURNER OVERDRIVE II, care a spart gheaţa, ajungând pe poziţia a patra în topurile din SUA. Cel de-al treilea album, NOT FRAGILE, din 1974, a ajuns number one pe ambele părţi ale Atlanticului, în SUA în topul albumelor, iar în Marea Britanie la categoria single-uri, cu piesa *You Ain't Seen Nothing Yet.*

FOUR WHEEL DRIVE, din 1975 a fost ultima realizare care a ajuns în Top 10.

Randy Bachman a plecat în 1977 şi a înfiinţat Ironhorse, înregistrând însă şi albume solo. A fost înlocuit de Jim Clench, care a apărut pe LP-ul FREEWAYS. Perioada care a urmat s-a dovedit însă nefastă pentru grup.

În 1984, Randy Bachman, Tim Bachman şi C.F. Turner s-au reîntâlnit pentru înregistrarea unui alt album, apărut la Compleat Records, album care abia a ajuns în

topurile americane. În anii '90 BTO a mai făcut câteva turnee, dar n-a mai înregistrat niciun album.

Best Of-Live (1994), The Anthology (1993), Bto's Greatest (1981), Rock'N'Roll Nights (1979), Street Action (1978), Freeways (1977), Best Of (Se Far) (1976), Head On (1976), Four Wheel Drive (1975), Not Fragile (1974), Bachman-Turner Overdrive II (1974), Bachman-Turner Overdrive (1973)

Babeş în Toyland

Trio feminin înfiinţat în 1987, când Kat Bjelland (n. În Woodburn, Oregon, SUA, vocals, guiţar) s-a mutat în Minneapolis. Alături de Michelle Leon (bass) şi Lori Barbero (drums, vocals), Babeş în Toyland s-au lansat la casa de discuri Sub Pop şi au susţinut un turneu european împreună cu Sonic Youth. Primul lor LP, SPANKING MACHINE, a fost înregistrat live. După încă o apariţie (EP-ul TO MOTHER) au semnat un contract cu WEA, casă de discuri al cărui director (A & R) le remarcase în timpul unui concert.

În 1992 Leon a părăsit trupa fiind înlocuită de Maureen Herman (n. Chicago, Illinois, SUA). Albumul FONTANELLE (produs de Lee Ranaldo de la Sonic Youth) s-a bucurat de o presă excelentă, fiind urmat de un turneu cu Faith No More şi un contract cu managerul Debbie Gordon. În 1993 a urmat o pauză de scurtă durată. Lori Barbero a creat propria-i casă de discuri **-** Spanish – Fly iar Kat a lucrat împreună cu soţul ei Stuart Grey la proiectele Crunt şi Katău. Ulterior, au înregistrat EP-ul PAINKILLERS şi au plecat în turneul Lollapaloza. Au urmat albumele DYSTOPIA şi, în 1995, NEMESISTERS, care cuprinde covers ale pieselor *WeAre Family* a lui Sister Sledge şi *All By Myself* a lui Eric Carmen. Herman a fost înlocuită de Darma Cochran la sfârşitul anului 1996.

Babeş în Toyland au mai apărut şi pe LP-ul THE PEEL SESSIONS.

Nemesisters (1995), Dystopia (1994), Painkillers (EP, 1993), Fontanelle (1992), To Mother (EP, 1991), Spanking Machine (1989)

Baby Animals

Cvartet australian format în 1990 de Suzi de Marchi (vocals) şi Dave Leslie (guiţars). Împreună cu Eddie Parise (bass) şi Frank Delenza (care a sugerat şi numele trupei; drums), au semnat cu Imago Records din New York, la care au debutat cu un LP purtând numele trupei, în anul 1991. Grupul s-a bucurat de un extraordinar impact, atât în SUA cât şi în Australia. În 1991 au participat la turneul lui Bryan Adams, „Waking Up The Neighbours" şi au primit premiul de „Best New Artist" la Australian Music Awards. În 1992 au cântat cu Black Crowes, au apărut in show-ul lui David Letterman, au cântat în deschidere la turneul american de promovare a albumului F.U.C.K. (Van Halen), iar la sfârşitul anului au început să scrie piese pentru un nou LP.

În 1993 au lansat SHAVED AND DANGEROUS, urmat de un lung turneu australian.

Un an mai târziu, Baby Animals au cântat alături de Extreme într-un concert din insulele Azore, unde Suze s-a şi căsătorit cu Nuno Bettencourt, chitaristul şi liderul grupului Extreme. Înregistrările pentru cel de-al treilea album au fost programate să înceapă în noiembrie 1994 însă albumul nu a apărut nici în 1998! Între timp, Suze a început să lucreze la un proiect solo pentru Sony Records, produs de Nuno şi Anthony J. Resta.

Shaved And Dangerous (1993), Baby Animals (1991)

Bad Company

Grup britanic înfiinţat în 1973, format din Paul Rodgers (n. 17 decembrie 1949, Middlesbrough, Anglia, ex-Free, vocals), Simon Kirke (n. 27 august 1949, Wales, ex-Free, drums), Mick Ralphs (n. 31 mai 1944, Hertfordshire, Anglia, ex-Mott The Hoople; guiţar) şi Boz Burrell (n. Raymond Burrell, 1946, Lincolnshire, Anglia; bass). Primul lor album, BAD COMPANY, s-a vândut foarte bine şi a fost urmat de o serie de alte succese pe parcursul anilor '70, care i-au făcut celebri în întreaga lume. De asemenea, turneele lor au umplut sălile şi stadioanele. Au intrat în topuri cu *Can't Get Enough Of Your Love* şi *Feel*

Like Makin' Love.

După o pauză de trei ani a apărut ROUGH DIAMONDS, care a pătruns în UK Top 20, iar în SUA a ajuns pe locul 26 în topul albumelor.

În 1983 Bad Company s-a desfiinţat, revenind în 1986 într-o nouă formulă, cu Brian Howe (ex-Ted Nuggent; vocals) pentru a înregistra albumul FAME AND FORTUNE. Următoarele lor LP-uri au fost însă mediocre, fiind înregistrate în diverse componenţe ale grupului, al cărui singur membru constant a rămas Mick Ralphs.

Stories Told And Untold (1996), Company Of Strangers (1995), The Best Of Bad Company Live-What You Hear Is What You Get (1993), Here Comes Trouble (1992), Holy Water (1990), Dangerous Age (1988), 10 From 6 – Best Of Bad Company (1987), Fame And Fortune (1986), Rough Diamonds (1982), Desolation Angels (1979), Burnin' Sky (1977), Run With The Pack (1976), Straight Shooter (1975), Bad Company (1974)

Bad English

Grup înfiinţat în 1988 de John Waite (ex-Babys; vocals), Neal Schön (ex-Santana şi Journey; guiţars), Jonathan Cain (ex-Babys şi Journey; keyboards), Ricky Phillips (ex-Babys; bass) şi Dene Castronovo (ex-Wild Dog; drums).

În 1989 înregistrează primul LP, intitulat BAD ENGLISH, care s-a dovedit a fi un succes instantaneu, mai ales prin hitul *When I See You Smile* al lui Dianne Warren. După cel de-al doilea album, datorită neînţelegerilor interne, trupa se desfiinţează. John Waite se rezumă la o carieră solo, în timp ce Phillips şi Castronovo fac parte din proiectul Jimmy Page – David Coverdale.

Backlash (1991), Bad English (1989)

Bad Manners

Format în 1979 în Marea Britanie din Buster Bloodvessel (n. Douglas Trendle, 6 septembrie 1958; vocals), Gus Hot Lips' Herman (trumpet), Chris Kane (saxophone), Andrew Marcus Absent' Marson (saxophone), Winston Bazoomies (harmonica), Brian Chew-it' Tuitti

(drums), David Farren (bass), Martin Stewart (keyboards) şi Louis Alphonzo' Cook (guiţar). La începutul anilor '80 au intrat în topurile britanice cu numeroase hituri cum ar fi: *Ne-Ne Na-Na Na-Na Nu-Nu, Special Brew, Can Can, Walking în The Sunshine* şi un remake al unui hit Millie reintitulat *My Girl Lollipop.*

La mijlocul anilor '80 s-au retras temporar, reîntorcându-se în 1989 cu albumul RETURN OF THE UGLY. Fără a mai compune noi hituri, trupa a rămas totuşi o atracţie de concert. În anii '90 a stârnit din nou interesul prin albume ca: EAT THE BEAT din 1996 şi UNEASY LISTENING, lansat un an mai târziu.

Rare & Fatty (1999), Vive la Ska Revolution (1998), Heavy Petting (1997), Uneasy Listening (1997), Eat The Beat (1996), Lip Up Fatty (1996), Fatăound (1993), Anthology-Bad Manners (1989), Return Of The Ugly (1989), Live And Loud (1987), Mental Notes (1985), Can Can (1984), The Heights Of Bad Manners (1983), Klass (1983), Forging Ahead (1982), Loonee Tunes (1981), Gosh It's Bad Manners (1981), Bad Manners (1981), Ska' N'B (1980)

Bad Religion

Trupă hardcore înfiinţată în Los Angeles în 1980 în formula: Greg Graffin (n. Madison, Wisconsin, vocals), Brett Gurewitz (guiţar), Jay Lishrout (drums) şi Jay Bentley (n. În Kansas; bass). Bad Religion a debutat cu EP-ul BAD RELIGION la casa lor de discuri Epitaph, al cărei preşedinte a fost Gurewitz. EP-ul a fost realizat oficial în 1981 şi cuprinde 6 piese punk.

În 1982, Pete Finestone i-a luat locul lui Jay Bentley. În noua componenţă au lansat HOW COULD HELL BE ANY WORSE? vândut în

10. O de exemplare în mai puţin de un an şi care conţine 14 piese. La LP, ca şi la EP a mai colaborat şi Greg Hetson, care a devenit mai apoi membru al trupei. În anul următor, Paul Dedona l-a înlocuit pe Jay Bentley la bas, iar Davy Goldmand a devenit noul chitarist. INTO THE UNKNOWN a fost un album minor, care a deziluzionat

fanii grupului. În 1984 Pete a plecat în

Anglia să studieze literatura engleză şi irlandeză, iar Greg s-a reîntors în Wisconsin, pentru a studia geologia. Astfel Graffin a rămas singurul membru din vechea gardă. Lui i s-au alăturat Greg Hetson (guiţar) şi Tim Gallegos (bass). Pete Finestone s-a reîntors la tobe. În acest timp, Gurewitz şi-a rezolvat problemele cu drogurile şi alcoolismul. Grupul a realizat EP-ul BACK TO THE KNOWN, care cuprinde piesa *Along The Way,* devenită cea mai populară realizare a lor. În 1986, Brett şi Jay s-au reîntors în trupă. Doi ani mai târziu au lansat SUFFER, album ce s-a dovedit un succes şi le-a deschis un nou drum. De atunci au înregistrat câte un album pe an. După AGAINST THE GRAIN, Pete a părăsit trupa şi a fost înlocuit de Bobby Schayer (drums) iar după RECIPE FOR HATE, au semnat cu Atlantic, casă la care au realizat toate celelalte albume, începând cu STRANGER THAN FICTION, apărut în 1994. În acelaşi an, Brett a părăsit grupul pentru a se concentra asupra casei de discuri Epitaph. Conform zvonurilor, adevăratul motiv ar fi fost însă neînţelegerile cu Jay. Mai târziu a înfiinţat grupul The Daredevils. În locul său a fost cooptat Brian Baker. Au urmat albumele ALL AGES, un Best Of 1982 – 1992, THE GRAY RACE, TESTED, un album live cu numai trei piese noi şi NO SUBSTANCE.

No Substance (1998), Tested (1997), The Gray Race (1996), All Ages (1995), Stranger Than Fiction (1994), Recipe For Hate (1993), Generator (1992), Bad Religion 80 – 85 (1991), Against The Grain (1990), No Control (1989), Suffer (1988), Back To The Known (EP, 1987), Into The Unknown (1983), How Could Hell Be Any Worse? (1982), Bad Religion (EP, 1980)

Badfinger

În anii '60, Pete Ham (n. 27 aprilie 1947, d. 23 aprilie 1975; vocals), Mike Gibbons (n. 1949; drums), David Jenkins (guiţar) şi Ron Griffiths (bass) cântau împreună sub numele de Iveys. În 1967, ei au făcut backing vocals pentru David, după care şi-au încercat norocul la Apple, casa de discuri a grupului Beatles. Jenkins a fost înlocuit

cu Tom Evans, care a compus single-ul lor de debut *Maybe Tomorrow,* produs de Tony Visconti. Deoarece nu au avut succes nici cu acesta şi nici cu următorul – *Walls Ice Cream* – membrii grupului au decis să desfiinţeze Iveys şi să creeze Badfinger. Înainte de primul album, basistul a fost înlocuit de Joey Molland şi, în această formulă, au dat lovitura cu *Come And Get It,* o piesă scrisă de Paul McCartney. A urmat un nou hit, *No Matter What*, care a intrat în Top 10. La începutul anilor '70, Badfinger era un fel de trupă a casei de discuri Apple, apărând pe trei înregistrări Beatles: ALL THINGS MUST PASS, *It Don't Come Easy* şi IMAGINE. De pe albumul lor din 1971, STRAIGHT UP, s-au remarcat *Day After Day* şi *Baby Blue.*

În 1972, Ham şi Evans au compus pentru Nilssen piesa *Without You*, care a fost un succes mondial. După această dată, trupa a intrat în declin. Pentru albumul ASS de exemplu, Molland a scris jumătate din piese, după care s-a decis să părăsească grupul, din motive financiare. Badfinger a semnat apoi cu Warners şi au lansat un LP autointitulat. A urmat WISH YOU WERE HERE şi un LP nepublicat, HEAD FIRST. În 1975, la 23 aprilie, după o lungă perioadă de frământări personale şi profesionale, Pete Ham s-a spânzurat. Atunci s-a desfiinţat şi grupul, fiind reînfiinţat după aproape 5 ani, de Joey Molland şi Tom Evans, care au schimbat numeroase componenţe, însă fără niciun succes. În noiembrie 1983, istoria s-a repetat, atunci când Tom Evans s-a sinucis în casa lui din Surrey. La fel ca şi Pete Ham, Tom suferise de mari depresii cauzate de situaţia financiară şi personală. Molland a mai continuat pentru o perioadă să apară cu numele de Badfinger, angajând o serie de muzicieni pentru concerte, după care s-a ocupat de propria sa carieră solo.

The Best Of Badfinger (1995), Day After Day: Live (1990), The Best Of Badfinger. Vol. 2 (1989), Shine On (1989), Say No More (1981), Airwaves (1979), Day After Day (1974), Wish You Were Here (1974), Badfinger (1974), Ass *(1973), Straight Up (1972), Magic Christian Music (1970), No Dice (1970), Maybe Tomorrow (1969)*

Joan Baez

Născută Joan Chandos Baez, la 9 ianuarie 1941, în Staten Island, New York, SUA, Joan Baez a început să cânte încă din 1959, când a participat la festivalul de folk din Newport şi a susţinut concerte prin diverse cluburi din Boston. Primele ei patru albume conţineau balade americane şi englezeşti, iar apoi, odată cu intensificarea campaniei pentru drepturile civile, cântăreaţa a început să ia atitudine în acest sens şi să se implice în problemele politice şi sociale ale vremii.

We Shall Overcome a apărut pentru prima dată pe JOAN BAEZ ÎN CONCERT, PART 2, care mai conţine şi piesa lui Bob Dylan, *Don't Think Twice, It's All Right.* Datorită legăturii amoroase dintre cei doi, dar şi a calităţilor incontestabile de compozitor ale lui Bob, Joan a interpretat pe parcursul carierei sale multe din cântecele lui, cum ar fi *Farewell Angelina* şi *Love Is Just A Four Letter Word.*

În anii '60 a fondat Institutul de studiu al nonviolenţei (Institute for the Study of Nonviolence) şi a fost închisă de două ori pentru participarea la demonstraţii anti-război. Baez a mai cântat şi piese ale compozitorilor Phil Ochs, Richard Farina, Tim Hardin şi Donovan, după care a început să-şi compună singură materialele. În 1968, ea s-a căsătorit cu David Harris, un militant pacifist, de care a divorţat însă patru ani mai târziu.

În 1971, o versiune a piesei grupului The Band, *The Night They Drove Old Dixie Down,* a devenit hit single. În 1973 a realizat WHERE ARE YOU NOW MY SON, care include piese înregistrate în nordul Vietnamului, iar doi ani mai târziu, colecţia DIAMONDS AND RUST.

GULF WINDS, un album compus în întregime de Joan, cuprinde noi teme de care cântăreaţa a fost preocupată. Implicată în activitatea umanitară, ea a înfiinţat în 1979 Humanitas International.

În 1989, cu ocazia împlinirii a 30 de ani de activitate muzicală, realizează albumul aniversar, SPEAKING OF DREAMS, care cuprinde duete cu Paul Simon, Jackson

Browne şi un cover după piesa grupului Gipsy Kings, *My Way.*

De-a lungul timpului, Joan a primit numeroase premii pentru activitatea ei socială şi muzicală.

Greatest Hits (1996), Ring Them Bells (1995), Rare, Live And Classic (1993), Play Me Backwards (1992), Brothers în Arms (1991), Honest Lullaby (1979), The Joan Baez Country Music Album (1979), Best Of Joan C. Baez (1977), Blowin' Away (1977), Diamonds & Rust (1975), Gracias A La Vida (1974), Hits/Greatest And Others (1973), Come From The Shadows (1972), The First 10 Years (1970), Any Day Now: Songs Of Bob Dylan (1969), David's Album (1969), Baptism (1968), Joan (1967), Farewell, Angelina (1965), Joan Baez, 5 (1964), Joan Baez în Concert, Part 2 (1963), Joan Baez în Concert, Part 1 (1962), Joan Baez Volume 2 (1961), Joan Baez Volume 1 (1960)

Ginger Baker

Născut Peter Baker, în Londra, la 19 august 1939. Când a format Cream, în 1967, cu Eric Clapton şi Jack Bruce, era deja un toboşar cu experienţă. A cântat cu trupe de jaz încă din şcoală, a lucrat cu Terry Lightfoot şi Acker Bilk, apoi cu trupa lui Alexis Korner Blues incorporated.

După Cream, Baker a cântat cu Steve Winwood, Rick Grech şi Clapton în grupul Blând Faith, iar apoi în Ginger Baker's Air Force, cu Stevie Winwood, Graham Bond (organ, vocal), Danny Laine (guiţar; vocals), Chris Wood şi Remi Kabaka. În această formulă au scos două albume şi au făcut un turneu, după care Ginger a părăsit Anglia cu prietenul său, percuţionistul Kabaka, pentru a locui în Nigeria, unde a experimentat muzica africană şi a înfiinţat propriul studio de înregistrări. A cântat în trupa nigeriană Salt şi a înregistrat Fela Ransome-Kuti. După ce şi-a pierdut toţi banii, s-a întors în Anglia unde, din cauza problemelor financiare, a început să fie dependent de heroină. Pentru a uita de toate, a plecat în Italia, unde s-a căsătorit. A locuit acolo aproape un deceniu, după care a

mai cântat o vreme prin Europa, mutându-se în California, unde şi-a făcut o fermă, la est de Denver, şi-a continuat pasiunea pentru polo şi a reînceput să compună şi să cânte.

În 1986 a realizat HORSES AND TREES, iar în 1990, MIDDLE PASSAGE, cu percuţionişti africani, cu Bernie Worrell, Jonas Hellborg, Nicky Skopelitis şi basiştii Jah Wohble şi Laswell. Doi ani mai târziu a înregistrat albumul UNSEEN RAIN, cu acelaşi Jonas Hellborg (bass) şi cu Jens Johansson (piano).

În 1994 a colaborat la un album cu Jack Bruce şi Gary Moore (AROUND THE NEXT DREAM) şi a realizat GOING BACK HOME, cu trioul său, compus din Bill Frisell (guiţar) şi Charlie Haden (bass), album care a intrat în Billboard Jazz Top 10.

Coward Of The County (1999), Falling Off The Roof (1995), Going Back Home (1994), Unseen Rain (1992), Middle Passage (1990), Horses And Trees (1986), From Humble Oranges (1983), Ginger Baker Air Force Greatest (1980), Eleven Sides Of Baker (1977), At His Best (1973), Live (1972), Stratavarious (1972), Ginger Baker's Best (1972), Ginger Baker's Air Force 2 (1970), Ginger Baker's Air Force (1970), Free Kings (1970)

Long John Baldry

Născut la 12 ianuarie 1941, la Londra, în Anglia, Baldry şi-a început cariera la sfârşitul anilor '50, cântând folk şi blues. A făcut turnee cu Jack Elliott, după care s-a lansat în R & B. A cântat în Blues incorporated, iar apoi în trupa lui Cyril

Davies, All Stars. După moartea acestuia, în 1964, Long John a fost liderul grupului, redenumit Long John Baldry And His Hoochie Coochie Men, cântând cu Rod Stewart (vocals) şi Geoff Bradford (guiţar). În 1965 a ajutat la formarea grupului şteampacket (cu Brian Auger, Rod Stewart şi Julie Driscoll). Când trupa s-a destrămat, a înfiinţat Bluesology (care-l avea pe tânărul Reg Dwight, alias Elton John, la keyboards), după care Baldry a ales cariera solo.

Compozitorul şi producătorul Tony Macauley, împreună cu John McLeod, au compus *Let The Heartaches Begin,* o baladă care, în interpretarea lui Baldry, a devenit un hit number 1 în Marea Britanie, la sfârşitul lui 1967. Cariera lui a continuat în anul următor cu tema Jocurilor Olimpice din México, o piesă care a intrat de asemenea în Top 20.

Alte piese şi o nouă înfăthare i-au adus un public nou, la sfârşitul anilor '60. Cu Rod Stewart şi Elton John ca asistenţi şi producători, a realizat albumul IT AM'T EASY, din 1971, care însă n-a reuşit să se vândă. După câţiva ani petrecuţi la New York şi Los Angeles, Baldry a emigrat în Canada, la Vancouver, în 1980, unde a cântat în cluburi.

La începutul anilor '90 vocea sa a devenit cea a căpitanului Robotnick dintr-un joc pe calculator pentru copii, The Hedgehog. În 1991 a înregistrat albumul intitulat sugestiv: IT STILL AM'T EASY.

Let The Heartaches Begin/Wait For Me (1995), On Stage Tonight (1993), It Still Ain't Easy (1991), Long John Baldry (1980), Baldry's Out (1979), Welcome To The Club (1977), Good To Be Alive (1976), Heartaches (1974), Everything Stops For Tea (1972), It Ain't Easy (1971), Long John Baldry & The Hoochie (1970), Wait For Me (1969), Let There Be Long John (1968), Let The Heartache Begin (1968), Looking At Long John (1966), Long John's Blues (1964)

Bananarama

Trio feminin format la Londra, în 1980, din Keren Woodward (n. 2 aprilie 1961, Bristol, Avon, Anglia), Sarah Dallin (n. 17 decembrie 1961, Bristol, Avon, Anglia) şi Siobhan Fahey (n. Siobhan Marie Deidre Fahey, 10 septembrie 1958, Dublin, Irlanda). Au început prin a cânta la petreceri şi prin cârciumile din Londra. Apoi, grupul a înregistrat cu Paul Cook (drums, ex-Sex Pistols) un cover, *Ai A Mwana,* care i-a atras atenţia lui Terry Hall. Acesta le-a invitat să facă backing vocals pentru trioul său la piesa *It Ain't What You Do, It's The Way That You Do It.* Apoi rolurile s-au inversat, Fun Boy Three acompaniind

Bananarama la piesa cover *Really Saying Something* (a lui Velvette), care a ajuns în Top 10 britanic în 1982. De la acea dată, Bananarama şi-a început propria carieră. Tony Swain şi Steve Jolley le-au compus hiturile Top 10 *Shy Boy, Na Na, Hey Hey, Kiss Him Goodbye* şi *Cruel Summer.* A urmat *Robert de Niro's Waiting* şi *Rough Justice,* un cântec de protest, privind situaţia politică din Irlanda de Nord.

După o perioadă, au colaborat cu echipa de producţie Stock, Aitken And Waterman pentru un remake Venus, *Shocking Blue*, care a adus grupul pe primul loc în SUA. După *I Heard A Rumour* a urmat cel mai mare hit al lor în Marea Britanie, *Love în The First Degree.* În decembrie 1987, Siobhan Fahey a plecat din grup şi s-a măritat cu David A. Stewart de la Eurythmics. Mai târziu a înfiinţat Shakespeare's Sister. Jacqui Sullivan i-a luat locul, iar trupa şi-a continuat cariera.

În 1991, Sullivan a plecat din grup pentru o carieră solo. Sarah şi Keren au continuat ca duo, dar s-au despărţit şi ele în 1993 după hitul *Last Thing On My Mind* din toamna lui 1992.

ultraviolet (1996), Bunch Of Hits (1994), Pop Life (1991), Greatest Hits Collection (1988), Wow (1987), True Confessions (1986), Bananarama (1984), Deep Sea Skiving (1983)

The Band

Formată în Toronto, Canada, la sfârşitul anilor '50, în componenţa: Robbie Robertson (n. Jaime Robbie Robertson, 5 iulie 1943, Toronto, Ontario, Canada; guiţar, vocals), Richard Manuel (n. 3 aprilie 1943, Stratford, Canada, d. 7 martie 1986; piano, drums/vocals), Garth Hudson (n. Eric Hudson, 2 august 1937, London, Ontario, Canada; organ) şi Rick Danko (n. 9 decembrie 1943, Simcoe, Canada; bass, vocals). La începutul carierei au fost un grup de acompaniament pentru Ronnie Hawkins, cu care au înregistrat variante cover ale unor piese blues, împreună cu Levon Helm (n. Mark Levon Helm, 26 mai 1942, Marvell, Arkansas, SUA; drums, vocals), pe care l-au cooptat ceva mai târziu. Cvintetul l-a părăsit pe Hawkins în

1963 şi a început să susţină concerte în Canada şi în baruri din oraşele ale Statelor Unite, mai întâi sub numele de Canadian Squires, apoi ca Levon And The Hawks. Au înregistrat single-ul *Leave Me Alone*, iar după ce s-au stabilit la New York, piesele *Go Go Liza Jane* şi *The Stones I Throw.*

În 1964, Robertson, Helm şi Hudson l-au acompaniat pe cântăreţul de blues John Hammond Jr. la piesa *I Wish You Would.* Prin intermediul acestuia, l-au cunoscut pe Bob Dylan pe care, în august 1965, Robertson şi Helm l-au acompaniat în concertul lui, Forest Hills, şi în turneul său mondial din 1966 (de data aceasta cu Mickey Jones în locul lui Helm). Datorită unui accident de motocicletă, Dylan a trebuit să urmeze un tratament de refacere şi s-a întors la New York, unde The Band, reuniţi cu Helm, l-au ajutat la înregistrarea albumului BASEMENT TAPES.

MUSIC FROM BIG PINK, din 1968, a fost primul album The Band. De pe acesta, *The Weight* a dat naştere la o serie de versiuni cover, interpretate de-a lungul anilor de Jackie DeShannon, Aretha Franklin, Diana Ross (cu Supremes şi Temptations) şi Spooky Tooth.

THE BAND, cel de-al doilea LP al grupului, include compoziţii ale lui Robertson, cum ar fi *Across The Great Divide, The Unfaithful Servant, The Night They Drove Old Dixie Down* şi *Rag Mama Rag,* care a devenit hit Top 20 în Marea Britanie.

STAGE FRIGHT, care a urmat, este un album rezultat din lungile turnee întreprinse de trupă. CAHOOTS a apărut în 1971 şi include o piesă interpretată împreună cu Van Morrison. A urmat ROCK OF AGES. După doi ani de pauză au apărut pentru prima dată la Watkins Glen Festival, în iulie 1973, şi au înregistrat albumul MOONDOG MATINEE, o selecţie de oldies.

În 1974, The Band l-a acompaniat din nou pe Bob Dylan la realizarea albumului PLANET WAVES, urmat de un turneu imortalizat pe LP-ul BEFORE THE FLOOD din 1974.

A urmat NORTHERN LIGHTS, SOUTHERN CROSS,

iar la sfârşitul anului 1976, The Band şi-a anunţat retragerea, după un turneu încheiat cu un concert la Winterland în San Francisco. THE LAST WALTZ i-a avut ca invitaţi pe Dylan, Eric Clapton, Muddy Waters, Van Morrison, Neil Young, Joni Mitchell, Dr. John, Neil Diamond, Paul Butterfield, şi a constituit subiectul filmului cu acelaşi nume al lui Martin Scorsese.

De asemenea, The Band şi-a îndeplinit obligaţiile contractuale cu casa de discuri Capitol, realizând albumul ISLANDS, din 1977, după care membrii grupului şi-au văzut fiecare de cariera solo. The Band s-a reunit în 1984 şi 1985.

La data de 7 martie 1986, după un concert în Florida, Richard Manuel s-a spânzurat în camera de hotel. Moartea sa a inspirat piesa *Fallen Angel* de pe albumul lui Robertson din 1987.

În 1990, The Band erau: Hudson, Danko, Helm, James Weider (guiţars) şi Stan Szelest. În această formulă au semnat un contract cu Columbia Records, unde a fost realizat primul lor album de studio, în 1993. În 1998 a apărut JUBILATION, la care au colaborat Eric Clapton şi John Hiatt.

Jubilation (1998), High On The Hog (1996), Live At Watkins Glen (1995), Across The Great Divide (1994), Jericho (1993), Live în Concert (1992), The Night They Drove Old Dixie Down (1992), To Kingdom Come (1989), Anthology, Vol. 2 (1980), Anthology, Vol. 1 (1978), The Last Waltz (1978), Islands (1977), The Best Of The Band (1976), Northern Lights, Southern Cross (1975), Moondog Matinee (1973), Rock Of Ages (1972), Cahoots (1971), Stage Fright (1970), The Band (1969), Music From Big Pink (1968)

The Bangles

The Bangles a luat fiinţă în Los Angeles, în 1981, în componenţa: Susanna Hoffs (n. 17 ianuarie, 1962, Newport Beach, California, SUA; guiţar, vocals), Debbi Peterson (n. 22 august 1961, Los Angeles, California, SUA; drums, vocals), Vicki Peterson (n. 11 ianuarie 1958, Los

Angeles, California, SUA; guiţar, vocals) şi Annette Zilinkas (bass, vocals). Până în 1982 au cântat sub denumirea de The Bangs, pe care au schimbat-o datorită existenţei unui alt grup cu acelaşi nume. Prima înregistrare, *Getting Out Of Hand*, a fost făcută pentru propria lor casă de discuri, Downkiddie, şi a apărut pe primul lor mini-album, THE BANGLES. În 1983 au semnat cu CBS, la care au realizat albumul ALL OVER THE PLACE. Apoi Zilinkas a plecat (mai târziu a făcut parte din Blood On The Saddle) şi a fost înlocuită de Michael Steele (n. 2 iunie 1954; bass, vocals, ex-Runaways).

Single-urile de debut, *Hero Takes A Fall* şi *Going Down To Liverpool*, n-au reuşit să intre în topuri, însă au dat lovitura cu *Manic Monday,* o compoziţie a lui Prince, sub pseudonimul de Christopher, care a ajuns pe locul 2 în topurile din SUA şi Marea Britanie.

Succesul lor a continuat cu albumul DIFFERENT LIGHT din 1986, de pe care s-a remarcat piesa lui Jules Shear, *If She Knew What She Wants,* iar *Walk Like An Egyptian* (compusă de Liam Sternberg) a ajuns pe prima poziţie în SUA şi pe locul trei în

Marea Britanie. *Hazy Shade Of Winter,* un cover după o piesă a lui Paul Simon, care apare în filmul *Less Than Zero,* a fost în 1988 un alt mare hit, pe ambele părţi ale Atlanticului. Cel de-al treilea album, EVERYTHING, apărut în 1988, a generat hit single-urile *în Your Room* şi *Eternal Flame.* Au urmat, în 1989, *With You* şi *I'll Set You Free.* Din păcate însă, la sfârşitul aceluiaşi an, după un scurt turneu, din cauza unor conflicte interne, grupul s-a destrămat.

Greatest Hits (1990), Everything (1988), A Different Light (1986), All Over The Place (1984), Bangles (1983)

Barclay James Harvest

Trupă formată în 1966 în Oldham, Anglia. Formula originală era Stewart Woolly Wolstenholme (n. Oldham, 15 aprilie 1947; keyboards, vocals), John Lees (n. Oldham, 13 ianuarie 1947; guiţar, vocals), Les Holroyd (n. Bolton, 12 martie 1948; keyboards, bass, vocals) şi Mel Pritchard (n. Oldham, 20 ianuarie, 1948; drums).

Au început să susţină concerte în 1967, iar primul contract l-au semnat cu Parlophone, unde au înregistrat single-ul *Early Morning*, după care s-au mutat la Harvest (EMI), la care au înregistrat împreună cu o orchestră, între 1970 şi 1972, patru albume. Din păcate, acestea nu s-au vândut foarte bine şi, prin urmare, casa de discuri le-a desfăcut contractul. În 1974 s-au mutat la Polydor Records unde a apărut EVERYONE IS EVERYBODY ELSE, care s-a dovedit un mare succes. În 1976, de pe OCTOBERON, au intrat în topuri *Rock 'n' Roll Star* şi *Suicide.*

După albumul XII, Wolstenholme a părăsit grupul, care a continuat ca trio, utilizând la nevoie muzicieni de studio.

În anii '80, BJH au devenit superstaruri în Germania, Elveţia şi Franţa, primind numeroase premii, discuri de aur şi platină şi având concerte cu săli şi stadioane pline. În anii '90, succesul a fost mai greu de dobândit, deşi albumul THE BEST OF BARCLAY JAMES HARVEST a devenit disc de aur, iar în 1992 trupa a participat la turneul aniversar de 25 de ani în Europa.

Din păcate, slaba vânzare a albumului din 1993 – CAUGHT ÎN THE LIGHT – a dus la numeroase probleme, printre care şi desfacerea contractului cu Polydor. Nu s-au descurajat însă nici de această dată şi au continuat să susţină concerte, muncind în acelaşi timp şi la un nou material.

În 1997 au înregistrat RIVER OF DREAMS, la Polydor Records din Germania. Au urmat turnee de promovare în Elveţia şi Germania, după care fiecare membru a început să lucreze la proiecte solo. John şi Woolly lucrează din nou împreună, după 20 de ani, la un album ce va apărea probabil în 1999, la Eagle Records.

River Of Dreams (1997), The Best Of (1997), Caught în The Light (1993), Sorcerers And Keepers (1993), The Best Of Barclay James Harvest (1992), The Harvest Years (1991), Alone We Fly (1990), Welcome To The Show (1990), Glasnost (1988), Another Arable Parable (1987), Face To Face (1987), The Compact Story Of BJH (1985),

Victims Of Circumstance (1984), Ring Of Changes (1983), A Concert For The People (1982), Turn On The Tide (1981), Best Of BJH, Vol. III (1981), Eyes Of The Universe (1979), The Best Of Barclay James Harvest. Vol. II (1979), XII (1978), Live Tapes (1978), Gone To Earth (1977), Best Of Barclay James Harvest (1977), Octoberon (1976), Time Honoured Ghosts (1975), Barclay James Harvest Live (1974), Everybody Is Everybody Else (1974), Once Again (1973), Early Morning Onwards (1972), BJH And Another Short Stories (1971), Barclay James Harvest (1970)

Syd Barrett

Născut Roger Keith Barrett, la 6 ianuarie 1946, în Cambridge, Anglia, Syd a început să cânte la începutul anilor '60 în grupul Geoff Mult And The Mottoes, după care a plecat la Hollering Blues, înainte de a se muta la Londra pentru a studia la Camberwell School of Art.

În 1965, împreună cu trei studenţi la arhitectură, a înfiinţat The Pink Floyd Sound, care a devenit mai apoi Pink Floyd. Syd a compus primele hit single-uri ale grupului, *Arnold Layne* şi *See Emily Play*, precum şi multe piese de pe albumul THE PIPER AT THE GATES OF DAWN. În aprilie 1968, datorită comportamentului său ciudat şi instabil şi drogurilor, a fost înlăturat din grup. A mai apărut însă şi pe câteva piese din A SAUCERFUL OF SECRETS, cel de-al doilea LP Pink Floyd. După un an de pauză a început să lucreze la albumul solo THE MADCAP LAUGHS, o colaborare cu producătorul Malcolm Jones şi mai apoi cu foştii săi colegi, Dave Gilmour şi Roger Waters. Tot în 1970 apare BARRETT, o colaborare cu Gilmour (guiţar), Rick Wright şi Jerry Shirley (drums), care include *Rats*. În acelaşi an a realizat cinci piese pentru show-ul lui John Peel, de la BBC.

Chitaristul şi compozitorul Syd Barrett s-a întors la Cambridge, unde a rămas până în 1972 şi a cântat cu Stars, cu Jack Monck (ex-Delivery) şi Twink (ex-Tomorrow and Pretty Things). Trioul şi-a făcut debutul cântând cu MC5 şi s-a desfiinţat când Barrett n-a mai apărut la cel de-al doilea concert. După aceasta, Syd n-a mai apărut

niciodată în public şi nu a mai publicat niciun alt material. Legenda lui însă s-a păstrat. În 1989 a apărut OPEL, un album cu piese Barrett nemaiapărute până atunci, realizat cu muzicieni de la Floyd şi Soft Machine. OCTOPUS-BEST OF SYD BARRETT din 1992 cuprinde 14 piese apărute pe albumele solo ale lui Syd. În 1994 a mai apărut CRAZY DIAMOND, un set de trei CD-uri, care include piesele de pe albumele din 1970 şi OPEL.

Crazy Diamond (1994), Octopus – The Best Of Syd Barrett (1992), Opel (1989), Peel Sessions (1987), Barrett (1970), The Madcap Laughs (1970)

Count Basie

Count Basie (n. William Basie, 21 august 1904, Red Bank, New Jersey, SUA, d. 26 aprilie 1984) a învăţat să cânte la pian de la mama sa, iar în copilărie îl asculta cu admiraţie pe Fats Waller, la teatrul Lincoln din Harlem. Mai târziu, acesta l-a recomandat pe Basie să fie succesorul său în grupul Katie Crippen And Her Kids. O vreme, Basie a cântat în cinematografe, pentru filme mute, iar în 1928 a intrat în trupa lui Walter Page, Blue Devils, după care a cântat cu Bennie Moten, iar în 1935, după moartea prematură a acestuia şi-a înfiinţat propriul grup, cunoscut iniţial ca The Barons Of Rhythm, şi a început să înregistreze piese care erau apoi difuzate la radio.

În 1937 şi-a făcut debutul la casa de discuri Decca, cu The Count Basie Band, alături de Freddie Green (guiţar), Walter Page (bass), Jo Jones (drums), Lester Young (tenor saxophone) şi Buck Clayton (trumpet). Un an mai târziu, trupa a înregistrat piesa *Jumpin' At The Woodside,* o compoziţie a lui Basie, cu solouri ale lui Earle Warren (alto saxophone) şi Herschel Evans (clarinet). Din iulie 1938 şi până în ianuarie 1939, Basie şi-a avut reşedinţa la clubul Famous Door din New York. CBS i-a preluat piesele şi le-a difuzat în reţeaua sa de radiouri. Înregistrările au fost păstrate şi remixate în anii '90.

În 1939, pianistul s-a mutat la Chicago şi a schimbat Decca pentru Columbia, la care a înregistrat până în 1946. În anii '40, Count Basie Band s-a îmbogăţit cu tenori ca

Don Byas, Buddy Tate, Lucky Thompson, Illinois Jacquet, Paul Gonsalves, trompetiştii Al Killian şi Joe Newman, iar la trombon au cântat Vic Dickenson şi J.J.

Johnson. La voce, Basie îi folosea pe Jimmy Rushing, pentru piesele blues şi Helen Humes pentru cele pop. Din motive economice, trupa s-a mai micşorat cu 7 membri la începutul anilor ’50. În 1952 a înfiinţat trupa de jaz New Testament, iar în 1954 Count Basie a făcut primul turneu în Europa. În 1957 a cântat vreme de patru luni la barul hotelului Waldorf-Astoria din New York. În acelaşi an, THE ATOMIC MR BASIE a fost primul lui album, înregistrat stereo.

În 1960, Jimmy Rushing a plecat din trupa care continua să susţină concerte în Europa şi, în 1963, în Japonia. Count Basie a apărut în filmele *Sex And The Single Girl* şi *Made in Paris.* A fost de asemenea foarte des invitat să apară ca oaspete in show-uri TV, alături de Frank Sinatra, Fred Astaire, Sammy Davis Jr. şi alţii. Quincy Jones a făcut aranjamentele muzicale pentru Basie. El s-a ocupat printre altele şi de albumul HITS OF THE ’50 s AND ’60 s.

În 1965, pianistul a cântat pentru casa de discuri Reprise a lui Frank Sinatra, realizând câteva înregistrări şi apariţii împreună cu acesta. La sfârşitul lui ’69, majoritatea membrilor trupei l-au părăsit, în afară de Freddie Green. Cu Eddie „Lockjaw” Davis (tenor) şi aranjorul Sammy Nestico a înregistrat câteva piese, iar în 1970 albumul AFRIQUE a fost realizat cu aranjorul Oliver Nelson, saxofoniştii Albert Ayler şi Pharoah Sanders.

În 1975, după alte albume înregistrate la diverse case de discuri, Basie s-a stabilit la Pablo Records, a lui Norman Granz.

La un an după moartea soţiei sale, cu care a fost căsătorit 40 de ani, Count Basie a murit şi el la 24 aprilie 1984, lăsând în urma sa o valoroasă moştenire muzicală.

Greatest Hits (1996), Giants Of The Big Band Era (1994), Verve Jazz Masters 2 (1994), Best Of The Roulette Years (1992), Compact Jazz – Basie Plays The Blues (1992),

The Complete Decca Recordings (1992), Count Basie (1991), I Like Jazz: The Essence Of Countbasie (1991), Basie And Friends (1988), Compact Jazz (1987), The Essential Countbasie, Vol. 1, 2, 3 (1987), Mostly Blues... And Some Others (1983), Farmer's Market Barbecue (1982), The Indispensable Count Basie (1982), Shout (1980), Basie Jam 2, 3 (1976), The Basie Big Band (1975), Jam Session At Montreux, 1975 (1975), Basie Jam (1973), Have A *Nice Day (1971), Basicbasie (1969), Jazz Collector Edition: Ain't Misbehavin' (1969), Jazz Fest Masters (1969), Blues Alley (1968), Live în Antibes 1968 (1968).*

Count Basie Plays The Hits Of Frank Sinatra (1963), Count Basie And The Kansas City 7 (1962), Live în Sweden (1962), Basie At Birdland (1961), The Legend (1961), Swingin The Blues (1960), One More Time (1958), Sing Along With Basie (1958), At Newport (1957), The Complete Atomic Basie (1957), April în Paris (1956), Class Of '54 (1954), Basie's Basement (1950), Blues By Basie (1950), Count Basie 1947: Brand New Wagon (1947), And His Orchestra (1944), Volume 2 (1939), The First Recordings He Ever Made (1937), One O'Clock Jump (1937)

Bauhaus

Cunoscuţi iniţial ca Bauhaus 1919, cvartetul compus din Peter Murphy (vocals), Daniel Ash (vocals, guiţar), David Jay aka David J. (vocals, bass) şi Kevin Haskins (drums) a debutat în 1979 cu piesa *Bela Lugoşi's Dead,* cu o durată de aproximativ nouă minute. De-a lungul timpului au înregistrat pentru diverse case de discuri. La 4 AD au realizat single-uri ca *Dark Entries, Terror Couple Kill Colonel* şi un cover după o piesă T. Rex, *Telegram Sam.* La sfârşitul anului 1980 au debutat cu albumul ÎN THE FLAT FIELD, remixat mai târziu în SUA. S-au mutat apoi la Beggars Banquet, unde au înregistrat single-urile *Nick în The Eye* şi *The Passion Of Lovers,* urmate de albumul MASK, care a constituit o reorientare de stil, cu piese mult mai ritmate şi mai accesibile. Piesa *Nick în The Eye* a apărut câteva luni mai târziu şi pe EP-ul SEARCHING FOR

SATORI. A urmat un turneu în Marea Britanie şi single-ul *Spirit*. Au înregistrat patru albume, dintre care MASK (1981) a fost cel mai accesibil. Au apărut în filmul *The Hunger,* cu David Bowie şi Catherine Deneuve şi au înregistrat piesele *Ziggy Stardust* şi *Third Uncle*, care au apărut pe un single ce a intrat în Top 20 britanic. A urmat albumul THE SKY'S GONE OUT, care a ajuns pe locul 4 în topul LP-urilor. Cu primele 30.000 de exemplare a fost vândut şi albumul remixat mai târziu sub numele de PRESS THE EJECT AND GIVE ME THE TAPE, care conţine înregistrări live ale pieselor cântate in show-uri de la sfârşitul anului 1981 şi 1982.

La reînceperea muncii de studio, Peter Murphy s-a îmbolnăvit grav de pneumonie. Cu toate acestea, grupul s-a apucat de treabă, iar Peter a colaborat până la urmă la patru piese. Single-ul *She's în Parties,* a fost urmat de un turneu în Japonia şi altul în Anglia. În timpul ultimului concert, de la Hammersmith Palais, David a părăsit scena rostind cuvintele: „Rest în peace", care au dat titlul unui album live REST ÎN PEACE-THE FINAL CONCERT. În 1983, la puţin timp după apariţia LP-ului BURNING FROM THE INSIDE, trupa s-a destrămat. Peter Murphy (vocals) a plecat la Dalí's Car, după care a cântat solo, iar ceilalţi trei au cântat sub numele de Love And Rockets.

Au mai apărut albumele CRACKLE – ce cuprinde printre altele prima lor piesă *Bela Lugoşi's Death,* neapărută pe niciun alt LP şi un single *The Sanity Asassin* – plus un best of BAUHAUS 1979 – 1983 şi un LP ce cuprinde radio sessions, SWING THE HEARTACHE. BENEATH THE MASK este o carte biografică, care include un CD cu primele înregistrări ale grupului.

Deşi au declarat că nu vor mai cânta niciodată împreună, membrii Bauhaus au reapărut într-un concert la Hollywood Palladium din Los Angeles în iulie 1998.

Swing The Heartache: The Bbe (1989), 1979 – 83, Volume 1 (1986), Burning From The Inside (1983), Press The Eject And Give Me The Tape (1982), The Sky's Gone Out (1982), Mask (1981)

Beach Boys

Grup format din fraţii Brian Wilson (n. 20 iunie 1942), Carl Wilson (n. 22 decembrie 1946), Dennis Wilson (n. 4 decembrie 1944, Hawthorne, California, SUA), verişorul lor, Al Jardine (n. 3 septembrie 1942, Lima, Ohio, SUA) şi colegul de şcoală Mike Love (n. 15 martie 1941, Baldwin Hills, California, SUA). În 1961, au început să cânte sub diverse nume, precum Carl And The Passions, Pendletones şi Kenny And The Cadets. Prima piesă, *Surfin',* compusă de Brian, a apărut la o casă de discuri locală sub semnătura Beach Boys. Aşa s-a născut grupul, al cărui manager şi producător a fost Murray Wilson, tatăl celor trei fraţi. *Surfin'* a devenit un hit local şi a intrat în Billboard Hot 100. Beach Boys au semnat în 1962 cu Capitol Records, unde au înregistrat 10 hituri şi patru albume. În 1963 fenomenul Beach Boys a ajuns şi în Marea Britanie cu single-ul *Surfin' USA.* Anul următor au mai înregistrat o serie de 4 albume, printre care şi CHRISTMAS ALBUM. Între timp, în SUA, The Beatles au câştigat din ce în ce mai mult teren, ceea ce a dat naştere la frustrări în ceea ce-i privea pe Beach Boys. Oricum, în 1966 ei au fost consideraţi de către presa britanică drept grupul number one în lume. Piesele *I Get Around, California Girls, God Only Knows* şi albume precum SUMMER DAYS (AND SUMMER NIGHTS!!) şi TODAY le-au adus celebritatea.

PET SOUNDS a apărut în 1966 şi a avut parte de o critică excelentă, dar de o vânzare slabă, ceea ce, cumulat cu succesul Beatles, i-au pricinuit lui Brian o cădere nervoasă, el renunţând la muzică şi refugiindu-se în barbiturice. Glen Campbell, urmat de Bruce Johnston, i-au ţinut locul în concerte. La sfârşitul lui 1966 au realizat GOOD VIBRATIONS, urmat de un turneu european. Între timp, Brian a compus SMILE, album care nu a fost însă niciodată realizat oficial. Câteva părţi de pe acesta au apărut pe următoarele 3 LP-uri ale grupului şi pe diferite colecţii. Albumele SMILEY SMILE din 1967 şi WILD HONEY din '68, fără contribuţia directă a lui Brian, au fost

dezamăgitoare. Totuşi, în 1968 au intrat în topurile europene cu *Do It Again.*

Între timp Love a devenit un devotat Maharishi Mahesh Yogi, iar Dennis Wilson a compus pentru Charles Manson, care a devenit cunoscut mai târziu ca ucigaş în masă. În 1969, Beach Boys au părăsit casa de discuri Capitol, iar un an mai târziu au realizat albumul SUNFLOWER, dezastruos din punct de vedere financiar. În 1971 ies însă din nou la rampă cu SURF'S UP, care a constituit practic renaşterea grupului. Piesele au fost compoziţii ale lui Van Dyke Parks şi ale lui Carl, singurul dintre cei trei fraţi rămaşi în trupă. Bruce Johnston a plecat şi el iar formula grupului a fost completată de Ricky Fataar, Blondie Chaplin şi Daryl Dragon. În 1973 apare HOLLAND, înregistrat chiar în Olanda, unde s-au mutat pentru opt luni. Murray Wilson a murit de infarct în iunie 1973. Un an mai târziu, după un album live descurajator, a apărut compilaţia ENDLESS SUMMER, care a intrat foarte repede în topurile americane. Cu noul membru James William Guercio (ex-Chicago) grupul a avut succese răsunătoare, iar în 1974 a fost votat „Band of the Year" de revista Rolling Stone. SPIRIT OF AMERICA, o altă compilaţie de piese mai vechi, a stat în topuri mai mult de un an. Între timp, starea sănătăţii lui Brian s-a deteriorat. Albumul 15 BIG ONES din 1976 a fost urmat de o campanie „Brian Is Back", din motive financiare. Cu LP-urile THE BEACH BOYS LOVE YOU şi M.I.U. au urmat aceeaşi tactică, deşi nimeni nu credea în reîntoarcerea lui Brian, aflat sub tratament sever.

În 1977 au semnat cu CBS, la care au editat LIGHT ALBUM, cu Bruce Johnston, care s-a întors în echipă. Următorul album, KEEPING THE SUMMER ALIVE, a fost înregistrat fără Dennis, care a părăsit grupul pentru o carieră solo. În 1980, numai Love şi Jardine mai erau „veterani". În 1982, Brian Wilson a fost concediat oficial, iar în decembrie 1983, Dennis Wilson a murit într-un accident tragic, în schimb Brian şi-a revenit în mod cu totul neaşteptat şi a început să apară din nou pe scenă,

alături de grup. În 1985, Steve Levine a produs THE BEACH BOYS, după care Beach Boys au făcut o serie de turnee mondiale şi au înregistrat single-uri ca *Rock And Roll To The Rescue,* o versiune a piesei grupului Mamas & The Papas, *California Dreaming'*, cu Roger McGuinn la chitară. În 1987, au făcut echipă cu rapperii Fat Boys pentru un remake al piesei *Surfaris' Wipe Out.*

În 1988, Beach Boys a realizat *Kokomo*, piesă inclusă în filmul *Cocktail* şi a reintrat în topurile americane, iar în mai 1990 l-au dat pe Brian Wilson în judecată pentru suma de 80 de milioane de dolari. Brian a câştigat însă procesul.

În anii '90 trupa a continuat să concerteze, cântând piesele vechi şi bucurându-se de succes în rândul nostalgicilor.

A 30 Th Anniversary Collection (1996), The „Smile" Era (1995), 20 Good Vibrations (1995), Original Surfin' Hits (1995), Good Vibrations (1993), All-Time Greatest Hits (1992), DOI tăgain! (1992), Merry Christmas From The Beach Boys (1992), Summer în Paradise (1992), The Absolute Best Of The Beach Boys, V.1, 2 (1991), Lost & Found (1961 – 1962) (1991), Still Cruisin' (1989), The Beach Boys (1985), L.A. (1979), Spirit Of America (1975), Endless Summer (1974), Holland (1973), Surâs Up (1971), Stack-O-Tracks (1970), Sunflower (1970), Friends (1968), Smiley Smile (1967), Beach Boys Party! (1966), Best Of (1966), Pet Sounds (1966), The Beach Boys Today (1965), Summer Days (1965), Beach Boys Concert (1964), Christmas Album (1964), Surfer Girl (1963), Surfin' U.S.A. (1963), Surfin' Safari (1962)

Beastie Boys

Grup hardcore format la New York University de John Berry şi Kate Shellenbach, care au plecat imediat după realizarea piesei *Pollywog Stew*, lăsându-i pe Adam MCA' Yauch (n. 15 august 1967, Brooklyn, New York, SUA), Mike D' Diamond (n. 20 noiembrie 1965, New York, SUA) şi chitaristul Adam Ad Rock' Horovitz (n. 31 octombrie 1966, Manhattan, New York, SUA) să continue singuri. Au debutat cu EP-ul COOKIE PUSS. Prietenul lor şi uneori şi

component al grupului, Rick Rubin, a semnat cu ei un contract pentru propria-i casă de discuri Def Jam. Piesa *Fight For Your Right To Party,* de pe albumul lor de debut, a ajuns pe poziţia a 11-a în Marea Britanie iar albumul LICENSED TO ILL a intrat în topurile americane. Au urmat single-urile *No Sleep Till Brooklyn* şi *She's On It,* iar grupul a devenit celebru cu ajutorul mass-media pentru show-urile sale trăsnite. După o serie de proiecte solo, grupul s-a adunat după o perioadă de tăcere de trei ani şi a înregistrat un nou album PAUL'S BOUTIQUE, co-produs cu Dust Brothers. Următorul LP, CHECK YOUR HEAD, a apărut la casa lor de discuri, Grand Royal, din California.

ILL COMMUNICATION a fost lansat în 1994, după SOME OLD BULLSHIT şi a fost un alt mare succes al trupei. La acest LP, precum şi la cel din 1992 au colaborat cu Biz Markie, în locul lui Horovitz, care s-a dedicat religiei budiste.

Hello Nasty (1998), The în Sound From Way Out! (1996), Aglio E Olio (EP, 1995), Root Down (EP, 1995), III Communication (1994), Some Old Bullshit (1994), Check Your Head (1992), Jimmy James (1992), Paul's Boutique (1989), Licensed To III (1986)

The Beatles

Grup care îşi are originea în Liverpool. În 1957, Paul McCartney (n. 18 iunie, 1942, Liverpool, Anglia) l-a întâlnit pe John Lennon (n. 9 octombrie, 1940, Liverpool, Anglia). După un an cei doi i-au cunoscut pe George Harrison (n. 25 februarie, 1943, Liverpool, Anglia; guiţar), în vârstă pe atunci de numai 15 ani, şi pe Stuart Sutcliffe, un coleg de la şcoala de arte, unde studia Lennon. Împreună au înfiinţat grupul Johnny And the Moondogs, pe care l-au redenumit apoi Silver Beetles iar în aprilie 1960, cu ajutorul impresarului Larry Parnes au reuşit să obţină un contract pentru un turneu în Scoţia, alături de vedeta Johnny Gentle. După acest turneu, în vara lui 1960 grupul şi-a asumat denumirea de The Beatles (nume inspirat de The Crickets, grupul lui Buddy Holly), l-a cooptat pe Pete Best (drums) şi a cântat în Indra Club al lui Bruno

Koschminder, din Hamburg, câte 6 – 8 ore pe noapte, pentru sume dezirabile.

Lennon şi McCartney au început să compună apoi împreună, iar membrii grupului şi-au tăiat părul în stil franţuzesc şi s-au întors în Anglia, deoarece le expiraseră permisele de muncă în Germania. Asta s-a întâmplat în decembrie 1960. Câteva luni mai târziu au cântat la Cavern Club din Liverpool după care s-au reîntors în Germania, unde au cântat la Top Ten club şi l-au acompaniat pe Tony Sheridan la piesa *My Bonnie.* Între timp, Sutcliffe a părăsit grupul fiind înlocuit la bas de Paul McCartney.

Noiembrie 1961 i-a regăsit în clubul Cavern din Anglia, unde au fost remarcaţi de Brian Epstein, care le-a devenit manager. Din păcate, nicio casă de discuri n-a vrut să semneze cu ei. Decca i-a respins în 1962, preferându-i pe Brian Poole And The Tremeloes, iar alte case nici măcar nu s-au obosit să-i ia în considerare. Până la urmă, tot Decca a hotărât să le finanţeze o înregistrare, numai că la data de 10 aprilie, Beatles au fost profund afectaţi de faptul că Stuart Sutcliffe, care rămăsese în Germania, a murit din cauza unei hemoragii cerebrale. Grupul s-a reîntors la Star Club din Hamburg, unde a cântat aproape două luni. În mai au reuşit în sfârşit să semneze cu Parlaphone Records, cu ajutorul producătorului George Martin. Trei luni mai târziu, la sugestia acestuia, Pete Best a fost înlocuit cu Ringo Starr (n. Richard Starkey, 7 iulie 1940, Liverpool, Anglia, ex-Rory Storm And The Hurricanes, drums).

La sfârşitul lui 1962, grupul a dat lovitura, intrând în topurile britanice cu piesa *Love Me Do*. Pe 13 februarie 1963, The Beatles au apărut pentru prima dată in show-ul TV Thank Your Lucky Stars', unde şi-au promovat single-ul *Please Please Me*, fiind văzuţi şi ascultaţi de 6 milioane de telespectatori. Acesta a fost momentul crucial al carierei lor. Single-ul a ajuns foarte repede în fruntea tuturor topurilor. Albumul lor de debut cu acelaşi nume a ajuns şi el numărul 1 în clasamente. Din acel moment, fiecare piesă

a lor a intrat în topuri. După *From Me To You,* au realizat *She Loves You*, care a dat naştere unui adevărat fenomen, denumit beatlesmania. Single-ul *I Want To Hold Your Hand*, din 1963 s-a vândut în peste un milion de exemplare şi a intrat în clasamente pe prima poziţie. În 1964 aceeaşi piesă avea să cucerească şi America, fiind prezentată in show-ul TV al lui Ed Sullivan. În luna aprilie a aceluiaşi an aveau deja 5 piese pe primele 5 poziţii în Billboard Hot 100, iar în Canada aveau 9 cântece în Top 10. Succesul lor din America a deschis poarta muzicală a acestui continent pentru mai multe grupuri, cum ar fi The Rolling Stones, The Pacemakers şi alţii. Primele două filme ale lor, *A Hard Day's Night* şi *Help*! s-au bucurat atât de o critică favorabilă, cât şi de un succes de casă uimitor. În 1965 au apărut pe lista invitaţilor de onoare ai reginei Angliei, fiecare membru primind distincţia de

MBE pentru servicii deosebite aduse industriei britanice. Anul s-a încheiat cu publicarea singleului *We Can Work It Out/Day Tripper,* de pe care ambele piese au ajuns în topuri. Apari Æia albumului RUBBER SOUL, care include printre altele *Nowhere Man, în My Life* şi *Michelle,* şi care a ajuns number 1, s-a produs un an mai târziu.

În 1966, Beatles au concertat cu succes în Europa, dar mai greu le-a fost la Tokyo, unde au fost nevoiţi să-i înfrunte pe studenţii militanţi reacţionari care au protestat împotriva concertului de la Budokan. După mai multe ameninţări cu moartea, grupul a părăsit Japonia. Nici la Manila nu le-a fost uşor, fiind huiduiţi pentru refuzul lor de a participa la o petrecere dată de preşedintele Ferdinand Marcos. Câteva săptămâni mai târziu, discurile şi single-urile lor au fost arse, într-o ceremonie care a avut loc în sudul Americii, din cauza declaraţiei lui Lennon: We are more popular than Jesus noW (acum suntem mult mai populari decât Iisus). Vorbele lui, trecute cu vederea în Marea Britanie, au generat însă o serie de proteste în America şi o campanie de interzicere a lor, dusă de gruparea Ku Klux Klan. Tot atunci, membrii grupului au

primit şi o serie de ameninţări cu moartea. În 1966, au apărut pentru ultima oară în Candlestick Park, San Francisco, la data de 29 august. Au urmat hiturile *Paperback Writer,* single-ul *Yellow Submarine/ Eleanor Righy* şi albumul REVOLVER.

După 1966, Beatles s-au retras în studio, refuzând să mai susţină concerte, din cauza isteriei fanilor, care făcea concertele prea riscante, iar după o perioadă de 6 luni au realizat single-ul *Penny Lane/Strawberry Fields Forever,* care a fost eclipsat însă în topuri de piesa lui Engelbert Humperdinck *Release Me.* În 1967 au lansat SGT. PEPPER'S LONELY HEARTS CLUB BAND cu o copertă pe care sunt incluse fotografii ale tuturor celor care au influenţat viaţa membrilor Beatles. De asemenea, albumul a fost primul LP pop pe care au apărut textele pieselor. Pauzele (blankurile) dintre piese au fost înlocuite cu conversaţii de studio, râsete, zgomote electronice şi zgomote de animale, iar albumul cuprinde piese ca *Lucy în The Sky With Diamonds, When I'm 64, Being For The Benefit of Mr Kite, Within You, Without You, She's Leaving Home, of Good Morning, Good Morning, Day în The Life* ş.a. Au apărut apoi într-un show TV, unde au cântat live *All You Need Is Love*, care a intrat pe primul loc în topuri.

La 21 august, însă, Brian Epstein a fost găsit mort din cauza unei supradoze de drog combinat cu alcool. A urmat realizarea filmului TV şi a LP-ului MAGICAL MYSTERY TOUR.

1968 a fost anul în care Beatles au înfiinţat compania Apple Corps (care includea o casă de discuri, magazine, casă de filme etc.) şi au compus THE WHITE ALBUM, precedat de hitul number 1 *Lady Madonna*. În acelaşi an, la Apple a apărut single-ul *Hey Jude,* primul number 1 cu o durată de peste 7 minute. Au mai făcut şi filmul de desene animate *Yellow Submarine*, plus dublul album THE BEATLES, care cuprinde *Back în The USSR, Julia, Blackbird, While My Guiţar Gently Weeps,* cu Eric Clapton la chitară, şi altele. Anii '60 s-au încheiat cu *Get Back*, cu Billy Preston la orgă. Ultimul lor number 1 din Marea

Britanie a fost *Ballad Of John And Yoko,* pe care apar numai Lennon şi McCartney.

A urmat ABBEY ROAD, cu piese precum *Mean Mr. Mustard, Polythene Pam, She Came în Through The Bathroom Window* şi *Golden Slumbers/Carry That Weight, Come*.

În 1970 au colaborat cu producătorul Phil Spector la proiectul filmului *Let It Be.* A urmat dizolvarea grupului (generată de neînţelegeri interne şi de succesul carierei solo a fiecărui membru) şi, odată cu ea, sfârşitul unei ere.

Anthology 2 (1996), Anthology (1995), Live At The BBC (1994), Talk Downunder (1993), The Beatles Compact Disc Ep Collection (1992), The Beatles Tapes 1: În The Northwest (1992), Multiselection Box Set (2) (1988), Past Masters, Vol. 1 & 2 (1988), Reel Music (1982), 20 Greatest Hits (1981), Ranties (1980), Live At The Hollywood Bowl (1977), Live At The Star Club, 1962 Vol. 1, 2 (1977), Live în Hamburg 1962 (1977), Love Songs (1977), Rock 'N' Roll Music, Vol. 1, 2 (1976), 1962 – 1966 (1973), 1967 – 1970 (1973), Hey Jude (1970), Let It Be (1970), Abbey Road (1969), Yellow Submarine (1969), The White Album (1968), Magical Mystery Tour (1967), Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band (1967), Revolver (1966), Rubber Soul (1966), Yesterday & Today (1966), Beatles '65 (1965), Beatles VI (1965), Help (1965), Rubber Soul (1965), Beatles For Sale (1964), Early Beatles (1964), A Hard Day's Night (1964), Meet The Beatles (1964), Second Album (1964), Please Please Me (1963)

The Beautiful South

Grup britanic alcătuit în 1989 de Paul Heaton (n. 9 mai 1962, Birkenhead, Merseyside, Anglia; vocals) şi David Hemmingway (drums, vocals). Lor li s-au alăturat Sean Welch (bass), Briana

Corrigan (vocals, ex-Anthill Runaways), David Stead (drums), şi David Rotheray (guiţar).

Primul lor hit single a fost *Song For Whoever.* A urmat albumul WELCOME TO THE BEAUTIFUL SOUTH apărut în 1989, de pe care single-ul *A Little Time* a devenit

în anul următor number 1 în Marea Britanie. Clipul video al acestei piese a câştigat şi premiul la categoria The Best Music Video, la BRIT Awards din 1991. LP-ul CHOKE a apărut tot în 1990 şi a intrat la rândul său destul de repede în Top 10 din Marea Britanie. CARRY ON UP THE CHARTS, un album Greatest Hits, apărut în 1994, după MIAOW şi 0898, a fost cel mai mare hit al sezonului de sărbători.

În 1998 a apărut albumul QUENCH, de pe care *Perfect 10* a devenit un hit extrem de mediatizat.

Quench (1998), Carry On Up The Charts (1994), Miaow (1994), 0898 (1992), Choke (1990), Welcome To The Beautiful South (1989)

Beck

De mic, Beck îşi petrecea timpul dansând breakdance şi însoţindu-l pe tatăl său, care cânta pe străzi şi prin pieţele publice din Los Angeles. A locuit o vreme şi în Kansas cu bunica şi bunicul său, care era preot, apoi în Europa cu celălalt bunic, artistul Al Hansen.

Când a început să cânte la chitară, idolul lui era bluesman-ul John Hurt. Primele sale concerte au avut loc în tot felul de cluburi din L.A., iar compoziţiile sale erau un amalgam de hip-hop, Delta blues, muzică bisericească şi punk. Primul lui single se numeşte *MTV Makes Me Want To Smoke Crack* şi a fost urmat de LOSER, realizat în 1993 la casa de discuri Bong Load Custom Records din L.A. Au urmat STEVE THREW UP, la aceeaşi casă de discuri, şi albumul A WESTERN HARVEST FIELD BY MOONLIGHT, la Fingerpaint Records, după care a semnat cu Geffen, care i-a permis (lucru neobişnuit în general) să realizeze albume şi la alte case de discuri. Prin urmare, în 1994, Beck a înregistrat la Geffen MELLOW GOLD, la Filipside STEREO PATHETIC SOUL MANURE şi la K Records ONE FOOT ÎN THE GRAVE (în colaborare cu Calvin Johnson de la Beat Happening). ODELAY din 1996 a fost cel mai mare succes al său, câştigând numeroase premii acordate de presa muzicală. De pe acest album s-au remarcat single-urile *Where It's At* şi un remix al lui Noel Gallagher (Oasis)

– *Devil's Haircut.*

Mutations (1998), Odelay (1996), Mellow Gold (1994), One Foot în The Grave (1994), Stereopathic Soul Manure (1994)

Jeff Beck

Născut la 24 iunie 1944, în Wallington, Surrey, Anglia, Jeff a fost interesat de muzică încă de mic, cântând în coruri, iar la vârsta de 11 ani era deja un bun pianist şi chitarist. Prima lui trupă a fost Tridents, după care a fost primit în Yardbirds, în locul lui Eric Clapton. Cu acest grup a cântat până în octombrie 1966, când şi-a dat demisia, din cauza neînţelegerilor sale cu Jimmy Page. Beck şi-a început cariera solo în martie 1967 cu un single pop *Hi-Ho Silver Lining*, care a reuşit să intre în topuri, în ciuda vocii sale mult inferioare solourilor de chitară. A urmat un alt hit minor*, Tallyman.* În 1968 a înfiinţat The Jeff Beck Group, cu Rod Stewart (vocals), Ron Wood (bass), Nicky Hopkins (piano) şi Mickey Waller (drums). Primul lor album se intitulează TRUTH şi a fost urmat de un turneu în SUA, iar apoi de LP-ul COSA NOSTRA BECK-OLA, după care Stewart şi Wood au plecat la Faces. Beck a mai colaborat cu Donovan la hitul *Goo Goo Barabajagal (Love Is Hot).* În 1968, un accident de maşim l-a imobilizat pentru aproape 18 luni, după care şi-a reînfiinţat grupul împreună cu Max Middleton, Cozy Powell şi Bob Tench, şi a înregistrat albumele ROUGH AND READY şi JEFF BECK GROUP.

În 1973 Beck a format trioul Beck, Bogen And Appice, ultimii doi provenind de la Vanilla Fudge. Albumul instrumental BLOW BY BLOW şi cel care a urmat, WIRED, s-au vândut în milioane de exemplare. Beck a făcut apoi echipă cu Jan Hammer înregistrând cu acesta un album live, după care s-a retras din muzică pentru aproape trei ani.

În 1980 a revenit cu un nou album, THERE AND BACK, care a ajuns şi el pe locuri importante în topuri. În anii '80 apariţiile sale au fost sporadice. A cântat cu Tina Turner pe PRIVATE DANCER şi a lucrat cu Robert Plant şi

Jimmy Page la albumul Honeydripper. A mai făcut turnee cu Rod Stewart şi a realizat single-ul *People Get Ready,* iar în 1985 a înregistrat FLASH, ultimul album de succes al lui Jeff.

În 1992 a apărut un Best Of cu cele mai bune piese din cariera sa, iar în 1993 a primit un premiu pentru tema muzicală a producţiei TV englezeşti, Frankie's House. A mai realizat CRAZY LEGS, în 1993, un tribut adus muzicii lui Gene Vincent. Şi-a făcut debutul cinematografic în rolul lui Brad, ucigaşul în serie din filmul *Diary Of A Nutease.*

Who Else (1999), Best Of Beck (1995), Crazy Legs (1993), Beckology (1991), Jeff Beck's Guiţar Shop (1989), The Best Of Jeff Beck 1967 – 1969 (1985), Flash (1985), Early Anthology (1981), There And Back (1980), Live With The Jan Hammer Group (1977), Wired (1976), Blow By Blow (1975), Master Of Rock (1974), Blow By Blow (1975), Shapes Of Things (1972), Jeff Beck Group (1972), Rough & Ready (1971), Beck-Ola (1969), Truth (1968)

The Bee Gees

Trio englezo-australian compus din gemenii Maurice şi Robin Gibb (n. 22 decembrie 1949, în Insulele britanice) şi fratele lor mai mare Barry Gibb (n. 1 septembrie 1946, tot în Insulele Britanice). Provenind dintr-o familie din Manchester, Anglia, implicată in showbusiness, ei au cântat încă de mici într-o serie de cinematografe.

În 1958, familia Gibb a emigrat în Australia, unde copiii au cântat în Brisbane, Queensland. Sub numele de Bee Gees, abreviere de la Brothers Gibb, au semnat cu o casă de discuri australiană, Festival Records, la care au realizat o serie de single-uri, compuse de fratele mai mare. În vreme ce *Spicks And Specks* a ajuns pe prima poziţie în clasamentele muzicale australiene, trupa era deja în drum spre Londra pentru a fi audiaţi de Robert Stigwood, un director al companiei NEMS a lui Brian Epstein. Audiţia a dus la semnarea unui contract cu Polydor şi la realizarea *New York Mining Disaster*, din 1941, care a devenit un hit şi le-a atras după sine comparaţia cu Beatles.

Trioul a fost suplimentat de australienii Colin

Peterson (drums) şi Vince Melouney (guiţar). A urmat cel de-al doilea single, balada *To Love Somebody,* care nu a intrat în Top 40, deşi a fost urmată de o serie de versiuni cover ale lui Nina Simone, Eric Burdon And The Animals, Janis Joplin şi alţii. Primul lor LP se numeşte THE BEE GEES FIRST şi cuprinde 14 piese, toate compoziţii proprii. În toamna anului 1967 au realizat primul lor hit number 1, *Massachusetts.*

Dublul album ODESSA a generat *World* şi *Words*, care au intrat în Top 10 din Marea Britanie. Single-ul *Jumbo/The Singer Not The Song* nu s-a bucurat de succes comercial. Bee Gees şi-au luat însă revanşa cu *I've Gotta Get A Message To You,* care a fost cel de al doilea lor hit number 1 din Marea Britanie. Au urmat *First Of May* şi *Only One Woman*.

Bee Gees au încheiat anii '60 sub presiunea neînţelegerilor interne. Apoi Maurice Gibb s-a însurat cu starul pop Lulu, iar grupul a intrat în elita muzicală, preluând şi obiceiul de a bea şi de a consuma droguri. Robin Gibb a părăsit grupul în favoarea carierei solo, pe când ceilalţi doi au continuat să cânte, înregistrând *Don't Forget To Remember*. Cu Colin Peterson, Maurice şi Barry au lucrat la filmul *Cucumber Castle*, după care amândoi au realizat câte un single solo.

În 1970 s-au reunit cu Robin şi au realizat două hituri care au intrat în topurile americane, *Lonely Days* şi *How Can You Mend A Broken Heart.*

După o serie de hituri ca *My World* şi *Run To Me,* din 1972, a urmat o perioadă de insucces care a durat trei ani, timp în care au cântat în cabarete. După plecarea de la Polydor Records la RSO au adoptat un sound mult mai american pe albumul LIFE ÎN A TIN CAN. Au făcut apoi echipă cu producătorul Arif Mardin, iar MR. NATURAL a suferit influenţe R & B şi soul care apar şi pe albumul lor din 1975, MAIN COURSE.

În Miami, grupul a cântat cu Alan Kendall (guiţar), Dennis Bryon (drums) şi Blue Weaver (keyboards). *Jive Talkin,* a ajuns number 1 în SUA şi i-a readus în Top 10 din

Marea Britanie. Schimbările în stilul muzical al grupului le-a adus un hit Top 10 american, *Nights On Broadway,* iar următorul lor album CHILDREN OF THE WORLD, a fost răsplătit cu platina. Următorul single, *You Should Be Dancing,* a ajuns number 1 în Statele Unite, iar *Love. Se Right,* number 3, fiind urmate de *If I Can'tHave You* şi *More Than A Woman*. Reputaţia lor de noi zei ai discotecilor a fost consolidată şi de soundtrackul filmului *Saturday Night Fever*, care s-a vândut în 30 de milioane de exemplare. Au urmat 6 hituri consecutive, printre care *How Deep Is Your Love, Stayin' Alive, Tragedy* şi *Love You Inside Out.* Succesul lor a continuat cu filmul *Grease*, pentru care au produs tema principală a lui Frankie Valli. Au mai jucat în filmul *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.*

La sfârşitul anilor '70, Bee Gees au devenit mult mai interesaţi de munca de producători, deşi au mai realizat SPIRITS HAVING FLOWN (1979) şi LIVING EYES (1981). Dintre ei, Barry a fost cel care s-a dovedit cel mai prolific producător şi compozitor.

Bee Gees s-au reunit din nou în 1987 pentru excelentul ESP şi single-ul *You Win Again*, care a fost cel de-al cincilea lor hit number 1.

Moartea fratelui lor mai mic, Andy, survenită în 1988, i-a mâhnit enorm.

Grupul a fost răsplătit cu un premiu Ivor Novello pentru contribuţia lor de excepţie adusă muzicii britanice.

Tomorrow the World (1999), One Night Only (1998), The Very Best Of (1998), Still Waters (1997), Size Isn't Everything (1993), High Civilization (1991), Tales From The Brothers Gibb (1990), One (1989), E.S.P. (1987), Living Eyes (1981), Greatest (1979), Spirits Having Flown (1979), Here Atlast... Live (1977), Children Of The World (1976), Gold (1976), Main Course (1975), Mr. Natural (1974), Best Of The Bee Gees, Volume II (1973), Life în A Tin Can (1973), To Whom It May Concern (1972), 2 Years On (1971), Trafalgar (1971), Cucumber Castle (1970), Best Of The Bee Gees, Vol. I (1969), Odessa (1969), Horizontal

(1968), Ideea (1968), Bee Gees (1967)

Belly

Trupă din Newport, Rhode Island, alcătuită din Tanya Donelly (n. 14 august 1966, SUA, fostă membră The Throwing Muses şi The Breeders; vocals/guiţar), Thomas Gorman (n. 20 mai 1966, SUA; lead guiţar), Gail Greenwood (n. 3 octombrie 1960, SUA; bass) şi Chris Gorman (n. Christopher Toll Gorman, 29 august 1967, SUA; drums).

Belly au debutat în 1991 cu două EP-uri: SLOW DUST şi GEPETTO, care au precedat primul album – STAR, înregistrat în Nashville în 1993. Primul hit a fost *Feed The Tree*, urmat de *Slow Dog*. Albumul mai cuprinde şi o versiune a cântecului *Trust în Me* din coloana sonoră a filmului de desene animate Jungle Book.

În 1995 au lansat albumul KING, înregistrat în 1994 în Nassau, Bahamas cu producătorul Glyn John's. În anul următor Donelly şi-a anunţat plecarea din grup, iar Greenwood a migrat la L7.

King (1995), Feed The Tree (EP, 1994), Star (1993)

Pat Benatar

Născută Pat Andrzejewski, la 10 ianuarie 1953, în Brooklyn, New York, SUA, Pat Benatar şi-a început cariera muzicală sperând că va ajunge cântăreaţă de operă. În anul 1979 a fost descoperită de Rick Newman la clubul Câtch A Rising Star. Cu el ca manager a semnat cu Chrysalis Records, unde a înregistrat albumul de debut ÎN THE HEAT OF THE NIGHT, produs de Mike Chapman, album care a generat trei hit single-uri.

Al doilea ei album a apărut în 1980 cu titlul CRIMES OF PASSION. Datorită lui a câştigat mai târziu un premiu Grammy la categoria Best Female Rock Vocal Performance. De pe acest LP, piesa *Hit Me With Your Best Shot* a devenit primul ei single Top 10.

Albumul PRECIOUS TIME, realizat în 1981, a ajuns number 1 în SUA. A câştigat un alt Grammy pentru *Fire And Ice.* În 1982 Benatar s-a recăsătorit, de această dată cu producătorul Neil Geraldo, care a devenit chitaristul

trupei sale şi a compus majoritatea pieselor care au apărut pe albumul GET NERVOUS, ajuns pe poziţia a patra în SUA. Anul următor a înregistrat un album live care include şi două piese de studio. Una dintre acestea, *Love Is A Battlefield*, a intrat în topurile americane pe locul 5. În 1984 realizează TROPICO. Un an mai târziu, piesa *Invincible*, din coloana sonoră a filmului *Legend Of Billie Jean*, a fost un alt single de Top 10. Cu albumul SEVEN THE HARD WAY, din 1985, popularitatea lui Pat a început să scadă. Doi ani mai târziu apare WIDE AWAY ÎN DREAMLAND, urmat de BEST SHOTS, în 1989, o compilaţie care cuprinde majoritatea hiturilor, devenind un mare succes în Europa. Din 1988 Benatar şi-a început şi cariera de actriţă, continuând să înregistreze însă şi alte albume, cum ar fi TRUE LOVE din 1991 şi GRAVITY'S RAINBOW din 1993, care nu s-au mai bucurat însă de succesul de altă dată.

Innamorata (1997), Heartbreaker (1997), All Fired Up: The Very Best Of Pat Benatar (1994), Gravity's Rainbow (1993), True Love (1991), Best Shots (1989), Wide Awake în Dreamland (1988), Seven The Hard Way (1985), Tropico (1984), Live From Earth (1983), Get. Nervous (1982), Precious Time (1981), Crimes Of Passion (1980), în The Heat Of The Night (1979)

George Benson

Chitaristul şi vocalistul George Benson s-a născut la 22 martie 1943, în Pittsburgh, Pennsylvania, SUA. A început să cânte în diverse trupe locale, iar în 1954 a înregistrat single-ul *It Should Have Been Me,* după care, în 1963, s-a mutat la New York, unde a colaborat cu Brother Jack McDuff, Herbie Hancock şi Wes Montgomery, al cărui succesor stilistic a fost, după moartea acestuia, care a survenit în 1969.

În 1966 Benson a semnat cu Columbia Records. Pe primele sale albume au apărut Hancock, Earl Klugh, Miles Davis, Joe Farrell şi alţi muzicieni de jaz. Patru dintre ele au fost produse de Creed

Taylor, care l-a adus pe George la propria lui casă de

discuri, CTI, în 1971. După albumul BAD BENSON din 1974, care a ajuns în topurile americane, piesa titlu a albumului SUPERSHIP a intrat în clasamentele europene, ceea ce i-a dat posibilitatea să semneze un contract avantajos cu Warner Brothers, unde în 1976 a înregistrat BREEZIN', album răsplătit cu premiul Grammy.

Benson a mai înregistrat piesa *The Greatest Love Of All* (care a fost tema principală a filmului autobiografic al lui Muhammed Ali, *The Greatest*), GIVE ME THE NIGHT, care s-a vândut în milioane de exemplare, şi THE LOVE SONGS. În 1987 a realizat COLLABORATION, cu Earl Klugh, şi un duet cu Aretha Franklin: *Love All The Hurt Away.* A reînregistrat apoi *On Broadway* – un single Top 10 de pe albumul din 1978 WEEKEND ÎN L.A. şi piesa lui Bobby Darin, *Beyond The Sea (La Mer).*

De asemenea, George Benson s-a bucurat de succes cu piesa lui Nat King Cole, *Nature Boy* (un single de pe ÎN FLIGHT), iar în 1990 a început colaborarea de lungă durată cu orchestra lui Count Basie, efectuând împreună cu aceasta şi un turneu în Marea Britanie.

That's Right (1996), Verve Jazz Masters 21 (1994), I Like Jazz: The Essence Of George Benson (1993), I'll Be Good To You (1993), Love Remembers (1993), Tenderly (1989), Twice The Love (1988), Weekend în L.A. (1988), While The City Sleeps (1986), 20/20 (1985), în Your Eyes (1983), The Best (1981), The George Benson Collection (1981), Give Me The Night (1980), Livin' Inside Your Love (1979), Blue Benson (1976), Breezin' (1976), în Flight (1976), Good King Bad (1975), Bad Benson (1974), Body Talk (1973), Tell It Like It Is (1969), The New Boss Guiţar Of George Benson (1964)

Berlin

Trupă înfiinţată în 1979 la Los Angeles de John Crawford (bass, synthesizer, ex-Videos), Terri Nunn (vocals), Virginia McCalino (vocals), Jo Julian (synthesizer), Chris Velasco (guiţar) şi Dan Van Patten (drums, ex-Barbies). Au debutat cu EP-ul PLEASURE VICTIM în 1983. În 1991 însă sau şi despărţit. Crawford şi Nunn au

reformat grupul cu David Diamond (guiţars), Rick Olsen (guiţar), Matt Reid (keyboards) şi Rod Learned (drums).

În 1984 au lansat LOVE LIFE, de pe care *No More Words* a ajuns în 1984 în US Top 30. Un an mai târziu trupa era compusă din Crawford, Nunn şi Rob Brill (drums).

În 1986 piesa *Take My Breath Away* de pe albumul COUNT THREE AND PRAY a ajuns hit number one pe ambele părţi ale Atlanticului şi a fost inclusă ca temă principală în soundtrackul filmului *Top Gun*, cu Tom Cruise. A reintrat în topuri în 1988 şi a fost remixată în 1990, fiind folosită şi într-o reclamă TV pentru maşini. În 1987 Nunn a ales cariera solo, iar Crawford şi Brill au plecat la The Big F.

The Best Of Berlin 1979 – 1988 (1989), Count Three And Pray (1986), Love Life (1984), Pleasure Victim (EP, 1983)

Chuck Berry

Născut Charles Edward Anderson Berry, la 18 octombrie 1926, în St. Louis, Missouri, SUA, Berry a învăţat să cânte la chitară în adolescenţă. Tânăr fiind, a fost condamnat la închisoare pentru jaf armat, pe o perioadă de trei ani, la Algoa Reformatory. La eliberarea sa a lucrat în diverse trupe de bar din St. Louis şi cu Johnnie Johnson (piano) şi Ebby Hardy (drums) în trupa clubului Cosmopolitan. Şi-a făcut apoi propriul grup, Chuck Berry Combo, alături de care a cântat la Crank Club, schimbându-şi numele.

În 1955, în timpul unei vizite la Chicago, Berry l-a cunoscut pe Muddy Waters, care i-a făcut intrarea la Chess Records, unde a realizat *Ida Mae*, reintitulată mai apoi *Maybellene* şi devenită prima lui înregistrare pe single, care a şi intrat pe prima poziţie în topurile R & B şi pe poziţia a cincea în clasamentele pop americane. Au urmat hiturile *Thirty Days, No Money Down, Roll Over Beethoven, Too Much Monkey Business* şi *Browneyed Handsome Man, School Days* (cel de-al doilea number 1 în topurile R & B), *Reelin' And Rockin', Rock 'N' Roll Music*

(toate în 1957), *Sweet Little Sixteen, Johnny B. Goode* (1958), *Back în The USA, Let It Rock* (1959), *Bye Bye Johnny* (1960), cu care a intrat în istoria muzicii, devenind sursă de inspiraţie pentru trupe precum Beatles, Rolling Stones şi Beach Boys.

Între 1955 – 60, Berry a avut o serie de intrări în R & B Top 20, a apărut în filmele *Go Johnny Go*, *Rock, Rock, Rock* şi *Jazz On A Summer's Day.*

Pe 28 octombrie 1961 a fost condamnat din nou la închisoare, de data aceasta pentru infracţiunea de a fi transportat o minoră în alt stat, în scopuri imorale. Berry a fost închis pentru 20 de luni, iar în octombrie 1963, când s-a eliberat, piesa *Memphis Tennessee,* înregistrată în 1958, tocmai devenea primul său hit Top 10 din Marea Britanie. În închisoare, Chuck Berry a compus

Nadine, No Particular Place To Go, You Never Can Tell şi *Promised Land,* fiecare dintre ele ajungând în UK Top 30.

În 1966 Berry s-a mutat de la Chess la casa de discuri Mercury. Au urmat GOLDEN HITS, care cuprinde piese mai vechi, LIVE AT THE FILLMORE AUDITORIUM (înregistrat cu Steve Miller Band) şi CONCERTO ÎN B. GOODE, care s-au dovedit însă fără relevanţă.

S-a întors la Chess în 1969 şi s-a reabilitat cu *Tulane.* BACK HOME şi SAN FRANCISCO DUCS conţin selecţii din concerte. Apariţia sa din 1972 la Manchester Arts Festival a fost imortalizată pe prima jumătate a albumului LONDON SESSIONS pe care apare şi cel mai mare hit al lui, *My Ding-A-Ling,* dar din păcate acesta este şi ultimul.

În 1979 a fost din nou închis sub acuzaţia de evaziune fiscală. La ieşirea din închisoare a plecat într-un turneu mondial, dar anii '80 s-au dovedit pentru Berry total neproductivi.

În 1986 şi-a aniversat cei 60 de ani printr-un concert de gală în St. Louis şi altul la New York. La primul a apărut ca invitat şi Keith Richard, deşi relaţia dintre cei doi era cam încordată, aşa cum rezultă şi din documentarul „Hail! Hail! Rock 'N' Roll", despre întreaga carieră a lui Berry.

His Best Vol. 1, 2 (1997), Let It Rock (1996), Chuck Berry (1991), Best Of (1990), Missing Berries/Ranties, Vol. 3 (1990), The Chess Box (1988), More Rock & Roll Ranties (1986), Rock'N'Roll Ranties (1986), The Great Twenty-Eight (1984), The London Chuck Berry Sessions (1972), Concerto în B Goode (1969), Chuck Berry în Memphis (1967), From St. Louis To Frisco (1967), Golden Hits (1967), Live At Fillmore Auditorium (1967), St. Louis To Liverpool (1964), New Jukebox Hits (1961), Chuck Berry Is On Top (1959), After School Sessions (1957)

Big Audio Dynamite

Trupă formată în 1984 de fostul chitarist Clash, Mick Jones (n. 26 iunie 1955, Brixton, Londra, Anglia) împreună cu Don Letts (keyboards), Dan Donovan (keyboards), Leo „E-Zee Kill" Williams (bass) şi Greg Roberts (drums). Grupul a debutat cu single-ul *The Bottom Line* în 1985, urmat de albumul THIS IS BIG AUDIO DYNAMITE. La piesele pentru cel de-al doilea LP a contribuit şi Joe Strummer. În 1988 trupa era să-l piardă pe Jones din cauza unei pneumonii, care a întârziat apariţia albumului MEGATOP PHOENIX.

Big Audio Dynamite s-a destrămat în 1989, dar în 1990, Jones l-a format din nou, sub numele de

BAD II, cu Nick Hawkins (guiţar), Gary Stonedage (bass) şi Chris Kavanagh (drums). DJ Zonka a fost folosit şi el în concerte, pentru efecte şi mixaje. Letts, William şi Roberts au înfiinţat Screaming Target, iar Donovan a plecat la Sisters Of Mercy.

În 1991 BAD II a realizat THE GLOBE, de pe care single-ul *Rush* a ajuns în Top 40, în SUA. În 1994 numele trupei a devenit Big Audio, sub care au înregistrat HIGHER POWER.

În 1995 s-au despărţit de casa de discuri Epic şi au semnat cu Radioactive, la care au scos PUNK, revenind la numele de Big Audio Dynamite.

Jones a mai contribuit şi la soundtrackul FLASHBACK. O piesă BAD a apărut pe faţa B a single-ului number one al grupului Clash *Should I Stay Or Should I*

Go.

Planet Bad (1995), F-Punk (1995), Higher Power (1994), Megatop Phoenix (1989), Tighten Up, Volume '88 (1988), No. 10 Upping Street (1986), This Is Big Audio Dynamite (1985)

Big Country

După plecarea de la grupul Skids, în 1982, Stuart Adamson (n. 11 aprilie 1958, Manchester, Anglia; guiţar, vocals) a înfiinţat Big Country cu prietenul său din copilărie, Bruce Watson (n. 11 martie 1961, Timmins, Ontario, Canada; guiţar). Li s-au alăturat Mark Brzezicki (n. 21 iunie 1957, Slough, Buckinghamshire, Anglia; drums) şi Tony Butler (n. 2 februarie 1957, Londra, Anglia, ex-Pretenders, Pete Townshend; bass). Albumul lor de debut THE CROSSING include hiturile *Fields Of Fire (400 Miles)* şi *în A Big Country.* În 1984 a urmat un EP, WONDERLAND, care cuprinde pe lângă piesa titlu încă trei nume: *Angle Park, All Fall Together* şi *The Crossing.* STEELTOWN, din 1984, produs de Steve Lillywhite, a fost un nou succes. În 1986 au lansat THE SEER, de pe care *Look Away* a ajuns în UK Top 10. Următorul album, PEACE ÎN OUR TIME, realizat în 1988 la o nouă casă de discuri, Reprise, a dat însă dovadă de lipsă de inspiraţie, doar o singură piesă reuşind să ajungă în UK Top 20: *King Of Emotion*.

După ce s-au despărţit de Reprise au realizat în 1991 NO PLACE LIKE HOME, apărut doar în Marea Britanie, iar în 1993 au semnat cu RCA, la care au înregistrat THE BUFFALO SCHINNERS, la fel de neinspirat ca şi predecesorul său.

Big Country (1997), The Best Of Big Country (1994), The Buffalo Skinners (1993), No Place Like Home (1991), Through A Big Country-Greatest Hits (1990), Peace în Our Time (1988).

The Seer (1986), Steeltown (1984), Wonderland (EP, 1984), The Crossing (1983)

Bill Haley & His Comets

Născut William John Clifton Haley, la 6 iulie 1925, în

Highland Park, Michigan, SUA, d. 9 februarie 1981, Haley a fost unul dintre pionierii rock ’n’ roll-ului. A cântat cu Downhomers şi Range Drifters, după care a înfiinţat Four Aces Of Western Swing în 1948, iar apoi Saddlemen. În 1951 a înregistrat hitul R & B *Rocket 88.*

În 1953, Haley a abandonat imaginea de cowboy şi a format un nou grup, Bill Haley And His Comets, cu o formulă care avea să se schimbe adesea de-a lungul timpului. Primul single al trupei a fost *Crazy Man Crazy*, primul hit rock ’n’ roll din Top 20 US.

În mai 1954 a semnat cu casa de discuri Decca şi a înregistrat o serie de piese cruciale în istoria rock ’n’ roll-ului: *Rock Around The Clock, Shake Rattle And Roll, Dim Dim The Lights, Mambo Rock* şi altele. În 1955, când *Rock Around The Clock* a fost inclusă în filmul controversat THE BLACKBOARD JUNGLE, piesa a intrat imediat în topurile din SUA şi Marea Britanie, iar Haley a fost proclamat regele rock ’n’ roll, reuşind apoi să domine topurile din SUA şi Marea Britanie, din perioada 1955 – 56 cu piese ca *Rock-A-Beatin’ Boogie’, See You Later Alligator, The Saints Rock ’N’ Roll’, Razzle Dazzle, Burn That Candle, Rip It Up* şi *Rudy’s Rock.* Ultima dintre ele, o piesă instrumentală, a atras în special atenţia asupra saxofonistului Rudy Pompilli. Fratele acestuia, Al Pompilli, cânta şi el în trupa lui Haley, la bas.

În 1957, Haley a susţinut concerte în Anglia la Dominion Theatre, în faţa unor fani cuprinşi de isterie. Apariţiile sale au fost criticate de moraliştii vremii, iar ca răspuns, artistul a compus piesa de protest *Don’t Knock The Rock,* care este şi tema principală dintr-un film al lui Alan Freed.

Steaua lui Haley a mai strălucit câţiva ani, după care s-a stins în umbra lui Elvis Presley. Cu toate acestea, el a continuat să dea concerte şi să înregistreze.

La sfârşitul anilor ’70, Haley era foarte bolnav şi dependent de alcool. S-a reîntors totuşi în Anglia pentru un concert memorabil la Royal Variety Show. În următorii ani s-a zvonit că ar suferi de o tumoare pe creier. La 9

februarie 1981 a murit de infarct în Harlingen, Texas, SUA.

Rock The Joint! (1995), Shake Rattle & Roll (1994), Greatest Hits (1985), From The Original

Master Tapes (1985), Rock Around The Country (1976), Bill Haley & His Comets (1970), Greatest Hits (1968)

Biohazard

Cvartet hardcore din Brooklyn, New York, apărut în 1988 în formula Evan Seinfeld (bass, vocals), Billy Graziedi (guiţar, vocals), Bobby Hambel (guiţar) şi Danny Schul (drums). Primul lor album care poartă numele trupei a fost realizat din propriul lor buget şi a apărut în 1991.

În 1992 au semnat cu Roadrunner. Albumul URBAN DISCIPLINE a fost înregistrat în două săptămâni cu un buget sărac, dar s-a dovedit o reuşită. A urmat un turneu cu Kreator în Europa şi cu Sick Of It All în SUA. Biohazard a mai înregistrat o piesă foarte bine primită cu rapperii Onyx, pentru coloana sonoră a filmului JUDGEMENT NIGHT.

Următorul LP, STATE OF THE WORLD ADDRESS din 1994, a fost înregistrat în 7 săptămâni, după care trupa a plecat într-un turneu în SUA cu Pantera şi Sepultura. Au participat la festivalul de la Donington, au plecat apoi în Europa, unde au avut un mare succes cu show-urile lor agresive. Întorşi în State au susţinut concerte alături de House Of Pain şi Danzig, iar în 1996 au înregistrat MATA LEAO.

New World Disorder (1999), Urban Discipline (1998), Mata Leao (1996), State Of The World Address (1994), Urban Discipline (1992), Biohazard (1991)

Bjork

Născută Björk Gudmundsdottir, la 21 octombrie 1966 în Reykjavic, Islanda, solista şi-a început cariera cu grupul Sugarcubes (la care a cântat timp de 6 ani), iar după dizolvarea acestuia în 1993 a înregistrat propriul album intitulat DEBUT, produs de Nellee Hooper, album pentru care a fost recompensată în 1994 cu premiile Best International Newcomer şi Best International Artist, la

BRIT Awards.

De altfel, Bjork a fost preocupată de muzică încă de la 11 ani, vârstă la care a înregistrat în Islanda un LP ce cuprinde versiuni cover ale unor trupe consacrate, cum ar fi Beatles. A mai colaborat şi cu Kukl, care a prezentat-o grupului Sugarcubes, alături de care a înregistrat două LP-uri.

De pe albumul DEBUT, în topuri au intrat single-urile *Big Time Senzuality, Human Behavior* şi *Venus As A Boy.* În 1994 şi-a adus contribuţia la piesa care dă titlul albumului Madonnei, BEDTIME STORIES. Un an mai târziu înregistrează al doilea ei album, POST, care are parte, la fel ca şi primul, de o critică favorabilă şi o urcare vertiginoasă, atât în topurile din State cât şi în cele europene, cu piese ca *Army Of Me, Isobel* şi *It's Oh. Se Quiet.*

Următoarele LP-uri, TELEGRAM şi HOMOGENIC (produs chiar de ea), nu sunt nici ele mai prejos şi reconfirmă faptul că Bjork este unul dintre cele mai mari şi semnificative talente ale acestui deceniu.

Homogenic (1998), Telegram (1997), Post (1995), Debut (1993)

The Black Crowes

Grupul a fost înfiinţat de fraţii Chris (n. Christopher Mark Robinson, 20 decembrie 1966, Atlanta, Georgia, SUA; vocals) şi Rich Robinson (n. Richard S. Robinson, 24 mai 1969, Atlanta, Georgia, SUA; guiţar) în 1984, sub numele de Mr. Crowe's Garden. La bas şi drums au trecut, în total, prin trupă 9 persoane până când s-au stabilit la Johnny Colţ (bass) şi Steve Gorman (ex-Mary My Hope; drums), al cărui predecesor, Jeff Sullivan, a plecat la Drivin' N' Cryin'. Jeff Cease (guiţar) a fost cooptat în 1988.

După schimbarea numelui în Black Crowes au semnat un contract cu Def American Records, la care au înregistrat albumul de debut SHAKE YOUR MONEY MAKER. Primul single, *Jealous Again,* a fost un succes moderat, dar piesa *Hard To Handle* (un cover după piesa lui Otis Redding) a adus trupei platina. *She Talks To*

Angels, o baladă acustică despre abuzul de droguri, a devenit cel de-al doilea hit de pe album. Au urmat turnee în Statele Unite, cu Atomic Playboys, Aerosmith şi Junkyard, plus concerte în Marea Britanie. Canadianul Ed Hawrysch (keyboards), recomandat de Chuck Leavell, a venit în trupă în 1991. Concertele s-au ţinut lanţ. A urmat participarea la turneul Monsters Of Rock, Black Crowes deschizând festivalul de la Donington din Anglia, după care au susţinut un concert la Moscova. După 22 de săptămâni de turneu, pe Chris Robinson l-a răpus oboseala şi grupul a trebuit să ia o pauză de cinci săptămâni.

La terminarea turneului s-au despărţit de Jeff Cease, pe care l-au înlocuit cu Marc Ford (guiţar/vocals) şi au intrat în studio pentru înregistrarea celui de al doilea LP, THE SOUTHERN HARMONY AND MUSICAL COMPANION, lansat în 1992. Trupa a fost completată şi de un grup feminin de backing vocals. De pe acest LP s-au remarcat *Remedy* şi *Thorn în My Pride,* care au intrat în Top 100. Imediat, Crowes au pornit din nou la drum participând la turneul High As The Moon.

În 1994 au realizat albumul AMORICA, devenit disc de aur, deşi niciunul din single-uri nu a ajuns în topuri. Au urmat numeroase turnee, la unele dintre ele participând şi Chris Trujillo (drums). THREE SNAKES AND ONE CHARM a apărut în 1996. În august 1997 Marc Ford a părăsit trupa, fiind înlocuit de Johnny Colţ, la rândul lui înlocuit la începutul lui 1998 cu Sven Pipien.

By Your Side (1998), Three Snakes And One Charm (1996), Amorica (1994), The Southern Harmony & Musical Companion (1992), Shake Your Money Maker (1990)

Black Sabbath

La început grupul s-a numit Earth şi a fost înfiinţat de Terry „Geezer" Butler (n. 17 iulie 1949, Birmingham, Anglia; bass), Tony Iommi (n. 19 februarie 1948, Birmingham, Anglia; guiţar), Bill Ward (n. 5 mai 1948, Birmingham, Anglia; drums) şi Ozzy Osbourne (n. 3 decembrie 1948, Birmingham, Anglia; vocals). Numele de Black Sabbath l-au adoptat în 1969 şi vine de la titlul unei

piese a celor de la Polkă Tulk, o trupă de blues pre Earth, care-i avea în componenţă pe aceiaşi Iommi, Ward, Butler şi Osbourne. La rândul ei, piesa a fost inspirată de filmul horror cu acelaşi titlu, deşi mulţi cred că „Black Sabbath" vine de la titlul unei cărţi scrise de scriitorul Denis Wheatley. Formula de bază a trupei a rămas neschimbată până în 1973, când Rick Wakeman, (ex-Yes, keyboards) a fost cooptat pentru albumul SABBATH, BLOODY SABBATH. Din 1977 însă, în trupă au început să apară tensiuni, în detrimentul calităţii muzicale. Din această cauză, Ozzy Osbourne a părăsit grupul un an mai târziu, după realizarea albumului NEVER SAY DIE! şi a fost înlocuit mai întâi cu Dave Walker (ex-Savoy Brown), iar apoi cu Ronnie James Dio (ex-Elf, Rainbow) care însă a plecat şi el în 1982, când la voce poate fi auzit Ian Gillan.

În 1986 numai Iommi a mai rămas din formula iniţială, restul grupului cuprinzându-i pe Geoff Nichols (n. În Birmingham, Anglia, ex-Quartz, keyboards), care a mai cântat ocazional cu Sabbath încă din 1980, Glenn Hughes (n. În Anglia, extrapeze, Deep Purple, vocals), Dave „The Beast" Spitz (n. În New York City, New York, SUA, bass) şi Eric Singer (n. În Cleveland, Ohio, SUA, ex-Lita Ford Band, drums). În această formulă au înregistrat în 1986 SEVENTH STAR, după care Hughes a părăsit trupa, fiind înlocuit de americanul Ray Gillen, care nu a înregistrat însă niciun album cu Sabbath. Tony Martin (vocals) a colaborat la albumele THE ETERNAL IDOL din 1987 şi HEADLESS CROSS din 1988, pe care apare şi Cozy Powell (drums). Tony Martin a fost înlocuit pe rând de-a lungul timpului cu Rob Halford (Judas Priest), Ozzy şi Dio.

În 1991, vânzarea albumelor şi succesul grupului au început să scadă, aşa că Iommi l-a readus pe Butler şi a făcut presiuni şi asupra lui Bill Ward, care însă nu a acceptat să se întoarcă. Între timp, Cozy Powell se recupera după un accident, aşa că Vinnie Appice a devenit noul membru al trupei, în care de-a lungul timpului s-au mai perindat Bev Bevan de la ELO, care a cântat pe BORN AGAIN, şi Terry Chimes de la Clash.

În 1994 a apărut albumul NATIVITY ÎN BLACK, un tribut adus grupului Black Sabbath, pe care au apărut toţi membrii originali, plus grupurile Megadeth, White Zombie, Sepultura, Biohazard, Ugly Kid Joe, Bruce Dickinson, Therapy, Corrosion Of Conformity, Type O Negative şi alţii.

Live Recording From The Black Box (1998), Between Heaven & Hell 1970 – 1983 (1995), Forbidden (1995), Ozzy Years (1994), Cross Purposes (1994), Dehumanizer (1992), Tyr (1990), Headless Cross (1989), The Eternal Idol (1987), Seventh Star (1986), Born Again (1983), Live Evil (1982), The Mob Rules (1981), Greatest Hits (1980), Live At Last (1980), Heaven And Hell (1980), Never Say Die! (1978), Tehnical Ecstasy (1976), We Sold Our Soul For Rock & Roll (1976), Best Of Black Sabbath Vol. 2 (1975), Sabotage (1975), Sabbath, Bloody Sabbath (1973), Black Sabbath Vol. 4 (1972), Master Of Reality (1971), Paranoid (apărut în 1970 în Marea Britanie şi în 1971 în SUA), *Black Sabbath (1970)*

Blând Faith

Trupă înfiinţată în 1969, care cuprinde nume celebre precum Eric Clapton (n. 30 martie 1945, Ripley, Surrey, Anglia; guiţar/vocals), Ginger Baker (n. 19 august 1939, Londra, Anglia; drums), Steve Winwood (n. 12 mai 1948, Birmingham, Anglia; keyboards, vocals) şi Rick Grech (n. 1 noiembrie 1945, Bordeaux, Franţa, d. 17 martie 1990; bass, violin).

Debutul şi l-au făcut la un concert în aer liber în celebrul Hyde Park din Londra, în iunie 1969, în faţa unei audienţe de peste 100.000 de fani.

Istoria grupului a fost însă una extrem de scurtă, membrii săi înregistrând un singur album (dar care s-a vândut în milioane de exemplare) şi efectuând un singur turneu în SUA. Albumul, care poartă numele trupei, cuprinde 6 piese dintre care trei ale lui Steve Winwood*: Had To Cry Today, Can't Fiind My Way Home* şi *Sea Of Joy,* o piesă a lui Eric Clapton, *Presence Of The Lord*, *Well All Right* şi un solo de tobe de 15 minute al lui Ginger Baker, *Do What You Like.*

Blând Faith (1969)

Blând Melon

Grup american alcătuit din Glen Graham (n. În Columbus, Mississippi, SUA; drums), Shannon Hoon (n. În Lafeyette, Indiana, SUA; vocals), Roger Stevens (n. În West Point, Mississippi, SUA; guiţar), Christopher Thorn (n. În Dover, Pennsylvania, SUA; guiţar) şi Brad Smith (n. În West Point, Mississippi, SUA; bass). Albumul de debut, BLÂND MELON, a apărut în 1992 şi a dat naştere fenomenului bee girl', adică fata albinuţă, care a apărut pe coperta albumului şi care nu este nimeni alta decât sora lui Graham, Georgia, îmbrăcată într-un costum de albină. Imaginea aceasta apare şi pe cel de-al doilea single al albumului, *No Rain*, al cărui clip a fost regizat de Sam Bayer (acelaşi care a realizat şi clipul *Smells Like Teen Spirit* al grupului Nirvāṇa), cu fetiţa de numai 10 ani, Heather Deloach în rolul albinuţei.

Înainte de a înfiinţa grupul, Smith a cântat la drums, baritone saxophone şi guiţar, după care s-a întâlnit cu Stevens şi împreună au părăsit Columbus în 1989 plecând la Los Angeles, unde i-au cunoscut pe Hoon şi pe Thorn. L-au cooptat apoi pe Graham şi au înregistrat o casetă demo de 5 piese, care a circulat pe la mai multe case de discuri. În final au semnat cu Atlantic Records. După un turneu cu Soundgarden, grupul s-a stabilit în Durham, North Carolina pentru a termina munca la primul album, după care s-au mutat la Seattle cu producătorul Rick Parashar. La terminarea LP-ului, Blând Melon a dat lovitura, intrând repede în topurile americane şi câştigând o imensă popularitate, datorată clipurilor difuzate intens de MTV, iar în 1993 membrii săi au apărut goi pe coperta numărului din luna noiembrie a celebrei reviste Rolling Stone.

Albumul de debut a mai fost recompensat de mai multe ori cu discul de platină.

Din păcate, nici această trupă nu a fost scutită de o tragedie: la data de 21 octombrie 1995, după apariţia celui de-al doilea album, SOUP, Shannon Hoon a fost găsit mort în autocarul de turneu. Avea numai 28 de ani.

Nico (1996), Soup (1995), Blând Melon (1992)

Blondie

Grup format în New York City în luna august 1974 de Debbie Harry (n. 1 iulie, 1945 Miami, Florida, SUA; vocals), Chris Stein (n. 5 ianuarie, 1950, Brooklyn, New York, SUA; guiţar), Fred Smith (bass) şi Bill O'Connor (drums). Julie şi Jackie, apoi Tish şi Snookie au făcut backing vocals. Grupul l-a pierdut mai întâi pe Smith, care a plecat să lucreze în televiziune, apoi pe O'Connor. Au venit în schimb James Destri (n. 13 aprilie 1954; keyboards), Gary Valentine (bass) şi Clement Burke (n. 24 noiembrie 1955, New York, SUA; drums).

Albumul de debut BLONDIE a apărut în 1976 la casa de discuri Private Stock şi a captat interesul fanilor din Marea Britanie, unde Blondie au devenit extrem de populari. Au urmat turnee alături de Iggy Pop şi David Bowie. Din cauza unor neînţelegeri interne, Gary Valentine a plecat, fiind înlocuit de Frank Infante. În noua formulă, au semnat cu Chrysalis Records, la care au realizat PLASTIC LETTERS, care conţine două hituri UK Top 10, *Denis* şi *I'm Always Touched By Your Presence,* după care în grup a mai apărut şi Nigel Harrison (n. la Princes Risborough, Buckinghamshire, Anglia; bass), iar Infante a trecut la chitară.

Următorul album, PARALEL LINES, produs de Mike Chapman, include superhitul *Heart Of Glass* şi *Sunday Girl.* A urmat EAT TO THE BEAT, de pe care s-au remarcat single-urile *Union City Blue*, *Atomic* şi *Call Me*, ultimul făcând parte şi din coloana sonoră a filmului AMERICAN GIGOLO.

În 1980 au înregistrat AUTOAMERICAN, de pe care *The Tide Is High* şi *Rapture* au ajuns pe primele poziţii în topurile americane şi englezeşti. În grup au început să apară însă disensiuni, din cauza atenţiei deosebite de care se bucura Debbie Harry, disensiuni care s-au accentuat odată cu apariţia albumului ei solo KOO KOO.

În 1982 Blondie a realizat totuşi un nou LP, THE HUNTER, care a dezamăgit în toate privinţele. În

octombrie, acelaşi an, boala de care suferea Chris Stein a dus la întreruperea unui turneu. Debbie s-a dedicat apoi carierei sale solo, în timp ce-l îngrijea pe Chris care, în cele din urmă, a reuşit să se însănătoşească. În 1999, în componenţa: Debbie Harry (vocals), Clem Burke (drums), Jimmy Destri (keyboards), Chris Stein (guiţars) şi Leigh Foxx (bass), plus Paul Carbonara (guiţar), Blondie a lansat albumul NO EXIT.

No Exit (1999), Picture This Live (1998), Remixed, Remade, Remodeled (1995), The Platinum Collection (1994), Blondie And Beyond: Ranties & Oddities (1993), Once More Into The Bleach (1989), The Hunter (1982), Best Of Blondie (1981), Autoamerican (1980), Eat To The Beat (1979), Paralel Lines (1978), Plastic Letters (1977), Blondie (1976)

Mike Bloomfield

Născut la 28 iulie 1944 în Chicago, Illinois, SUA, d. 15 februarie, 1981, Mike a fost cel mai bun chitarist alb de blues al Americii. În 1965 a intrat în trupa Paul Butterfield Blues Band şi a cântat alături de Bob Dylan la festivalul de folk de la Newport. Tot cu el a înregistrat şi piesele *Highway 61 Revisited* şi *Like A Rolling Stone.* În 1967 a părăsit Butterfield şi a înfiinţat Electric Flag. Albumul lui din 1968, SUPER SESSION, cu Stephen Stills şi Al Kooper a fost un best seller. După 6 ani a realizat TRIUMVIRATE, cu John Paul Hammond şi Dr. John (MacRebennack). Numeroase albume care au urmat au fost produse de mici case de discuri şi nu au fost distribuite pe plan naţional. În afară de asta, din cauza dependenţei de droguri, Mike a trebuit să-şi rotunjească veniturile scriind muzică pentru diverse filme ca: THE TRIP (1967), MEDIUM COOL (1969) şi STEELYARD BLUES (1973). De asemenea, Mike a mai predat muzica la Stanford University din San Francisco, a scris jingle-uri pentru reclame şi a fost consultant la revista Guiţar Player. În 1975 a fost convins să intre în grupul KGB alături de Rick Grech, Barry Goldberg şi Carmine Appice. În această formulă au realizat un album dezastruos, iar Bloomfield s-a decis pentru muzica

acustică, realizând în 1977 cinci albume, dintre care cel mai bun a fost considerat IF YOU LOVE THESE BLUES, PLAY ’EM AS YOU PLEASE.

Compusese deja materiale pentru încă trei albume, când a survenit din păcate tragica sa dispariţie. La 15 februarie 1981, Bloomfield a fost găsit mort în maşina sa din cauza unei supradoze de droguri.

Don’t Say That I Ain’t Your Man! Essential Blues, 1964 – 1969 (1994), Blues, Gospel And Ragtime Guiţar Instrumentals (1993), Living în

The Fast Lane (1980), If You Love These Blues, Play Em As *You Please (1977), Triumvirate (1974), Try It Before You Buy It (1973), Super Session (1968)*

Blue Aeroplanes

Grup înfiinţat la Bristol, Anglia, la începutul anilor ’80, de Gerard Langley (vocals), fratele său, John, (drums), Nick Jacobs (guiţar), Dave Chapman (multi-instrumentalist) şi Wojtek Dmochowski (dancer). De-a lungul timpului, trupa a suferit numeroase schimbări de componenţă, colaborând cu Angelo Bruschini (guiţar, bass, organ), John Stapleton (tapes), Ruth Coltrane (bass, mandolin), Ian Kearey (guiţar, banjimer, harmonium), Rodney Allen (guiţar), Simon Heathfield (bass) şi Caroline Halerow (guiţar, care avea să-şi semneze apoi propriile albume cu pseudonimul Caroline Trettine).

Au debutat la casa de discuri Abstract, cu albumul BOP ART, în 1984, după care au semnat cu Fire Records. Au urmat o serie de EP-uri, ACTION PAINTING AND OTHER ORIGINAL WORKS (1985), LOVER AND CONFIDANTE AND OTHER STORIES OF TRAVEL şi RELIGION AND HEARTBREAK (1986) după care au realizat albumul TOLERANCE (octombrie, 1986). Anul următor au scos SPITTING OUT MIRACLES, iar apoi VEILS OF COLOUR (1988) şi NIGHT TRACKS.

FRIENDLOVERPLANE este un dublu album, ultimul apărut la Fire Records, după care, în 1990 s-au mutat la Ensign şi au înregistrat imediat un nou album, SWAGGER, urmat în acelaşi an de AND STONES. În 1991, avându-i în

componenţă pe Langley, Bruschini, Dmochowski, Allen, Paul Multeany (drums), Andy McCreeth, Hazel Winter şi Robin Key, Blue Aeroplanes a realizat BEATSONGS, co-produs de Elvis Costello şi Larry Hirsch. După doi ani au înregistrat un EP, BROKEN AND MENDED, iar în 1994 au realizat albumul LIFE MODEL, cu un sound nou, adaptat noii decade.

Huh!: The Best 1987 – 1992 (1997), Fruit: The Best of the Blue Aeroplanes Live... (1996), Rough Music (1995), Sugared Almond (1995), Life Model (1994), Beatsongs (1991), Swagger (1990), World View Blue (1990), Friendloverplane (1989), The Peel Sessions (1987)

Blue Öyster Cult

Grup format în Long Island, New York de compozitorii Sandy Pearlman şi Richard Meltzer. La început a fost cunoscut sub diverse nume, cum ar fi Soft White Underbelly şi Stalk Forrest Group. În 1969 au venit Eric Bloom (n. 11 decembrie 1944; guiţar/vocals), Donald „Buck Dharma" Roeser (n. 12 noiembrie 1947; guiţar/vocals), Allen Lanier (n. 25 iunie 1986; keyboards/synthesizer), Joe Bouchard (n. 9 noiembrie 1948; bass/vocals) şi Albert Bouchard (drums/vocals). În această formulă au realizat un single, *What Is Quicksand*, şi două albume care n-au mai apărut, la casa de discuri Elektra, după care şi-au luat numele de Blue Öyster Cult şi au semnat un nou contract, de această dată cu Columbia Records, la care au debutat cu un LP purtând numele trupei. Au continuat cu piesele *A Kiss Before The Redap, OD'd On Life Itself* şi *Career Of Evil,* ultima scrisă în colaborare cu Patti Smith şi apărută pe cel de-al treilea album, SECRET TREATIES, cu care au spart gheaţa.

Au urmat LP-urile ON YOUR FEET OR ON YOUR KNEES (live), AGENTS OF FORTUNE, album din '76 pe care apare şi Patti Smith, care a contribuit cu două piese, *The revolution by night, mirrors, cultosaurus erectus* şi albumul live SOME ENCHANTED EVENING, care a semnalat începerea declinului, deşi *Joan Crawford Has Risen From The Grave*, de pe FIRE OF UNKNOWN

ORIGIN din 1981 a devenit hit single. În acelaşi an, după un turneu cu Black Sabbath, Rick Downey l-a înlocuit pe Albert Bouchard, iar în anul următor Roeser a înregistrat un album solo, FLAT OUT.

În 1985 trupa a susţinut concerte în Europa, unde a înregistrat şi CLUB NINJA, album produs de Sandy Pearlman. Fiindcă nu i-au plăcut compoziţiile de pe LP, Allen Lanier (keyboards) a părăsit trupa, în semn de protest, fiind înlocuit de Tony Zvancheck. Tot atunci a fost „recrutat" şi Jimmy Wilcox (drums).

Albumul IMAGINOS din 1988 a fost o reinterpretare a LP-ului solo compus de Bouchard, care nu a mai fost niciodată editat. Oricum, realizarea a fost bine primită de critici, care au considerat albumul ca fiind cel mai bun din ultimul timp. El a fost urmat de un turneu în Marea Britanie, după care Joe Bouchard a părăsit trupa, pentru a înfiinţa Deadringer. Grupul a intrat apoi într-o perioadă de pauză. În 1990 a apărut un BEST OF, iar în 1992 Blue Öyster Cult a compus şi înregistrat majoritatea pieselor din coloana sonoră a filmului horror *Bad Channels*.

Champions of Rock (1998), Heaven Forbid (1998), Workshop Of The Telescopes (1995), Cult Classic (1994), Bad Channels (1992), Career Of

Evil (1990), (Don't Fear) the Reaper (1989), Imaginas (1988), Club Ninja (1986), The Revolution By Night (1983), Extraterrestrial Live (1982), Fire Of Unknown Origin (1981), Cultosaurus Erectus (1980), Mirrors (1978), Some Enchanted Evening (1978), Spectres (1977), Agents Of Fortune (1976), On Your Feet Or On Your Knees (1975), Secret Treaties (1974), Tyranny & Mutation (1973), Blue Oyster Cult (1972)

The Blues Brothers

Grup soul american înfiinţat în 1978, în jurul comedianţilor John Belushi (n. 24 ianuarie 1949, Chicago, Illinois, SUA. d. 5 martie, 1982, Los Angeles, California, SUA) şi Dan Aykroyd (n. 1 iulie 1952, Ottawa, Ontario, Canada). Sub pseudonimele de Joliet Jake Blues (Belushi) şi Elwood Blues (Aykroyd) au început să concerteze cu

Steve Cropper (guiţar), Donald Duck Dunn (bass) şi Tom Scott (saxophone). Albumul BRIEFCASE FULL OF BLUES din 1978 a ajuns pe primele poziţii în topurile americane şi a inspirat filmul THE BLUES BROTHERS (1980), cu Aretha Franklin, Ray Charles, John Lee Hooker, James Brown şi alţii.

Moartea lui Belushi, survenită în 1982, din cauza unei supradoze de droguri, a încheiat prematur cariera grupului. Aykroyd şi-a continuat activitatea cu o carieră cinematografică de succes (vezi de exemplu filmul GHOSTBUSTERS). Mulţi muzicieni însă, printre care şi Cropper şi Dunn, au continuat să facă turnee şi să înregistreze sub numele de Blues Brothers Band.

În august 1991 conceptul a fost reluat într-o producţie din London's West End. A urmat un nou film, intitulat BLUES BROTHERS 2000, în care reapare Dan Aykroyd.

The Definitive Collection (1992), Red, White & Blues (1992), Best Of The Blues Brothers (1982), The Blues Brothers (1980), Made in America (1980), Briefcase Full Of Blues (1978)

Blur

Format în Londra, Colchester, Essex, în 1989, de Damon Albarn (n. 23 martie 1968, Whitechapel, London, England; vocals), Alex James (n. 21 noiembrie 1968, Dorset, England; bass) şi Graham Coxon (n. 12 martie 1969, West Germany; guiţar), care studiau pe vremea aceea la Goldsmith's College. Dave Rowntrée (n. 8 aprilie 1963, Colchester, Essex, England; drums) a completat trupa, numită iniţial Seymours. Debutul şi l-au făcut în cluburi, iar după un an au semnat cu

Food Records, o sucursală EMI (care le-a schimbat numele în Blur) şi au înregistrat *She's. Se High,* care a intrat în Top 50 UK. Al doilea single, *There's No Other Way,* a atins poziţia a cincea în Top, iar ambele au fost incluse pe primul lor album, LEISURE, din 1991, care însă a fost primit sub aşteptări.

În 1993, după un an de înregistrări în studio,

realizează MODERN LIFE IS RUBBISH. Casa de discuri americană ZBK le-a cerut să refacă albumul cu producătorul Butch Vig (Sonic Youth, Nirvāṇa), însă Blur au refuzat şi l-au scos în Marea Britanie, în luna mai, iar în toamnă a apărut şi în Statele Unite.

Marea lovitură avea să vină abia după un an, odată cu PARKLIFE, care a ajuns number one în Marea Britanie şi a cucerit de trei ori platina. Single-urile *Boys And Girls* şi piesa titlu au cucerit locuri importante şi în topurile din Statele Unite, aducându-le celebritatea.

Blur au devenit deschizători de drumuri pentru grupuri ca Oasis, Pulp, Supergrass şi multe altele.

Bustin' + Dronin' (1998), Blur (1997), Another Side Of... (1995, bootleg), The Great Escape (1995), Parklife (1994), Modern Life Is Rubbish (1993), Leisure (1991)

Body Count

Este grupul lui Ice-T, grup care a atras atenţia întregii Americi cu piesa *Cap Killer,* de pe albumul de debut din 1992, editat de Warner Bros., deoarece acesta atacă crunt poliţiştii din LA. Povestind despre un cap killer, adică un poliţist ucigaş, Body Count au stârnit mânia L.A.P.D. şi o demonstraţie a poliţiştilor, care au militat pentru scoaterea albumului de pe piaţă, ceea ce s-a şi întâmplat. Împotriva piesei au mai fost: FBI-ul, Oliver North şi preşedintele George Bush! După ce au scos piesa de pe album a urmat bineînţeles şi ruperea contractului cu Warner Records, ameninţată de poliţişti cu boicotul. Angajaţii săi au fost şi ei ameninţaţi cu moartea. Astfel Ice-T a devenit inamicul public numărul unu.

Înainte de primul album, Body Count au cântat la Lollapaloza, în formula Ernie-C (guiţar), D-Roc (guiţar), Mooseman (bass) şi Beatmaster V (drums), pe care Ice-T îl cunoştea de la Crenshaw High School din South Central.

Primul album, BODY COUNT, a apărut în 1992. De pe acesta s-a remarcat *There Goes the Neighborhood.* Au urmat multe turnee alături de Exodus, DRI şi ProPain, Metalica şi Guns N' Roses. În 1994 s-au mutat la casa de discuri

Virgin care le-a produs cel de-al doilea LP – BORN DEAD (care cuprinde piese ca *Necessary Evil* şi un cover al piesei *Hey Joe* a lui Jimi Hendrix). De remarcat că multe dintre piese au fost cunoscute de public înainte să fie editate pe album, iar majoritatea textelor au fost compuse de Ice T.

În 1997 grupul a înregistrat VIOLENT DEMISE THE LAST DAY.

Violent Demise The Last Day (1997), Born Dead (1994), Body Count (1992)

Michael Bolton

Născut Michael Bolotin, în 1953, New Haven, Connecticut, SUA, Bolton a crescut cu muzica lui Stevie Wonder, Ray Charles şi Marvin Gaye. În 1968 a înregistrat la casa de discuri Epic primul său single. La sfârşitul anilor '80, sub numele de Bolotin, a fost solistul trupei Blakjack, cu care a înregistrat două albume. Neavând succes, trupa s-a desfiinţat, chitaristul Bruce Kulick plecând să cânte cu Billy Squire şi Sandy Gennaro (drums) la Pat Travers Band, iar Jim Haslip devenind session musician. În 1983 compune, împreună cu Doug James, piesa *How Am I Supposed To Live Without You* pentru Laura Branigan. Îşi schimbă numele în Michael Bolton şi debutează cu albumul care-i poartă numele, editat la RCA. Bernard Purdie, David Sanborn, Muscle Shoals şi Wayne Perkins au făcut pe acest album backing vocals.

În 1987 apare THE HUNGER, de pe care *That's What Love Is All About* devine primul său single intrat în Top 20. De aici încolo Bolton compune şi cântă o serie de piese foarte bine cotate, printre care şi o nouă versiune a piesei *How Am I Supposed To Live Without You* din 1990, apoi *How Can We Be Lovers* şi, în 1991, *Love Is A Wonderful Thing* şi *Time, Love And Tenderness*. Bolton a compus şi piese împreună cu Bob Dylan.

My Secret Passion (1998), All That Matters (1997), This Is The Time. The Christmas Album (1996), Saidl Loved You (Butl Lied) (1995), The One Thing (1993), Tuneless (1992), Time, Love & Tenderness (1991), Soul

Provider (1989), The Hunger (1987), Michael Bolton (1983)

Bon Jovi

Trupă înfiinţată în New Jersey de Jon Bon Jovi (n. John Francis Bongiovi Jnr, 2 martie 1962, Perth Sayreville, New Jersey, SUA; vocals), împreună cu Ritchie Sambora (n. 11 iulie 1959; guiţar), David Bryan (n. David Rashbaum, 7 februarie 1962, Edison, New Jersey, SUA; keyboards), Tico Torres (n. 7 octombrie 1953; drums) şi Alec John Such (n. 14 noiembrie 1956; bass). Italianul Bongiovi, crescut în New Jersey, l-a întâlnit pe David Rashbaum la Sayreville High School şi au cântat alături de încă alţi 8 muzicieni în Atlantic City Expressway. Când Rashbaum s-a mutat la New York, Bongiovi l-a urmat. După doi ani şi mai multe încercări, Billy Squier a acceptat să-i producă prima casetă demo, de pe care piesa *Runaway* a fost difuzată de radiourile locale şi a apărut pe o compilaţie. Împreună cu Rashbaum au înfiinţat Bon Jovi, cooptându-i şi pe Sambora, care fusese session musician, Alec John Such (ex-Phantom Opera) şi Torres (ex-Knockouts). În 1983 au semnat cu Polygram şi au cântat în concerte cu Eddie Money şi ZZ Top. Albumul de debut a precedat un turneu cu Scorpions, Whitesnake şi Kiss. 7800 DEGREES FAHRENHEIT a fost un album mediocru, dar s-au revanşat cu SLIPPERY WHEN WET din 1987, de pe care *You Give Love A Bad Name* şi *Livin' On A Prayer* au devenit hituri. Albumul s-a vândut în peste 9 milioane de copii şi a fost urmat de numeroase turnee. A urmat New JERSEY din 1989, apoi turnee îndelungi, după care trupa s-a retras pentru un timp. John Bon Jovi s-a concentrat asupra carierei sale solo şi a căsniciei cu Dorothea Hurley, apărând şi în primul lui film, *Young Guns* II. Sambora a înregistrat propriile lui albume.

KEEP THE FAITH a apărut după patru ani şi s-a vândut într-un milion de exemplare. Piesa *Keep The Faith* a cucerit încă o dată inima fanilor.

Cu LP-ul CROSS ROAD, o compilaţie a grupului, Bon Jovi a intrat pe primul loc în topurile din Marea Britanie,

LP-ul vânzându-se în peste două milioane de exemplare. Single-ul *Always* a ajuns pe primele locuri în topurile din 1994.

În 1995, după apariţia albumului THESE DAYS, liderul grupului, John Bon Jovi, a jucat în filmul *Moonlight And Valentino*, după care a realizat albumul solo DESTINATION ANYWHERE. Ritchie a lansat şi el un LP solo, intitulat UNDISCOVERED SOUL.

Live From London (1995), These Days (1995), Cross Road: 14 Classic Grooves (1994), Keep The Faith (1992), New Jersey (1988), Slippery When Wet (1986), 7800 Degrees Fahrenheit (1985), Bon Jovi (1984)

Jason Bonham

Jason Bonham (n. 1967, Anglia) este fiul lui John Bonham, fostul component (drums) al grupului Led Zeppelin, decedat în 1980. De la acesta, la numai 4 ani, Jason a primit primul său set de tobe.

Prima trupă a lui Jason, cu care a editat şi un album la numai 17 ani, s-a numit Air Race. Cu următoarea trupă, Virginia Wolf, a înregistrat un album produs de Roger Tylor, de la Queen.

În 1987 Jason a plecat în turneu cu Jimmy Page, pentru promovarea albumului acestuia, OUTRIDER, la care şi-a adus şi el aportul. A mai înregistrat un LP cu Virginia Wolf, iar în 1988 a cântat cu Led Zeppelin în New York, când trupa s-a reunit, pentru prima dată, la cea de a 40-a aniversare a casei de discuri Atlantic.

A format Jason Bonham Band cu fostul chitarist al trupei lui Robert Plant, Honeydrippers Ian Hatton (n. 1962, Kidderminster, Worcestershire Anglia), cu John Smithson (n. 1963, Sussex, Anglia; keyboards/bass) şi Daniel McMaster (n. 1968, Barrie, Ontario, Canada; vocals).

Primul lor single se numeşte *Wait For You,* înregistrat cu producătorul lui Alice Cooper, Bob Ezrin, urmat de un impresionant album de debut – THE DISREGARD OF TIMEKEEPING – din 1989, care a fost premiat cu discurile de aur şi platină. A urmat un turneu de doi ani, după care,

în 1992 a înregistrat MAD HATTER, ultimul în această formulă.

Datorită fricţiunilor existente în trupă, Jason s-a decis să se concentreze asupra muncii de studio şi să compună piese noi, iar în 1993 a înregistrat albumul MUDDY WATER BLUES, A TRIBUTE TO MUDDY WATERS, cu muzicieni ca Paul Rodgers, Slash, Jeff Beck, Steve Miller, Ritchie Sambora, Buddy Guy, Brian Setzer şi Dave Gilmour (de la Pink Floyd). În 1994 a cântat cu Slash şi Paul Rodgers la Woodstock II.

Jason s-a reunit cu doi din foştii membri ai trupei sale, Ian Hatton şi John Smithson, şi cu Marţi Frederiksen, alcătuind Motherland, cu care au realizat PEACE FOR ME în 1994.

Jason Bonham Band a fost realcătuită apoi din John Smithson (bass/keyboards), Tony Catania (guiţar) şi Charles West (vocals) şi a realizat ÎN THE NAME OF MY FATHER, ThE ZEPSET LIVE la Electric Lady Land în 1996. Fondurile strânse din vânzarea acestui album au fost donate pentru John Bonham Memorial Motorcycle Camp for Kids.

În 1998 Jason Bonham Band a înregistrat LP-ul WHEN U SEE THE SUN.

LP-uri cu Jason Bonham Band: *When USee The Sun (1998), în The Name Of My Father, The Zepset Live (1996), Mad Hatter (1992), The Disregard Of Timekeeping (1989)*

The Boo Radleys

Trupă britanică, formată în 1988 în Liverpool de Sice (n. Simon Rowbottom, 18 iunie 1969, Wallasey, Merseyside, Anglia; guiţar/vocals), Martin Carr (n. 29 noiembrie 1968, Thurso, Highland Region, Scoţia; guiţar), Timothy Brown (n. 26 februarie 1969, Wallasey, Merseyside, Anglia; bass) şi Steve Drewitt (n. Northwich, Anglia; drums). Numele grupului provine de la cel al eroului lui Harper Lee din romanul *To Kill A Mockinghird.*

La câtăva vreme de la înfiinţare, după o activitate sporadică, Boo Radleys a realizat ICHABOD AND I la o

casă de discuri independentă, dar interesul criticii nu l-a stârnit decât după ce DJ-ul John Peel l-a difuzat la BBC Radio 1.

În 1990, Steve Drewitt a plecat la Breed, fiind înlocuit cu Robert Cieka (n. 4 august 1968, Birmingham, West Midlands, England), apoi grupul a semnat cu Rough Trade Records, unde au înregistrat EP-ul EVERY HEAVEN, după care Rough Trade a dat faliment, iar Boo Radleys au fost preluaţi de Creation Records, la care au realizat EVERYTHING'S ALRIGHT FOREVER, cu care au reuşit să atragă atenţia. Piesa *Lazy Days* a fost inspirată de crimele lui Mason, descrise în lecturile lui Sice.

A urmat în 1993 albumul GIANT STEPS, care a fost Album Of The Year în presa muzicală britanică. Doi ani mai târziu au continuat la fel de bine cu WAKE UP, care a intrat în topurile din Marea Britanie direct pe primul loc, concurând cu trupe precum Blur şi Oasis, iar în 1997 au realizat albumul C'MON KIDS.

C'mon Kids (1997), Wake Up (1995), Giant Steps (1993), Everything's Alright Forever (1992)

The Boomtown Rats

Grup irlandez format în 1975, într-un orăşel de lângă Dublin, în componenţa Bob Geldof (n. Robert Frederick Zenon Geldof, 5 octombrie 1954, Dun Laoghaire, Irlanda; vocals), Gerry Roberts (guiţar), Johnny Fingers (keyboards), Pete Briquette (bass) şi Simon Crowe (drums).

Înainte de a se muta la Londra, grupul a semnat un contract cu Ensign Records, unde au înregistrat albumul lor de debut autointitulat, care a fost un mare succes de top. Include single-urile *Looking After No. 1* şi *Mary Of The Fourth Form*, care au ajuns amândouă în Top 20 britanic. Anul următor au realizat A TONIC FOR THE TROOPS, ale cărui hit single-uri au fost *She's. Se Modern* şi *Like Clockwork.* În toamna lui 1978, cu cel de al treilea hit de pe album, *Rat Trap,* au ajuns pe primul loc în Marea Britanie. Apoi, Donnelly şi Cott au părăsit grupul, nemaifiind înlocuiţi. Pe cel de-al treilea album, THE FINE

Ari OF SURFACING, a apărut una dintre piesele lor memorabile, *I Don't Like Mondays,* care cuprinde o poveste adevărată despre o fetiţă din San Diego, care a rănit opt copii şi i-a ucis pe îngrijitorul şi pe directorul şcolii. A urmat single-ul *Someone's Looking At You,* care a intrat în Top 5. Din 1982 însă, după apariţia albumului MONDO BONGO, care a reuşit să ajungă în Top 10 din Marea Britanie, succesul grupului a intrat în declin. Între timp, Bob Geldoff s-a implicat într-o serie de acţiuni caritabile, compunând în acest sens, împreună cu Midge Ure (guiţar, vocals) de la Ultravox, piesa *Do They know It's Christmas,* apărută pe un single pentru refugiaţii din Etiopia.

Boomtown Rats au mai participat la concertul de binefacere (Live Aici) din 13 iulie 1985, din Londra, iar în anul următor la concertul Dublin's Self Aici.

Five Deep (1982), Mondo Bongo (1981), The Fine Art Of Surfacing (1979), A Tonic For The Troops (1979), The Boomtown Rats (1977)

Boston

Grup înfiinţat în anii '70 de Tom Scholz (n. 10 martie 1947, Toledo, Ohio, SUA), care a impresionat casa de discuri Epic Records cu înregistrări demo făcute în studioul său de acasă. Împreună cu Fran Sheehan (n. 26 martie 1949, Boston, Massachusetts, SUA; bass), Brad Delp (n. 12 iunie 1951, Boston, Massachusetts, SUA, guiţar), Barry Goudreau (n. 29 noiembrie, 1951, Boston, Massachusetts, SUA; guiţar) şi Sib Hashian (n. 17 august 1949, Boston, Massachusetts, SUA; drums) au realizat primul LP, care a intrat imediat în americanul Top 3 şi s-a vândut în 10 milioane de exemplare în întreaga lume. Albumul cuprinde single-ul *More Than A Feeling.* În 1978, succesul s-a repetat cu DON'T LOOK BACK, care a intrat şi el pe primele locuri în topurile din SUA. Între timp, Scholz, fost designer la compania Polaroid, a inventat un miniamplificator produs sub numele de Rockman, iar Goudreau a înregistrat un album solo, după care a părăsit trupa, pentru a înfiinţa Orion.

Abia după multă vreme, Boston a reintrat în studiouri pentru a înregistra THIRD STAGE, album care a generat hit single-urile *Amanda* (care a ajuns pe locul 1) şi *We're Ready.*

După 8 ani, în 1994, a apărut WALK ON, urmat în 1997 de un Greatest Hits.

Deşi nu a fost un grup foarte productiv, Boston a vândut în decursul carierei peste 20 de milioane de albume.

Greatest Hits (1997), Walk On (1994), Third Stage (1986), Don't Look Back (1978), Boston (1976)

David Bowie

Născut David Robert Jones, la 8 aprilie 1947, în Brixton, Londra, Anglia, Bowie a început să cânte încă din adolescenţă, mai întâi la saxofon cu diverse grupuri şcolare, iar apoi cu grupuri ca King Bees, Manish Boys, Lower Third şi Buzz. La sfârşitul anului 1966 şi-a schimbat numele în Davy Jones şi a intrat sub aripa protectoare a producătorului Kenneth Pitt, semnând apoi un contract cu Deram, o casă de discuri Decca unde a realizat câteva single-uri şi un LP, care însă nu s-au vândut prea bine. După alte câteva eşecuri, în 1969 a spart gheaţa cu *Space Oddity*, care a fost lansat odată cu aterizarea primei navete spaţiale pe Lună. Piesa a devenit un hit UK Top 10. A urmat *The Prettiest Star* şi alte câteva piese, care însă nu s-au mai bucurat de succes.

În 1970 s-au petrecut o serie de schimbări în viaţa lui personală şi profesională: fratele său Terry a fost dus spre îngrijire într-un sanatoriu de boli mintale, tatăl său a murit, iar la scurt timp după această tragedie, David s-a căsătorit cu Angela Barnett şi a renunţat la managerul Kenneth Pitt, înlocuindu-l cu Tony de Fries. A urmat albumul THE MAN WHO SOLD THE WORLD, cu Mick Ronson (guiţar), Mick Woodmansey (drums), Tony Visconti (bass) şi Ralph Mace (synthesizer). Apoi, Bowie a reuşit să semneze cu RCA, la care a realizat HUNKY DORY în 1971, album pe care, la unele piese cântă şi la chitară acustică. A urmat un turneu iar în 1972 albumul THE RISE AND FALL

OF ZIGGY STARDUST AND THE SPIDERS FROM MARS, în care este vorba despre un star rock apocaliptic, a cărui ridicare şi cădere coincid cu sfârşitul lumii. ALADDIN SANE, următorul lui LP, a ajuns number 1 în Marea Britanie. La 4 iulie 1974, pe scena clubului londonez Hammersmith Odeon, Bowie a şocat întreaga lume muzicală anumându-şi retragerea. Mai târziu a explicat însă că nu el este cel care se retrage, ci personajul său, Ziggy Stardust. A continuat cu albumul PIN-UPS, care cuprinde hiturile lui favorite din anii '60, printre care *Let's Spend The Night Together* a grupului Rolling Stones şi un cover al unei piese Kinks, *Where Have All The Good Times Gone.*

La DIAMOND DOGS a colaborat cu Mick Ronson (guiţar), după care a efectuat o serie de turnee în SUA şi Canada, imortalizate pe LP-ul DAVID LIVE din 1974.

Single-ul *Fame,* realizat în colaborare cu John Lennon, a ajuns number one în topurile americane şi a apărut pe următorul său LP, YOUNG AMERICANS. Între timp, Bowie s-a despărţit atât de managerul Tony de Fries cât şi de soţia sa, Angie, ceea ce nu l-a împiedicat să lucreze la filmul lui Nicholas Roeg, *The Man Who Fell To Earth,* în care juca rolul principal (al unui extraterestru), după care a realizat STATION TO STATION. În perioada următoare a colaborat cu Brian Eno, înregistrând albumele instrumentale LOW şi HEROES, apărute în 1977 şi urmate de STAGE, un alt LP live. Colaborarea cu Eno a luat sfârşit după albumul din 1979, LODGER. Bowie a jucat apoi în filmul *The Clephant Man* şi a realizat SCARY MONSTERS, cu Robert Fripp, album ce conţine celebra piesă *Ashes To Ashes*.

Odată cu mutarea sa la EMI Records, Poowie a realizat LET'S DANCE, produs de Nile Rodgers, album care i-a revitalizat cariera, piesa titlu intrând pe prima poziţie în topurile din Marea Britanie. Turneul care a urmat, „Serious Moonlight", a fost un mare succes, însă albumul TONIGHT n-a fost foarte bine primit. În 1985, Bowie a colaborat cu Pat Metheny Group la *This Is Not*

America (din filmul *The Falcon And The Snowman*) şi cu Mick Jagger la *Martha & The Vandellas' Dancing în The Street.* A mai colaborat la filmul *Labyrinth* şi a cântat tema principală a filmului de desene animate *Where The Wind Blows.* În 1987 a cântat alături de fostul său coleg de clasă, Peter Frampton, în turneul „Glass Spider".

Albumul NEVER LET ME DOWN a fost un nou insucces, iar în 1989 Bowie a înfiinţat un grup cu Reeves Gabrels (guiţar), Tony Sales (bass) şi Hunt Sales (drums), grup denumit Tin Machine, după albumul cu acelaşi nume.

BLACK ŢIE WHITE NOISE din 1993 a fost cel mai bun album din ultima vreme, conţinând piese ca *Don't Let Me Down And Down,* piesa Cream *I Feel Free* şi cea a lui Morrissey *I Know It's Going To Happen Someday.*

Earthling (1997), Outside (1995), Radio Sessions, Vol. 1, 2 (1995), Santa Monica '72 (1995).

Santa Monica '72 (1995), Jump (1994), Black Ţie White Noise (1993), The Singles 1969 – 1993 (1993), Early On (1964 – 1969) (1991), Tech Unit (1991), Changesbowie (1990), Sound + Vision (1989), Never Let Me Down (1987), Fame & Fashion (1984), Tonight (1984), Golden Years (1983), Let's Dance (1983), Changestwobowie (1981), Scary Monsters (1980), Lodger (1979), Stage (1978), Heroes (1977), Low (1977), Changesonebowie (1976), Station To Station (1976), Young Americans (1975), David Live (1974), Diamond Dogs (1974), Aladdin Sane (1973), Pin-Ups (1973), Ziggy Stardust: The Motion Picture (1973), The rise And Fall Of Ziggy Stardust And The Spiders From Mars (1972), Space Oddity (1972), Hunky Dory (1971), The Man Who Sold The World (1971), Love You 'Til Tuesday (1969), Starting Point (1969), David Bowie (1967), 1966 (1966)

Boyz II Men

A fost cel mai de succes grup de adolescenţi al anilor '90. Compus din Wanya Squirt' Morris (n. 1974), Michael Bass' McCary (n. 1972), Shawn Slim' Stockman (n. 1973), şi Nathan Alex-Vanderpool' Morris (n. 1972), care s-au întâlnit în Philadelphia High School Of Creative And

Performing Arts, grupul a luat fiinţă în anul 1988. Michael Bivins de la Bell Biv Devoie i-a luat sub aripa sa protectoare şi i-a dus la casa de discuri Motown.

Albumul lor de debut, COOLEYHIGHHARMONY, a fost un best seller în SUA, vânzându-se în peste 7 milioane de exemplare. De pe acesta, single-ul *The End Of The Road* a bătut recordul lui Elvis Presley la număr de săptămâni ca number one în topuri.

În 1993 scot un album de sărbători, după care înregistrează cel de al doilea LP intitulat II, apărut în 1994, album al cărui single *I'll Make Love To You* a fost un mare hit şi s-a vândut în 8 milioane de exemplare numai în Statele Unite. *On Bended Knee* şi *One Sweet Day* (cu Mariah Carey) s-au vândut şi ele la fel de bine.

La albumul EVOLUTION din 1997 şi-au adus contribuţia Sean Puff Daddy' Combs, Keith Crouch, Babyface şi Jimmy Jam şi Jerry Lewis. În acelaşi an au înfiinţat şi propria lor casă de discuri – Stonecreek.

Millenium (1999), Evolution (1997), The Remix Collection (1995), II (1994), Christmas Interpretations (1993), Cooleyhighharmony (1993)

Laura Branigan

Născută la 3 iulie 1957, în Brewster, New York, SUA, Branigan a debutat în 1982 cu un album ce-i poartă numele, de pe care piesa *Gloria* a devenit un mare hit, ajungând pe locul 2 în topurile din SUA, unde a rămas vreme de 8 luni. În Marea Britanie, hitul a ajuns pe locul 10.

La fel ca şi primul LP, BRANIGAN 2 s-a vândut într-un milion de exemplare, incluzând hitul *Solitaire,* din 1983, care a intrat în Top 10. Succesul de top al cântăreţei a continuat cu o versiune a piesei lui Michael Bolton, *How Am I Supposed To Live Without You,* care a intrat în Top 20 şi cu *Self Control,* un hit Top 5, atât în SUA, cât şi în Marea Britanie.

După o serie de hituri minore, s-a întors în Top 30 la sfârşitul anului 1987, cu piesa lui Jennifer Rush, *The Power Of Love.*

The Best Of Branigan (1995), Over My Heart (1993), Laura Branigan (1990), Touch (1987), Self Control (1984), Branigan 2 (1983), Branigan (1982)

James Brown

S-a născut la 3 mai 1928, în Bamwell, South Carolina, SUA. Prima trupă în care a cântat a fost cea a lui Bobby Byrd, Gospel Starlighters, care s-a transformat apoi în Flames. În 1955 au înregistrat piesa demo *Please Please Please* la WIBB, un post de radio din Georgia. Difuzarea ei a dus la semnarea unui contract cu Ralph Bass şi compania King/Federal. Un an mai târziu, o altă versiune a piesei, înregistrată sub numele de James Brown And The Famous Flames', a intrat în topul R & B din SUA. În 1958, *Try Me* a ajuns number 1 în acelaşi top. Piesele *I'll Go Crazy* şi *Think* (din 1960) au intrat amândouă în topuri, la fel ca toate celelalte înregistrări care au urmat, până în 1977. Albumul LIVE AT THE APOLLO i-a asigurat o carieră de succes, la fel ca piesele *Night Train, Shout And Shimmy, I Don't Mind, Bewildered* şi *Prisoner Of Love* (1963), care a fost prima sa intrare în US Top 20 pop single.

În anii '60, James a compus piese precum *Papa's Got A Brand New Bag, I Got You (I Feel Good), It's A Man's Man's Man's World* şi *Money Won't Change You.* Din 1967 a început să cânte cu Clyde Stubblefield (drums) şi a înregistrat *Say It Loud – I'm Black And I'm Proud* (1968), *Mother Pop-corn* (1969) şi *Get Up (I Feel Like Being A) Sex Machine* (1970). Din 1971 Brown s-a mutat la Polydor şi a înfiinţat un alt grup, denumit JB, condus de Fred Wesley, cu Maceo Parker, St. Clair Pinckney şi alţii. În 1974 a realizat 3 single-uri R & B number 1*: The Payback, My Thang* şi *Papa Don't Take No Mess (Part 1)* plus două soundtrackuri: BLACK CAESAR şi STAUGHTER'S BIG RIP OFF. A urmat apariţia sa în filmul *The Blues Brothers,* iar în 1980 a părăsit casa de discuri Polydor.

Înregistrările sale făcute apoi la mai multe case, cum ar fi TK, Augusta Sound şi Backstreet au fost succese marginale. În 1986 însă a compus *Livin' În America,* tema muzicală a filmului ROCKY IV, urmată de hiturile *How Do*

You Stop (1987) şi *I'm Real* (1988), de pe albumul cu acelaşi nume. În acelaşi an a fost arestat sub acuzaţiile de posesie de droguri şi arme de foc şi a fost închis pentru o perioadă de 6 ani şi jumătate în State Park Corecţional Centre. A fost eliberat în 1991, Brown având o grămadă de piese scrise în închisoare.

Back Again (1998), Hooked On Brown (1996), 40th Anniversary Collection (1996), Live At The Apollo 1995 (1995), Living în America (1995), Soul Pride: The Instrumentals (1960 – 69) (1993), Is Back (1992), Universal James (1992), 20 All Time Greatest Hits! (1991), Love Over-Due (1991), Soul's Alive (1991), Star Time (1991), Messin' With The Blues (1990), Roots Of A Revolution (1989), I'm Real (1988), Motherlode (1988), Santa's Got A Brand New Bag (1988), The CD Of Jb, Vol. 2 (1987), în The Jungle Groove (1987), Gravity (1986), The CD Of JB (1985), Dead On The Heavy Funk (74 – 76) (1985), Ain't That A *Groove – The James Brown Story 1966 – 69 (1984), Doing It To Death – The James Brown Story 1970 – 73 (1984), Soul Syndrome (1980), Solid Gold – 30 Golden Hits (1977), Hell (1974), The Payback (1974), Reality (1974), Get On The Good Foot (1972), There It Is (1972), Hot Pants (1971), Love Power Peace: Live At The Olympia, Paris, 1971 (1971), Live At The Apollo, Vol. 3 (1971), Sex Machine (1970), Live At The Apollo, Vol. 2, Part 1, 2 (1966), Live At The Apollo, 1962 (1963)*

Jack Bruce

Născut John Symon Asher, la 4 mai 1943, în Glasgow, Lanarkshire, Scoţia, Bruce a studiat pianul la Royal Scottish Academy of Music, dar a cântat de-a lungul carierei sale atât la chitară bas, cât şi la cello şi harmonica. La 19 ani s-a mutat la Londra, unde a cântat cu trupa lui Alexis Korner şi a fost membru de bază în Graham Bond Organisation. A mai colaborat cu grupul lui John

Mayall, Bluesbreakers şi cu Manfred Mann, după care, împreună cu Ginger Baker şi Eric Clapton, a înfiinţat Cream. La desfiinţarea acesteia, Bruce a realizat primul,

dar şi cel mai de succes album solo, SONGS FOR A TAILOR, cu o serie de muzicieni de jaz şi rock. Piesele au fost compuse împreună cu Pete Brown, care a scris şi pentru Cream, *Theme For An Imaginary Western* şi *The Weird Of Hermiston* etalând calităţile de vocalist ale lui Jack. La începutul anilor '70 a lansat o serie de albume, a colaborat cu Lifetime, a lui Tony Williams şi a înfiinţat grupul West Bruce And Laing şi Jack Bruce And Friends, cu Larry Coryell (guiţar) şi Mitch Mitchell (drums, ex-Jimi Hendrix). Tot în această perioadă a cântat la voce pe albumul ESCALATOR OVER THE HILL al Carlei Bley, care a devenit membră a trupei Jack Bruce Band, în 1975.

În 1979 a concertat cu Mahavishnu Orchestra, iar în anul următor i-a cooptat în trupa sa pe Dave Clem' Clempson (guiţar, ex-Bakerloo, Colosseum şi Humble Pie) şi pe David Sancious.

În 1981 a format BLT cu Robin Trower (guiţar) şi Bill Lordan (drums), dar a renunţat după două albume foarte prost primite.

Abia în 1987 a apărut un alt album, AUTOMATIC, realizat cu un buget foarte mic, urmat în 1990 de A QUESTION OF TIMEWHICH, care nu a reuşit însă să-i relanseze cariera.

Cu toate acestea, Bruce a rămas în istoria muzicii ca cel mai bun basist rock.

Sitting on Top of the World (1997), Monkjack (1995), BBC Radio 1 în Concert (1995), Jack Bruce & Friends (1994), Cities of the Heart (1994), Somethin, Else (1993), Out Of The Storm (1974), Harmony Row (1971), Songs for a Tailor (1969), Things We Like (1968)

Buffalo Tom

Trio hardcore din Boston, SUA, format la Massachusetts University în 1986 din Bill Janowitz (vocals, guiţar), Tom Maginnis (drums) şi Chris Colbourn (bass).

Primul lor LP a fost realizat la casa de discuri underground SST şi poartă numele trupei. În 1992 au lansat BIRDBRAIN, de pe care piesa *Sunflower Suit* a fost inspirată din filmul lui Hitchcock *The Birds* (Păsările).

A urmat albumul LET ME COME OVER, iar în 1995, SLEEPY EYES, de pe care se remarcă piesele *Summer* şi *Tangerine.* Trei ani mai târziu a apărut SMITTEN.

Smitten (1998), Sleepy Eyed (1995), Big Red Letter Day (1993), Let Me Come Over (1992), Birdbrain (1990), Buffalo Tom (1988)

Chris de Burgh

Născut Christopher Davidson, la 15 octombrie 1948, în Argentina, De Burgh a început să scrie cântece pop pe când studia la Trinity College din Dublin. A semnat apoi cu A & M Records şi a cântat în deschidere la Supertramp, în 1975. Nici albumul său de debut FAR BEYOND THESE CASTLE WALLS, şi nici SPANISH TRAIN AND OTHER STORIES nu s-au prea bucurat de apreciere, dar o piesă, *A Spaceman Came Travelling,* a fost frecvent difuzată la radio, de un DJ britanic, devenind hit.

Cel de-al cincilea lui LP, EASTERN WIND, a fost vândut extraordinar în Norvegia. În 1982 a avut în sfârşit un mare hit în topurile din Marea Britanie cu albumul THE GETAWAY. LP-ul cel mai bine primit a fost însă MAN ON THE LINE din 1984, cu un hit minor, *High On Emotion*, dar un an mai târziu, compilaţia THE VERY BEST OF l-a făcut un mare nume în Marea Britanie. După 11 ani de carieră, De Burgh a ajuns în cele din urmă number one în 1986 cu piesa romantică *Lady în Red,* care l-a făcut cunoscut în toată lumea. Ba mai mult, au început să se vândă bine şi albumele mai vechi. În 1987 a reînregistrat *A Spaceman Came Travelling*, care a intrat în topurile din Marea Britanie. FLYING COLOURS din 1988 a fost cel mai bine vândut album al lui.

În 1991, după războiul din Golf, De Burgh a donat refugiaţilor curzi toate drepturile băneşti care i-au revenit în urma vânzării lui THE SIMPLE TRUTH.

În 1992 a lansat POWER OF TEN, urmat de THIS WAY UP, în '94, şi un album live în 1995.

The Love Songs Album (1997), High On Emotion: Live From Dublin (1995), This Way Up (1994), Power Of Ten (1992), The Lady în Red... The Very Best Of (1991),

Flying Colours (1988), Into The Light (1986), The Very Best Of Chris de Burgh (1984), Man On The Line (1984), The Getaway (1982), Best Moves (1981), Eastern Wind (1980), Crusader (1979), Spanish Train And Other Stories (1976), At The End Of a Perfect Day (1977), Far Beyond This Castle Walls (1975)

Kate Bush

Catherine Bush s-a născut la 30 iulie 1958, în Bexieyheath, Kent, Anglia şi a fost descoperită de David Gilmour, de la Pink Floyd, pe când era încă la scoală. Impresionat de calităţile ei, David i-a finanţat primele casete demo. Apoi Kate a semnat cu EMI Records, care nu i-a editat nimic imediat, dar a încurajat-o să-şi perfecţioneze stilul componistic, dansul şi vocea.

În 1978 a înregistrat în sfârşit *Wuthering Heights,* o piesă inspirată de romanul lui Emily Brontë şi care a ajuns foarte repede number 1 în topurile britanice. Albumul THE KICK INSIDE, realizat după 3 ani, a fost urmat de hitul *The Man With The Child in His Eyes,* care a intrat în Top 10.

După LIONHEART din 1979 a efectuat primul ei turneu, în care a avut apariţii scenice extravagante. EP-ul KATE BUSH ON STAGE i-a dat un alt hit Top 10. A urmat colaborarea cu Peter Gabriel la albumul Games Without Frontiers, după care Bush a reintrat în topuri cu piesele *Breathing* şi *Babooshka.* Cu albumul următor, NEVER FOR EVER, a intrat pe primul loc în topurile britanice. *Army Dreamers* şi *December Will Be Magic* au fost alte noi hituri, iar în 1982 a apărut albumul THE DREAMING. După o perioadă de trei ani, în care a compus şi perfecţionat un nou LP, a înregistrat piesa single *Running Up That Hill.* HOUNDS OF LOVE i-a răsplătit pe deplin efortul. A urmat o altă colaborare cu Peter Gabriel la hitul *Don't Give Up,* după care, în 1989 a revenit cu LP-ul THE SENZUAL WORLD, pe care a experimentat diverse stiluri şi forme muzicale, folosind şi o trupă folk bulgărească, alături de instrumente tradiţionale şi altele, mai deosebite. Kate a fost declarată de către presa muzicală drept cea

mai originală artistă. Pe albumul THE RED SHOES din 1993 a colaborat cu o serie de muzicieni celebri, ca Eric Clapton, Prince, Jeff Beck, Trio Bulgarka şi Gary Brooker.

Hounds Of Love (1998), Live At The Hammersmith Odeon (1998), The Red Shoes (1993), Interview Picture Disc (1991), The Senzual World (1989), The Whole Story (1986), Hounds Of Love (1985), The Dreaming (1982), Never For Ever (1980), The Nick Inside (1978), Lionheart (1978)

The Byrds

The Byrds au fost mai întâi un trio care a cântat sub numele de Jet Set, cu Jim (Roger) McGuinn (n. 13 iulie 1942, Chicago, Illinois, SUA; vocals, guiţar), Gene Clark (n. 17 noiembrie 1941, Tipton, Missouri, SUA, d. 24 mai 1991; vocals, tambourine, guiţar) şi David Crosby (n. 14 august 1941, Los Angeles, California, SUA; vocals, guiţar). Primul lor single, *Please Let Me*

Love You a apărut sub egida Elektra Records sub pseudonimul Beefeaters.

La sfârşitul anului 1964, cei trei i-au cooptat pe Chris Hillman (n. 4 decembrie 1942, Los Angeles, California, SUA; bass) şi pe Michael Clarke (n. Michael Dick, 3 iunie 1944, Texas, SUA, d. 19 decembrie, 1993; drums). În acelaşi an au semnat cu CBS sub numele The Byrds. Producătorul Terry Melcher este responsabil de single-ul lor de debut, *Mr Tambourine Man,* care în vara anului 1965 a ocupat prima poziţie, atât în topurile americane, cât şi în cele englezeşti. A urmat un turneu în care The Byrds au fost prezentaţi ca „America's Answer To The Beatles", adică răspunsul, replică Americii la (fenomenul) Beatles.

Cel de-al doilea single, *All I Really Want To Do,* n-a avut succesul scontat, în schimb cea de a doua faţă a single-ului, *Feel A Whole Lot Better,* a devenit piesa de concert favorită.

Albumul MR. TAMBOURINE MAN conţine 4 variante cover ale unor piese compuse de Bob Dylan şi cântece precum *I Knew I'd Want You, Here Without You, You Won't*

Have To Cry şi *We' II Meet Again*, care încheie albumul.

Single-ul *Turn! Turn! Turn!* a fost un alt number 1 în America, fiind urmat de albumul cu acelaşi nume. În 1966, grupul s-a despărţit de producătorul Melcher şi a renunţat la stilul folkrock pentru reggae şi jaz. Piesa *Eight Miles High* a fost interzisă la posturile de radio, fiind considerată un cântec de propagandă pentru droguri. După realizarea acesteia, compozitorul Gene Clark a părăsit grupul din cauza aerofobiei şi pentru că ura turneele.

The Byrds au continuat în formula de patru şi au înregistrat FIFTH DIMENSION, de pe care niciuna din piese nu a intrat în topuri. 1967 a fost un an mai norocos, grupul realizând hit single-ul *So You Want To Be A Rock 'N' Roll Star;* cu Hugh Masekela (trumpet).

Compozitorul principal al pieselor celui de al patrulea LP, YOUNGER THAN YESTERDAY, a fost David Crosby, care a părăsit apoi grupul şi, mai târziu, a înfiinţat Crosby, Stills & Nash. În The Byrds a revenit atunci Gene Clark, dar numai pentru 3 săptămâni. Michael Clarke (drums) a fost concediat, iar McGuinn şi Hillman au realizat THE NOTORIOUS BYRD BROTHERS, cu producătorul Gary Usher.

În 1968, Kevin Kelley (drums) şi Gram Parsons (vocals, guiţars) au completat grupul, care a realizat albumul country-rock SWEETHEART OF THE RODEO. Gram Parsons i-a părăsit în timpul unui turneu din Africa de Sud, în vara lui 1968. La sfârşitul aceluiaşi an a plecat Hillman, după o dispută cu noul lor manager Larry Spector. McGuinn a preluat atunci controlul şi a reformat trupa cu Clarence White (vocals, guiţar), John York (vocals, bass) şi Gene Parsons (vocals, drums). York a contribuit la albumele DR. BYRDS & MR. HYDE şi BALLAD OF EASY RIDER, după care a fost înlocuit cu Skip Battin. În această formulă au cântat până în 1972 şi au înregistrat *Chestnut Mare* şi cel mai bine vândut album al lor (UNTITLED). Au urmat BYRDMANIAX şi FARTHER ALONG, care au fost eşecuri, iar ca urmare McGuinn a decis să dizolve grupul. În 1973, Clarence White (ex-Byrds) a murit într-un

accident rutier, iar după nici trei luni, Gram Parsons a decedat şi el din cauza unei supradoze de droguri.

Ceilalţi membri au mai făcut parte din diverse alte grupuri ca Dillard & Clark, Flying Burrito Brothers, Manassas, Souther Hillman Furay şi Crosby, Stills, Nash & Young. McGuinn, Clark şi Hillman au înregistrat în anii '80 la case mici de discuri, pe când Crosby a devenit dependent de droguri şi a fost condamnat la închisoare. Un proces intentat de Michael Clarke (drums) s-a sfârşit cu acordarea dreptului de a folosi numele de The Byrds.

McGuinn, Crosby şi Hillman au mai înregistrat în 1990 patru piese, care au fost incluse pe un album ce conţine 90 de cântece Byrds. Grupul s-a reunit în sfârşit, după mai multe încercări, în 1991, când au fost incluşi în Rock 'n' Roll Hall of Fame. La sfârşitul aceluiaşi an a murit Gene Clark, iar doi ani mai târziu s-a stins şi Michael Clarke.

20 Essential Tracks: 1965 – 1990 (1992), The Byrds (1990), în The Begining (1988), Greatest Hits, Vol. 2 (1972), Byrdmaniax (1971), Untitled (1970), The Ballad Of Easy Rider (1969), Dr. Byrds & Mr. Hyde (1969), The Notorious Byrd Brothers (1968), Sweetheart Of The Rodeo (1968), Greatest Hits (1967), Younger Than Yesterday (1967), Fifth Dimension (1966), Turn! Turn! Turn! (1966), Mr. Tambourine Man (1965), Mesopotamia (1983)

C

Cactus

Grup rock cu o carieră extrem de scurtă (numai trei ani), înfiinţat în 1969, în componenţa: Rusty Day (ex-Amboy Dukes, vocals), Jim McCarty (ex-Mitch Ryder's Detroit Wheel, guiţar) şi 2 foşti membri Vanilla Fudge: Tim Bogen (bass) şi Carmine Appice (drums).

Au debutat în 1970 cu un album purtând numele trupei, continuând în 1971 cu ONE WAY OR ANOTHER şi RESTRICTIONS. În 1972, Cactus s-a şi desfiinţat. Tim Bogen şi Carmine Appice au înfiinţat trupa Beck, Bogen And Appice, care n-a supravieţuit mai mult de un an.

Duane Hitchins (keyboards) a reînfiinţat grupul, sub

numele de New Cactus Band, cu Mike Pinera (guiţar, ex-Iron Butterfly), Roland Robinson (bass) şi Jerry Norris (drums), dar nici această formulă n-a ţinut, iar grupul s-a desfiinţat definitiv în 1973.

Cactology-The Cactus Collection (1996), Restrictions (1971), One Way... Or Another (1971), Cactus (1970)

J.J. Cale

Născut Jean Jacques Cale, la 5 decembrie 1938, în Tulsa, Oklahoma, SUA, J.J. a început să cânte la chitară în anii '50, într-un grup western swing, după care a înfiinţat propria sa trupă: Johnnie Cale And The Valentines. A cutreierat mai multe oraşe ca Nashville şi Los Angeles, unde a cântat cu Carl Radle, Leon Russell şi Chuck Blackwell, a apărut în diverse trupe de bar, a lucrat ca inginer de studio şi a înregistrat câteva single-uri minore, după care a colaborat cu compozitorul Roger Tillison la un album psihedelic: A TRIP DOWN SUNSET STRIP.

Cale s-a reîntors în Tulsa în 1967, unde a cântat în următorii trei ani, până când Eric Clapton a înregistrat *After Midnight,* un cântec scris de el şi realizat pe single în 1965. Apoi, producătorul Audie Ashworth l-a invitat la Nashville, unde a înregistrat albumul NATURALLY, realizat la casa de discuri a lui Leon Russell, Shelter. Albumul include piese precum *Call Me The Breeze, Magnolia* şi *Crazy Mama,* care a devenit hit Top 30. L-au acompaniat David Briggs (keyboards), Norbert Putnam (bass) şi Tim Drummond (drums), foşti membri Area Code 615.

A urmat albumul REALLY, care include *Lies* şi la care a contribuit echipa Muscle Shoals a lui Barry Beckett (keyboards), David Hood (bass) şi Roger Hawkins (drums).

LP-urile OKIE din 1974 şi TROUBADOUR din 1976 i-au reconfirmat talentul, ultimul incluzând piesa *Cocaine,* reluată şi ea de Clapton, aşa cum s-a întâmplat şi cu *I'll Make Love To You Anytime* de pe următorul LP, FIVE.

La SHADES a colaborat, din 1981, cu Dennis Solee (saxophone). Următoarele lui realizări la Phonogram, GRASSHOPPER şi NUMBER 8 nu s-au vândut foarte bine, ceea ce a dus la desfacerea contractului cu casa de discuri.

Albumul SPECIAL EDITION din 1984 este o colecţie de greatest hits, precum celebra *Cocaine, After Midnight, Lies* şi *Crazy Mama.*

În 1990, Cale revine în forţă cu TRAVEL LOG, realizat la o casă britanică independentă, Silvertone. La album au mai colaborat şi James Burton, Hoyt Axon, Spooner Oldham şi John Keltner. Cuprinde piese ca *Lean On Me* şi *Lady Luck.*

Cale a influenţat prin muzica şi stilul său mai mulţi artişti, cum ar fi Mark Knopfler de la Dâre Straits şi, bineînţeles, Eric Clapton.

Guiţar Man (1996), Closer To You (1994), Number 10 (1992), Travellog (1990), la femme de Mon Poate (1984), Special Edition (1984), Number 8 (1983), Grasshopper (1982), Shades (1981), 5 (1979), Troubadour (1976), Okie (1974), Really (1972), Naturally (1971)

Cab Calloway

Născut Cabell Calloway, la 25 decembrie 1907, în Rochester, New York, SUA, d. la 18 noiembrie, 1994, vocalistul s-a implicat in show business de la o vârstă foarte fragedă. A urmat Dreptul dar şi-a întrerupt studiile pentru a deveni cântăreţ şi dansator. Cab a mai fost toboşar de ocazie şi MC (un fel de maestru de ceremonii), lucrând mai ales în Baltimore, unde a fost crescut, şi apoi în Chicago, unde s-a mutat la sfârşitul anilor '20. A cântat împreună cu sora lui mai mare Blanche Calloway, după care, în 1929, a devenit liderul grupului The Alabamians şi a plecat la New York, unde a devenit membru The Missourians, o trupă angajată de Savoy Ballroom. Ţinuta sa extravagantă şi felul de a vorbi cu publicul, folosind celebra adresare „Hi-De-Hi" l-au făcut foarte repede favoritul number 1 al acestuia. Trupa sa a fost redenumită Cab Calloway & His Orchestra, iar în 1931 s-a mutat la Cotton Club, în locul lui Duke Ellington.

În acelaşi timp, difuzarea pieselor sale la radio a făcut din el o vedetă pe plan naţional. A cântat *Geechy Joe* şi *Sunday în Savannah*, în filmul din 1943 *Stormy Weather.* A compus o mulţime de piese, printre care şi celebra

Minnie The Moocher din 1931 şi *Kicking The Gong Around* din acelaşi an, piesa lui Fats Waller, *Six Or Seven Times* şi cântecul compozitorilor Harold Arlen şi Ted Koehler, *Triggeration.*

Din orchestra sa au făcut parte de-a lungul timpului artişti ca Reuben Reeves (cornet), Ed Swayzee (trombon), Doc Cheatham şi Bennie Payne, Hilton Jefferson *(Willow Weep For Me),* Milt H*inton* (*Pluckin' The Bass),* Cozy Cole (*Ratamacue* şi *Crescendo în Drums*), Jonah Jones (*Jonah Joins The Cab*), Chu Berry, care apare pe *Ghost Of A Chance* şi *Tappin' Off,* Shad Collins, Garvin Bushell, Ben Webster, Walter Foots' Thomas, Tyree Glenn, Mario Bauza, Dizzy Gillespie şi alţii.

Cab Calloway a interpretat roluri în *Porgy And Bess* şi în musicalul *Hello, Dolly!*, a jucat în filme ca *The Blues Brothers* (1980), *The Big Broadcast* (1932), *International House, The Singing Kid, Manhattan Merry Go Round, Sensations Of 1945, The Cincinnati Kid, St. Louis Blues* şi *A Man Called Adam* (1966). În anii '70 a apărut pe Broadway în Bubbling Brown Sugar, iar în deceniul următor şi la televiziune, atât în SUA cât şi în Marea Britanie.

În 1993 a apărut la London Barbican Centre şi a sărbătorit doctoratul onorific în artele frumoase la University of Rochester din New York State cântând, cu cei 9.000 de absolvenţi şi oaspeţi, piesa *Minnie The Moocher.*

Cab Calloway a murit în Hosckessin, Delaware, SUA, la 18 noiembrie 1994.

On Film (1934 – 1950) (1995), Cruisin' With Cab (1930 – 1943) (1995), Are You Hep To The Jive?: 22 Senzaţional Tracks (1994), Kicking The Gong Around (1992), Best Of The Big Bands (1990), Stands în For The Moon (1987), Cab Calloway & Co. (1985), Mr. Hi-De-Ho (1930 – 31) (1982), The Hi-De-Ho Man (1974), 16 Cab Calloway Classic (1973), Blues Make Me Happy (1962), Hi-De-Hi, Hi-De-Ho (1959), The Cotton Club Revue Of Cab (1958), Live At The New Cafe Zanzibar 1945 (1945), Soundtracks And Broadcasts (1944), Cab Calloway 1944

(1944), Get With Cab (1944), Cab Calloway And His Orchestra (1943), 1940 – 1941 (1941), 1940 (1940), Cab Calloway (1939), Jumpin' Five (1938), Penguin Swing (1937), Jazz Heritage: Mr. Hi-De-Ho (1930 – 1931) (1931), Cab Calloway And Company (1931), Minnie The Moocher (1931), Cab Calloway And The Missourians (1929 – 1930) (1930)

Camel

Grup britanic apărut în 1973, din a cărui componenţă iniţială făceau parte: Andy Latimer (n. 17 mai 1947, în Guildford, Surrey, Anglia; guiţar, flute, vocals), Doug Ferguson (n. 4 aprilie 1947, în Carlisle, Cumbria, Anglia; bass), Andy Ward (n. 28 septembrie 1952, în Epsom, Surrey, Anglia; drums), şi Peter Bardens (n. 19 iunie 1945, în Westminster, Londra, Anglia; keyboards).

După albumul de debut, CAMEL şi MIRAGE din 1974 au făcut o adaptare după povestea pentru copii a lui Paul Gallico *The Snow Goose*, realizând un LP cu acelaşi nume, care a intrat în Top 30 în Marea Britanie, în anul 1975.

După MOONMADNESS, Ferguson a plecat, fiind înlocuit de un fost membru Caravan, Richard Sinclair. Au urmat LP-urile Top 30: RAIN DANCES (pe care apare şi Mel Collins (sax, flute), la piesa *Tell Me)* şi bReATHLESS. În 1979 realizează I CAN SEE YOUR HOUSE FROM HERE pe care apar Phil Collins şi din nou Mel Collins, la piesele *Survival* şi *Who We Are.* Urmează NUDE, bazat pe povestea adevărată a unui soldat care a luptat în cel de al doilea război mondial şi care, după o bătălie, a fost uitat vreme de 30 de ani pe o insulă tropicală.

Peter Bardens a fost apoi înlocuit de Jan Schelhaas (tot ex-Caravan).

La sfârşitul anilor '80, singurul membru din formula iniţială era Latimer, care cânta alături de Tom Scherpenzeel (keyboards), Christopher Rainbow (vocals), Paul Burgess (drums) şi Paul Bass (bass).

În 1991 Camel a înregistrat DUST AND DREAMS, inspirat de romanul lui Steinbeck, *Grapes Of Wrath* (Fructele mâniei), pe care apare Mae McKenna, la piesa

Rose Of Sharon. A urmat o retrospectivă Camel care cuprinde perioada 1972 – 1992 şi ON THE ROAD.

On The Road 1972 (1994), Echoes: The Retrospective (1972 – 1992) (1993), Dust And Dreams (1991), A Compact Collection (1986), Pressure Points: Live în Concert (1984), Stationary Traveller (1984), The Single Factor (1982), Nude (1981), I Can See Your House From Here (1979), A *Live Record (1978), Camel (1978), Breathless (1978), Rain Dances (1977), Moonmadness (1976), The Snow Goos (1975), Mirage (1974), Camel (1973)*

Cameo

Grup funk, american, denumit la început New York City Players şi format în 1974 de Larry Mr. B Blackmon (n. În New York City, New York, SUA; drums/vocals) şi Thomas Jenkins (vocals), alături de Nathan Leftenant. După o serie de concerte, alături de trupe ca Parlament şi Funkadelic, au semnat cu Chocolate City, unde au debutat cu CARDIAC ARREST, produs de Larry Blackmon. Au urmat alte turnee şi albume, dar abia cu KNIGHTS OF THE SOUND TABLE din 1981 au reuşit să se facă remarcaţi.

ALLIGATOR WOMAN cuprinde hiturile *Flirt*, *Just Be Yourself* şi piesa titlu. În 1984, single-ul *She's Strânge* a fost primul lor UK Top 40 single. În anul următor au realizat *Single Life* (UK Top 20), apoi *She's Strânge* (de pe albumul cu acelaşi titlu), care a fost remixat şi a ajuns pe poziţia 22 în topuri.

În 1986 au reuşit să ajungă şi în US Top 40. Single-ul *Word Up*, piesă funk, a ajuns number 3 în Marea Britanie, number 1 în topul american R & B şi number 6 în topul pop Billboard. Înregistrările Cameo au început să se facă în studioul lui Blackmon, Atlanta Artists. Au continuat cu MACHISMO, REAL MEN WEAR BLACK, un BEST OF din 1993 şi altele.

The Best Of Cameo. Vol. 2 (1996), Secret Omen (1996), în The Face Of Funk (1994), The Best Of Cameo (1993), Emoţional Violence (1992), Real Men... Wearblack (1990), Machismo (1988), Single Life (1985), Word Up (1985), She's Strânge (1984), Alligator Woman (1982),

Knights Of The Sound Table (1981), Cameosis (1980), Feel Me (1980), Secret Omen (1979), Ugly Ego (1978), We' II All Know Who We Are (1978), Cardiac Arrest (1977)

John Campbell

Născut în 1952, în Shreveport, Louisiana, SUA, d. 13 iunie 1993, la New York, cântăreţul şi chitaristul de blues John Campbell şi-a început cariera după accidentul avut în 1967 într-o cursă de trăsuri, accident care l-a lăsat fără un ochi şi cu o mulţime de cicatrici pe faţă. Atunci a învăţat singur să cânte la chitară, fiind influenţat de artişti ca John Lee Hooker şi Lightnin' Hopkins.

A părăsit şcoala la sfârşitul anilor '60 şi a susţinut concerte în deschidere la diverse trupe, cum ar fi Gatemouth' Brown şi Hubert Smith şi prin cluburile din New York. A început să înregistreze abia în 1988, când chitaristul Ronnie Earl a trimis o casetă a lui Campbell la Crosscut Label din Germania. Tot Earl i-a produs şi primul album intitulat A MAN AND HIS BLUES, dar din cauza proastei distribuţii şi vânzări a rămas un album obscur. A lucrat apoi cu un alt chitarist, Alexander Kennedy, cântând împreună cu acesta în deschidere la Albert King, în New York, după care a semnat cu Elektra, iar în 1991 a realizat ONE BELIEVER, produs de Dennis Walker şi acompaniat de membrii trupelor lui Robert Gray şi Joe Ely.

Colaborarea lui Campbell cu Walker şi Kennedy la compunerea pieselor sale a generat o serie de cântece ca *Devil în My Closet, Tiny Coffin* şi *Take Me Down.*

HOWLIN' MERCY i-a consolidat poziţia de lider al bluesului modern. Din păcate însă, Campbell a murit la 13 iunie 1993, înaintea unui turneu european.

Howlin' Mercy (1993), Live At Maybeck Recital Hall, Vol. 29 (1993), One Believer (1991), Turning Point (1990), After Hours (1989), A Man And His Blues (1988)

Candlebox

Trupă din California cu un sound ce aduce a Seattle, compusă iniţial din Kevin Martin (vocals), Peter Klett (guiţar), Bardi Martin (bass) şi Scott Mercado (drums). Mai târziu l-au cooptat pe Dave Krusen. Numele grupului

provine de la o piesă Midnight Oil intitulată *Tin Legs and Tin Mines,* care cuprinde versul „boxed în like candles".

Single-urile *Far Behind* şi *You* au fost primele lor hituri în Statele Unite, în 1995. Acestea au apărut pe albumul CANDLEBOX din 1993, LP co-produs de Kelly Gray, care s-a vândut în peste 3 milioane de exemplare. Backing vocals au făcut Laurie Lewis şi Scott Heard, iar la orgă (folosită în piesa *He Calls Home*) a fost Randy Gane.

Doi ani mai târziu înregistrează LUCY, album ce cuprinde piesa *Best Friend*, care vorbeşte despre dependenţă şi prietenie. Albumul a fost realizat la London Bridge Studios din Seattle şi a intrat repede în topuri, certificând faptul că trupa face parte din elita rock, lucru demonstrat şi de LP-ul lor din 1998, HAPPY PILLS.

Happy Pills (1998), Lucy (1995), Candlebox (1993)

Carcass

Trupă din Liverpool, Anglia, formată în 1987 din Jeff Walker (vocals, bass; ex-Electro Hippies).

Bill Steer (vocals, guiţar; ex-Napalm Death) şi Ken Owen (drums). Mai târziu a venit şi cel de-al doilea chitarist, Michael Amott (ex-Carnage). Primele albume au apărut la Earache Records.

În ciuda textelor lor bizare, Carcass au reuşit să semneze un contract cu o importantă casă de discuri, Columbia, la care au scos în 1994 HEARTWORK, LP pe care apare şi Carlo Regedas (ex-Devoid).

WAKE UP AND SMELL THE... CARCASS este o compilaţie care a apărut după albumul SWANSONG din 1996.

În noiembrie 1997 a ieşit pe piaţă BEST OF CARCASS, o altă colecţie, compusă dintr-un set de două CD-uri.

Best Of Carcass (1997), Swansong (1996), Heartwork (1994), Necroticism: Descânting The Insalubrious (1992), Symphonies Of Sickness/ Reek Of Putrefaction (1990), The Peel Sessions (1988), Reek Of Putrefaction (1988)

Mariah Carey

Născută la 27 martie 1970 în Long Island, New York,

SUA, Mariah Carey a fost cel de-al treilea copil al unei mame americano-irlandeze, fostă cântăreaţă de operă, şi a unui tată pe jumătate venezuelean. A început să cânte încă de mică, uimindu-şi mama, care a ajutat-o să-şi dezvolte talentul. Obişnuia să asculte discuri cu Aretha Franklin şi Al Green, care au devenit idolii ei, şi să cânte melodiile pe care le auzea în reclamele radio sau TV. La 13 ani făcea backing vocals pentru o trupă care îşi înregistra casete demo. La 16 ani a părăsit şcoala, dedicându-se muzicii. L-a cunoscut pe Ben Margulies (n. 1963; keyboards, compozitor) care i-a devenit partener. Împreună au început să lucreze într-un studio din Manhattan, amenajat într-o magazie ce-i aparţinea tatălui lui Ben. Mariah Carey compunea melodiile şi majoritatea textelor, iar Margulies făcea aranjamentele muzicale. *Here We Go Round Again* a fost prima piesă compusă împreună pe care au înregistrat-o pe o casetă demo, multiplicată şi trimisă la multe case de discuri. Din păcate însă n-au primit de la niciuna un răspuns favorabil. Întâmplarea a făcut ca Mariah să intre în grupul de acompaniament al Brendei K. Starr, cu care s-a împrietenit, iar norocul i-a surâs în 1988 când aceasta a luat-o cu ea la o petrecere de afaceri unde Carey i-a dat o casetă demo preşedintelui Sony Music, Tommy Mottola, care a fost deosebit de impresionat şi, la numai câteva zile, a chemat-o pentru a semna un contract de înregistrare cu casa de discuri. La scurt timp

Mariah şi-a făcut debutul cu piesa *Visions Of Love,* care a devenit un mare hit. Albumul de debut, compus împreună cu Ben, a intrat în topul albumelor din SUA şi a rămas acolo 22 de săptămâni la rând. Au urmat extrasele pe single *Love Takes Time, Someday* şi *I Don't Wanna Cry,* care au devenit toate number one în topuri. În 1990 a fost răsplătită cu premiul Grammy la secţiunile „Best Female Vocalist" şi „Best New Artist", ceea ce a însemnat un excelent început de carieră. Înainte de înregistrarea celui de al doilea LP, echipa Mariah-Ben s-a destrămat, ultimul fiind înlocuit de Walter Afanasieff, care a colaborat la următorul ei LP, EMOTIONS. De pe acesta, piesa titlu a

intrat direct pe primele locuri în clasamente, fiind urmată de *Can't Let Go* şi *Make it Happen.* Cel de-al treilea LP, MTV UNPLUGGED, este o colecţie de piese de pe primele două plus un duet cu Trey Lorenz, *I'll Be There,* cover al unei piese Jackson 5. La data de 5 iunie 1993, la biserica St. Thomas din New York, Mariah s-a căsătorit cu Mottola. La scurt timp a apărut albumul MUSIC BOX, de pe care primele single-uri, *Dreamlover* şi *Hero* au avut un succes enorm. În 1994 a apărut MERRY CHRISTMAS, un album de Crăciun, de pe care a fost realizat un singur extras pe single*: All I Want For Christmas Is You.* Au urmat DAYDREAM, compus împreună cu Dave 'Jam' Hall, şi single-urile *Fantasy* şi *One Sweet Day*, cântate împreună cu grupul Boyz II Men, iar în 1997 – BUTTERFLY. Cel mai recent album este 1 din 1998.

1 (1998), Butterfly (1997), Daydream (1995), Merry Christmas (1994), Music Box (1993), Emotions (1991), Mariah Carey (1990)

Belinda Carlisle

Născută la 16 august 1958, în Hollywood, California, SUA, Belinda Carlisle şi-a început cariera solo în 1985, după destrămarea grupului Go-Go, din care a făcut parte. Cu ajutorul fostei sale colege, Charlotte Caffey, Carlisle a intrat direct în US Top 3 cu single-ul ei de debut *Mad About You* din 1986, iar primul ei album solo a ajuns number 13 în topul Billboard. După ce a părăsit casa de discuri 1RS a semnat cu MCA în SUA şi cu Virgin Records în Marea Britanie şi a asaltat topurile internaţionale cu hitul *Heaven Is A Place On Earth.* A continuat cu excelente albume şi piese ca *I Get Weak* (1988), *Circle în The Sand* (1988), *Leave* A *Light On* (1989), *We Want The Same Thing* şi multe altele.

În afara activităţii sale muzicale, Belinda Carlisle, alături de o altă ex-Go-Go, Jane Wiedlin, şi-a folosit renumele în scopuri umanitare şi în lupta pentru drepturile animalelor.

A *Woman And A Man (1996), Real (1993), Her Greatest Hits (1992), Live Your Life Be Free (1991),*

Runaway Horses (1989), Heaven On Earth (1987), Belinda (1986)

The Carpenters

Duet format din frate şi soră: Richard Carpenter (n. 15 octombrie 1946, New Haven, Connecticut, SUA; piano) şi Karen Carpenter (n. 2 martie 1950, în New Haven, Connecticut, SUA, d. 4 februarie, 1983; vocals, drums). În 1968 au semnat cu A & M Records sub numele de Carpenters (după ce încercaseră mai multe formule). Au debutat cu OFFERING, care n-a intrat însă în topuri. Un an mai târziu, versiunea lor după *Ticket To Râde*, compusă de Beatles, a ajuns pe poziţia 54 în topurile americane. Number 1 au ajuns cu *Close To You* a lui Burt Bacharach şi Hal David, piesă care i-a lansat şi pe plan internaţional. În 1970 au intrat pe locul 2 în topurile din SUA cu o compoziţie Paul Williams/Roger Nichols, *We've Only Just Begun.* Au urmat hiturile *For All We Know, Rainy Days And Mondays* şi *The Beasts And Children*. The Carpenters au fost recompensaţi cu premii Grammy şi şi-au lansat propriul show de televiziune intitulat „Make Your Own Kind Of Music".

Între 1972 – 73 au continuat cu noi hituri, precum *Yesterday Once More*, *Goodbye To Love*, *Sing* şi *Top Of The World.* Un cover după o altă piesă Beatles, *Please Mr. Postman* a adus grupul din nou pe prima poziţie în topurile americane din 1974. În acelaşi an au cântat în faţa preşedintelui Richard Nixon la Casa Albă.

The Carpenters au mai avut câteva piese de top ca *Only Yesterday,* însă declinul lor a început în cea de-a doua jumătate a anilor '70. Tot atunci au început şi problemele lor personale şi de sănătate. Richard a devenit dependent de droguri şi a intrat la dezintoxicare în 1978, în timp ce Karen suferea de anorexia nervosa, care a dus şi la moartea sa, ceva mai târziu. În 1979 a înregistrat materiale pentru un album solo, care a rămas însă nerealizat. Împreună cu Richard au mai lansat MADE IN AMERICA, de pe care *Touch Me When We're Dancing* a intrat în Top 20 din SUA. În anii '80, grupul s-a menţinut la

un standard scăzut, iar pe 4 februarie 1983 Karen a fost găsită în stare de inconştienta în locuinţa părinţilor ei din New Haven şi a murit la spital câteva ore mai târziu.

După moartea surorii lui, Richard s-a dedicat muncii de producător, iar în timp au apărut o serie de compilaţii Carpenters şi un album postum: VOICE OF THE HEART. În 1987, Richard a înregistrat TIME, alături de voci ca Dusty Springfield şi Dionne Warwick. La sfârşitul anului 1989 a supervizat realizarea unui set de 12 CD-uri, care cuprinde antologia Carpenters.

A Kind Of Hush (1998), Interpretations: A 25th Anniversary Celebration (1995), From The Top (1991), Loveliness (1989), Old Fashioned Christmas (1985), Yesterday Once More (1985), Christmas Portrait (1984), Voice Of The Heart (1983), Made in America (1981), Christmas Portrait (1978), Passage (1977), A Kind Of Hush (1976), Horizon (1975), Now & Then (1973), The Singles 1969 – 1973 (1973), A *Song For You (1972), The Carpenters (1971), Close To You (1970), Ticket To Râde (1969)*

Paul Carrack

S-a născut la 22 aprilie 1951, în Sheffield, Yorkshire, Anglia. Paul Carrack (keyboards, vocals) a devenit cunoscut în 1974 cu o piesă a grupului Ace (din care şi făcea parte): *How Long.* În 1977, după ce a părăsit Ace, a cântat în trupa lui Frankie Miller, iar un an mai târziu cu Roxy Music, apărând pe LP-urile MANIFESTO şi FLESH & BLOOD. După înregistrarea albumului solo NIGHTBIRD, Carrack a fost invitat să cânte cu Squeeze, cu care a realizat TEMPTED (1981) şi EAST SIDE STORY, după care a cântat cu Nick Lowe şi a înregistrat cel de-al doilea album solo, SUBURBAN VOODOO, de pe care *I Need You* a ajuns în Top 40 din SUA. Pe la mijlocul anilor '80 a fost unul din membrii trupei lui Eric Clapton şi a cântat cu Mike & The Mechanics în 1985, vocea lui putând fi auzită la piesele *Silent Running (On Dangerous Ground)* şi *All I Need Is A Miracle.* În 1987, ca artist solo, a înregistrat un succes minor cu *When You Walk în The Room*, dar şi-a luat

revanşa cu hitul Top 10, *Don't Shed A Te-ar*. În 1989 GROOVE APPROVED a avut un mare succes în SUA. Pe lângă proiectele sale solo, Carrack este şi un session musician foarte căutat, apărând alături de nume mari ale muzicii.

Blue Views (1997), The Paul Carrack Collection (1994), Carrackter Reference (1991), Groove Approved (1989), The Carrack Collection (1988), One Good Reason (1987), Suburban Voodoo (1982)

The Cars

Grup care şi-a început cariera în 1976 în Boston. Din formula iniţială, care a purtat numele de Cap'n Swing, au făcut parte Ric Ocasek (n. Richard Otcasek, 23 martie 1949, în Baltimore, Maryland, SUA; guiţar, vocals), Benjamin Õrr (n. Benjamin Orzechowski, în Cleveland, Ohio, SUA; bass, vocals), Greg Hawkes (keyboards), Elliot Easton (n. Elliot Shapiro, 18 decembrie 1953, în Brooklyn, New York City, New York, SUA; guiţar) şi David Robinson (drums).

Au debutat în 1978 cu un LP purtând numele trupei, care a fost un succes instantaneu, generând hituri ca: *Just What I Needed* şi *My Best Friend's Girl* (de pe primul LP) care le-au asigurat o mare popularitate de ambele părţi ale Atlanticului. După o serie de albume vândute în milioane de exemplare, membrii grupului s-au ocupat de propria lor carieră, dar The Cars s-a reîntors în 1984 cu cel mai bun LP al lor, HEARTBEAT CITY, de pe care s-a remarcat în special *Drive*. Trei ani mai târziu însă, cariera trupei a intrat în declin, odată cu apariţia albumului DOOR TO DOOR din 1987. La scurt timp după apariţia acestuia, trupa s-a destrămat în favoarea proiectelor solo ale membrilor săi, Ocasek fiind de departe cea mai proeminentă figură.

Anthology (1995), Door To Door (1987), Greatest Hits (1985), Heartbeat City (1984), Shake It Up (1981), Panorama (1980), Candy-o (1979), The Cars/Candy-o (1979), The Cars (1978)

Cathedral

Trupă britanică de doom/grind formată de Lee Dorrian (vocals), după plecarea sa de la Napalm Death, împreună cu prietenul său Mark Griffiths (bass), foştii chitarişti de la Acid Reign, Garry Jennings şi Adam Lehan, plus Ben Mockrie (drums).

În această formulă au înregistrat demo-ul care conţine 4 piese, ÎN MEMORIUM.

Pentru albumul de debut, FOREST OF EQUILIBRIUM, l-au folosit pe Mike Smail (drums), care l-a înlocuit pe Mockrie. Înlocuirile membrilor au continuat cu Mark Ramsey Wharton, cu care au înregistrat EP-ul SOUL SACRIFICE. A urmat turneul Gods Of Grind din Marea Britanie, alături de Carcass, Entombed şi Confessor, cu Trouble şi Obsessed. Au continuat cu o altă serie de concerte, de data aceasta în SUA, alături de grupurile Brutal Truth, Napalm Death şi Carcass, concerte urmate de semnarea unui contract cu casa de discuri Columbia.

THE ETHEREAL MIRROR a fost produs în 1993 de Dave Bianco, care a mai colaborat şi cu Trouble, Danzig şi Mick Jagger. În turneul din Marea Britanie au fost cu Sleep şi Penance, înainte de a înregistra STATIK MAJIK (EP) cu chitaristul de la Cronos, Mike Hickey (bass). EP-ul include o piesă de 23 de minute: *The Voyage Of The Homeless Sapien.*

Lehan şi Wharton au părăsit grupul după un turneu american cu Mercyful Fate, iar formula a fost completată cu membrii Pentagram: Victor Griffin (drums) şi Joe Hasselvander (guiţar). Astfel au deschis concertele turneului cu Black Sabbath. La scurtă vreme după acesta a plecat şi Hasselvander.

Cathedral s-au refăcut în 1994 cu Dorrian şi Jennings, alături de Scott Carlson (ex-Repulsion; bass) şi Dave Hornyak (drums).

There in the Shadows (1999), Kingdom of Ends (1999), Caravan Beyond Rédemption (1998), Hopkins (1996), Supernatural Birth Machine (1996), The Carnival Bizarre (1995), Cosmic Requiem (1994), The Ethereal

Mirror (1993), Forest Of Equilibrium (1992), Soul Sacrifice (EP, 1992)

Nick Cave & The Bad Seeds

Australianul Nick Cave (vocals) a făcut echipă, după destrămarea grupului Birthday Party, cu Blixa Bargeld (guiţar, ex-Einsturzende Neubauten), Barry Adamson (bass şi alte instrumente, ex-Magazine) şi multi-instrumentalistul Mick Harvey. A debutat cu albumul FROM HERE TO ETERNITY, urmat de THE FIRST BORN IS DEAD un an mai târziu, dar grupul Bad Seeds s-a făcut cu adevărat cunoscut cu KICKING AGAINST THE PRICKS din 1986 (cu Thomas Wylder la tobe), LP de pe care *The Singer* a fost number one în Marea Britanie. YOUR FUNERAL, MY TRIAL conţine, spre deosebire de precedentul, compoziţii proprii. După doi ani de pauză au revenit cu *The Mercy Seat* şi *Oh Deanna*, care au apărut pe albumul din 1988, TENDER PREY.

Au urmat *The Ship Song,* în 1990, şi albumul THE GOOD SON, din acelaşi an. Între timp Cave a publicat (în 1989) un roman intitulat *And the ass saw the angel* şi a apărut în filme ca *Wings of desire* şi *Ghosts of the civil dead*. El a mai scris scenarii şi soundtrackurile pentru diverse filme în care a şi apărut. De asemenea, împreună cu Bad Seeds, a apărut pe diverse compilaţii, printre care I'M YOUR FAN (1991), dedicată lui Leonard

Cohen (cu vocea căruia a fost asemănată şi cea a lui Nick Cave).

Live At The Royal Albert Hall (1998), The Best Of (1998), The Boatman's Call (1997), Murder Ballads (1996), Let Love în (1994), Live Seeds (1993), Henry's Dream (1992), The Good Son (1990), Tender Prey (1988), Kicking Against The Prick (1986), Your Funeral, My Trial (1986), The First Born Is Dead (1985), From Her To Eternity (1984)

Tracy Chapman

Născută şi crescută în Cleveland, Ohio, SUA, Tracy Chapman (vocals, guiţar) a urmat o şcoaté privată în Connecticut şi apoi universitatea Tuffts din Medford,

Massachusetts. Aici a început să cânte, pe străzi, prin baruri şi cluburi de noapte. Tracy a debutat practic la concertul organizat pe stadionul Wembley din Londra în 1988, cu ocazia celei de a 70-a aniversări a lui Nelson Mandela. Datorită transmisiunii acestui concert prin satelit, ea a câştigat inima publicului spectator, acest lucru ducând şi la succesul albumului de debut care-i poartă numele, album ce s-a vândut în 3 milioane de exemplare. LP-ul a fost înregistrat la Elektra Records, fiind produs de David Kershenbaum**,** care a mai lucrat şi cu Joan Baez şi Richie Havens. Piesa *Fast Car* a fost un hit Top 10. În 1988, Tracy a câştigat trei premii Grammy.

Cel de-al doilea LP a fost editat tot de Elektra Records după un turneu mondial pentru Amnesty International, cu Peter Gabriel, Sting şi alţii. CROSSROADS a apărut în 1989 şi s-a vândut în peste un milion de exemplare. Cele mai bune piese au fost *Bridges, Subcity*, piesa titlu şi *All That You Have Is Your Soul*.

MATTERS OF THE HEART din 1992 include cântece care vorbesc despre libertate, dreptate socială şi condiţia femeii în societate. Din păcate, niciunul din albumele care au urmat nu s-a mai ridicat la standardele primului.

Tracy Chapman (1998), New Begining (1995), Matters Of The Heart (1992), Crossroads (1989), Tracy Chapman (1988)

The Charlatans

Grup din Manchester alcătuit din Tim Burgess (n. 30 mai 1968, în Salford, Manchester, Anglia; lead vocals, ex-Electric Crayons), Martin Blunt (n. 1965; bass, ex-Makin' Time), Jon Baker (n. 1969; guiţar), Jon Brookes (n. 1969; drums) şi Rob Collins (n. 1967; keyboards).

În 1990 debutează cu *Indian Rope,* la propria lor casă de discuri-Dead Dead Good**,** după care semnează cu Beggars Banquet.

Single-ul *The Only One I Know,* un hit UK Top 10, i-a catapultat în lumea muzicală. Albumul de debut, SOME FRIENDLY, a apărut în 1990 şi s-a dovedit un real succes.

Din păcate, în 1992, LP-ul BETWEEN 10TH AND 11TH a dezamăgit, fiind urmat de numeroase probleme ale membrilor grupului. Martin Blunt (bass) a suferit o cădere nervoasă, Baker (guiţar) a plecat din trupă, iar Rob Collins (keyboards) a fost închis, fiind acuzat că a participat la un jaf armat. Acesta din urmă a murit într-un accident de maşină la 23 iulie 1996, când se întorcea de la Rockfield Studious din Monmouth, Wales. S-a presupus că ar fi pierdut controlul maşinii.

The Charlatans U.K. (1995), Between lOthAnd 11th (1992), Some Friendly (1990)

Ray Charles

Ray Charles Robinson s-a născut la 23 septembrie 1930, în Albany, Georgia, SUA. Provine dintr-o familie extrem de săracă, secătuită de tragedii (fratele lui mai mic a murit înecat, iar mama sa, Aretha, l-a părăsit pe când avea numai 15 ani). Ray a orbit încă de la vârsta de 7 ani, din cauza unui glaucom. La terminarea liceului ştia să scrie şi să citească muzică folosind alfabetul braille şi să cânte la diverse instrumente. O vreme a avut diverse slujbe în Florida, după care s-a mutat la Seattle, unde a cântat la pian în mai multe cluburi de noapte.

Ray a început să înregistreze ca muzician de acompaniament în 1949, iar trei ani mai târziu a semnat cu Atlantic Records. *It Should've Been Me, Mess Around* şi *Losing Hand* au fost primele sale compoziţii de succes. A rearanjat piesa lui Guiţar Slim, *Things That I Used To Do,* iar în 1954 a înregistrat *I Got A Woman,* urmată de *This Little Girl Of Mine* (1955), *Talkin' 'Bout You* (1957), *Don't Let The Sun Câtch You Crying* (1959) şi *What'dI Say* (1959). Stilurile pe care le-a adoptat au fost blues, jaz şi chiar country.

În 1959, Charles a părăsit casa de discuri Atlantic şi s-a mutat la ABC Records, unde a realizat memorabilele *Georgia On My Mind* (1960) şi *Hit The Road Jack* (1961), care alături de albumul din 1962, MODERN SOUNDS ÎN COUNTRY AND WESTERN, l-au făcut cunoscut în toată lumea. Apoi, deşi a mai avut piese inspirate ca *Let's Go*

Get Stoned şi *I Don't Need No Doctor,* critica muzicală i-a semnalat declinul artistic. A urmat totuşi un album, CRYING TIME, care a avut succes. În anii '60 a înregistrat versiuni ale unor piese Beatles, cum ar fi *Yesterday* şi *Eleanor Righy.* În deceniul următor au apărut A MESSAGE FROM THE PEOPLE şi RENAISSANCE, iar în anii '80 munca artistului a inclus colecţii cu iz de country, o apariţie în filmul *The Blues Brothers* şi pe LP-ul SUA FOR AFRICA, cu piesa *We Are The World* (1985).

Ray Charles a inspirat prin opera sa numeroşi cântăreţi, cum ar fi Van Morrison, Steve Winwood, Eric Burdon, Joe Cocker şi alţii. A primit de-a lungul timpului numeroase premii, printre care şi The Lifetime Achievement Award, şi a fost considerat „părintele muzicii soul". În 1992, televiziunea PBS a realizat documentarul Ray Charles: The Genius Of Soul.

Imagine (1998), Strong Love Affair (1996), Berlin, 1962 (1996), Brother Ray „Rocks" Rhythm & Blues (1995), It's A *Blues Thing (1995), The Atlantic Years (1994), Blues + Jazz (1994), The Early Years (1994), My World (1993), His Greatest Hits (1992), The Complete Atlantic Rhythm & Blues Recordings, 1952 – 1959 (1991), The Early Years (1990), Would Youbelieve? (1990), Seven Spanish Angels And Other Hits (1989), Anthology (1988), Greatest Country & Western Hits (1988), Greatest Hits, Vol. 1, 2 (1988), Just Between Us (1988), His Greatest Hits, Vol. 1, 2 (1987), From The Pages Of My Mind (1986), The Spirit Of Christmas (1985), Do I Ever Cross Your Mind (1984), Friendship (1984), Wish You Were Here Tonight (1983), The Best Of Ray Charles (1970), Ingredients În* A *Recipe For Soul (1963), Modern Sounds în Country & Western Music (1962), Genius + Soul = Jazz (1961), The Genius After Hours (1961), The Genius Of Ray Charles (1959), The Great Ray Charles (1956)*

Cheap Trick

Cheap Trick s-au format în Chicago, Illinois, SUA, în 1973. Fondatorii grupului, Rick Neilsen (n. 22 decembrie 1946, în Rockford, Illinois, SUA; guiţar, vocals) şi Tom

Petersson (n. Petersson, 9 mai 1950, tot în Rockford, Illinois, SUA; bass, vocals) şi-au început cariera muzicală cântând prin diverse trupe şcolare, înainte de a deveni membri Fuse. Cei doi s-au mutat apoi în Philadelphia, schimbându-şi numele în Sick Man Of Europe, iar în 1972 au efectuat un turneu european. Întorsiân SUA, în 1973 au format Cheap

Trick, cu Thom Mooney şi Robert Stewkey' Antoni de la Nazz. Mooney a fost înlocuit însă curând cu Brad Carlson (n. 12 iunie 1951, Rockford, Illinois, SUA; drums), după care a plecat şi Stewkey. Formula iniţială Cheap Trick a fost completată de Randy Xeno' Hogan (vocals), înlocuit mai apoi cu Robin Zander (n. 23 ianuarie 1952, în Loves Park, Illinois, SUA; guiţar/ vocals).

La început au cântat prin baruri şi în deschiderea concertelor unor trupe, cum ar fi Kinks, Boston, Santana şi Kiss, după care au înregistrat benzi demo pe care le-au trimis la diverse case de disuri, până când au reuşit să obţină un contract. Grupul şi-a făcut în sfârşit debutul discografic în 1977, cu albumul CHEAP TRICK, urmat de iN COLOUR, de pe care *I Want You To Want Me, Hello There* şi *Clock Strikes Ten* au devenit piesele favorite ale publicului.

HEAVEN TONIGHT din 1978 le-a consolidat succesul, iar albumul live AT BUDOKAN, în urma unui extraordinar turneu în Japonia, a devenit primul disc de platină al trupei. Au urmat LP-uri ca DREAM POLICE, ALL SHOOK UP etc.

După FOUND ALL THE PARTS, un EP alcătuit din piese compuse între 1976 – 1979, au început să apară probleme interne urmate de plecarea lui Petersson în 1980, acesta fiind înlocuit de Pete Comită şi mai apoi de Jon Brandt. Nici ALL SHOOK UP, nici ONE ON ONE şi nici chiar albumul produs de Todd Rundgren în 1983, NEXT POSITION PLEASE, nu s-au mai bucurat însă de succesul de odinioară, pe când STANDING ON THE EDGE le-a dat speranţe. În 1986 piesa lor *Mighty Wings* a fost folosită în coloana sonoră a filmului *Top Gun*. În 1988 s-a reîntors

Petersson, refăcând astfel formula de aur. LAP OF LUXURY din acelaşi an a primit de mai multe ori platina, iar single-ul *The Flame* a ajuns pe primele locuri în topurile din SUA, la fel ca şi BUSTED, care i-a clasat definitiv pe podiumul muzicii rock. În 1994 Cheap Trick a semnat cu Warner Brothers Records la care au realizat WAKE UP WITH A MONSTER. În acelaşi an, fosta lor casă de discuri, Epic, a realizat BUDOKAN II, care a fost o altă demonstraţie a popularităţii de care s-a bucurat grupul în întreaga sa carieră.

Music For Hangovers (1999), Cheap Trick (1997), Sex, America, Cheap Trick (1996), Budokan II (1994), Woke Up With A Monster (1994), I Want You To Want Me (1992), Voices (1992), The Greatest Hits (1991), Busted (1990), Lap Of Luxury (1988), The Doctor (1986), Standing On The Edge (1985), Next Position Please (1983).

One On One (1982), All Shook Up (1980), Found All The Parts (EP, 1980), Dream Police (1979), Live At Budokan (1978), Heaven Tonight (1978), în Color (1977), Cheap Trick (1977)

Cher

Născută Cherilyn Sarkarsian La Pier, pe 20 mai 1946 în El Centro, California, SUA, Cher este fiica lui John şi a Georgiei (fost model) Sarkesian. Cântăreaţa şi-a început cariera făcând backing vocals pentru numeroşi artişti. La numai 16 ani, într-o cafenea frecventată de oameni de radio, l-a întâlnit pe Sonny Bono, cel care avea să-i devină peste doi ani soţ. După realizarea a doua single-uri sub numele de Caeser And Cleo, duoul şi-a schimbat numele în Sonny And Cher, nume sub care au devenit foarte cunoscuţi. Realizările lor, printre care hitul *I Got You, Babe* din 1965, s-au vândut în 4 milioane de exemplare. La sfârşitul aceluiaşi an aveau 5 single-uri în Top-40 şi apăreau în concerte majore atât în Europa cât şi în SUA. Cariera lor a intrat apoi în impas, cei doi ajungând să cânte în cluburi, însă după o vreme au avut propriile lor show-uri TV. Cher s-a mai ocupat între timp şi de cariera ei solo, sub numele de Bonnie Jo Mason. A avut o serie de

hituri, printre care şi *All I Really Want To Do,* o versiune a piesei grupului Byrds, *Bang Bang, I Feel Something in the air* şi *You Better Sit Down Kids.* În anii ’60 a apărut în două filme: *Good Times* (1967) şi *Chastity* (1969).

Între 1971 şi 1974, „The Sonny and Cher Comedy Hour”, un show TV difuzat săptămânal, a fost vizionat de mai mult de 30 de milioane de telespectatori. În 1971, Cher a intrat în topuri cu GYPSIES, TRAMPS AND THIEVES, apoi cu HALF BREED şi DARK LADY. A urmat divorţul de Sonny (1975), deşi pentru o perioadă au mai apărut împreună pe scenă şi in show-uri televizate. În 1975, solista a semnat cu Warner Brothers, unde a înregistrat STARS şi a realizat un album cu noul ei soţ, Gregg Allman (de care a divorţat în 1979): ALLMAN AND WOMAN: TWO THE HARD WAY.

În 1980 a înfiinţat grupul hard rock Black Rose, iar un an mai târziu a colaborat cu Meat Loaf la piesa *Dead Ringer For Love*. A mai jucat în filmele *Come Back To The Five, Dime, Jimmy Dean, Jimmy Dean* (1982) şi în *Silkwood* (1983), fiind nominalizată la premiul Oscar.

În 1985 a apărut în filmul Mask, apoi în *The Witches Of Eastwick* (alături de Jack Nicholson, 1987) şi *Suspect* (1987). Pentru rolul din

Moonstruck (1987) a primit Oscarul pentru cea mai bună actriţă. A urmat albumul CHER, care cuprinde single-ul Top 10*, 1 Found Someone.*

În 1991 are din nou un hit number 1, un cover al piesei lui Betty Everett *The Shoop Shoop Song.*

Cher a fost foarte mediatizată, atât pentru albumele şi filmele sale, cât şi pentru relaţiile sale amoroase şi „dragostea” sa pentru chirurgia plastică.

În 1998 ea a publicat o carte autobiografică: THE FIRST TIME, apărută la editura Simon & Schuster din New York şi a înregistrat BELIEVE, un album al cărui single cu acelaşi titlu a intrat pe primele locuri în majoritatea topurilor din Europa şi SUA. Piesa *Dove l’Amore* are şi ea, de curând, un succes răsunător.

Bang, Bang: The Early Years (1999), Believe (1998),

It' ŞAMan's World (1996), The Cassablanca Years (1996), Bang Bang & Other Hits (1992), Love Hurts (1991), Heart Of Stone (1988), Cher (1987), Golden Greatest Hits (1985), I Paralyze (1982), Best of Cher. Vol. 1, 2 (1981), Prisoner (1980), TakeMeHome (1979), Thisls Cher (1978), Cherished (1977), I'd Rather Believe în You (1976), Stars (1975), Greatest Hits (1974), Dark Lady (1974), Half Breed (1973), Beetersweet White Light (1973), Foxy Lady (1972), Cher Sings The Hits. Vol 1, 2 (1972), Gypsys, Tramps & Thieves (1971), 3614 Jackson Highway (1969), Cher's Golden Greatest (1968), Backstage (1968), With Love, Cher (1968), The Sonny Side Of Cher (1966), All I Really Want To Do (1965)

Neneh Cherry

Născută la 10 martie 1964 în Stockholm, Suedia, Neneh Cherry este fata vitregă a trompetistului de jaz Don Cherry. A părăsit şcoala la 14 ani în favoarea unei cariere muzicale. La început, în 1981, a cântat într-o trupă de punk – Rip, Rig + Panic – ca vocalistă, iar apoi cu Float Up CP. A făcut backing vocals pentru Slits şi The The *(Slow Train To Dawn,* 1987).

În 1989, Cherry a înregistrat o serie de dance hits pentru Circa. Printre acestea se numără şi *Buffalo Stance,* un mare hit al anului 1989 (care a apărut şi pe coloana sonoră a filmului SLAVES OF NEW YORK), *Inna City Mama, Manchild* şi *Kisses On The Wind* (toate incluse pe albumul ei de debut). Principalul co-autor al pieselor ei este Cameron McVey, cu care s-a şi căsătorit. A continuat cu albumul HOMEBREW, de pe care au fost extrase pe single piesele *Buddy X* şi un duet cu Michael Stipe (de la R.E.M), *Trout.* Albumul MAN din 1995 cuprinde excelenta piesă *7 Seconds*, care a consacrat-o definitiv.

Cherry a contribuit şi la colecţia de caritate AIDS: RED HOT AND BLUE, cântând piesa lui Cole Porter *I've Got You Under My Skin.*

Neneh Cherry (1997), Woman (1996), Trouble Man (1995), Homebrew (1992), Raw Like Sushi (1989)

Chicago

Grup înfiinţat în februarie 1967 în Chicago, Illinois, SUA, mai întâi sub denumirea de Missing Links, apoi Big Thing şi, în acelaşi an, Chicago Tranzit Authority, la sugestia managerului James William Guercio. Din formula iniţială făceau parte Terry Kath (n. 31 ianuarie 1946, în Chicago, SUA, d. 23 ianuarie 1987; guiţar/vocals), Robert Lamm (n. 13 octombrie 1944, în Brooklyn, New York, SUA; keyboards/vocals), Walter Parazaider (n. 14 martie 1945, în Chicago, SUA; saxophone), Danny Seraphine (n. 28 august 1948, în Chicago, SUA; drums), Walt Perry (n. 1945, în Chicago, SUA; bass), Lee Loughnane (n. 21 octombrie 1941, în Chicago, SUA; trumpet) şi James Pankow (n. 20 august 1947 în Chicago, SUA; trombone). În acelaşi an l-au cooptat şi pe Peter Cetera (n. 13 septembrie 1944, în Chicago, SUA, ex-The Exceptions; bass/vocals). În 1967 şi 1968 grupul a cântat în diferite cluburi din Los Angeles, iar în 1969 au semnat un contract cu Columbia Records, unde au debutat cu un album purtând numele trupei. S-a vândut în peste 2 milioane de exemplare. Primele lor hit single-uri au fost *Does Anybody Really Know What Time It Is* şi *Beginings.*

În 1970 şi-au prescurtat numele în Chicago. Păstrându-şi stilul jaz-rock au realizat CHICAGO II, urmat de o serie de albume cu acelaşi titlu (excepţie făcând cel de-al patrulea, intitulat CHICAGO AT CARNEGIE HALL, cel de-al doisprezecelea, HOT STREETS, şi volumele 15 şi 20, care au fost Greatest Hits). În 1991 ajunseseră la CHICAGO 21. Copertele albumelor au fost de fiecare dată deosebite, primind numeroase premii pentru grafică. La începutul anilor '70, stilul lor s-a orientat mai mult spre pop, mărturie stând piese cum ar fi *Colour My World* şi hiturile number 1 *If You Leave Me Now* (1976) şi *Hardão Say I'm Sorry* (1982).

În 1974, în grup a apărut şi percuţionistul brazilian Laudir de Oliveira, iar în anul următor au făcut un turneu cu Beach Boys. În 1977, după albumul CHICAGO X, care a primit premiul Grammy pentru Best Album, trupa s-a

despărţit de managerul Guercio. La 23 ianuarie 1978 membrui fondator Chicago, Kath, s-a împuşcat din greşeală cu propria-i armă şi a decedat. În grup a venit atunci Donnie Dacus (ex-Stephen Ştiiis; guiţar), înlocuit un an mai târziu de Chris Pinnick, care a plecat ia rândul său în 1981, când a venit Biii Champlin (ex-Sons Of Champiin; keyboards). În acelaşi an, Chicago au fost respinşi de casa de discuri Columbia şi au semnat un nou contract cu Full Moon Records. Tot atunci, Peter Cetera a realizat un LP solo. El a părăsit grupul în 1985, fiind înlocuit de Jason Scheff, fiul basistului lui Elvis Presley, Jerry Scheff.

În 1988, Chicago s-a mutat la Reprise Records, iar muzica lor a continuat să impresioneze în continuare generaţii de fani.

The Heart Of Chicago 1967 – 1997 (1997), Night And Day (1995), Chicago 21 (1991), Group Portrait (1991), Greatest Hits, Vol. 3 1982 – 89 (1989), Chicago 19 (1988), Chicago 18 (1986), Chicago 17 (1984), Chicago 16 (1982), Greatest Hits, Vol. 2 (1974 – 81) (1981), Chicago XIV (1980), Chicago XIII (1979), Hot Streets (1978), Chicago XI (1977), Chicago X (1976), Chicago IX – Greatest Hits (1975), Chicago VIII (1975), Chicago VII (1974), Chicago VI (1973), Chicago V *(1972), Chicago At Carnegie Hall, Vol. I-IV (1971), Chicago III (1971), Liberation (1971), Chicago II (1970), Chicago Tranzit Authority (1969)*

The Church

Grup înfiinţat în 1980 de Nick Ward (drums), Peter Koppes (guiţar) şi Steve Kilbey (vocals, bass). La început au susţinut o serie de concerte în oraşul lor natal, Sydney. La scurt timp l-au cooptat pe Marty Willson-Piper (n. În Anglia; guiţar) şi au înregistrat o casetă demo cu patru piese care le-a asigurat un contract cu Northern Songs şi EMI Australia. La sfârşitul anului 1980 au debutat cu albumul OF SCHINS AND HEART, precedat de single-ul *She Never Said,* care n-a făcut prea mare vâlvă, însă următorul, *The Unguarded Moment,* a ajuns în Top 20 din Australia, asigurându-le succesul pe plan naţional şi atrăgând atenţia asupra lor. Nick Ward a fost apoi înlocuit

cu Richard Ploog. Următorul album, THE BLURRED CRUSADE, a apărut în martie 1982 şi a avut parte de o primire excelentă. A urmat un turneu în Marea Britanie şi Europa. La întoarcere, The Church a realizat un EP de 5 piese, intitulat SING SONGS, urmat de cel de-al treilea album, SEANCE (1983), album de pe care s-au remarcat *Fly, It's No Reason, Electric Lash* şi *Now I Wonder Why.* SEANCE a fost realizat în Europa şi a intrat în topurile britanice alternative. În 1984, The Church au făcut o serie de turnee şi au înregistrat două minialbume de 5 piese: REMOTE LUXURY şi PERSIA, care au fost realizate peste ocean în varianta unui singur LP intitulat REMOTE LUXURY. Realizarea americană a acestuia, la Warner Bros, a dus la efectuarea primului lor turneu în SUA. În anul următor, The Church a compus un nou material, apărut pe albumul HEYDAY din 1986, album produs de Peter Walsh. În 1987 EMI Australia a editat o compilaţie de b-sides, HINDSIGHT. În ciuda calităţii albumului HEYDAY, casele de discuri EMI şi Warner Bros au renunţat la The Church, care a semnat cu Arista Records şi Mushroom Records în Australia, iar cu următorul LP, STARFISH, grupul a dat marea lovitură. LP-ul s-a vândut în peste un milion de exemplare, single-ul extras de pe acesta, *Under the Milky Way,* intrând în US top 30 şi aducându-le o mare audienţă. Cariera grupului a continuat cu un turneu mondial. Fosta lor casă de discuri, Carrère, a editat compilaţia CONCEPTION in 1988, profitând de succesul grupului. Colecţia include piese de pe primele două albume şi de pe EP-ul SING SONGS. GOLD AFTERNOON FIX, realizat în 1990, a fost înregistrat ca şi precedentul, în Los Angeles, cu Waddy Wachtel ca producător. În timpul înregistrărilor, Richard Ploog a plecat, ca urmare a tensiunilor interne acumulate în ultimul timp. A fost înlocuit cu o... drum machine. După realizarea albumului, The Church au susţinut concerte în Australia, Japonia şi SUA, avându-l la tobe pe Jay Dee Daugherty. În ciuda faptului că single-ul *Metropolis* a ajuns number 1 în topurile australiene, albumul nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor. În 1991 a

apărut o colecţie de outtakes şi raritǎţi din perioada 1986 – 1990, colecţie intitulată A QUICK SMOKE AT SPOTS. Un an mai târziu, grupul s-a reîntors cu PRIEST = AURA, LP urmat de un turneu după care Peter Koppes şi-a anunţat retragerea din grup, însă acest lucru nu a fost sfârşitul, căci Steve şi Marty au realizat singuri, în 1994, SOMETIME ANYWHERE. Tot în '94 a apărut şi o compilaţie, realizată de casa de discuri Raven din Australia: ALMOST YESTERDAY 1981 – 1990. Cei doi au efectuat apoi un turneu în Australia, Europa şi SUA în anul 1995, după care au înregistrat un nou LP, pe care poate fi auzit şi Peter. Albumul, intitulat MAGICIAN AMONG THE SPIRITS, a apărut la propria lor casă de discuri, Deep Karma, în 1996. Un an mai târziu, s-au reunit cu Peter Koppes, Steve şi Tim Powels (drums) pentru un turneu australian şi înregistrarea unui nou LP, HOLOGRAM OF BAAL, care a apărut în 1998 şi a deschis un nou drum grupului, asigurându-i totodată şi un nou contract de înregistrare.

The Church Magician Among the Spirits (1999), Hologram Of Ball (1998), Magician Among The Spirits (1996), Almost Yesterday (1994), Sometime Anywhere (1994), Priest = Aura (1992), Quick Smoke At Spots (1991), Gold Afternoon Fix (1990), Conception (1988), Hindsight (1988), Starfish (1988), Heyday (1986), Remote Luxury (1984), Seance (1983), The Blurred Crusade (1982), The Church (1982), Of Skins And Heart (1981)

Cinderella

Grup rock format în Philadelphia în anul 1983 de Tom Keifer (guiţar/vocals, keyboards) şi Eric Brittingham (bass), cu Michael Kelly Smith (guiţar) şi Tony Destra (drums). Ultimii doi au plecat însă în 1985 pentru a forma Britny Fox şi au fost înlocuiţi de Jeff Lăbar (ex-White Fox, guiţar) şi Jody Cortez (guiţar). Trupa a fost descoperită de John Bon Jovi, care are de altfel şi o apariţie în clipul lor video „Somebody Save Me". La recomandarea lui, Cinderella a semnat primul contract cu Mercury Records. Keifer a fost autorul majorităţii pieselor, în timp ce soţia

sa, Emily, artist grafic, a desenat emblema grupului.

Stilul trupei a devenit repede foarte popular, atât prin show-urile sălbatice, cât şi prin piese ca *Shake Me* şi *Nobody's Fool* (de pe albumul lor de debut), piese care au intrat repede în topuri. Fred Coury (drums) l-a înlocuit pe Cortez după albumul NIGHT SONGS din 1986.

LP-ul LONG COLD WINTER cuprinde hituri precum *Gypsy Road, Don't Know What You Got (Till It's Gone)* şi *Coming Home,* piese care le-au asigurat ascensiunea. Pentru a-şi promova primele două albume, Cinderella a susţinut concerte alături de Bon Jovi, AC/DC, David Lee Roth şi Judas Priest, însă după albumul LONG COLD WINTER, care a devenit disc de platină, au devenit cap de afis. HEARTBREAK STATION a dat un alt hit: *Shelter Me.* La acest LP au utilizat saxul şi chiar o orchestră, condusă de John Paul Jones de la Led Zeppelin.

În 1993, cariera grupului a fost încetinită de probleme: Tom Keifer a trebuit să se supună unei operaţii pe corzile vocale. Fred Coury a plecat la Arcade, fiind înlocuit de Kevin Valentine (exăhadow King; drums). Tot în aceeaşi perioadă, mama lui Tom Keifer a decedat, piesa *Hard To Fiind The Words* fiindu-i dedicată. Valentine a plecat şi el în timpul înregistrărilor, la STILL CLIMBING, fiind înlocuit de Ray Brinker. Albumul a apărut abia în 1994, dar a fost o revenire privită cu destulă răceală de presă. După dizolvarea grupului, în 1995, Tom şi Ray au lucrat împreună la realizarea LP-ului lui Tom, iar Eric a compus şi a cântat cu Marshall Coleman. Fred Coury a continuat să susţină concerte alături de diverse trupe şi să se ocupe de propriul său studio din Nashville.

După un concert de binefacere la clubul de noapte RT din New Jersey (noiembrie 1996), concert care i-a reunit pe Tom Keifer Guiţar, Jeff Lăbar, Eric Brittingham şi Fred Coury, a apărut LP-ul ONCE UPON A... (mai 1997). Acesta cuprinde, pe lângă o serie de hituri ale grupului, şi un cover al piesei lui Janis Joplin, *Move Over,* plus o piesă nouă: *War Stories*.

În martie 1998 Cinderella a plecat în turneul

american „Unfinished Business”, la care a luat parte şi Charlie Lawrence (keyboards).

Cinderella Live (1998), Bad Attitude 1986 – 1994 (1998), Looking Back (1997), Once Upon A... (1997), Still Climbing (1994), Live Train To Heartbreak Station (1991), Heartbreak Station (1990), Long Cold Winter (1988), Night Songs (1986)

Eric Clapton

Născut Eric Patrick Clapp, la 30 martie 1945, în Ripley, Surrey, Anglia, Clapton a fost crescut de bunicii săi, Rose şi Jack Clapp, deoarece mama lui nu s-a putut împăca cu gândul de a avea un copil nelegitim la numai 16 ani. La aniversarea vârstei de 14 ani, Eric a primit în dar de la bunici o chitară acustică, care a costat 14 lire. Aşa a început să cânte, copiindu-i pe marii chitarişti. Prima sa trupă, Roosters, îl avea ca membru pe Tom McGuinness, viitor component al grupului Manfred Mann. Împreună cu acesta a plecat la Casey Jones And The Engineers. În 1963, Clapton a fost cooptat în Yardbirds, pentru a-l înlocui pe Tony Topham. După numai 18 luni însă, din cauza unor diferende de ordin muzical, Clapton a părăsit trupa. A cântat apoi cu grupul Bluesbreakers al lui John Mayall, iar apoi cu Powerhouse (din care făceau parte Steve Winwood, Paul Jones, Jack Bruce şi Pete York). În 1966 a înfiinţat Cream, alături de Jack Bruce şi Ginger Baker, iar după doi ani grupul Blând Faith, tot cu Baker, plus Steve Winwood şi Rick Grech, după care a cântat cu Delaney And Bonnie, cu care a înregistrat un singur album. Trei luni mai târziu a înfiinţat Eric Clapton, înregistrând piesa memorabilă *Layla,* care se pare că i-a fost dedicată lui Pattie, soţia lui George Harrison.

După înregistrarea albumului LAYLA AND OTHER ASSORTED LOVE SONGS, Clapton a devenit dependent de heroină şi a trebuit să-şi amaneteze câteva dintre chitare pentru a-şi procura bani de droguri. Cheltuia cam 1500 de lire săptămânal. Atunci, Pete Townshend de la The Who a încercat să-l salveze pe el şi pe prietena lui, Alice Ormsby-Gore de la o moarte sigură şi a organizat concertul Eric

Clapton AT THE RAINBOW, cu Steve Winwood, Ron Wood, Rick Grech şi Jim Capaldi. Apariţia în acest spectacol a rupt doi ani de tăcere şi a fost un punct de cotitură în viaţa chitaristului. Apoi, datorită tatălui prietenei sale, Lord Harlech, Clapton a reuşit să ajungă la dezintoxicare, în clinica Harley Street.

După ce şi-a revenit, în august 1974, a înregistrat 461 OCEAN BOULEVARD, care a avut un succes incredibil, ajungând hit number 1 în SUA. Albumul include *I Shot The Sheriff* a lui Bob Marley şi piesa autobiografică *Give Me Strength,* alături *de Fel It Flow.*

În 1975 a devenit însă dependent de alcool, dar a continuat să înregistreze, realizând THERE'S ONE ÎN EVERY CROWD şi albumul live E.C. WAS HERE. În 1977 şi 1978 a mai realizat două albume best seller, SIOWHAND şi BACKLESS, continuând cu single-uri ca *Lay Down Sally* (scris în colaborare cu Marcella Detroit, care avea să facă apoi parte din Shakespeare's Sister), *Promises, Wonderful Tonight, Cocaine* a lui J.J. Cale, şi piesa lui John Martyn, *May You Never.* De asemenea, Clapton a cântat şi la concertul de reuniune a grupului The Band – LAST WALTZ.

Popularitatea lui a crescut cu fiecare album, care s-au vândut extrem de bine, în special ANOTHER TICKET şi MONEY AND CIGARETTES, cu Ry Cooder. BeHIND THE SUN a fost produs de prietenul său apropiat, Phil Collins, pe care îl putem auzi la tobe pe următorul LP al lui Clapton, AUGUST, care conţine *Behind The Mask* şi un excelent duet cu Tina Turner: *Tearing Us Apart.* JOURNEYMAN din 1989 a fost de asemenea un succes.

Clapton a contribuit la înregistrarea mai multor albume ale unor artişti ca Ronnie Laine, Jackie Lomax, Alexis Korner, Christine McVie, John Martyn, Phil Collins, Duane Allman, Gary Brooker, Ringo Starr, Roger Waters, Roger Daltrey, Joe Cocker, Bob Dylan, Aretha Franklin, Howlin' Wolf, The Mothers Of Invention, Otis Spann şi mulţi alţii. El a mai apărut şi în rolul preotului din filmul lui Ken Russell, după opera rock a lui Pete Townshend, *Tommy.*

În ultimii ani, Eric Clapton a făcut numeroase turnee, a participat la Live Aids, a apărut în documentare TV, a fost subiectul a două biografii şi a cântat la Royal Albert Hall din Londra. În anii '90, cariera sa a fost din ce în ce mai înfloritoare, deşi problemele personale nu l-au ocolit. Fiul său, Conor, a murit în 1991, la vârsta de 4 ani, căzând de la fereastra apartamentului său, de la etajul 53 al unui bloc din New York. Cu un an înainte, managerul, agentul şi bodyguardul său, muriseră toţi în acelaşi accident de avion în care a dispărut şi Stevie Ray Vaughan.

Câteva luni mai târziu a făcut un turneu în Japonia, alături de George Harrison, după care a realizat albumul live 24 NIGHTS, care cuprinde, printre altele, piese clasice Cream, ca *White Room* şi *Sunshine Of Your Love*. În 1992 a înregistrat UNPLUGGED la MTV şi a pregătit coloana sonoră a filmului RUSH, care cuprinde *Tears în Heaven,* dedicată fiului său. Piesa a fost un mare hit în întreaga lume. Doi ani mai târziu s-a reîntors cu un album blues, FROM THE CRADLE, ce conţine piese clasice compuse de Willie Dixon *(Hoochie Coochie Man),* James Elmore *(It Hurts Me Too)* şi alţii.

În conştiinţa publicului, Eric rămâne atât cel mai mare chitarist alb de blues cât şi cel mai bun artist rock al secolului.

Blues (1999), Crossroads 2 (1996), The Cream Of Clapton (1995), From The Cradle (1994), Unplugged (1992), 24 Nights: Live From Albert Hall (1991), Through The Years (1990), Journeyman (1989), Crossroads (1988), August (1986), Behind The Sun (1985), Money And Cigarettes (1983), Time Pieces Vol. II – Live în The 70's (1982), Time Pieces Vol. I – Best oferic Clapton (1982), Another Ticket (1981), Just One Night (1980), Backless (1978), Slowhand (1977), No Reason To Cry (1976), E.C. Was Here (1975), There's One în Every Crowd (1975), 461 Ocean Boulevard (1974), Rainbow Concert (1973), Eric Clapton (1970)

Stanley Clarke

S-a născut la 21 iulie 1951, în Philadelphia,

Pennsylvania, SUA. La început a cântat la acordeon şi vioară, după care a trecut la violoncel, ca în sfârşit să ajungă la instrumentul care l-a făcut celebru: chitara bas. A studiat la Philadelphia Musical Academy, iar prima sa experienţă muzicală a avut-o cântând funk, după care, în 1970, i s-a deschis apetitul pentru jazz, în timp ce lucra cu Horace Silver. A cântat cu Joe Henderson (tenor saxophon) şi cu Pharoah Sanders la albumul acestuia din urmă, BLACK UNITY. Colaborarea cu Chick Coreea în grupul Return To Forever i-a demonstrat aptitudinile pentru chitara bas electrică şi l-a făcut un pionier al stilului fusion. Stanley a mai colaborat cu Stan Getz, Herbie Hancock, Gil Evans, Horace Silver, Dexter Gordon, Jeff Beck, Keith Richards, Carlos Santana, Quincy Jones şi Aretha Franklin. A compus alături de Paul McCartney şi a produs piese ale lui Natalie Cole, Ramsey Lewis şi Brenda Russell.

În 1980, alături de George Duke (keyboards), a creat The Clarke/Duke Project, înregistrând trei albume best seller şi single-ul Top 20, *Sweet Baby.* Albumele sale solo, JOURNEY TO LOVE, SCHOOL DAZE şi un LP ce-i poartă numele sunt considerate ilustrări clasice ale stilului jazz-fusion.

A compus muzică de film (vezi *Boyz în The Hood, What's Love Got To Do With It* şi *Passenger 57).* A fost nominalizat la premiul Emmy pentru aportul la serialele TV *Pee Wee's Playhouse, Knightwatch* şi *Hull High.*

În 1995 a colaborat cu Jean Luc Ponty şi Al DiMeola la albumul acustic THE RÂŢE OF STRINGS

De-a lungul vremii, Clarke a avut o serie de imitatori, dar niciunul n-a reuşit să-i egaleze rapiditatea şi stilul.

Atâhe Movies (1995), East River Drive (1993), Live At The Greek (1993), Passanger (1992), If This Bass Could Talk (1988), Hideaway (1986), Fiind Out (1985), Time Exposure (1984), Let Me Know You (1982), Rocks, Pebbles And Sand (1980), Fuse One (1980), I Wanna Play For You (1979), Modern Man (1978), Live (1976 – 1977) (1977), School Days (1976), Journey To Love (1975), Stanley

Clarke (1974), Children Of Forever (1972)

The Clash

Mick Jones (n. 26 iunie 1953, în Londra, Anglia; guiţar) a înfiinţat London SS în 1975, cu Paul Simonon (n. 15 decembrie 1956, în Londra, Anglia; bass) şi Nicky Topper' Headon (n. 30 mai 1955, în Bromley, Kent, Anglia; drums). Joe Strummer (n. John Graham Mellor, 21 august 1952, în Ankara, Turcia) a cântat în anii '70 într-un grup numit 10 lers. Toţi au făcut parte mai apoi din grupul punk Clash, alături de Keith Levene (guiţars), care a plecat însă în 1976, împreună cu un alt membru, Terry Chimes (drums). La începutul carierei, The Clash s-a făcut cunoscut cântând în deschiderea unui alt grup punk britanic, Sex Pistols.

Primul contract al grupului a fost cu CBS Records, unde au înregistrat THE CLASH. Albumul a ajuns pe locul 12 în Marea Britanie. Deoarece cu următorul album, GIVE 'EM ENOUGH ROPE, casa de discuri CBS a intenţionat să intre pe piaţa americană, a fost adus textierul şi fondatorul Blue Oyster Cult, Sandy Pearlman, pe post de producător. Din păcate însă, iniţiativa a dat greş, LP-ul având o slabă vânzare în SUA. În schimb, în topurile engleze el a ajuns pe poziţia a doua. A urmat un hit minor, *White Man,* din 1978 şi *Tommy Gun,* primul lor hit Top 20.

Albumul de debut a fost apoi realizat şi în SUA. A urmat LONDON CALLING, un dublu album produs de Guy Stevens, care a avut chiar un succes de top, atât în SUA cât şi în Marea Britanie, generând hitul *Train în Vain.* La începutul anilor '80 au dat concerte în SUA, cu sălile pline, şi au fost favoriţii revistelor muzicale. Au realizat apoi un set de trei albume, SANDINISTA! care însă a trebuit să fie vândut la preţ redus. Următorul album, COMBAT ROCK, a fost înregistrat cu producătorul Glyn John's, avându-l pe Terry Chimes la tobe, în locul lui Headon, care părăsise grupul. Chimes a fost şi el înlocuit mai târziu de Pete Howard. *Rock The Casbah,* o piesă compusă de Headon, a ajuns în Top 10 din SUA unde, în 1982, Clash au dat din nou concerte în deschidere la The Who. După o ceartă

între Jones şi Strummer, primul a fost concediat. CUT THE CRAP a ajuns pe locul 16 în topurile britanice din 1985. Mick Jones a înfiinţat Big Audio Dynamite.

Strummer a desfiinţat Clash în toamna lui 1986, iar după un turneu cu Latino Rockabilly War şi o perioadă în care a fost chitaristul grupului Poques, s-a dedicat muncii de producător. A supervizat soundtrackul filmului Sid And Nancy, despre basistul de la Sex Pistols, Sid Vicious şi prietena acestuia, Nancy Spungen.

În 1988, cele mai bune piese Clash au apărut pe o compilaţie, THE STORY OF THE CLASH. Grupul a revenit pe neaşteptate în topuri în 1991, cu piesa *Should I Stay Or Should I Go?* din 1982, care a fost remixată de CBS după ce aceasta apăruse într-o reclamă la blugii Levis. S-a zvonit chiar despre o reuniune a trupei, care însă a rămas doar în faza de proiect. În 1994 a fost editat albumul SUPER BLACK MARKET CLASH, o versiune a EP-ului BLACK MARKET CLASH, căreia i s-au adăugat single-uri şi piese remixate, printre care *The Prisoner, Capital Radio One* şi altele.

Singles (1999), Super Black Market Clash (1994), Clash On Broadway (1991), Crucial Music – 1977 Revisited (1990), Crucial Music – The Clash Collection (1989), The Story Of The Clash, Volume 1 (1988), Cut The Crap (1985), Combat Rock (1982), Black Market Clash (1980), Sandinista! (1980), London Calling (1979), Return TOB – rixton (1979), Give 'Em Enough Rope (1978), The Clash (1977)

Jimmy Cliff

Născut James Chambers, 1948, în St. Catherine, Jamaica, Indiile de Vest, Jimmy Cliff a părăsit şcoala şi s-a mutat în Kingston în anul 1962, pentru a începe o carieră muzicală. După mai multe încercări s-a lansat cu un hit scris de el la vârsta de numai 14 ani, *Hurricane Hattie.* A lucrat cu producătorul Leslie Kong în 1963, cântând piesele *King Of Kings* şi *Dearest Beverly,* şi a apărut în THIS IS SKA, un video din 1964, an în care a întreprins şi un turneu a cărui vedetă era grupul Byron Lee And The

Dragonaires, turneu sponsorizat de politicianul Eward Seaga, care intenţiona să promoveze muzica reggae în lume. A semnat apoi un contract cu Island Records, la care a debutat cu albumul A HAR' ROAD TO TRAVEL. În 1968 a cântat cu muzicieni ca Ian Hunter, Madeline Bell şi P.P. Arnold. Versiunea după piesa Procol Harum *Whiter Shade of Pale* şi apariţia lui pe demo-uri ale casei de discuri, alături de trupe ca Incredible Strâng Band şi Jethro Tull, au demonstrat îndepărtarea artistului de reggae. În 1968 a reprezentat Jamaica la International Song Festival din Brazilia. Un an mai târziu a dat lovitura cu *Wonderful World, Beautiful People.* A urmat *Vietnam,* o piesă despre război care i-a impresionat pe mulţi, în speţă pe Bob Dylan, care a declarat că este cel mai bun cântec protestatar pe care l-a auzit vreodată, şi pe Paul Simon. Cariera lui Jimmy Cliff a fost completată de albumele JIMMY CLIFF (1969), HARD ROAD TO TRAVEL (1970), ANOTHER CYCLE (1971) şi THE HARDER THEY COME (1972). A urmat despărţirea de Island (gurile rele spun că din cauza apariţiei lui Bob Marley la această casă de discuri) şi semnarea unor noi contracte cu EMI, Reprise şi CBS, după care a înregistrat la propria lui casă de discuri, Sunpower. A scris *Many Rivers To Cross,* care a devenit un mare hit pentru UB40.

Albumele sale din anii '90, IMAGES şi BREAKOUT, i-au consolidat cariera, demonstrând încă o dată calităţile sale de compozitor şi interpret. Popularitatea sa este foarte mare în Africa şi în

America de Sud. Piesele sale au fost preluate de-a lungul timpului de trupe şi artişti ca: Rolling Stones, Bruce Springsteen, Percy Sledge, Desmond Dekker şi The Pioneers.

Higher And Higher (1997), Breakout (1992), Images (1991), Reggae Greats (1985), The Power & The Glory (1983), Special (1982), Give The People What They Want (1981), I Am The Living (1980), Give Thanks (1978), în Concert: Best Of Jimmy Cliff (1976), The Harder They Come (1972), Another Cycle (1971), Wonderful World, Beautiful People (1970), A Har' Road To Travel (1960),

Jimmy Cliff (1969)

Eddie Cochran

Născut Eddie Ray Cochrane, în Oklahoma City, la 3 octombrie 1938, într-o familie cu cinci copii (care s-a mutat apoi în Minnesota, iar când Eddie avea 11 ani au plecat în California), d. 17 aprilie 1960, în Anglia.

În 1953 l-a cunoscut pe Connie Smith (bass) cu care a cântat la chitară, alături şi de Hank Cochran (vocals). Tot împreună au cântat ca duo, sub numele de Cochran Brothers. În 1955 au înregistrat două single-uri, orientându-se spre rock and roll, după ce l-au văzut pe Elvis Presley într-un concert din Dallas. Anul următor cei doi s-au despărţit, Eddie întâlnindu-l pe Jerry Capehart, un compozitor care i-a devenit şi manager, asigurându-i un contract cu Liberty Records, care la rându-i i-a asigurat un rol în filmul *The Girl Can't Help It*, în care Eddie a interpretat piesa *Twenty Flight Rock.* În 1957 casa de discuri Liberty a editat *Sittin' În The Balcony,* o baladă rock care a ajuns pe poziţia a 18-a în Billboard Hot 100 şi s-a vândut într-un milion de exemplare. Au urmat două mari hituri: *Summertime Blues* şi *C'mon Everybody*, amândouă compuse de el şi Jerry Capehart, apoi *Somethin' Else, Jeannie Jeannie Jeannie* şi *Drive în Show.* Între timp, Eddie a mai apărut în două filme: *Untamed youth* şi *Go Johnny Go.*

În 1960 a făcut un turneu în Marea Britanie cu prietenul său Gene Vincent, la sfârşitul acestuia fiind amândoi răniţi într-un accident de maşină, în drum spre aeroportul din Londra. Din păcate, Eddie Cochran a murit câteva ore mai târziu, la spital.

Cel mai mare hit al său, *Three Steps To Heaven,* a ajuns number one în topurile britanice imediat după moartea sa.

Summertime Blues And Other Hits (1992), Eddie Cochran Vol. 1 (1990), The Early Years (1988).

The Many Styles Of Eddie Cochran (1986), Hollywood Sessions (1986), Portrait Of A Legend (1985), 25th Anniversary Album (1985), The Best Of (1985), The

Young Eddie Cochran (1982), 20th Anniversary Album (1980), The Eddie Cochran Singles Album (1979), The Many Sides Of Eddie Cochran (1979), 15th Anniversary Album (1972), Cherished Memories (1972), The Legendary Eddie Cochran (1971), 10th Anniversary Album (1970), My Way (1964), Cherished Memories (1962), Memorial Abum (1960), Singin' To My Baby (1959)

Joe Cocker

S-a născut la 20 mai 1944, în Sheffield, Yorkshire, Anglia. Cariera sa a început în 1961 cu o trupă locală, Cavaliers, care şi-a schimbat apoi numele în Vance Arnold (pseudonimul lui Joe) And The Avengers. Pe vremea aceea, Cocker lucra ziua ca instalator, iar noaptea cânta împreună cu trupa prin cluburile de noapte din Sheffield. Cocker a fost apoi descoperit de casa de discuri Decca, la care a debutat cu un cover al piesei Beatles *I'll Cry Instead.* A înfiinţat Big Blues în 1966, o trupă ce-i avea în componenţă pe Vernon Nash (piano), Frank Myles (guiţar), Chris Stainton (bass) şi Dave Memmott (drums). În această formulă au cântat timp de doi ani, după care Cocker şi Stainton au înregistrat single-ul *Marjorine,* produs de Denny Cordell de la A & M Records. Piesa a fost un hit minor. Cei doi au înfiinţat apoi Grease Band, cu Mickey Gee (guiţar), Tommy Reilly (drums) şi Tommy Eyre (keyboards), şi au înregistrat cu Jimmy Page, Steve Winwood, N.J. Wilson şi alţii un LP ce conţinea piesa lui John Lennon şi a lui Paul McCartney, *With A Little Help From My Friends,* care a ajuns direct în fruntea clasamentelor din Marea Britanie, în 1968. The Grease Band şi-a schimbat apoi din nou componenţa, avându-l pe Henry McCullough (exeire Aparent) la chitară. În 1969 au efectuat în SUA primul lor mare turneu şi au devenit celebri prin apariţia in show-ul TV al lui Ed Sullivan. În acelaşi an au participat la festivalul Woodstock şi şi-au mai îmbogăţit repertoriul cu încă două piese: *Feelin' Alright* a lui Dave Mason şi *Delta Lady* a lui Leon Russell, incluse pe albumul JOE COCKER.

În 1970 au cântat în turneul MAD DOGS AND

ENGLISHMEN, în urma căruia au rezultat un film şi un dublu album. Nemaiavând bani, Cocker s-a apucat apoi de alcool şi droguri, obicei care l-a ţinut aproape un deceniu. El a continuat totuşi să înregistreze şi să susţină concerte, mai ales în SUA, în timp ce fanii englezi aproape că l-au uitat. Joe era atât de beat pe scenă încât abia mai găsea microfonul şi adeseori i se făcea rău.

Înregistrările sale, precum versiunea după *Midnight Runner* a lui Gregg Allman, intitulată *You Are. Se Beautiful* şi *Put Out The Light*, alături de albumul I CAN STAND A LITTLE RAIN (1974) au fost noi succese în cariera sa de solist. Până în 1982 s-au auzit foarte puţine despre el, după care, un Cocker mai bătrân şi trecut printr-o cură de dezintoxicare a realizat un nou album, foarte bine primit, SHEFFIELD STEEL. A urmat intrarea în topurile americane a piesei cântate în duet cu Jennifer Warnes, care a făcut parte şi din soundtrackul filmului *An Officer And A Gentleman*. *Up Where We Belong* l-a readus şi în topurile britanice, în 1983.

Albumul CIVILIZED MAN a fost după unii o dezamăgire, însă concertele sale îi sporeau în mod susţinut succesul. Albumul UNCHAIN MY HEART – de pe care piesa titlu, ce-i aparţine mentorului său, Ray Charles, a devenit hit – a fost urmat de NIGHT CALLS, care conţine printre altele cântecul lui Bryan Adams *Feels Like Forever,* o nouă versiune după piesa Beatles *You've Got To Hide Your Love Away* şi un cântec Blând Faith, *Can't Fiind My Way Home.* Joe Cocker a cântat piese incluse în soundtrackurile filmelor *9 1/2 Weeks*, *Harry and The Hendersons*, *Bull Durham*, şi *Innocent Man.* În 1991 a înregistrat *Sorry Seems To Be The Hardest Word*, de pe albumul dedicat lui Elton John şi Bernie Taupin, TWO ROOMS, care s-a vândut în 3 milioane de exemplare în întreaga lume. A mai cântat în concertele Princes Trust Gala, Nelson Mandela's Birthday Concert, Konzert for Berlin şi la concertul de numire în funcţie a preşedintelui George Bush.

În 1995, A & M Records a editat THE LONG VOYAGE

HOME, un set de patru CD-uri, iar la Sony Music a apărut LP-ul ORGANIC, ce cuprinde piese mai vechi, reprelucrate de Joe Cocker, printre care *Anybody Seen My Girl* şi *You Are. Se Beautiful.*

Across From Midnight (1997), Organic (1996), The Long Voyage Home (1995), Have A Little Faith (1994), The Best Of Joe Cocker (1993), I Love The Night (1992), Night Calls (1992), Fan Box Set (1991), Joe Cocker Live (1990), One Night Of Sin (1989), 16 Greatest Hits (1988), The Very Best Of The Voice (1987), Classics Vol. 1 (1987), Unchain My Heart (1987), Cocker (1986), Greatest Hits (1985), Civilized Man (1984), Sheffield Steel (1982), Platinium Collection (1981), Luxury You Can Afford (1978), Greatest Hits (1977), Live în L.A. (1976), Stingray (1976), Jamaica Say You Will (1975), I Can Stand A Little Rain (1974), Something To Say (1973), Joe Cocker (1972), The Grease Band (1971), Cocker Happy (1971), Mad Dogs & Englishmen (1970), Joe Cocker! (1969), With A Little Help From My Friends (1969)

Cocteau Twins

Trupă din Grangemouth, Scoţia, Cocteau Twins s-a format în 1982 în jurul duoului Elizabeth Fraser (n. 29 august 1958; vocals) şi Robin Guthrie (guiţars). La bas se afla Will Heggie, prietenul lui Guthrie, împreună cu care au descoperit-o pe Fraser, după ce au văzut-o dansând într-o discotecă din Grangemouth.

Ivo Watts-Russell, proprietarul casei de discuri 4AD a fost încântat de înregistrările demo ale trupei şi i-a adus la studiourile sale din Londra. Primul lor album, GARLANDS, realizat în 1982, a generat un foarte mare interes din partea celui mai bun DJ de la Radio One (BBC), John Peel.

În primăvara lui 1983, Heggie a plecat din grup, lăsându-i doar pe Fraser şi Guthrie să înregistreze HEAD OVER HEELS. Trupa s-a implicat şi în proiectul 4AD intitulat This Mortal Coil, înregistrând o versiune proprie a piesei lui Tim Buckley, *Song To the Siren.*

Simon Raymonde (bass) a devenit noul membru Cocteau Twins, implicându-se atât în compoziţie, cât şi în

aranjamente muzicale şi producţie. Împreună au realizat două colecţii de EP-uri: SUNBURST AND SNOWBLIND' şi PEARLY-DEWDROPS' DROPS, care au ajuns în topuri.

În 1984 au lansat TREASURE, care a rămas vreme de mulţi ani albumul lor favorit.

În următoarea perioadă au înregistrat o serie de EP-uri: AIKEA-GUINEA, TINY DYNAMITE şi ECHOES ÎN A SHALLOW BAY. VICTORIALAnD, din 1986, l-a avut ca oaspete pe Richard Thomas (saxophone, tăblaş). Raymonde s-a reîntors pentru setul EP LOVE'S EASY TEARS şi pentru o colaborare a grupului cu Harold Budd.

După o pauză de doi ani apare BLUE BELL KNOLL urmat de HEAVEN OR LAS VEGAS. Single-ul *Iceblink Luck* îi readuce în UK Top 40.

În martie 1991 Cocteau Twins se despart de 4AD, după care semnează un nou contract cu Capitol Records. După un lung tratament cu logopedul ei, Fraser s-a întors în studio să înregistreze FOUR-CALENDER CAFÉ, care a apărut în toamna lui 1993. Trei ani mai târziu a apărut MILK & KISSES.

Milk & Kisses (1996), Bluebeard (EP, 1994), Four-Calendar Café (1993), Cd Single Box Set (1991), Heaven Or Las Vegas (1990), Blue Bell Knoll (1988), Moon And The Melodies (1986), Victorialand (1986), Love's Easy Tears (EP, 1986), The Pink Opaque (1985), Tiny Dynamite (1985), Treasure (1984), Head Over Heels/Sunburst And Snowblind (1983), Head Over Heels (1983), Garlands (1982)

Leonard Cohen

Leonard Norman Cohen s-a născut la 21 septembrie 1934, în Montreal, Canada. Studia la McGill University când, la vârsta de 17 ani, a înfiinţat un trio country-western numit Buckskin Boys.

A început apoi să scrie poezie, prima lui colecţie de poezii, *Let Us Compare Mythologies*, fiind publicată în 1956. A continuat cu The Spice Box Of Earth (1961). După ce a studiat pentru o scurtă perioadă la Columbia University din New York, Cohen a călătorit prin Europa,

după care s-a stabilit în insula grecească Hydra, unde a trăit 7 ani alături de Marianne Jenson şi fiul ei.

În 1964 a scris o controversată colecţie de poezii, *Flowers For Hitler*, urmată de două romane foarte apreciate: *The Favorite Game* (1963) şi *Beautiful Losers* (1966). S-a întors în SUA pentru a deveni compozitor. Judy Collins a înregistrat două piese compuse de el*: Suzanne* şi *Dress Rehearsal Rag*. În 1967, Cohen a apărut la Newport Folk Festival, unde i-a atras atenţia lui John Hammond de la casa de discuri Columbia, care, în iarna aceluiaşi an, i-a editat albumul de debut THE SONGS OF LEONARD COHEN. Piese ca *Suzanne, Hey, That's No Way To Say Goodbye, Se Long, Marianne* şi *Sisters of Mercy* l-au propulsat în topul profesioniştilor. SONGS FROM A ROOM (1969) şi următorul LP, SONGS OF LOVE AND HATE (1971), au generat hituri ca *Bird On a Wire, The Song of Isaac, Joan of Arc* şi *Famous Blue Raincoat*.

În 1972 a apărut LIVE SONGS, care include o improvizaţie de 14 minute, *Please Don't Pass Me By*, plus versiuni live ale pieselor apărute pe primele 3 albume. A urmat NEW SCHIN FOR THE OLD CEREMONY (1973), care include piesa *Chelsea Hotel*, dedicată lui Janis Joplin, cu care avusese o aventură, iar după o pauză de doi ani, BEST OF LEONARD COHEN (1975). În 1977, albumul DEATH OF A LADIES' MAN, la care a colaborat cu producătorul Phil Spector, i-a completat discografia, fiind urmat de RECENT SONGS (1979), coprodus de Henry Lewy. VARIOUS POSITIONS (1984) a fost înregistrat într-o perioadă în care Cohen era preocupat de probleme religioase, multe piese fiind asemănate cu psalmii biblici.

I'M YOUR MAN (1988) a fost number one în numeroase ţări europene, fiind considerat cel mai bun album al lui. Artişti ca Neil Diamond, Nick Cave, Diana Ross, Joan Baez, Rita Coolidge şi Joe Cocker i-au cântat piesele. Fosta lui parteneră de grup, Jennifer Warnes, a realizat albumul cu muzica lui Cohen FAMOUS BLUE RAINCOAT în 1986.

În 1984 a scris scenariul şi a regizat filmul de o

jumătate de oră *I Am A Hotel,* care a primit premiul întâi la Festival International de Télévision din Montreux. A colaborat cu Lewis Furey (sânger/ songwriter) la Night Magic, o operă rock filmată, pentru care a câştigat premiul canadian Juno la secţiunea „Best Movie Score", în 1985. Cohen a jucat chiar şi rolul unui şef al Interpolului în serialul produs de NBC, *Miami Vice.*

Leonard Cohen a influenţat generaţii de muzicieni, fiind fondator de stil, model muzical şi uman. Artişti ca Nick Cave, Ian McCulloch şi Morrissey au fost influenţaţi de muzica sa. Grupul The Sisters Of Mercy şi-a luat numele de la una din piesele lui mai vechi.

În 1991 a apărut albumul I'M YOUR FAN, dedicat lui de artişti printre care Nick Cave, grupurile Pixies, R.E.M. House Of Love, Cole Lloyd şi alţii. La Cracovia, în Polonia, există un festival anual Leonard Cohen.

More Best Of (1997), Cohen Live (1994), The Future (1992), I'm Your Man (1988), Various Positions (1985), Recent Songs (1979), Death Of A Ladies' Man (1977), Best Of Leonard Cohen (1975), New Skin For The Old Ceremony (1974), Songs Of Love And Hate (1971), Songs From A *Room (1969), Songs Of Leonard Cohen (1968)*

Nat „King" Cole

Născut Nathaniel Adams Coles, la 17 martie 1916, în Montgomery, Alabama, SUA, d. 15 februarie 1965. Tatăl lui era preot la First Baptist Church. În 1921 s-a mutat împreună cu familia la Chicago. La patru ani a învăţat să cânte la pian după ureche, ascultând-o pe mama sa, care era dirijor de cor în biserică. La 12 ani a luat lecţii de pian clasic, iar în şcoală a învăţat să cânte jaz. Prima sa apariţie scenică a avut loc în spectacolul Shuffle Along, alături de fratele lui, Eddie (bass). A lucrat apoi în Los Angeles, la Century Club.

În 1939, Cole a înfiinţat un trio împreună cu Oscar Moore (guiţar) şi Wesley Prince (bass). În 1943 a înregistrat *Straighten Up And Fly Right* la casa de discuri Capitol. Piesa a devenit repede un mare hit şi a fost urmată de *Sweet Lorraine, It's Only A Paper Moon, (Get*

Your Kicks) On Route 66, *(I Love You) For Sentimental Reasons* şi *The Christmas Song*. Cole colabora cu aranjori ca Nelson Riddle, Gordon Jenkins, Ralph Carmichael, Pete Rugolo şi Billy May. În 1948 a înregistrat *Nature Boy* (un hit number 1), fiind acompaniat de Frank Devol's Orchestra. Doi ani mai târziu, alături de Les Baxter, a făcut aranjamentele muzicale pentru *Mona Lisa*, cea mai populară piesă a sa. Succesul lui Cole a fost întărit de hituri ca *Too Young, Faith Can Move Mountains, Because You're Mine, Unforgettable, Somewhere Along The Way, Funny (Not Much), Pretend, Can't I? Answer Me, My Love, Smile, Darling Je Vous Aimé Beaucoup, The Sand And The Sea, A Blossom Fell, When I Fall in Love* şi altele. Albumele AFTER MIDNIGHT (cu Trio), LOVE IS THE THING, JUST ONE OF THOSE THINGS, COLE ESPAÑOL şi THE VERY THOUGHT OF YOU s-au vândut foarte bine şi au petrecut mai multe săptămâni în topuri.

În anii '50 a apărut în filme ca *Blue Gardenia, China Gate*, *Night Of The Quarter Moon*, *St. Louis Blues.* Alături de Stubby Kaye a apărut în *Cât Ballou* (1965), cântând piesele western care au alcătuit coloana sonoră a filmului. În deceniul care a urmat a continuat să înregistreze şi să susţină concerte în peste 100 de oraşe. Au apărut piesele *Those Lazy Hazy Crazy Days Of Summer,* propria versiune a piesei *Let There Be Love,* şi multe altele.

În afară de muzică şi filme, Cole a prezentat şi o emisiune TV, devenind astfel primul prezentator de culoare, şi a militat pentru drepturile cetăţenilor negri. A murit în 1965 de cancer pulmonar.

The Vocal Classics 1947 – 1950 (1996), Spotlight On Nat „King" Cole (1995), Swingin' Easy Down Memory Lane (1995), The Greatest Hits (1994), Mis Mejores Canciones (1993), At The Movies (1992), The Christmas Song (1992), Jazz Encounters (1992), Nat „King" Cole (1992), Sweet Hour Of Prayer (1992), The Unforgettable Nat King Cole (1992), The Trio Recordings, Vol. 1, 2, 3, 4, 5 (1991), Cole, Christmas & Kids (1990), Let's Fall in Love (1989), Unforgettable (1989), Best Of Nat „King" Cole

(1968), L-O-V-E (1965), Ramblin' Rose (1962), The Billy May Sessions (1961), At The Sands (1960), Big Band Cole (1959), Everytime I

Feel The Spirit (1959), To Whom It May Concern (1959), Cole Español, Vol. 1 (1958), Just One Of Those Things (1957), Ballads Of The Day (1956), *The Complete After Midnight Sessions (1956), Love Is The Thing (1956), The Piano Style Of Nat „King" Cole (1955)*

Natalie Cole

Născută la 6 februarie 1950, în Los Angeles, California, SUA, Natalie este fiica celebrului pianist şi vocalist Nat King Cole. A început să cânte încă de la vârsta de 11 ani. În 1973 i-a întâlnit pe compozitorii şi producătorii Chuck Jackson şi Marvin Yancey, iar un an mai târziu a luat parte împreună cu aceştia la înregistrările făcute în studioul Curtum al lui Curtis Mayfield. În 1975 a debutat, ca şi tatăl ei, tot la casa de discuri Capitol, cu piesa *This Will Be,* care a devenit hit Top 10 în SUA, urmată de *I've Got Love On My Mind* şi *Our Love* (din 1977). În 1983 s-a mutat la casa de discuri Epic şi a realizat ultimul ei album în colaborare cu Yancey şi Jackson. În anii '80 dependenţa de droguri şi-a pus amprenta atât pe viaţa personală, cât şi pe cariera cântăreţei. Şi-a revenit însă în 1987 realizând albumul EVERLASTING, care a generat 3 hit single-uri: *Jump Start, I Live For Your Love* şi *Pink Cadillac,* precum şi o piesă cântată de tatăl ei în 1957, *When I Fall in Love*. În 1991 a înregistrat o piesă, tribut adus lui Nat „King" Cole, celebra *Unforgettable,* de pe albumul cu acelaşi titlu, apărut la Elektra, album ce a câştigat 7 premii Grammy. A continuat cu TAKE A LOOK, numeroase turnee şi înregistrări pentru televiziune cu orchestra condusă de Nelsson Riddle. În 1994 a participat la înregistrarea albumului RHYTHM, COUNTRY & BLUES, alături de o serie de alţi artişti.

Stardust (1996), Holly & Ivy (1994), Take A *Look (1993), I've Got Love On My Mind (1992), Unforgettable (1991), Good To Be Back (1989), Everlasting (1987), The Natalie Cole Collection (1987), Dangerous (1985), I'm*

Ready (1983), Happy Love (1981), Don't Look Back (1980), I *Love You So (1979), We're The Best Of Friends (1979), Natalie Live! (1978), Thankful (1977), Unpredictable (1977), Natalie (1976), Inseparable (1975)*

Albert Collins

Născut la 3 octombrie 1932, în Leona, Texas, SUA, d. 24 noiembrie 1993, în Las Vegas, cel care avea să devină unul dintre cei mai mari chitarişti, a crescut ascultându-l pe Clarence „Gatemouth".

Brown şi pe vărul său, Willow Young. Primele sale single-uri au fost piese instrumentale şi au apărut în 1958 la case de discuri locale. *The Freeze* şi *Frosty,* compuse în această perioadă, aveau să devină standarde blues. A fost descoperit de membrii grupului Canned Heat în 1966. La sfârşitul anilor '60 a început să cânte şi cu vocea, compunând şi înregistrând o serie de albume de studio şi live. Supranumit şi „The Master Of Telecaster", Albert Collins a influenţat numeroşi muzicieni, cum ar fi, de exemplu, Robert Cray.

Rockin' With The Iceman (1998), The Hot 'Cool' Sound of Albert Collins (1998), Iceman Cometh (1996), Albert Collins & The Icebreakers (1995), Live 92/93 (1995), Collins Mix (1993), Molten Ice (1992), The Complete Imperial Recordings (1991), Iceman (1991), Cold Snap (1986), Ice Cold Blues (1986), Showdown (1985), Live în Japan (1984), Don't Lose Your Cool (1983), Live în Japan (1982), Frozen Alive! (1981), Frostbite (1980), With Barrelhouse Live (1978), Ice Pickin' (1978), There's Gotta Be A Change (1971), The Complete Albert Collins (1970), The Cool Sound Of Albert Collins (1965), Truckin' With Albert Collins (1969), Love Can Be Found Anywhere (1969), Trash Talkin' (1969)

Phil Collins

Născut la 30 ianuarie 1951, în Chiswick, Londra, Anglia, Phil Collins nu este numai un vocalist şi drummer de excepţie, ci şi un compozitor foarte apreciat. În afară de Genesis, Collins a cântat şi cu Brand X. Cariera sa solo a debutat în 1981, cu albumul FACE VALUE, care a apărut

după despărţirea de soţia sa şi a devenit number one în topurile britanice, unde a rămas vreme de 5 ani. Cu toate acestea, nu a părăsit Genesis. A urmat un alt album, HELLO, I MUST BE GOING, de pe care piesa cover după compoziţia Supremes, *You Can't Hurry Love,* a fost hit în 1982. Collins a lucrat şi ca producător şi session drummer, colaborând cu artişti ca John Martyn, Robert Plant, Adam And The Ants, Frida, Eric Clapton, Brand X, Howard Jones şi alţii. *Against All Odds*, din coloana sonoră a filmului cu acelaşi nume, a ajuns în fruntea clasamentelor din SUA. La câteva săptămâni de la realizarea ei a apărut într-un episod din serialul TV *„Miami Vice".* A cântat la tobe în faimoasa Band Aici la single-ul *Do They Know It's Christmas,* şi a cântat în duet cu Philip Bailey piesa *Easy Lover*, după care a realizat NO JACKET REQUIRED, care a fost number one în majoritatea topurilor din întreaga lume.

Pe data de 13 iulie acelaşi an, a apărut la două concerte diferite în aceeaşi zi: la Live Aici pe Wembley şi în Philadelphia. Câteva ore mai târziu a cântat alături de Jimmy Page, Robert Plant şi Eric Clapton.

Duetul său cu Marilyn Martin, *Separate Lives,* din coloana sonoră a filmului *White Nights* a fost un alt mare succes de top. Anul 1986 şi l-a petrecut cântând cu trupa lui Eric Clapton, iar un an mai târziu a interpretat rolul unui jefuitor de trenuri în filmul *Buster.* Cel de-al patrulea album solo a fost realizat în 1989 şi a generat noi single-uri. La începutul anilor '90 a cântat cu David Crosby pe albumul acestuia, THOUSAND ROADS, şi a jucat în filmul *Frauds.* BOTH SIDES din 1993 a ajuns number 1 în Marea Britanie. În ciuda succesului personal, a continuat să cânte cu Genesis, până în aprilie 1996, când a anunţat că va părăsi trupa. În acelaşi an a realizat DANCE INTO THE LIGHT, produs împreună cu Hugh Padgham. Albumul conţine printre multe altele şi un cover după o piesă Bob Dylan, *The Times They Are A-Changin,* iar trupa care l-a acompaniat pe Phil la înregistrarea lui a fost compusă din Nathan East (bass), Brad Cole (keyboards), Daryl Stuermer (lead guiţar), Ronnie Caryl (rhythm guiţar), Amy Keys &

Arnold McCuller (vocals) şi Vine St. Homs (Harry Kim, Daniel Fornero, Arturo Velasco, Andrew Woolfolk).

Hits (1998), Dance Into The Light (1996), Both Sides (1993), Serious Hits... Live! (1990), But Seriously (1989), 12"Ers (1987), No Jacket Required (1985), Hello, I Must Be Going (1982), Face Value (1981)

Colosseum

Grup jaz-rock format în 1968 de Jon Hiseman (n. 21 iunie 1944, în Londra, Anglia; drums, percussion), Tony Reeves (n. 18 aprilie 1943, în Londra, Anglia; bass) şi Dave Greenslade (n. 18 ianuarie 1943, în Woking, Surrey, Anglia; organ, piano, vibraţihone), după destrămarea grupului lui John Mayall, Bluesbreakers 89, în care au cântat Dick Heckstall-Smith (n. 26 septembrie 1934, în Ludlow, Shropshire, Anglia; saxophones), Reeves şi Hiseman. Greenslade părăsise în acelaşi an grupul lui Chris Farlowe, Thunderbirds. Lor li s-a alăturat mai întâi Jim Roche, şi câteva săptămâni mai târziu, James Litherland (n. 6 septembrie 1949, în Manchester, Anglia; guiţar, vocals). Înainte de a cânta cu Mayall, Hiseman şi Heckstallămith au cântat cu Graham Bond Organisation şi au apărut pe albumul lui Jack Bruce, THINGS

WE LIKE, alături de John McLaughlin. Hiseman mai cântase cu Jack Bruce în The Mike Taylor Trio.

Primul LP Colosseum a fost THOSE WHO ARE ABOUT TO DIE SALUTE YOU, din 1969, şi conţine o versiune a piesei lui Graham Bond, *Walking în The Park.* A urmat albumul VALENTYNE SUITE, din noiembrie 1969, realizat la casa de discuri Vertigo. Litherland a părăsit apoi grupul pentru a înfiinţa Mogul Trash, iar Tony Reeves a plecat pentru a produce o serie de trupe daneze. Au venit Mark Clarke (bass), Dave Clempson (ex-Bakerloo; guiţar) şi Chris Farlowe (vocals). În această formulă au înregistrat DAUGHTER OF TIME, album ajuns number 23 în topurile britanice. S-au mutat apoi la Bronze label, care a editat un album COLOSSEUM LIVE în 1971 şi THE COLLECTORS COLOSSEUM, un an mai târziu. Trupa s-a destrămat în 1971. Clem Clempson l-a înlocuit pe Peter Frampton în

Humble Pie, Chris Farlowe a plecat mai târziu la Atomic Rooster, Dick Heckstall-Smith a înregistrat un album solo, iar Dave Greenslade a înfiinţat propriul său grup, Greenslade.

Hiseman şi Clarke au înfiinţat Tempest, dar după două albume mediocre, în 1975 au înfiinţat Colosseum II cu Gary Moore (guiţars, ex-Thin Lizzy), Neil Murray (bass, mai târziu la Whitesnake), Don Airey (keyboards, mai târziu la Rainbow) şi Mike Starrs (vocals). Au urmat trei albume, după care trupa s-a desfiinţat din nou. Mark Clarke a plecat la Uriah Heep, iar Jon Hiseman a cântat ani de zile cu trupele soţiei sale, Barbara Thompson.

În 1994, vechii membri s-au reunit pentru un turneu european, un LP live şi o casetă video cu clipuri realizate în concerte.

În 1996 s-au întâlnit de mai multe ori pentru a compune piese noi şi pentru a repeta. În martie ’97 au realizat un nou LP intitulat BREAD AND CIRCUSES.

Primele patru albume ale grupului au fost reeditate pe CD în 1998.

Bread And Circuses (1997), Colosseum Live (s) – The Reunion Concerts (1995), Colosseum Live (1992), Those Who Are About To Die Salute You/ Valentyne Suite (1990), The Grass Is Greener (1971), Collectors Colosseum (1971), Colosseum Live (1971), Daughter Of Time (1996), Valentyne Suite (1969), Those Who Are About To Die Salute You (1969).

The Communards

Grup înfiinţat în 1985 de Jimmy Somerville (n. 22 iunie 1961, Glasgow, Scoţia, ex-Bronskie Beat; vocals) şi Richard Coles (n. 23 iunie 1962, în Northampton, Anglia; piano), numit la început Committee. Au debutat cu o piesă disco, *You Are My World,* care a ajuns în Top 30, fiind urmată de *Disenchanted.* Primul lor LP, THE COMMUNARDS, a ajuns number 2 în Marea Britanie. În 1986, cu o versiune proprie a piesei lui Harold Melvin, *Don’t Leave Me This Way,* au intrat pe prima poziţie în topuri. Alături de Sommerville la voce era Sarah Jane

Morris. A urmat un alt hit Top 10, *Se Cold The Night*, iar după un lung turneu, albumul RED, care a generat single-ul *Tomorrow.* Communards au reintrat în Top 5 cu o piesă a Gloriei Gaynor, *Never Can Say Goodbye*.

În 1988 au mai intrat în clasamente cu *For A Friend* şi *There's More To Love,* după care Somerville s-a concentrat mai mult asupra carierei sale solo.

În 1994 a apărut o colecţie Communards care cuprinde cele mai bune piese ale grupului.

Heaven (1994), Red (1987), The Communards (1986)

The Connells

Grup înfiinţat în 1984 de fraţii Mike (guiţar, vocals) şi David Connell (bass), care i-au recrutat apoi pe Doug Macmillan (vocals/guiţar) şi John Schultz (drums) pentru a cânta în concertele susţinute pe plan local. Au semnat apoi cu Demon Records a lui Elvis Costello, la care au înregistrat DARKER DAYS, un disc pe care aveau să-l reproducă în 1986. Înainte de înregistrarea acestuia, Peele Wemberley l-a înlocuit pe Schultz la tobe, iar în grup a fost cooptat şi chitaristul George Huntley. O serie de turnee le-a consolidat cariera, iar în 1987, The Connells au reuşit să semneze un contract cu TVT Records, care le-a editat un nou LP, BOYLAN HEIGHTS (1987), LP ce a condus în topurile de colegiu. Produs de Mitch Easter, albumul cuprinde piese ca *Over There*, primul lor succes comercial de radio. În 1988 grupul a realizat FUN & GAMES (1989), urmat de ONE SIMPLE WORD (1990), de pe care *Stone Cold Yesterday* a intrat în topurile alternative. Au urmat o serie de alte concerte şi, în 1991, cooptarea lui Steve Potak (piano, organ, keyboards).

Deşi avea la activ patru albume foarte bine primite, grupul nu a reuşit să ajungă în linia întâi. În 1993 a apărut RING, produs de Lou Giordano (Goo Goo Dolls, Paul Westerberg, Sugar) de pe care primul single, *Slackjawed,* a fost un hit alternativ, iar clipul video care l-a acompaniat a fost şi acesta un succes, la MTV. De-abia piesa *'74 – '75* a reuşit însă să propulseze The Connells spre un succes neaşteptat. Aceasta a intrat în Top 20 din 13 ţări, iar

albumul RING a fost cel mai bine vândut LP rock independent al anului. Doi ani mai târziu au recidivat cu WEIRD FOOD & DEVASTATION, produs de Tim Harper. Albumul cuprinde 14 piese, selectate din 23.

În 1998 a apărut o colecţie live, care cuprinde cele mai bune piese ale trupei.

Still Life (1998), Weird Food & Devastation (1996), New Boy (EP, 1994), Ring (1993), One Simple Word (1990), Fun And Games (1989), Boylan Heights (1987), Darker Days (1985)

Ry Cooder

Născut Ryland Peter Cooder, la 15 martie 1947, în Los Angeles, California, SUA, Ry a învăţat să cânte la chitară încă din copilărie, de la Gary Davis, iar la 17 ani era deja membru al unui grup blues, alături de Jackie DeShannon. În 1965 a înfiinţat The Rising Sons cu Taj Mahal şi Ed Cassidy (drums), grup ce s-a desfiinţat înainte de a scoate vreun album. Producătorul Terry Melcher l-a angajat pe Ry ca muzician de studio şi astfel a colaborat cu Paul Revere & The Raiders. Pentru o scurtă perioadă a mai cântat cu Captain Beefheart & His Magic Band, înregistrând albumul SAFE AS MILK. A mai colaborat cu Randy Newman, Little Ficat, Van Dyke Parks şi Rolling Stones. Propriul său album de debut cuprinde piese compuse de Leadbelly, Sleepy John Estes şi Blând Willie Johnson. A fost urmat de INTO THE PURPLE VALLEY, la care au colaborat Jim Keltner şi Jim Dickinson. A continuat cu BOOMER'S STORY, iar în 1974 cu PARADISE AND LUNCH, care l-a lansat cu adevărat. La LP-ul CHICKEN SCHIN MUSIC şi-au adus aportul Flaco Jiminez şi Gabby Pahinui, cu primul înregistrând de altfel şi setul SHOWTIME. Stilul său, influenţat de muzica jamaicană, a fost supus apoi redirecţionării spre jaz. Aşa a apărut JAZZ, un tribut adus erei dixieland. BOP TILL YOU DROP, o colecţie rock pe care apare şi Chaka Khan, cuprinde piese ca *Little Sister, Go Home Girl* şi *Don't Mess Up A Good Thing*. BORDERLINE şi THE SLIDE AREA i-au succedat alături de piese pentru coloanele sonore ale unor filme ca

THE LONG RIDERS, PARIS, TEXAS şi CROSSROADS. GET RHYTHM a apărut după o pauză de cinci ani. În 1992, Cooder a cântat alături de Nick Lowe, Jim Keltner şi John Hiatt sub numele de Little Village.

End Of Violence (1997), Buena Vista Social Club (1997), Musicby Ry Cooder (1995), Meetinghy The River (1993), Trespass (1992), Johnny Handsome (1989), Pecos Bill (1988), Get Rhythm (1987), Crossroads (1986), Blue City (1986), Álamo Bay (1985), Streets Of Fire (1984), The Slide Area (1982), Borderline (1980), Bop Till You Drop (1978), Jazz (1978), Chicken Skin Music (1976), Showtime (1976), Paradise And Lunch (1974), Boomer's Story (1972), Into The Purple Valley (1972), Ry Cooder (1970)

Sam Cooke

Născut Sam Cook, la 22 ianuarie 1931, în Clarksdale, Mississippi, SUA, d. 11 decembrie 1964, la Los Angeles, California, SUA. Fiind fiu de preot, a debutat alături de fratele şi surorile lui în cvartetul baptist The Soul Children. În adolescenţă a cântat cu Highway QC şi Soul Stirrers (1951 – 1956). Cooke a înregistrat primul său single, *Loveable/Forever*, sub pseudonimul Dale Cook. Au urmat piese ca *You Send* Me (un cântec scris de fratele său), *Only Sixteen* şi *Wonderful World,* după care, în 1960 a semnat cu RCA, unde deja consacratul cântăreţ a înregistrat *Chain Gang* (1960), *Cupid* (1961), *Twistin' The Night Away* (1962) şi multe altele. Cooke a înfiinţat apoi două case de discuri, Sar şi Derby. Cariera sa a continuat cu (AM'T THAT) GOOD NEWS şi GOOD TIMES. La data de 11 decembrie 1964, în urma unei altercaţii cu o prostituată, Sam a fost împuşcat mortal de managerul unui motel din Los Angeles. Piesele sale au fost editate pe zeci de albume care au apărut după dispariţia sa, iar multe dintre ele au fost interpretate de-a lungul timpului de artişti ca Rod Stewart, Cât Stevens, Art Garfunkel, grupurile The Animals, Rolling Stones, Otis Redding, Aretha Franklin, Smokey Robinson şi mulţi alţii.

Sar Records Story (1994), His Earliest Recordings (1991), Heaven Is My Home (1988), 20 Greatest Hits

(1987), The Man & His Music (1986), Solitude (1984), Fabulous Sam Cooke (1983), Havin' A Party (1981), When I Fall in Love (1979), Golden Age (1976), Sings The Billie Halliday Story (1976), Golden Sounds (1972), Two Sides Of Sam Cooke (1970), Only Sixteen (1969), Sam's Songs (1969), The One And Only Sam Cooke (1969), Cha, Cha, Cha (1969), The Late & Great Sam Cook (1969), The Man Who Invented Soul (1968), The

Unforgettable Sam Cooke (1966), Best Of, Vol. 2 (1965), Shake (1965), Gospel Soul Of Sam Cooke & The Stirres (1964), Sam Cooke At The Copa (1964), Ain't That Good News (1964), Soul Stirres (1964), Mr. Soul (1963), Live At The Harlem Square Club (1963), Sam Cooke's Night Beat (1963), The Best Of (1962), Twistin' The Night Away (1962), Cooke's Tour (1960), Hit Kit (1969), My Kind Of Blues (1961), Swing Low (1960), I *Thank God (1960), The Wonderful World Of Sam (1960), Tribute To The Lady-Billie Halliday (1969), Encore (1958), Sam Cooke (1958)*

Chick Coreea

Născut Armando Anthony Coreea, la 12 iunie 1941, în Chelsea, Massachusetts, SUA, pianistul, compozitorul şi aranjorul muzical Chick Coreea şi-a început cariera cântând în trupele lui Mongo Sântămăria şi Willie Bobo (1962 – 63). În 1964 a intrat în grupul trompetistului Blue Mitchell şi a avut şansa să înregistreze câteva dintre propriile sale compoziţii la casa de discuri Blue Note. Primul său LP a apărut în 1966 cu titlul: TONES FOR JOAN'S BONES. În 1968 a cântat cu Miles Davis, luând parte la înregistrarea mai multor albume ale acestuia. În 1970 a înfiinţat un grup de jaz, Circle, cu Dave Holland, Barry Altschul şi mai apoi cu Anthony Braxton. Un an mai târziu a renunţat însă la acest grup, formând celebra Return To Forever, cu Flora Purim (vocals), Airto Moreira (percussion), Stanley Clarke (bass) şi Joe Farrell. După o serie de albume, Purim şi Airto au plecat, iar Chick l-a cooptat pe Bill Connors, înlocuit apoi de Al Dimeola. Stanley Clarke l-a adus pe Lenny White (drums) şi a trecut la bas-ul electric, în timp ce Coreea a adăugat

sintetizatoare.

În anii ’70 grupul a avut un succes foarte mare, dând concerte cu săli pline şi reuşind să atragă spre jaz chiar şi tinerele generaţii. În acest timp, fiecare membru avea propriile proiecte solo, ceea ce a însemnat o schimbare permanentă a componenţei. În 1980, grupul s-a desfiinţat, iar Coreea a creat The Chick Coreea Elektric Band şi apoi The Chick Coreea Akoustic Band. A mai cântat cu numeroşi muzicieni, ca Herbie Hancock şi Michael Brecker. Din 1985 a înregistrat la casa de discuri GRP Records, alături de John Păţitucci (bass) şi Dave Weckl (drums).

În 1992, Chick şi-a îndeplinit visul, înfiinţând propria sa casă de discuri, Stretch Records, alături de managerul său, Ron Moss. La aceasta a editat albume ca THREE QUARTETS, TOUCHSTONE, TAP STEP, LIVE ÎN MONTREUX şi CHICK COREA &

FRIENDS: Remembering Bud Powell, Roy Haynes, Kenny Garrett, Christian McBride, Joshua Redman, Wallace Roney. În 1996 a înregistrat concerte pentru pian, de Mozart, cu Bobby McFerrin şi cu orchestra de cameră St. Paul, concerte care au apărut pe albumul editat de casa de discuri Sony, sub numele CLASSICAL’S THE MOZART SESSIONS. De altfel, el însuşi a compus muzică clasică pentru pian, încă din anii ’80.

Origin (1998), The Selected Works Of Chick Coreea (1996), Expressions (1994), Verve Jazz Masters 3 (1994), The Best Of Chick Coreea (1993), Compact Jazz – The Seventies (1993), Beneath The Mask (1991), Trio Music Live în Europe (1990), Ecm Works (1985), Septet (1985), Children’s Songs (1984), Touchstone (1982), Trio Music (1982), Three Quartets (1981), Tap Step (1980), Mad Hatter (1978), The Leprechaun (1976), My Spanish Heart (1976), Inner Space (1972), Return To Forever (1972), Early Circle (1970), Early Days (1970), Piano Improvisations, Volume 1 (1970), Piano Improvisations, Volume 2 (1970), Song Of Singing (1970), Now He Sings, Now He Sobs (1968)

Corrosion Of Conformity

Grup hardcore cunoscut iniţial ca No Labels, înfiinţat în Raleigh, North Carolina, în 1982, de Reed Mullin (drums), Woody Weatherman (guiţar) şi Mike Dean (bass/vocals). La albumul EYE FOR AN EYE a mai colaborat şi Eric Eyke (vocals). A urmat ANIMOSITY şi o serie de apariţii scenice extrem de şocante datorită agresivităţii lor extreme. La realizarea LP-ului TECHNOCRACY a contribuit Simon Bob (ex-Ugly Americans; vocals). Din păcate, după această apariţie, grupul i-a pierdut pe Simon Bob şi pe Dean, ceea ce a dus la destrămarea sa. Corrosion Of Conformity s-a refăcut însă în formula: Mullin, Weatherman, Karl Agell (vocals, ex-School Of Violence), Pepper Keenan (guiţar, vocals) şi Phil Swisher (bass). După turnee alături de DRI şi Danzig au semnat un nou contract de înregistrare şi au realizat albumul BLÂND. Piesa *Vote With A Bullet,* concertele şi apariţia alături de Soundgarden au dus la reabilitarea grupului, însă plecarea lui Agell şi a lui Swisher a creat din nou probleme. La albumul DELIVERANCE, Keenan a preluat postul de lead vocals, iar stilul lor a început să se îndepărteze din ce în ce mai mult de cel iniţial, suferind diverse influenţe.

Wiseblood (1996), Deliverance (1994), Blând (1991), Technocracy (1987), Eye For An Eye/Six Songs With Mike Singing (1983)

Country Joe & The Fish

Cvintet din Berkeley, California, SUA, înfiinţat în 1965 şi cunoscut iniţial ca The Instant Action Jug Band. Membrii săi de bază sunt Country Joe McDonald (n. 1 ianuarie 1942, EI Monte, California, SUA; vocals) şi Barry Melton (n. 1947, Brooklyn, New York, SUA; guiţar). Printre primele înregistrări se numără şi *I Feel Like I'm Fixin' To Die Rag* (1965), un atac virulent la adresa războiului din Vietnam. Formulei iniţiale i s-a mai adăugat David Cohen (guiţar/keyboards), Paul Armstrong (bass) şi John Francis Gunning (drums). În această componenţă au înregistrat un EP, după care, în 1967, Armstrong şi Gunning au fost

înlocuiţi de Bruce Barthol şi Gary Chicken' Hirsh. Au urmat ELECTRIC MUSIC FOR THE MIND AND BODY, care include piese ca *Section 43, Bass Strings* şi altele. Albumul I FEEL LIKE I'M FIXIN' TO DIE, din 1967, conţine o piesă tribut dedicată lui Janis Joplin, intitulată chiar *Janis.* Cu albumul TOGETHER, cariera grupului a început să intre însă în declin. HERE WE ARE AGAIN a fost realizat cu ajutorul unor muzicieni ca Peter Albin şi Dave Getz, de la Big Brother And The Holding Company, Mark Kapner (keyboards), Doug Metzner (bass) şi Greg Dewey (drums, fost la Mad River). În această componenţă au înregistrat şi ultimul album, C.J. FISH. Formula iniţială, în care au înregistrat primele trei albume, a fost refăcută pentru o scurtă perioadă, între 1976 şi 1977, iar rezultatul acestei reuniuni s-a materializat în albumul REUNION, care a fost însă dezamăgitor.

Live! Fillmore West 1969 (1996), Collectors Items (1994), Best Of (1983), Animal's Tracks (1983), The Life And Times Of Country Joe & The Fish (From Haight-Ashbury To Woodstock) (1981), Early Years (1981), Reunion (1977), Essential (1976), C.J. Fish (1970), Here We Are Again (1969), Together (1968), I Feel Like I'm Fixin' To Die (1967), Electric Music For The Mind And Body (1967)

Cowboy Junkies

Grup canadian înfiinţat de Michael Timmins (n. 21 aprilie 1959, Montreal, Canada; guiţar) şi Alan Anton (n. Alan Alizojvodic, 22 iunie 1959, Montreal, Canada; bass), alături de sora lui Timmins, Margo (n. 27 iunie, 1961, Montreal, Canada; vocal), şi fratele lui, Peter (n. 29 octombrie 1965, Montreal, Canada; drums).

Primul lor album, WHITES OFF EARTH NOW! a fost înregistrat într-un studio amenajat într-o casă particulară şi cuprinde piese cover ale unor compoziţii Bruce Springsteen, Robert Johnson şi alţii. Cel'de-al doilea, THE TRINITY SESSION, a fost făcut cu ajutorul unui singur microfon, într-o biserică din Toronto, şi include o variantă proprie a piesei *Blue Moon,* reintitulată *Blue Moon*

Revisited (Song For Elvis) şi piese country clasice ca *I'm. Se Lonesome I Could Cry,* a lui Hank Williams, *Walking After Midnight,* ca şi piese ale lui Lou Reed şi Patsy Cline. În 1990 a apărut THE CAUTION HORSES (care cuprinde şi o piesă a lui Neil Young), iar doi ani mai târziu, albumul BLACKEYED MAN, însoţit de un concert susţinut la Royal Albert Hall din Londra.

Lay It Down (1996), 200 More Miles: Live Performances 1985 – 1994 (1995), Pale Sun, Crescent Moon (1993), Live! (1992), Black Eyed Man (1992), This Street That Man This Life (EP, 1992), The Caution Horses (1990), The Trinity Session (1988), Whites Off Earth Now!! (1986)

The Cranberries

Trupă irlandeză intitulată iniţial Cranberry Saw Us, înfiinţată în 1990 în Limerick, Irlanda, de fraţii Noel Anthony Hogan (n. 25 decembrie 1971, Limerick, Irlanda; electric & acoustic guiţars) şi Michael Gerard Hogan (n. 29 aprilie 1973, Limerick, Irlanda; bass) cu Fergal Patrick Lawler (n. 4 martie 1971, Limerick, Irlanda), la tobe. Deoarece locul de solist vocal a rămas vacant după plecarea lui Niall, cei trei au dat un anunţ, la care a răspuns Dolores Mary O'Riordan Burton (n. 6 septembrie 1971, Limerick, Irlanda; vocals, electric & acoustic guiţars, keyboards). Trupa a acceptat-o imediat şi Dolores s-a apucat de treabă, compunând o piesă care a fost inclusă pe o casetă demo, realizată de grup, casetă care s-a vândut în 300 de exemplare în magazinele din Irlanda. Şi-au schimbat apoi numele în Cranberries şi au trimis înregistrări demo caselor de discuri britanice. Acestea cuprindeau piesele *Linger* şi *Dreams* şi au fost realizate în studioul Xeric, al lui Pearse Gilmore, cel care avea să le devină manager. Din mai multe case de discuri care ar fi dorit să colaboreze cu ei, Cranberries au ales Island Records, la care au înregistrat single-ul *Uncertain.* Înainte de a înregistra primul album, trupa şi-a schimbat managerul, angajându-i pe Geoff Travis şi pe Stephen Street, ca producător. Albumul de debut, EVERYBODY

ELSE IS DOING IT, So WHY CAN'T WE? realizat în 1993, a fost urmat de single-ul

Dreams, dar niciunul nu a atras atenţia scontată. A urmat single-ul *Linger* şi un turneu în SUA, în deschidere la grupurile The The şi Suede. Se pare că americanilor le-a plăcut muzica lor, privându-i chiar mai bine decât pe ceilalţi, iar postul MTV a înscris piesa *Linger* pe lista de heavy rotation. La sfârşitul anului, aceasta devenise un hit mondial. Albumul a primit de două ori platina.

În 1994 a apărut un nou LP, intitulat NO NEED TO ARGUE, produs de Stephen Street, album vândut şi mai bine decât precedentul. A generat hiturile *Zombie* şi *Ode to My Family*. În timpul turneului de promovare au început să circule zvonuri cum că Dolores va părăsi trupa pentru o carieră solo. Faptul că au început să lucreze la cel de-al treilea LP a spulberat însă aceste zvonuri. Bruce Fairburn, care mai lucrase şi cu Aerosmith, a fost producătorul albumului TO THE FAITHFUL DEPARTED, apărut în 1996, primul extras pe single fiind *Salvation*. Din păcate LP-ul nu s-a vândut la fel de bine ca primele două, dar a reuşit să le menţină statutul de vedete. În toamna anului 1996, grupul şi-a anulat turneele din Australia şi Europa, lăsând încă o dată loc speculaţiilor cum că O'Riordan îşi va lansa cariera solo.

Bury The Hatchet (1999), To The Faithful Departed (1997), Doors And Windows (Ecd) (1995), No Need To Argue (1994), Everybody Else Is Doing It, So Why Can't We? (1993)

Crazy Horse

Crazy Horse s-a înfiinţat în 1969, când Neil Young i-a invitat pe Danny Whitten (guiţar), Billy Talbot (n. New York, New York, SUA; bass) şi Ralph Molina (n. Puerto Rico; drums) să-l acompanieze la realizarea celui de-al doilea album al său, EVERYBODY KNOWS THIS IS NOWHERE. Succesul albumului a dus la efectuarea unui turneu şi la înregistrarea altui album, AFTER THE GOLDRUSH, însă relaţia lor a fost ameninţată de dependenţa crescândă a lui Whitten de droguri. LP-ul

CRAZY HORSE, realizat cu sprijinul lui Jack Nietzsche şi al lui Nils Lofgren, conţine piese ca *I Don't Want To Talk About It,* reluată mai apoi şi de Rod Stewart şi de grupul Everything But The Girl. Whitten a murit de o supradoză de heroină în noiembrie 1972 şi a fost înlocuit de Frank Sanpedro. Talbot şi Molina au menţinut grupul, cooptându-i pe Sonny Mone (vocals) şi Matt Piucci (guiţar). Niciun album nu le-a mai egalat însă pe primele. Împreună cu Young au înregistrat TONIGHT'S THE NIGHT şi ZUMA, acompaniaţi de chitaristul Frank

Stampedro, iar grupul a realizat CRAZY MOON, unul dintre cele mai bune albume, dar din păcate şi ultimul. Apoi Crazy Horse a rămas un grup de acompaniament al lui Neil Young, deşi în 1981 au mai avut o încercare: LEFT FOR DEAD, care cuprinde opt piese, printre care *Child Of War, IA Ever Do* şi *World Of Love.*

Left For Dead (1981), Crazy Moon (1978), At Crooked Lake (1973), Crazy Horse (1971), Loose (1971)

Cream

Grup rock înfiinţat în iulie, 1966 la Londra, compus din Jack Bruce (n. John Symon Asher Bruce, la 4 mai 1943, în Glasgow, Lanarkshire, Scoţia; bass/vocals), Eric Clapton (n. Eric Patrick Clapp, la 30 martie 1945, în Ripley, Surrey, Anglia; guiţar) şi Ginger Baker (n. Peter Baker, la 19 august 1940, în Lewisham, Londra, Anglia; drums). A debutat cu *Wrapping Paper,* urmat de single-ul *I Feel Free* şi de albumul FRESH CREAM, care a ajuns pe locul 6 în topurile britanice. DISRAELI GEARS, cel de-al doilea LP, a lansat grupul şi în SUA, unde au şi susţinut cele mai multe concerte. Compozitorul grupului era Jack Bruce, iar textierul, Pete Brown. Cel de-al treilea LP al lor, WHEELS OF FIRE, este un dublu album, înregistrat jumătate în concert şi jumătate în studio. Conţine hiturile *Crossroads* şi *White Room.* Destul de curând au apărut însă disensiuni între Baker şi Bruce, iar după realizarea albumului GOODBYE, din 1969, precedat de un turneu în SUA şi Marea Britanie, grupul s-a desfiinţat.

În 1993, cei trei membri s-au reunit pentru un singur

concert, la decernarea premiilor Rock 'n' Roll Hall Of Fame, la New York.

The Very Best Of Cream (1995), Strânge Brew: Very Best Of Cream (1983), Live Cream Volume II (1972), Live Cream Volume I (1970), Goodbye (1969), Wheels Of Fire (1968), Disraeli Gears (1967), Fresh Cream (1966)

Creedence Clearwater Revival

Grup format din John Fogerty (n. 28 mai 1945, în Berkeley, California, SUA; lead guiţar/vocals), Tom Fogerty (n. 9 noiembrie 1941, în Berkeley, California, SUA, d. 6 septembrie 1990; rhythm guiţar/vocals), Stu Cook (n. 25 aprilie 1945, în Oakland, California, SUA; bass) şi Doug Clifford (n. 24 aprilie 1945, în Palo Alto, California, SUA; drums), care au început să cânte împreună în 1959, pe când erau încă în liceu. Iniţial şi-au spus Blue Velvets, apoi Tommy Fogerty And The Blue

Velvets, nume sub care au înregistrat şi single-ul *Bonita,* apărut la o casă de discuri locală. În 1964 au semnat cu Fantasy label, care le-a impus schimbarea numelui în Golliwogs. În perioada 1965 – 67, au înregistrat 7 single-uri, printre care *Don't Tell Me No More Lies, Fight Fire* şi *Walk Upon The Water.* În 1967 cvartetul şi-a schimbat numele în Creedence Clearwater Revival.

Albumul de debut include piese Golliwogs şi câteva compoziţii noi ale lui John Fogerty, printre care *Suzie Q* şi *I Put A Spell On You*, care a ajuns pe poziţia a 11-a în topurile americane. A urmat BAYOU COUNTRY, de pe care *Proud Mary* a intrat în Top 10 atât în SUA cât şi în Marea Britanie. Albumul a primit discul de aur. GREEN RIVER le-a consolidat succesul, cuprinzând titluri ca *Green River* şi *Bad Moon Rising.* Au urmat WILLIE AND THE POOR BOYS şi COSMO'S FACTORY, care cuprinde trei gold single-uri: *Travellin' Band, Up Around The Bend* şi *Looking Out My Back Door*. Albumul PENDULUM., deşi conţine single-ul *Have You Ever Seen The Rain*, care a devenit mare hit, a fost în ansamblu o dezamăgire. La vremea apariţiei sale se pare că fraţii Fogerty începuseră să nu se mai înţeleagă, lucru care a afectat şi activitatea grupului. Tom Fogerty a

plecat în februarie 1971, grupul continuând ca trio, cu turnee în SUA, Europa, Australia şi Japonia, şi cu albumul MARDI GRAS. În iulie 1972, Creedence Clearwater Revival s-a desfiinţat oficial. Moartea lui Tom Fogerty, în 1990, a pus capăt oricărei speranţe de reunire a grupului.

Best Of Vol. 1, 2 (1988), Hey Tonight (1988), Complete Hits (1988), Chronicle, Vol. 2: 20 Great CCR Classics (1986), Creedence Clearwater Revival 1969 (1985), The Movie Album (1985), Music For Millions (1984), Singles 68/72 (1983), Hits Album (1982), Creedence Country (1981), Chooglin' (1981), The Concert (1980), Greatest Hits (1979), Hot Stuff (1977), Chronicle: The 20 Greatest Hits (1976), Down On The Corner (1976), Live în Europe (1973), More Creedence Gold (1973), Creedence Gold (1972), Mardi Gras (1972), Creedence Clearwater Revival 1970 (1970), Live At The Albert Hall (1970), Pendulum (1970), Cosmo's Factory (1970), Green River (1969), Willy And The Poor Boys (1969), Creedence Clearwater Revival 1968/69 (1969), Bayou Country (1968), Creedence Clearwater Revival (1968)

Bing Crosby

Născut Harry Lillis Crosby, la 3 mai 1903, în Tacoma, Washington, SUA, d. 14 octombrie 1977.

Crosby şi-a luat numele după un personaj de benzi desenate apărute în ziarul local şi de care era fascinat în copilărie. După ce a cântat în liceu cu trupe de jaz, la universitate a cântat împreună cu Al Rinker, amândoi abandonându-şi studiile pentru a intra in showbusiness. Prima oară au fost angajaţii lui Paul Whiteman, după care, cooptându-l pe Harry Barris, au format un trio, The Rhythm Boys, cu care au înregistrat *Mississippi Mud*, *I'm Coming Virginia* şi au apărut în filmul *The king of jazz* (1930). Crosby s-a decis apoi pentru cariera solo. A colaborat cu mulţi oameni de jaz, cum ar fi Jimmy şi Tommy Dorsey, Joe Venuti şi Bix Beiderbecke. Succesul său a venit foarte repede, fiind mult ajutat şi de difuzarea pieselor sale la radio, care la acea vreme domina industria de divertisment. A apărut şi într-o mulţime de filme şi pe

sute de înregistrări, dintre care multe au fost mari hituri. La începutul anilor ’40 a jucat într-o serie de comedii, alături de Bob Hope şi Dorothy Lamour. În anii ’50, Crosby a lucrat în radio şi în televiziune, susţinând însă şi o serie de concerte şi făcând tot mai multe înregistrări. La radio şi TV a lucrat cu vedete că Al Jolson, Connée Boswell, Dinah Shore, Judy Garland, Armstrong, Hope şi fratele lui, Bob Crosby.

De la jumătatea anilor ’60 a apărut însă din ce în ce mai rar. La 14 octombrie 1977, Bing Crosby a avut probleme în timpul unei partide de golf, pe un teren din Spania, după care s-a stins din viaţă.

The Complete Decca Christmas Songhook (1998), Love Songs (1997), My Favorite Country Songs (1996), Bing Crosby And Friends (1995), Bing-His Legendary Years 1931 – 1957 (1993), The Great Years (1993), 16 Most Requested Songs (1992), Christmas With Bing (1992), The Jazzin’ Bing Crosby 1927 – 1940 (1992), Bing Crosby’s Christmas Classic (1977), When Irish Eyes Are Smiling (1971), Bing’s Buddies (1951)

Crosby, Stills, Nash & Young

Grup înfiinţat de David Crosby (n. 14 august 1941, în Los Angeles, California, SUA), Stephen Stills (n. 3 ianuarie 1945, în Dallas, Texas, SUA) şi Graham Nash (n. 2 februarie 1942, în Blackpool, Lancashire, Anglia). În 1969, cei trei l-au recrutat pe Neil Young (n. 12 noiembrie 1945, în Toronto, Canada) şi, în această nouă formulă, au apărut la festivalul de la Woodstock. În 1970 au realizat albumul DÉJÀ VU, care s-a bucurat de o vânzare excelentă, fiind un succes imediat. Cuprinde titluri ca *Carry On, 4 + 20, Country Girl, Teach Your Children* (realizate cu Jerry García; guiţar) şi *Almost Cut My Hair*. În 1971 a apărut FOUR Way STREET, ca rezultat al unei succesiuni de concerte. La vremea aceea, fiecare membru era implicat într-o serie de proiecte solo, acest lucru ducând şi la destrămarea CSN & Y, în acelaşi an.

Trei ani mai târziu însă, membrii trupei s-au reunit pentru un turneu, urmat apoi de un nou LP de studio,

HUMAN HIGHWAY. După doi ani au cântat sub denumirea de Stills/Young Band, după care au intrat din nou într-un con de umbră. Abia în 1988 au mai revenit cu un album, şi anume AMERICAN DREAM, care cuprinde titluri precum *Night Song, Compass* şi *Soldiers Of Peace*. Din păcate, nu a mai urmat niciun turneu de promovare şi niciun alt proiect de LP, deşi Crosby, Stills şi Nash au realizat împreună albume şi în anii '90, printre care se numără AFTER THE STORM din 1994.

American Dream (1988), SOFar (1974), Crosby, Stills, Nash & Young (1974), 4 Way Street (1971), Déjà Vu (1970)

Sheryl Crow

S-a născut la 11 februarie 1964, în Kennet, Missouri. A început să cânte la pian încă de la 4 ani, iar la 13 a compus primul ei cântec. Când era încă la scoală cânta deja în diverse trupe.

După ce şi-a terminat studiile de muzică clasică, Sheryl Crow s-a mutat, în 1986, la Los Angeles, pentru a-şi găsi o slujbă de muzician. După numeroase încercări (lucrase chiar şi pe post de chelneriţă) a fost angajată să facă backing vocals în turneul BAD, al lui Michael Jackson. La întoarcere a devenit foarte căutată şi de alţi artişti, cum ar fi Eric Clapton, Bob Dylan, Stevie Wonder, Rod Stewart, George Harrison, Joe Cocker, Sinead O'Connor şi alţii.

Primul ei contract cu o casă de discuri a fost cel cu Giant Records, după care a semnat cu A & M, la care a înregistrat în 1993 TUESDAY NIGHT MUSIC CLUB, album ce a fost iniţial un eşec. Abia după un an, când A & M i-a sugerat să scoată pe single piesa *All I Wanna Do,* Sheryl Crow a putut să se considere lansată în cariera muzicală. Cântecul a devenit cel mai mare hit al anului 1994, ajungând number 2 în SUA şi number 4 în Marea Britanie. În primăvara lui 1997 albumul s-a vândut în peste 7 milioane de exemplare, numai în America.

În noiembrie 1994, după succesul cu TUESDAY NIGHT, Sheryl a cântat în duet cu Mick Jagger, în faţa unei audienţe de 65.000 de spectatori, la un concert din Miami. În acelaşi an a apărut şi la Woodstock II, unde a cântat

pentru 300.000 de spectatori. În anul următor a cântat în deschidere la Eagles, în concertul lor impresionant de revenire pe scena muzicală, şi a făcut turnee, atât singură, cât şi cu Joe Cocker.

La sfârşitul lui 1996 înregistrează un nou LP, care avea să câştige premiul Grammy pentru cel mai bun album rock, în februarie 1997.

My Globe Sessions (1998), Tuesday Night Music Club (1993), Sheryl Crow (1992)

Crowded House

Grup înfiinţat în 1986, în componenţa Neil Finn (n. 27 mai 1958, Te Awamutu, Noua Zeelandă, ex-Split Enz; guiţar), Paul Hester (drums), Craig Hooper (guiţar) şi Nick Seymour (bass). La început s-au numit The Mullanes, iar primul lor contract a fost cu Capitol Records. Primul care a părăsit trupa a fost Hooper, chiar înainte de realizarea albumului de debut, care a generat hituri ca *Don't Dream It's Over* (number 2) şi *Something. Se strong* (number 7), din 1987. Din păcate, cel de al doilea album nu s-a bucurat de acelaşi succes. Tim Finn (ex-Split Enz; keyboards, vocals), fratele lui Neil, a intrat şi el în grup pentru o scurtă perioadă, în 1991. Piesele *Fall At Your Feet* (1991) şi *Weather With You* (1992) au ajuns pe primele locuri în clasamente, iar albumul WOOD FACE a pătruns în Top 10 din Marea Britanie. Doi ani mai târziu, în grup a venit chitaristul Mark Hart.

Crowded House a înregistrat TOGETHER ALONE, alături de un fost membru Killing Joke, Youth. În timpul unui turneu american din 1994, Paul Hester (drums) a părăsit grupul pentru a-şi petrece mai mult timp cu familia.

Recurring Dream: The Very Best Of Crowded House (1996), Together Alone (1993), Fleadh (1994), Getting Bigger (1992), Live At The Town And Country Club (1991), Wood face (1991), Temple Of Low Men (1988), Crowded House (1986)

The Cult

Grup înfiinţat de Ian Astbury (n. 14 mai 1962, în

Heswell, Merseyside, Anglia; vocals), în 1981 şi numit mai întâi Southern Death Cult, iar pe urmă Death Cult. Haq Quereshi (drums), David Buzz' Burrows (guiţar) şi Barry Jepson (bass) au fost cei care l-au acompaniat pe Ian, iar Southern

Death Cult a debutat în 1982 cu single-ul *Moya/ Fatman*, după care au plecat în turneu cu grupul Bauhaus. În 1983 însă Astbury a renunţat la membrii grupului alcătuind Death Cult, cu Ray The Reverend Mondo (drums), Jamie Stewart (bass) şi Billy Duffy (n. 12 mai, 1959, Manchester, Anglia; guiţar). Noua formulă a debutat în 1983 cu un EP, iar după apariţia la festivalul Futurama, Mondo a fost înlocuit de Nigel Preston (d. 7 mai 1992). În anul următor trupa şi-a schimbat numele în The Cult şi a înregistrat albumul DREAMTIME, de pe care *Spiritwalker* a intrat în topurile independente. A urmat single-ul *She Sells Sanctuary*, după care Preston a părăsit grupul, fiind înlocuit mai întâi de Mark Brzezicki de la Big Country, iar apoi de Les Warner (n. 13 februarie 1961). The Cult s-au făcut cu adevărat remarcaţi odată cu apariţia albumului LOVE din 1985, de pe care au intrat în Top 20 în Marea Britanie două hit single-uri: *She Sells Sanctuary* şi *Rain.* A urmat ELECTRIC, parţial produs de Rick Rubin, şi cooptarea lui Kid Haggis Chaos (n. Mark Manning; ex-Zodiac Mindwarp, The Love Reaction; bass), pentru concertele de promovare pe care le-au susţinut. Stewart a preluat chitara ritmică, dar nu pentru multă vreme, deoarece el şi Warner au fost concediaţi în 1988. Cei rămaşi, Astbury, Stewart şi Duffy, l-au angajat pentru înregistrarea albumului SONIC TEMPLE pe Mickey Curry (drums). În 1989 au făcut un turneu mondial, avându-l de data aceasta la tobe pe Matt Sorum, şi pe Mark Taylor (ex-Alarm, Armoury Show) la keyboards. În 1990 a plecat Stewart, iar lui Sorum i s-a oferit o colaborare, pe care a şi acceptat-o, cu grupul Guns 'N' Roses. CEREMONY, realizat în 1991, cu Charley Drayton (bass) şi Mickey Curry, reîntors între timp, este o colecţie şi a fost urmat în 1994 de un nou LP, THE CULT, produs de unul dintre cei mai

apreciaţi producători, Bob Rock. Printre altele, LP-ul cuprinde o piesă dedicată memoriei fostului lider al grupului Nirvāṇa, Kurt Cobain, şi se intitulează *Sacred Life.* Grupul s-a destrămat în prima jumătate a anului 1995, din cauza lui Ian Astnury, care a plecat chiar în timpul unui turneu. Se pare însă că anul acesta a decis să se reîntoarcă, plănuind un nou turneu The Cult şi, bineînţeles, un nou LP, ce va apărea probabil în prima jumătate a anului 2000. Noul membru al grupului este Martyn LeNoble (exPorno For Pyros; bass).

The Cult (1994), Ceremony (1991), Sonic Temple (1989), Electric (1987), Love (1985), Dreamtime (1984)

Culture Club

Grup înfiinţat la Londra în 1981, în componenţa: Boy George (n. George O'Dowd, 14 iunie 1961, în Eltham, Kent, Anglia; vocals), Roy Hay (n. 12 august 1961, în Southend-on-Sea, Essex, Anglia; guiţar/keyboards), Mikey Craig (n. 15 februarie 1960, în Hammersmith, Londra, Anglia; bass) şi Jon Moss (n. 11 septembrie 1957, în Wandsworth, Londra, Anglia; drums). După ce au fost respinşi de casa de discuri EMI, Culture Club au semnat în 1982 cu Virgin Records, la care au realizat două single-uri: *White Boy* şi *I'm Afraid Of Me,* urmate de *Do You Really Want To Hurt Me?* care a asigurat grupului primul loc în clasamentele din Marea Britanie. Primul album însă, KISSING TO BE CLEVER, n-a avut succesul single-urilor. În SUA piesele lor s-au făcut cunoscute cu ajutorul MTV, ajungând chiar printre primele în topuri. În 1983, *Church Of The Poison Mind*, cântată împreună cu Helen Terry, a devenit foarte repede un alt hit Culture Club în ţara lor natală, iar *Karma Chameleon* s-a vândut în milioane de exemplare pe ambele părţi ale Atlanticului. Cariera trupei a continuat cu cel de-al doilea album, COLOUR BY NUMBERS, un alt number 1 în Marea Britanie şi number 2 în SUA. *Victims, It's A Miracle, Miss You Blând, The War Song* au fost şi acestea hituri. Între timp, presa de scandal a început să se intereseze din ce în ce mai mult de viaţa extravagantului Boy George, care în 1986, a făcut greşeala de a se confesa

că este dependent de heroină. A urmat persecutarea lui de către mass media şi chiar arestarea pentru o presupusă deţinere de canabis. Şi-a revenit un an mai târziu, când a desfiinţat trupa, în favoarea propriei cariere solistice.

This Time: 12 Worldwide Hits – The First 4 Years (1987), From Kluxury To Heartache (1986), Waking Up With The House On Fire (1984), Colour By Numbers (1983), Kissing To Be Clever (1982).

The Cure

Grup britanic, înfiinţat în anul 1976 sub numele de Easy Cure, în componenţa: Robert Smith (n. 21 aprilie 1959, în Crawley, Sussex, Anglia; guiţar/ vocals), Michael Dempsey (bass), Lol Tolhurst (drums), Port Thompson (guiţar) şi Peter O'Toole (vocals). Au început să cânte prin cluburi şi au înregistrat o casetă demo pentru Hansa Records din Germania. La scurt timp, O'Toole a plecat, la voce rămânând Smith. Au debutat în 1978 cu o piesă inspirată de opera lui Albert Camus, piesă intitulată *Killing An Arab*, care a fost editată la casa independentă Small Wonder. Aceeaşi piesă a apărut un an mai târziu la casa de discuri Fiction, fiind urmată de *Boys Don't Cry, Fire în Cairo, It's Not You* şi *10.15,* toate înregistrate în studiourile Chestnut din Sussex. Între timp, Smith a schimbat numele grupului în The Cure, iar Thompson a plecat.

Albumul de debut a fost THREE IMAGINARY BOYS, fiind urmat de o apariţie în concert alături de grupul Siouxsie And The Banshees. *Jumping Someone Râse's Train* şi *I'm A Cult Hero,* apărute sub pseudonimul The Cult Heroes, au trecut neobservate, iar la scurt timp după apariţia lor, Dempsey a fost înlocuit de Simon Gallup. Mathieu Hartley a fost de asemenea cooptat la keyboards. În 1980, The Cure a realizat cel de-al doilea LP, 17 SECONDS, care a pătruns în Top 20, însă abia PORNOGRAPHY i-a clasat între trupele britanice cele mai importante. Din păcate însă, din cauza unor disensiuni interne, Hartley a plecat la începutul lui 1982, iar Gallup a fost concediat şi înlocuit de Steve Goulding. Între timp,

Smith a cântat cu Siouxsie And The Banshees şi cu The Glove. The Cure a realizat apoi single-ul Top 20, *The Walk*, intrând la scurt timp în Top 10 cu *The Love Cats,* single urmat de *The Caterpillar.* Machiajul adoptat de Smith şi clipurile grupului, regizate de Tim Pope, au surprins în mod plăcut publicul şi au adus trupei din ce în ce mai multă popularitate. În 1985 a apărut THE HEAD ON THE DOOR. Membrii constanţi The Cure erau Smith şi Tolhurst, ceilalţi fiind diverşi muzicieni care alcătuiau echipa, componenţa ei fiind adesea schimbată. STANDING ON A BEACH este o retrospectivă The Cure, urmată în 1987 de un turneu în America de Sud şi de single-uri ca *Why Can't I Be You? Câtch* şi *Just Like Heaven.* Dublul album KISS ME, KISS ME, KISS ME a fost urmat de o pauză de doi ani, după care a apărut DISINTEGRATION, care a intrat în Marea Britanie Top 3. *Lullaby, Lovesong, Pictures Of You* şi *Never Enough* au fost noi succese, în timp ce grupul schimba diverse componenţe. Tolhurst şi mai târziu Presence, au plecat şi ei, Smith rămânând singurul membru din formula iniţială. În 1990 a apărut totuşi albumul dublu MIXED UP, care cuprinde single-uri remixate. În 1992, The Cure îi avea în componenţă pe Smith, Gallup, Perry Bamonte (keyboards, guiţar), Port Thompson (guiţar) şi Boris Williams (drums). Împreună au realizat WISH, care le-a consolidat poziţia. Port Thompson a plecat din nou în 1993. Jason Cooper (drums) a înregistrat cu The Cure WILD MOOD SWINGS (1996), album urmat de un turneu mondial.

Wild Mood Swings (1996), Interview, Vol. 2 (1993), Paris (1993), Show (1993), Wish (1992), Mixed Up (1990), Disintegration (1989), Interview Picture Disc (1988), Kiss Me, Kiss Me, Kiss Me (1987), Standing On A Beach: The Singles (1986), Staring At The Sea – The Singles (1986), The Head On The Door (1985), The Top (1984), Japanese Whispers/The Singles (1983), The Walk (1983), Pornography (1982), Faith (1981), Happily Ever After (1981), Boys Don't Cry (1980), Seventeen Seconds (1980), The Peel Sessions (1978)

Curiosity Killed The Cat

Trupă formată din Ben Volpeliere-Pierrot (n. 19 mai 1964, în Londra, Anglia), Julian Godfrey Brookhouse, (n. 13 mai 1963, în Londra, Anglia), Nicholas Bernard Throp (n. 25 octombrie 1964, în Londra, Anglia), Michael Drummond (n. Miguel John Drummond, 27 ianuarie 1964, în Middlesex, Anglia) şi Toby Anderson (keyboards). *Curiosity Killed the Cat* a fost piesa lor demo, de la care le provine şi numele, la sugestia lui Peter Rosengard, care a devenit managerul lor. Primul lor concert a avut loc la Embasy Club în iarna anului 1984. În 1985 au semnat cu Phonogram Records, unde au debutat cu un album de pe care piesa *Misfit,* în varianta de videoclip, îl are printre personaje şi pe celebrul Andy Warhol, care a colaborat cu trupa până la moartea sa, în anul 1987. Cel de-al doilea single, *Down To Earth,* a intrat, cu ajutorul televiziunii, în Top 10. Au urmat o serie de single-uri, printre care *Free în September,* din 1987, şi albumul GET AHEAD, după realizarea căruia a şi intervenit o perioadă de tăcere. S-au reîntors în 1989 cu *Name And Number,* semnată simplu: Curiosity.

Get Ahead (1989), Keep Your Distance (1987)

Cutting Crew

Grup înfiinţat în 1985 la Londra, de Nick Van Eede (n. Nicholas Van Eede, 14 iunie 1958, în East Grinstead, West Sussex, Anglia; vocals/ guiţars) şi Kevin Scott MacMichael (n. În Halifax, Nova Scoţia, Canada; guiţar). Colin Farley (n. 24 februarie 1959; bass) şi Martin Beadle (n. 18 septembrie 1961, în Hull, North Humberside, Anglia; drums) li s-au alăturat ulterior, astfel născându-se Cutting Crew. S-au lansat în 1987 cu piesa *(I Just) Died în Your Arms*, number 4 în Marea Britanie şi number 1 în SUA. Au urmat *One For The Mockinghird, Mirror And A Blade* şi *I've Been în Love Before.* Ultimul lor LP a fost GREATEST HITS (1993), după care Nick s-a dedicat carierei solo, iar Kevin a colaborat cu Robert Plant la albumul acestuia, FATE OF NATIONS, şi a produs numeroase alte LP-uri pentru diverşi artişti.

Greatest Hits (1993), Compus Mentus (1992), The Scattering (1989), Live (1988), Broadcast (1986)

Terence Trent D'Arby

Născut la 15 martie 1962, în New York, SUA, D'Arby s-a mutat în copilărie, împreună cu familia, în Deland, California, unde a urmat o scoală pentru copii speciali. A cântat, la fel ca şi mama lui, în corul gospel în biserica în care predica tatăl său şi a făcut parte dintr-un grup vocal, The Modernaires.

În timp ce era încă la scoală, Terence a devenit preocupat de box şi a câştigat chiar un titlu într-o competiţie locală. La terminarea şcolii a fost luat în armată şi cantonat în Germania, în regimentul din care făcuse parte cândva Elvis Presley. Dezamăgit că nu mai poate boxa, a reînceput să cânte, intrând în grupul local The Touch, ca solist vocal. Deoarece înregistrările lor n-au reuşit să intre în topuri, D'Arby a plecat în 1983 la Londra, unde a înregistrat casete demo pentru casele de discuri, în timp ce cânta şi cu un grup, intitulat The Bojangles. Prin intermediul agentului K.P. Schleinitz, în 1986 solistul a reuşit să semneze cu CBS Records. După apariţia sa in show-ul postului TV Channel 4, The Tube, primul său single, *If You Let Me Stay*, a intrat în topurile britanice, ajungând pe locul 7. Şi mai mult succes a avut piesa *Wishing Well*, care a intrat pe locul 4, iar după aproape un an a ajuns pe prima poziţie în topurile americane.

Albumul său de debut, INTRODUCING THE HARDLINE ACCORDING TO TERENCE TRENT D'ARBY, a fost number 1 în Marea Britanie. A urmat un nou single, *Dance Little Sister*, hit number 20 În Marea Britanie. În 1988, *Sign Your Name* a fost un hit internaţional, iar Terence a fost recompensat cu un premiu Grammy la secţiunea Best Newcomer. Un an mai târziu s-a reîntors în topuri cu un nou album, NEITHER FISH NOR FLESH, de pe care au fost extrase pe single piesele *This Side of Love* şi *To Know Someone Deeply Is To Know Someone Softly* (55). Din păcate, LP-ul a ieşit din topuri după numai câteva săptămâni.

Până în 1993 Terence nu a mai apărut pe scena muzicală. Realizarea single-ului *Do You Love Me Like You Say?* (14) şi a albumului SYMPHONY OR DAMN (4) l-a readus în topuri. LP-ul cuprinde două single-uri Top 20: *Let Her Down Easy* (18) şi un duet cu solista Des'ree, *Delicate* (14). A fost declarat de multe reviste muzicale drept albumul anului. În 1995 a apărut VIBRATOR (BATTERIES INCLUDED), care a intrat pe poziţia a 11-a în topuri şi a generat hitul *Holding On To You.* O altă piesă de pe acesta, *Supermodel Sandwich*, a apărut pe coloana sonoră a filmului Pret-à-Porter. În 1997, D'Arby a părăsit casa de discuri Sony pentru a semna cu Java Records, o filială a casei de discuri Polydor.

Terence Trent D'Arby's Vibrator (1995), Symphony Or Damn (1993), Neither Fish Nor Flesh (1989), Introducing The Hardline According To T.T. D'Arby (1987)

The Damned

Grup punk înfiinţat în Marea Britanie în anul 1976, în componenţa: Captain Sensibile (n. Ray Burns, 23 aprilie 1955, în Anglia; bass), Rat Scabies (n. Chris Miller, 30 iulie 1957, în Surrey, Anglia; drums), Brian James (n. Brian Robertson, Anglia; guiţar) şi Dave Vanian (n. David Letts, în Anglia; vocals). La început au susţinut o serie de concerte, inclusiv alături de Sex Pistols, au apărut la festivalul punk Mont de Marsan, iar apoi au semnat cu Stiff Records. În octombrie 1976 au realizat primul single, *New Rose*, pe a cărui faţă B se află un cover al piesei Beatles, *Help*! A urmat albumul DAMNED DAMNED DAMNED, produs de Nick Lowe. Un an mai târziu au făcut un turneu în SUA, după care au mai cooptat un chitarist, pe Lu Edmunds. Rat Scabies a fost înlocuit pentru o scurtă perioadă cu Dave Berk (drums), iar apoi cu

Jon Moss. Cel de-al doilea LP al lor, MUSIC FOR PLEASURE, a fost produs de Nick Mason de la Pink Floyd, dar n-a avut succesul primului, motiv pentru care casa de discuri le-a desfăcut contractul. Dezamăgiţi, membrii trupei au decis în 1978 să se despartă.

Un an mai târziu, Sensibile, Vanian şi Scabies au

înfiinţat The Doomed, după care au primit permisiunea să folosească vechiul nume, Damned. Cea de-a doua parte a carierei grupului a debutat cu un single Top 20, *Love Song*, urmat de altele minore şi de o serie de concerte. Algy Ward (bass) a plecat apoi la Tank şi a fost înlocuit de Paul Gray, de la Eddie And The Hot Rods. În anul următor au mai intrat în topuri cu diverse piese, iar Captain Sensibile a semnat un contract cu A & M Records şi a realizat un hit number one, cu un cover al piesei Rogers & Hammerstein, *Happy Talk*. Doi ani mai târziu a părăsit The Damned, fiind înlocuit cu Roman Jugg, care mai cântase în grup cu câţiva ani în urmă, la keyboards.

În 1986, în componenţa Dave, Rat, Roman şi Bryn, grupul a înregistrat cel mai mare hit, un cover după piesa lui Barry Ryan, *Eloise*. După ce-au realizat încă două albume, PHANTASMAGORIA şi ANYTHING, cei patru s-au reunit în 1988 cu Captain şi Brian James pentru un concert londonez, imortalizat pe albumul FINAL DAMNATION. The Damned au petrecut următorii ani într-o semiretragere, apărând doar în turnee de „reuniune" şi diverse show-uri. În 1993, în formula Dave, Rat, Kris Dollimore (ex-Godfathers), Allan Lee Shaw şi Moose (ex-New Model Army), The Damned au realizat un nou album, NOT OF THIS EARTH, dar din cauza neînţelegerilor privind contracul cu casa de discuri, membrii trupei s-au despărţit din nou în 1995.

Doi ani mai târziu, Dave şi Captain, alături de Garrie Dreadful, Monty şi basistul Patricia Morrison (ex-Sisters Of Mercy) au efectuat un turneu în Australia şi unul în Scoţia. Au urmat turnee în SUA şi Canada, plus concerte în Marea Britanie. The Damned au mai realizat şi un minialbum live, LOOKING AT YOU, urmat de un LP live, MOLTEN LAGER.

Moltenlager (1999), LookingAtYou (1998), Not Of This Earth (1996), Sessions Of The Damned (1993), Final Damnation (1989), The Light At The End Of The Turmel (1988), Damned But Not Forgotten (1986), Anything (1986), Phantasmagoria (1984), Live în Newcastle (1983), Strawberries (1982), Live Shepperton (1982), Live At The

Lyceum (1981), The Best Of The Damned (1980), Machine Gun Etiquette (1979), Music For Pleasure (1977), Damned Damned Damned (1977)

Dan Reed Network

Grup funk-rock format în anii '80 în Oregon, SUA, de Dan Reed (vocals), Brion James (lead guiţar), Melvin Brannon II (bass), Daniel Pred (drums) şi Blake Sakamoto (keyboards), care au semnat cu Mercury Records. Au debutat în 1988 cu un LP purtând numele trupei, care a fost un succes imediat, generând hituri ca *Get To You* şi *Ritual.* Dan Reed Network au continuat cu SLAM, de pe care *Rainbow* a intrat abia în Top 40, în 1989. În anul următor au susţinut concerte în Europa, alături de grupurile Bon Jovi şi The Rolling Stones. În 1991, THE HEAT, album produs de Bruce Fairburn, conţine o versiune deosebită a piesei Pink Floyd, *Money,* şi single-uri ca *Mix It Up* şi *Baby Now I*, care însă n-au intrat în topuri. Deşi foarte apreciat de critica muzicală, grupul n-a reuşit să se ridice la standarde foarte înalte din punct de vedere comercial, neavând succesul trupelor Living Colour sau Faith No More, cu care a fost adesea comparat.

The Heat (1991), Slam (1989), Dan Reed Network (1988)

Dangerous Toys

Trupă formată în Texas, în 1987, de membrii ex-Onyx, Scott Dalhover (guiţar), Mike Watson (bass) şi Mark Geary (drums). După cooptarea lui Jason McMaster (ex-Watchtower; vocals) au semnat cu CBS şi au debutat în 1989 cu un LP purtând numele trupei. Danny Aaron a devenit apoi cel de-al doilea chitarist, pentru a completa formula de turneu a grupului. Dangerous Toys au avut câteva succese cu single-uri *că Te-aş'n, Pleas'n* şi *Scared,* ultimul fiindu-i dedicat idolului lor, Alice Cooper. Ambele au fost editate pe albumul de debut al grupului, DANGEROUS TOYS, şi s-au bucurat de sprijinul MTV, care le-a inclus pe lista de heavy rotation. Au urmat concerte alături de Judas Priest, Alice Cooper şi Motorhead. Deşi primul lor album s-a vândut destul de bine, Columbia

Records a renunţat la colaborarea cu ei, aşa că membrii trupei s-au întors în Austin, iar după un an au semnat cu DMZ Records. Colaborarea lor cu Desmond Child a dus la realizarea piesei *Demon Bell*, inclusă în coloana sonoră a filmului horror, Shocker. Au urmat turnee alături de The Cult şi Bonham. De pe HELLACIOUS ACRES din 1991 s-au remarcat *Gimme No Lip* şi *Line 'Em Up.* Aaron a plecat un an mai târziu, fiind înlocuit de Paul Lidel (ex-Dirty Looks). Cariera trupei a continuat cu albumul PISSED, apărut la casa de discuri Bullet Proof, iar un an mai târziu cu THE R*TIST 4*MERLY KNOWN AS DANGEROUS TOYS, pe care trupa a experimentat un sound nou, alternativ.

*The R*Tist 4*Merly Known As Dangerous Toys (1995), Pissed (1994), Hellacious Acres (1991), Dangerous Toys (1989)*

Danzig

Grup death metal, înfiinţat în 1987 de solistul vocal de la Misfits, Glenn Danzig (vocals), care i-a cooptat pe John Christ (guiţar), Eerie Von (bass) şi Chuck Biscuits (drums, ex-D.O.A.). Danzig a debutat la casa de discuri a lui Rick Rubin, Def American, cu un LP purtând numele trupei. A urmat DANZIG ÎI – LUCIFUGE, care încorporează o diversitate de stiluri, şi multe alte albume, care au crescut audienţa grupului, fiind susţinute de numeroase turnee. În 1994, o piesă mai veche, *Mother*, într-o înregistrare live, a fost intens difuzată de MTV, devenind hit. Albumele care au urmat n-au reuşit însă să mai producă nicio intrare în topuri. În 1996 au realizat BLACKACIDEVIL, la Hollywood Records cu Tommy Victor (ex-Prong; guiţar). LP-ul conţine printre altele şi un cover al unei piese Black Sabbath, *Hand of Doom*, şi a fost urmat de un turneu de promovare, alături de Ozzy Osbourne şi la cererea acestuia. Jerry Cantrell (Alice în Chains; guiţar) a colaborat şi el la trei piese *(Hand of Doom, See AH You Were* şi *Come To Silver).* Au mai colaborat Joey Castillo (drums), basistul Josh Lazie, iar chitaristul şi solistul de la Prong, Tommy Victor, a cântat cu trupa în turneul cu Ozzy.

Glenn Danzig a mai compus printre altele şi *Life*

Fades Away, dedicată lui Roy Orbison, piesă ce apare pe coloana sonoră a filmului *Less Than Zero*, şi şi-a făcut debutul în film, jucând în *Prophecy* II, cu Christopher Walken.

În ianuarie 1999 a apărut DANZIG 6, un album de 12 piese, înregistrat în formula Glenn Danzig (vocals), Joey Castillo (drums), Jeff Chambers (guiţar) şi Josh Lazie (bass).

Danzig 6 (1999), Blackacidevil (1996), 4P (1994), Thrall/Demonsweatlive (EP, 1993), Danzig III: How The Gods Kill (1992), Dirty Black Summer (1992), Danzig IIL – ucifuge (1990), Danzig (1988)

Miles Davis

Născut la 26 mai 1926, în Alton, Illinois, SUA, d. 28 septembrie 1991, Miles a primit prima sa trompetă de la tatăl lui, la aniversarea vârstei de 13 ani. Prima sa trupă a fost una de liceu, după care, în 1941, a intrat în grupul lui Eddie Randall, când familia sa s-a mutat în St. Louis. În 1945 a studiat la Juilliard School of Music din New York, iar apoi a cântat cu Charlie Parker.

În 1948, Miles cântase deja cu o serie de giganţi ai jazului, ca Dizzy Gillespie, Benny Carter, Coleman Hawkins, John Lewis, Illinois Jacquet şi Gerry Mulligan. În acelaşi an, în colaborare cu Gil Evans, a produs o serie de piese care au apărut în 1957 pe albumul THE BIRTH OF THE COOL. În anii ’50, Davis a devenit dependent de heroină, ceea ce a fost o piedică în cariera sa. Şi-a revenit însă în 1954, înfiinţând un cvintet ai cărui membri au fost: Red Garland, John Coltrane, Charles Mingus, Paul Chambers, Philly Joe Jones, Bill Evans şi Sonny Rollins. În acest timp, Miles a devenit artistul number 1 în clasamente. Între 1957 şi 1959, a realizat împreună cu Gil Evans, o serie de albume orchestrale care au devenit ilustrări clasice ale genului: MILES AHEAD, PORGY AND BESS şi SKETCHES OF SPAIN. Apoi, trompetistul şi compozitorul Miles Davis a înfiinţat un sextet din care au făcut parte Coltrane, Chambers, Evans, Jimmy Cobb şi Cannonball Adderley. Au urmat alte două albume:

MILESTONES şi KIND OF BLUE, a cărui piesă de deschidere, *So What,* a fost reluată de o serie de artişti, printre care Ronnie Jordan, Larry Carlton, saxofonista Candy Dulfer şi starul reggae Smiley Culture.

În 1964, Miles a înfiinţat un nou grup, cu Herbie Hancock, Wayne Shorter, Ron Carter şi Tony Williams, realizând E.S.P. în 1965, apoi MILES SMILES, NEFERTIŢI şi altele. La vremea apariţiei albumului FILLES DE KILIMANJARO, Miles începuse deja să cocheteze cu muzica rock, introducând electric keyboards, electric guiţar şi utilizând o pedală wah-wah, conectată la trompeta sa electrică. A apărut la o serie de festivaluri, fiind îndelung aclamat de fani. Cânta cu John McLaughlin (guiţar), Keith Jarrett, Airto Moreira, Chick Coreea, Dave Holland, Joe Zawinul, Billy Cobham şi Jack Delohnette. Cu albumele ÎN A SILENT WAY şi BITCHES BREW a inventat practic jazz-rockul şi ceea ce mai târziu s-a numit fusion.

În 1975, după ce a supravieţuit unui accident de maşină şi a trecut printr-o nouă criză generată de droguri, Miles s-a retras din activitatea muzicală, fiind şi foarte bolnav. S-a reîntors abia după 6 ani, cu albumul THE MAN WITH THE HORN. A înfiinţat un nou grup cu John Scofield (guiţar), Bill Evans (saxophone) şi alţii. Au urmat albumele YOU'RE UNDER ARREST, TUTU şi o piesă care a fost inclusă în soundtrackul filmului regizat de Dennis Hopper, *The Hot Spot,* un cântec interpretat alături de Taj Mahal, John Lee Hooker, Tim Drummond şi Roy Rogers.

În ultimii săi ani de viaţă, Miles a continuat să susţină concerte şi să înregistreze, având acelaşi succes enorm. A murit în septembrie 1991, după ce a fost internat o vreme într-un spital din California. Cauzele decesului au fost insuficienţă respiratorie, pneumonie şi congestie cerebrală. Cântecele sale au continuat să influenţeze o serie de artişti de rock şi jaz.

Live Around The World (1996), The Complete Live At The Plugged Nickel 1965 (1995), The Blue Note And Capitol Recordings (1993), The Ballad Artistry Of Miles Davis (1992), Best Of (1992), Doo – Bop (1992), The

Essence Of Miles Davis (1991), Amandla (1989), Ballads (1988), The Columbia Years 1955 – 1985 (1988), First Miles (1988), Tutu (1986), You're Under Arrest (1985), Aura (1984), Decoy (1983), Thebirdiand Sessions (1981), The Man With The Horn (1981), Circle în The Round (1979), Agartha (1975), Pangaea (1975), Big Fun (1974), On The Corner (1972), Live Evil (1971), At The Fillmore (1970), A *Tribute To Jack Johnson (1970), Bitches Brew (1969), în* A *Silent Way (1969), Filles de Kilimanjaro (1968), Miles în The Sky (1968), Nefertiti (1967), Sorcerer (1967), Cookin' At The Plugged Nickel (1965), E.S.P. (1965), Four & More (1964), Paris, France (1964), Miles în Concert (1964), Quiet Nights (1963), Seven Steps To Heaven (1963), Cote Blues (1963), At Carnegie Hall, 1961 (1961), Friday Night At The Blackhawk, Vol. 1 (1961), Live Miles (1961), Saturday Night At The Blackhawk, Vol. 2 (1961), Someday My Prince Will Come (1961), Sketches Of Spain (1960), Live în Zürich (1960), Kind Of Blue (1959), 58 Sessions (1958), Milestones (1958), Porgy & Bess (1958), Miles Ahead (1957), Collectors' Items (1956), Round About Midnight (1956), Blue Moods (1955), Miles & Coltrane (1955), The New Miles Davis Quintet (1955), Bags' Groove (1954), Blue Haze (1954), Miles Davis And Homs (1953), Miles Davis (1952), Birth Of The Cool (1950), Bopping The Blues (1946)*

Taylor Dayne

Născută Lesley Wunderman, în 1963, în Long Island, New York, SUA, Dayne a început să asculte muzică rock şi soul încă din copilărie şi şi-a făcut debutul scenic la numai 6 ani. În liceu a luat lecţii de canto, iar după absolvire a intrat în grupul rock Felony, după care a cântat cu o trupă new wave, The Next. După terminarea facultăţii, solista s-a decis pentru o carieră solo şi a semnat cu Arista Records în 1987, la care a debutat cu single-ul *Tell It To My Heart,* care a ajuns în Top 10, la fel ca şi următoarele, *Prove Your Love, I'll Always Love You* şi *Don't Rush Me,* iar albumul pe care au apărut, TELL IT TO MY HEART, produs de Ric Wake, a intrat în Top 20 din SUA. A urmat un turneu

american şi unul european. Cel de-al doilea album, CAN'T FIGHT FATE (1989), a intrat în Top 30 în SUA şi a generat încă patru hit single-uri: *With Every Beat Of My Heart, Love Will Lead You Back, I'll Be Your Shelter* şi *Heart Of Stone.* În 1993 a lansat SOUL DANCING, care cuprinde un remake al piesei lui Barry White, *Can't Get Enough Of Your Love.* În 1994, Taylor şi compozitorul Jim Steinman au înregistrat piesa titlu a soundtrackului *The Shadow*, cu Alec Baldwin în rolul principal.

ORIGINAL SÂN, un album greatest hits, a apărut în 1995 şi include două remixuri ale hiturilor *Tell It To My Heart* şi *Say A Prayer.* În ultimii ani, pe lângă concerte şi înregistrări, Tylor Dayne s-a lansat şi ca actriţă, debutând în filmul Love Affair. A jucat în piesa *Archie And Mehitabel,* la Town Hall din New York, într-un musical pe Broadway, în filmele *Stag*, *Fools Paradise* şi altele. În 1998 a înregistrat albumul NAKED WITHOUT YOU, precedat de single-ul *Whatever You Want.*

Naked Without You (1998), Greatest Hits (1997), Soul Dancing (1993), Can't Fight Fate (1989), Tell It To My Heart (1988)

Death

Proiect ce-i aparţine lui Chuck Schuldiner (vocals, guiţar), nasul mişcării death metal', Death este o trupă înfiinţată în Florida, SUA, în 1983. Primele casete demo au fost realizate cu ajutorul a diverşi muzicieni, printre care Rick Rozz (guiţar) şi Kam Lee (drums), sub numele de Mantas. Apoi Schuldiner a mutat trupa în San Francisco şi a semnat cu Combat Records pentru distribuţia în America şi cu Under One Flag pentru Europa.

Death a debutat în 1987 cu SCREAM BLOODY GORE, în formula Schuldiner (vocals/ guiţar/ bass) şi Chris Reifert (drums). A urmat LEPROSY, cu Terry Butler (bass), Bill Andrews (drums) şi Rick Rozz (guiţar), acesta din urmă părăsind trupa după SPIRITUAL HEALING, şi fiind înlocuit de James Murphy. Death a participat la concerte în Europa, în deschidere la Kreator, dar fără Schuldiner, înlocuit de Louie Carrisalez şi Walter Thrashler (guiţar). La

întoarcerea în SUA, grupul s-a destrămat, Bill Andrews şi Terry Butler refăcând Massacre. Atunci Schuldiner a reînfiinţat Death, cu Paul Masividal (guiţar, ex-Cybic), Steve DiGiorgio (bass, ex-Sadus) şi Sean Reinert (drums, ex-Sadus). În această formulă au realizat HUMAN, din 1991. În anul următor au fost cooptaţi Gene Hoglan (ex-Dark Angel; drums) şi Skott Karino (guiţar). INDIVIDUAL THOUGHT PATTERNS a fost înregistrat cu Andy Larocque (guiţar; ex-King Diamond), DiGiorgio (bass) şi Hoglan (drums). Albumul cuprinde piese ca *Overactive Imagination* şi *Trapped în A Corner,* care sunt atacuri la adresa industriei muzicale, şi a fost produs de Scott Burns.

Sound of Perseverence (1998), Symbolic (1995), Individual Thought Patterns (1993), Human (1991), Spiritual Healing (1990), Leprosy (1988), Scream Bloody Gore (1987)

Deep Purple

Grup rock britanic, înfiinţat în 1968 de Jon Lord (n. 9 iunie 1941, în Leicester, Anglia; keyboards), Chris Curtis (n. 26 august 1942, în Liverpool, Anglia; vocals) şi Nick Simper (bass). A venit apoi Ritchie Blackmore (n. 14 aprilie 1945, în Weston, Anglia; guiţar), însă a plecat Curtis. În final, Rod Evans (vocals) şi Ian Paice (drums) au completat formula. Au debutat cu SHADES OF DEEP PURPLE, care include variante ale unor piese ca *Hey Joe* şi *Hush*, piesă care a devenit mai târziu hit Top 5. Au urmat o serie de turnee şi albumul THE BOOK OF TALIESYN, care conţine numeroase piese cover după compoziţii cum ar fi *Kentucky Woman* (Neil Diamond) şi *River Deep Mountain High* (Ike And Tina Turner), plus albumul DEEP PURPLE. În 1969, Evans şi Simper au fost înlocuiţi de Ian Gillan (n. 19 august 1945, în Hounslow, Middlesex, Anglia; vocals) şi Roger Glover (n. 30 noiembrie 1945, în Brecon, Ţara Galilor; bass). Cariera Deep Purple a continuat cu albumul CONCERTO FOR GROUP AND ORCHESTRA, compus în principal de Lord şi înregistrat cu London Philharmonic Orchestra, urmat de DEEP PURPLE ÎN ROCK, care i-a consacrat, conţinând *Speed King* şi *Child în Time,* şi de

single-uri ca *Black Night* şi *Strânge Kind Of Woman*. Albumele următoare, FIREBALL şi MACHINE HEAD, au condus în topuri. *Smoke On The Water* a fost prima realizare la propria lor casă de discuri.

MADE IN JAPAN s-a vândut în milioane de exemplare, însă WHO DO WE THINK WE ARE? a marcat destrămarea formulei de aur. Au plecat Gillan şi Glover, fiind înlocuiţi de Dave Coverdale (n. 22 septembrie 1949, în Saltburn, Lancashire, Anglia; vocals) şi Glenn Hughes (extrapeze, bass). Albumele BURN şi STORMBRINGER au intrat în Top 10, dar după realizarea lor, Blackmore a părăsit grupul pentru a înfiinţa Rainbow. În 1975, Deep Purple a intrat în Cartea Recordurilor, fiind considerată cea mai zgomotoasă trupă din lume.

Tommy Bolin (ex-James Gang; guiţar) a apărut pe albumul Deep Purple, COME TASTE THE BAND, dar stilul său s-a dovedit incompatibil cu cel al trupei care, în 1976, a întreprins un turneu de adio în Marea Britanie. Coverdale a înfiinţat apoi Whitesnake, iar Paice şi Lord au format Paice Ashton & Lord. Din păcate, din cauza unei supradoze de heroină, Tommy Bolin a murit, în Miami, în anul 1976.

În 1984, Gillan, Lord, Blackmore, Glover şi Paice au înregistrat împreună un nou LP Deep Purple, PERFECT STRANGERS, după care au urmat THE INTERVIEW ALBUM, care cuprinde interviuri cu toţi membrii grupului şi părţi din piesele *Knocking At Your Back Door, Under The Gun, Perfect Strangers* şi *Nobody's Home,* de pe PERFECT STRANGERS.

HOUSE OF BLUE LIGHTS a fost lansat în 1987, iar primul extras pe single de pe acest album a fost *Call of the Wild/Strangeways,* apărut un an mai târziu. După dublul album live NOBODY'S PERFECT (care conţine versiuni ale pieselor mai vechi), Gillan a plecat din nou, din cauza neînţelegerilor mai vechi cu Blackmore, care dorea să domine Deep Purple. A fost înlocuit cu Joe Lynn Turner, care apare pe albumul din 1990, SLAVES AND MASTERS. Gillan s-a reîntors în 1992. Au urmat THE BATTLE RAGES

ON (1993), de pe care s-a remarcat *Anya*, şi albumul live COME HELL OR HIGH WATER. Ritchie Blackmore a părăsit grupul în timpul unui turneu, fiind înlocuit de Joe Satriani, care nu a apărut însă pe niciun LP. Tot atunci a plecat şi Gillan, care s-a întors din nou în 1995 şi a contribuit la înregistrarea albumelor PuRpENDICULAR (1996), cu Roger Glover (bass), Jon Lord (keyboards), Steve Morse (guiţar) şi Ian Paice (drums) şi ABANDON (1998), realizat în aceeaşi componenţă şi produs de Deep Purple şi Roger Glover.

Shades (1968 – 1998) (1999), Abandon (1998), Live At The California Jam (1996), Purpendicular (1996), Live în Concert (1995), Come Hell Or High Water (1994), Live în Japan (1994), The

Battle Rages On (1993), Live And Rare (1992), Knocking At Your Back Door: The Best Of Deep Purple în The 80's (1992), Slaves And Masters (1990), Nobody's Perfect (1988), The House Of Blue Light (1987), Perfect Strangers (1984), Deepest Purple (1980), When We Rock We Rock & When We Roll We Roll (1978), Come Taste The Band (1975), Burn (1974), Made in Europe (1974), Stormbringer (1974), Who Do We Think We Are? (1973), Machine Head (1972), Made in Japan (1972), Fireball (1971), în Rock (1970), Deep Purple (1969), The Book Ofâaliesyn (1968), Shades Of Deep Purple (1968)

Def Leppard

Trupă hard-rock înfiinţată în Sheffield, Anglia, de Pete Willis (n. 16 februarie 1960, în Sheffield, Anglia; guiţar), Rick Savage (n. 2 decembrie 1960, în Sheffield, Anglia; bass) şi Tony Kenning (drums), la început sub numele de Atomic Mass, pe care l-au schimbat în Def Leppard odată cu venirea lui Joe Elliott (n. 1 august 1959, în Sheffield, Anglia; vocals). Prima lor compoziţie a fost piesa *Misty Dreamer*. În ianuarie 1978 chitaristul Steve Clark (n. 23 aprilie 1960, în Sheffield, Anglia, d. 8 ianuarie 1991, în Londra, Anglia) a completat formula, iar în vara aceluiaşi an au susţinut primul concert, la şcoala Westfield, urmat de multe altele, după care Frank Noon l-a înlocuit

pe Tony Kenning la tobe. În 1979 au debutat cu EP-ul înregistrat la casa lor de discuri, Bludgeon Riffola, şi finanţat de tatăl lui Joe. Cuprinde piesele *Râde Into The Sun, Getcha Rocks Off* şi *The Overture.* După realizarea lui, Noon s-a reîntors la Next Band, iar Rick Allen (n. 1 noiembrie 1963, în Sheffield, Anglia; drums) a devenit membru al grupului. În 1979, Phonogram Records le-a editat EP-ul în 50.000 de exemplare, iar Peter Martin a devenit primul lor manager. Grupul a cântat în deschidere la Sammy Hagar şi AC/DC, după care au debutat la Vertigo Records, cu ON THROUGH THE NIGHT, din 1980, album precedat de single-urile *Wasted* şi *Hello America*. După ce Peter Mensch şi Cliff Bumstein au devenit managerii lor au urmat turnee în Marea Britanie şi în SUA. Între timp, albumul lor a ajuns pe locul 15 în topurile britanice şi pe poziţia 51 în SUA. În 1981 au realizat cel de-al doilea album, HIGH N' DRY, produs de „Mult" Lange, şi au cântat în deschiderea concertelor turneului american al lui Ozzy Osbourne. Ca şi precedentul, acest LP a intrat în topurile de pe ambele părţi ale Atlanticului. Albumul PYROMANIA, apărut în 1983, a fost realizat cu Phil Collen (n. 8 decembrie 1957, în Hackney, Londra, Anglia), în locul lui Pete Willis (care a fost înlocuit din cauza problemelor sale cu alcoolul) şi a fost albumul lor cu cel mai mare succes. Primul single de pe acest album a fost *Photograph,* care a intrat atât în topurile din Marea Britanie, cât şi în cele din SUA, unde trupa a susţinut din nou concerte, în cadrul unui turneu mondial. Un an mai târziu, la 31 noiembrie, Rick Allen şi-a pierdut bra Æul stâng într-un accident de maşină. Membrii trupei l-au ajutat să construiască un set de tobe special, pentru a putea cânta cu o singură mână, ajutat de pedale speciale pentru picioare. Def Leppard a înregistrat apoi HYSTERIA, album apărut în 1987 şi care s-a vândut în 15 milioane de exemplare în lumea întreagă, ocupând primul loc atât în topurile britanice cât şi în cele americane. Acesta a generat hit single-uri ca *Animal, Woman, Hysteria, Armageddon It, Pour Some Sugar On Me* şi *Love Bites.* Pentru a-şi promova albumul, grupul a

plecat într-un turneu mondial încheiat în Tacoma, Washington. Între timp, tragedia s-a abătut din nou asupra trupei, prin moartea tehnicianului lor de turneu, Steve Cayter, survenită înaintea unui concert din Wisconsin.

La data de 6 septembrie 1989, grupul a cântat *Te-ar It Down* la MTV Music Video Awards, ceremonie ce a avut loc la Universal Amphitheatre din California. Acesta avea să fie ultimul concert al lui Steve Clark. În decembrie, el a fost internat la un spital de psihiatrie din Minnesota, după ce a fost găsit în comă alcoolică. Între timp, grupul a început să lucreze la un nou album. În septembrie 1990, Clark a fost concediat pentru o perioadă de şase luni din cauza problemelor sale cu alcoolul, iar pe 8 ianuarie 1991 a fost găsit mort în apartamentul prietenei sale din Londra. Diagnosticul a fost insuficienţă respiratorie.

În februarie 1992, Vivian Campbell (n. 25 august 1962, în Belfast, Irlanda de Nord, ex-Dio, Trinity, Whitesnake şi Shadow King) l-a înlocuit pe Clark, iar în luna aprilie a aceluiaşi an a apărut ADRENALIZE, care a avut succes pe ambele părţi ale Atlanticului, intrând pe prima poziţie în clasamente. Au urmat o serie de concerte, printre care şi cel în memoria lui Freddie Mercury, de pe Wembley Stadium, în care Vivian a fost pentru prima oară prezentat ca membru permanent al grupului. Primele două single-uri de pe ADRENALIZE au fost *Let's Get Rocked* şi *Make Love Like A Man.* Pe 26 iunie 1992, Elton John a înmânat trupei Def Leppard premiul The Silver

Clef pentru excelenţă în industria muzicală britanică, în cadrul unei ceremonii oficiate în sprijinul Nordoff-Robbins Music Therapy Centre, la hotelul Inter-Continental din Londra. Pe 9 septembrie, trupa a cântat *Let's Get Rocked,* la MTV Music Video Awards, iar pe 1 septembrie în anul următor, primarul oraşului Fargo, North Dakota a declarat acea zi „Def Leppard Day" şi staţiile de radio au difuzat 24 de ore numai piese ale grupului. Membrii trupei şi-au lăsat amprentele pe Fargo Walk Of Fame. În octombrie 1993 a apărut albumul RETRO ACTIVE, care conţine B-sides şi rarităţi, cuprinzând şi

piese compuse în urmă cu aproape 10 ani. LP-ul a fost un nou hit transatlantic. La data de 5 octombrie 1995, Def Leppard a fost onorată de oraşul Sheffield cu „Def Leppard Day”. O nouă piesă înregistrată pentru albumul lor GREATEST HITS, *When Love & Hate Collide,* a fost hit number 2 în Marea Britanie. O lună mai târziu a apărut VAULT: GREATEST HITS 1980 – 1995, care a debutat pe poziţia a treia în topurile din Marea Britanie. În februarie 1996 au început înregistrările la un nou album. În mai, piesa care a dat titlul albumului SLANG a intrat în topurile britanice. LP-ul a apărut câteva zile mai târziu şi a debutat pe locul 14 în topurile americane. A generat hiturile *Work It Out* şi *All I Want Is Everything*. Trupa a plecat apoi într-un turneu mondial. Reîntorşi acasă, au început lucrul la albumul EUPHORIA, lansat în prima jumătate a anului 1999.

Euphoria (1999), Slang (1996), Vault (1995), Retro Active (1993), Adrenalize (1992), Hysteria (1987), Pyromania (1983), High N’Dry (1981), On Through The Night (1980)

Del Amitri

Grup pop-rock scoţian, înfiinţat în 1982 de Justin Currie (n. 11 decembrie 1964; vocals, piano, bass) şi Iain Harvie (n. 19 mai 1962; guiţar), care i-au cooptat pe Bryan Tolland (guiţar) şi Paul Tyagi (drums). În 1983 au realizat single-ul *Sense Sickness,* iar în anul următor au făcut o serie de înregistrări pentru DJ-ul de la Radio 1 BBC, John Peel, şi au susţinut concerte cu trupe ca The Fall şi Smiths. Au semnat cu Chrysalis Records, la care au debutat în 1985 cu un LP purtând numele trupei. S-au despărţit de această casă de discuri destul de repede, după un turneu american, semnând cu A & M din Anglia, în 1987. Tolland a fost apoi înlocuit de chitaristul David Cummings, iar Tyagi de Bryan McDermot (drums). Tot atunci în grup a fost cooptat şi Andy Alston (keyboards). Au intrat în topurile din Marea Britanie cu *Kiss This Thing Goodbye* şi *Nothing Ever Happens,* de pe albumul WAKING HOURS, din 1989. LP-ul lor din 1992, CHANGE EVERYTHING, a

produs un alt hit, care a intrat în topurile americane: *Always The Last To Know.* În 1994, McDermott a părăsit Del Amitri, fiind înlocuit de Ashley Soan. Doi ani mai târziu au realizat TWISTED, urmat de SOME OTHER SUCKER'S PARADE, al cărui prim extras pe single a fost *Not Where It's At.* În 1998 au apărut albumele HATFUL: THE BEST OF DEL AMITRI şi THE B SIDES LOUSY WITH LOVE.

Hatful: The Best of Del Amitri (1998), Theb Sides Lousy With Love (1998), Some Others Sucker's Parade (1997), Twisted (1995), Change Everything (1992), Waking Hours (1989), Del Amitri (1985)

The Dentists

Grup înfiinţat la sfârşitul anului 1983 în Chatham, Kent, Anglia, în componenţa Michael Murphy (n. 8 octombrie 1963, în Bexiey, Kent, Anglia; guiţar/vocals), Robert Collins (n. 12 iunie 1965, în Gillingham, Kent, Anglia; lead guiţar), Mark Matthew (n. 15 mai 1965, în Farnborough, Hampshire, Anglia; bass) şi Ian Smith (drums), înlocuit doi ani mai târziu de Alun Gwynne Jones (n. 3 februarie 1966, în Chatham, Kent, Anglia), iar în 1991 de Robert Grigg (n. 28 iulie 1968, în Canterbury, Kent, Anglia). Au debutat cântând prin cluburile londoneze, iar în 1986 au realizat EP-ul DOWN AND OUT ÎN PARIS AND CHATHAM, urmat de WRITHING ON THE SHAGPILE şi alte EP-uri la diverse case de discuri. În 1990, HEADS AND HOW TO READ THEM s-a bucurat de o critică favorabilă. Între 1991 – 92 The Dentists au continuat cu turnee în SUA şi Marea Britanie, urmate de albumul DRESSED şi alte albume editate de case de discuri independente.

Naked (1996), Deep Six (1995), Behind The Door, I Keep The Universe (1994), Dressed (1992), Heads & How To Read Them (1990), Beer Bottle And Bannister Symphonies (1988), Some People Are On The Pitch They Think... (1985)

Dépêche Mode

Grup înfiinţat în 1980 în Basildon, Essex, Anglia, de Andy Fletcher (guiţars, vocals), Martin Gore şi Vince Clarke (keyboards). După cooptarea lui David Gahan, trupa

a abandonat chitarele în favoarea sintetizatoarelor. Primul lor contract l-au semnat cu Mute Records, iar primul single.

Dreaming of Me, a fost un hit minor în Marea Britanie. A fost urmat însă de *New Life,* care a urcat până pe poziţia a 11-a. Cu *Just Can't Get Enough* au dat lovitura, intrând în britanicul Top 10, pe primul loc. Albumul de debut, SPEAK & SPELL, a apărut în 1981. Trupa a semnat apoi cu Sire Records din SUA, unde au cântat în numeroase cluburi, iar single-ul *Just Can't Get Enough* a devenit hit dance şi a fost difuzat la toate radiourile alternative americane. După un turneu prin Europa, Vince Clark a părăsit Dépêche Mode pentru a înfiinţa Yazoo. A venit însă Alan Wilder, iar trupa a realizat cel de-al patrulea single, *The Meaning of Love*.

Cel de-al doilea album, A BROKEN FRAME, a apărut în 1982. În anul următor au înregistrat CONSTRUCTION TIME AGAIN. PEOPLE ARE PEOPLE din 1984 a fost primul succes nordamerican al grupului, urmat de SOME GREAT REWARD, CATCHING UP WITH DÉPÊCHE MODE şi BLACK CELEBRATION, acesta din urmă fiind influenţat de fricţiunile din interiorul grupului, care erau să ducă la destrămarea lui. După turneul de promovare a acestui album în SUA, Dépêche Mode au înregistrat MUSIC FOR THE MASSES în 1987, de pe care *Starglow,* primul single, are nu mai puţin de 17 re-mixuri diferite. Piesa titlu s-a luptat mult să ajungă în Top 10 în Marea Britanie, iar *Little 15*, realizată numai în Germania, a ajuns abia pe poziţia 60!

Deşi albumul nu s-a vândut prea bine, Dépêche Mode s-a bucurat de un mare succes în concerte.

În 1988 au realizat un album live şi o casetă video, intitulate 101, după care au înregistrat LP-ul VIOLATOR. *Personal Jesus,* primul extras pe single, a devenit single-ul cel mai bine vândut din istoria muzicală americană şi a fost primul lor single de aur. A urmat *Enjoy the Silence,* un mare hit, care a devenit emblema grupului. După un turneu american, membrii trupei au decis să se despartă.

Dave s-a întors în Los Angeles, iar ceilalţi s-au concentrat asupra vieţii de familie.

În 1992 însă, Martin i-a trimis lui Dave o casetă cu piese absolut noi ca stil, acesta din urmă fiind deosebit de încântat. Urmarea a fost că, în 1993, după trei ani de pauză, Dépêche Mode a înregistrat SONGS OF FAITH AND DEVOTION, album la care au folosit live drums şi muzicieni din afara grupului. Primul single, *I Feel You*, a ajuns direct number 1 în Billboard Top 100 şi în topurile britanice. Au urmat turnee cu săli pline în Africa de Sud, Hong Kong, SUA, Australia, Europa şi America de Sud.

În 1995, Alan Wilder a părăsit Dépêche Mode. Fletch, Martin şi Dave şi-au continuat munca, înregistrând în 1997, la Londra, albumul ULTRA, cu producătorul Tim Simenon.

Ultra (1997), Interview Picture Disc (1993), Songs Of Faith And Devotion (1993), Songs Of Faith And Devotion – Live (1993), The Singles Box – Vol. 1, 2, 3 (1991), Violator (1990), 101 (1989), Music For The Masses (1987), Black Celebration (1986), Catching Up With Dépêche Mode (1985), People Are People (1984), Some Great Reward (1984), Construction Time Again (1983), A Broken Frame (1982), Speak & Spell (1981)

Derek & The Dominos

Trupă înfiinţată de Eric Clapton (n. 30 martie 1945, Ripley, Surrey, Anglia), în anul 1970, după despărţirea sa de Blând Faith şi Delaney And Bonnie And Friends. Din grup au mai făcut parte Carl Radle (bass), Bobby Whitlock (keyboards, vocals) şi Jim Gordon (drums). Alături de Duane Allman, la chitară, grupul a înregistrat dublul album LAYLA AND OTHER ASSORTED LOVE SONGS, urmat de turnee în Marea Britanie şi SUA. În afară de clasica *Layla,* albumul mai cuprinde şi variante cover ale unor piese ca *Little Wing,* a lui Jimy Hendrix şi *Key To The Highway.* A mai urmat un album live, înregistrat în timpul turneelor din SUA, după care grupul s-a desfiinţat.

În Concert (1973), Layla And Other Assorted Love Songs (1970)

Devo

Grup american new wave, înfiinţat în 1972, în Akron, Ohio, SUA, în componenţa: Gerald Caşale (bass, vocals), Alan Myers (drums), Mark Mothersbaugh (keyboards, guiţar), Bob Mothersbaugh (guiţar, vocals) şi Bob Caşale (guiţar). Numele grupului provine de la conceptul de „de-evolution" (involuţie), bazat pe faptul că umanitatea şi, mai ales societatea americană, *involuează* (concept apărut în cartea *The Begining Was the End: Knowledge Can Be Eaten).*

După ce au atras atenţia unor muzicieni ca David Bowie şi Iggy Pop, prin soundtrackul filmului de scurt metraj *The Truth About Deevolution*, care a câştigat un premiu la festivalul de film Ann Arbour, şi au înregistrat câteva single-uri la propria lor casă de discuri, Devo au debutat în 1978 la Warner Brothers, cu albumul Q: ARE WE NOT MEN? A: WE ARE DEVO! produs de Brian Eno, care cuprinde o excelentă versiune a piesei Rolling Stones *(I Can't Get No) Satisfaction.* S-au lansat însă cu adevărat cu FREEDOM OF CHOICE, care conţine hiturile *Girl You Want* şi *Whip It.*

Au urmat alte albume, însă nerelevante, după care compozitorii Gerald Caşale şi Mark Mothersbaugh s-au ocupat mai mult de soundtrackuri. Alan Myers a părăsit grupul în 1986 şi a fost înlocuit de David Kendrick (ex-Sparks şi Gleaming Spires; drums). Devo au cântat tema filmului Doctor Detroit, cu Dan Aykroyd, şi au colaborat la seriale TV ca „Pee-Wee's Playhouse" şi „Davis Rules". Mothersbaugh a mai înregistrat şi o serie de LP-uri solo, a colaborat cu Sheena Easton şi Debbie Harry şi a deschis o casă de producţie numită Mutato Muzika.

Următorul album Devo, TOTAL DEVOS, cu Myers înlocuit de David Kendrick (ex-Gleaming Spires, Sparks) n-a reuşit să mai genereze niciun hit. Grupuri ca Nirvāṇa, Soundgarden, Robert Palmer şi Superchunk au preluat însă mai târziu piesele lor. În 1996 Devo a susţinut 6 concerte din turneul Lollapaloza, iar în anul următor a

realizat un CD-Rom şi a apărut din nou în acelaşi turneu.

Oh, No! It's Devo/Freedom of Choice (1998), Adventures Of The Smart Patrol (1996), Now It Can Be Told (1994), Live: The Mongoloid Years (1992), Hardcore, Vol. 2 (1974 – 77) (1991), The Rest: Greatest Misses (1990), Greatest Hits (1990), Hardcore, Vol. 1 (1990), Smooth Noodle Maps (1990), Now It Can Be Told (1988), Total Devo (1988), Ez Listening Disc (1987), Oh, No! IPS Devo (1982), New Tradiţionalistă (1981), Freedom Of Choice (1980), Duty Now For The Future (1979), Q: Are We Not Men? A: We Are Devo (1978)

Neil Diamond

Născut la 24 ianuarie 1941, în Brooklyn, New York, SUA, Neil Diamond a fost coleg de liceu cu Neil Sedaka şi Bobby Feldman de la The Strangeloves şi a început să compună muzică încă din adolescenţă. Primele sale înregistrări au avut loc în 1960 la casa de discuri locală, Duel, împreună cu Jack Packer, cântând sub numele de Neil And Jack. După absolvirea colegiului, Diamond s-a dedicat cu totul muncii de compozitor, piesa *Sunday And Me*, produsă de Leiber şi Stoller pentru Jay And The Americans, aducându-i primul succes din cariera de compozitor, în 1965. În anul următor, Diamond a semnat cu Bang Records, la care a înregistrat *Solitary Man,* piesă urmată de *Cherry Cherry,* care a intrat în Top 10 în SUA. În 1967, The Monkees a vândut milioane de exemplare cu piesa lui Diamond*, I'mABeliever*. În acelaşi an *Thank The Lord For The Night* a devenit hit pentru însuşi compozitorul ei. A urmat *Kentucky Woman* şi semnarea unui nou contract cu MCA Records. După un album nereuşit, VELVET GLOVES AND ŞPIŢ, a realizat hituri ca: *Sweet Caroline* (1968), *Holly Holy, Cracklin Roşie* (1970) şi *Song Sung Blue* (1972). Diamond a continuat cu albumul TAP ROOT MANUSCRIPT, evidenţiindu-se balada *I Am… I Said,* care a intrat în Top 10 atât în SUA cât şi în Marea Britanie. A apărut şi în diverse concerte imortalizate pe HOT AUGUST NIGHT, după care, timp de trei ani, s-a retras din activitatea publică, pentru a compune. Tot

atunci a început să se implice şi în film, câştigând chiar un premiu Grammy pentru soundtrackul filmului *Jonathan Livingston Seagull.* A realizat apoi best sellerul BEAUTIFUL NOISE, produs de Robbie Robertson de la The Band. A mai apărut în *The Last Waltz,* un film dedicat grupului The Band.

În 1978 Diamond a cântat în duet cu Barbra Streisand piesa *You Don't Bring Me Flowers,* după care a jucat într-un remake al filmului *The Jazz Singer* (1980), al cărui soundtrack s-a vândut în milioane de exemplare. În anii '80 a compus în colaborare cu Gilbert Becaud, David Foster, Carole Bayer Sager şi Burt Bacharach. Au colaborat la balada *Heartlight* (1982), inspirată de filmul lui Spielberg, E.T. În anul următor, UB 40 a cântat una dintre compoziţiile mai vechi ale lui Diamond, *Red Red Wine*, care a intrat pe prima poziţie în topurile britanice. A urmat albumul HEADED FOR THE FUTURE, iar apoi *The Best Years Of Our Lives,* albumul din 1991, LOVESCAPE, produs de Don Was şi Peter Asher. În 1993 Diamond a realizat unul dintre cele mai bune albume ale sale, UP ON THE ROOF: SONGS FROM BRILL BUILDING, un album de variante cover ale unor piese clasice ca*: You've Lost That Lovin' Feelin', Do Wah Diddy, Spanish Harlem, A groovy Kind Of Love, Sweets For My Sweet* şi altele. În 1994 Neil a revenit, după o perioadă de cinci ani de tăcere, cu o nouă colecţie de piese proprii, TENNESSEE MOON.

As Time Goes By (1998), Tennessee Moon (1996), The Christmas Album Vol. 2 (1994), Live în America (1994), Up On The Roof: Songs From Brill Building (1993), The Christmas Album (1992), Glory Road: 1968 To 1972 (1992), Greatest Hits 1966 – 1992 (1992), Lovescape (1991), Best Years Of Our Lives (1988), Hot August Night 2 (1987), Rainbow/ Velvet Gloves And Şpiţ (1986), Headed To The

Future (1986), Primitive (1984), The Early Years (1983), 12 Greatest Hits, Vol. 2 (1982), Heartlight (1982), On The Way To The Sky (1981), September Morn (1980), You Don't Bring Me Flowers (1978), I'm Glad You're Here

With Me Tonight (1977), Love At The Greek (1977), And The Singer Sings His Song (1976), Beautiful Noise (1976), 12 Greatest Hits (1974), Serenade (1974), Rainbow (1973), Hot August Night (1972), Love Songs (1972), Moods (1972), Stones (1971), Gold (1970), Tap Root Manuscript (1970), Sweet Caroline (1969), Touching You, Touching Me (1969), Velvet Gloves & Spiţ (1968)

Bruce Dickinson

Născut Paul Bruce Dickinson, la 7 august 1958, în Worksop, Nottinghamshire, Anglia, Bruce a cântat la începutul carierei sale într-o serie de grupuri, printre care şi Samson, iar din 1982 cu Iron Maiden. În 1990 a scris un roman comic, THE ADVENTURES OF LORD IFFY BOATRACE, şi a realizat primul său album solo: TATTOOED MILLIONAIRE, a cărui piesă titlu a intrat în Top 20 în Marea Britanie, iar versiunea sa după piesa grupului Mott The Hoople, *All The Young Dudes*, în Top 30. Albumul a fost înregistrat cu Janick Gers, Andy Carr şi Fabio Del Rio, fiind produs de Chris Tsangarides.

În 1994 a părăsit Iron Maiden, după ce în 1992 îşi lansase cea de a doua carte, THE MISSIONARY POSITION. În acelaşi an, cariera sa a continuat şi cu un nou LP, BALLS TO PICASSO, înregistrat cu Roy Z. (guiţar), Eddie Casillas (bass), Dave Ingraham (drums), Doug Van Booven şi produs de Shay Baby.

A urmat ALIVE ÎN STUDIO A din 1995, iar apoi SKUNKWORKS, un dublu album la care a colaborat şi chitaristul Adrian Smith (Iron Maiden), care mai apare şi pe următoarele două albume, ACCIDENT OF BIRTH şi CHEMICAL WEDDING.

Chemical Wedding (1998), Accident Of Birth (1997), Skunkworks (1996), Alive în Studio A (1995), Balls To Picasso (1994), Tattooed Millionaire (1990)

Bo Diddley

Născut Elias Bates, la 30 decembrie 1928, în McComb, Mississippi, SUA, Diddley şi-a început cariera ca boxer, tot atunci primind şi această poreclă, după care a cântat prin diverse cluburi blues din Chicago. În 1954

chitaristul şi solistul Bo Diddley a făcut echipă cu Billy Boy Arnold şi a înregistrat single-uri demo ca: *I'm A Man* şi *Bo Diddley,* în studioul Chess, cu muzicieni ca Otis Spann (piano), Lester Davenport (harmonica), Frank Kirkland (drums) şi Jérôme Green (marăcaş). Piesa *Bo Diddley* a devenit hit R & B în 1955. A continuat cu hiturile: *Diddley Daddy, Bo's A Lumberjack, Say Man* (singurul său hit Top 20) şi *Pretty Thing and Hey Good Lookin',* din 1963. Diddley a apărut pe albume ale lui Chuck Berry şi Muddy Waters. LP-ul WHERE IT ALL BEGINS, produs de Johnny Otis, a fost considerat drept cel mai interesant album al său din anii '60. După 1963 n-a mai realizat nicio piesă care să se poată compara cu cele dinainte.

În 1979, Diddley a făcut turnee cu grupul Clash, iar în 1984 a apărut într-un rol secundar din filmul Trading Places. Apoi a susţinut concerte alături de Ron Wood, iar în 1989 a făcut... o reclamă TV.

Opera sa a fost cântată de grupurile Rolling Stones, Animals, Manfred Mann, Kinks, The Doors, Tom Rush, de Bob Seger, Craig McLachlan, Juicy Lucy Yardbirds, Downliner's Sect şi alţii.

His Best (1997), Promises (1994), This Should Not Be (1992), Rare And Well Done (1991), The Chess Box (1990), Breakin' Through The B.S. (1989), Live At The Ritz (1989), Give Me A Break (1988), în The Spotlight (1987), Bo Diddley/Go Bo Diddley (1986), The Mighty Bo Diddley (1985), Ain't Good To Be Free (1984), Chess Masters, Vol.1, 2 (1982), The 20th Anniversary Of Rock N'Roll (1976), The Black Gladiator (1975), Big Bad Bo (1974), The London Bo Diddley Sessions (1973), Golden Decade (1973), Where It All Began (1972), Another Dimension (1971), Super Blues (1968), Road Runner (1967), Boss Man (1967), The Originator (1966), 500% More Man (1965), I'm A *Man (1965), Let Me Pass (1965), 16 All Time Greatest Hits (1964), Diddling (1964), Bo Diddley Is A Gunslinger (1963), Bo Diddley's Beach Party (1963), Bo Diddley & Company (1962), Bo Diddley Is A Lover (1961), Have Guiţar Will Travel (1960), în The Spotlight (1960), Go*

Bo Diddley (1958), Bo Diddley (1958)

Al Di Meola

Născut la 22 iulie 1954, în Jersey City, New Jersey, SUA, Di Meola a început să cânte încă din copilărie, mai întâi la tobe. Ideea de a studia chitara i-a venit ascultând Beatles, la numai nouă ani. La 15 ani a cântat pentru prima dată într-un grup, după care a devenit interesat de jaz şi s-a înscris la colegiul de muzică Berklee, în 1971, pe care însă l-a părăsit pentru a cânta cu grupul lui Barry Miles. S-a reîntors însă la colegiu trei ani mai târziu pentru a învăţa despre aranjamente orchestrale. A fost apoi invitat de Chick Coreea să cânte în Return To Forever, în care l-a înlocuit pe Bill Conners. În 1976 Di Meola a început să înregistreze albume proprii jaz-rock la casa de discuri Columbia. În 1982 şi 1983 a realizat două LP-uri, influenţate de stilul flamenco, cu John McLaughlin şi Paco de Lucia. The Al Di Meola Project a luat fiinţă în 1985, cu Phil Markowitz (synthesizer) stAirto Moreiro (percussion). Grupul a făcut o serie de turnee şi a înregistrat albume care l-au clasat definitiv în istoria jazului. În 1998 a apărut un nou album, THE INFINITE DESIRE, cu Al Di Meola (guiţars, cymbals, percussion, keyboards), Gumbi Ortiz (percussion), Tom Kennedy (bass), Steve Vai (guiţar), Erine Adams (drums), Mario Parâmasino (piano, keyboards), Rachel Z (piano, keyboards), Herbie Hancock (piano), John Păţitucci (bass) şi Peter Erskine (drums).

The Infinite Desire (1998), Greatest Hits (1996), Plays Piazzolla (1996), The Essence Of AIDI Meola (1994), Orange And Blue (1994), World Sinfoniall-Heart of the Immigrants (1993), The Best Of AI Di Meola (1992), Kiss My Axe (1991), World Sinfonia (1990), Tirami Su (1987), Cielo E Terra (1985), Soaring Through A Dream (1985), Scenărio (1983), Electric Rendez-vous (1982), Tour de Force (1982), Splendido Hotel (1980), Casino (1978), Elegant Gypsy (1977), Land Of The Midnight Sun (1976)

Dinozaur Jr.

Grup rock înfiinţat în Massachusetts, SUA, sub denumirea de Dinozaur. Membrii săi erau J. Mascis (vocals,

guiţar), Lou Barlow (bass), Charlie (vocals) şi Murphy (ex-All White Jury; drums). După plecarea lui Charlie, grupul a cântat ca trio. Dinozaur Jr. a debutat în 1985 cu albumul DINOZAUR, la casa de discuri independentă Homestead. Cea de-a doua realizare a fost YOU'RE LIVING ALL OVER ME, care îl are ca invitat pe Lee Renaldo, de la Sonic Youth (backing vocals). Între timp, numele trupei se schimbase din cauza unui grup, The Dinosaurs, înfiinţat în anii '60.

În 1988 au înregistrat BUG, după care Barlow a plecat, fiind înlocuit temporar cu Donna (ex-Screaming Trees). În această formulă au înregistrat EP-ul JUST LIKE HEAVEN, din 1989, inspirat de grupul The Cure, după care au semnat cu Warner Brothers. În 1991 a apărut FOSSILS, o colecţie de piese care nu mai apăruseră pe alte LP-uri Dinozaur Jr. şi de variante cover ale unor piese ca *Show Me The Way* (Peter Framton) şi *Just Like Heaven* (The Cure). Formula grupului s-a modificat periodic, incluzându-i printre membrii săi pe Don Fleming (ex-Gumball), iar apoi pe Mike Johnson (bass), care a venit în 1993. Albumul WHERE YOU BEEN a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Cuprinde piese ca *Out There, On The Way* şi *I Ain't Sayin'*. Între timp, Mascis a cochetat cu diverse trupe şi a produs albume pentru Tad şi Firehouse. A urmat un album live, JAYLOUMURPH, însă înainte de începerea înregistrărilor pentru WITHOUT A SOUND, apărut în 1994, vechiul membru al trupei, Murph, a fost concediat.

Dinozaur Jr. a influenţat prin muzica sa o serie de trupe, făcând legătura între post punk şi grounge-ul anilor '90.

Hand It Over (1997), Without A Sound (1994), Jayloumurph (1993), Where You Been (1993), Fossils (1991), Green Mind (1991), Whatever's Cool With Me (1991), Bug (1988), Freak Scene (1988), You're Living All Over Me (1987), Dinozaur (1985)

Ronnie James Dio

Născut Ronald Padavona, la 10 iulie 1940, în New Hampshire, SUA, Dio a crescut în New York, SUA şi a debutat în anii '50 cu trupe ca Vegas Kings, Ronnie And

The Rumblers şi Ronnie And the Redcaps. Între 1961 – 67 a fost liderul grupului Ronnie Dio And the Prophets, cântând la voce, pian, chitară bass şi chiar trompetă. În 1967, alături de verişorul lui, David Feinstein, a înfiinţat Electric Elves, care şi-a schimbat apoi numele în Elf. În 1970, trupa a suferit un accident de maşină în urma căruia chitaristul Nick Pantas a decedat.

În 1972, Elf a fost descoperit de Roger Glover şi Ian Paice de la Deep Purple, care au luat grupul în turnee şi au semnat cu ei un contract de înregistrare pentru propria lor casă de discuri din Marea Britanie. În 1975, Dio a apărut pe albumul lui Glover, THE BUTTERFLY BALL, după care a cântat cu trupa lui Richie Blackmore, Rainbow, trupă pe care a părăsit-o în 1979 pentru Black Sabbath. În 1982, Ronnie James Dio a înfiinţat propria lui trupă, Dio, în componenţa: Vinny Appice (drums), Jimmy Bain (bass) şi Vivian Campbell (guiţar). În 1983 au realizat primul lor album, HOLLY DIVER, care conţine piese clasice precum *Rainbow în The Dark, Stand Up And Shout* şi *Don't Talk To Strangers*. Albumul a fost foarte bine primit de public, ceea ce i-a făcut să efectueze un turneu mondial. Un an mai târziu au revenit cu un nou album, THE LAST ÎN LINE, pe care apare şi Claude Schnell (keyboards). Cel de-al treilea LP, SACRED HEART, din 1985, a fost ultimul cu Vivian, el fiind înlocuit apoi de Craig Goldie (ex-Giuffria; guiţar), care apare pentru prima dată pe EP-ul live INTERMISSION. A urmat DREAM evlL, lansat în 1987, după care Dio a făcut o pauză, datorată schimbărilor de componenţă. În 1990 au revenit cu LOCK UP THE WOLVES, în formula: Ronnie (vocals), Rowan Robertson (guiţar), Teddy Cook (bass), Simon Wright (ex – AC/DC; drums) şi Jens Johansson (fost membru al trupei Ynwie J. Malmsteen Rising Force; keyboards).

Din nefericire, albumul nu a fost un succes, iar când lui Ronnie i s-a oferit posibilitatea de a reforma Black Sabbath, a acceptat. Cu aceştia din urmă a înregistrat DEHUMANIZER în 1992 şi a început un turneu. Au început însă neînţelegerile cu Tony Iommi şi Geezer Butler în

momentul în care aceştia au acceptat să cânte alături de Ozzy Osbourne în două concerte. Prin urmare, Ronnie a părăsit din nou grupul, iar peste puţin timp a reînfiinţat Dio, cu Vinnie, Tracy G (de la World War III, guiţar) şi Jeff Pilson (ex-Dokken; bass). În 1993 au înregistrat STRÂNGE HIGHWAYS urmat, trei ani mai târziu, de ANGRY MACHINES, cu care au efectuat un turneu mondial. Jeff nu a apărut în acest turneu, fiind înlocuit la bass de Larry Dennison, iar la clape s-a aflat Scott Warren. În urma acestui turneu a apărut dublul album live DIO'S INFERNO – THE LAST ÎN LIVE, care conţine piese Rainbow, Black Sabbath, Dio şi chiar Deep Purple. După apariţia acestuia, Dio au continuat turneul în SUA, pe parcursul căruia Vinny a fost înlocuit de Simon Wright la majoritatea concertelor, deoarece acesta cânta cu Black Sabbath în turneul lor de reuniune cu Ozzy Osbourne.

Dio's Inferno-The Last în Live (1997), Angry Machine (1996), Strânge Highways (1993), Lock Up The Wolves (1990), Dream Evil (1987), Intermission (EP, 1985), Sacred Heart (1985), Last în Line (1984), Holy Diver (1983)

Céline Dion

Născută la 30 martie 1968, în Charlemagne, Canada, într-o familie cu 14 copii, Céline a cântat pentru prima dată în Le Vieux Baril, un bar ai cărui proprietari erau chiar părinţii ei. La 12 ani, când s-a decis să devină cântăreaţă, mama ei i-a compus cântecul *Ce n'était cu'un rêve,* care a fost înregistrat pe o casetă demo şi trimis lui René Angelil, un binecunoscut manager din Montreal, care a fost atât de impresionat de vocea ei încât şi-a ipotecat casa pentru a-i produce primele două albume. Mai mult decât atât, René a deschis mai târziu un restaurant împreună cu Céline, iar în decembrie 1994 sau şi căsătorit.

În 1981, compozitorul francez Eddy Marnay a compus pentru Céline *La Voix Du Bon Dieu,* piesă pe care solista a cântat-o pentru prima oară într-un talk-show de la o televiziune din Québec. În decembrie, acelaşi an, a înregistrat un album de Crăciun: CELINE CHANTE NOËL.

Un an mai târziu, Céline a lansat TELLEMENT J'AI

D'AMOUR, al cărui prim single a fost realizat în Franţa, ţară pe care a reprezentat-o la festivalul World Popular Song din Tokyo. În anul următor, Dion a reprezentat Canada la MIDEM (un târg de muzică internaţional, care are loc anual în Franţa), cu piesa *D'amour ou d'amitié.* Tot în Franţa şi-a lansat şi albumul DU SOLEIL AU CŒUR, care a devenit disc de aur. A urmat LES CHEMINS DE MA MAISON, single-ul *Mon ami m'a quittée,* la EMI, şi un album de Crăciun: CHANTS ET CONTES DE NOËL.

În 1984 a susţinut o serie de concerte în Montreal şi Québec şi a lansat MELANIE, după care a cântat piesa *Une colombe*, în faţa Papei Ioan Paul al II-lea. În septembrie, acelaşi an, a lansat un LP Greatest Hits, album urmat de *Les oiseaux du bonheur* şi *Mon rêve de toujours,* apărute în Franţa. În 1985 a întreprins un turneu canadian în urma căruia a apărut LP-ul live CELINE DION EN CONCERT. A continuat cu C'EST POUR TOI, iar în toamna aceluiaşi an a câştigat 5 premii Felix (acordate de ADISQ).

În 1986 a lansat compilaţia LES CHANSONS EN OR, după care, în 1987, a semnat un contract cu CBS Records, la care a debutat cu albumul INCOGNITO. Dorind să se lanseze în întreaga lume, Céline a luat lecţii de limba engleză în 1989 şi a înregistrat duete cum ar fi *Can't Live With You, Can't Live Without You,* cu Billy Newton Davis, *Wishful Thinking*, cu Dan Hill, şi tema muzicală a filmului *Listen To Me*, cu Warren Wiebe. A debutat apoi în SUA cu albumul UNISON, care s-a vândut în 2 milioane de exemplare în întreaga lume. În ianuarie 1991, piesa *Where Does My Heart Beat Now* a intrat în topul Billboard, ajungând până pe locul patru. Două luni mai târziu Céline a debutat într-un serial TV, realizat de SRC. A câştigat apoi premiul Juno pentru cea mai bună solistă. Albumul ei din acelaşi an, dedicat lui Luc Plamondon, autorul operei rock STARMANIA, s-a intitulat DION CHANTE PLAMONDON, în varianta apărută în Québec, şi DES MOTS QUI SONNENT, în varianta franceză. Céline a mai primit un premiu Felix şi unul al Uniunii Artiştilor, după care a cântat la Art National Center din Ottawa, în faţa prinţului

Charles şi a prinţesei Diana. În luna decembrie a semnat, cu Sony Music International, un contract pentru 5 albume.

În mai 1992, la decernarea premiilor Oscar, a cântat în duet cu Peabo Bryson piesa *Beauty And The Beast.* A lansat apoi cel de-al doilea album în limba engleză, CELINE DION, în emisiunea TV de la NBC, Tonight Show, după care a cântat în deschidere la Michael Bolton, într-un turneu american. LP-ul a devenit în timp disc de platină.

În 1993 a primit premiul pentru personalitatea anului 1992, acordat de ziarul La Presse, din Montreal, după care a cântat piesa *Love Can Move Mountains,* la Kennedy Center din Washington, în faţa preşedintelui american Bill Clinton. În luna februarie a câştigat, împreună cu Peabo Bryson, un premiu Grammy pentru piesa *Beauty And The Beast.* Au urmat încă două premii Billboard, Juno şi ADISQ. A interpretat apoi în duet cu Clive Griffen piesa *When I Fall in Love* pentru coloana sonoră a filmului *Sleepless în Seattle.*

Cariera artistei a continuat cu THE COLOUR OF MY LOVE şi un nou LP de Crăciun. În 1994 a susţinut câteva concerte la sala Olympia, concerte care au generat albumul live CELINE À L'OLYMPIA. În anul următor a lansat D'EUX, compus şi produs de Jean-Jacques Goldman. LP-ul s-a bucurat de o vânzare excepţională şi a fost urmat de LES PREMIÈRES ANNÉES şi de două noi compilaţii: CELINE DION GOLD şi CELINE DION GOLD, VOL. 2.

În 1996, cititorii publicaţiei franceze Gala au desemnat-o „Woman of the year", iar ministrul culturii din Franţa a numit-o Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres.

De pe FALLING INTO YOU au fost extrase single-urile *Because You Loved Me*, care este tema muzicală a filmului *Up Close*, şi piesa titlu. Cel de-al treilea single, *All By Myself,* a fost urmat de *It's All Coming Back To Me Now.* Cântecul *Send Me A Lover* a apărut pe THE POWER OF THE PEACE şi pe compilaţia WOMEN FOR WOMEN 2, vândute pentru obţinerea de fonduri destinate cercetării cancerului. Cel de-al treilea album live al artistei, intitulat

LIVE À PARIS, înregistrat în octombrie 1995, include piese de pe LP-ul D'EUX, plus *To Love You More.* În 1997 a dat un concert în faţa sultanului din Brunei şi a reginei Marii Britanii, a mai înregistrat un LP şi a primit 19 premii (VH1 Artist of the Year, două Grammy, 4 Juno, 3 NARM, 3 World Music Awards, 5 Felix şi un premiu Amigo), urmate în 1998 de premiul Globul de Aur. Piesa *My Heart Will Go On,* care este tema principală a filmului *Titanic,* a primit premiul pentru cel mai bun cântec al unui film. Ca la fiecare sfârşit de an, Céline Dion a realizat un album de Crăciun, THIS ARE SPECIAL TIMES.

This Are Special Times (1998), Let's Talk About Love (1998), S'il Suffisait D'Aimer (1998), Falling Into You (1996), Céline Dion Gold, Vol.1, 2 (1995), Live À Paris (1995), The French Album (1995), Les Premières Années (1995), D'eux (1995), Céline AL'Olympia (1994), The Colour Of My Love (1993), Céline Dion (1992), Love Can Move Mountains (1992), Dion Chante Plamondon (1991), Unison (1990), Incognito (1987), Les Chansons En Or (1986), C'est Pour Toi (1985), Céline Dion En Concert (1985), Melanie (1984), Chants Et Contes de Noël (1983), Les Chemins de Ma Maison (1982), Du Soleil Au Cœur (1982), Tellement J'ai D'amour (1982), Céline Chante Noël (1981)

Dâre Straits

Grup înfiinţat în anul 1977 de Mark Knopfler (n. 12 august 1949, în Glasgow, Scoţia; guiţar, vocals) şi fratele său, David Knopfler (n. 1951, în Glasgow, Scoţia; guiţar). Primul a studiat literatura engleză la Leeds University şi a lucrat ca reporter la Yorkshire Evening Post şi la un ziar din Essex. După terminarea studiilor a înfiinţat o trupă punk, Brewer's Droop. S-a mutat apoi la Londra unde i-a întâlnit pe John Illsley (n. 24 iunie 1949, în Leicester, Anglia; bass) şi Pick Withers (drums), cu care a format Dâre Straits. Prima lor piesă, *Sultans Of Swing*, a fost intens difuzată de DJ-ul Charlie Gillett de la Radio London. În 1977 grupul a debutat la Vertigo Records cu un album purtând numele trupei. *Sultans Of Swing* a devenit hit în

Olanda, intrând apoi în Top 10 în Marea Britanie. Distribuit de Warner Brothers în SUA, LP-ul a ajuns pe locul 2 în Billboard, în 1979. Cel de-al doilea single a fost *Lady Writer,* care a prefaţat COMMUNIQUÉ, album vândut în peste trei milioane de exemplare în întreaga lume. Între timp, David Knopfler şi-a lansat cariera solo şi a înregistrat o serie de albume la case de discuri independente. A fost înlocuit cu Hal Lindes, iar la keyboards a fost cooptat Alan Clark. În această formulă au realizat MAKING MOVIES, care a generat un single Top 10, *Romeo And Juliet.* De pe LOVE OVER GOLD, *Private Investigation* a devenit cel mai de succes hit al lor, ajungând pe locul 2 în topurile britanice din 1982. În anul următor Terry Williams l-a înlocuit pe Withers pentru un turneu mondial în urma căruia a apărut ALCHEMY LIVE, urmat de un LP de studio, BROTHERS ÎN ARMS, doi ani mai târziu. De pe acesta au intrat în topuri, atât în SUA cât şi în Marea Britanie, *Money For Nothing, Walk Of Life, Se Far Away* şi piesa titlu.

Între timp, Knopfler a produs albumul lui Bob Dylan, INFIDELS (1983), a scris *Private Dancer,* care a devenit un hit pentru Tina Turner în 1984, a colaborat cu Aztec Camera, Randy Newman şi Willy Deville. În 1983 şi 1984 a scris scenarii pentru filmele *Local Hero* şi *Cal* şi muzica pentru comedia *The Princess Bride*, din 1987. În 1990 a înfiinţat Notting Hillbillies, grup care s-a destrămat după un album şi un singur turneu. John Illsley a realizat şi el două albume. Cu toate acestea, în 1991 Dâre Straits a revenit cu un nou best seller, ON EVERY STREET, însoţit de un turneu mondial. Din formula grupului făceau parte Marc Knopfler, Guy Fletcher, Alan Clark (keyboards), un session drummer şi John Illsey (bass). A urmat ON THE NIGHT, un nou LP live, care cuprinde piese de pe albumul precedent, dar şi piese mai vechi, plus LIVE AT THE BBC din 1995. În 1996, Mark Knopfler şi-a lansat propria carieră solo. În octombrie 1998, casa de discuri Warner Brothers a editat albumul SULTANS OF SWING: THE VERY BEST OF.

Sultans Of Swing: The Very Best Of (1998), Live At The BBC (1995), Interview: Brothers în Conversation (1993), On The Night (1993), On Every Street (1991), Money For Nothing (1988), Brothers în Arms (1985), Alchemy (1984), Twisting By The Pool (1983), Love Over Gold (1982), Making Movies (1980), Communiqué (1979), Dâre Straits (1978)

Dog Eat Dog

Trupă rock formată în 1990 la New York, SUA, în componenţa: John Connor (vocals), Dan Nastasi (guiţar, vocals), Sean Kilkenny (guiţar), Dave Neabore (bass) şi David Maltby (drums). Dog Eat Dog a debutat în 1993 cu EP-ul de 6 piese WARRANT, urmat un an mai târziu de albumul ALL BORO KINGS, la care au contribuit Darryl Jennifer de la Bad Brains şi producătorul Jason

Corsaro (Soundgarden, Danzig, Madonna etc.). LP-ul a generat hit single-ul *No Fronts* şi a fost urmat de PLAY GAMES. De pe acesta din urmă s-au remarcat *Rocky,* o piesă de inspiraţie punk, *Bulletoroof* şi piesa titlu, pe care apare ca invitat şi Ronnie James Dio. Au cântat cu grupurile hiphop Goats şi Onyx şi cu trupele rock Biohazard, Bad Brains şi altele, ceea ce le-a extins audienţa. Stilul lor include elemente hardcore, hip-hop, metal, ska şi reggae.

În 1995, Dog Eat Dog au câştigat premiul „Breakthrough Artist of the Year" la European MTV Music Awards.

Play Games (1996), All Boro Kings (1994), Warrant (EP, 1993)

Dokken

Grup rock din Sacramento, California, SUA, înfiinţat de solistul Don Dokken. A debutat la Carrère Records în componenţa George Lynch (guiţar), Mick Brown (drums) şi Juan Croucier (bass), acesta din urmă plecând apoi la Ratt şi fiind înlocuit de Jeff Pilson. În 1982, membrii trupei au semnat cu Elektra Records, unde au remixat şi reeditat albumul apărut iniţial la Carrère, BREAKING THE CHAINS, care a intrat în topul Billboard. După încă trei

albume, desele dispute dintre Lynch şi Don Dokken au dus la desfiinţarea grupului, în 1988. LP-ul live de adio beasi FrOm THE EAST cuprinde înregistrări din concertele susţinute în Japonia. Lynch a înfiinţat, împreună cu Mick, grupul Lynch Mob, iar Don Dokken a realizat la Geffen Records, în 1990, albumul UP FROM THE ASHES. În 1994, grupul s-a reunit în formula iniţială realizând albumul BACK ÎN THE STREETS, urmat de DYSFUNCTIONAL, un an mai târziu, care cuprinde printre altele şi o compoziţie a lui Greg Lake, *From The Begining.* Au continuat cu SHADOW LIFE, la CMC International Records, care a mai editat în 1996 şi un LP live şi o casetă video: ONE LIVE NIGHT, care include versiuni live acustice ale unor piese mai vechi Dokken.

Nine (1999), The Very Best Of (1999), Shadow Life (1997), One Live Night (1996), Dysfuncţional (1995), Back în The Streets (1994), Up From The Ashes (1990), Beast From The East (1988), Back For The Attack (1987), Under Lock And Key (1985), Tooth And Nail (1984), Dokken (1983), Breaking The Chains (1982)

Fats Domino

Născut Antoine Domino, la 26 februarie 1928, în New Orleans, Louisiana, SUA, Fats Domino a învăţat să cânte la pian de la cumnatul său, muzicianul Harrison Verrett. După terminarea şcolii, muncea ziua într-o fabrică, iar noaptea cânta prin cluburi. La 17 ani făcea parte din grupul lui Billy Diamonds, de la care i se şi trage porecla de „Fats”. În 1949 a fost remarcat de trompetistul şi conducătorul de grup, Dave Bartholomew, şi de Lew Chudd de la Imperial Records, care au semnat un contract cu el. A debutat în 1950, cu *The Fat Man*, care a devenit hit Top 10 R & B în SUA, fiind şi una dintre primele sale înregistrări rock n’roll. Stilul său era un amestec de jaz, boogie-woogie, cajun, ritmuri latine şi blues. Domino cânta atât la pian cât şi la voce. În anii ’50 a devenit unul dintre cei mai cunoscuţi muzicieni ai Americii. A realizat piese ca *Goin’, Home, Going To The River, Please Don’t Leave Me* şi *Don’t You Know,* care au fost piese best-seller, şi a făcut o

serie de turnee cu grupul său, asamblat de compozitorul şi prietenul lui, Dave Bartholomew. Printre muzicienii care făceau parte din grup se numărau Lee Allen (saxophone), Waltet Papoos' Nelson (guiţar) şi Frank Field (bass).

Primul său succes de top naţional l-a avut cu *Ain't That A Shame* în 1955, urmat de *Bo Weevil, I'm în Love Again, My Blue Heaven.* A compus apoi *Blueberry Hill*, inspirată de piesa lui Louis Armstrong, *Walking To New Orleans,* compusă de Bobby Charles. *Red Sails în The Sunset,* din 1963, a fost ultimul său hit single editat de casa de discuri Imperial, care a fost vândută de Lew Chudd, iar Domino s-a mutat la ABC Paramount. Aici a înregistrat o serie de albume, urmate de numeroase turnee în SUA şi Europa. Fats Domino a apărut şi în filme, ca *Disk Jockey Jamboree, Shake Rattle & Roll, The Girl Can't Help It* şi altele.

În 1965, casa de discuri Mercury a editat un album live, înregistrat la Las Vegas cu Roy Montrell (guiţar), Cornelius Coleman (drums) şi saxofoniştii Herb Hardesty şi Lee Allen. În martie 1967 Fats Domino a debutat în Marea Britanie la Saville Theatre. Deoarece timp de doi ani nu a reuşit să semneze un contract mulţumitor, şi-a creat propriul său label, Broadmoor, la care a produs două single-uri. În 1968 a semnat însă cu Reprise Records, care i-a editat albumul FATS IS BACK, ce include şi un cover după piesa Beatles, *Lady Madonna*, single care a intrat în topurile SUA. Pentru o vreme, Domino părea să se fi retras din viaţa muzicală, dedicându-se soţiei sale, Rosemarie, şi celor 8 copii şi apărând doar ocazional în diverse turnee. În 1978 a lansat însă

LP-ul SLEEPING ON THE JOB, apărut la casa de discuri Sonet. După încă cinci ani artistul a apărut pe un dublu album live editat la casa de discuri Tomato şi pe un LP al trupei de jaz The Dirty Dozen's Brass Band. În 1987 Fats a fost onorat cu premiul Narras, pentru întreaga carieră muzicală. Celebra sa piesă, *My Blue Heaven,* a fost tema filmului din 1990 cu acelaşi nume.

În 1991, EMI, care cumpărase catalogul Imperial, a

realizat un boxset Fat Domino. Doi ani mai târziu, muzicianul a înregistrat CHRISTMAS IS A SPECIAL DAY.

Greatest Hits (1997), 25 Classic Performances (1996), The Fat Man Sings Live (1996), Christmas Is A Special Day (1993), Best Of Vol, 1, 2 (1992), Greatest Hits „Live" (1992), Whole Lotta Loving (1992), Fats Domino (1991), Antoine „Fats" Domino, The Legendary Imperial Recordings (1991), Whole Lotta Rock'N'Roll (1991), My Blue Heaven (1990), 88 (1988), Greatest Hits Vol. 2 (1988), Easy Riding (1988), The Fat Man Live (1986), Greatest Hits Vol. 1 (1985), Boogy Woogy Baby (1985), The Fat Man (1984), Jambalaya (1984), 20 Rock 'N'Roll Hits (1983), Fats Domino 1980 (1980), Sleeping On The Job (1979), Live în New York (1976), Live At Montreux (1974), Big Rock Sounds (1974), Live în Las Vegas (1973), Live în Concert (1972), Legendary Masters (1972), Cooking With Fats (1971), Ain't That A Shame (1970), When I'm Walking (1969), Fats în Black (1968), Fats Domino, Vol. II (1967), Fats Domino Sings Million Record (1967), Trouble în Mind (1968), Stompin' (1967), Gateway With Fats Domino (1966), Fats Domino (1966), '65 (1965), Fantastic Fats (1964), Fats On Fire (1964), Walking To New Orleans (1963), Here Comes Fats (1963), Million Sellers (1962), Let The Four Winds Blow (1961), I Miss You So (1961), What A Party (1961), Be My Guest (1960), Let's Play Fats Domino (1959), Fabulous Mr. D (1958), Here Stands Fats Domino (1958), This Is Fats (1957), Rock And Rollin' (1956), Carry On Rockin' (1955)

Donovan

Născut Donovan Leitch, la 10 mai 1946, în Glasgow, Scoţia, chitaristul şi solistul Donovan s-a lansat în 1965 prin intermediul unui show TV în care a fost prezentat ca o replică britanică a lui Bob Dylan, deoarece Donovan promova imaginea, la modă pe atunci, a protestatarului. După ce a semnat cu Pye Records, a realizat şi primul său hit, *Câtch The Wind*, urmat de *Sunshine Superman*, din 1966, A GIFT FROM A FLOWER TO A

GARDEN, şi de *Mellow Yellow* (1967). În 1969 a

colaborat cu Jeff Beck la *Goo Goo Barabajagal (Love Is Hot),* după care s-a retras în Irlanda pentru un an de zile. A revenit cu un soundtrack pentru filmul *If It's Tuesday It Must be Belgium* (Dacă e marţi, e Belgia). În 1972 a continuat cu un nou soundtrack, *The pied piper*, pentru filmul cu acelaşi nume, în care a şi apărut, ca şi în *Brother Sun Sister Moon.* Albumele COSMIC WHEELS şi apoi ESSENCE TO ESSENCE, din 1973, au fost însă dezamăgitoare. În 1974 s-a mutat în SUA, unde a compus *7 Tease* şi un nou album, după care s-a retras din nou. A reapărut la Festivalul de la Edinburgh şi a concertat în Germania, Franţa şi Anglia. Un nou LP, LADY OF THE STARS, a apărut după 10 ani.

În 1990, după mai mulţi ani de inactivitate, grupul Happy Mondays i-a readus opera în actualitate şi l-a invitat să cânte în concertele lor din 1991. Un an mai târziu a întreprins propriul lui turneu şi tot atunci a apărut albumul TROUBADOUR.

Sutars (1996), Originals (1995), Early Years (1994), Troubadour: The Definitive Collection, 1964 – 1976 (1992), The Classics Live (1991), Greatest Hits And More (1989), Lady Of The Stars (1984), Banzani! (1989), Minstrel Boy (1983), Spotlight (1981), Neutronic (1981), Love Is Only Feeling (1981), Troubadour (1979), Donovan (1977), Donovan File (1977), Slow Down World (1976), Hurdy Gurdy-Barabajagal (1975), 7 Tease (1974), Live în Japan (1973), 4 Shades (1973), Essence To Essence (1973), Cosmic Wheels (1973), Early Treasures (1973), Colours (1972), World Of Donovan (1972), Golden Hour (1971), Hear Me Now (1971), Donovan P. Leitch (1970), Open Road (1970), Greatest Hits (1969), Barabajagal (1969), A Gift From A Flower To A Garden (1968), Hurdy Gurdy Man (1968), Like It Is, Was And Evermore Shall Be (1968), în Concert (1968), For Little Ones (1967), Mellow Yellow (1967), Universal Soldier (1967), Wear Your Love Like Heaven (1967), The Real Donovan (1966), Sunshine Superman (1966), Câtch The Wind (1965), Fairytale (1965), What's Bin Did (1965)

The Doors

Grup al cărui nume a fost inspirat de versurile lui William Blake: „If the doors of perception were cleansed, everything would appear to man as it is, infinite" şi care a fost înfiinţat în 1965 de un student la teatru pe nume Jim Morrison (n. James Douglas Morrison, 8 decembrie 1943, în

Melbourne, Florida, SUA, d. 3 iulie 1971, în Paris, Franţa), alături de Ray Manzarek (n. 12 februarie 1935, în Chicago, Illinois, SUA; keyboards). Acesta îl invitase iniţial pe Jim să cânte în grupul Rick And The Ravens, din care mai făceau parte şi cei doi fraţi ai săi. John Densmore (n. 1 decembrie 1945, în Los Angeles, California, SUA; drums) a fost şi el cooptat şi, în această formulă, au înregistrat 6 cântece compuse de Morrison în studiourile World Pacific. Fraţii Manzarek nu prea au agreat noul material şi au părăsit grupul, fiind înlocuiţi de Robbie Krieger (n. 8 ianuarie 1946, în Los Angeles, California, SUA; guiţar). The Doors au cântat mai întâi la London Fog, pe Sunset Strip, după care s-au mutat la clubul Whisky-A-Go-Go. În 1966, la recomandarea grupului Love, au semnat cu Elektra Records.

Un an mai târziu a apărut albumul THE DOORS, care include printre altele piesele *Break On Through,* o versiune de 11 minute – *The End* – compusă cu ceva timp în urmă, un cover după piesa lui Willie Dixon, *Back Door Man,* şi *Alabama Song (Whisky Bar).* Cea mai bună piesă a fost însă *Light My Fire,* care a devenit single number 1 în SUA. The Doors au realizat apoi STRANGE DAYS, de pe care *When The Music's Over, People Are Strânge* şi *Hello I Love You* au devenit piese de forţă. Ultima a devenit chiar primul hit major al grupului în Marea Britanie, deşi Ray Davies de la The Kinks i-a dat în judecată pentru că ar fi preluat părţi din cântecul său *All Day And All Of The Night.*

A urmat un turneu european şi un documentar „The Doors Are Open", inspirat de vizita grupului la Chalk Farm Roundhouse din Londra. Colecţia WAITING FOR THE SUN

include piese ca *Five To One* şi cântecul de protest *The Unknown Soldier*, iar albumul THE SOFT PARADE a generat un alt hit în SUA, *Touch Me.* În iulie 1969, ca urmare a unui concert la Dinner Key din Miami, Morrison a fost arestat pentru comportament indecent pe scenă, fiind însă achitat.

Au urmat MORRISON HOTEL şi ABSOLUTELY LIVE, apariţia a doua volume de poezii scrise de Morrison: *The Lords* şi *The New Creatures,* după care solistul a plecat la Paris pentru a se ocupa de cariera sa literară. Din păcate însă, la 3 iulie 1971, Jim Morrison a fost găsit mort în cada de baie a unui hotel din Paris. Diagnosticul oficial a fost atac de cord. L.A. WOMAN a fost ultima sa realizare cu The Doors şi include piesa deja clasică, *Riders On The Storm.*

Supravieţuitorii grupului au mai înregistrat albumele OTHER VOICES şi FULL CIRCLE, după care The Doors s-a dizolvat. Densmore şi Krieger au înfiinţat Butts Band, Manzarek a avut o serie de proiecte artistice şi a lucrat ca producător şi manager.

În 1978 membrii Doors au realizat AN AMERICAN PRAYER, care cuprinde poezii recitate de Morrison, puse pe muzică. Pentru că a avut succes, albumul a fost urmat de ALIVE, SHE CRIED, o compilaţie de piese din concerte şi THE DOORS LIVE AT HOLLYWOOD BOWL. În 1991, Oliver Stone a regizat filmul The Doors, cu Val Kilmer în rolul lui Jim Morrison.

The Ceremony Continues (1993), The Doors Soundtrack (1991), în Concert (1991), Live At The Hollywood Bowl (1987), Classics (1985), The Best Of (1985), Alive, She Cried (1983), Greatest Hits (1980), American Prayer (1978), Star Collection I, II (1975), Doors/Strange Days (1975), Best Of The Doors (1973), Full Circle (1972), Weird Scenes Inside The Gold (1972), L.A. Woman (1971), Strange Days/L.A. Woman (1971), Other Voices (1971), 13 (1970), Absolutely Live (1970), Morrison Hotel (Hard Rock Café/Morrison Hotel) (1970), The Soft Parade (1969), Waiting For The Sun (1968), Strange Days

(1967), The Doors (1967)

Doro

Născută Dorothée Pesch, la 3 iunie 1964, în Düsseldorf, Germania, Doro şi-a descoperit pasiunea pentru muzică de la o vârstă fragedă. După terminarea liceului şi-a transformat cel de-al doilea hobby, desenul, în profesie. A început să studieze designul, ceea ce mai târziu i-a permis să-şi deseneze singură copertele albumelor. Prima pasiune rămânând totuşi muzica, Doro s-a alăturat unei aşa-numite „garage band" din Düsseldorf, numită Snakebite. În ianuarie 1983 a înfiinţat grupul Warlock, care şi-a făcut repede un renume, bucurându-se de articole favorabile în reviste muzicale, iar spre sfârşitul anului au semnat un contract cu Belgian Mausoleum Records, la care au debutat un an mai târziu cu albumul BURNING THE WITCHES. Trupa a fost dizolvată în 1987 după TRIUMPH AND AGONY. Alături de basistul Tommy Henriksen, Doro Pesch (vocals) s-a lansat într-o carieră solo, realizând albumul FORCE MAJEURE, urmat de un turneu de 8 luni în SUA. Din grupul ei mai făceau parte John Devin (guiţar) şi Bobby Rondinelli (drums). LP-ul conţine printre altele şi o variantă a piesei Procol Harum, *A Whiter Shade Of Pale*, care a ajuns pe locul 5 în topurile americane şi a fost urmată de participarea lui Doro la Festivalul Metal Hammer Anniversary din Dortmund. A urmat DORO, cu Gene Simmons (de la Kiss) ca producător, apărut pe piaţă în primăvara anului 1990. La începutul anului următor a fost editat RARE DIAMONDS, o compilaţie de piese mai vechi. A urmat albumul TRUE AT HEART, ale cărui piese sunt influenţate de jaz şi blues. În 1993 a fost lansat ANGELS NEVER DIE, urmat de un turneu de succes, imortalizat pe LP-ul DORO LIVE. După o perioadă de linişte, întreruptă doar de apariţia single-ului *Bad Blood,* care a câştigat premiul MTV pentru cel mai bun clip antirasist, în martie 1995, Doro a revenit cu MACHINE ÎI MACHINE, cu un sunet mult mai apropiat de stilul industrial. Albumul cuprinde, printre altele, piesa *Ceremony* şi un cover după Die Krupps, *Ţie Me Up.* Pentru

promovarea lui, solista a efectuat un turneu în Germania. EP-ul ÎN FREIHEIT STIRBT MEIN HERTZ cuprinde 3 piese şi a fost urmat de albumul MACHINE ÎI MACHINE ELECTRIC CLUB MIXES, care conţine piese remixate de pe MACHINE ÎI MACHINE, precum şi o nouă piesă, *Emoţional Suicide.* A WHITER SHADE OF PALE este o altă compilaţie ce cuprinde piese de pe toate albumele ei solo.

În martie 1999, Doro a înregistrat o versiune a piesei *Egypt (The Chains Are On),* care va fi inclusă pe un LP, tribut Ronnie James Dio.

Best Of (1998), The Ballads – Compilation (1998), Love Me în Black (1998), A Whiter Shade Of Pale (1995), Machine II Machine (1995), Doro Live (1993), Angels Never Die (1993), True At Heart (1991), Rare Diamonds – Best Of (1991), Doro (1990), Force Majeure (1989)

Dr. Feelgood

Grup rock înfiinţat în Canvey Island, Essex, în 1971, în formula: Lee Brilleaux (n. 1953, d. 7 aprilie 1994; vocals, harmonica), Wilko Johnson (n. John Wilkinson, 1947; guiţar), John. Sparks (n. 1953; bass), John Potter (piano) şi Bandsman Howarth (drums), acesta din urmă fiind înlocuit la scurt timp de la înfiinţare cu John The Big Figure' Martin. În 1974 s-au mutat la Londra, unde au cântat în diverse cluburi. Grupul a debutat cu DOWN BY THE JETTY, în acelaşi an, şi a continuat cu STUPIDITY, un album live care le-a adus succesul comercial mult dorit, intrând pe primele locuri în topurile britanice. Înainte de înregistrarea următorului album, Johnson a fost înlocuit de John Gypie' Maio. *Milk And Alcohol* (1978) a fost singurul lor hit Top 10. În 1981.

Johnny Guiţar l-a înlocuit pe Maio, iar în anul următor, John N. Sparks şi The Big Figure au părăsit trupa. Dr. Feelgood a continuat cu o serie de turnee şi albume. În 1993, membrul fondator al trupei, Lee Brilleaux, s-a îmbolnăvit de limfocită şi a urmat diverse tratamente care au întrerupt adesea turneele grupului. A murit un an mai târziu.

Live at the BBC, 1974 – 1975 (1999), Down At The

Doctors (1995), Looking Back (1995), Live în London (1990), Singles (1989), Classic (1987), Case History (1987), Brilleaux (1986), Mad Man Blues (1987), What's Up Doc (1984), Doctor's Orders (1984), Fast Woman & Slow Horses (1982), Casebook (1981), On The Job (1981), A Case Of The Shakes (1980), Let It Roll (1979), As It Happens (1979), Private Practice (1978), Sneakin' Suspición (1977), Be Seeing You (1977), Stupidity (1976), Malpractice (1975), Down By The Jetty (1974)

Dr. Hook

Grup rock din New Jersey, înfiinţat de Dr. Hook (n. Ray Sawyer, 1 februarie 1937, în Chicksaw, Alabama, SUA; vocals), Denis Locorrière (n. 13 iunie 1949, în New Jersey, SUA; guiţar, vocals), George Cummings (n. 1938; lead/slide guiţar), William Francis (n. 1942; keyboards) şi Jay David (n. 1942; drums). Au debutat, ca multe alte trupe, în baruri. Prima lor colaborare a fost cu Shel Silverstein la *Who's Harry Kellerman And Why Is He Saying These Terrible Things About Me?* (1970), după care au semnat cu CBS. Grupul s-a bucurat de un succes internaţional imediat cu piesa *Sylvia's Mother* de pe albumul lor de debut, care a fost urmat de SLOPPY SECONDS şi THE COVER OF THE ROLLING STONE. Alături de Rik Elswit (n. 1945; guiţar) şi Jance Garfat (n. 1944; bass) au realizat o serie de concerte. S-au întors în studiouri pentru înregistrarea albumelor BELLY UP şi FRIED FACE, după care s-au transferat la Capitol, cooptându-l şi pe John Wolters (drums). BANKRUPT şi piesa lui Sam Cooke, *Only 16, A* LITTLE BIT MORE şi hitul number 1 în clasamentele britanice, *When You're în Love With A Beautiful Woman,* de pe albumul PLEASURE AND PAIN, le-au completat cariera. Cu Locorrière la voce au înregistrat în 1979 SOMETIMES YOU WIN. În anii '80, Dr. Hook au mai făcut o serie de concerte, dar opera lor nu a mai atins succesul de altă dată. Apoi Sawyer a înregistrat albume solo, iar implicarea lui Locorrière în meseria de compozitor a dus la sfârşitul carierei grupului, în anul 1990.

Complete Collection (1998), Country Side (1995), Dr.

Hook (1995), Carry On (1992), The Cover Of The Rolling Stone (1992), Greatest Hits (1992), Sharing The Night Together (1988), Country Sore (1988), Love Songs (1988), Greatest Hits (1987), Live în The U.K. (1985), The Best Of (1984), Collection (1983), Players în The Dark (1982), Rising (1980), The Best Of Doctor Hook (1980), Greatest Hits (1980), Sometimes You Win... (1979), Pleasure & Pain (1978), Making Love & Music (1977), Sylvia's Mother (1977), Dr. Hook Revisited (1976), A Little Bit More (1976), Ballad Of Lucy Jordan (1975), Bankrupt (1975), Fried Face (1974), Belly Up (1973), Sloppy Seconds (1972), Dr. Hook & The Medicine Show (1971)

Dream Theater

În toamna anului 1985, chitaristul John Petrucci şi basistul John Myung l-au descoperit pe Mike Portnoy (drums), exersând într-un studio al colegiului Berklee School of Music din Boston, la care studiau cu toţii. Toţi trei se născuseră în Long Island. În timpul pauzelor, cei trei au decis să cânte împreună, cooptându-i şi pe Kevin Moore (care mai cântase cu cei doi John într-o trupă de liceu, Centurion, şi studia la Fredonia Collège din New York; keyboards) şi Chris Collins (vocals). Aceasta a fost prima formulă a grupului, numit iniţial Majesty. După ce au decis să părăsească şcoala pentru a se concentra asupra trupei, au înregistrat un demo de 6 piese care a fost trimis la diverse case de discuri. În final au semnat cu nou înfiinţata Mechanic Records şi şi-au schimbat numele în Dream Theater. Curând însă solistul Chris Collins a fost înlocuit cu Charlie Dominici. WHEN DREAM AND DAY UNITE a fost înregistrat în studiourile Kajem/Victory Studios din Gladwyne, Pennsylvania, în vara lui '88, cu producătorul Terry Date. Din cauza unui buget limitat şi a unei slabe distribuţii, albumul nu s-a vândut însă foarte bine, deşi critica a fost favorabilă. Charlie a fost concediat în 1990. Au urmat doi ani de căutare a unui solist vocal, timp în care au cântat în cluburi şi au compus piese (ca *Images And Words*) care au fost iniţial instrumentale. Din repertoriul lor mai făceau parte piese clasice ale

grupurilor Led Zeppelin, Yes, Queen, The Beatles şi Van Halen.

În căutarea unui solist vocal, au încercat variante ca: John Arch, de la Fates Warning, Steve Stone, care a cântat cu ei în câteva concerte, şi Chris Cintron. Alesul a fost însă canadianul Kevin Labrie, care a preferat să folosească numele de James, pentru a nu fi confundat cu celălalt Kevin. A urmat semnarea unui contract cu Atco/East West Records, la care trupa a realizat cel de-al doilea album, IMAGES AND WORDS, cu producătorul David Prater. Acest album a fost editat la sfârşitul anului 1991, la Bear Track Studios, din Suffern, New York, proprietatea saxofonistului Jay Beckenstein, care apare ca invitat pe piesa *Another Day.* James şi-a făcut apariţia live alături de trupă la 8 iunie 1992, la Ritz, din New York City, în deschidere la Iron Maiden. După apariţia albumului, Dream Theater a semnat cu Roundtable Entertainment şi au efectuat un scurt turneu. Cu ajutorul mass media şi, în special al postului MTV, IMAGES AND WORDS a devenit disc de aur în Japonia. A urmat un turneu în Europa, în timpul căruia a apărut EP-ul LIVE AT THE MARQUEE. Show-ul lor din Tokyo a fost filmat şi realizat pe o casetă video la sfârşitul anului '93.

În martie anul următor, Dream Theater au început lucrul la un nou album, pe care a apărut şi o piesă mai veche, *Puppies On Acid*, transformată în *The Mirror*. *To Live Forever* a fost realizată pe faţa B a single-ului *Lie*, iar vechea lor piesă, *Eve,* poate fi găsită pe single-ul *Silent Man.* În timpul înregistrărilor la noul LP, AWAKE, care au avut loc în Los Angeles cu producătorii John Purdell şi Duane Baron, Kevin Moore (keyboards) a decis să părăsească trupa în mod amiabil, din cauza unor diferende de ordin muzical. După mai multe auziţii, în locul lui Kevin a fost adus Jordan Rudess (de la The Dixie Dregs), pentru un concert, şi apoi Derek Sherinian, pentru un turneu european. Acesta din urmă studiase şi el la Colegiul Berkelee şi cântase cu grupuri ca Alice Cooper, Kiss şi alţii. Albumul AWAKE a debutat pe locul 32 în topul Billboard şi

s-a vândut în peste 40.000 de exemplare în Germania, la numai o săptămână de la apariţie. Între timp, single-ul *Lie* a devenit un mare hit la posturile de radio americane şi la MTV. A urmat un turneu mondial, iar în aprilie 1995, Dream Theater, împreună cu producătorul David Prater, au înregistrat EP-ul de 6 piese, A CHANGE OF SEASONS. În septembrie 1997 a apărut un nou album, FALLING INTO INFINITY, urmat în 1998 de un dublu album live, ONCE ÎN A LIFETIME, înregistrat la Paris.

În ianuarie 1999, Derek Sherinian (keyboards) a fost înlocuit cu Jordan Rudess.

Once în A Lifetime (1998), Falling Into Infinity (1997), Change Of Season (EP, 1995), Awake (1994), Live At The Marquee (EP, 1993), Images

And Words (1992), When Dream And Day Unite (1989)

The Drifters

Grup R & B, înfiinţat în 1953 în New York, de Clyde McPhatter (vocals), alături de Gerhart Thrasher, Andrew Thrasher şi Bill Pinkney (bass). Au debutat cu single-ul number 1 *Money Honey,* urmat de *Such A Night, Lucille* şi *Honey Love.* În 1954, McPhatters a fost luat în armată, iar la eliberare a optat pentru o carieră solo, în timp ce Drifters au continuat cu hituri ca *Adorable* (number 1 R & B 1955), *Steamboat* (1955), *Ruby Baby* (1956) şi *Fools Fall in Love* (1957), având o serie de solişti ca David Baughn şi Johnny Moore. Tensiunile din grup, provocate de neînţelegerile cu managerul George Treadwell, au dus la destrămarea trupei în 1958. Acesta din urmă a avut însă posibilitatea, pe care a şi folosit-o, să dea acest nume mai departe grupului The Five Crowns, din care făceau parte Ben E. King (tenor), Charlie Thomas (tenor), Doc Green Jr. (baritone), Elsbury Hobbs (bass) şi Reggie Kimber (guiţar), iar piesa *There Goes My Baby* a fost prima realizare în noua formulă. Au urmat *Dance With Me* (1959), *This Magic Moment* (1960) şi *Save The Last Dance For Me*, care au intrat pe primele locuri, atât în clasamentele din Marea Britanie, cât şi în cele din SUA. După *I Count The*

Tears (1960), King a plecat, fiind înlocuit de Rudy Lewis, care a cântat cu Drifters până la moartea sa prematură, survenită în 1964. În această perioadă au mai apărut hituri ca *Sweets For My Sweet, When My Little Girl Is Smiling, Up On The Roof* şi *On Broadway*, care au fost reluate de-a lungul timpului de numeroşi artişti. Johnny Moore s-a reîntors în 1963, dar *Under The Boardwalk* a fost ultimul hit Top 10 al grupului, din anii '60. Cariera lui a fost revitalizată în 1972 cu două single-uri: *At The Club* şi *Come On Over To My Place,* urmate de *Kissin' În The Back Row Of The Movies', Down On Thebeach Tonight* şi *There Goes My First Love*. În 1982 Moore a părăsit echipa şi a fost înlocuit de... Ben E. King! Din păcate, cariera grupului nu s-a mai ridicat la standardele de altă dată. Hobbs, alias Elsbeary, a murit la 31 mai 1996 în New York, la numai 59 de ani.

Rockin' & Drifin' (1996), Up On The Roof, On Broadway & Under The Boardwalk (1993), The Very Best Of (1993), Collection (1988), Greatest Hits With Ben E King (1988), Let The Boogie Woogie Roll (1988), 16 Greatest Hits (1988), All Time Greatest Hits And More (1988), Let The Boogie Woogie Roll – Great Hits 1953 – 1958 (1988).

Live At Harvard University (1986), Their Top Hits (1986), Greatest Hits Live (1984), Jukebox Giants (1982), 24 Original Hits (1975), The Drifters Story (1975), Greatest Recordings (1971), Golden Hits (1968), I'll Take You Where The Music's Playing (1965), The Good Life With The Drifters (1964), Our Biggest Hits (1964), Rockin' & Driftin' (1964), Under The Boardwalk (1964), The Drifters (1964), Up On The Roof (1963), Save The Last Dance For Me (1961), Greatest Hits (1960)

Duran Duran

Este un grup britanic (al cărui nume este inspirat din filmul *Barbarella*) înfiinţat în anii '80 în componenţa: Simon Le Bon (n. 27 octombrie 1958, în Hertfordshire, Anglia; vocals), Nick Rhodes (n. Nicholas Bates, 8 iunie 1962; piano), Andy Taylor (n. 16 februarie 1961, în

Wolverhampton, Anglia; guiţar), John Taylor (n. 20 iunie 1960, în Birmingham, Anglia; bass) şi Roger Taylor (n. 26 aprilie 1960, în Birmingham, Anglia; drums). De-a lungul carierei sale, grupul i-a mai avut ca membri pe Simon Calley (bass/clarinet), Stephen Duffy (vocals), Andy Wickett (vocals) şi John Curtis (guiţar). Au debutat la EMI Records cu single-ul *Planet Earth*, care a intrat în topuri, urmat de *Careless Memories*, *Girls On Film, Hungry Like A Wolf* şi *Say A Prayer*, de pe primele lor LP-uri. În martie 1983 au intrat şi în Top 10 din SUA cu *Is There Something I Should Know?* care în Marea Britanie a fost number 1. Au continuat cu o serie de hituri Top 10 în Marea Britanie, ca *Union Of The Snake, New Moon On Monday, The Reflex* (hit number 1 atât în SUA cât şi în Marea Britanie), *Wild Boys, A View To A Kill* (din coloana sonoră a filmului *James Bond)* şi *Notorious.* Odată cu sfârşitul anilor '80 însă, succesul lor s-a diminuat, iar grupul şi-a pierdut din membri. Trioul compus din Le Bon, Rhodes şi John Taylor a continuat să înregistreze. În 1989, în trupă au venit Warren Cuccurullo şi Sterling Campbell, ultimul însă a plecat în 1991. Duran Duran a revenit în forţă în 1993 cu *Ordinary World* de pe DURAN DURAN (THE WEDDING ALBUM), care mai cuprinde şi hitul Top 10 în SUA, *Come Undone.* LP-ul însuşi a intrat în Top 10 din Marea Britanie şi SUA. A urmat un LP de piese cover, THANK YOU, care a devenit disc de aur în SUA. În 1996, John Taylor a părăsit trupa pentru a se dedica unei cariere solo. În 1997, Duran Duran a realizat MEDAZZALAND, al cărui prim single a fost *Electric Barbarella*.

Un an mai târziu, grupul s-a despărţit de EMI Records, iar în luna aprilie a lansat albumul ESSENTIALS, o compilaţie de single-uri de la *Planet Earth* la *New Moon On Monday.* În noiembrie a apărut în Marea Britanie un album GREATEST HITS. Din componenţa actuală a trupei fac parte Nick Rhodes (keyboards, vocals), Simon Le Bon (vocals) şi Warren Bruce Cuccurullo (n. 8 decembrie 1956, în Brooklyn (Canarsie), New York, USA; guiţars, backing vocals).

Essential (1998), Greatest (1998), Medazzaland (1997), Thank You (1995), Duran Duran (The Wedding Album) (1993), Liberty (1990), Decade (1989), Big Thing (1988), Master Mixes (1987), Notorious (1986), Arena (1984), Seven & The Ragged Tiger (1983), Rio (1982), Duran Duran (1981)

Bob Dylan

Născut Robert Allen Zimmerman, la 24 mai 1941, în Duluth, Minnesota, SUA, Bob Dylan a început să cânte în trupe şcolare pe post de pianist. A studiat la Universitatea din Minnesota şi a continuat să cânte folk, iar apoi blues, în diverse cluburi. În 1960, pe când se afla în Denver, Dylan l-a întâlnit pe Jesse Fuller, care cânta la chitară şi armonică în acelaşi timp, ceea ce l-a inspirat să facă la fel. După ce a cutreierat câteva oraşe, a ajuns la New York, în 1961, unde a cântat prin cafenele şi cluburi. În acelaşi an, a semnat cu Columbia Records şi a debutat cu albumul BOB DYLAN, o colecţie de standarde blues şi folk, acompaniate de două compoziţii proprii, una dintre ele fiind *Song To Woody.* A compus apoi o serie de piese ca *Blowin' În The Wind,* din 1962, inclusă pe cel de-al doilea LP al său, THE FREEWHEELIN' BOB DYLAN, din 1963. Dylan a mai scris cântece politice, ca *Masters Of War* şi *A Hard Rain's A-Gonna Fall,* un cântec de dragoste, *Don't Think Twice, It's All Right.* Cântăreaţa folk Joan Baez a devenit prietena lui, realizând o serie de variante cover după piesele sale. Dylan a mai compus *When The Ship Comes în Times They Are A-Changin'* şi *The Lonesome Death Of Hattie Carroll*, inclusă pe albumul său THE TIMES THEY ARE A-CHANGIN', din 1964.

Inspirat de poeziile lui John Keats şi ale lui Arthur Rimbaud, a compus apoi piese pentru un nou album, ANOTHER SIDE OF BOB DYLAN. A continuat cu BRINGING IT ALL BACK HOME, HIGHWAY 61 REVISITED, dublul LP, BLONDE ON BLONDE şi ANOTHER SIDE OF BOB DYLAN, ultimul lui album acustic. *Like A Rolling Stone* a fost înregistrată cu chitaristul Michael Bloomfield, cu Harvey Brooks (bass) şi

Al Kooper (organ), în 1965.

Dylan a mai participat la concerte alături de Paul Butterfield Blues Band, după care i-a descoperit pe The Hawks, devenită mai târziu The Band, ai cărei membri erau Robbie Robertson, Richard Manuel, Garth Hudson, Rick Danko şi Levon Helm. Au susţinut concerte împreună în întreaga lume, până în 1966. La 29 iulie 1966, Dylan a avut un accident de motocicletă, lângă casa lui din Bearsville, în apropiere de Woodstock, şi a fost nevoit să urmeze un tratament îndelung. În acest timp, The Hawks au închiriat o casă în West Saugerties, unde l-au transportat pe Dylan zi de zi pentru a cânta împreună. Materialele înregistrate în acea perioadă au apărut pe BASEMENT TAPES. În 1968, Dylan şi The Hawks, care-şi schimbaseră numele în The Crackers, au apărut în concertul Woody Guthrie Memorial de la Carnegie Hall din New York. O lună mai târziu a apărut JOHN WESLEY HARDING, album urmat de NASHVILLE SKYLINE, care include piese ca *Lay Lady Lay,* un duet cu Johnny Cash la piesa *Girl From The North Country* şi altele.

Dylan n-a apărut la Festivalul de la Woodstock (deşi The Band au participat), în schimb a apărut la Festivalul Isle Of Wight, din 31 august 1969.

În iunie 1970 a realizat SELF PORTRAIT, precedat de GREAT WHITE WONDER. Un an mai târziu a participat la concertul de binefacere „Concert For Bangladesh” şi a realizat cântecul protestatar *George Jackson*. În 1973 a scris soundtrackul (care cuprinde piesa *Knocking On Heaven’s Door*) şi a avut un rol în filmul *Pat Garrett & Billy The Kid.* Tot în acelaşi an a părăsit CBS Records, semnând cu Asylum Records, la care a realizat PLANET WAVES, cu The Band şi, după un turneu american, BEFORE THE FLOOD.

BLOOD ON THE TRACKS cuprinde piese ca *Tangled Up în Blue, Idiot Wind, If You See Her Say Hello, You’re A Big Girl Now, She’s Your Lover Now* (scrisă în urma despărţirii de soţia sa, Sara). Bob Dylan a participat la concerte cu Joan Baez, Roger McGuinn, Ramblin’ Jack

Elliott, Allen Ginsberg, Mick Ronson, Ronee Blakley şi alţii, sub denumirea de The Revue. Au urmat albumele HARD RAIN, DESIRE, STREET LEGAL, AT BUDOKAN.

În 1979, Dylan a realizat un album ce conţine cântece evanghelice, SLOW TRAIN COMING, înregistrat cu Jerry Wexler, Barry Beckett, Mark Knopfler şi Pick Withers de la Dâre Straits. Un alt album de aceeaşi factură, SAVED, a apărut un an mai târziu. SHOT OF LOVE şi INFIDELS (o nouă colaborare cu Mark Knopfler) au fost realizate în 1983. În anul următor a efectuat un turneu european, în urma căruia a rezultat REAL LIVE. În 1985 a contribuit la single-ul USA For Africa, *We Are The World,* şi a cântat la Live Aici, alături de Ron Wood şi Keith Richards de la Rolling Stones. A urmat albumul BIOGRAPH şi colaborarea cu Tom Petty And The Heartbreakers. Dylan a mai apărut în filmul Hearts Of Fire, în rolul lui Billy Parker, a cântat apoi cu grupul Grateful Dead şi a realizat DOWN ÎN THE GROOVE, un album de piese cover. Alături de George Harrison, Jeff Lynne, Tom Petty şi Roy Orbison a înregistrat albumul VOLUME ONE. Un nou LP al său, OH MERCY, a fost produs de Daniel Lanois, fiind urmat în 1990 de UNDER THE RED SKY, THE BOOTLEG SERIES, VOLUMES 1 – 3 (RARE AND UNRELEASED) 1961 – 1991. În 1992 a avut loc la Madison Square Garden un concert aniversar Bob Dylan, care a celebrat cei treizeci de ani de activitate ai săi. Albumele GOOD AS I BEEN TO YOU (1992) şi WORLD GONE WRONG (1993) cuprind piese folk şi blues mai vechi. GREATEST HITS VOLUME 3 (1994), UNPLUGGED (1995) şi un CD-ROM: HIGHWAY 61 INTERACTIVE au completat cariera artistului care, de-a lungul timpului, a trecut printr-o serie de schimbări. În 1997, împreună cu muzicianul Jim Dickinson, a înregistrat un nou LP, produs de Daniel Lanois. LP-ul, intitulat TIME OUT OF MIND, a fost primul lui disc de aur din anii ’90.

Live 1966 (1998), Time Out Of Mind (1997), Bob Dylan’s Greatest Hits, Vol. 3 (1995), Highway 61 Interactive (1995), MTV Unplugged (1995), The Bob Dylan 30th Anniversary (1993), World Gone Wrong (1993), Good

As I Been To You (1992), The Bootleg Series, Volumes 1 – 3 (1991), Under The Red Sky (1990), Dylan & The Dead (1989), Oh Mercy (1989), Down în The Groove (1988), Knocked Out Loaded (1986), Biograph (1985), Empire Burlesque (1985), Real Live (1985), Infidels (1983), Shot Of Love (1981), Saved (1980), At Budokan (1979), Slow Train Coming (1979), Street Legal (1978), Desire (1976), Hard Rain (1976), The Basement Tapes (1975), Blood On The Tracks (1975), Before The Flood (1974), Planet Waves (1974), Dylan (1973), Pat Garrett & Billy The Kid (1973), Greatest Hits, Vol. 2 (1971), New Morning (1970), Self Portrait (1970), Nashville Skyline (1969), Bob Dylan/Times They Are A-Changin' (1968), John Wesley Harding (1968), Greatest Hits (1967), Blonde On Blonde (1966), Bringing It All Back Home (1965), Highway 61 Revisited (1965), Another Side Of Bob Dylan (1964), The Freewheelin' Bob Dylan (1963), Bob Dylan (1962)

E

The Eagles

Grup rock înfiinţat în Los Angeles, California, în 1971, de Bernie Leadon (n. 19 iulie 1947 în Minneapolis, Minnesota, SUA; vocals, guiţar), Randy Meisner (n. 8 martie 1947, în Scottsbluff, Nebraska, SUA; bass), Glenn Frey (n. 6 noiembrie 1948, în Detroit, Michigan, SUA; vocals, guiţar) şi Don Henley (n. 22 iulie 1947, în Gilmer, Texas, SUA; drums). Toţi aveau în spate o activitate muzicală bogată, motiv pentru care grupul a şi fost atât de repede acceptat de casa de discuri Asylum. The Eagles au debutat cu un LP purtând numele trupei, înregistrat în Londra şi produs de Glyn John's. Acesta conţine deja celebrele piese *Take It Easy*, compusă de Frey şi Jackson Browne şi *Witchy Woman,* care, la fel ca prima, a intrat în Top 20. A urmat DESPERADO, care a clasat definitiv grupul printre liderii genului.

Albumul ON THE BORDER a generat *Best Of My Love*, piesă ce a fost primul lor hit number 1 din SUA. În aceeaşi perioadă a venit şi Don Felder (n. 21 septembrie 1947, în Topanga, California, SUA; guiţar, vocals), care a

contribuit la următorul album, ONE OF THESE NIGHTS, devenit disc de platină. În 1975, Leadon a părăsit grupul, fiind înlocuit de Joe Walsh (n. 20 noiembrie 1947, în Wichita, Kansas, SUA, ex-James Gang; guiţar). În noua formulă, Eagles a realizat celebrul HOTEL

CALIFORNIA, care a ajuns number 1 în topurile americane, vânzându-se în milioane de exemplare şi generând o serie de hituri binecunoscute.

În 1978, trupa a realizat doar o singură înregistrare, *Please Come Home For Christmas,* iar în anul următor, din cauza deselor dispute interne care au început să apară, Meisner a plecat. A fost înlocuit de Timothy N. Schmit (n. 30 octombrie 1947, în Sacramento, California, SUA, ex-Poco). Albumul care a urmat, THE LONG RUN, a fost dezamăgitor, în ciuda unor hituri ca *Heartache Tonight,* iar după realizarea lui a urmat o lungă perioadă de inactivitate. În 1982 grupul s-a desfiinţat. Henley, Frey şi Felder s-au lansat fiecare în propria carieră solo.

The Eagles a revenit în 1994 cu HELL FREEZES OVER, un LP unplugged care cuprinde cele mai bune piese ale grupului.

Hell Freezes Over (1994), The Very Best Of (1994), Greatest Hits, Vol. II (1982), Live (1980), The Long Run (1979), Hotel California (1976), Their Greatest Hits 1971 – 1975 (1976), Hotel California (1976), On The Border/One Of These Nights (1975), One Of These Nights (1975), On The Border (1974), Desperado (1973), The Eagles/ Desperado (1973), The Eagles (1972)

Einsturzende Neubauten

Grup german care a debutat la un concert din luna aprilie a anului 1980, în componenţa: Blixa Bargeld (vocals, guiţar), N.U. Unruh, Beate Bartel şi Gudrun Gut. După cooptarea lui Alexander Van Borsig, trupa a înregistrat primul single: *Fur Den Untergang.* Apoi, Bartel şi Gut au plecat pentru a înfiinţa Mania D şi Matador. Au fost înlocuiţi cu F.M. (Mufti) şi Einheit (ex-Abwarts). Primul lor album a fost KOLLAPS, urmat în 1982 de single-ul *Durstiges Tier*, realizat alături de doi membri Birthday

Party: Rowland S. Howard şi Lydia Lunch. Van Borsig a devenit în acea perioadă inginerul lor de sunet, iar Marc Chung (exAbwarts), basistul trupei. După un turneu în Marea Britanie au semnat cu Some Bizzare Records, la care au realizat DIE ZEICHNUNGEN DAS PATIENTEN O.T., urmat în 1984 de STRATEGIEN GEGEN ARCHITEKTUREN şi de un show în Londra cu Genesis P. Orridge (Psychic TV), Frank Tovey (Fad Gadget) şi Stevo (Some Bizzare), show care s-a terminat într-un mod violent, atrăgând numeroase dezbateri în presă. Bargeld a cântat apoi ca basist în grupul lui Nick Cave. În 1987 Einsturzende Neubauten au realizat soundtrackul ANDI şi albumul FUNF AUF DER

NACH OBEN OFFENEN RICHTERSKALA. După o lungă perioadă de absenţă, s-au reîntors cu HAUS DER LUGE (1989), urmat de noi albume, tocmai atunci când toată lumea credea că trupa s-a desfiinţat.

Faustmusik (1996), Ende Neu (1996), Stella Maris (1996), Drawings Of O.T. (1995), Der Hamlet Maschin (1994), Interim (1993), Tabula Rasa (1993), Strategies Against Architecture Vol. II (1991), Haus Der Luge (1989), Funf Auf Der Nach Oben (1987), Halber Mensch (1985), Strategies Against Architecture (1984), 2 X 4 (1984), Drawings Of Paţient O.T. (1983), Kollaps (1981), Schwartz (EP, 1981)

Electric Light Orchestra

Grup înfiinţat în formula Roy Wood (n. 8 noiembrie 1946, în Birmingham, Anglia; vocals, cello, woodwind, guiţars), Jeff Lynne (n. 30 decembrie 1947, în Birmingham, Anglia; vocals, piano, guiţar) şi Bev Bevan (n. Beverley Bevan, 25 noiembrie 1945, în Birmingham, Anglia; drums), toţi foşti membri ai grupului The Move. Lor li s-au alăturat Bill Hunt (french horn) şi Steve Woolam (violin). Printre primele lor piese se numără şi *10538 Overture,* un single Top 10 în Marea Britanie, realizat în 1972. După plecarea lui Woolam, în trupă au venit Hugh McDowell, Andy Craig (cellos), Richard Tandy (n. 26 martie 1948, în Birmingham, Anglia, ex-Balls; bass, piano, guiţar) şi Wilf Gibson (n. 28

februarie 1945, în Dilston, Northumberland, Anglia; violin). ELO a susţinut în această formulă câteva concerte, după care Wood, Hunt şi McDowell au înfiinţat Wizzard. Craig a plecat şi el, iar cei ramaşi i-au cooptat pe Mike D'Albuquerque (n. 24 iunie 1947, în Wimbledon, Londra, Anglia; bass, vocals), Mike Edwards (n. 31 mai în Ealing, Londra, Anglia; cello) şi Colin Walker (n. 8 iulie 1949, în Minchinhampton, Gloucestershire, Anglia). Au înregistrat astfel ELO II, care a generat hitul Top 10 *Roll Over Beethoven*, o variantă a piesei lui Chuck Berry ce include pasaje ale Simfoniei a 5-a de Beethoven. Cel de-al treilea hit a fost *Showdown*, iar *Can't Get It Out Of My Head* a intrat în Top 10 în SUA. Următorul album, ELDORADO, a devenit disc de aur. La acea vreme, formula grupului s-a stabilizat la: Lynne, Bevan, Tandy, McDowell, Kelly Grouchett (bass), Mik Kamiński (violin) şi Melvyn Gale (cello). O serie de concerte americane le-au adus celebritatea, fiind urmate de albume ca A NEW WORLD RECORD, OUT OF THE BLUE şi DISCOVERY. Între 1976 şi 1981.

ELO au avut 15 single-uri de Top 20, printre care *Livin' Thing* (1976), *Telephone Line* (1977), *Mr. Blue Sky* (1978), *Don't Bring Me Down* (1979) şi *Xanadu,* o colaborare cu Olivia Newton-John, apărută în filmul cu acelaşi nume.

Declinul lor a venit când albumele TIME şi SECRET MESSAGES nu s-au mai bucurat de succesul celorlalte. Lynne şi-a început propria carieră solo, iar grupul s-a desfiinţat. În 1991 Bevan a înfiinţat ELO 2, fără Lynne, care fusese autorul majorităţii pieselor. Fără el, noul grup n-a mai spus însă nimic.

Strânge Magic: The Best Of (1995), Afterglow (1990), Balance Of Power (1986), Secret Messages (1983), Time (1981), Discovery (1979), Greatest Hits 1973 – 1977 (1979), Out Of The Blue (1977), A *New World Record (1976), Ole' Elo (1976), Face The Music (1975), Eldorado (1974), Eldorado/Elo II (1974), On The Third Day (1973), Elo II (1972), No Answer (1971)*

Duke Ellington

Născut Edward Kennedy Ellington, la 29 aprilie 1899, în Washington DC, SUA, d. 24 mai 1974, Duke Ellington a început să cânte la pian încă din copilărie, fiind influenţat de mama sa, de asemenea pianistă. A mai studiat armonia şi chiar a compus câteva piese. Împreună cu prietenii săi Sonny Greer, Artie Whetsol şi Otto Hardwicke, a cântat în diverse trupe. În 1923, Duke a plecat la New York pentru a lucra cu Elmer Snowden, iar un an mai târziu a înfiinţat The Washingtonians, cântând în cluburi de noapte. La Cotton Club din Harlem, grupul a beneficiat de înregistrarea pieselor la radio, ceea ce le-a adus mai multă popularitate, reuşind apoi să susţină concerte în SUA, să apară în filme şi să viziteze chiar Europa, în 1933. Pe când a început să cânte acolo, grupul era format din Greer şi Hardwicke, James Bubber' Miley (trumpet), Joe Tricky Sam' Nanton (trombone), Wellman Braud (bass) şi Carney (saxophone). Managerul lor a devenit Irving Mills. În 1927, Duke a compus *Black And Tan Fantasy* şi *Creole Love Call,* ultima piesă fiind cântată împreună cu solista Adelaide Hall. În anii '30, din trupă făceau parte Juan Tizol (trombone), Cootie Williams (trumpet) şi Johnny Hodges (alto saxophone). Billy Strayhorn a venit şi el în 1939. Era aranjor, compozitor şi cânta ocazional la pian. Tot atunci au mai venit şi Ben Webster (tenor saxophone) şi basistul Jimmy Blanton, care a murit în 1943, la numai 23 de ani.

Ellington a devenit un compozitor prolific, cu piese ca *It Don'ţineanA Thing (If It Ain't Got That Swing), Sophisticated Lady, în A Sentimental Mood, Prelude To A Kiss, Concert For Cootie (Do Nothin' Till You Hear From Me), Cotton Tail, în A Mellotone, I Got It Bad And That Ain't Good, Don't Get Around Much Anymore, I'm Begining To See The Light* şi altele. A mai compus şi soundtrackuri (vezi filmele *The Asphalt Jungle* (1950), *Anatomy Of A Murder* (1959), *Paris Blues* (1960) şi *Assault On A Queen* (1966)) plus muzică religioasă, cântată în biserici şi catedrale. Împreună cu grupul său, care a rămas de-a lungul timpului relativ stabil, a făcut o serie de concerte şi

înregistrări şi a participat la festivaluri.

După moartea sa, survenită în 1974, trupa a continuat pentru o perioadă să dea concerte, sub conducerea fiului său, Mercer Ellington.

Cornell University (1997), Best Of (1995), The Duke Plays Ellington Vol. 1 (1995), New York Concert (1995), Early Ellington: 1926 – 1931 (1994), Sir Duke (1994), Swing Vol. 2 (19301938) (1994), Verve Jazz Masters 4 (1994), The Great London Concerts (1993), Jubilee Stomp (1992), Jungle Style (1927 – 1938) (1992), Masterpieces (1938 – 1940) (1992), The Young Duke (1992), The Brunswick Sessions, Vol. 2 (1932 – 35) (1991), Duke Ellington (1991), The Duke's Men, Vol. 1 (1991), The Essence Of Duke Ellington (1991), Reminiscing în Tempo (1991), Solos, Ducts & Trios (1990), Take The „A" Train (1990), Early Ellington (1927 – 1934) (1989), Back Room Romp (1988), Black, Brown & Beige (1988), The Great Ellington Units (1988), The Blanton-Webster Band (1986), The Indispensable Duke Ellington And The Small Groups Vol. 9/10 (1940 – 1946) (1985), Sophisticated Ellington (1981), Second Sacred Concert (1974), The Afro-Eurasian Eclipse (1971), New Orleans Suite (1971), Togo Brava Suite (1971), Orchestral Works (1970), The Pianist (1970), Yale Concert (1968), And His Mother Called Him Bill (1967), Harlem (1964), New Mood Indigo (1964), The Great Paris Concert (1963), The Symphonic Ellington (1963), S.R.O. (1961), Hot Summer Dance (1960), Live At The Blue Note (1959), Jazz Party (1959), Live At The Newport Jazz Festival '59 (1959), Ellington Indigos (1957), Happy Reunion (1957), Live At The 1957 Stratford Festival (1957), Duke Ellington Presents (1956), Ellington At Newport (1956), The Duke (1956), The 1952 Seattle Concert (1954), The 1954 Los Angeles Concert (1954), Piano Reflections (1953), Duke Ellington From The Blue Note (1952), Uptown (1952), Carnegie Hall, November 13, 1948 (1948).

Fargo, North Dakota-November 7, 1940 (1940), The Duke's Men (1938)

Elton John

Născut Reginald Kenneth Dwight, la 25 martie 1947, în Pinner, Middlesex, Anglia, Elton John a început să cânte încă de la 4 ani, luând lecţii de pian. În anii '60 a înfiinţat prima lui trupă, Bluesology, care era şi grupul de acompaniament al lui Long John Baldry. În 1966 a devenit el însuşi membru Bluesology, alături de Elton Dean (saxophone) şi Caleb Quaye (guiţar). La Dick James Music, Elton l-a întâlnit apoi pentru prima oară pe compozitorul Bernie Taupin, care avea să compună alături de el o serie de piese, începând cu *Scarecrow.* În 1968 cei doi au semnat un contract cu Dick James, care i-a angajat pe post de compozitori ai casei sale de discuri, DIM, plătindu-i cu 10 lire pe săptămână. Numeroase piese compuse de ei, inclusiv albumul din 1969, EMPTY SKY, au trecut neobservate. Elton a înregistrat apoi cu The Hollies, şi o serie de piese cover. Un an mai târziu a reuşit să se facă remarcat cu albumul ELTON JOHN, care cuprinde piese ca *Border Song* şi *Your Song*, acesta fiind şi primul lui hit în Marea Britanie. A continuat cu TUMBLEWEED CONNECTION, soundtrackul FRIENDS şi 17 – 11 – 70. Între 1972 şi 1975 a avut şapte albume consecutive number 1, care au generat hituri ca *Rocket Man, Daniel, Saturday Night's Alright For Fighting, Candle în The Wind* şi altele.

În 1976, duetul său cu Kiki Dee, *Don't Go Breaking My Heart,* a condus în clasamentele britanice şi a fost urmat de albumele HERE AND THERE şi BLUE MOVES, vândute în milioane de exemplare. În 1979, colaborarea lui cu Taupin a încetat, atunci când acesta din urmă s-a mutat la Los Angeles. Elton a continuat să compună cu pianistul Gary Osborne, realizând o serie de hituri, printre care *Song For Guy*. Albumele sale nu s-au mai vândut la fel de bine ca înainte, însă reîntâlnirea cu Topin şi lansarea albumului TOO LOW FOR ZERO din 1983 l-au readus în topuri, generând hit single-ul *I'm Still Standing.*

În 1985 Elton John a apărut la concertul de adio al grupului lui George Michael, Wham! şi la istoricul Live

Aici, după care a înregistrat albumul ICE ON FIRE. În anul următor, muzicianul a clacat pe scenă, într-un concert din Australia şi a fost operat pe corzile vocale. A urmat despărţirea de soţia sa şi o serie de neplăceri generate de articolele din presă care speculau că ar fi avut cancer la gât. Cu toate acestea, în 1988 a realizat excelentul album REG STRIKES BACK, după care a dat în judecată revista Sun pentru calomnie, mulţumindu-se cu o despăgubire de 1 milion de lire! Au urmat albumele SLEEPING WITH THE PAST şi THE ONE. În 1993, albumul DUCTS i-a avut ca invitaţi pe Bonnie Raitt, Paul Young, K.D. Lang, Little Richard şi George Michael. În anul următor a compus împreună cu Tim Rice cinci piese pentru filmul de desene animate *The Lion King*.

Love Songs (1996), Made in England (1995), Ducts (1993), Greatest Hits, 1976 – 1986 (1992), The One (1992), Rare Masters (1992), To Be Continued (1990), Sleeping With The Past (1989), Reg Strikes Back (1988), Greatest Hits Vol. 3, 1979 – 1987 (1987), Live în Australia (1987), Leather Jackets (1986), Ice On Fire (1985), Your Songs (1985), Breaking Hearts (1984), Too Low For Zero (1983), Jump Up! (1982), The Fox (1981), 21 At33 (1980), The Complete Thombell Sessions (1979), Victim Of Love (1979), A Single Man (1978), Greatest Hits Vol. II (1977), Blue Moves (1976), Here And There (1976), Captain Fantastic & Brown Din Cowboy (1975), Rock Of The Westies (1975), Caribou (1974), Greatest Hits (1974), Goodbye Yellow Brick Road (1973), Don't Shoot Me I'm Only The Piano Player (1972), Honky Château (1972), 11 – 17 – 70 (1971), Madman Across The Water (1971), Elton John (1970), Tumbleweed Connection (1970), Empty Sky (1969)

Emerson, Lake & Palmer

Grup înfiinţat în 1969 de Keith Emerson (n. 1 noiembrie 1944, în Todmorden, Lancashire, Anglia; keyboards), cu Greg Lake (n. 10 noiembrie 1948, în Bournemouth, Dorset, Anglia; vocals, bass) şi Carl Palmer (n. 20 martie 1951, în Birmingham, Anglia; drums,

percussion). Au debutat într-un concert la Guildhall, Plymouth, iar în 1970 au participat la festivalul Isle of Wight, după care au semnat cu Island Records, la care au debutat cu un album purtând numele trupei. În anul următor, la City Hall din Newcastle, au lansat un aranjament muzical inspirat de creaţia lui Musorgski: PICTURES AT AN EXHIBIŢION. A urmat un nou LP, TARKUSFOLLOWED, turnee şi LP-uri ca TRILOGY, BRAIN SALAD SURGERY şi un LP live. Grupul a înfiinţat apoi propria casă de discuri, după care membrii săi s-au lansat în proiecte solo, reunindu-se însă pentru a înregistra WORKS, un dublu album. LOVE BEACH a fost însă ultimul realizat împreună, fiind urmat de un turneu de adio, imortalizat pe albumul ÎN

CONCERT. În 1986 a fost aşteptată o reuniune a trupei, dar Carl Palmer nu a fost disponibil, el cântând la acea vreme cu Asia. În schimb, Emerson şi Lake au făcut echipă cu Cozy Powell (drums), înregistrând albumul EMERSON, LAKE AND PALMER, urmat de un turneu american de promovare, după care Powell a şi plecat.

Emerson l-a mai cooptat apoi pe Robert Berry (drums) pentru TO THE POWER OF THREE, care s-a vândut însă foarte slab, semnalând declinul evident al grupului.

The Best Of Emerson, Lake & Palmer (1994), Classic Rock Featuring „Lucky Man" (1994), în The Hot Seat (1994), The Return Of The Manticore (1993), Works Live (1993), The Atlantic Years (1992), Live At The Royal Albert Hall (1992), Black Moon (1992), To The Power Of Three (1988), în Concert (1979), Love Beach (1978), Works, Vol. 1, 2 (1977), Ladies & Gentlemen (1974), Brain Salad Surgery (1973), Trilogy (1972), Emerson, Lake & Palmer (1970), Pictures At An Exhibition (1971), Tarkus (1971)

EMF

Grup pop-rock înfiinţat în 1989 în Forest of Dean, Gloucestershire, Anglia, de James Atkin (n. 28 martie 1969, în Cinderford, Gloucestershire, Anglia; vocals), Ian Dench (n. 7 august 1964, în Cheltenham, Gloucestershire,

Anglia; guiţar, keyboards), Derry Brownson (10 noiembrie 1970, în Gloucester, Anglia; keyboards, samples), Zak Foley (n. 9 decembrie 1970, în Gloucester, Anglia; bass) şi Mark Decloedt (n. 26 iunie 1969, Gloucester, Anglia; drums) plus DJ Milf. Cu toţii făcuseră parte din diverse trupe indie, locale.

S-au făcut o serie de speculaţii în ceea ce priveşte provenienţa numelui de EMF. Grupul a declarat că ar proveni de la „Espon Mad Funkers", însă ziarele au susţinut varianta: „Ecstacy Mother Fuckers!". Casa lor de discuri, EMI, a zis că provine de la „Every Mother's Favourites". Cu EMI, grupul a semnat după numai patru concerte. Au debutat cu single-ul *Unbelievable*, care a devenit hit Top 5. A urmat *I Believe,* pentru care au fost acuzaţi de plagiat după Jesus Jones. Cu toate acestea, primul lor album s-a vândut în peste două milioane de exemplare, iar grupul a continuat să susţină concerte, mai ales în SUA, unde s-a bucurat de un succes enorm. Yoko Ono i-a dat apoi în judecată pentru piesa *Lies,* care include un sample cu vocea ucigaşului lui John Lennon, Mark Chapman, recitând versurile lui Lennon de la *Watch ing The Wheels*, din celula lui de închisoare. Grupul a trebuit să plătească o sumă de

15. O de dolari şi să retragă vocea lui Chapman de pe înregistrare. Alte piese controversate includ anunţuri făcute de Radio 3 şi vocea lui Kermit The Frog. În 1992 au realizat albumul STIGMA, care a fost însă dezamăgitor, iar după trei ani de pauză, care au urmat realizării EP-ului UNEXPLAINED, au revenit cu CHA CHA CHA, produs de Johnny Dollar, care a mai colaborat cu Youssou N'Dour şi Neneh Cherry. Albumul însă nu a avut succesul scontat. EMF s-a reîntors în topuri alături de comedianţii Vic Reeves şi Bob Mortimer, care au colaborat la realizarea unui cover al piesei The Monkees*, I'm A Believer*. Însă după ce casa de discuri Parlophone a renunţat la serviciile lor, trupa s-a destrămat.

Cha Cha Cha (1995), Unexplained (1992), Stigma (1992), Schubert Dip (1991)

Enya

Născută Eithne Ni Bhraonain, la 17 mai 1961, în Gweedore, County Donegal, Irlanda, într-o familie de muzicieni, Enya a studiat pianul clasic şi a făcut parte mai întâi din grupul Clannad (1976), cântând la keyboards şi făcând backing vocals, după care, în 1982, şi-a lansat cariera solo, dominând clasamentele englezeşti cu piesa *Orinoco Flow*. Câţiva ani mai târziu a realizat coloana sonoră a filmului produs de televiziunea BBC, THE CELTS, care cuprinde piese cântate în engleză şi galeză, apărute şi pe albumul ei de debut din 1987. Albumul a fost ignorat, însă cel de-al doilea, WATERMARK, a generat hitul mai sus menţionat. Alături de textierul Roma Ryan şi de producătorul Nicky Ryan, Enya a continuat să aibă succes cu hituri ca *Evening Falls* şi *Storms în Africa Part II.* După doi ani de tăcere şi o apariţie pe unul dintre albumele lui Sinead O'Connor, s-a reîntors în 1991 cu SHEPHERD MOONS, de pe care *Caribbean Blue* a devenit hit single. În 1992, THE CELTS a fost reeditat de casa de discuri Reprise. Trei ani mai târziu Enya a lansat THE MEMORY OF TREES, de pe care primul extras pe single a fost *Anywhere Is.*

Storms în Africa (1998), Bo Of Dreams (1998), Paint The Sky With Stars-The Best Of Enya (1997), Frogprince (1995), The Memory Of Trees (1995), Shepherd Moons (1991), Watermark (1988), I Want Tomorrow (1987), Enya (1987), The Celts (1986)

Erasure

Grup înfiinţat în 1985 de Vince Clarke (n. 3 iulie 1961; keyboards), fost membru Dépêche Mode, Yazoo şi The Assembly, cu solistul Andy

Bell. Un an mai târziu, duoul a intrat pe prima poziţie în topurile britanice cu *Sometimes,* piesă urmată de *It Doesn't Have To Be Me,* din 1987, şi de cel de-al doilea album, CIRCUS, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Au continuat cu o serie de hituri ca *Victim Of Love, The Circus, Ship Of Fools, A Little Respect, Drama! Blue Savannah, Chorus, Love To Hate You, Breath Of Life* şi EP-

ul CRACKERS INTERNAŢIONAL.

Albumele THE INNOCENTS, WILD! şi CHORUS au ajuns şi ele number 1 în Marea Britanie, ceea ce s-a întâmplat şi cu EP-ul ABBA-ESQUE, EP din 1992.

Cowboy (1997), Erasure (1995), I Say, I Say, I Say (1994), Abba-Esque (1992), Pop!

— *The First 20 Hits (1992), Chorus (1991), Wild! (1989), Crackers International (1989), The Innocents (1988), Circus (1987), The Two Ring Circus (1987), Wonderland (1986)*

Gloria Estefan & Miami Sound Machine

Grup pop care a luat fiinţă în Miami, Florida, SUA, în 1973, şi care iniţial a fost un trio numit Miami Latin Boys, compus din Emilio Estefan (keyboards), Juan Ávila (bass) şi Enrique Kiki' García (drums), toţi trei născuţi în Cuba şi crescuţi în Miami. Un an mai târziu, la nunta unui prieten comun, au cântat alături de Gloria Fajardo (n. 1 septembrie 1957; vocals). Aceasta urma pe vremea aceea o scoală catolică şi cânta la chitară şi voce în timpul liber. În 1975 a devenit membră a grupului, care şi-a schimbat numele în Miami Sound Machine. Primul lor single a fost *Renecer.* Emilio şi Gloria s-au căsătorit în 1978, iar un an mai târziu grupul a înregistrat un album în limba spaniolă, distribuit de CBS International. În următorii 6 ani au continuat cu încă şapte albume, tot în spaniolă, făcându-se cunoscuţi în America Centrală şi de Sud, dar şi în Europa. Primul single în limba engleză a fost *Dr. Beat,* din 1984, care a devenit hit Top 10 în Marea Britanie. În anul următor au concertat în Japonia, iar Miami i-a onorat cu numirea unei străzi a oraşului: Miami Sound Machine Boulevard. După semnarea unui contract cu Epic Records, primul lor single care a intrat în topurile americane a fost *Conga*, din 1985, urmat un an mai târziu de *Bad Boy* şi *Words Get în The Way.* Primul lor album în limba engleză, PRIMITIVE LOVE, a ajuns pe poziţia 23 în topurile din acelaşi an. În 1987 grupul şi-a schimbat denumirea în Gloria Estefan And Miami Sound Machine, realizând single-ul Top 10 *Rhythm Is Gonna Get You* şi albumul LET

IT LOOSE din 1988. Au urmat hituri cum ar fi *Can't Stay Away*

From You, Anything For You şi *1 – 2 – 3.* Gloria Estefan a înregistrat şi un album solo, CUTS BOTH WAYS, în 1989, album ale cărui hituri au fost *Don't Wanna Lose You, Get On Your Feet* şi *Here We Are.*

La începutul anului 1990, pe 20 martie, grupul a suferit un accident cu autocarul lor de turneu. În urma acestuia, Gloria a fost internată în spital, suferind o operaţie. Un an mai târziu, solista a revenit însă cu un nou material şi a întreprins un turneu.

Gloria! (1998), Destiny (1996), Abriendo Puertas (1995), Hold Me, Thrill Me, Kiss Me (1994), Christmas Through Your Eyes (1993), Mi Tierra (1993), Greatest Hits (1992), Into The Light (1991), Cuts Both Ways (1989), Let It Loose (1988), Anything For You (1988), A *Toda Maquina (1986), Primitive Love (1986), Eyes Of Innocence (1984), Rio (1978)*

Melissa Etheridge

Născută în 1961, în Kansas, SUA, Melissa Etheridge a început să cânte încă din adolescenţă, la pian şi chitară, în diverse trupe locale. A studiat la Berklee College Of Music, după care a cântat prin cluburile din Boston. După ce s-a mutat la Los Angeles, a fost remarcată de şeful casei Island Records, celebrul descoperitor de talente, Chris Blackwell. În 1986 a debutat cu muzica pentru filmul *Weeds.* A înfiinţat apoi propriul ei trio, cu Kevin McCormick la bass şi Craig Kampf la tobe.

Primul album a generat hituri ca *Bring Me Some Water* şi l-a avut ca invitat pe Scott Thurston. Pe cel de-al doilea, invitaţi au fost Waddy Weichtel, Bono (U2) şi alţii. Între timp, Kampf fusese înlocuit cu Maurigio Fritz Lewak.

Albumul NEVER ENOUGH a câştigat un premiu Grammy, iar YES I AM i-a conturat succesul. Melissa a recunoscut public că este lesbiană, sărutând-o pe scenă pe Elvira, la petrecerea lesbienelor şi homosexualilor, Triangle Ball, care a avut loc cu ocazia inaugurării în funcţie a preşedintelui Bill Clinton. Întâmplarea nu numai

că nu i-a adus deservicii, ci i-a adus un şi mai mare succes.

Your Little Secret (1995), Yes I Am (1993), Never Enough (1992), Brave And Crazy (1989), Melissa Etheridge (1988)

Europe

Grup heavy metal suedez, înfiinţat în 1982, de Joey Tempest (19 august 1963, în Stockholm, Suedia; vocals), John Norum (guiţar) şi John Leven (bass), numit mai întâi Force. După câştigarea unui concurs naţional muzical şi înregistrarea a doua albume, în 1986 au semnat cu Epic Records. Norum a părăsit grupul, fiind înlocuit de chitaristul Kee Marcello (ex-Easy Action). Au mai fost cooptaţi Michael Michaeli (keyboards) şi Ian Haughland (drums).

Primul lor album, cântat în limba engleză şi produs de Kevin Elson, a generat deja celebrele *Carrie, The Final Countdown, Rock The Night* şi *Cherokee.* THE FINAL COUNTDOWN a devenit triplu disc de platină, ridicând standardele grupului, pe care acesta, din păcate, nu le-a putut menţine. Europe a făcut o serie de turnee în toată lumea, a mai avut un hit: *Superstitious,* de pe cel de-al doilea album, însă PRISONERS OF PARADISE din 1991 s-a vândut extrem de slab, semnalizând regresul grupului. Joey Tempest a semnat solo cu Polygram Records, în 1994, şi a realizat un an mai târziu albumul A PLACE TO CALL HOME.

Europe 1982 – 1992 (1993), Prisoners în Paradise (1992), The Final Countdown (1986), Wings Of Tomorrow (1984), Europe (1983)

Eurythmies

Grup pop englez, înfiinţat de David A. Stewart (n. 9 septembrie 1952, în Sunderland, Anglia) şi Annie Lennox (n. 25 decembrie 1954, în Aberdeen, Scoţia), fostă membră a grupului folk rock Longdancer. Annie a studiat la Royal College of Music, câştigându-şi în acelaşi timp existenţa lucrând pe post de chelneriţă. La început, cei doi au înfiinţat Tourists, iar în 1980 – Eurythmics, debutând cu ÎN THE GARDEN, care a fost un eşec comercial. Single-ul

Love Is A Stranger a intrat însă mai târziu în topurile britanice. SWEET DREAMS a generat o serie de hituri, mai ales în SUA, printre care piesa titlu, *Who's That Girl,* şi *Right By Your Side.* TOUCH, din 1984, a fost de asemenea un succes, la fel ca şi muzica pentru coloana sonoră a filmului *1984,* cu John Hurt. BE YOURSELF TONIGHT, care a urmat, include un duet cu Aretha Franklin, piesa *Sisters (Are Doin' It For Themselves).* În 1985, Lennox a trecut printr-o serie de probleme cu vocea, grupul neputând să participe la Live Aici. În acelaşi an, single-ul *There Must Be An Angel* a intrat în topurile britanice. Lennox a debutat apoi în film, jucând în *Revolution,* alături de Donald Sutherland şi Al Pacino. Stewart a început între timp să lucreze ca producător. În anul următor, Eurythmics a realizat REVENGE, un album ce include *Missionary Man, Thorn în My Side, The Miracle Of Love* şi altele.

Acesta a fost urmat de SAVAGE, în 1987. În 1988 au participat la Nelson Mandela Concert, de pe Wembley, unde au cântat *You Have Placed A Chill în My Heart.* În acelaşi an, Lennox a cântat în duet cu Al Green piesa *Put A Little Love în Your Heart.* WE TOO ARE ONE din 1989 a devenit apoi cel mai de succes album al grupului la acea dată, dar şi ultimul, deoarece, după apariţia lui, David a înfiinţat Spiritual Cowboys, iar în 1992, Lennox a debutat solo cu albumul DIVA.

Live 1983 – 1989 (1993), Greatest Hits (1991), We Two Are One (1989), Savage (1987), Revenge (1986), Be Yourself Tonight (1985), 1984 (For The Love Of Big Brother) (1984), Touch Dance (1984), Touch (1983), Sweet Dreams (Are Made Of This) (1983), în The Garden (1981)

The Everly Brothers

Grup înfiinţat de Don (n. 1 februarie 1937, în Brownie, Kentucky, SUA) şi Phil Everly (n. 19 ianuarie 1939, Chicago, Illinois, SUA), fiii artiştilor country Ike şi Margaret, cu care au apărut în concerte şi in show-uri radio încă din adolescenţă. În anii '50 cei doi s-au mutat în Nashville, unde Don a realizat hitul *Kitty Wells,* înregistrat în 1954.

În 1957 au prelucrat cântecul lui Felice şi Boudleaux Bryant, *Bye Bye Love*, care a devenit hit number 6 în Marea Britanie. Au urmat *Wake Up Little Susie, All I Have To Do Is Dream, Bird Dog, Problems, Se sad* şi *Devoted To You,* urmat de o succesiune de turnee care, la sfârşitul anilor '50, au făcut din ei grupul vocal number 1.

Au semnat cu Warner Brothers Records, la care au realizat *Cathy's Clown,* scrisă de Don, piesă ce s-a vândut în milioane de exemplare. Au continuat cu o serie de hituri Top 10 în SUA şi number 1 în Marea Britanie şi cu un turneu european. Don a devenit apoi dependent de droguri, fiind la un moment dat foarte aproape de moarte. În următorii trei ani, cât a durat dependenţa sa, numeroase turnee au fost întrerupte sau amânate, iar înregistrările au fost sporadice.

În 1965 grupul a revenit în forţă cu hiturile. *The Price Of Love* şi *Love Is Strânge*. În 1966 au realizat TWO YANKS ÎN ANGLIA, un album care cuprinde opt piese compuse de Nash, Clarke şi Hicks de la The Hollies, urmat de multe altele, ca STORIES WE COULD TELL, care însă nu au reuşit să mai intre în topuri. De aceea, grupul a ajuns din nou să cânte în cluburi, iar după un concert din 1973 la Knotts Berry Farm, California, în care

Don, beat fiind, l-a insultat în public pe fratele său, acesta din urmă a declarat că nu va mai cânta niciodată alături de el. În următorii 10 ani, cei doi s-au întâlnit o singură dată şi asta a fost la înmormântarea tatălui lor. Amândoi şi-au văzut de propria carieră solo. Don a cântat cu grupul său, The Dead Cowboys, iar Phil a realizat albumele de succes STAR SPANGLED SPRINGER şi MYSTIC LINE, a apărut în filmul *Every Which Way But Loose* şi a scris o sumedenie de piese. Cei doi s-au împăcat în 1983, susţinând un concert de revenire emoţionant, la Royal Albert Hall din Londra. Un an mai târziu au realizat EB 84, de pe care un cover după piesa lui Paul McCartney, *Wings Of A Nightingale,* a devenit hit. În 1986 au fost incluşi în Rock 'n' Roll Hall Of Fame, iar în anul următor Phil i-a dat lui Don în dar o chitară făcută de mână, la

aniversarea celor 50 de ani ai acestuia

Best Of (1995), Heartaches & Harmonies (1994), The Mercury Years (1993), The Everly Brothers On Warner Brothers, 1960 – 1969 (1993), Classic Everly Brothers (1992), Rare Solo Classics (1991), Allâime Greatest Hits (1990), Hidden Gems From The Warner (1989), Some Hearts (1989), Born Yesterday (1986), Their 20 Greatest Hits (1986), Golden Archive (1986), All They Had To Do Was Dream (1985), The Reunion Concert (1984), EB 84 (1984), 24 Original Classics (1984), Nashville Tennessee Nov 1955 (1981), Don't Worry Babe (1973), Pass The Chicken And Listen (1973), Stories We Could Tell (1972), The Everly Brothers Show (1970), Chained To A Memory (1970), Roots (1968), Everly Brothers Sing (1967), Living Legends (1967), în Our Image (1966), Two Yanks în England (1966), Gone, Gone, Gone (1965), Rockn Soul (1965), Very Best Of (1964), Great Country Hits (1963), Folk Songs Of The Everly Brothers (1962), Instant Party (1962), Both Sides Of An Evening (1961), A *Date With The Everly Brothers (1961), The Fabulous Style Of The E.B. (1960), It's Everly Time (1960), Best (1959), The Everly Brothers (1958), Songs Our Daddy Taught Us (1958)*

Everything But The Girl

Duo compus din Tracey Thorn (n. 26 septembrie 1962, în Hertfordshire, Anglia) şi Ben Watt (n. 6 decembrie 1962, în Anglia), înfiinţat pe vremea când studiau la Hull University. Numele trupei provine de la cel al unui magazin de mobilă. Thorn a fost membra grupului Marine Giriscare şi a realizat două albume. Ea şi Ben au cântat împreună pentru prima dată în 1982, realizând o nouă versiune a piesei lui Cole Porter, *Night And Day*. Thorn a mai făcut în acelaşi an un mini album, A DISTANT SHORE, iar Watt a înregistrat NORTH MARINE DRIVE în anul următor. În 1983 au semnat cu Blanco y Negro Records, unde au debutat cu *Each And Everyone*, care a precedat albumul EDEN. Succesul major l-au avut însă cu un cântec al lui Danny Whitten, *I Don't Want To Talk About It*, care a intrat în Top 3 în Marea Britanie. Au continuat cu alte albume

cum ar fi THE LANGUAGE OF LIFE, care îl are ca invitat la piesa *The Road,* pe Stan Getz (saxophone). WORLD-WIDE, din 1991, a fost un LP mediocru, însă AMPLIFIED HEART, realizat cu aportul lui Danny Thompson, Dave Mattacks, Richard Thompson şi a aranjorului Harry Robinson, a readus grupul la rampă.

Everything But the Girl Vs. Drum & Bass (1996), Walking Wounded (1996), Amplified Heart (1994), Acoustic (1992), Worldwide (1991), Thelanguage Of Life (1990), Idlewild (1988), Baby, The Stars Shine Bright (1986), Love Not Money (1985), Eden (1984), Everything But The Girl (1984)

Extreme

Grup rock american, înfiinţat în Boston, în componenţa: Gary Cherone (n. 26 iulie 1961, în Malden, Massachusetts, SUA; vocals) Nuno Bettencourt (n. 20 septembrie 1966, în Azores, Portugalia; guiţar), Pat Badger (n. 22 iulie 1967, în Boston, Massachusetts, SUA; bass) şi Paul Geary (n. 24 iulie 1961, în Medford, Massachusetts, SUA; drums). În 1987 au semnat cu A & M Records şi au debutat cu piesa *Play With Me* pentru soundtrackul filmului *Bill And Ted's Excellent Adventure.* A urmat albumul de debut, EXTREME, primit cu răceală de critica muzicală. Au dat însă lovitura cu PORNOGRAFFITTI, subintitulat A Funked Up Fairy Tale. De pe acest al doilea LP, balada rock *More Than Words* a ajuns în fruntea clasamentelor americane şi britanice.

După apariţia la concertul în memoria lui Freddie Mercury de pe stadionul Wembley, Extreme a realizat III SIDES TO EVERY STORY. În 1994, Mike Mangini (ex-Annihilator) l-a înlocuit pe Paul Geary la tobe. Un an mai târziu, Bettencourt a realizat un LP solo, dar grupul a revenit în 1995 cu WAITING FOR THE PUNCHLINE. Din păcate, Extreme s-a desfiinţat în octombrie 1996.

Gary Cherone a plecat la Van Halen, Nuno şi-a continuat cariera solo, iar Pat Badger cântă în prezent cu trupa lui Jason (Saigon Nick) Bieler, Supertransatlantic.

Accidental Collision (1998), Running Gag (1998), The

Best Of Extreme (1997), Waiting For The Punchline (1995), III Sides To Every Story (1992), Pornograffitti (1990), Extreme (1989)

F

The Faces

Grup britanic înfiinţat după destrămarea trupei The Small Faces, de Ronnie Lane (n. 1 aprilie 1946, în Plaistow, Londra, Anglia; bass), Kenny Jones (n. 16 septembrie 1948, în Stepney, Londra, Anglia; drums), Ian McLagan (n. 12 mai 1945, în Londra, Anglia; organ), Rod Stewart (n. 10 ianuarie 1945, în Highgate, Londra, Anglia; vocals) şi Ron Wood (n. 1 iulie 1947; guiţar). A debutat în 1970 cu albumul FIRST STEP, urmat de LONG PLAYER. Între timp, Rod Stewart şi-a lansat propria carieră solo, The Faces devenind grupul său de acompaniament. Deşi au avut succes cu A NOD'S AS GOOD AS A WINK... TO A BLÂND HORSE şi o serie de single-uri, era clar că toată atenţia era îndreptată înspre Rod. Lane a plecat în 1973, fiind înlocuit cu Tetsu Yamauchi. Au urmat hituri ca *Pool Hall Richard, You Can Make Me Dance Sing Or* şi un album live de succes, după care, în 1975, grupul s-a destrămat. Mai întâi a fost părăsit chiar de Stewart (care se autoexilase pentru a scăpa de impozite), apoi a plecat Wood la Rolling Stones, în timp ce restul au cântat pentru o scurtă perioadă cu Steve Marriott, într-o nouă formulă, neinspirată, Small Faces, după care trupa s-a desfiinţat definitiv.

În 1993, la Brits Awards, The Faces s-au reunit pe neaşteptate, cântând cu Rod Stewart şi Bill Wyman la bass, în locul lui Ronnie Lane. Acesta din urmă a murit de scleroză multiplă la 4 iunie 1997, la Trinidad, Colorado.

Faces Featuring Rod Stewart (1980), Best Of (1977), Snakes & Ladders (1976), Overture/Coast To Coast (1974), Coast To Coast Live (1974), Ooh-La-La (1973), Long Player (1971), A *Nod Is As Good As A Wink... To A Blând Horse (1971), First Step (1970)*

Fairport Convention

Grup folk-rock britanic înfiinţat în 1967, la Londra, în

varianta: Iain Matthews (n. Ian

Matthews MacDonald, 16 iulie 1946, în Scunthorpe, Lincolnshire, Anglia; vocals), Judy Dyble (n. 13 februarie 1949, în Londra, Anglia; vocals), Ashley Tyger' Hutchings (n. 26 ianuarie 1945, în Muswell Hill, Londra, Anglia; bass), Richard Thompson (n. 3 aprilie 1949, în Londra, Anglia; guiţar, vocals), Simon Nicol (n. 13 octombrie 1950, în Muswell Hill, Londra, Anglia; guiţar, vocals) şi Martin Lamble (n. 28 august 1949, în St. John's Wood, Londra, Anglia, d. 12 mai 1969; drums). După o serie de concerte prin cluburi au semnat cu producătorul american Joe Boyd, au realizat *If I Had A Ribbon Bow* şi un album de debut, FAIR PORT CONVENTION, care s-a vândut însă slab. Judy Dyble a fost înlocuită de Sandy Denny (n. Alexandra Denny, 6 ianuarie 1948, în Wimbledon, Londra, Anglia, d. 21 aprilie 1978; vocals). A urmat WHAT WE DID ON OUR HOLIDAY, care cuprinde *She Moved Through The Fair, Fotheringay, Book Song, I'll Keep It With Mine* şi *Meet On The Ledge*. Matthews a plecat şi el la scurt timp după realizarea albumului, nemulţumit de direcţia tradiţională înspre care se îndrepta grupul. Câteva luni mai târziu, autocarul lor de turneu a avut un accident care s-a soldat cu moartea lui Martin Lamble şi a prietenei sale, Jeannie Franklyn.

Fairport Convention au realizat apoi UN-HALFBRICKING, care cuprinde piese ale lui Bob Dylan şi Sandy, care a compus *Autopsy* şi *Who Knows Where The Time Goes*. Ca invitat l-au avut pe Dave Swarbrick (fiddle, mandolin). Piesele de pe următorul LP au fost difuzate în premieră in show-ul lui John Peel de la BBC, „Top Gear". Swarbrick devenise membru permanent, iar la tobe a fost cooptat Dave Mattacks (n. 1948, în Edgeware, Middlesex, Anglia). După LIEGE AND LIEF, care a fost o altă piatră de hotar în folkrockul britanic, Hutchings a plecat pentru a înfiinţa ceva mai târziu Steeleye Span, iar Sandy pentru a forma Fotheringay, cu Trevor Lucas.

Fairport Convention i-a cooptat atunci pe Dave Pegg (bass). Thompson a plecat şi el, înainte de realizarea

albumului ANGEL DELIGHT. În 1970 au intrat în Guinness Book Of Records, cu cel mai lung titlu de piesă: *Sir N. McKenzies's Daughter's Lament For The 77th Mounted Lancer's Retreat From The Straits Of Loch Knombe, în The Year Of Our Lord 1727, On The Occasion Of The Announcement Of Her Marriage To The Laird Of Kinleakie.* După albumele FULL HOUSE şi BABBA COMBE LEE, Simon Nicol a înfiinţat Albion Band, alături de Ashley Hutchings, iar Swarbrick începuse să aibă probleme cu auzul. În grup au venit şi au plecat atâţia muzicieni încât greu li se mai poate ţine socoteala. Oricum, Sandy Denny şi Dave Mattacks s-au reîntors, ultimul chiar de două ori, dar la sfârşitul anilor '70 grupul a început să regreseze, susţinând chiar şi un concert de adio în 1979 la Cropredy în Oxfordshire. De atunci, trupa s-a reunit anual în diverse formule. Au mai scos câteva albume, după care Swarbrick a fost înlocuit în 1985 de Ric Sanders. Au urmat GLADYS' LEAP, cu Simon Nicol (vocals), albumul instrumental EXPLETIVE DELIGHTED, THE FIVE SEASONS şi altele.

Close to the Wind (1998), Who Knows Where the Time Goes? (1997), Old New Borrowed Blues (1996), Jewelln The Crown (1995), 25 thAnniversary (1994), From Past Archive (1994), Bonny Bunch Of Roses/ Tipplers Tales (1992), Five Seasons (1990), Red And Gold (1989), The Best Of Fairport Convention (1988), It All Comes Round Again (1987), în Real Time, Live '87 (1987), Heyday (1987), Expletive Delighted (1986), Oathe Boot (1986), House Full (1986), Gladys' Leap (1985), Moat On The Ledge (1982), The Airing Cupboard Tapes '71-'74 (1981), Farewell, Farewell (1979), Tipplers Tales (1978), Bonny Bunch Of Roses (1977), Live At L.A. Troubadour (1977), Fairport Chronicles (1976), Gottle O'Gear (1976), Rising For The Moon (1975), A Fairport Live Convention (1974), Nine (1973), Roşie (1973), History Of (1972), Angel Delight (1971), Babbacobe Lee (1971), House Full (Live 1970) (1970), Full House (1970), Liège And Lief (1969), Unhalfbricking (1969), What We Did On Our Holiday (1969), Fairport Convention (1968)

Faith No More

Grup din San Francisco, înfiinţat în 1980, Faith No More îmbină stilurile funk, thrash şi hardcore. La început, din trupă făceau parte: Jim Martin (n. 21 iulie 1961, în Oakland, California, SUA, ex-Vicious Hatred; guiţar), Roddy Bottum (n. 1 iulie 1963, în Los Angeles, California, SUA; keyboards), Bill Gould (n. 24 aprilie 1963, în Los Angeles, California, SUA; bass), Chuck Moseley (vocals) şi Mike Bordin (n. 27 noiembrie 1962, în San Francisco, California, SUA; drums). Au debutat la casa de discuri independentă Mordam, cu un album, urmat de INTRODUCE YOURSELF la casa de discuri Slash, o filială a Warner Brothers. Moseley a fost apoi concediat, ca urmare a unor dispute interne. Acesta a activat o perioadă cu Bad Brains, după care a înfiinţat Cement. Înlocuitorul său, Mike Patton (n. 27 ianuarie 1968, în Eureka, California, SUA; vocals) a fost însă şi mai bine primit de către public, debutând pe albumul THE REAL THING, de pe care *Epic* a condus în Top 20 în Marea Britanie. LIVE AT THE BRIXTON ACADEMY a fost realizat după trei ani de turneu în întreaga lume. Următorul lor LP de studio, ANGEL DUST, cuprinde un cover al unei piese Commodores*, I'm Easy,* care a intrat în Top 10 în SUA. În 1994, Jim Martin a fost înlocuit cu Trey Spruance, care a făcut parte din trupa lui Mike Patton, Mr. Bungle.

Greatest Hits (1998), Album Of The Year (1997), King For A Day, Fool For A Lifetime (1995), Songs To Make Love To (1993), Angel Dust (1992), The Real Thing (1989), Introduce Yourself (1987), We care A Lot (1985)

Falco

Născut Johann Hoelzi, la 19 februarie 1957, în Austria, Falco a studiat la conservatorul din Viena şi a fost basist în trupa punk Drahdiwabert. Din 1982 a început să cânte solo, primul lui succes fiind piesa *Der Kommisar,* urmată de *Jeanny,* care a ajuns în fruntea clasamentelor germane, deşi a fost interzisă la radio. *Rock Me Amadeus* (din 1985) a fost scrisă în colaborare cu producătorii olandezi Rob şi Ferdi Bolland şi a fost number 1 în Marea

Britanie în 1986, an în care albumul FALCO 3 a intrat în Top 10 în SUA. Au urmat hiturile *Vienna Calling* şi *The Sound Of Musik*, după care, în afară de *Titanic* din 1992, piesele sale n-au mai avut impact decât în Germania şi la vorbitorii de limbă germană. Falco a murit în 1999, în urma unui accident de maşină.

Nachtflug (1998), The Remix Hit Collection (1992), Data-De-Groove (1991), Data-De-Groove (1990), Wiener Blut (1988), Emoţional (1986), Falco 3 (1986), Young Romanş (1984), Jungle Roemer (1984), Einzelhaft (1982)

The Farm

Grup înfiinţat în 1983 în Liverpool, Anglia, de Peter Hooton (n. 28 septembrie 1962, în Liverpool, Anglia; vocals), Steve Grimes (n. 4 iulie 1962, în Liverpool, Anglia; guiţar), Phillip Strongman (bass) şi Andy McVann (drums).

În 1984 formulei de bază i s-au adăugat noii membri: John Melvin, George Maher, Steve Levy şi Anthony Evans. Doi ani mai târziu, McVann a murit într-un accident de maşim şi a fost înlocuit de Roy Boulter (n. 2 iulie 1964, în Liverpool, Anglia). Au venit apoi Keith Mullen (n. În Bootle, Anglia; guiţar), Carl Hunter (n. 14 aprilie 1965, în Bootle, Anglia; bass), Ben Leach (n. 2 mai 1969, în Liverpool, Anglia; keyboards). După o serie de apariţii la diverse case de discuri independente, The Farm şi-a creat propria casă. Au continuat cu o versiune cover a unei piese Monkee, *Stepping Stone,* apoi cu *Groovy Train* şi *All Together Now,* ultima ajungând în Top 10 din Marea Britanie în 1990 şi fiind urmată, un an mai târziu, de albumul SPARTACUS, care a intrat direct pe prima poziţie în topurile britanice. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu următorul album, LOVE SEE NO COLOUR, care n-a ajuns nici măcar pe locul 50. Prin urmare, Sony Records a renunţat la serviciile grupului, însă Seymour Stein de la Sire Records, SUA, a fost de părere că grupul mai avea multe de spus şi le-a oferit un nou contract. Astfel, în 1994, a apărut un nou album, intitulat HULLABALOO.

The Best Of The Farm (1998), Hullabaloo (1994), Pastures Old & New (1993), Love See No Colour (1992),

Spartacus (1991)

The Fifth Dimension

Grup soul vocal, înfiinţat în Los Angeles şi cunoscut mai întâi ca Versatiles, compus din: Marilyn McCoo (n. 30 septembrie 1944, în Jersey City, New Jersey, SUA), Florence LaRue (n. 4 februarie 1944, în Philadelphia, Pennsylvania, SUA), Billy Davis Jnr. (n. 26 iulie 1940, în St. Louis, Missouri, SUA), Lamont McLemore (n. 17 septembrie 1940, în St. Louis, Missouri, SUA) şi Ron Townsend (n. 29 ianuarie 1941, în St. Louis, Missouri, SUA). Primul succes l-au avut în 1967 cu piese ca*: Go Where You Wanna, Up, Up And Away* şi *Carpet Man*, compoziţii ale lui Jimmy Webb. După două albume, grupul a început o nouă colaborare, cu Laura Nyro, care le-a compus piesele *Stoned Soul Picnic, Sweet Blindness* (1968), *Wedding Bell Blues* (1969) şi *Save The Country* (1970), toate succese de top. Lor li s-a mai adăugat şi single-ul *Aquarius/Let The Sunshine* în un potpuriu de cântece din musicalul *Hair,* care a intrat pe prima poziţie în topurile americane din 1969 şi a fost number 11 în Marea Britanie. În 1971, *One Less Bell To Answer* a intrat în clasamentele americane pe locul doi. Cinci ani mai târziu, după o serie de insuccese, Marilyn McCoo şi Billy Davis Jnr au părăsit grupul.

Up, Up And Away: The Definitive Collection (1997), în The House (1995), Anthology 1967 – 1973 (1986), Very Best (1982), High On Sunshine (1978), Dimension Five (1975), Earthbound (1975), Soul & Inspiration (1974), Living Together, Growing Together (1973), Greatest Hits On Earth (1972), Individually & Collectively (1972), Live (1971), Love's Lines, Angels And Rhymes (1971), Portrait (1970), The Age Of Aquarius (1969), Stone Soul Picnic (1968), Magic Garden (1967), Up, Up & Away (1967)

Fine Young Canibals

Trio britanic pop, înfiinţat în 1983, în componenţa: Andy Cox (n. 25 ianuarie 1960, în Birmingham, Anglia; guiţar), David Steele (n. 8 septembrie 1960, în Isle of Wight, Anglia; bass şi keyboards) şi Roland Gift (n. 28

aprilie 1961, în Birmingham, Anglia; ex-Acrylic Victims; vocals). Numele grupului provine de la cel al filmului lui Robert Wagner. Au semnat cu London Records şi au realizat single-ul *Johnny Come Home*, cu Martin Parry (percussion) şi Graeme Hamilton (trumpet), care a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Au urmat *Blue* şi albumul de debut, care a intrat în topurile britanice pe poziţia a 11-a. Backing vocals făcea Jimmy Somerville. Un cover după o piesă Buzzcocks, *Ever Fallen în Love*, *Two Men, A Drum Machine And A Trumpet*, un hit Top 20 din 1988, *Wee Papa Girl Rappers, Pop Will Eat Itself* şi *She Drives Me Crazy* au completat succesul Fine Young Canibals. Cel de-al doilea album a intrat atât în topurile britanice, cât şi în cele americane, generând hitul *Good Thing.* În 1990 au câştigat premiile pentru: „Best British Group" şi „Best Album", la BRIT Awards. În 1990, Cox şi Steele au realizat o versiune remixată a albumului lor din 1989, THE RAW AND THE COOKED.

Fine Young Canibals Finest (1997), The Raw & The Remix (1990), The Raw And The Cooked (1989), Fine Young Canibals (1985)

Firehouse

Grup rock înfiinţat în 1989 în Carolina de Nord, SUA, în componenţa: C.J. Snare (n. 14 decembrie 1964, în Washington D.C. SUA; vocals, keyboards), Michael Foster (drums, percussion), William Gordon Leverty II (n. 30 ianuarie 1967, în Richmond, Virginia, SUA; guiţar) şi Perry Richardson (n. 7 iulie 1963, în Conway, SC, SUA; bass). Au debutat în 1991 cu albumul FIREHOUSE, care a devenit disc de platină, generând două single-uri Top 20: *Don't Treat Me Bad* şi *Love of a Lifetime.*

Cel de-al doilea album, HOLD YOUR FIRE, a devenit disc de aur şi a fost urmat trei ani mai târziu de FIREHOUSE 3, un succes moderat, iar apoi de GOOD ACOUSTICS.

Good Acoustics (1996), Firehouse 3 (1995), Mr. Machinery Operator (1993), Live Totem Pole (EP, 1992), Hold Your Fire (1992), Flyin' The Flannel (1991),

Firehouse (1991), From Ohio (1989), Sometimes (1988), Ifn (1987), Ragin' Full-On (1986)

The Firm

Grup înfiinţat în 1984 de chitaristul ex-Led Zeppelin, Jimmy Page, şi de Paul Rodgers (exFree, Bad Company; vocals). Lor li s-a alăturat un alt muzician celebru: Chris Slade (ex-Uriah Heep, Manfred Mann; drums) dar şi Tony Franklin (bass). Au realizat single-uri ca *Midnight Moonlight, Radioactive* şi un cover după *You've Lost That Loving Feeling,* de pe primul album, urmat de o serie de concerte şi MEAN BUSINESS din 1986. The Firm, ca atâtea alte trupe formate din celebrităţi, s-a desfiinţat după un turneu mondial. Page şi Rodgers s-au reîntors la cariera lor solo, Slade a plecat la AC/DC, iar Franklin la Blue Murder.

Mean Business (1986), The Firm (1985)

Fish

Născut Derek William Dick, la 25 aprilie 1958, în Dalkeith, Edinburgh, Scoţia, Fish şi-a primit porecla de la un proprietar de case care a obiectat la faptul că artistul îşi petrecea enorm de multă vreme în cadă. A debutat într-o trupă din Nottingham, numită Stone Dôme, după care a fost cooptat în Marillion, de la care a plecat după realizarea albumului CLUTEHING AT STRAWS, în 1988, din cauză că nu agrea noua direcţie muzicală a grupului. Şi-a început cariera solo cu un album apărut în 1991. În 1989 a colaborat cu Peter Hammill la opera acestuia, THE FALL OF THE HOUSE OF USHER, dar a fost înlocuit cu Andy Bell. A mai înregistrat single-ul *Shorteut To Somewhere*, alături de Tony Banks de la Genesis, în 1986. În 1993 a realizat un LP de variante cover, printre care piesa Kinks, *Apeman,* şi cea a grupului Moody Blues, *Question.*

Kettle Of Fish: The Best of (1999), Raindogs With Zippos (1998), Krakow (1996), Fish Head Curry (1996), Derek Dick & His Amazing Electric Bear (1993), Internal Exile (1992), For Whom The Bells Toll! (1991), Uncle Fish & The Crypt Creepers (1991)

Ella Fitzgerald

Născută la 25 aprilie 1917, în Newport News, Virginia, SUA, d. 15 iunie 1997, în Beverly Hills, Ella a fost crescută la New York de mama sa, după moartea tatălui. A început să cânte încă din şcoală, câştigând o serie de concursuri. Aşa a ajuns să apară pe scenă la Harlem Opera House, unde a fost ascultată de numeroşi oameni influenţi. Cei care au încercat să facă din ea o cântăreaţă profesionistă au fost Benny Carter şi Charles Linton, însă încercarea lor a dat greş, Ella preferând să participe în continuare la concursuri. A cântat apoi la Harlem's Apollo Theater, câştigând din nou şi fiind ascultată de Linton Webb, de la The Chick Webb, care a cooptat-o în trupa sa. Ella a făcut o serie de înregistrări cu un grup condus de Teddy Wilson, apoi cu Ink Spots şi chiar cu Benny Goodman. Hiturile sale cu Webb au fost: *Sing Me A Swing Song, Oh, Yes, Take Another Guess, The Dipsy Doodle, If Dreams Come True, A-Tisket, A-Tasket, F.D.R. Jones* şi *Undecided*. După moartea acestuia, în 1939, Ella a devenit conducătoarea grupului până în 1942, când şi-a început propria carieră, înregistrând câteva piese foarte populare, cântând în duet cu diverşi artişti, printre care se numără şi Norman Granz, care a ajutat-o să devină cântăreaţă de jaz în adevăratul sens al cuvântului, cultivându-şi un public adecvat. A lucrat cu acompaniatorul Ray Brown, care a fost şi soţul ei pentru o perioadă, cu Joe Pass şi Tommy Flanagan, cu Louis Armstrong şi mulţi alţii. Din păcate, la jumătatea anilor '80, problemele de sănătate au ţinut-o departe de scenă. În 1990 însă a revenit, susţinând concerte în Marea Britanie, unde a fost deosebit de bine primită.

Ella a murit la 15 iunie 1997, în Beverly Hills, din cauza diabetului şi a problemelor sale cu inima.

Rhythm & Romance (1997), Ella & Friends (1996), The Early Years: Part 1 & 2 (1995), Hallelujah (1995), The Best Of (1994), The Ballads (1994), The Concert Years (1994), Pure

Ella (1994), The War Years (1994), 75th Birthday

Celebration (1993), The Complete Ella Fitzgerald Song Books (1993), The Early Years, Part II (1939 – 1941) (1993), The Early Years, Part 1 (1935 – 1938) (1992), All That Jazz (1989), The Best Of (1989), Ella în Rome – The Birthday Concert (1988), The Irving Berlin Songhook (1986), Silver Collection: The Songhooks (1984), Best Is Yet To Come (1982), Ella Abraca Jobim (1981), Fine And Mellow (1979), Dream Dancing (1978), Lady Time (1978), At The Montreux Jazz Festival (1975), Ellalnlondon (1974), EllaANice (1971), Ella Fitzgerald's Christmas (1967), Johnny Mercer Songhook (1964), Jérôme Kern Songhook (1963), These Are The Blues (1963), Ella în Hollywood (1961), Harold Arlen Songhook, Vol. 1, 2 (1961), Ella în Berlin (1960), Wishes You A Swinging Christmas (1960), Sings The George & Ira Gershwin Songhook (1959), Ella Swings Lightly (1958), The Irving Berlin Songhook Vol. 1, 2 (1958), At The Opera House (1957), The Complete Duke Ellington Songhook (1957), Ella Fitzgerald & Jazz At The Philharmonic (1957), Lady Be Good! (1957), Like Someone în Love (1957), Cole Porter Songhook Volume 1, 2 (1956), Rodgers And Hart Songhook Vol. 1, 2 (1956), Gershwin Songhook (1950)

Roberta Flack

Născută la 10 februarie 1937, în Asheville, North Carolina, SUA, Roberta Flack a studiat muzica la Howard University. A fost descoperită cântând jaz într-un club de noapte din Washington, de pianistul Les McCannwho, care a recomandat-o casei de discuri Atlantic. După două albume, FIRST TAKE şi CHAPTER TWO, pianista şi cântăreaţa a avut un hit cu piesa lui Ewan MacColl, *First Time Ever I Saw Your Face*, din 1969. Aceasta a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Play Misty For Me*, ceea ce a făcut din ea un hit internaţional. Au urmat *Where Is The Love?* (1972), un duet cu Donny Hathaway la *Killing Me Softly With His Song* (1973), *The Closer I Get To You* (1978) şi *You Are My Heaven* (1979). Hathaway s-a sinucis în 1979, ceea ce a şocat-o foarte mult pe Roberta. În anii '80, ea s-a asociat cu Peabo Bryson, cântând în duet

cu el piese dintre care s-a remarcat *Tonight I Celebrate My Love,* din 1983.

Christmas Album (1997), Roberta (1995), Softly With These Songs: The Best Of Roberta Flack (1993), Set The Night To Music (1991), Oasis (1988), Greatest Hits (1984), Born To Love (1983), I'm The One (1982), Best Of Roberta Flack (1980).

Live & More (1980), First Time I Saw You (1980), Roberta Flack (1978), Blue Lights în The Basement (1977), Feel Like Makin' Love (1975), Killing Me Softly (1973), Roberta Flack & Donny Hathaway (1972), Quiet Fire (1971), Chapter Two (1970), First Take (1969)

Fleetwood Mac

Grup înfiinţat în iulie 1967 de Peter Green (n. Peter Greenbaum, 29 octombrie 1946, Bethnel Green, în Londra, Anglia; guiţar) şi Mick Fleetwood (n. 24 iulie 1947, în Londra, Anglia; drums). Amândoi au cântat cu Bluesbreakers a lui John Mayall şi au reuşit să semneze cu Blue Horizon Records. În grup au venit apoi Bob Brunning (bass), Jeremy Spencer (guiţar) şi John McVie (n. 26 noiembrie 1945, în Londra, Anglia). Fleetwood Mac a debutat în august 1967 la Windsor's National Jazz And Blues Festival. Un an mai târziu au realizat primul album, FLEETWOOD MAC, care a pătruns în Top 5 în Marea Britanie. Au mai avut câteva succese cu *Black Magic Woman*, o compoziţie a lui Green care a fost mai târziu foarte popularizată de Santana, şi *Need Your Love. Se Bad,* înregistrată pentru prima dată de Little Willie John.

Cel de-al doilea album, MR. WONDERFUL, a fost un nou succes, la care a contribuit şi Christine Perfect (n. 12 iulie 1943, în Birmingham, Anglia; piano). În 1968 a venit şi chitaristul Danny Kirwan (n. 13 mai 1950, Londra, Anglia), după care trupa a avut un nou succes cu *Albatross*, care a fost primul lor single vândut în milioane de exemplare. Au părăsit apoi casa de discuri Blue Horizon, semnând cu Imediate Records, care le-a editat *Man Of The World*, după care s-au mutat la Reprise, realizând *Oh Well* şi albumul THEN PLAY ON, la

înregistrarea căruia Jeremy Spencer a lipsit.

Peter Green a părăsit grupul în mai 1970, fiind înlocuit de Christine Perfect, căsătorită între timp cu John McVie. Alături de Kirwan şi Spencer, au înregistrat un nou LP: KILIN HOUSE. Un an mai târziu însă, Spencer a intrat într-o sectă religioasă. A fost înlocuit cu Bob Welch (n. 31 iulie 1946, în California, SUA). Au urmat FUTURE GAMES şi BARE TREES, plecarea lui Kirwan (înlocuit de Bob Weston, fost chitarist în grupul de acompaniament al lui Long John Baldry) şi cooptarea lui Dave Walker (vocals), care a plecat însă după numai 8 luni, apucând să înregistreze alături de Fleetwood Mac albumul PENGUIN.

După lansarea lui MYSTERY TO ME, Weston a fost concediat în timpul unui concert american, după ce s-a aflat de aventura sa cu soţia lui Fleetwood. Perfect, Welch, McVie şi Fleetwood au realizat apoi HEROES ARE HARD TO FIIND. În decembrie 1974 a plecat Welch, fiind înlocuit de Lindsey Buckingham, care cânta pe vremea aceea cu solista Stevie Nicks, pe care grupul a adoptat-o imediat. În această nouă formulă s-a născut albumul FLEETWOOD MAC, din 1975. O succesiune de compoziţii ca *Over My Head, Say You Love Me* şi *Rhiannon* au intrat în topuri, noua formulă dovedindu-se extrem de reuşită. A urmat RUMOURS, care s-a vândut în 25 de milioane de exemplare, apoi dublul album TUSK, de pe care piesa titlu şi *Sara* au fost hituri internaţionale. FLEETWOOD MAC (LIVE) a fost lansat în 1980. Încă de pe atunci se zvonea despre destrămarea grupului, ţinând cont că Stevie Nicks şi Lindsey Buckingham se certaseră, iar Christine şi John McVie au divorţat. Zvonurile s-au adeverit însă abia după doi ani şi după apariţia albumului MIRAGE, care a generat hiturile *Hold Me, Gypsy* şi *Oh Diane.*

După cinci ani însă, Fleetwood Mac a revenit cu TANGO ÎN THE NIGHT, de pe care *Little Lies, Family Man* şi *You And I (Part 2)* au fost piesele cele mai populare. Lindsey Buckingham a părăsit oficial grupul în 1988. Au fost cooptaţi Rick Vito (n. 1950) şi Billy Burnette (n. 7 mai 1953), iar albumul BEHIND THE MASK din 1990 a

confirmat încă o dată că Fleetwood Mac este unul dintre cele mai bune grupuri din lume.

Peter Green's Fleetwood MacLive At The BBC (1995), Time (1995), 25 Years: The Chain (1992), Behind The Mask (1990), Blues Collection (1989), Greatest Hits Live (1988), Tango în The Night (1987), London Live '68 (1986), Rattlesnake Shake (1986), Cerulean (1985), Live în Boston (1985), Jumping At Shadows (1985), Mirage (1982), Fleetwood MacLive (1980), Tusk (1979), The Fleetwood MacStory (1979), Man Of The World (1978), Best Of (1978), Rumours (1977), Fleetwood MacIn Chicago (1975), Vintahe Years (1975), Heroes Are Hard To Fiind (1974), Mystery TOME (1973), Penguin (1973), Bare Trees (1972), Greatest Hits (1971), Future Games (1971), Black Magic Woman (1971), Kilin House (1970), Jumping At Shadows (1970), The Biggest Thing Since Colossus (1970), Pious Bird Of Good Omen (1969), Fleetwood MacIn Chicago (1969), Then Play On (1969), Blues Jam At Chess (1969), Blues Jam în Chicago (1969), English Rose (1969), Mr. Wonderful (1968), Fleetwood Mac (1968)

Flotsam & Jetsam

Grup rock înfiinţat în Phoenix, Arizona, SUA, în 1984, de David Kelly Smith (drums) şi Jason Newsted (bass). Li s-au alăturat Eric A.K. (vocals) şi chitariştii Mike Gilbert şi Ed Carlson. Au debutat cu piese cuprinse pe compilaţiile SPEED METAL HELL ÎI şi METAL MASSACRE IV, după care au semnat cu Roadrunner Records la care au realizat DOOMSDAY FOR THE DECEIVER, din 1986. Newsted a plecat apoi la Metalica, fiind înlocuit cu Troy Gregory. A urmat NO PLACE FOR DIZGRACE din 1988 şi un cover după piesa lui Elton John, *Saturday Night's Alright For Fighting*, care însă nu au avut succesul comercial scontat. Roadrunner a renunţat la trupă, motiv pentru care au semnat cu MCA în 1990, începând o nouă etapă din cariera lor cu albumul WHEN THE STORM COMES DOWN, produs de Alex Penallis (care a mai produs şi albume Testament şi Anthrax).

Următural Selection (1999), High (1997), Drift

(1995), Cuatro (1992), When The Storm Comes Down (1990), No Place For Dizgrace (1988), Doomsday For The Deceiver (1986)

Focus

Grup înfiinţat în 1969 de Thijs van Leer (organ, flute, vocals), Martin Dresden (bass) şi Hans Cleuver (drums). Puţin mai târziu a fost cooptat şi Jan Akkerman (guiţar). Primul album a fost foarte bine primit în Europa. După realizarea lui, Akkerman a părăsit grupul, înfiinţând unul nou cu Pierre Van der Linden (drums) şi Cyril Havermans (bass). Thijs Van Leer a fost inclus şi el, iar trupa s-a numit din nou Focus. A urmat albumul MOVING WAVES. La sfârşitul anului 1970, l-au întâlnit pe producătorul Mike Vernon (Fleetwood Mac, John Mayall), cel care avea să-i facă cunoscuţi în toată lumea. În 1972 a apărut FOCUS 3, un dublu album care a generat hitul *Sylvia*. Pe acest LP, Cyril Havermans a fost înlocuit de Bert Ruiter.

La 5 mai 1973, Focus a cântat la Rainbow Theatre din Londra (vezi LP-ul LIVE AT THE RAINBOW). Pierre Van der Linden a părăsit apoi grupul, nefiind de acord cu intenţia lui Bert Ruiter de a face din Focus o trupă comercială. În locul lui l-au cooptat pe Collin Allen (ex-John Mayall Band) şi au realizat HAMBURGER CONCERTO, urmat de MOTHER FOCUS, după care Colin a fost înlocuit cu americanul David Kemper (drums), iar Akkerman a părăsit şi el grupul, care nu a mai realizat nimic până în 1977. În această perioadă a mai apărut doar o compilaţie produsă de Mike Vernon, SHIP OF MEMORIES.

În 1977, Focus s-a reîntors cu P.J. Proby, la voce, Thijs Van Leer, Bert Ruiter, Eef Albers (guiţar), Phillip Catherine (guiţar) şi Steve Smith (drums), după care au părăsit din nou scena până în 1985, când din grup făceau parte doar Jan Akkerman şi Thijs Van Leer, plus invitaţi ca Ţaţo Gomez (bass), Ruud Jacobs (bass), Ustad Zamir Ahmad Khan (tabla) şi Sergio Castillo (drum programer). Au realizat un nou LP, FOCUS, care conţine piese precum *Russian Roulette, King Kong* şi *Beethoven's Revenge,* însă după câteva concerte s-au despărţit din nou. Focus s-a

reunit în 1990 în formula: Bert Ruiter (bass), Pierre van der Linden (drums), Jan Akkerman (guiţar) şi Thijs van Leer (organ, flute), apărând într-un show TV olandez. În 1993, Akkerman şi Van Leer au cântat împreună la North Sea Jazz Festival, cu Akkerman/Van Leer Band, piese Focus. Jan Akkerman şi Pierre van der Linden au continuat să susţină concerte împreună. Din 1996, Jan Akkerman Band a dat concerte în Olanda, în componenţa: Nico Brandsen (organ), Ton Dijkman (drums) şi Manuel Hugas (bass). În 1998, Thijs van Leer a încercat să refacă Focus, alături de Hans Cleuver şi Bert Ruiter, plus chitaristul Menno Gootjes, însă formula n-a rezistat.

Focus (1995), The Best Of Focus Hocus Pocus (1994), Focus-Jan Akkerman & Thijs Van Leer (1985), Focus ConProby (1978), Ship Of Memories (1976), Mother Focus (1975), Focus (1975), Hamburger Concerto (1974), Live At The Rainbow (1973), Focus III (1972), Moving Waves (1971), în And Out Of Focus (1970)

Liţa Ford

Născută la 23 septembrie 1959, în Londra, Anglia, Ford a intrat la vârsta de 15 ani în grupul Runaways, ca şi chitaristă. În 1979, când grupul s-a destrămat, Liţa şi-a început cariera solo, debutând la casa de discuri Mercury cu un LP la care a colaborat şi Neil Merryweather (bass): DANCIN' ON THE EDGE, urmat în 1988 de LIŢA, care a pătruns în Top 30 în Marea Britanie, generând hiturile *Kiss Me Deadly* şi duetul cu Ozzy Osbourne, *Close My Eyes Forever*. În acelaşi an, Liţa s-a căsătorit cu chitaristul de la W.A.S.P., Chris Holmes. STILETTO a continuat în acelaşi stil ca şi albumul precedent, însă DANGEROUS CURVES din 1991 i-a scăzut mult audienţa.

Black (1995), Greatest Hits (1993), Best Of Liţa Ford (1992), Dangerous Curves (1991), Stiletto (1990), Liţa (1988), Dancin' On The Edge (1984), Out For Blood (1983)

Foreigner

Grup rock înfiinţat în 1976 de Mick Jones (n. 27 decembrie 1944, Londra, Anglia; guiţar), cu Ian McDonald (n. 25 iulie 1946, Londra, Anglia; guiţar, keyboards, homs,

ex-King Crimson), Lou Gramm (n. Lou Grammatico, 2 mai 1950, Rochester, New York, SUA; vocals), Dennis Elliott (n. 18 august 1950, Londra, Anglia; drums), Al Greenwood (n. New York, SUA; keyboards) şi Edward Gagliardi (n. 13 februarie 1952, New York, SUA; bass). Au debutat un an mai târziu cu FOREIGNER, care cuprinde piese scrise de Jones şi Gramm, precum *Feels Like The First Time* şi *Cold As Ice*. Au urmat o serie de concerte, trupa având mai mult succes în SUA decât în Europa. În 1979, Rick Wills (n. Anglia; bass) l-a înlocuit pe Gagliardi, după care grupul a înregistrat HEAD GAMES. Un an mai târziu au plecat McDonald şi Greenwood, Foreigner invitându-i pe Thomas Dolby şi Junior Walker să ia parte la înregistrarea albumului 4, de pe care *Waiting For A Girl Like You* a devenit hit single. *I Want To Know What Love Is* a avut însă cel mai mare succes comercial, conducând atât în clasamentele britanice, cât şi în cele americane. La jumătatea anilor '80, membrii grupului s-au preocupat mai mult de proiectele personale. Succesul lui Lou Gramm cu albumul său READY OR NOT din 1987 a dus la speculaţii privind sfârşitul trupei Foreigner, ceea ce nu a fost însă cazul, la scurtă vreme apărând INSIDE INFORMATION. În 1990 însă, după cel de-al doilea succes al lui Gramm cu LONG HARD LOOK, acesta a părăsit definitiv grupul, înfiinţând Shadow King. Jones l-a recrutat atunci pe Johnny Edwards, care apare pe UNUSUAL HEAT. În 1994, el şi Gramm, alături de Bruce Turgon (bass), Jeff Jacobs (keyboards; ex-Billy Joel) şi Mark Schulman (drums; ex-Billy Idol, Simple Minds) au refăcut Foreigner.

Juke Box Hero: Best Of (1996), Mr. Moonlight (1995), Classic Hits Live (1993), The Very Best... Andbeyond (1992), Unusual Heat (1991), Inside Information (1987), Agent Provocateur (1984), Best Of Foreigner (1982), Records (Greatest Hits) (1982), 4 (1981), Head Games (1979), Double Vision (1978), Foreigner (1977)

Frankie Goes To Hollywood

Înfiinţat în 1980, în Liverpool, Anglia, de Holly Johnson (n. William Johnson, 19 februarie 1960, în

Khartoum, Sudan; vocals), Paul Rutherford (n. 8 decembrie 1959, în Liverpool, Anglia; vocals), Nasher Nash (n. Brian Nash, 20 mai 1963; guiţar), Mark O'Toole (n. 6 ianuarie 1964, în Liverpool, Anglia; bass) şi Peter Gill (n. 8 martie 1964, Liverpool, Anglia; drums), grupul a debutat la casa de discuri a lui Trevor Horn, ZTT, cu single-ul *Relax,* o piesă dance care, din cauza textului, a fost interzisă de radioul şi televiziunea BBC, ceea ce a sporit interesul publicului, piesa ajungând în topurile britanice şi vânzându-se în două milioane de exemplare. De altfel, de promovarea grupului se ocupa nimeni altul decât redactorul muzical Paul Morley, care a folosit sloganuri excelente şi a lansat producţia de tricouri imprimate cu textul: „Frankie Says…". La aceasta s-a mai adăugat şi homosexualitatea nemascată a vocaliştilor Johnson şi Rutherford, care a sporit şi mai mult interesul publicului.

A urmat un alt single, *Two Tribes,* remixat în diverse variante de 7 şi 12 inci. La single a contribuit şi actorul Patrick Allen, citind în stilul lui Orwell un comunicat despre un posibil război nuclear. A intrat pe primele locuri în topuri, urmat de *Relax*, single remixat.

Dublul album WELCOME TO THE PLEA-SUREDOME include versiuni cover după piesa lui Bruce Springsteen, *Born To Run,* cea a lui Dionne Warwick, *Do You Know The Way To San José?* şi cea a grupului Gerry & The Pacemakers, *Ferry Across The Mersey.* Albumul a fost bineînţeles un succes, iar la sfârşitul anului 1984, FGTH au avut un nou number 1 cu piesa: *The Power Of Love.* În anul următor, un alt single, *Welcome To The Pleasuredome*, a ajuns number 2.

După un autoexil în Irlanda, pentru a scăpa de impozite, în 1986 grupul a revenit cu *Rage Hard,* devenit hit number 4 în Marea Britanie, şi cu albumul LIVERPOOL, care n-a mai avut succesul de altă dată. La mai puţin de un an însă, grupul s-a desfiinţat.

Bang… The Greatest Hits Of Frankie Goes To Hollywood (1994), Liverpool (1986), Welcome To The Pleasuredome (1984)

Aretha Franklin

Născută la 25 martie 1942, în Memphis, Tennessee, SUA, Aretha a început să cânte gospel încă de mică, fiind influenţată de tatăl ei, un preot baptist celebru prin predicile sale şi care le cunoştea pe Mahalia Jackson şi Clara Ward, acestea dându-i fiicei sale primele lecţii de canto. La 14 ani, Aretha făcea înregistrări la JVB şi Checker. A semnat apoi cu Columbia, la care a realizat *Running Out Of Fools* (1964), *Cry Like A Baby* (1966) şi altele, plus o serie de albume, fără succes însă. Deziluzionată, Aretha s-a mutat la Atlantic, în 1966, realizând *I Never Loved A Man (The Way I Loved You),* care a intrat în Top 10 şi a fost urmat de *Do Right Woman – Do Right Man.* A continuat cu *Respect, Baby I Love You, (You Make Me Feel Like) A Natural Woman, Chain Of Fools şi Sweet Sweet Baby) Since You've Been Gone,* care i-au atras denumirea de Queen Of Soul.

A realizat apoi excelentele *Think* (inclusă şi în filmul *The Blues Brothers)* şi *I SayA Little Prayer.* În 1970 au apărut *Call Me, Spirit în The Dark* şi *Don't Play That Song,* iar în anul următor, ARETHA ALIVE AT THE FILLMORE WEST, urmat de albumul AMAZING GRACE, înregistrat cu James Cleveland şi corul Southern California Community. În anii '70 a mai avut câteva hituri R & B: *Angel, Until You Come Back To Me (That's What I'm Gonna Do)* şi *I'm în Love* şi a jucat în filmul *The Blues Brothers.* În 1980 s-a mutat la casa de discuri Arista înregistrând *United Together*, ARETHA, LOVE ALL THE HURT AWAY. *Jump To It* şi *Get It Right*, compuse de Luther Vandross, ca şi WHO'S ZOOMIN' WHO? (1985), produs de Narada Michael Walden (de pe care *Freeway Of Love, Another Night* şi piesa titlu au fost hit single-uri), i-au completat discografia. În anii '80 a cântat în duet cu Annie Lennox *(Sisters Are Doin' It For Themselves)* şi George Michael (I *Knew You Were Waiting (For Me),* din 1987. Pe albumul THROUGH THE STORM (1989) cântă cu Elton John piesa titlu, cu James Brown *Gimme Some Lovin'* şi cu Whitney Houston *It Isn't, It Wasn't, It Ain't Never Gonna Be.* LP-ul

din 1991, WHAT YOU SEE IS WHAT YOU SWEAT, include piese compuse de Burt Bacharach, Carole Bayer Sager, o colaborare cu Luther Vandross, o baladă şi *Everyday People,* o piesă disco scrisă de Sly Stone. Aretha Franklin s-a reîntors în Top 10 în 1994 cu *A Deeper Love.*

Aretha (1996), Greatest Hits (1980 – 1994) (1994), The Very Best Of Aretha Franklin, Vol. 1, 2 (1994), Jazz To Soul (1992), Queen Of Soul (1992), What You See Is What You Sweat (1991), Aretha After Hours (1989), Through The Storm (1989), One Lord, One Faith, Onebaptism (1987), 30 Greatest Hits (1985), Aretha Sings The Blues (1961 – 1965) (1985), Who's Zoomin' Who? (1985), Aretha's Jazz (1984), Jump To It (1982), Sweet Bitter Love (1982), Love All The Hurt Away (1981), Aretha (1980), Let Me în Your Life (1974), The Best Of (1973), Hey Now Hey (1973), Amazing Grace (1972), The First 12 Sides (1972), Young, Gifted And Black (1972), Aretha's Greatest Hits (1971), Live At The Fillmore West (1971), Spirit în The Dark (1970), This Girl's în Love With You (1970), Aretha's Gold (1969), Soul '69 (1969), Aretha în Paris (1968), Aretha Now (1968), Lady Soul (1968), Aretha Arrives (1967), I Never Loved A Man The Way I Love You (1967), Unforgettable – A *Tribute To Dinah Washington (1964)*

Free

Grup rock britanic, înfiinţat în 1968, în componenţa: Paul Rodgers (n. 17 decembrie 1949, în Middlesbrough, Cleveland, Anglia; vocals), Paul Kossoff (n. 14 septembrie 1950, în Londra, Anglia, d. 19 martie 1976; guiţar), Andy Fraser (n. 7 august 1952, în Londra, Anglia; bass) şi Simon Kirke (n. 28 iulie 1949, în Shrewsbury, Shropshire, Anglia; drums). Free a debutat cu albumul TONS OF SOBS, dar abia cu FIRE AND WATER au reuşit să atingă succesul comercial. LP-ul cuprinde piese ca *Heavy Load, Oh I Wept* şi *All Right Now,* care în 1970 a ajuns number 2 în Marea Britanie şi number 4 în SUA. După albumul HIGHWAY, grupul s-a destrămat, în mai 1971, dar s-a reunit în ianuarie anul următor, realizând FREE AT LAST, care include un alt hit Top 20, *Little Bit Of Love.* În urma

problemelor de sănătate ale lui Kossoff şi a plecării lui Fraser la grupul Sharks, Free a întreprins un turneu în Japonia în componenţa: Rodgers, Kirke, John Rabbit

Bundrick (keyboards) şi Tetsu Yamauchi (n. 1946, în Fukuoka, Japonia; bass). Kossoff a mai participat însă alături de Free şi la câteva concerte din Marea Britanie, contribuind şi la albumul HEARTBREAKER. Aplecat definitiv în 1972, fiind înlocuit de Wendel Richardson. Un an mai târziu, trupa s-a desfiinţat, iar Rodgers şi Kirke au pus bazele grupului Bad Company.

Molten Gold: The Anthology (1993), Heartbreaker (1973), Best Of Free (1973), Free At Last (1972), Highway (1971), Kossoff, Kirke, Tetsu & Rabbit (1971), Free Live! (1971), Fire And Water (1970), Free (1969), Tons Of Sobs (1968)

G

Peter Gabriel

Născut la 13 februarie 1950, în Londra, Anglia, Peter Gabriel, fostul solist al grupului Genesis, şi-a început cariera solo în 1975. Primele patru albume ale sale i-au purtat, toate, numele. *Solsbury Hill,* de pe primul LP, a intrat în Top 20 în Marea Britanie, dar şi în topurile din SUA, unde Gabriel a făcut primul său turneu solo. Cel de-al doilea LP a fost produs de Robert Fripp şi a ajuns în Top 10 în Marea Britanie, iar de pe cel de-al treilea, distribuit de casa de discuri Mercury în SUA, s-au remarcat *Games Without Frontiers* şi *Biko*. A urmat un alt album PETER GABRIEL, apărut în 1982, iar un an mai târziu, un album în concert: PETER GABRIEL PLAYS LIVE. În 1985, artistul a compus coloana sonoră a filmului Birdy, regizat de Alan Parker. SE din 1986 conţine single-ul number 1 în SUA.

Sledgehammer, şi un duet cu Kate Bush, *Don't Give Up,* devenit hit Top 10 în Marea Britanie. Peter Gabriel a înregistrat şi a cântat în concerte cu senegalezul Youssou N'Dour, colectând bani pentru Amnesty International. În 1989 a compus coloana sonoră a filmului *The Last Temptation Of Christ.* Un an mai târziu a apărut o colecţie de Greatest Hits cu titlul: SHAKING THE TREE, inspirat de

o piesă compusă de Gabriel împreună cu N'Dour, inclusă iniţial pe albumul acestuia din urmă, THE LION.

Eve (CD-ROM, 1997), Secret World Live (1994), Me (1993), Revisited (1992), Us (1992), Shaking The Tree (1990), Slowburn (1989), Passion: Music For „The Last Temptation Of Christ". (1989), Se (1986), Music From Birdy (1985), Plays Live (1983), 1 & 2 (1983), Security (1982), Peter Gabriel III (1980), Peter Gabriel II (1978), Peter Gabriel I (1977)

Rory Gallagher

Născut la 2 martie 1949, în Ballyshannon, Co. Donegal, Irlanda, d. 14 iunie 1995, Gallagher a înfiinţat în 1965 Taste, un trio rock cu influenţe blues. Cinci ani mai târziu, când grupul s-a destrămat, chitaristul şi-a început cariera solo, acompaniat de Gerry McAvoy (bass) şi Wilgar Campbell (drums).

Ultimul a fost înlocuit de Rod De'atât după albumul LIVE ÎN EUROPE şi tot atunci a fost racolat la keyboards Lou Marrin. În această formulă au înregistrat albumele cu cel mai mare succes: BLUEPRINT şi IRISH TOUR, din '74. Patru ani mai târziu, De'atât şi Marrin au părăsit grupul. La tobe a venit Ted McKenna, care a fost apoi înlocuit cu Brendan O'Neill, iar Mark Feltham (harmonica) a devenit un oaspete permanent al grupului. Alături de trupa sa, Gallagher a făcut numeroase turnee în întreaga lume, iar discurile sale s-au vândut în milioane de exemplare. Chitaristul a colaborat cu artişti ca Donegan, Waters, Jerry Lee Lewis şi Albert King. A contribuit la câteva albume Fureys, Davy Spillane şi Joe O'Donnell.

Rory Gallagher a murit din cauza unor complicaţii apărute în urma unui transplant de ficat, la 14 iunie 1995.

A Blue Day For The Blues (1995), G. Men (1994), Edged în Blue (1992), Calling Hard (1992), The Bullfrog Interlude (1992), Fresh Evidence (1988), Best Of (1988), The Defender (1988), Jinx (1982), Stagestruck (1980), Top Priority (1979), Photo-Finish (1978), Best Years (1976), Take It Easy Baby (1976), Calling Card (1976), Against The Grain (1975), în The Begining (1975), Sinner And Saint

(1975), Irish Tour '74 (1974), The Story. Se Far (1974), Tatoo (1973), Blueprint (1973), Live în Europe/Stagestruck (1972), Deuce (1971), Rory Gallagher (1971)

Jerry García

Născut la 1 august 1942, în San Francisco, California, SUA, d. 9 august 1995, în Forest Knolls, California, SUA, Jerry García a făcut parte până la moartea sa, survenită la 53 de ani, din Grateful Dead. Între timp a mai contribuit la albumul Jefferson Airplane SURRÉALISTIC PILLOW, a colaborat cu David Crosby, Paul Kaniner, Jefferson Starship, New Riders Of The Purple Sage, Crosby, Stills, Nash & Young, David Nelson, Merl Saunders, Howard Wales, David Grisman, Peter Rowan şi alţii. Chitaristul cânta la fel de bine la banjo cât şi la pedal-steel guiţar, chiar dacă îi lipsea cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă, pierdut în urma unui accident din copilărie. A început să cânte solo în 1971, realizând un LP acompaniat de Howard Wales (keyboards), Bill Viţ (drums) şi John Kahn (bass). În 1986, García a fost foarte aproape de moarte, din cauza unei supradoze de heroină. A murit însă de atac de cord în 1995, în timp ce urma un tratament de dezintoxicare, într-un centru medical din California. Discografia lui mai cuprinde JERRY GARCÍA BAND, un dublu album de variante cover ale unor compoziţii Smokey Robinson, Bob Dylan, The Band şi alţii, JERRY GARCÍA & DAVID GRISMAN, Not For KIDS ONLY, un album pentru copii, care a cimentat parteneriatul chitaristului cu Grisman (mandolin) şi altele.

So What (1998), How Sweet It Is (1997), Shady Grove (1996), Not For Kids Only (1993), Jerry García & David Grisman (1991), Jerry García Band (1991), Compliments Of García (1989), Almost Acustic (1988), Keystone Encores Vol. I, II (1988), Run For The Roses (1982), Cats Under The Stars (1978), Reflections (1976), Compliments (1974), Live At The Keystone (1973), García (1972), Hooteroll? (1971)

Marvin Gaye

Născut Marvin Pentz Gay Jr., la 2 aprilie 1939, în

Washington, DC, SUA, d. 1 aprilie 1984, Gaye a început să cânte mai întâi într-un cor bisericesc, influenţat de tatăl său, care era preot. A înfiinţat apoi, alături de Don Covay şi Billy Stewart, grupul R & B, The Rainbows. În 1957 a cântat cu The Marquees. Alături de cântăreţul şi producătorul Harvey Fuqu, s-a mutat la Detroit în 1960, iar când acesta a început colaborarea cu Berry Gordy la casa de discuri Motown, Marvin a devenit session drummer şi vocalist.

În 1961, lui Marvin Gaye i s-a oferit un contract solo. A cântat mai întâi jaz, trecând în 1962 la R & B şi realizând primul lui single*: Stubborn Kind Of Fellow,* care a intrat în Top 10, fiind urmat şi de altele. Între timp, a mai colaborat cu Martha And The Vandellas la hitul *Dancing în The Street* şi a înregistrat cu Little Stevie Wonder primele albume ale acestuia. În 1965, Gaye a realizat un alt hit, *How Sweet It Is (To Be Loved By You*), urmat de *I'll Be Doggone* şi *Ain't That Peculiar.* A cântat în duet cu Mary Wells, cu Kim Weston, iar din 1967, cu Tammi Terrell. Din păcate, ca urmare a unei tumori pe creier, aceasta din urmă a clacat chiar pe scenă, în 1968, căzând în braţele lui

Gaye. Locul ei a fost luat apoi de Simpson, iar Marvin a dat lovitura cu *I Heard It Through The Grapevine,* care a fost best sellerul casei Motown la acea dată. A urmat un alt hit number 1, *Too Busy Thinking 'Bout My Baby,* dar cariera artistului a fost încetinită de boala de care suferea şi de moartea lui Tammi Terrell, survenită în martie 1970. Un an mai târziu a realizat albumul WHAT'S GOING ON, care a ajuns pe primul loc în topuri, la fel ca single-urile: *Mercy Mercy Me (The Ecology)* şi *Inner City Blues,* de pe albumul WHAT'S GOING ON. În 1972 a realizat *You're The Man* şi a compus soundtrackul filmului *Trouble Man*, a cărui piesă titlu a devenit hit single.

Dependenţa de droguri şi divorţul de Anna Gordy (din 1975), i-au întârziat munca la următorul album, I WANT YOU, a cărui piesă titlu a ajuns hit number 1 în topurile soul, la fel ca şi cea din 1977, *Got To Give It Up.* În 1978, a plecat în Hawaii pentru a scăpa de impozite,

albumul dublu HERE, MY DEAR apărând abia după un an. A continuat cu LOVER MAN, iar în 1980 s-a autoexilat din nou, de această dată în Europa, unde a înregistrat un album, ÎN OUR LIFETIME, apărut tot la Motown. Gaye a acuzat casa de discuri că a remixat şi editat albumul fără consimţământul său, schimbându-i titlul şi coperta. Prin urmare, vocalistul s-a mutat la Columbia în 1982, unde a realizat *Sexual Healing* şi MIDNIGHT LOVE. A revenit apoi în SUA, unde a locuit împreună cu părinţii săi, însă dependenţa de cocaină l-a împiedicat încă o dată să lucreze, împingându-l într-o depresie puternică, care a condus la declaraţia sa de la începutul anului 1984 – că doreşte să se sinucidă. Certurile între el şi tatăl său au dus la tragicul eveniment din 1 aprilie 1984, când, în urma unei confruntări violente, Marvin Gaye Sr. şi-a împuşcat fiul mortal.

După moartea lui, Motown şi Columbia au colaborat la înregistrarea a doua albume care conţin piesele nefinisate ale lui Marvin Gaye: DREAM OF A LIFETIME şi ROMANTICALLY YOURS.

Vulnerable (1997), The Master (1961 – 1984) (1995), The Marvin Gaye Classics Collection (1994), Motown Legends: I'll Be Doggone (1994), The Norman Whitfield Sessions (1994), More Of The Best 1963 – 81 (1993), Adults (1992), Thelast Concert Tour (1991), The Marvin Gaye Collection (1990), A Musical Testament 1964 – 1984 (1988), Compact Command Performances Vol. 2 (1986), Dream Of A Lifetime (1985), Marvin Gaye & His Women Classic Ducts (1985), Motown Legends (1985), Romantically Yours (1985), Compact Command Performances (1984), Great Songs & Performances That Inspired Motown 25 (1983), Midnight Love (1982), în Our Lifetime: The Final Motown Sessions (1981), Motown Superstars Series, Vol. 15 (1980), Here, My Dear (1978), Live! At The London Palladium (1977), Greatest Hits (1976), I Want You (1976), Anthology (1974), Live! (1974), Let's Getlt On (1973), What's Going On (1971), Superhits (1970), That's The Way Love Is (1970), M.P.G. (1969),

Marvin Gaye & His Girls (1969), I Heard It Through The Grapevine (1968), Moods Of Marvin Gaye (1966), How Sweet It Is To Be Loved By You (1965), That Stubborn Kinda, Fellow/How Sweet It Is To Be (1965), A Tribute To The Great Nat „King" Cole (1965), Hello Broadway (1964), When I'm Alone I Cry (1964), That Stubborn Kinda' Fellow (1963)

Gloria Gaynor

Născută la 7 septembrie 1947, în Newark, New Jersey, SUA, Gloria Gaynor a debutat în 1965 cu un single, produs de Johnny Nash, care a precedat activitatea solistei cu grupul Soul Satisfiers. A fost descoperită cântând într-un club de noapte din Manhattan, de cel care avea să-i devină manager, Jay Ellis. Alături de producătorii Tony Bongiovia şi Meco Monardo a realizat NEVER CAN SAY GOODBYE (1974) şi REACH OUT I'LL BE THERE (1975). În 1979, single-ul *I Will Survive* a intrat pe primul loc, atât în topurile americane cât şi în cele britanice. *I Am What I Am* din 1983 a fost de asemenea hit, însă Queen Of The Discotheques', cum a fost supranumită Gloria, n-a reuşit să-şi adapteze stilul la ritmul anilor '90.

Never Can Say Goodbye '98 (1998), I Am What I Am '96 (1996), I'll Be There (1995), The Power Of (1986), I Am Gloria Gaynor (1984), Gloria Gaynor (1983), Greatest Hits (1982), I Kinda Like Me (1981), Stories (1980), Love Tracks (1979), I HaveARight (1979), Park Avenue Sound (1978), Best Of Gloria Gaynor (1977), Glorious (1977), I've Got You (1976), Reach Out I'll Be There (1975), Experience (1975), Never Can Say Good bye (1974)

Generation X

Este grupul lui Billy Idol (n. William Broad, 30 noiembrie 1955, în Stanmore, Middlesex, Anglia; vocals), înfiinţat în 1976, alături de Tony James (bass, vocals), Bob Andrews (guiţar, vocals) şi John Towe (drums). Generation X a debutat într-un concert la Londra, în 1976. Towe a fost apoi înlocuit de Mark Laff, iar grupul a semnat cu

Chrysalis Records, la care au realizat hiturile *Your Generation* şi *Ready Steady Go.* Cel mai mare succes

comercial l-au avut cu *King Rocker,* un single din 1979, number 11 în topurile britanice. Trupa s-a desfiinţat în 1981, după numai trei albume, printre care KISS ME DEADLY, pe care se găseşte prima versiune a piesei *Dancing With Myself,* ce va deveni primul hit din cariera solo a lui Billy Idol.

Perfect Hits 1975 – 1981 (1991), Live (1988), Original Generation X (1986), Best Of (1985), Kiss Me Deadly (1981), Valley Of The Dolls (1979), Generation X (1978)

Genesis

Grup britanic înfiinţat în componenţa: Peter Gabriel (n. 13 mai 1950, în Londra; Anglia, vocals), Tony Banks (n. 27 martie 1951, în East Heathly, Sussex, Anglia; keyboards) şi Chris Stewart (drums), care făceau parte din Garden Wall, pe de o parte, şi de Anthony Philips (guiţar, vocals), plus Mike Rutherford (n. 2 octombrie 1950 bass, guiţar, vocals), din grupul rival, The Anon. În ianuarie 1967, grupul a trimis o casetă demo lui Jonathan King, de la Decca Records. Acesta le-a finanţat apoi şi alte înregistrări. În 1968, grupul a realizat single-ul *The Silent Sun*, iar un an mai târziu au debutat cu albumul FROM GENESIS TO REVELATION, lipsit de succes, motiv pentru care Decca a părăsit trupa. Cvintetul a semnat cu nou-înfiinţata Charisma Records, în 1970. La tobe a apărut atunci Phil Collins (n. 31 ianuarie 1951, în Londra, Anglia), care mai lucrase cu un grup profesionist, Flaming Youth.

A urmat albumul TRESPASS, cu vânzări la fel de scăzute ca şi primul, şi cooptarea lui Steve Hackett (n. 12 februarie 1950, în Londra, Anglia; guiţar). NURSERY CRYME, realizat un an mai târziu, a avut şi el soarta celorlalte două, însă FOXTROT a ajuns în Top 20 în Marea Britanie, aducând grupului celebritatea. După SELLING ENGLAND BY THE POUND şi THE LAMB LIES DOWN ON BROADWAY, Peter Gabriel a plecat (mai 1975), fiind înlocuit de Phil Collins.

Au urmat A TRICK OF THE TAIL şi WIND & WUTHERING, foarte bine primite amândouă, iar în 1977,

plecarea lui Hackett, după care Genesis a rămas un trio. Un an mai târziu a apărut AND THEN THERE WERE THREE, primul lor disc de aur, iar după doi ani, DUKE. În 1981 muzica grupului a pătruns şi în SUA, unde ABACAB a intrat în Top 10. Atât GENESIS cât şi INVISIBLE

TOUCH au fost number 1 în topurile britanice, ultimul şi în SUA. Piesele *Mama, That's All* şi *Illegal Alien* au condus în clasamentele britanice.

În paralel cu Genesis, membrii grupului aveau şi alte proiecte: Collins şi-a lansat propria carieră solo, iar Rutherford a înfiinţat Mike & The Mechanics. În 1991 grupul a revenit cu albumul WC CAN'T DANCE, de asemenea de succes.

În aprilie 1996 însă, au rămas doar doi membri, prin plecarea lui Phil Collins.

Interview Picture Disc (1993), The Way We Walk, Vol. 2: The Longs (1993), The Way We Walk, Vol. 1: The Shorts (1992), We Can't Dance (1991), And The Word Was (1987), Invisible Touch (1986), Genesis (1983), Three Sides Live (1982), Abacab (1981), Duke (1980), And Then There Were Three (1978), Seconds Out (1977), Wind & Wuthering (1977), Trick Of The Tail (1975), The Lamb Lies Down On Broadway (1974), Genesis Live (1973), Selling Anglia By The Pound (1973), Foxtrot (1972), Nursery Cryme (1971), Trespass (1970), From Genesis To Revelation (1969)

Gentle Giant

Grup înfiinţat în 1969 de fraţii Shulman: Derek (n. 11 februarie 1947, în Glasgow, Scoţia; vocals, guiţar, bass), Ray (n. 3 decembrie 1949, în Portsmouth, Hampshire, Anglia; vocals, bass, violin) şi Phil (n. 27 august 1937, în Glasgow, Scoţia; saxophone), după destrămarea grupului Simon Dupree And The Big Sound. Lor li s-au alăturat Kerry Minnear (n. 2 ianuarie 1948, în Shaftsbury, Dorset, Anglia; keyboards, vocals), Gary Green (n. 20 noiembrie 1950, în Muswell Hill, Londra, Anglia; guiţar, vocals) şi Martin Smith (drums). Primul contract de înregistrare al grupului a fost cu Vertigo Records, în 1970. Smith a plecat după realizarea albumului ACQUIRING THE TASTE, fiind

înlocuit de Malcolm Mortimore, care apare pe THREE FRIENDS şi care a decedat în urma unui accident de motocicletă. John Pugwash' Weathers (n. 2 februarie 1947, în Carmarthen, Glamorganshire, Wales, ex-Eyes Of Blue), Graham Bond şi Pete Brown's Piblokto au completat Gentle Giant la realizarea albumului OCTOPUS, urmat de un turneu după care Phil s-a retras din activitatea muzicală.

Grupul s-a mutat la casa de discuri WWA, unde a înregistrat ÎN A GLASS HOUSE şi THE POWER & THE GLORY. Gentle Giant au semnat apoi cu Chrysalis. FREE HAND a fost cel mai bine vândut LP al lor. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat însă cu INTERVIEW şi cu dublul album PLAYING THE FOOL. Grupul s-a destrămat în 1980, după apariţia albumului CIVILIAN şi plecarea lui Minnear, directorul lor artistic.

Civilian (1980), Giant For A Day (1978), Playing The Fool (1977), Interview (1976), Free Hand (1975), The Power & The Glory (1974), Octopus (1973), Three Friends (1972), Acquiring The Taste (1971), Gentle Giant (1970)

Andy Gibb

Născut la 5 martie 1958, în Manchester, Anglia, d. 10 martie 1988, în Oxford, Anglia, Andy Gibb era cel mai mic dintre fraţii Gibb, membrii grupului Bee Gees. A debutat solo în 1977, având trei hituri number 1 în SUA: *I Just Want To Be Your Everything, (Love Is) Thicker Than Water* şi *Shadow Dancing*, eclipsându-i în popularitate chiar şi pe fra Æii săi. Au urmat încă şase hituri, plus o colaborare cu Olivia Newton-John (I *Can't Help It)*, după care a început să lucreze în televiziune. Din cauza problemelor de ordin personal (una dintre ele era şi celebritatea fra Æilor lui), Andy a devenit dependent de cocaină. Din păcate, nici fra Æii săi, care l-au invitat de numeroase ori să cânte împreună, nici muzica n-au reuşit să-l salveze. Solistul a murit la numai 30 de ani, din cauza unei boli de inimă, cauzate de droguri.

A *Collection Of His Greatest Hits (1991), Andy Gibb Greatest Hits (1980), After Dark (1980), Shadow Dancing (1978), Flowing Rivers (1977)*

Ian GIUan

Născut la 19 august 1945, în Hounslow, Middlesex, Anglia, Ian Gillan şi-a înfiin Æat propria trupă la numai 16 ani. Din 1962 până în 1964 a cântat cu trupa R & B The Javelins, după care a înfiinţat The Hickies, însă la scurt timp a intrat în grupul Wainwright's Gentlemen, iar apoi în Episode Six (1965). În 1969, el şi Roger Glover (n. 30 noiembrie 1945, în Brecon, South Wales; bass) au fost cooptaţi în Deep Purple, alături de Ritchie Blackmore, Jon Lord şi Ian Paice. În iunie 1973, Gillan s-a decis pentru o carieră solo. A înfiinţat Kingsway Studios, iar în 1974 a înregistrat un album, iniţial prevăzut să fie editat la casa de discuri Purple, care însă a respins ideea. În 1975, Gillan a înfiinţat Ian Gillan's Shand Grenade, cu Glover, iar ceva mai târziu Ian Gillan Band, trupă compusă din Gillan, Ray Fenwick (guiţar), Mike Moran (keyboards), Mark Nauseef (drums) şi John Gustafson (bass). După albumul CHILD ÎN TIME, la keyboards a venit Colin Towns. Grupul lui Gillan a mai înregistrat încă două albume, care n-au avut succesul comercial scontat, iar în 1978 s-a destrămat.

Gillan înregistrase, inspirat de cântecul lui Towns, *Fighting Man* – cu Leon Genocky (drums), Steve Byrd (guiţar), John McCoy (bass) şi Towns – albumul GILLAN, care nu a fost realizat niciodată. Totuşi, câteva dintre piese sunt incluse pe următorul, MR. UNIVERSE, din 1979, înregistrat cu Pete Barnacle la tobe. Gillan a continuat cu GLORY ROAD, împreună cu Bernie Torme (guiţar) şi Mick Underwood (drums) şi FOR GILLAN FANS ONLY, FUTURE SHOCK. Torme a fost înlocuit apoi de Janick Gers, care apare pe DOUBLE TROUBLE. În 1982 a apărut MAGIC, ultimul album în această formulă. Un an mai târziu Gillan a cântat cu Black Sabbath, însă doar pentru un turneu şi un singur album, după care Deep Purple s-a reunit, iar Gillan a fost alături de ei. Au urmat câteva turnee şi două albume, însă vechile divergenţe au reînceput. Gillan a plecat din nou în mai 1989. Între timp însă, el şi Glover au înregistrat un album. După plecarea din Purple s-a născut Ian Gillan, noua trupă a vocalistului, din care făceau parte

Steve Morris (guiţar), Chris Glen (bass), Ted McKenna (drums), Tommy Eyre (keyboards), Mick O'Donoghue (guiţar) şi Dave Lloyd (backing vocals, percussion). Albumul NAKED THUNDER a apărut în 1990, fiind urmat de un turneu de promovare, iar apoi de recrutarea lui Brett Bloomfield la bass şi Leonard Haze la tobe. TOOLBOX, din 1991, a fost un album deosebit de apreciat. Gillan a mai cântat cu Deep Purple un an mai târziu, participând la câteva turnee şi înregistrări, după care a plecat din nou. În 1994, alături de prima sa trupă, The Javelins, Gillan a înregistrat o colecţie de versiuni cover după piese ale anilor '60.

Gillan At The BBC-Vol. 1, 2 (1997), The Radio One Club Sessions (Live 1968/69) (1997), Dreamcatcher (1997), Ian Gillan – Rock Profile (1995), The Javelins (1994), The Best Of (1992), Cherkazoo And Other Stories... (1992), Trouble – The Best Of Gillan (1991), Toolbox (1991), The Complete Episode Six (1991), Naked Thunder (1990), Live At Reading 1980 (1990), Put Yourself în My Place (1987), Magic (1981), Future Shock (1981), Live At The Double Trouble (1981), Glory Road (1980), Mr. Universe (1979), Budokan (1977), Gillan (1977), Clear Air Turbulence (1977), Scarabus (1977), Child în Time (1976)

Dizzy Gillespie

Născut John Birks Gillespie, la 21 octombrie 1917, în Cheraw, South Carolina, SUA, d. 6 ianuarie 1993, Gillespie a început să cânte la trombon, de la 12 ani, după care a trecut la trompetă. În 1935 a părăsit universitatea şi a plecat în Philadelphia, unde a cântat cu diverse trupe locale. Tot atunci a primit şi porecla Dizzy, de la un alt trompetist, Fats Palmer. În 1937, Dizzy a plecat la New York încercând să intre în trupa Lucky Millinder. N-a primit slujba, în schimb a fost angajat de Teddy Hill pentru un turneu european. Întors în SUA în 1939, Gillespie a mai cântat cu diverse trupe, după care s-a întors în cea a lui Hill. Când aceasta s-a destrămat, trompetistul a plecat la Cab Calloway Band. Un an mai târziu l-a întâlnit pe Charlie Parker, iar în 1941, după ce a fost concediat de Calloway,

s-a întors la New York, unde a lucrat cu muzicieni ca: Benny Carter, Millinder, Charlie Bârneţ şi Earl Hines, în a cărui trupă s-a întâlnit din nou cu Parker şi cu Billy Eckstine (vocals).

Gillespie a înfiinţat apoi o trupă mică, pentru înregistrări şi concerte. În acea perioadă a realizat *Salt Peanuts* şi *Hot House.* În 1944 a cântat în grupul lui Eckstine, alături de Gene Ammons, Sonny Stitt, Wardell Gray, Dexter Gordon, Fats Navarro, Howard McGhee şi Miles Davis. În acelaşi timp, el şi-a înfiinţat propria trupă şi a început să cânte în mod regulat cu Parker, într-un cvintet. Din trupa sa au făcut parte: James Moody, Cecil Payne, Benny Bailey, AI McKibbon, Willie Cook, Big Nick Nicholas, John Lewis, Milt Jackson, Ray Brown şi Clarke. A făcut înregistrări cu Don Byas şi Al Haig. Cvartetul său şi al lui Parker a fost compus în decursul timpului din Haig, Curley Russell, Big Sid Catlett, Jackson Brown şi Stan Levey.

Gillespie a devenit cu timpul una dintre cele mai cunoscute figuri ale jazului. Era atât compozitor, cât şi un trompetist de excepţie. Stilul său a influenţat bebopp-ul şi swingul. Cântând cu Chano Pozo, iar mai târziu cu Machito, el a fost şi pionierul jazului latino-american.

În anii ’50 a înregistrat cu J.J. Johnson, John Coltrane, Wynton Kelly şi mulţi alţii. A făcut de asemenea turnee în Europa.

În 1953, Gillespie a susţinut concerte în Toronto cu Parker, Bud Powell, Charles Mingus şi Max Roach. Apoi a colaborat cu grupul lui Norman Granz, Jazz At The Philharmonic, iar în 1956 a fost recomandat de Adam Clayton Powell, Jr. preşedintelui Dwight D. Eisenhower ca fiind omul ideal pentru a conduce orchestra sponsorizată de departamentul de stat pentru a face turnee în Africa, Orientul Mijlociu şi Asia. A susţinut apoi concerte în America de Sud cu o altă trupă. La sfârşitul anilor ’50, Gillespie, împreună cu grupul său, a continuat să facă turnee, să cânte în cluburi şi la festivaluri, iar la începutul anilor ’70 a colaborat cu Blakey, Monk, Stitt, McKibbon şi

Kai Winding. A cântat apoi cu Jon Faddis, un alt trompetist, fost fan al său, participând la Festivalul de la Montreux. Alături de Milt Jackson, Ray Brown, Monty Alexander şi Jimmie Smith (drums), cei doi trompetişti au făcut şi o serie de înregistrări.

La începutul anilor ’80, Gillespie a înregistrat pentru televiziunea americană, a apărut la Londra cu un cvintet din care făcea parte şi Paquito Rivera şi a cântat la diverse festivaluri, în duet cu Art Farmer, Chico Freeman şi Art Blakey.

La 70 de ani, Dizzy conducea din nou o trupă din care făceau parte Faddis şi Sam Rivers.

La 6 ianuarie 1993, când a încetat din viaţă, Dizzy a fost regretat de întreaga lume muzicală.

The Cool World/Dizzy Goes Hollywood (1996), în Paris, Vol. 2 (1995), The Complete RCA Victor Recordings 1937 – 1949 (1995), Groovin’ High (1994), Verve Jazz Masters 10 (1994), Dizzy’s Diamond’s (1992), Best Of (1992), To Diz With Love: The Diamond Jubilee Recordings (1992), The Winter în Lisbon (1991), Dizzy Gillespie: Sonny Lester Collection (1990), Symphony Sessions (1989), Compact Jazz (1987), NewFaces (1984), Endlessly (1981), Summertime Montreux 1980 (1980), Free Râde (1977), Dizzy’s Party (1977), The Bop Sessions (1975), Dizzy (1975), The Giant (1973), Blues People (1971), Dizzy Gillespie & The Mitchell-Ruff Duo (1971), Live At The Village Vanguard (1967), Swing Low, Sweet Cadillac (1967), Dizzy Gillespie With Gil Fuller/The Monterey Jazz Festival Orchestra (1965), En Concert Avec Europe 1 (1965), Angel City (1965), And The Double Six Of Paris (1963), Dizzy On The French Riviera (1962), At Newport (1957), Big Band Live în Stereo At Chester, Pa., June 14, 1957 (1957), World Statesman (1956), The Champ (1952), Dee Gee Days (1952), School Days (1951), Dizzy Gillespie Story (1950), Dizzy Gillespie And His Big Band (1948), Jivin’ În Bebop (1947), Live 1946 (1946), Shaw ’Nuff (1946), Dizziest (1946), Groovin’ High (1945)

Gin Blossoms

Grup înfiinţat în Tempe, Arizona, SUA, în 1987, în componenţa: Robin Wilson (vocals, acoustic guiţar), Jesse Valenzuela (guiţar, mandolin).

Phillip Rhodes (drums), Bill Leen (bass) şi Doug Hopkins (guiţar). Albumul lor, NEW MISERABLE EXPERIENCE, a devenit disc de platină. Apoi, din cauza depresiei şi a alcoolismului de care suferea, Hopkins a trebuit să fie concediat, în aprilie 1992, primind 15.000 de dolari pentru drepturile asupra pieselor compuse de el, apărute pe album. Când piesele sale *Hey Jealousy* şi *Found Out About You* au devenit hituri majore, depresia sa a crescut şi, la 3 decembrie 1993, s-a împuşcat. A fost înlocuit în trupă cu Scott Johnson, însă Gin Blossoms n-au mai reuşit să revină la succesul avut cu piesele lui Hopkins.

Congratulations. I'm Sorry (1996), New Miserable Experience (1992), Up And Crumbling (1991)

Gary Glitter

Născut Paul Gadd, la 8 mai 1940, în Banbury, Oxfordshire, Anglia, Garry Glitter şi-a început cariera într-un mic grup, intitulat Paul Russell And The Rebels. Sub numele de Paul Raven a înregistrat la Decca Records piesa *Alone în The Night*. A mai făcut un cover după *Tower Of Strength* a lui Frankie Vaughan, după care a locuit o vreme în Germania. La sfârşitul anilor '60 a semnat cu MCA Records, sub numele de Paul Raven şi Monday, ultimul fiind folosit când a înregistrat o piesă Beatles, *Here Comes The Sun*. Când nimeni nu se mai aştepta, a reuşit în sfârşit să se lanseze, sub pseudonimul Gary Glitter. Piesa înregistrată la Bell Records, *Rock 'N' Roll Part, 2* a ajuns hit number 2 în Marea Britanie şi a intrat în Top 10 în SUA. Au urmat o serie de hituri Top 10 şi trei single-uri: *I'm The Leader Of The Gang (I Am), I Love You Love Me Love* şi *Always Yours.* O supradoză de droguri şi falimentul i-au încetinit apoi cariera. Garry Glitter a continuat să susţină concerte în Marea Britanie, însă fără succesul de altă dată.

Rock & Roll: Gary Glitter's Greatest Hits (1990), Gary Glitter's Gang Show: The Gang, The Band, The Leader (1989), Live + Alive (1988), C'mon, C'mon (1987), Alive & Kickin' (1985), Boys Will Be Boys (1984), The Leader (1980), Silver Star (1978), Golden Greatest (1977), I Love You Love (1977), Greatest Hits (1976), Always Yours (1975), G.G. (1975), Remember This Way (1974), Touch Me (1973), Glitter (1972)

The Go-Go's

Grup feminin intitulat la început The Misfits, înfiinţat în California, SUA, în 1978, de Belinda Carlisle (n. 16 august 1958, în Hollywood, California, SUA; vocals) şi Jane Wiedlin (n. 20 mai 1958, în Oconomowoc, Wisconsin, SUA; rhythm guiţar), alături de Charlotte Caffey (n. 21 octombrie 1953, în Santa Monica, California, SUA; lead guiţar, keyboards), Elissa Bello (drums) şi Margot Olaverra (bass). Primul lor contract a fost cu Stiff Records, iar după single-ul *We Got The Beat* s-au mutat la IRS label, unde au realizat albumul de debut, BEAUTY AND THE BEAT. La vremea aceea, Olaverra a fost înlocuită de Kathy Valentine, iar Bello de Gina Schock. Albumul a fost number 1 în SUA, incluzând piesele *Our Lips Are Sealed* (Top 20) şi *We Got The Beat* (number 2). De pe cel de-al doilea album, piesa titlu a intrat în Top 10. TALK SHOW a ajuns în Top 20, incluzând single-ul de succes *Head Over Heels* (1984). Grupul s-a destrămat în 1984, reformându-se în 1990, pentru un concert de binefacere organizat de PETA (People for the Ethical Treatment of Animals).

Return To The Valley Of The Go-Go's (1994), Greatest Hits (1990), Talk Show (1984), Vacation (1982), Beauty And The Beat (1981)

The Godfathers

Trupă R & B înfiinţată de fraţii Peter şi Chris Coyne (n. Londra, Anglia; vocals, bass), care au debutat în trupa punk londoneză Sid Presley Experience (cu Del Bartle la chitară şi Kevin Murphy la tobe). Când aceasta s-a destrămat, în 1985, fraţii Coyne au cântat mai departe sub

numele The Sid Presley, recrutându-i pe Mike Gibson (n. Londra, Anglia; guiţar), Kris Dollimore (n. Isle Of Sheppey, Kent, Anglia; guiţar) şi George Mazur (n. Bradford, Yorkshire, Anglia; drums). Apoi şi-au schimbat numele în The Godfathers. Au înregistrat piesa *Lonely Man* în 1985, la propria lor casă de discuri, Corporate Image, iar în anul următor albumul HIT BY HIT. În 1986 au semnat cu Epic, care le-a editat BIRTH, SCHOOL, WORK, DEATH. Kris Dollimore a plecat în 1989, fiind înlocuit de Chris Burrows. Au urmat o serie de turnee în Europa şi un nou album: UNREAL WORLD, din 1991.

Birth, School, Work, Death: The Best Of The Godfathers (1996), Unreal World (1991), Morye Songs About Love And Hate (1989), Birth, School, Work, Death (1988), Hit By Hit (1986)

Golden Earring

Grup rock înfiinţat la Haga, Olanda, în 1961, de George Kooymans (n. 11 martie 1948, în

Haga, Olanda; guiţar/vocals) şi Rinus Gerritsen (n. 9 august 1946, în Haga, Olanda; bass/vocals) împreună cu Hans Van Herwerden (guiţar) şi Fred Van Der Hilst (drums). Primul lor succes a fost o piesă care a intrat în Top 10 din Olanda, *Please Go* (1965). Componenţa grupului s-a schimbat apoi, cu noii veniţi, Frans Krassenburg (vocals), Peter de Ronde (guiţar) şi Jaap Eggermont (drums). Barry Hay (n. 16 august 1948, în Fyzabad, India; lead vocals/ flute/ saxophone/ guiţar) l-a înlocuit pe Krassenburg în 1966, după care de Ronde a părăsit Golden Earring. Primul lor hit number one olandez a fost *Dong-Dong-Di-Ki-Di-Gi-Dong* din 1968, urmat de concerte în Europa şi un turneu în SUA. Eggermont a părăsit grupul pentru a deveni producător şi a fost înlocuit de Cesar Zuiderwijk (n. 18 iulie 1948, în Haga, Olanda) în 1969, după apariţia albumului EIGHT MILES HIGH.

În 1972, Golden Earring au fost invitaţi să cânte în deschiderea unui turneu european al grupului The Who, iar un an mai târziu au realizat hitul de Top 10 britanic, *Radar Love,* care a intrat în 1974 în Top 20 din SUA. În

grup a venit apoi Robert Jan Stips, iar la plecarea lui, în 1976, a venit Eelco Gelling (guiţar). La sfârşitul anilor '70, din grup făceau parte Kooymans, Gerritsen, Hay şi Zuiderwijk. În această formulă au realizat SECOND LIVE, urmat de CUT, din 1982, de pe care *Twilight Zone* a intrat în Top 10 în SUA. Au urmat turnee în SUA şi Canada şi un nou succes cu *Lady Smiles.*

Naked II (1997), Face It (1995), Going To The Run (1991), Bloody Buccanners (1991), Temporary Madness (1991), Keeper Of The Flame (1989), The Very Best Vol. I, II (1988), The Hole (1986), North, South, East, North (1984), N.E.W.S. (1984), Something Heavy Going On (1984), Cut (1982), Golden Hits Vol. III (1981), 2nd Live (1981), Long Blond Animal (1980), No Promises (1979), Grab It For A Second (1978), Mad Love (1977), Story (1977), Contraband (1976), To The Hâlt (1975), Switch (1975), Moontan (1973), Hearing Earring (1973), Golden Earring Live (1972), Together (1972), Seven Tears (1971), Golden Earring (1971), Best Of (1970), Eight Miles High (1970), Sing My Song (1970), On The Double (1969), Miracle Mirror (1969), Greatest Hits (1968), Winter Harvest (1967), Just Earring (1965)

Steve Goodman

Născut la 25 iulie 1948, în Chicago, Illinois, SUA, d. 20 septembrie 1984, Steve Goodman a debutat în 1970 cu înregistrări apărute pe albumul GATHERING AT THE EARL OF OLD TOWN, o colecţie de piese ale unor trupe care cântau într-un club folk din Chicago, condus de Earl Plonk. În 1972 a fost remarcat de Kris Kristofferson, care l-a recomandat lui Paul Anka. Acesta din urmă a convins casa de discuri Buddah să semneze cu Goodman un contract de înregistrare. Astfel a apărut albumul STEVE GOODMAN, care include piesele *You Never Even Call Me By My Name* şi *City Of New Orleans*, un hit Top 20 pentru Arlo Guthrie, în 1972, cântat apoi de o serie de alţi artişti. A urmat SOMEBODY ELSE'S TROUBLES, la care au colaborat David Bromberg, Bob Dylan (sub pseudonimul Robert Milkwood Thomas) şi membrii grupului The

Rascals.

Goodman a semnat apoi cu Asylum Records, după care şi-a produs singur albumele JESSIE'S JIG AND OTHER FAVOURITES (1975) şi WORDS WE CAN DANCE TO (1976). În 1977 a realizat SAY IT ÎN PRIVATE (produs de Joel Dorn), care include o piesă compusă de Smokey Robbinson, *Two Lovers.* Albumul din 1979, HIGH AND OUTSIDE, şi cel din 1980, HOT SPOT, n-au intrat în topuri, ceea ce a dus la imposibilitatea de a mai semna cu vreo casă de discuri majoră. Goodman, care suferea de leucemie, nici nu era într-o stare fizică foarte bună. Cu toate acestea, în 1983, a reuşit să înfiinţeze propria sa casă de discuri, Red Pajamas, cu ajutorul managerului său, Al Bunetta. Primul lui album apărut aici este o colecţie de piese live. Pe coperta albumului ARTISTIC HAIR'S artistul apare aproape chel, din cauza chimioterapiei la care era supus. A urmat AFFORDABLE ART, la care a colaborat şi prietenul său, John Prine. Ultimul său album, SANTA ANA WINDS, care i-a avut ca invitaţi pe Emmylou Harris şi Kris Kristofferson, include două piese pe care le-a scris cu Jim Ibbotson şi Jeff Hanna: *Face On The Cutting Room Floor* şi *Queen Of The Road*.

Steve Goodman a decedat în septembrie 1984, în urma unei operaţii de transplant de măduvă. În 1985, Red Pajamas Records a editat un dublu album în memoria artistului: TRIBUTE TO STEVE GOODMAN, la care au colaborat Prine, Bonnie Raitt, Arlo Guthrie, John Hartford, Bromberg, Richie Havens şi The Nitty Gritty Din Band.

The Easter Tapes (1996), No Big Surprinse: The Steve Goodman Anthology (1994), The Best Of The Asylum Years, Vol. 1, 2 (1989), Santa Ana Winds (1988), Unfinished Business (1987), Affordable Art (1984), Artistic Hair (1983), High

And Outside (1979), City Of New Orleans (1978), The Essential Steve Goodman (1976), Somebody Else's Troubles (1973), Steve Goodman (1971), Gathering At The Ear (1970)

Grand Funk Railroad

Grup american rock, înfiinţat în 1968 de Mark Farner (n. 29 septembrie 1948, în Flint, Michigan, SUA; guiţar), Mel Schacher (n. 3 aprilie 1951, în Owosso, Michigan, SUA; bass) şi Don Brewer (3 septembrie 1948, în Flint, Michigan, SUA; drums). Farner şi Brewer au făcut parte din The Pack, un grup soul-rock din Michigan, în care a venit apoi şi Schacher şi au luat numele de Grand Funk Railroad. Cei trei au semnat cu Capitol Records în 1969, unde au debutat cu ON TIME, urmat de GRAND FUNK, în 1970. În acelaşi an au devenit cea mai populară trupă de concert, iar albumele lor au început să intre în Top 10. Dintre acestea, cel mai bine vândut a fost WE'RE AN AMERICAN BAND, din 1973.

În 1972, grupul l-a concediat pe managerul lor, Knight, din cauza unor procese de fraudă, şi l-au angajat pe John Eastman, tatăl Lindei McCartney, în anul următor şi-au schimbat numele în Grand Funk, cooptându-l pe Craig Frost (n. 20 aprilie 1948, în Flint, Michigan, SUA; keyboards). Piesa titlu a albumului WE'RE AN AMERICAN BAND, produs de Todd Rundgren, a ajuns number 1. În 1974 un cover după piesa lui Little Eva, *Locomotion*, a ajuns de asemenea number 1, iar în anul următor s-au întors la numele original, Grand Funk Railroad. Au semnat cu MCA Records, care le-a editat GOOD SINGIN', GOOD PLAYIN', produs de Frank Zappa. Din cauză că albumul n-a avut succes, Farner a părăsit grupul, care l-a cooptat atunci pe chitaristul Billy Elworthy, schimbându-şi din nou numele, de această dată în Flint. Au înregistrat un singur album, fără niciun succes.

În 1981 însă, Grand Funk a renăscut, cu Farner, Brewer şi Dennis Bellinger la bass, înregistrând GRAND FUNK LIVES şi WHAT'S FUNK? la casa de discuri Full Moon. Pentru că nu şi-au mai putut recăpăta faima de altă dată, în 1983 grupul s-a destrămat definitiv. Farner s-a întors la cariera solo, iar Frost şi Brewer au intrat în trupa lui Bob Seger, Silver Bullet Band.

Bosnia (1997), Best Of Grand Funk (1992), Heavy

Hitters! (1992), Grand Funk Hits (1991), More Of The Best (1991), Grand Funk Lives (1981), Hits (1977), Born To Die (1976), Good Singin', Good Playin' (1976), Caughtln The Act (1975), Masters Of Rock (1975), All The Girls în The World Beware (1974), Shining On (1974), We're An American Band (1973), Granicus (1973), Mark, Don & Mel 1969 – 71 (1972), Phoenix (1972), Mark, Don & Mel 1969 – 1971 (1972), EPluribus Funk (1971), Survival (1971), Closer To Home (1970), Live Album (1970), Grand Funk (1970), On Time (1969)

Grant Lee Buffalo

Grup rock înfiinţat în Los Angeles, SUA, în 1989, în componenţa: Grant Lee Phillips (n. Stockton, California; vocals, guiţar), Paul Kimble (bass, keyboards) şi Joey Peters (drums).

Până în 1991 trupa a înregistrat doar o casetă cu 11 piese, în studioul lui Kimble, casetă pe care i-au încredinţat-o lui Bob Mould, acesta realizând FUZZY, la casa lui de discuri, Singles Only Label. Grupul a semnat apoi cu Slash Records, la care a apărut albumul lor de debut, de pe care s-au remarcat *America Snoring* şi *Stars N' Stripes.* A urmat MIGHTY JOE MOON, al cărui extras pe single a fost *Rock Of Ages*, iar doi ani mai târziu, COPPERPOLIS. În 1999, după apariţia albumului JUBILEE, grupul a fost concediat de casa de discuri Warner Bros. Ceea ce a condus la decizia Grant Lee Buffalo de a se desfiinţa.

Jubilee (1998), Copperpolis (1996), Mighty Joe Moon (1994), Fuzzy (1993)

Grateful Dead

Grup din San Francisco, SUA, înfiinţat în 1965, în formula: Jerry García (n. Jérôme John García, 1 august 1942, San Francisco, California, SUA. d. 9 august 1995, Forest Knolls, California, SUA; guiţar), Bob Weir (n. Robert Hall, 16 octombrie 1947, San Francisco, California, SUA; rhythm guiţar), Phil Lesh (n. Philip Chapman, 15 martie 1940, Berkeley, California, SUA; bass), Ron Pigpen McKernan (n. 8 septembrie 1945, San Bruno, California,

SUA. d. 8 martie 1973; keyboards) şi Bill Kreutzmann (n. 7 aprilie 1946, Palo Alto, California, SUA; drums). Primul lor album, GRATEFUL DEAD, a apărut în 1967, fiind urmat de ANTHEM OF THE SUN, care cuprinde piese ca *The Faster We Go The Rounder We Get* şi *Quadlibet For Tenderfeet.* A urmat AOXOMOXOA şi, ca de obicei, o serie de concerte, care le-au adus multă audienţă. Fanii lor au fost porecliţi Deadheads. În grup au venit apoi Micky Hartand (drums) şi Tom Constănţen (keyboards). În această formulă a apărut LIVE DEAD, din 1970. Renumiţi pentru piese extrem de lungi (mai ales când erau cântate în concert), Greatful Dead nu s-au dezminţit nici de data aceasta: *Dark Star* are 23 de minute. Au urmat WORKINGMAN'S DEAD, AMERICAN BEAUTY şi EUROPE '72. În 1973, din cauza bolii provocate de abuzul de alcool, McKernan a murit, fiind înlocuit în trupă de Keith Godeheaux care, împreună cu soţia sa, Donna (vocals), au încercat să-i compenseze absenţa. Cu albume psihedelice la început, apoi influenţate de country, trupa a trecut şi prin jaz, cu WAKE OF THE FLOOD din 1973, album care s-a vândut cel mai bine. După TERRAPIN STATION, din 1977, grupul a continuat să fie la fel de bun în concerte, însă valoarea albumelor a început să scadă. La SHAKEDOWN STREET au colaborat cu Lowell George. Keith şi Donna Godeheaux au început să aibă probleme, ea cu vocea, el cu alcoolul şi, prin urmare, în 1979 au fost concediaţi.

La 21 iulie 1980, Keith a murit într-un accident de maşină.

GO TO HEAVEN (1980) l-a avut la keyboards pe noul venit, Brent Mydiand. În 1982, García a devenit dependent de droguri, ceea ce i-a afectat serios calităţile de muzician. În 1986 a fost aproape de moarte din cauza unei crize de diabet. Albumul ÎN THE DARK, editat ulterior, a generat hit single-ul *Touch Of Grey.* După BUILT TO LAST, în august 1990, Mydiand a murit din cauza unei combinaţii letale de cocaină şi morfină. În locul lui a venit Bruce Homsby, iar apoi Vince Welnick. În acelaşi an a apărut albumul live WITHOUT A NET. García a avut iarăsi

probleme, de data aceasta cu plămânii, şi a trebuit să se trateze o lungă perioadă de timp. După ce şi-a revenit, grupul a continuat să susţină concerte, veniturile lor ridicându-se la sume imense.

Jerry García a murit însă din cauza unui atac de cord, la 10 august 1995 într-un centru de dezintoxicare din California.

Dick's Picks Volume 3 (1995), Hundred Year Hall (1995), Dick's Picks Vol. 2 (1995), Dick's Picks Vol.1 (1993), Still Truckin' (1993), Two From The Vault (1992), Infrared Roses (1991), One From The Vault (1991), Without A Net (1990), Built To Last (1989), Dead Zone: Grateful Dead CD Collection 77 – 87 (1987), în The Dark (1987), Dead Set (1981), Reckoning (1981), Go To Heaven (1980), Shakedown Street (1978), Terrapin Station (1977), What A Long Strânge Trip It's Been – Best Of The Grateful Dead (1977), Steal Your Face (1976), Blues For Allah (1975), From The Mars Hotel (1974), History Of The Grateful Dead, Vol. 1: Bear's Choice (1973), Skeletons From The Closet (1973), Wake Of The Flood (1973), Europe '72 (1972), Grateful Dead (1971), American Beauty (1970), Workingman's Dead (1970), Aoxomoxoa (1969), Live Dead (1969), Anthem Of The Sun (1968), The Grateful Dead (1967)

Great White

Grup rock înfiinţat în 1981 la Los Angeles, în componenţa: Jack Russell (vocals), Mark Kendall (guiţar), Lorne Black (bass) şi Gary Holland (drums). Au atras atenţia EMI Records cu un mini – LP, autofinanţat, OUT OF THE NIGHT, produs de prietenul lor, Don Dokken. Au debutat cu STICK IT, care a dus la desfacerea contractului cu EMI, din cauza proastei vânzări. Au finanţat apoi SHOT ÎN THE DARK, care le-a deschis uşa celor de la Capitol Records. Lorne Black şi Gary Holland au fost înlocuiţi cu Tony Montana şi Audie Dezbrow, iar Michael Lardie a fost cooptat la keyboards.

Mult mai melodic şi mai accesibil, albumul ONCE BITTEN a fost foarte bine primit şi s-a vândut excelent. A

urmat RECOVERY: LIVE, care este o selecţie de variante cover după piese The Who, Led Zeppelin, Humble Pie şi Jimi Hendrix. TWICE SHY şi HOOKED au consolidat succesul trupei, devenind discuri de platină, iar SAIL AWAY, inspirat de romanul lui Julian Barnes, *The History Of The World în Ten And A Half Chapters*, îl are la bass pe Teddy Cook.

Can't Get There From Here (1999), Great White, Great Zeppelin: A Tribute to Led Zeppelin (1999), Stage (1996), If I Ever Saw A Good Thing (1995), Sail Away (1994), The Best Of Great White (1993), Psycho City (1992), Hooked (1991), Hooked (Clean Version) (1991), Twice Shy (1989), Recovery: Live! (1988), Once Bitten (1987), Shot în The Dark (1986), Great White (1984), On Your Knees (1982)

Green Day

Grup rock din Rodeo California, SUA, înfiinţat în 1987 de Billy Joe Armstrong (n. 17 februarie 1972; vocals, guiţar) şi Mike Dimt (n. 4 mai 1972; bass, vocals), alături de Tre' Cool (drums). Armstrong şi Dimt au cântat împreună încă de la vârsta de 11 ani, sub denumirea de Sweet Children. După două albume realizate la o casă de discuri minoră (1039/SMOOTH şi KERPLUNK), s-au mutat la Reprise Records, la care au debutat cu DOOKIE, album ce a devenit dublu disc de platină. *Baschet Case* a fost primul single, suficient mediatizat pentru a le aduce celebritatea. Au urmat o serie de concerte, printre care şi cele din 1994 la festivalul Lollapaloza şi apoi la Woodstock II.

În 1995 au revenit în atenţia publicului cu INSOMNIAC, iar doi ani mai târziu au lansat NIMROD, care conţine hitul *Good Riddance (Time of Your Life),* piesă care apare pe coloana sonoră a serialului TV *Seinfeld* (vezi ultimul episod) şi a devenit cântecul oficial al turneului PGA din '98. În februarie 1999, trupa a intrat iarăsi în studio pentru înregistrarea unui nou album.

Foot în Mouth (1998), Nimrod (1997), Insomniac (1995), Dookie (1994), Kerplunk (1992), 1039/ Smoothed

Out Slappy Hour (1991)

The Guess Who

Grup rock al anilor ’60, care îşi are rădăcinile în Chad Allan And The Reflections, înfiinţat în 1962 în Winnipeg, Canada, în componenţa: Allan (n. Allan Kobel; guiţar/vocals), Jim Kale (bass), Randy Bachman (guiţar), Bob Ashley (piano) şi Garry Peterson (drums). Primul lor single, *Tribute To Buddy Holly*, realizat în anul înfiinţării, a fost urmat de multe altele, iar în 1965 grupul şi-a schimbat denumirea în Chad Allan and the Expressions şi au realizat un cover după piesa grupului Johnny Kidd And The Pirates, *Shakin’ All Over’*, care a devenit un hit number 1 în Canada şi number 22 în SUA. Ashley a fost apoi înlocuit de Burton Cummings, de la The Deverons. În 1966 au realizat primul album, SHAKIN’ ALL OVER, şi şi-au schimbat numele în Guess Who. În 1966 a plecat Allan, fiind înlocuit cu Bruce Decker, care i-a părăsit însă şi el destul de repede. În 1967, piesa *His Girl* a intrat în topurile britanice, fiind urmată de un turneu în Anglia. S-au întors apoi în Canada şi au făcut reclame la Coca-Cola, apărând şi într-un show TV: LET’S GO. Au continuat cu alte single-uri apărute atât în Canada cât şi în SUA, iar în 1968 au realizat albumul WHEaâfIELD SOULIN. Cel de-al treilea single de pe acesta, *These Eyes,* compus de Cummings şi Bachman, a adus grupului un contract cu RCA Records, ajungând number 6 în topurile americane din 1969. A urmat un alt album de succes, CANNED WHEAT PACKED BY THE GUESS WHO, precum şi *Laughing, Undun* şi hitul number 5 *No Time.*

În 1970, *American Woman* a devenit hit number 1 în SUA, iar albumul cu acelaşi titlu a intrat în Top 10. Tot în acelaşi an a plecat Bachman, din cauza religiei sale (mormonă), care nu se potrivea cu viaţa grupului. Culmea ironiei, muzicianul avea să cânte ceva mai târziu într-un alt grup de succes de aceeaşi natură: Bachman Turner Overdrive. A fost înlocuit de chitariştii Kurt Winter şi Greg Leskiw. A urmat un alt single Top 10, *Share The Land,* din 1970, apoi *Albert Flasher* şi *Rain Dance în* din 1971, plus

albumul GREATEST HITS. În 1972, Leskiw şi Kale au părăsit şi ei trupa, fiind înlocuiţi de Don McDougall şi Bill Wallace. În 1974 au plecat Winter şi McDougall, fiind înlocuiţi de Domenic Troiano. În acelaşi an au mai avut un hit Top 10 cu *Clap For The Wolfman,* o piesă scrisă pentru DJ-ul american Wolfman Jack. Din păcate, acesta a fost ultimul hit. Cummings a desfiinţat grupul în 1975.

În 1979, Allan, Kale, McDougall şi alţi trei noi membri au încercat să reînvie grupul, dar fără succes. Au recidivat şi în 1983, Guess Who realizând un album şi o casetă video.

Greatest Hits (1999), The Spirit Lives On: Greatest Hits Live (1998), The Ultimate Collection (1997), Lonely One (1995), Liberty (1995), At Their Best (1993), These Eyes (1992), No Strings Attached (1989), Track Record: The Guess Who Collection (1988), The Best Of Guess Who: Live (1986), American Woman, These Eyes & Other Hits (1985), All This For A Song (1979), The Greatest Of The Guess Who (1977), The Way They Were (1976), Play The Guess Who (1976), Flavours (1975), Power în The Music (1975), The Best Of Guess Who Vol. 2 (1974), Road Food (1974), Artificial Paradise (1973), e 10 (1973), Live At The Paramount (1972), Rockin' (1972), Wild One (1972), The Guess Who Play Pure Guess Who (1971), The Best Of The Guess Who (1971), Se Long Bannatyne (1971), Share The Land (1970), American Woman (1970), Canned Wheat (1969), Wheatfield Soul (1969), Born în Canada (1969), Guess Who (1969), Wheatfield Soul (1968), Shackin' All Over (1965)

Guns N' Roses

Grup rock american înfiinţat de W. Axl Rose (o anagramă a cuvântului Oral Sex, n. William Bailey, 6 februarie 1962, în Lafayette, Indiana, SUA; vocals) şi Izzy Stradlin (n. Jeffrey Isabell, 8 aprilie 1962, în Lafayette, Indiana, SUA, guiţar). Cei doi s-au întâlnit pentru prima dată la Los Angeles, în 1984. Rose începuse să cânte încă de la 5 ani în corul unei biserici şi şi-a schimbat numele la 17. El şi Stradlin, alături de Tracii Guns (guiţar) şi Rob

Gardner (drums) au înfiinţat Rose, Hollywood Rose. Ultimii doi au plecat curând, fiind înlocuiţi de Steven Adler (n. 22 ianuarie 1965, în Cleveland, Ohio, SUA; drums) şi Slash (n. Saul Hudson, 23 iulie 1965, în Stoke-on-Trent, Staffordshire, Anglia; guiţar). Odată cu cooptarea lui Duff Rose McKagan (n. Michael McKagan, 5 februarie 1964, în Seattle, Washington, SUA, ex-Fartz, Fastbacks, Ten Minute Warning şi altele), trupa s-a reintitulat Guns N'Roses. EP-ul LIVE! LIKE A SUICIDE, realizat la Suicide Records, le-a adus apoi un contract cu casa de discuri Geffen, care a reeditat EP-ul un an mai târziu. În 1987, grupul a făcut numeroase turnee, iar în 1988 a lansat primul album, APPETITE FOR DESTRUCTION, care a devenit rapid un best seller, ajungând number 1 în SUA, datorită hitului *Sweet Child O'Mine.* Piesa *Welcome To The Jungle* a apărut pe coloana sonoră a filmului Dead Pool şi a intrat în Top 30 în Marea Britanie. În 1989 a apărut LIES, care a generat hituri ca *Paradise City* şi *One în A Million.*

În 1990, Adler a fost înlocuit cu Matt Sorum (n. 19 noiembrie 1960, în Mission Viejo, California, SUA, ex-The Cult; drums) iar Dizzy Reed (n. Darren Reed; keyboards) a fost şi el cooptat pentru un turneu mondial din 1991. Au lansat apoi setul de două albume USE YOUR ILLUSION I AND II, precedat de o piesă a lui Bob Dylan, *Knockin' On Heaven's Door,* inclusă în coloana sonoră a filmului *Days Of Thunder*. A urmat plecarea lui Izzy Stradlin, înlocuit de Gilby Clarke (ex-Kill For Thrills), după care au realizat THE SPAGHETTI INCIDENT, o colecţie de variante cover ale unor piese UK Subs, Nazareth, Misfits, Fear etc., plus o piesă compusă de ucigaşul în masă Charles Manson (*Look At Your Game, Girl).* În aceeaşi perioadă, Duff McKagan a realizat un LP solo. În 1994, Gilby Clarke a demisionat. În locul său a fost adus Paul Huge, a cărui primă piesă cu Guns N' Roses a fost un cover după *Sympathy For The Devil*, a grupului Rolling Stones, inclusă în coloana sonoră a filmului *Interview With A Vampire.*

The Spaghetti Incident? (1993), Use Your Illusion I (1991), Use Your Illusion II (1991), G NR Lies (EP, 1988),

Appetite For Destruction (1987), Live! Like A Suicide (EP, 1986)

Buddy Guy

Născut George Guy, la 30 iulie 1936, în Lettsworth, Louisiana, SUA, cel mai bun chitarist de blues, cum a fost numit Buddy Guy, a învăţat să cânte pe o chitară rudimentară, făcută de mână, încercând să reproducă hiturile auzite la radio. După ce a cântat cu câteva trupe locale s-a mutat la Chicago în 1957 şi a intrat în trupa lui Rufus Foreman. Un an mai târziu a realizat primul său single, după care l-a întâlnit pe Willie Dixon, care i-a făcut intrarea la Chess Records, unde a participat ca session musician la înregistrări făcute de Muddy Waters şi Howlin' Wolf. Guy a realizat apoi o serie de piese, dintre care s-au remarcat *First Time I Met The Blues* şi *Stone Crazy.*

A mai colaborat cu harpistul Junior Wells, la albumele acestuia, HOODOO MAN BLUES şi IT'S MY LIFE BABY, şi a înregistrat o serie de LP-uri proprii la Vanguard label, în care se întâlnesc ritmurile blues (din Chicago) şi soul. Curând avea să-i facă un renume şi printre fanii muzicii rock, participând la un turneu Rolling Stones din 1970. În anii următori, realizările sale nu le-au mai egalat pe cele de început, iar casele de discuri i-au întors spatele. Nici posturile de radio nu l-au mai difuzat, astfel încât Buddy a intrat în anonimat. A revenit abia în 1990, cu DAMN RIGHT I GOT THE BLUES, înregistrat cu prietenul lui, Eric Clapton, cu Jeff Beck şi Mark Knopfler. Albumul a fost urmat de FEELS LIKE RAIN şi altele.

Buddy's Blues (1997), Slippin' În (1994), Southern Blues 1957 – 63 (1994), Feels Like Rain (1993), The Complete Chess Studio Recordings (1992), My Time After Awhile (1992), The Very Best Of (1992), Damn Right, I've Got The Blues (1991), Alone & Acoustic (1991), I Ain't Got No Money (1989), Chicago Golden Years (1988), Breakin' Out (1988), Buddy Guy On Chess Vol. 1 (1988), Live At The Checkerboard Lounge (1988), Chess Masters (1987), Ten Blue Fingers (1985), Buddy Guy (1983), Original Blues Brothers Live (1983), DJ Play My Blues (1982), Drinkin'

TNT n' Smokin' Dynamite (1982), Stone Crazy! (1981), Pleading The Blues (1979), Buddy & Phil Guy (1979), Got To Use Your Head (1979), Live în Montreux (1977), I Was Walkin' Through The Woods (1974), Buddy Guy & Junior Wells Sings The Blues (1972), Hold That Plane (1972), în The Begining (1971), Buddy & The Juniors (1970), A *Man And The Blues (1968), This Is Buddy Guy! (1968), Left My Blues în San Francisco (1967), Crazy Music (1965), With The Blues (1965)*

H

Steve Hackett

Născut la 12 februarie 1950, în Londra, Anglia, Steve a făcut parte la început dintr-o serie de grupuri minore ca Heel Pier, Sarabande, Canterbury Glass şi Quiet World, după care a devenit chitaristul grupului Genesis (1971), înlocuindu-l pe Anthony Phillips. Ceva mai târziu şi-a început propria carieră solo, părăsind Genesis după albumul din 1977, SECONDS OUT. Pe lângă primul său LP din 1975, VOYAGE OF THE ACOLYTE TWO, Hackett a realizat şi altele, printre care DEFECTOR, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Alături de chitaristul Steve Howe şi de Max Bacon (vocals) a făcut parte din GTR, în 1986, înregistrând un album purtând numele trupei şi single-ul *When The Heart Rules The Mind,* care au intrat în clasamentele americane. Au urmat o serie de albume solo, dar fără prea mare succes, deşi întotdeauna numele său a fost asociat cu cel al grupului Genesis.

Darktown (1999), A Midsummer's Night Dream (1997), Blues With A Feeling (1995), Guiţar Noir (1993), Time Lapse (1992), Momentum (1988), Highly Strung (1985), Cured (1984), Bay of Kings (1983), Live (1981), Defector (1980), Clocks (1979), Spectral Mornings (1979), Please Don't Touch (1978), Voyage Of The Acolyte (1975)

Sammy Hagar

Născut la 13 octombrie 1947, în Monterey, California, SUA, Sammy Hagar a început să cânte, ca mulţi alţii, în trupe locale, ca Fabulous Castillas, Skinny, Justice Brothers şi Dust Cloud. În 1973 a intrat în Montrose, trupa lui

Edgar Winter şi a chitaristului Ronnie Montrose. A părăsit grupul pentru a cânta solo, realizând o serie de albume şi single-uri avându-i ca membri pe Bill Church la bass, Alan Fitzgerald (keyboards) şi Denny Carmassi (drums).

În 1979, Hagar şi-a schimbat radical grupul, racolându-i pe Gary Pihl (guiţar), Chuck Ruff (drums) şi Geoff Workman (keyboards), plus Church. În 1983 au realizat THREE LOCK BOX, care a intrat în Top 20, incluzând single-ul *Your*

Love Is Driving Me Crazy. Apoi Hagar a cântat cu chitaristul de la Journey Neal Schön, cu Kenny Aaronson (bass) şi Mike Shrieve (ex-Santana; drums), înregistrând un LP care poartă iniţialele grupului: HSAS. Revenit la cariera solo, a înregistrat VOICE OF AMERICA, de pe care *I Can't Drive 55* a fost cel mai mare hit al său. Din 1985 a făcut parte din Van Halen, înlocuindu-l pa Dave Lee Roth, dar a continuat să înregistreze în paralel şi LP-uri solo.

Red Voodoo (1999), Martieing To Mars (1997), Red (1996), Unboxed (1994), The Best Of (1992), Cruşin' And Boozin' (1992), Red Hot! (1992), Live Very Live în Concert (1989), Looking Back (1987), I Never Said Goodbye (1987), Sammy Hagar (1987), Through The Fire (1984), Collection (1983), VOA (1983), Three Lock Box (1983), Rematch (1982), Red Alert Dial Nine (1982), Standing Hampton (1981), Centre Hole (1980), Loud & Clear (1980), Danger Zone (1979), Street Machine (1979), All Night Long (1978), Musical Chairs (1978), Sammy Hagar II (1977), Nine On A *Ten Scale (1976)*

Nina Hagen

Născută la 11 martie 1955, în Berlin, Germania, Nina a fost crescută după divorţul părinţilor, de mama sa, care era actriţă, şi de tatăl său vitreg, poetul şi scriitorul disident Wold Biermann. În 1972 a cântat cu o trupă poloneză, după care s-a înscris la Studio Für Unterhaltungsmusik. A intrat apoi în Alfons Wonneberg Orchestra, făcând turnee în Germania de Est, după care a cântat tot ca solistă, în Automobil şi apoi în Fritzens Dampferbând, după care, în 1976, l-a însoţit pe tatăl ei

vitreg în Germania de Vest. Interesată fiind de mişcarea punk, Nina a plecat la Londra unde, împreună cu Ari Up de la Slits, a colaborat la o serie de cântece. Întorcându-se în Germania, a înfiinţat Nina Hagen Band, cu Bernhard Potschka (guiţar), Manfred Praeker (bass) şi Herwig Mitteregger (drums). Grupul a debutat în 1978 cu un album de pe care *African Reggae* i-a adus Ninei Hagen fani care i-au rămas fideli şi în anii '80 şi '90.

Best Of Nina Hagen (1996), Revolution Ballroom (1994), Street (1991), în My World (1991), Nina Hagen (1989), X Love (1989), Love (1987), în Ecstasy (1985), Angstlos (1983), Nunsexmonkrock (1982), Fearless (1983), Unbehagen (1980), Nina Hagen Band (1979)

Hall & Oates

Grup înfiinţat de Daryl Hall (n. Daryl Franklin Hohl, 11 octombrie 1949, în Pottstown, Pennsylvania, SUA) şi Oates (n. 7 aprilie 1949, în New York, SUA), în 1969. Cei doi au fost descoperiţi de Tommy Mottola, care era pe vremea aceea reprezentantul Chappell Music. Acesta a devenit managerul lor, asigurându-le un contract cu Atlantic. Aici, Hall & Oates au realizat trei albume, care au avut însă o vânzare foarte slabă, deşi unul dintre ele, ABANDONED LUNCHEONETTE, include balada lor, clasică acum, *She's Gone.* Au spart însă gheaţa cu un alt single, *Sara Smile*, editat de RCA, single care s-a vândut în milioane de exemplare, după care a urmat *Rich Girl Which,* number 1 în SUA în 1977. Duoul a înregistrat apoi albumele X-STATIC şi VOICES. Ultimul a generat 4 hit single-uri, printre care o piesă Righteous Brothers, *You've Lost That Lovin' Feelin* şi *Every Time You Go Away,* un hit al lui Paul Young, în 1985. Au urmat alte hituri ca *Maneater, I Can't Go For That (No Can Do), Out Of Touch* (o compoziţie Mike Oldfield). Pe albumul LIVE AT THE APOLLO apar membrii Temptations Eddie Kendricks şi David Ruffin. În cei trei ani de pauză care au urmat, Hall a mai înregistrat un LP solo. În 1988, cei doi au mai avut un mare hit în SUA, *Everything Your Heart Desires,* editat de Arista. În 1990, hitul. *Se Close,* produs de Jon Bon Jovi şi

Danny Kortehmar, denotă o reorientare puternică a duetului spre rock.

The Atlantic Collection (1996), Best Of (1993), Soulful Sounds (1992), Change Of Season (1990), Ooh Yeah! (1988), Live At The Apollo (1985), Big Bam Boom (1984), Greatest Hits: Rock 'N' Soul, Part 1 (1983), H₂O (1982), Private Eyes (1981), Voices (1980), No Goodbyes (1977), Bigger Than Both Of Us (1976), Daryl Hall & John Oates (1975), War Babies (1974), Abandoned Luncheonette (1973), Whole Oats (1972)

Jan Hammer

Născut la 17 aprilie 1948, în Praga, Cehoslovacia, Jan Hammer a dorit să devină pianist de jaz, iar în 1968 a câştigat o bursă la Berklee

Collège din Boston, Massachusetts, SUA. În 1970 a cântat cu Elvin Jones şi Sarah Vaughan, după care a făcut parte din grupul Mahavishnu Orchestra şi a cântat la synthesizers pe albume semnate Santana, Billy Cobham şi alţii. Cu violonistul Jerry Goodman, Jan Hammer a realizat în 1974 un album, urmat de un altul, solo, THE FIRST SEVEN DAYS. A colaborat cu mulţi artişti, printre care Jeff Beck, la WIRED şi THeRe AND BACK, realizând şi câteva turnee. A mai înregistrat cu Neil Schön, chitaristul de la Journey, şi cu un alt chitarist de jaz, John Abercrombie, după care a compus muzică pentru seriale şi filme de televiziune. El este cel care a compus tema muzicală a celebrului serial *Miami Vice*, care, realizată pe single, a ajuns number 1 în SUA şi number 5 în Marea Britanie, în anul 1985. Au urmat în 1987 *Crocketts*, *Eurocops* şi altele. În 1991 a compus chiar şi muzică pentru un joc pe computer.

Drive (1995), Beyond The Mind's Eye (1992), Chancer (1990), Escape From Television (1988), The Early Years (1974 – 1977)

Herbie Hancock

Născut la 12 aprilie 1940, în Chicago, Illinois, SUA, Hancock a studiat pianul de la 7 ani, iar la nouă a cântat pentru prima dată în public. În timpul şcolii a cântat într-o

serie de trupe semiprofesioniste, ajungând să acompanieze şi interpreţi de jaz consacraţi precum Donald Byrd. Alături de acesta a apărut prima oară la New York, în 1961, făcând şi înregistrări, printre care piesa *Watermelon Man*, a cărei versiune, prelucrată de Mongo Sântămăria, a ajuns mai apoi în Top 10 din SUA. În anii '60, Hancock a fost liderul câtorva trupe de club afirmându-se în trupa lui Miles Davis, în care a cântat aproape cinci ani. În 1968 a înfiinţat un sextet jaz-rock, cu muzicieni ca Julian Priester, Buster Williams şi Eddie Henderson. Din 1969, Hancock s-a extins la electronic piano şi electric keyboard. Din cauza dificultăţilor financiare, în 1973 grupul a devenit cvartet, avându-l printre membri pe Bennie Maupin şi orientându-se spre jaz-funk. Primul lor album a fost HEADHUNTERS, care s-a bucurat de vânzări foarte mari, cochetând cu stilul disco. A făcut albume cu Chick Coreea şi cu propria trupă, V.S.O.P. O nouă formulă a cvintetului lui Davis, cu Freddie Hubbard în locul lui Miles, însă succesele sale cu piese disco au fost mult mai mari. *You Bet Your Love* a devenit hit Top 20 în Marea Britanie, în 1979, iar piesa *Rockit,* de pe albumul realizat cu grupul Material, FUTURE

SHOCK, a intrat în Top 10 în 1983 în Marea Britanie şi a fost number 1 în SUA. În 1986, Hancock a cântat şi a jucat în filmul *Round Midnight,* pentru care a scris şi scenariul, recompensat cu un premiu al Academiei Americane de Film. A mai făcut turnee cu Williams, Ron Carter, Michael Brecker şi alţii, însoţite de o serie de albume în care se îmbină perfect diverse stiluri.

Jazz Profile (1997), Dis Is Da Drum (1995), Cantaloupe Island (1994), Mwandishi – The Complete Warner Bros. Recordings (1994), A Jazz Collection (1991), Secrets (1991), Perfect Machine (1988), Best Of (1988), Takin' Off (1987), Village Life (1985), Sound-System (1984), Future Shock (1983), Lite Me Up (1982), Mr. Hands (1982), Quartet (1981), Monster (1980), Greatest Hits (1980), Live Under The Sky (1979), Feets Don't Fail Me Now (1979), The Piano (1978), Sunlight (1977), The Vsop Quintet (1977), Live în Japan (1977), Kawaida (1976),

Secrets (1976), Man-Child (1975), Treasure Chest (1974), Thrust (1974), Head Hunters (1974), Succotash (1973), Sextant (1972), Mwandishi The Complete Warner Bros. Recordings (1969), The Prisoner (1969), Speak Like A Child (1968), Maiden Voyage (1965), Empyrean Isles (1964), Inventions And Dimensions (1963), My Point Of View (1963), Takin' Of (1962)

Heart

Trupă rock americană, înfiinţată de surorile Ann (n. 19 iunie 1951, în San Diego, California, SUA) şi Nancy Wilson (n. 16 martie 1954, în San Francisco, California, SUA), alături de Steve Fossen (n. 15 noiembrie 1949; bass), Roger Fisher (n. 14 februarie 1950; guiţar) şi Michael Derosier (n. 24 august 1951, Canada; drums). De pe DREAM-BOAT ANNIE din 1976, cel de-al doilea single, *Crazy On You,* a adus grupul în atenţia publicului. A urmat LITTLE QUEEN şi single-ul *Barracuda*, care a intrat pe primele locuri în topurile americane. În 1978, după DOG AND BUTTERFLY, Mike Fisher a devenit managerul lor, iar înainte de BEBE LE STRÂNGE, Roger Fisher a părăsit grupul. După cooptarea lui Howard Leese (n. 13 iunie 1953, Canada; keyboards) au lansat PRIVATE AUZIŢION (1983), după care Fossen şi Derosier au fost înlocuiţi de Mark Andes (n. 19 februarie 1948, Philadelphia, SUA; ex-Spirit) şi Denny Carmassi (ex-Montrose). După PASSIONWORKS, Heart s-au mutat la Capitol Records, în 1985, realizând o revenire în clasamente cu albumul HEART, number 1 în SUA, la fel ca şi single-urile *What About Love* şi *Never.*

Before These Dreams. A urmat BAD ANIMALS, aproape la fel de bine primit, iar în 1990 BRIGADE, care a generat hit single-uri ca: *All I Wanna Do Is Make Love To You,* number 1 în SUA.

Surorile Wilson s-au implicat apoi în diverse proiecte solo, în timp ce Fossen, Roger Fisher şi Derosier au cântat împreună în Alias. În 1993 însă membrii Heart s-au reunit şi au înregistrat *Will You Be There (În The Morning*), care a precedat albumul DESIRE WALKS ON şi a continuat

seria de hituri.

Greatest Hits (1997), Road Road Home (1995), Desire Walks On (1993), Rock The House (1991), Brigade (1990), Bad Animals (1987), Heart (1985), Passion Works (1983), Private Auzition (1982), Bebe Le Strange (1980), Greatest Hits/Live (1980), Dog And Butterfly (1978), Magazine (1978), Little Queen (1977), Dreamboat Annie (1976)

Helloween

Grup înfiinţat în 1984, în Hamburg, Germania, în formula: Kai Hansen (guiţar, vocals), Michael Weikath (guiţar), Markus Grosskopf (bass) şi Ingo Schwichenberg (drums). În 1984 au avut două piese incluse în colecţia DEATH METAL, după care Noise Records le-a editat un mini-album purtând numele trupei. Acesta a fost urmat de WALLS OF JERICHOAND şi de un EP, JUDAS., după care în grup a fost cooptat Michael Kiske (vocals), pe atunci în vârstă de numai 18 ani. Albumul KEEPER OF THE SEVEN KEYS PART I, din 1987, a fost urmat de un turneu în Europa, iar după un an, de KEEPER OF THE SEVEN KEYS PART II. Helloween a participat în acelaşi an la festivalul de la Donnington, Monsters Of Rock, şi a realizat un nou EP, DR. STEIN, urmat de LIVE ÎN THE UK, înregistrat la Hammersmith Odeon în 1989. Kai Hansen a părăsit apoi grupul şi a înfiinţat Gamma Ray. A fost înlocuit temporar de Roland Grapow. Sătui de casa lor de discuri, s-au mutat la EMI Records, în 1990, realizând PINK BUBBLES GO APE. După demisia lui Kiske, Ingo Schwichenberg a părăsit şi el frontul din cauza problemelor de sănătate. Între timp, Weikath devenise liderul formaţiei, iar în locul celor doi au venit Andi Deris (vocals, expink Cream 69) şi Ulli Kusch (drums). În 1995, în ciuda tuturor zvonurilor care anunţau destrămarea definitivă a grupului, Helloween şi-a completat discografia cu MASTER OF THE RINGS.

Better Than Raw (1998), Master Of The Rings (1995), Mr. Ego EP, (1994), The Best, Rest & Rare (1991), I Want Out-Live (1989), Liveln The U.K.

(1989), Keeper Of The 7 Keys, Part 2 (1988), Keeper

Of The 7 Keys, Part 1 (1987), Judas (1987), Walls Of Jericho (1986)

Helmet

Grup înfiinţat în New York, SUA, de Page Hamilton (guiţar), alături de Henry Bogdan (bass), australianul Peter Mengede (guiţar) şi John Stanier (guiţar). După albumul lansat în 1990, STRAP IT ON, a urmat MEANTIME şi un turneu american cu Faith No More şi un altul alături de Ministry, în Europa. Mengede a fost înlocuit în 1993 cu Rob Echeverría, iar Helmet a înregistrat piesa *Just Another Victim* cu grupul House Of Pain, pentru coloana sonoră a filmului *Judgement Night.* Albumul BETTY din 1994 conţine şi el o piesă (realizată cu Butch Vig, Milquetoast) apărută de asemenea în coloana sonoră a unui film, de această dată *The crow*. Un nou album a apărut abia după trei ani şi se numeşte AFTER TASTE.

After Taste (1997), Betty (1994), Meantime (1992), Strap It On (1990)

Jimi Hendrix

Născut Johnny Allen Hendrix, la 27 noiembrie 1942, în Seattle, Washington, SUA, d. 18 septembrie 1970, Jimmy Hendrix a învăţat singur să cânte la chitară, ascultându-i pe Robert Johnson, B.B. King şi alţii. A cântat apoi într-o serie de trupe R & B locale, după care a fost luat în armată, unde l-a întâlnit pe basistul Billy Cox şi, împreună, au înfiinţat King Kasuals, o trupă care a supravieţuit şi când s-au întors la viaţa civilă. Hendrix a fost eliberat în iulie 1962, după ce şi-a rupt încheietura de la mâna dreaptă. A început să acompanieze în concert o serie de artişti şi trupe ca The Impressions, Sam Cooke şi Valentinos şi să înregistreze cu Isley Brothers, Little Richard şi alţii. În 1965, Hendrix se afla la New York, unde cânta alături de Curtis Knight, al cărui manager era Ed Chaplin. Un an mai târziu şi-a luat pseudonimul de Jimmy James şi a înfiinţat un grup, numit la început Rainflowers, iar apoi Jimmy James And The Blue Flames. Cântau la Cafe Wha? din Greenwich Village, unde au fost remarcaţi de Chas Chandler, basistul de la The Animals. Acesta l-a

convins pe Hendrix să se mute la Londra, în 1966. Chandler a devenit co-managerul lui, alături de Mike Jeffries, şi în curând au început audiţiile pentru o trupă de acompaniament. Au fost aleşi Noel Redding (n. 25 decembrie 1945, Folkestone, Kent, Anglia; bass) şi John 'Mitch' Mitchell (n. 9 iulie 1947.

Ealing, Middlesex, Anglia; drums). Noul grup s-a numit The Jimi Hendrix Experience şi a debutat o lună mai târziu la Evreux în Franţa. Întorşi în Anglia, au cântat într-o serie de cluburi şi au realizat un single, *Hey Joe*, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie, fiind urmat de *Purple Haze*. Atât muzica lui, cât şi modul şi tehnica de a cânta la chitară i-au adus repede faimă lui Hendrix. A urmat un album ce cuprinde piese memorabile, ca *I Don't Live Today, Red House, Fire* şi *Foxy Lady*. Hendrix s-a întors în SUA în iunie 1967, unde a apărut la festivalul pop de la Monterey, producând senzaţie. A urmat un turneu în care The Jimi Hendrix Experience a cântat în deschidere la The Monkees. În 1967 a apărut albumul AXIS: BOLD AS LOVE, iar în 1968 ELECTRIC LADYLAND, ultimul lor album oficial. Acesta include piese ca *Gypsy Eyes, Crosstown Traffic, Voodoo Chile (Slight Return)*, un single number 1 postum şi două hituri: *The Burning Of The Midnight Lamp* şi *All Along The Watchtower*. În ciuda succesului profesional, în plan personal viaţa chitaristului era destul de complicată: a fost arestat în Toronto pentru posesie de heroină şi, deşi acuzaţiile au fost mai târziu retrase, procedura a ţinut până în 1969. Chas Chandler şi-a dat demisia din funcţia de manager, iar Redding a început să cânte cu un grup rival, Fat Mattress. Prin urmare, The Experience a cântat pentru ultima oară în concert la 29 iunie 1969, după care Jimi a înfiinţat Gypsies Sons And Rainbows, cu Mitchell, Billy Cox (bass), Larry Lee (rhythm guiţar), Juma Sultan şi Jerry Vélez (percussion). În această formulă au cântat la festivalul de la Woodstock. În octombrie 1969, Hendrix a înfiinţat un alt grup, Band Of Gypsies, cu Billy Cox şi Buddy Miles (drums), ambii de culoare. Grupul s-a destrămat însă după numai trei

concerte, iar Hendrix a pus bazele unui studio propriu, Electric Ladyland. A început apoi să lucreze la FIRST RAYS OF THE NEW RISING SUN, rămas nerealizat, şi să cânte cu Mitchell şi Cox. Ultimul său concert în Marea Britanie a fost la festivalul Isle Of Wight. În ajunul unui turneu european, la 18 septembrie 1970, pe când se afla la Londra, prietena sa, Monika Danneman, a început să se alarmeze când n-a mai putut să-l trezească din somn. A chemat ambulanţa, dar Hendrix a fost declarat mort în momentul când a ajuns la spital.

Au apărut două albume postume: CRY OF LOVE şi RAINBOW BRIDGE, care au fost tributuri aduse artistului.

First Rays Of The New Rising Sun (1997), Voodoo Soup (1995), Blues (1994), Interview – Crosstown Conversation (1994), The Experience Collection (1993), The Ultimate Experience (1993), Stages (1991), Jimi Hendrix Speaks (1990), Lifelines: The Jimi Hendrix Story (1990), The Peel Sessions (1990), The Essential Jimi Hendrix, Vol. 1 & 2 (1989), Live At Winterland (1987), Band Of Gypsys 2 (1986), Historic Hendrix (1986), Jimi Plays Monterey (1986), Kiss The Sky (1984), The Jimi Hendrix Concerts (1982), Stone Free (1981), Nine To The Universe (1980), The Essential Jimi Hendrix, Vol. 2 (1979), The Essential Jimi Hendrix (1978), Crash Landing (1975), Moods (1974), Midnight Lightning (1975), Jimi Hendrix (1973), în Concert (1972), War Heroes (1972), în The Begining (1972), Hendrix în The West (1972), Rare Hendrix (1972), The Cry Of Love (1971), Rainbow Bridge (1971), Isle Of Wight (1971), Band Of Gypsies (1970), Smash Hits (1969), Smash Hits (1968), Strânge Things (1968), Electric Ladyland (1968), Are You Experienced? (1967), Axis: Bold As Love (1967)

Hole

Trupă americană hardcore a cărei lideră este Courtney Love, fosta soţie a lui Kurt Cobain (Nirvāṇa). Courtney a fost stripteuză şi actriţă, interpretând roluri minore în câteva filme. S-a născut din părinţi care aparţineau epocii hippy. Tatăl ei, Hank Harrison, a fost

asociat cu cei de la Greatful Dead, iar mama sa, Linda Carroll, este terapeut naturist. În copilărie a urmat diverse scoli, în Anglia şi apoi în Noua Zeelandă, unde părinţii ei au cumpărat o fermă. Ca adolescentă, a colindat toată lumea. A petrecut câtăva vreme în San Francisco, cântând în Sugar Baby Doll, cu Jenifer Finch şi Kat Bjelland. În Los Angeles, Love a cântat o perioadă cu Faith No More, după care a format Hole, cu Caroline Rue (drums), Jill Emery (bass) şi Eric Erlandson (guiţar). Au înregistrat single-urile *Retard Girl*, *Dicknail* şi *Teenage Whore.* Albumul lor de debut a fost produs de Don Fleming şi Kim Gordon şi a fost urmat de un turneu în Europa cu Mudhoney. În martie 1992, Love s-a căsătorit cu Kurt Cobain. Tot în aceeaşi lună, Emery a părăsit grupul, după care a plecat şi Rue. Viaţa de familie a dominat cariera muzicală a lui Courtney. Mai întâi a născut-o pe fiica sa, apoi, chiar înainte de albumul LIVE TROUGH THIS, Kurt s-a sinucis.

Emery şi Rue au fost înlocuite de Kristen Pfaff (bass) şi Patty Schemel (drums). O altă tragedie s-a produs însă curând, când Pfaff a fost găsită moartă din cauza unei supradoze de heroină, imediat după realizarea albumului şi la două luni după moartea lui Kurt. Ea a fost înlocuită de Melissa Auf Der Mau, pentru turneul Hole din 1994.

MY BODY THE HAND GRENADE este o compilaţie de piese rare şi nepublicate, din perioada de început a grupului, fiind urmat de albume ale căror single-uri au fost extrem de mediatizate de posturile de radio şi televiziune din întreaga lume.

Celebrity Skin (1998), Ask For It (EP, 1995), Asking For It (1995), My Body The Hand Grenade (1994), Live Through This (1994), Pretty On The Inside (1991)

Buddy Holly

Născut Charles Hardin Holley, la 7 septembrie 1936, în Lubbock, Texas, SUA, Holly şi-a făcut prima apariţie scenică la vârsta de 5 ani, într-un concurs al tinerelor talente. În copilărie a început să cânte la chitară şi pian, iar în 1949 a format un duo bluegrass, cu prietenul său, Bob Montgomery. În această perioadă a învăţat să cânte şi

la banjo şi mandolină. Prima lui înregistrare a fost făcută acasă, în acelaşi an, şi se numeşte *My Two Timin' Woman.* În 1952, Buddy şi Bob au devenit foarte populari în oraşul lor natal, Lubbock. Un an mai târziu au apărut la postul de radio KDAV, unde au cântat două piese. Apoi, cu Larry Welborn la bass, au avut propria lor emisiune: 'The Buddy And Bob Show', în care cântau piese country şi R & B. Un DJ al postului de radio, Hipockets Duncan, a devenit managerul lor, asigurându-le de lucru. În 1954, grupul a fost completat cu Sonny Curtis (fiddle) şi Don Guess (guiţar) şi a făcut câteva înregistrări într-un studio din Wichita Falls, Texas. În grup a mai venit Jerry Allison (drums) şi astfel au început să dea concerte, cântând în deschidere la Bill Haley And His Comets şi Elvis Presley. Impresionat de acesta din urmă, Holly a adoptat stilul rock 'n' roll.

În 1955, Eddie Crandall i-a cerut DJ-ului Dave Stone să-i trimită o casetă demo cu trupa, în vederea asigurării unui contract Decca Records. Grupul, acum fără Montgomery, i-a trimis 5 piese şi astfel, în 1956, au început să înregistreze în studioul Bradley's Barn din Nashville. Decca a editat single-ul *Blue Days, Black Nights*, a cărui faţă B era *Love Me,* sub numele Buddy Holly And The Three Tunes. Au mai urmat câteva înregistrări, după care Holly a părăsit Decca, sătul să cânte country, şi a înfiinţat The Crickets, cu Allison şi Niki Sullivan la chitară. La 25 februarie 1957 au înregistrat o versiune rock 'n' roll a piesei lui Holly: *That' II Be The Day,* care avea să devină o revelaţie a anilor '50. Joe N. Maul din a devenit basistul grupului, după care piesa a fost editată de Brunswick Records, culmea, chiar o filială Decca. Piesa a ajuns number 1 în topurile americane şi britanice, în 1957. Au urmat o serie de concerte şi un turneu american. Alte înregistrări The Crickets au fost: *Words Of Love, Maibe Baby, Not Fade Away, Everyday, Peggy Sue* şi *Oh Boy.* Holly a semnat apoi solo cu Coral Records, unde a înregistrat cu membrii Crickets, dar şi cu Vi Petty (piano) şi grupul vocal The Picks. The Crickets au încheiat anul 1957 cu o apariţie

la ’Ed Sullivan Show’, după care au realizat *Rave On* şi *Well… Al Right,* urmate de un turneu britanic. Au avut 9 single-uri Top 10, iar *Maibe Baby* a fost number 17 în SUA (şi number 4 în Marea Britanie). A urmat un turneu american organizat de DJ-ul Alan Freed, după care Holly a înregistrat două piese compuse de Bobby Darin, la New York, fără Crickets. Acolo a întâlnit-o pe Maria Elena Santiago, care avea să-i devină soţie. Revenit în Clovis, Holly a mai înregistrat *Heartbeat, Love’s Made A Fool Of You* şi *Wishing,* cu chitaristul Tommy Allsup. Lui Holly i s-au alăturat apoi King Curtis (saxophone) şi Phil Everly (guiţar).

Holly a mai cântat în concerte cu The Crickets în SUA şi Canada, după care în 1958 a părăsit grupul, care a rămas în continuare alături de Petty, continuând să înregistreze. Împreună cu muzicieni de studio a realizat apoi *True Love Ways, It Doesn’t Matter Anymore* (compusă de Paul Anka), *Raining în My Heart* şi *Moondreams.* Au urmat *It’s. Se Easy* şi *Heartbeat,* care a fost ultima piesă intrată în topurile americane în timpul vieţii lui Holly.

La sfârşitul aceluiaşi an artistul, care trăia acum în New York, a înregistrat acasă 6 piese, iar de Crăciun s-a reîntors în Lubbock, unde a apărut într-o emisiune la radio KLLL, împreună cu Jennings. În 1959 a mai făcut şi câteva înregistrări demo, înfiinţând o nouă trupă de turneu, cu Allsup (guiţar), Jennings (bass) şi Carl Bunch (drums). S-au numit Cricket, deşi Holly fusese de acord să le lase foştilor lui colegi numele. Alături de Ritchie Valens, The Big Bopper, Dion And The Belmonts şi Frankie Sardo, grupul a plecat în turneu în SUA. La 1 februarie au cântat în Green Bay, Wisconsin. A doua zi au susţinut un concert în Surf Ballroom din Clear Lake, apoi în Iowa. Pentru a ajunge la următorul concert, Holly, Valens şi The Big Bopper au închiriat un mic avion, deoarece autobuzul de turneu se stricase. Din cauza vremii nefavorabile, avionul s-a prăbuşit la câteva minute de la decolare. Niciunul dintre cei aflaţi la bord nu a scăpat cu viaţă.

Popularitatea lui Holly a crescut după dispariţia sa,

iar piesele sale au intrat multă vreme în topuri, mai ales în cele britanice. În 1962, Norman Petty a luat înregistrările făcute de Holly acasă (în 1958) şi le-a încredinţat grupului instrumental The Fireballs, aceştia creând noi piese Buddy Holly. În 1965 a fost editat HOLLY ÎN THE HILLS, cu piese pe care Buddy şi Bob le înregistraseră la postul de radio. În anii '70 drepturile de autor asupra pieselor lui Holly au fost cumpărate de Paul McCartney, care a sponsorizat şi o celebrare anuală: Buddy Holly Week. A fost înfiinţată şi Societatea Buddy Holly Memorial, în SUA, iar în 1978 a avut loc premiera filmului *The Buddy Holly Story*, cu Gary Busey în rolul lui Holly. În anul următor a apărut în Marea Britanie setul THE COMPLETE BUDDY HOLLY.

The Crickets au continuat să susţină concerte şi în anii '90. În 1986, Holly a fost inclus în Rock and Roll Hall of Fame.

Greatest Hits (1996), The Buddy Holly Collection (1993), Buddy Holly (1990), Buddy Holly Rocks (1988), The Stereo Album (1986), Legend: From The Original Master Tapes (1985), Buddy Holly & The Crickets (1984), For The First Time Anywhere (1983), 20 Love Songs (1982), Heartbeat (1980), Rock On With Buddy Holly (1980), The Complete Buddy Holly (1979), 20 Golden Greats (1978), Western & Bop (1978), Buddy Holly în Person Vol. II (1977), Nashville Sessions (1975), Legend (1974), Rock 'N' Roll Collection (1972), Remember (1971), Greatest Hits II (1970), Giant (1969), Rave On (1968), Listen To Me (1968), He's The One (1968), The Great Buddy Holly (1968), Brown Eyed Handsome Man (1968), Wishing (1968), Greatest Hits (1967), Best Of (1966), Holly în The Hills (1965), Reminiscing (1963), Buddy Holly Story 2 (1969), Showcase 2 (1965), Showcase (1964), By Request (1964), Reminiscing (1963), Buddy Holly & The Crickets (1962), The Buddy Holly Story (1959), Heartbeat (1959), It Doesn't Matter Anymore (1959), That' II Be The Day (1958), Buddy Holly (1958), Sound Of The Crickets (1958), The „Chirping" Crickets (1957)

John Lee Hooker

Născut la 22 august 1917, în Clarksdale, Mississippi, SUA, într-o familie numeroasă, de agricultori, Hooker a început să cânte în biserică. Şi-a construit apoi un fel de instrument în formă de tub, după care a învăţat să cânte la chitară de la tatăl său vitreg, William Moore, cu care a cântat la diverse petreceri locale. La 14 ani a plecat în Memphis, unde a cântat cu Robert Lockwood. Doi ani mai târziu s-a mutat în Cincinnatti, cântând cu o serie de cvartete gospel. În 1943 s-a mutat în Detroit, unde şi-a făcut apariţia în cluburi de blues. Prima lui înregistrare datează din 1948. Aceasta a fost *Boogie Chilien,* la Modern Records.

În următorii ani a realizat o serie de piese solo, ca şi duete cu Eddie Kirkland şi alţi chitarişti. Piese cum ar fi *Crawling King Snake, în The Mood, Rock House Boogie* şi *Shake Holler & Run* au fost înregistrate sub nume propriu, însă au apărut şi altele sub pseudonimele Johnny Williams (la casa de discuri Gotham), Birmingham Sam And His Magic Guiţar (la Savoy), John Lee Booker (la Chess), Delta John (la Regent), The Boogie Man (la Acorn), Johnny Lee (la Deluxe) şi Texas Slim sau John Lee Cooker (la casa de discuri King). Au urmat turneele, chitaristul cântând în circuitul R & B american, ceea ce i-a adus o imensă popularitate. În 1955 a început o lungă colaborare cu Veelay Records din Chicago.

A adoptat apoi instrumente de acompaniament, introducând pianul şi instrumentele de suflat. Au urmat hituri ca *Dimples, Maudie* şi *Boom Boom,* plus numeroase turnee. La sfârşitul anilor ’50, Hooker a început să apară în cluburi şi la festivaluri folk. A înregistrat piese ca *Bundle Up And Go* şi *Prea Vine Special,* care au fost realizate şi în Europa. În anii ’60 a fost citat de multe trupe ca fiind influenţa lor majoră (vezi Rolling Stones). Au urmat alte single-uri şi albume la Veelay, dar şi la alte case. A participat la super sessions’ cu o serie de muzicieni de marcă, iar la începutul anilor ’70 a apărut albumul HOOKER ’N’ HEAT, înregistrat cu grupul Canned Heat.

John Lee Hooker a continuat să înregistreze şi în anii '80, atât singur cât şi cu Coast To Coast Blues Band, iar piesele sale mai vechi au fost remixate. În 1989, când a lansat THE HEALER, i-a avut printre invitaţi pe Bonnie Raitt, Los Lobos, Carlos Santana şi alţii. A urmat MR LUCKY, înregistrat de Hooker la 74 de ani, şi un alt LP, în care i-a avut invitaţi pe Ry Cooder, Van Morrison.

Albert Collins şi alte supervedete. În 1992, fenomenul Hooker a continuat, o nouă versiune a piesei sale *Boom Boom* fiind întrebuinţată într-o reclamă televizată la blugii Lee. Atât single-ul cât şi albumul care îl conţineau au fost mari hituri.

Don't Look Back (1997), His Best Chess Sides (1997), Alone – The Second Concert (1997), Blues Legend (1996), Alone – The First Concert (1996), Live At The Café Au Go-Go (1996), Chill Out (1995), Very Best Of (1995), The Early Years (1994), King Of The Boogie (1994), The Rising Sun Collection (1994), The Legendary Modern Recordings (1993), On Vee-Jay, 1955 – 1958 (1993), The Best Of 1965 – 1974 (1992), Boom Boom (1992), Graveyard Blues (1992), Mr. Lucky (1991), The Ultimate Collection (1948 – 1990) (1991), Boogie Awhile (1990), 40th Anniversary Album (1989), The Healer (1989), John Lee Hooker (1988), John Lee Hooker Story (1989), Let's Make It (1989), John Lee Hooker Live (1988), House Rent Boogie (1987), Jealous (1987), Detroit Blues 1950 – 1951 (1986), Do The Boogie (1984), Chess Masters (1982), No Friend Around (1979), Sad And Lonesome (1979), The Cream (1978), Black Snake (1977), Dimples (1977), Mad Man Blues (1974), Free Beer & Chicken (1974), Best Of (1973), Born în Mississippi, Raised în Tennessee (1973), Detroit Special (1972), Never Get Out Of These Blues, Goin' Down Highway 51 (1971), Endless Boogie (1971), Coast To Coast Blues Band (1971), Hooker & Heat (1971), Alone (1970), Get Back Home (1969), That's Where It's At (1969), Bighandblues (1969), Simply The Truth (1968), Urban Blues (1967), It Serves You Right To Suffer (1966), The Real Folk Blues (1966), Big Soul Of John Lee Hooker

(1964), At Newport (1964), The Great John Lee Hooker (1964), The Blues (1963), Don't Turn Me From Your Door (1963), On Campus (1963), Boogie Chillun (1962), Burnin' (1962), Drifting The Blues (1962), Plays And Sings The Blues (1961), The Folk Lore Of John Lee Hooker (1961), That's My Story (1960), House Of The Blues (1960), I'm John Lee Hooker (1960), Sings The Blues (1960), Folk Blues (1959), The Country Blues Of John Lee Hooker (1959), House Of The Blues (1959), Everybody's Blues (1950)

Hot Tuna

Grup blues rock american format din doi membri Jefferson Airplane, Jack Casady (n. 13 aprilie 1944, Washington DC, SUA; bass) şi Jorma Kaukonen (n. 23 decembrie 1940, Washington DC, SUA; guiţar/vocals). La început, cei doi au cântat în paralel cu Airplane, ajutaţi de colegii lor

Paul Kaniner (guiţar) şi Spencer Dryden (drums), după care au devenit un trio, avându-l pe Joey Covington, tot de la Airplane, la tobe. Totuşi Hot Tuna a debutat cu primul LP ca duo, ajutaţi de Will Scarlet (harmonica). Al doilea album a fost înregistrat cu Papa John Creach (violin) şi Sammy Piazza (drums). Creach a plecat înainte de realizarea albumului THE PHOSPHORESCENT RAT, iar Piazza a fost înlocuit cu Bob Steeler în 1974.

După încă o serie de albume, la sfârşitul anilor '70 duoul s-a destrămat, Casady plecând la grupul punk SVT, iar Kaukonen continuând cu o carieră solo. Cei doi s-au reunit în 1991, realizând un album nesemnificativ şi prost primit de public.

Classic Electric (1996), Classic Acoustic (1996), Trimmed & Burnin' (1995), Live At Sweetwater 2 (1993), Live At Sweetwater (1992), Pair A Dice Found (1990), Historic Hot Tuna (1985), Splashdown (1984), Final Vinyl (1979), Double Dose (1978), Hoppkorv (1976), Yellow Fever (1975), America's Choice (1975), Phosphorescent Rat (1973), Burgers (1972), Electric (1971), First Pull Up, Than Pull Down (1971), Hot Tuna (1970), Recorded Live

(1969)

The House Of Love

Grup rock britanic, înfiinţat de Guy Chadwick (guiţar, vocals), împreună cu Pete Evans (drums), Terry Bickers (guiţar), Chris Groothuizen (bass) şi Andrea Heukamp (vocals, guiţar). În 1986 au cântat în mici cluburi şi au realizat o casetă demo care a dus la semnarea unui contract cu Creation Records. Au debutat cu single-ul *Shine On,* în 1987, acesta fiind urmat de *Real Animal*, ambele destul de slab vândute. După o serie de turnee, Andrea Heukamp s-a decis să părăsească grupul. The House of Love au continuat în patru, înregistrând în 1988 un prim album. Single-ul promoţional al acestuia, *Christine*, a fost foarte bine primit, fiind considerat de către critici drept cel mai bun single al anului, la fel ca şi albumul. În 1989, *Destroy The Heart* le-a consolidat succesul, aducându-le un contract cu Fontana Records. Primele două single-uri, au fost mediocre (*Never* şi *I Don't Know Why I Love You),* iar noul album a suferit diverse amânări. În decembrie 1989, Terry Bickers a plecat, fiind înlocuit de Simon Walker. În anul următor a apărut în sfârşit LP-ul mult aşteptat, FONTANA, urmat de turnee îndelungi în urma cărora Walker a plecat din grup fiind înlocuit de Andrea Heukamp. House Of Love au revenit abia în 1991, cu un EP foarte bine primit, de pe care *The Girl With The Loneliest Eyes* a devenit hit. În 1992 au realizat un nou album, BABE RAINBOW, urmat în 1993 de AUDIENCE OF THE MIND, după care grupul s-a destrămat.

Audience With The Mind (1993), Babe Rainbow (1992), A *Spy în The House Of Love (1991), The House Of Love (1990)*

Whitney Houston

Născută la 9 august 1963, în New Jersey, SUA, Whitney a început prin a cânta gospel, la fel ca şi mama ei, Cissy, şi verişoara, Dionne Warwick. A făcut backing vocals pentru Chaka Khan şi alţii, a fost model şi actriţă în filme de televiziune cum ar fi *Give Me A Break.* În 1983 a

semnat cu Arista Records, iar un an mai târziu, piesa *Hold Me,* un duet cu Teddy Pendergrass, a intrat în Top 50 în SUA. În 1984 a debutat cu WHITNEY HOUSTON, care a urcat în topuri încet, dar sigur, generând hituri ca: *You Give Good Love* şi *Saving All My Love For You*, ultimul intrând şi în topurile britanice. Piesa disco *How Will I Know* şi *Greatest Love Of All* au ajuns în fruntea clasamentelor americane. A primit un premiu Grammy pentru *Saving All My Love For You* şi un Emmy pentru apariţiile sale deosebite în programe TV americane. În 1987, piesa *I Want To Dance With Somebody* a condus atât în clasamentele americane cât şi în cele europene, iar albumul WHITNEY a devenit primul LP al unei femei care a debutat în topurile americane pe locul întâi. LP-ul include şi o versiune a piesei *I Know Him So Well*, cântate în duet cu mama ei, Cissy, şi *Didn't We Almost Have It All,* un alt number 1. Au urmat o serie de alte premii ca: Pop Female Vocal şi Soul/R & B Female Vocal, la American Music Awards, apoi hiturile *One Moment în Time, I'm Your Baby Tonight, All The Man That I Need*, o versiune a piesei *The Star Spangled Banner*, pe care a cântat-o în deschidere la Super Bowl XXV din Miami şi în Houston la concertul de întâmpinare a trupelor militare americane, la întoarcerea lor după Războiul din Golf.

În 1992 s-a căsătorit cu Bobby Brown şi a jucat în filmul *The Bodyguard*, alături de Kevin Costner. Din coloana sonoră a filmului, două piese interpretate de Whitney au ajuns pe primele locuri în topurile americane şi europene: un cover după piesa lui Dolly Parton: *I Will Always Love You* şi o piesă a lui Chaka Khan: *I'm Every Woman.*

În 1994, Whitney a primit trei premii Grammy, şapte Image Awards, cinci Peoples, Choice Awards, două Emmy şi cinci Soul Train Awards. În noiembrie 1995 a fost inclusă în Soul Train Hall of Fame. Cel de-al doilea film al ei, *Waiting To Exale,* a fost lansat în decembrie 1995, iar din coloana sonoră a acestuia fac parte piese ca *Exale (Shoop Shoop), Count On Me* (un duet cu Cele Winans

compus de Whitney împreună cu Babyface) şi *Why Does It Hurt. Se Bad.* Albumul s-a vândut în peste 6 milioane de exemplare.

Un an mai târziu Whitney a apărut în filmul *The Preacher's Wife,* cu Denzel Washington în rolul principal. A urmat un album cu acelaşi titlu, plus WHITNEY HOUSTON GREATEST hltă. În 1998 solista a revenit în topuri cu albumul MY LOVE IS YOUR LOVE.

My Love Is Your Love (1998), Greatest Hits (1997), The Preacher's Wife (soundtrack, 1996), Waiting To Exale (soundtrack, 1995), The Bodyguard (soundtrack, 1992), I'm Your Baby Tonight (1990), Whitney (1987), Whitney Houston (1985)

Huey Lewis & The News

Grup rock înfiinţat în Marin Country, California, SUA, în 1980, de Huey Lewis (n. Hugh Anthony Cregg III, 1951, ex-Clover; vocals, harmonica) şi Sean Hopper (keyboards), alături de Johnny Colla (guiţar, saxophone), Mario Cipollina (bass), Bill Gibson (drums) şi Chris Hayes (lead guiţar). Au debutat cu un album realizat la Chrysalis Records şi un single, *Do You Believe în Love*, care a intrat în Top 10. Cel mai bun LP al grupului a fost însă SPORTS, care a generat cinci hituri Top 20. Printre acestea se numără: *Heart & Soul, The Heart Of Rock & Roll, If This Is It* şi *I Want A New Drug.* Între 1985 – 1986, trei piese ale lor au condus în clasamentele britanice: *The Power Of Love* (care este şi tema filmului lui Steven Spielberg, *Back To The Future), Stuck With You* şi *Jacob's Ladder,* compusă de Bruce Homsby. *Perfect World* (1988), de pe cel de-al cincilea album al grupului, a fost de asemenea un succes. În 1991 însă, cota lor a început să scadă, albumul HARD AT PLAY nefiind la fel de bine primit ca celelalte.

Time Flies... The Best Of (1996), Four Chords And Several Years Ago (1994), Hard At Play (1991), Small World (1988), Fore! (1986), Sports (1983), Picture This (1982), Huey Lewis & The News (1980)

Human League

Grup înfiinţat în 1978, în formula Ian Craig Marsh (n.

11 noiembrie 1956, în Sheffield, Anglia; synthesizer), Martyn Ware (n. 19 mai 1956, Sheffield, Anglia; synthesizer), Phil Oakey (n. 2 octombrie 1955, Sheffield, Anglia; vocals) şi Addy Newton, care a fost destul de repede înlocuit de Adrian Wright (n. 30 iunie 1956, Sheffield, Anglia). În 1978 au realizat single-ul *Being Boiled*, care le-a asigurat un contract cu Virgin Records. Albumul de debut se numeşte REPRODUCTION şi a fost urmat de un EP excelent, intitulat HOLIDAY. Cel de-al doilea album, TRAVELOGUE, nu s-a bucurat însă de succesul scontat, iar la sfârşitul anului 1980, Marsh şi Ware au părăsit trupa. Oakey a completat atunci grupul cu două adolescente pe care le-a descoperit la o discotecă din Sheffield: Susanne Sulley (n. 22 martie 1963, Sheffield, Anglia) şi Joanne Catherall (n. 16 septembrie 1962, Sheffield, Anglia), după care au fost cooptaţi Ian Burden (n. 24 decembrie 1957, Sheffield, Anglia; bass) şi chitaristul Jo Callis (n. 2 mai 1955, Glasgow, Scoţia). Noul grup contrasta evident cu cel original, însă compoziţiile sale pop s-au bucurat de succes în 1981. *Boys And Girls, The Sound Of The Crowd, Love Action* şi alte piese au precedat albumul DARE, vândut în milioane de exemplare. Tot în 1981, de Crăciun, au realizat şi single-ul *Don't You Want Me*, cel mai bine vândut single britanic din acel an. Piesa a devenit number 1 şi în SUA. Au urmat o serie de hituri ca *Mirror Man, (Keep Feeling) Fascination* şi un mini-album. În 1984 a apărut HYSTERIA, iar single-urile *The Lebanon, Life On Your Own* şi *Louise* au intrat toate în Top 20 în Marea Britanie. Doi ani mai târziu a apărut albumul CRASH, după care Wright şi Callis au părăsit grupul. LP-ul a generat un hit number 1 în SUA, *Human*. În 1990 au revenit cu un nou album, primit însă foarte rece.

Octopus (1995), Romantic? (1990), Greatest Hits (1988), Crash (1986), Hysteria (1984), Fascination! (1983), Love And Dancing (1982), Dare (1981), Travelogue (1980), Reproduction (1979)

Humble Pie

Grup rock, înfiinţat în 1969 de Peter Frampton

(guiţar/vocals), Steve Marriott (guiţar/vocals), Greg Ridley (n. 23 octombrie 1943, în Carlisle, Cumbria, Anglia; bass) şi Jerry Shirley (n. 4 februarie 1952; bass). Au debutat cu un single care a intrat direct în Top 5, *Natural Born Bugie.* Au urmat două albume, după care succesul Humble Pie a început să scadă. În 1971, Frampton a optat pentru o carieră solo, iar grupul a continuat cu chitaristul Dave Clempson, de la Colosseum, cel mai bun album al lor devenind SMOKIN'. Nereuşind să-şi menţină însă statutul şi intrând în criză de inspiraţie, Humble Pie s-a destrămat în martie 1975. Marriott a înfiinţat Steve Marriott's All Stars, în care au cântat atât Clempson cât şi Ridley, iar Shirley a creat grupul Natural Gas. Marriott a decedat la 20 aprilie 1991, în urma unui incendiu care a avut loc la casa lui din Essex.

În Concert (1996), Plece Of The Pie (1995), Hot 'N' Nasty: The Anthology (1994), Town And Country (1991), Classics Vol. 14 (1987), Collection (1985), Best Of (1982), Go For The Throat (1981), On To Victory (1980), Greatest Hits (1978), Back Home Again (1976), Street Rats (1975), Thunderbox (1974), Lost And Found (1973), Eat It (1973), Smokin' (1972), Rockin' At Fillmore (1971), Rock On (1971), Shine On (1971), Performance: Rockin' The Fillmore (1971), Humble Pie (1970), As Safe As Yesterday Is (1969), Town N' Country (1969)

Ian Hunter

Născut la 3 iunie 1946, în Shrewsbury, Shropshire, Anglia, Ian Hunter (piano, vocals) a cântat mai întâi cu o serie de grupuri minore, după care a fost cooptat de Silence, devenit Mott The Hoople. În 1974 şi-a început cariera solo.

Împreună cu chitaristul Mick Ronson a realizat albumul IAN HUNTER, care conţine hitul *Once Bitten Twice Shy*, care avea să fie reluat de o serie de grupuri în anii care au urmat. Cei doi au cântat împreună în concerte, sub numele de Hunter/Ronson, cu Peter Arnesen (keyboards), Jeff Appleby (bass) şi Dennis Elliott (drums), după care s-au despărţit. La albumul său ALL AMERICAN

ALIEN BOY au contribuit Aynsley Dunbar, David Sanborn şi câţiva membri Queen. A urmat OVERNIGHT ANGELS, după care Hunter a produs mai multe albume, printre care BEYOND THE VALLEY OF THE DOLLS al grupului Generation X.

YOU'RE NEVER ALONE WITH A SCHIZOPHRENIC a marcat reîntâlnirea sa cu Ronson, iar o serie de piese din concertele sale au apărut pe albumul IAN HUNTER LIVE/WELCOME TO THE CLUB. La sfârşitul anilor '80, Hunter a mai scris piese pentru coloana sonoră a unor filme, iar în 1990, tot cu Mick Ronson, a realizat YUI OTRA. În anii '90 a mai apărut ocazional în concerte, cum ar fi cel din 1992 de pe Wembley, în memoria lui Freddie Mercury.

Dirty Laundry (1995), Collection (1994), Yui Orta (1990), Shades Of Ian Hunter (1988), All Of The Good Ones Are Taken (1983), Short Back N' Sides (1981), Ian Hunter Live /Welcome To The Club (1980), Shades Of Ian Hunter (1979), Ballads Of Ian Hunter & Mott The Hopple (1979), You're Never Alone With A Schizophrenic (1979), Overnight Angels (1977), All American Alien Boy (1976), Ian Hunter (1975)

I

Ice Cube

Rapper hardcore, născut Oshea Jackson, în iunie 1969, în Crenshaw, Los Angeles, California, SUA. La vârsta de 16 ani a compus prima lui piesă rap, *Boyz N The Hood,* înregistrată de grupul Eazy-E. A făcut parte din trupa CIA, produsă de Dr. Dre. Ice a mai compus *8 Ball* şi *Dopeman* şi a înregistrat cu NWA albumul STRAIGHT OUTTA

COMPTON. În 1989 a debutat cu un album solo, KILL AT WILL, produs de Bomb Squad, care a mai lucrat şi cu Public Enemy. Acesta a atras imediat atenţia, mai ales prin texte. A scris despre violenţă, sexism şi alte teme, într-un mod care a şocat presa muzicală şi publicul.

De-a lungul carierei sale, Ice Cube a colaborat cu solista de culoare YOYO, a scris cântece despre rasism, a realizat THE PREDATOR, LETHAL INJECTION şi altele, iar

în 1993 a cântat cu Ice-T.

A apărut în filme ca *Trespass, Boyz N The Hood* şi *Higher Learning. A* compus albume care s-au vândut în peste 4 milioane de exemplare.

A produs la casa lui de discuri, Street Knowledge, albume pentru Da Lench Mob şi Kam, a mai scris o serie de scenarii şi a înfiinţat o a doua casă de discuri, Lench Mon.

War & Peace, Vol. 1 (1998), Featuring... Ice Cube (1997), Bootlegs & B-Sides (1994), Lethal Injection (1993), Really Doe (1993), The Predator (1992), Death Certificate (1991), Amerikkka's Most Wanted (1990), Kill At Will (1990)

Ice-T

Născut Tracy Marrow, în 1958, în Newark, New Jersey, SUA. Copil fiind s-a mutat în California, după ce părinţii săi au murit într-un accident de maşină. Încă din timpul liceului, Ice a devenit pasionat de rap şi a înregistrat o serie de single-uri fără succes însă, şi a apărut în filme cu buget restrâns. În 1987 a semnat cu Sire Records, la care a debutat cu RHYME PAYS, la care a colaborat cu DJ Aladdin şi producătorul Afrika Islam. În acelaşi an a compus tema filmului *Colors*. Succesul său i-a adus banii necesari pentru a înfiinţa casa de discuri Rhyme Syndicate, în 1988. Aici a produs POWER, care a devenit cel de-al doilea lui disc de aur.

În 1990 a făcut echipă cu Curtis Mayfield pentru un remake, *Superfly.* Au urmat o serie de piese agresive ca L.G.B.N.A.F. (adică *Let's Get Butt Naked And Fuck),* OG (acronim pentru *Original Gangster),* de pe albumul cu acelaşi titlu, şi altele. În 1991 a jucat rolul unui poliţist în filmul *New Jack City.* Alături de Ice Cube a apărut în filmul lui Walter Hill, *Looters,* (reintitulat Trespass). Mai poate fi văzut în producţii cinematografice ca *Surviving The Game* şi comedia *Tank Girl*.

Ice-T a mai compus coloana sonoră a filmului DICK TRACY şi a înfiinţat un grup thrash metal, Body Count, pe al cărui album din 1992 apare piesa *Cap Killer*, care a dus

la o demonstraţie a poliţiştilor din Los Angeles şi la scoaterea ei de către Warner Brothers Records de pe albumul BODY COUNT. În 1993 a realizat HOME INVASION, la Priority Records, iar un an mai târziu a scris o carte *The Ice-T Opinion,* şi a realizat un nou album cu Body Count, BORN DEAD. Cariera lui Ice-T se împarte între concerte şi albume Body Count şi propria lui carieră solo.

Vl: Return Of The Real (1996), Cold As Ever (1996), The Classic Collection (1993), Home Invasion (1993), O.G. (1991), The Iceberg/Freedom

Of Speech... Just Watch What You Say (1989), Power (1988), Rhyme Pays (1987)

Billy Idol

Născut William Michael Albert Broad, la 30 noiembrie 1955, în Stanmore, Middlesex, Anglia. În timp ce studia literatura engleză la Sussex University, a început să cânte punk, iar în 1976 a înfiinţat propriul său grup, Chelsea, luându-şi numele de Billy Idol. După desfiinţarea acestuia a creat Generation X, o altă trupă, care a cântat între 1976 şi 1981, după care solistul şi-a lansat propria carieră solo, debutând la New York cu albumul BILLY IDOL, care cuprinde hiturile *White Wedding* şi *Hot în The City.* Idol s-a lansat însă cu adevărat cu albumul REBEL YELL din 1983, care s-a vândut în două milioane de exemplare şi a generat hiturile *Rebel Yell* şi *Eyes Without A Face (*compusă în colaborare cu Steve Stevens, care a mai colaborat şi la albumul WHIPLASH SMILE).

Cu fiecare an care trecea, albumele sale se vindeau din ce în ce mai bine. Billy Idol a jucat şi în filmul lui Oliver Stone, *The Doors.* Apoi, un accident de maşină aproape că i-a distrus un picior, dar şi-a revenit destul de repede. În 1992 a fost condamnat la doi ani de închisoare cu suspendare pentru atacarea unui fan. Un an mai târziu a înregistrat însă un nou album, CYBERPUNK, care cuprinde piese ca *Shock To The Sistem, Wasteland*, un cover după piesa lui, *Heroin*, şi altele.

Cyberpunk (1993), Charmed Life (1990), Idol's

Songs. Best Of (1988), Vital Idol (1987), Whiplash Smile (1986), Rebel Yell (1983), Billy Idol (1982)

Iggy Pop

Născut James Jewel Osterberg, la 21 aprilie 1947, în Ypsilanti, Michigan, SUA, Iggy a început să cânte şi el, ca mulţi alţii, încă de pe vremea şcolii, cu diverse trupe, iniţial la tobe. În 1964, când era membru Iguanas, a fost poreclit Iggy. Un an mai târziu a cântat cu Prime Movers, după care a plecat la Chicago unde a cântat cu Sam Lay. Întors în Detroit ca Iggy Stooge, a înfiinţat grupul The Psychedelic Stooges, cu Ron Asheton. Iggy cânta la chitară şi voce, iar Asheton la bass. Apoi l-au adus în trupă pe fratele lui, Scott, la tobe. Au debutat în 1967 în Ann Arbor, la un concert care a avut loc în noaptea de Halloween. În acelaşi an, Iggy a debutat în filmul lui Françoise de Monierre, film în care juca şi Nico. În trupă a venit apoi Dave Alexander la bass şi au renunţat la numele Psychedelic'. Ron a trecut la chitară.

Iggy rămânând doar la voce. The Stooges au semnat în 1968 cu Elektra Records, unde au înregistrat două albume ce conţineau piese ca *No Fun* şi *I Wanna Be Your Dog.* Steven MacKay a fost cooptat la saxofon în 1970, an în care a venit şi Bill Cheatham (guiţar). Apoi Cheatham şi Alexander au plecat, fiind înlocuiţi de James Williamson şi Zeke Zettner. The Stooges s-a dizolvat după cele două LP-uri, din cauza problemelor lui Iggy cu heroina. Atunci, fanul lor, nimeni altul decât David Bowie, i-a ajutat să înregistreze RAW POWER, în 1972 (sub numele de Iggy And The Stooges, cu Williamson la chitară şi Scott Thurston la bass). Au urmat LP-ul live METALIC KO, realizat în Franţa, RAW POWER, KILL CITY, înregistrat cu James Williamson, Thurston, Hunt, Tony Sales, Brian Glascock (ex-Toe Fat) şi alţii. The Stooges s-au desfiinţat din nou în 1974. Ron Asheton a înfiinţat New Order (fără legătură cu trupa britanică) şi apoi Destroy All Monsters. Steve MacKay a murit ceva mai târziu de o supradoză de droguri, iar Dave Alexander din cauza abuzului de alcool. Thurston a plecat şi el la The Motels.

Iggy a înregistrat în 1977 două albume: THE IDIOT şi LUST FOR LIFE, cu Hunt, Tony Sales şi Bowie însuşi la keyboards. Albumele includ piese ca *Night Clubbin'*, *The Passenger* şi *China Girl* (scrisă în colaborare cu Bowie, care avea s-o cânte şi el mai târziu).

La sfârşitul anilor '70, solistul a semnat cu Arista Records şi a înregistrat câteva albume cu asistenţa lui Glen Matlock (ex-Sex Pistols) şi Ivan Kral. După ce şi-a scris autobiografia în 1982 şi a înregistrat ZOMbIE BIRDHOUSE, a urmat o cură de dezintoxicare şi s-a căsătorit. Următorul lui LP a apărut abia peste trei ani. A luat lecţii de actorie, apărând în filme ca *Sid And Nancy*, *The Color Of Money, Hardware* şi în serialul TV *Miami Vice.* În 1986 a realizat un alt album, produs de Bowie, BLAH BLAH BLAH, şi primul lui hit single în Marea Britanie, *Real Wild Child*, un cover după o piesă a cântăreţului australian din anii '50, Johnny O'Keefe. Albumul BRICK BY BRICK, produs de Don Was, îi are ca invitaţi pe chitaristul de la grupul Guns N'Roses, Slash, şi pe Kate Pierson (la piesa *Candy,* care a devenit hit single).

Iggy a mai cântat în duet cu Debbie Harry, la *Well Did You Evah?*, iar în 1991 din nou cu Kate Pierson, de la B'52. În 1993 a realizat AMERICAN CAESAR, apoi HIPPODROME PARIS 77, din 1995, şi altele.

Your Pretty Face Is Going to Hell (1998), Heroin Hates You (1997), Naughty Little Doggie (1996), Hippodrome Paris '77 (1995), We're Not Talking About Commercial Shit (1995), Iggy Pop Live At The Ritz (1995), American Caesar (1993), Brick By Brick (1990), Instinct (1988), Blah Blah Blah (1986), Choice Cuts (1984), Zombie Birdhouse (1982), Party (1981), Soldier (1980), New Values (1979), T.V. Eye (1978), Lust For Life (1977), The Idiot (1977)

Infectious Grooves

Trupă heavy funk-rock înfiinţată în 1991 de solistul grupului Suicidal Tendencies, Mike Muir, şi basistul Robert Trujillo, alături de chitaristul Adam Siegel (de la Excel) şi Dean Pleasants (guiţar) plus Stephen Perkins (ex-Jane's

Addiction, Porno For Pyros; drums), care a plecat însă după numai un an la Porno For Pyros, fiind înlocuit de Josh Freese. Acesta a debutat în trupă la albumul SARSIPPIUS' ARK, o colecţie de piese neapărute până atunci, cu variante cover, piese live şi titluri noi. A urmat GROOVE FAMILY CYCO, un album mult mai convenţional, cu materiale noi. Odată cu destrămarea grupului Suicidal Tendencies, din 1995, Mike şi Robert şi-au dedicat mai mult timp proiectului Infectious Grooves, deşi primul a mai înfiinţat un grup punk, intitulat My Head, alături de Adam Siegel.

Groove Family Cyco (1994), Sarsippius' Ark (1993), Plaque That Makes Your Booty Move (1991)

Inner Circle

Grup înfiinţat în anii '70, de fraţii Ian şi Roger Lewis (guiţars), cu Stephen Cât Coore, Ritchie Daley şi Michael Ibo Cooper de la Third World, grup în care s-au reîntors la scurtă vreme. Fraţii Lewis i-au cooptat atunci pe Calvin McKenzie (drums), pe Charles Farquharson la keyboards şi Bernard Touter Harvey. Albumele şi piesele lor au avut un succes moderat, până la venirea în trupă a lui Jacob Killer' Miller (vocals). În 1976, Inner Circle au semnat cu Capitol Records, la care au realizat REGGAE THING şi READY FOR THE WORLD, care i-a clasat foarte sus în ierarhia stilului reggae.

La Island Records au înregistrat apoi EVERYTHING IS GREAT, a cărei piesă titlu a devenit hit internaţional. *Stop Breaking My Heart* a fost de asemenea un hit, iar albumul NEW AGE MUSIC le-a consolidat poziţia de lideri.

În 1980, Jacob Miller a murit într-un accident de maşină, iar grupul s-a desfiinţat. Fraţii Lewis şi Harvey au deschis un studio de înregistrări în Miami. În 1987 însă au revenit cu albumul ONE WAY, cu un nou solist, Carlton Coffey. A urmat un turneu american, alături de Lance Hall (drums) şi Lester Adderley (guiţar), după care au semnat cu WEA/Metronome. IDENTIFIED, primul lor LP pentru această casă de discuri, a generat hitul *Bad Boys,* care a devenit tema muzicală principală a serialului TV *Cops.* În

1993 au revenit în topuri cu hitul pop *Sweat (A La La La La Long),* de pe albumul BAD TO THE BONE.

Speak My Language (1998), Da Bomb (1997), Reggae Dancer (1994), Bad Boys (1993), The Best Of Inner Circle: The Capitol Years 1976 – 1977 (1993), Blame It On The Sun/Rock The Boat (1993), The Best Of Inner Circle Featuring Jacob Miller (1992), Burnin' Reggae (1992), Identified (1991), One Way (1987), Black Roses (1986), New Age Music (1986), Something. Se Good (1982), Everything Is Great (1979), Killer Dub (1978), Ready For The World (1977), Blame It On The Sun (1975), Rock The Boat (1974)

Inxs

Formată în 1977 în Sydney, Australia, trupa INXS îi avea iniţial în componenţă pe cei trei fraţi Farris: Tim (guiţar), Jon (drums) şi Andrew (keyboards), pe Michael Kelland Frank Hutchence (n. În Sydney, la 22 ianuarie 1960, d. 22 noiembrie, 1997; lead vocals), Kirk Pengilly (guiţar, saxophone, vocals) şi Garry Beers (bass, vocals).

În 1980 au înregistrat primul lor single, *Simple Simon/We Are The Vegetables.* Până în 1983, 6 single-uri au ajuns în Top 40 din Australia, iar cel de al doilea album, UNDERNEATH THE COLOURS, s-a vândut foarte bine, la fel ca şi următorul, SHABOOH SHOOBAH. În 1985 au ajuns în vârful topurilor australiene, cu *Original Sin*, de pe THE SWING, cu care au atras atenţia întregii lumi. LISTEN LIKE THIEVES le-a consolidat succesul mondial, cu excepţia Marii Britanii unde au fost sabotaţi de critica muzicală. În 1986, Michael Hutchence a părăsit o scurtă perioadă INXS pentru a debuta ca actor în filmul *Dogs în Space*. Trupa a efectuat apoi numeroase turnee în Europa şi Statele Unite, unde *Need You Tonight* din 1988 a devenit hit number one. După KICK şi înainte de a realiza X, grupul a luat o pauză de un an, în care fiecare s-a ocupat de proiecte solo. LIVE BABY LIVE este un albumdocument al concertului INXS de pe Wembley Stadium din iulie 1991.

Setul din 1993, FULL MOON, DIRTY HEARTS, include un duet Hutchence – Chrissie Hynde (de la

Pretenders), piesa *Kill The Pain* şi single-ul *The Gift.*

După un lung turneu mondial pentru promovarea albumului ELEGANTLY wASTED, apărut în 1996, INXS au luat o scurtă pauză, pentru a porni apoi din nou la drum, de această dată prin Australia. Pe 22 noiembrie 1997, Michael a fost găsit spânzurat în camera sa de hotel din Sydney. Aparent, el s-a sinucis, însă există şi multe alte teorii ale motivelor şi împrejurărilor care au dus la stingerea lui din viaţă.

Elegantly Wasted (1996), Greatest Hits (1994), Full Moon, Dirty Hearts (1993), Welcome To Wherever You Are (1992), Live Baby Live (1991), X (1990), Nick (1987), Listen Like Thieves (1985), The Swing (1984), Dekadance (1983), Shabooh Shoobah (1982), Underneath The Colors (1981), Inxs (1980)

Iron Butterfly

Trupă rock înfiinţată în 1966, de Doug Ingle (n. 9 septembrie 1947, în Omaha, Nebraska, SUA; organ, vocals), cu Ron Bushy (n. 23 septembrie 1941, în Washington DC, SUA; drums), Eric Brann (n. 10 august 1950, în Boston, Massachusetts, SUA; guiţar), Lee Dorman (n. 19 septembrie 1945, în St. Louis, Missouri, SUA; bass/vocals) şi Danny Weiss. Au debutat cu albumul HEAVY, urmat de inA-GADDA-DA-VIDA (În The Garden Of Eden). Realizat în 1968 la Atlantic Records, s-a vândut în milioane de exemplare şi a fost primul album de platină din industria muzicală. Următorul album, BALL, a fost mai slab primit, deşi conţine piese excelente, ca *It Must Be Love* şi *Soul Experience.* Brann a plecat după realizarea unui album live şi a fost înlocuit de chitarişti Larry Rhino Reinhardt (n. 7 iulie 1948, în Florida, SUA) şi Mike Pinera (n. 29 septembrie 1948, în Florida, SUA; ex-Cactus, Alice Cooper). Succesul grupului a luat însă sfârşit, iar Iron Butterfly s-a destrămat după apariţia colecţiei METAMORPHOSIS (ce cuprinde şi *Easy Rider*, care face parte din coloana sonoră a filmului cu acelaşi nume). În 1975 a revenit însă cu două albume dezamăgitoare, SCORCHING BEAUTY şi SUN AND STEEL, după care s-a

desfiinţat din nou pentru a reapărea în 1992, cu o nouă versiune inA-GADDA-DA-VIDA, Pinera cooptându-i pe Dorman şi Bushy pentru un turneu american.

În 1993, albumul lor se vânduse în 25 de milioane de exemplare.

InA-Gadda-Davida Deluxe Box (1996), Light And Heavy: The Best Of (1993), Sun And Steel (1976), Scorching Beauty (1975), Live (1970), Metamorphosis (1970), Best Of Iron Butterfly. Evolution (1970), Ball (1969), Heavy (1968), InA-Gadda-Da-Vida (1968), Heavy (1968)

Iron Maiden

Trupă heavy-metal înfiinţată la Londra, în Anglia, în anul 1976, de Steve Harris (n. 12 martie 1957, în Leytonstone, Londra, Anglia; bass). Numele ei provine de la un instrument de tortură inventat în Evul Mediu, iar componenţa Iron Maiden s-a schimbat de mai multe ori în anii de început. La înregistrarea primului EP, grupul era format din Harris, Dave Murray (n. 23 decembrie 1958, Londra, Anglia; guiţar), Paul Di' Anno (n. 17 mai 1959, Chingford, Londra, Anglia; vocals) şi Doug Sampson (drums). Au cântat apoi la Cart & Horses Pub din Stratford, Londra, în 1977, iar în următorii doi ani au susţinut o serie de concerte prin cluburi locale. Nereuşind să semneze contracte cu nicio casă de discuri, grupul a trimis o casetă demo cu trei piese (*Iron Maiden, Prowler* şi *Strânge World)* lui Neal Kay, DJ la clubul Kingsbury Bandwagon Soundhouse. Sub patronajul acestuia au realizat primul LP, THE SOUNDHOUSE TAPES. În 1979, în trupă a venit Tony Parsons (guiţar), care apare pe două piese ale compilaţiei METAL FOR MUTHAS, şi care a fost apoi înlocuit cu Dennis Stratton (n. 9 noiembrie 1954, Londra, Anglia), fiind cooptat şi Sampson de Clive Burr (n. 8 martie 1957; drums). A urmat single-ul *Running Free*, care a precedat albumul IRON MAIDEN, number 4 în topurile britanice. Înainte de KILLERS, Dennis Stratton a fost înlocuit de chitaristul Adrian Smith (n. 27 februarie 1957). Managerul grupului a devenit Rod Smallwood, iar

mascota Eddie a început să fie adorată de fanii trupei, din ce în ce mai numeroşi. Pe NUMBER OF THE BEAST şi-a făcut debutul în Iron Maiden, Bruce Dickinson (n. Paul Bruce Dickinson, 7 august 1958, Worksop, Nottinghamshire, Anglia, fost la Samson; vocals), înlocuindu-l pe Paul Di' Anno. Single-uri ca *Run To The Hills* şi *The Number Of The Beast* au fost mari hituri în topurile britanice. PLECE OF MIND le-a consolidat succesul, fiind mare hit şi în SUA. Clive Burr a fost înlocuit de Nicko McBrain în 1981. Piesele *Flight of Icarus* şi *The Trooper* au fost succese imediate. Au urmat două mari turnee, apoi POWERSLAVE, hiturile *Aces High* şi *Two Minutes To Midnight*, plus un dublu album, LIVE AFTER DEATH.

Cu SOMEWHERE ÎN TIME, în muzica trupei s-a produs o schimbare, albumul cuprinzând piese mult mai melodice şi folosind guiţar synthesizers. LP-ul a ajuns pe locul 11 în SUA şi s-a vândut în peste un milion de exemplare. SEVENTH SON OF A SEVENTH SON a generat hit single-uri cum ar fi *Can I Play With Madness*, *Evil That Men Do* şi *The Clairvoyant*. După apariţia acestuia, trupa a luat o pauză, iar Adrian Smith a fost înlocuit de Janick Gers (n. În Hartlepool, Lancashire, Anglia, ex-White Spirit, Gillan). După doi ani au realizat NO PRAYER FOR THE DYING, un album foarte bine primit, cu hit single-uri ca *Holy Smoke* şi *Bring Your Daughter To The Staughter* (care face parte şi din coloana sonoră a filmului *A Nightmare On Elm Street 5* şi a fost recompensat cu premiul Golden Raspberry pentru cea mai proastă piesă a anului). A urmat un turneu mondial, iar în 1992 au debutat pe prima poziţie în topurile din Marea Britanie cu FEAR OF THE DARK, care a generat un alt hit single: *Be Quick Or Be Dead.* Din păcate, după acest album, Bruce Dickinson s-a retras din grup, în favoarea propriei cariere solo.

Best Of The Beast (1996), A Real Live One (1993), A *Real Dead One (1993), Fear Of The Dark (1992), No Prayer For The Dying (1990), Seventh Son Of A Seventh*

Son (1988), Somewhere în Time (1986), Live After Death (1985), Powerslave (1984), Plece Of Mind (1983), Number Of The Beast (1982), Killers (1981), Maiden Japan (1981), Iron Maiden (1980)

Chris Isaak

Născut la 26 iunie 1956, în Stockton, California, SUA, Chris Isaak a alcătuit prima sa trupă după terminarea facultăţii. Numele acesteia era *Silvertone*, iar printre membrii ei se numărau James Calvin Wilsey (guiţar), Rowland Salley (bass) şi Kenney Dale Johnson (drums), care au şi rămas de altfel membri constanţi ai trupei sale de acompaniament. După semnarea unui contract cu Warner Brothers, în 1985, Isaak (vocals) şi trupa sa au realizat două albume fără succes comercial, dar foarte apreciate de critică. În timp ce primul, SILVERTONE, cuprindea piese country blues şi balade folk, cel de-al doilea, intitulat CHRIS ISAAK, cocheta cu R & B. După ce a colaborat cu regizorul David Lynch la filmul *Wild At Heart*, cântăreţul a reuşit în sfârşit să dea lovitura cu piesa *Wicked Game* (de pe albumul HEART SHAPED WORLD), iar o nouă realizare a unui cântec mai vechi, *Blue Hotel,* apărut prima oară pe albumul din 1987, a intrat în topuri în 1991. Au urmat SAN FRANCISCO DAYS, care include o piesă a lui Neil Diamond, *Solitary Days,* FOREVER BLUE şi altele.

În mijlocul unei lumi muzicale foarte agitate şi zgomotoase, el a continuat să cânte piese decupate parcă din anii ’60. În afară de cariera muzicală, Chris Isaak s-a preocupat şi de cea de actor. A mai apărut în diverse filme, ca *Married To The Mob* şi *Silence Of The Lambs* (Tăcerea mieilor).

Speak Of The Devil (1998), Baja Sessions (1996), Forever Blue (1995), San Francisco Days (1993), Heart Shaped World (1989), Chris Isaak (1987), Silvertone (1985)

The Isley Brothers

Grup înfiinţat de fraţii O’Kelly, Rudolph (n. 1 aprilie 1939) şi Ronald Isley (n. 21 mai 1941), care au început

prin a cânta gospel în oraşul lor natal, Cincinnati, SUA, la începutul anilor ’50, fiind acompaniaţi de un alt frate, Vernon, acesta murind însă într-un accident de maşină din 1957. Cei trei s-au mutat la New York şi au semnat cu RCA Records, la care au debutat cu piesa *Shout,* ce avea să devină un standard R & B. În 1962 s-au mutat la casa de discuri Wand, având un succes enorm cu *Twist And Shout.* Au colaborat apoi cu United Artists şi Atlantic, la care au realizat *Who’s That Lady?* în 1964, după care, în acelaşi an, au înfiinţat propria lor casă de discuri, T-Neck Records. Aici au înregistrat *Testify*, o piesă la care a contribuit pe atunci foarte tânărul chitarist Jimi Hendrix. Din păcate, cântecul a trecut neobservat, iar Isley Brothers au fost nevoiţi să renunţe atât la T-Neck cât şi la Hendrix. Au semnat cu Motown, casă de discuri care le-a oferit mai multă libertate artistică, colaborând şi cu Dozier-Holland, ceea ce a dus la apariţia hiturilor *This Old Heart Of Mine,* din 1966, *Behind A Painted Smile* şi *I Guess I’ll Always Love You.*

În 1969 au reactivat T-Neck, cooptându-i totodată pe fraţii Ernie (n. 7 martie 1952; guiţar) şi

Marvin (bass), ca şi pe Chris Jasper (keyboards). Au urmat hituri ca *It’s Your Thing* şi *I Turned You On* şi o serie de albume de studio şi live. În anii ’70 au cântat piese compuse de Bob Dylan, Stephen Stills şi Carole King.

În 1973 la albumul 3 + 3 au colaborat cei trei noi membri ai familiei, care fuseseră cooptaţi în grup: Ernie (guiţar/drums), Marvin şi Chris Jasper. Albumul cuprinde reinterpretări soul ale pieselor grupurilor Seals & Crofts, James Taylor şi The Doobie Brothers. Au urmat albume ca THE HEAT IS ON, din 1975, hitul *Harvest For The World* (1976), apoi *The Pride, Take Me To The Next Phase, I Wanna Be With You And Don’t Say Goodnight,* care au condus în clasamente, piesa *It’s A Disco Night,* din 1980 etc.

Declinul a început în anii ’80. Conştienţi de acest fapt, în 1984, Ernie, Marvin Isley şi Chris Jasper au părăsit grupul pentru a înfiinţa Isley Jasper Isley. Moartea lui

O'Kelly Isley, la 31 martie 1986, a însemnat sfârşitul unei cariere de aproape 30 de ani. Ronald şi Rudolph i-au dedicat albumul SMOOTH SAILIN'.

Mission To Plase (1996), Funky Family (1995), The Isley Brothers Live (1993), Complete UA Sessions (1992), Greatest Hits & Rare Classics (1991), The Isley Brothers Story, Vol. 1, 2 (1991), Tracks Of Life (1991), Best Of (1990), Spend The Night (1989), Smooth Sailin' (1987), Masterpiece (1985), Between The Sheets (1983), The Real Deal (1982), Grand Slam (1981), Motown Superstars Series, Vol. 6 (1981), Inside You (1981), Go All The Way (1980), Tuneless (1979), Winner Takes All (1979), Go For Your Guns (1978), Showdown (1978), Forever Gold (1977), Go For Your Guns (1977), Super Hits (1976), Everything You Always Wanted To Hear (1976), Harvest For The World (1976), The Heat Is On (1975), The Isley Brothers Live It Up (1974), 3 + 3 (1973), Greatest Hits (1972), Brother, Brother, Brother (1972), Giving It Back (1971), Live At Yankee Stadium (1969), Doing Their Thing (1969), Soul On The Rocks (1967), This Old Heart Of Mine (1966), Live It Up (1965), Take Some Time Up For The Isleys (1964), The Famous Isley Brothers (1963), Twist & Shout! (1962), Shout! The Complete Victor Sessions (1960)

J

The Jackson 5

Grup american format din: Jackie (n. Sigmund Esco Jackson, 4 mai 1951), Tito (n. Toriano Adaryll Jackson, 15 octombrie 1953), Jermaine (n. 11 decembrie 1954), Marlon (n. 12 martie 1957) şi Michael Jackson (n. 29 august 1958). Cei cinci au fost crescu-Æi în Gary, Indiana, SUA, de tatăl lor, Joe, chitarist de blues. Au început să cânte prin cluburi încă din 1962, cu Michael ca solist. Primele înregistrări le-au făcut la o casă de discuri din Indiana, Steeltown, după care, în 1968, au semnat cu Motown Records, la recomandarea lui Bobby Taylor. Acolo, o serie de compozitori, cunoscuţi ca The Corporation, au compus

piese pentru cei cinci. Au debutat cu single-ul *I Want You Back,* în 1969, single extrem de bine vândut. Următoarele cinci au intrat şi ele în topurile americane.

În 1971, Michael Jackson şi-a început în paralel propria carieră solo, urmat de Jermaine şi Jackie. Între timp, grupul a devenit subiectul unui film TV de desene animate, The Jackson 5, şi era gazda unui show intitulat Goin' Back To Indiana.

După destrămarea The Corporation, în 1971, cei cinci au cântat piese pop şi R & B ale anilor '50 şi versiuni cover ale unor piese Motown. Au început apoi să cânte propriile compoziţii, iar în 1975 îşi compuneau şi produceau deja singuri albumele. The Jackson Five au fost în turneu în Marea Britanie în 1972, ceea ce le-a crescut enorm popularitatea în Europa, dar la întoarcerea în SUA muzica lor, devenită mult prea sofisticată, a început să nu se mai vândă. Contractul cu Motown a expirat în 1975 şi, pentru că li s-a părut că această companie nu s-ar preocupa destul de mult de publicitatea grupului, s-au mutat la Epic Records. Jermaine Jackson a părăsit apoi grupul rămânând la Motown ca artist solo. Unul dintre motive a fost şi faptul că era căsătorit cu fiica preşedintelui acestei case de discuri, Berry Gordy. Acesta din urmă a dat grupul în judecată în 1976 pentru încălcarea contractului, iar ca urmare, trupa şi-a schimbat numele în Jacksons. În 1980, fraţii Jackson i-au plătit lui Gordy 600.000 de dolari, plus drepturile asupra folosirii numelui de The Jackson.

The Ultimate Collection (1995), Greatest Hits (1995), Soulsation! The 25th Anniversary Collection (1995), The Steeltown Collection (1995), 16 Greatest Hits (1984), 18 Greatest Hits (1983), 20 Golden Greats (1989), 2300 Jackson Street (1989), The Great Love Songs (1984), Victory (1984), Live (1982), The Jacksons Live (1981), Triumph (1980), Destiny (1978), Goin' Places (1977), Anthology (1976), The Jacksons (1976), Moving Violation (1975), Dancing Machine (1974), Stand (1974), Get It Together (1973), Skywriter (1973), Looking Through The Windows (1972), Greatest Hits (1971), Goin' Back To

Indiana (1971), Maibe Tomorrow (1971), Christmas Album (1970), Third Album (1970), ABC (1970), Diana Ross Presents The Jackson 5 (1969)

Janet Jackson

Născută Janet Damita Jackson, la 16 iunie 1966, în Gary, Indiana, SUA, Janet este cea mai mică dintre cei nouă copii ai familiei Jackson. După ce a împlinit 4 ani, s-a mutat la Los Angeles împreună cu familia, iar trei ani mai târziu şi-a făcut debutul pe scenă în Las Vegas, alături de fraţii ei, care cântau în The Jackson 5. La 9 ani i-a însoţit şi la un show TV şi a fost cooptată în „Good Times" (între 1977 – 79) şi în „Diffrent Strokes" (între 1981 – 82). A semnat apoi cu A & M Records, debutând cu un album purtându-i numele, album care a fost urmat în 1984 de DREAM STREET. Niciunul nu a excelat în vânzări, deşi au generat fiecare câte un hit Top 10. În 1986 însă, albumul CONTROL a ajuns number 1 în topuri şi s-a vândut în peste 4 milioane de exemplare.

În 1989 a lansat RHYTHM NATION 1814, un alt album devenit cvadruplu disc de platină, cu single-uri ca *Miss You Much* şi *Rhythm Nation*. Primul ei turneu a avut loc în 1990. La sfârşitul anului a primit opt premii Billboard. În 1993, cu albumul JANET, care a intrat direct pe locul 1 în topurile americane, cântăreaţa şi-a întrecut fratele, pe Michael Jackson, la cifra de vânzări, primele 350.000 de exemplare fiind vândute în numai o săptămână.

The Velvet Rope (1997), Disign Of A Decade 1986 – 1996 (1996), Janet Remixed (1995), Janet (1993), Rhythm Nation 1814 (1989), Control (1986), Dream Street (1984), Janet Jackson (1982)

Mahalia Jackson

Născută la 26 octombrie 1911, în New Orleans, Louisiana, SUA, d. 27 ianuarie 1972, în Chicago, Illinois, SUA, Mahalia Jackson a început să cânte încă de la patru ani, într-o biserică baptistă. În 1927, cântăreaţa s-a mutat la Chicago, unde a cântat în St. Church Choir şi alte biserici din oraş, alături de Johnsons. Tot în această perioadă a început şi colaborarea, care a ţinut până la

sfârşitul vieţii sale, cu Thomas A. Dorsey, compozitor şi interpret. Şi-a lansat apoi propria carieră solo, continuând să cânte în biserici, dar şi la mitinguri politice, iar în 1937 a înregistrat 4 piese la Decca, dar fără prea mare succes, motiv pentru care casa de discuri a renunţat la serviciile ei. A continuat să susţină concerte, pregătindu-se în paralel şi pentru meseria de cosmeticiană, după care, în 1946, a făcut câteva înregistrări la casa de discuri Apollo. Aceste înregistrări au introdus pentru prima oară orga Hammond în locul pianului simplu în muzica gospel. Succesul acestor înregistrări, în special al piesei *Move On Up A Little Higher,* a culminat în 1954, când Jackson a devenit realizatoarea propriului ei show la un post de radio din reţeaua CBS. În acelaşi an a început şi înregistrările la casa de discuri CBS, realizând o serie de piese de mare succes. În 1956 i-a cucerit pe spectatorii emisiunii 'Ed Sullivan ShoW, iar peste doi ani a participat la Newport Jazz Festival. Au urmat mai multe turnee europene. Cânta diverse ritmuri: de la jaz şi blues, la pop. A apărut chiar la inaugurarea în funcţie a preşedintelui John F. Kennedy, din 1960, şi de mai multe ori în campaniile lui Dr. Martin Luther King (în 1968 a cântat la funeraliile acestuia).

Ultimul concert al „reginei gospelului", cum a fost supranumia Mahalia, a avut loc în Germania, în luna octombrie 1971. Un an mai târziu a murit de insuficienţă cardiacă.

În My Home Over There (1998), Gospels, Spirituals & Hymns, Vol. 2 (1998), Queen Of Gospel (1996), Mahalia Sings Songs of Christmas! (1995), The Apollo Sessions, Vol. 2 (1995), The Best Of (1995), The Apollo Sessions 1946 – 1951 (1994), The Essence Of Mahalia Jackson (1994), Negro Spiritual (1994), Live At Newport, 1958 (1994), Go Tell It On The Mountain (1993), I Sing Because I'm Happy (1992), Silent Night, Holy Night (1992), I'm Going To Tell God (1992), Gospels, Spirituals &

Hymns (1991), Amazing Grace (1988), Collection (1985), Sings America's Favorite Hymns (1977), The World's Greatest Gospel Singer (1975), A Mighty Fortress

(1968), Best Loved Hymn (1968), în The Upper Room (1965), Mahalia (1965), Greatest Hits (1963), Silent Night (Songs for Christmas) (1962), Sweet Little Jesus Boy (1961), The Power & The Glory (1960), Just As I Am (1960), Newport 1958 (1958), Bless This House (1956)

Michael Jackson

Născut Michael Joseph Jackson, la 29 august 1958, în Gary, Indiana, SUA, Michael Jackson a făcut parte în copilărie din grupul Jackson Five, alături de fraţii săi. În 1970 a făcut prima sa înregistrare solo, *Got To Be There*, care a fost un mare hit în topurile americane şi engleze. A urmat o versiune a piesei lui Bobby Day, *Rockin' Robin*, care a intrat pe primul loc în topurile americane din 1972, iar apoi piesa *Ben*.

Cariera sa a fost apoi întreruptă de cea a grupului Jackson 5, care încerca să se repună pe picioare. În 1976, Michael a atras din nou atenţia jucând în filmul muzical *The Wiz*, participând, alături de Quincy Jones, şi la realizarea coloanei sonore. Doi ani mai târziu, Quincy Jones a produs albumul OFF THE WALL, o colecţie de piese soul, care l-a prezentat lumii pe Michael Jackson. LP-ul a ajuns number 1, atât în SUA cât şi în Marea Britanie, generând două single-uri number 1*: Don't Stop Till You Get Enough* (pentru care Michael a câştigat un premiu Grammy) şi *Rock With You.* Artistul a continuat să înregistreze cu grupul numit acum The Jacksons. În 1982 a fost ales pentru a nara povestea unui extraterestru, bazată pe scenariul filmului EL, apărută pe un LP care, deşi a fost retras destul de repede, din cauza unor complicaţii legale, i-a dat posibilitatea lui Michael să mai câştige un premiu Grammy. În acelaşi an a realizat THRILLER, cel de-al doilea album al său cu Quincy Jones, care a fost cel mai mare succes din industria muzicală, vânzându-se în peste 42 de milioane de exemplare până la începutul anilor '90. Albumul a produs foarte multe hituri, printre care: un duet cu Paul McCartney, *The Girl Is Mine*, *Billie Jean, Beat It*, la care a contribuit cu solouri de chitară Eddie Van Halen, şi *Thriller.*

Albumul i-a mai adus câteva premii Grammy şi a fost urmat de *Say Say Say,* un nou duet cu Paul McCartney. Un an mai târziu a participat la turneul The Jacksons, VICTORY. În 1985 a fost co-autorul şi performerul single-ului *We Are The*

World, care a fost un alt number 1 internaţional. Michael a cumpărat apoi compania ATV Music, care deţinea drepturile de autor asupra pieselor lui John Lennon şi Paul McCartney, după care a lansat BAD, de asemenea o colaborare cu Quincy Jones, din 1987. LP-ul a produs 7 single-uri Top 10 şi s-a vândut şi el în milioane de exemplare. A urmat bineînţeles un turneu de promovare, după care Michael Jackson şi-a scris autobiografia, *Moonwalker.* Următorul său album a apărut abia în 1992. Ca toate celelalte, şi DANGEROUS s-a bucurat de un succes enorm. În 1993 a fost acuzat de abuz sexual asupra unui băieţel. Imaginea lui începuse să fie întinată, atât de acest lucru cât şi de mass media. Jackson a trebuit să anuleze o serie de concerte, iar după ce acuzaţiile au fost retrase, în noiembrie 1993, a părăsit SUA. El s-a confesat mai târziu că este dependent de calmante şi că s-ar fi dus să se trateze. S-a căsătorit apoi cu Lisa Marie Presley, căsătoria lor fiind considerată de către presă ca fiind una de faţadă. De altfel au şi divorţat destul de repede. Între timp, Michael a revenit în viaţa muzicală cu impresionantul dublu album HISTORY.

Blood On The Dance Floor: History în The Mix (1997), The Best Of Michael Jackson (1995), History: Past, Present And Future, Book 1 (1995), Dangerous (1991), Dangerous Gift-Pack (1991), The Original Soul Of Michael Jackson (1988), Bad (1987), Anthology (1986), Looking Back To Yesterday: A Young Michael (1986), 14 Greatest Hits (1984), The Great Love Songs (1984), Ain't No Sunshine (1984), Michael Jackson & The Jackson 5 (1983), Thriller (1982), One Day in Your Life (1981), Best Of Michael Jackson (1981), Motown Superstars Series, Vol. 7 (1980), Off The Wall (1979), The Best Of (1975), Forever Michael (1975), Music & Me (1973), Ben (1972), Got To Be

There (1972), Got To Be There/Ben (1971)

The Jam

Grup al anilor ’70, compus din: Paul Weller (n. 25 mai 1958, în Woking, Surrey, Anglia; vocals, guiţar), Bruce Foxton (n. 1 septembrie 1955, Anglia; bass) şi Rick Buckler (n. Paul Richard Buckler, 6 decembrie 1955, Woking, Surrey, Anglia; drums). În 1977, după o serie de concerte, cei trei au semnat cu Polydor Records. Au debutat cu *în The City,* urmată de *All Around The World*, care a pătruns în Top 20 în Marea Britanie, iar apoi au înregistrat o serie de hituri minore ca *News Of The World,* un cover al unei piese Kinks, *David Watts*, şi apoi o piesă extrem de implicată politic (ca şi liderul grupului, Paul Weller), *Down în The Tube Station At Midnight*. Albumul ALL MOD CONS a fost pentru The Jam o rampă de lansare, iar SETTING SONS, din 1979, le-a dat primul single Top 10 (piesa titlu). În anul următor au avut primul number 1, cu *Going Underground.* Au continuat cu *Start* şi *Town Called Malice*, de asemenea number 1, iar apoi cu *The Bitterest Pill (I Ever Had To Swallow*), number 2.

În 1982, tocmai când se aflau în culmea gloriei, Paul Weller a anunţat destrămarea grupului şi faptul că intenţionează să înfiinţeze The Style Council. Ultimul single, *Beat Surrender*, a intrat direct pe prima poziţie în topurile britanice.

Collection (1996), Live Jam (1994), Live Jam (1993), Extras – A Collection Of Ranties (1992), Greatest Hits (1991), The Peel Sessions (1990), Snap! (1983), The Gift (1982), Dig The New Breed (1982), Setting Sons (1980), Sound Affects (1980), All Mod Cons (1978), This Is The Modern World (1977), în The City (1977)

Jamiroquai

Grup funk britanic, înfiinţat de Jason Jay’ Ka/ Kay (n. 1969, în Londra, Anglia), fiul cântăreţei de jaz Karen Kay. Inspirat de muzica lui Sly Stone, Gil Scott Heron şi Roy Ayers, Kay a început prin a le reinterpreta cântecele într-o manieră proprie, într-un format pop şi funk. Fost breakdancer, el a înregistrat un single hip-hop, realizat cu

un sampler şi o drum machine la casa de discuri Streetsounds, în 1986. A urmat *Too Young To Die,* care a intrat imediat în Top 10, iar albumul de debut, produs de Sony Records, a fost number 1, vânzându-se în peste două milioane de exemplare în întreaga lume. Cel de-al doilea album a fost însă mult mai elaborat, generând hituri precum *Kids, Return* şi *Morning Glory.*

Synkronized (1999), Travelling Without Moving (1997), The Return Of The Space Cowboy (1995), Emergency On Planet Earth (1993)

Jan & Dean

Grup american înfiinţat de Jan Berry (n. 3 aprilie 1941, Los Angeles, California, SUA) şi Dean Torrence (n. 10 martie 1940, Los Angeles, California, SUA), care au început să cânte împreună încă din timpul liceului. La început au format The Barons, cu Bruce Johnston şi Sandy Nelson. După absolvire, au cântat ca trio, alături de Arnie Ginsburg (vocals), înregistrând în 1958 piesa *Jennie Lee*, care a ajuns pe locul 8 în clasamentele americane.

În 1959, Berry şi Torrence şi-au unit din nou forţele înregistrând câteva casete demo. Managerul lor a devenit Lou Adler. N-a trecut mult şi duoul a şi intrat în Top 10 cu *Baby Talk,* urmată de hituri minore, până în 1963, când au realizat *Linda,* piesă care a marcat şi o schimbare de stil. Liderul Beach Boys, Brian Wilson, a compus împreună cu ei *Surf City,* primul lor hit number 1. El a mai colaborat şi la *Drag City, Dead Man's Curve* şi *Râde The Wild Surf.* În ciuda unei promisiuni de a apărea într-un serial de televiziune şi a unui rol în filmul *Easy Come-Easy Go,* relaţiile între Torrance şi Berry au devenit destul de reci. Barry a pus gaz pe foc, colaborând la piesa *Barbara Ann,* un hit internaţional, extras de pe BEACH BOYS PARTY. Prin urmare, în 1966 a apărut ultimul single realizat de Jan & Dean, *Batman.* La câteva săptămâni, Jan Berry a suferit un accident de maşină din care şi-a revenit extrem de greu, acesta cauzându-i grave leziuni cerebrale. Cu toate acestea, în anii '70 a mai reuşit să înregistreze câteva single-uri. Între timp, Torrance, care a păstrat numele Jan

& Dean, a făcut o serie de înregistrări, însă fără succes. S-a retras apoi în munca de designer. Cei doi s-au reunit în 1978, când au cântat în deschidere la Beach Boys, în cadrul unui turneu.

Drag City/Jan & Dean's Pop Symphony number 1 (1996), Golden Hits. Vol. 1, 2, 3 (1995), Teen Suite 1958 – 1962 (1995), Save For A Rainy Day (1993), All The Hits – One More Time (1992), Greatest Hits (1992), Râde The Wild Surf/The Little Old Lady From (1992), Summer Means Fun (1992), All-Time Greatest Hits (1990), Surf City (1990), Best Of (1990), Surf City (1990), The Besty Of Jan & Dean (1989), Fun, Fun, Fun (1986), 20 Rock'N'Roll Hits (1983), Best (1981), Deadman's Curve (1980), Gotta Take That One Last Râde (1973), Remember (1973), Legendary Masters (1971), Jan & Dean (1968), Save For A Rainy Day (1967), Filet Of Soul (1966), Golden Hits Vol. III (1966), Popsicle (1966), Command Performance (1965), Golden Hits Vol. II (1965), Little Old Lady From Pasadena (1964), Râde The Wild Surf (1964), Drag City (1964), Jan & Dean Take Linda Surfin' (1963), Surf City (1963), Golden Hits (1962)

Jane's Addiction

Grup rock înfiinţat în Los Angeles, SUA, în 1986, de Perry Farrell (vocals), alături de David Navarro (guiţar), Eric A. (bass) şi Stephen Perkins (drums). Stilul lor includea elemente de punk, rock, folk şi funk. Au debutat cu un album live la casa de discuri independentă Triple X. LP-ul s-a bucurat de succes, motiv pentru care au continuat cu RITUAL DE LO HABITUAL, a cărui copertă a fost cenzurată, albumul trebuind să se vândă într-un plic pe care era înscris primul amendament din constituţia SUA. În acelaşi timp, Farrell a iniţiat seria de concerte Lollapalooza. După încă trei albume, el a desfiinţat grupul în 1992, înfiinţând Porno For Pyros, cu Perkins şi Martyn Le Noble. Navarro a intrat în grupul Red Hot Chili Peppers în 1994.

Live And Rare (1991), Ritual de Lo Habitual (1990), Nothing's Shocking (1988), Jane's Addiction (1987)

Jean-Michel Jarre

Născut la 24 august 1948 în Franţa, Jean Michel Jarre este fiul compozitorului de muzică de film, Maurice Jarre. A luat primele lecţii de pian la vârsta de 5 ani, iar mai târziu a studiat la Conservatorul din Paris, după care a părăsit muzica clasică, pentru a cânta cu trupa lui Pierre Schaeffer, Musical Research. Devenind tot mai fascinat de muzica electronică, prima sa realizare cuprinde pasaje din La Cage şi Eros Machine. A colaborat apoi cu Opera din Paris şi a compus printre altele şi coloana sonoră a filmului *Les Granges Bruless*. După căsătoria cu actriţa Charlotte Rampling, a compus primul lui album major, OXYGENE, care a intrat pe locul 2 în topurile britanice. A urmat EQUINOXE, iar primul din marile sale concerte în aer liber a avut loc la Paris, în Place de La Concorde. În 1981 a realizat MAGNETIC FIELDS, urmat de primul său turneu, care a început în China, unde a cântat cu 35 de muzicieni tradiţionali, înregistrând totodată şi un dublu album, care a imortalizat evenimentul. În 1983 a apărut MUSIC FOR SUPERMARKETS, din care s-a realizat un singur exemplar, vândut la o licitaţie în scopuri de caritate, după care masterul a fost distrus. Au urmat compilaţia ESSENTIAL JEAN MICHEL JARRE, iar apoi ZOOLOOK şi RENDEZ-VOUS. Între timp şi-a continuat seria de concerte în aer liber, multe dintre ele fiind televizate şi aducându-i o audienţă enormă. REVOLUTIONS cuprinde o piesă realizată pe single, *London Kid,* în colaborare cu chitaristul Hank N. Marvin de la The Shadows. După WAITING FOR COUSTEAU a urmat un nou concert la Paris, cu ocazia zilei Bastiliei, la care au asistat peste două milioane de spectatori.

Oxygene 7 – 13 (1997), En Attendant Cousteau (1995), Hong Kong (1995), Images: The Best Of (1995), în Concert-Houston & Lyon (1994), The Concerts în China, Vol. 2 (1994), Chronologie (1993), Images (1991), Waiting For Cousteau (1990), Jarre – Live! (1988), The London Concerts (1988), Musik Aus Zeit Und Raum (1988), Revolutions (1988), CD Box Set (1987), Rendez-vous

(1986), Zoolook (1984), The Essential (1983), Concerts în China (1982), Magnetic Fields (1981), Equinoxe (1978), Oxygene (1977)

Jefferson Airplane

Grup înfiinţat în San Francisco, în 1965, de Marty Balin (n. Martyn Jerel Buchwald, 30 ianuarie 1942, Cincinnati, Ohio, SUA; vocals, guiţar), alături de Paul Kaniner (n. 17 martie 1941, San Francisco, California, SUA; guiţar, vocals) şi Jorma Kaukonen (n. 23 decembrie 1940, Washington DC, SUA; guiţar, vocals). Din grup au mai făcut parte Bob Harvey, Jerry Peloquin, apoi Alexander Skip' Spence, Signe Anderson (n. Signe Toly Anderson, 15 septembrie 1941, Seattle, Washington, SUA), Spencer Dryden (n. 7 aprilie 1938, New York, SUA; drums) şi Jack Casady (n. 13 aprilie 1944, Washington DC, SUA). Au debutat cu TAKES OFF, după care Anderson a fost înlocuită de Grace Slick (n. Grace Barnett Wing, 30 octombrie 1939, Evanston, Illinois, SUA; vocals), care a compus hiturile *White Rabbit* şi *Somebody To Love,* inclusă pe colecţia SURRÉALISTIC PILLOW. În 1967 au participat la Monterey Pop Festival, după care au înregistrat AFTER BATHING AT BAXTERS şi CROWN OF CREATION, care conţine şi piesa *Triad,* dedicată prietenului lor, David Crosby. A urmat albumul live BLESS ITS POINTED LITTLE HEAD, din 1969, an în care au participat şi la Woodstock Festival, iar apoi la Altamont Festival, unde un grup de Hells Angels au omorât un spectator tânăr şi l-au atacat pe Balin.

După albumul VOLUNTEERS, Dryden a plecat. Casady şi Kaukonen au colaborat cu Hot Tuna, ultimul realizând şi un album solo, BLOWS AGAINST THE EMPIRE, sub numele de Paul Kaniner And The Jefferson Starship.

După apariţia unui LP Greatest Hits: WORST OF şi plecarea lui Balin, a apărut BARK, editat la propria lor casă de discuri. A urmat LONG JOHN SILVER, apoi 30 SECONDS OVER WINTERLAND, care a fost ultima lor realizare, deşi mai târziu a apărut o compilaţie de single-

uri, EARLY FLIGHT. Hot Tuna devenise trupa principală pentru Jack şi Jorma, iar Grace şi Paul au continuat să realizeze o serie de albume solo. Numele grupului s-a schimbat în Jefferson Starship. Cel de Airplane a fost reluat în 1989, când Slick, Kaukonen, Casady, Balin şi Kaniner s-au reunit, realizând albumul JEFFeRSON AIRPLANE, care n-a stârnit deloc interesul. În anii '90 s-a refăcut şi Hot Tuna, Kaniner a reînfiinţat Jefferson Starship, iar Grace aproape că s-a retras din muzică.

Jefferson Starship

Este fosta Jefferson Airplane, care şi-a schimbat numele în Jefferson Starship, după ce Paul Kaniner (n. 17 martie 1941, San Francisco, California, SUA; guiţar, vocals) a realizat BLOWS AGAINST THE EMPIRE, din 1970, sub numele de Paul Kaniner And The Jefferson Starship. Sub noul nume a apărut DRAGONFLY, în 1974, care a fost un succes imediat. La album au mai colaborat: Grace Slick (n. Grace Barnett Wing, 30 octombrie 1939, Chicago, Illinois, SUA; vocals), Papa John Creach (n. 28 mai 1917, Beaver Falls, Pennsylvania, SUA; violin), David Freiberg (n. 24 august 1938, Boston, Massachusetts, SUA; vocals/keyboards), Craig Chaquico (n. 26 septembrie 1954; lead guiţar), John Bărbată (drums) şi Pete Sears (bass, keyboards). Marty Balin a venit în grup în 1975. În acelaşi an a apărut RED OCTOPUS, care s-a vândut în milioane de exemplare, generând o serie de hituri, printre care *Miracles.* Au urmat SPITFIRE şi EARTH. Piesa lui Balin, *Count On Me,* a fost un hit Top 10 în SUA, în 1978, an în care Grace a fost concediată din cauza problemelor sale cu alcoolul. A plecat apoi şi Balin, care a fost înlocuit de Mickey Thomas. Grupul a realizat în 1979 FREEDOM FROM POINT ZERO şi hitul Top 20, *Jane.* În 1981, Grace Slick a fost reprimită în trupă şi au apărut albumele MODERN TIMES (1981) şi WINDS OF CHANGE (1982). Kaniner a realizat apoi un album solo. La sfârşitul anului 1984 a cântat cu trupa lui Balin, iar un an mai târziu a primit dreptul asupra numelui de Jefferson Airplane, pe care însă nu l-a folosit. Fosta lui trupă a devenit la scurt

timp Starship şi a înregistrat KNEE DEEP ÎN THE HOOPLA, în 1985, album care a generat hiturile *We Built This City* (compus de Bernie Taupin) şi *Jane,* ambele number 1 în SUA. În anul următor au intrat în topuri cu tema muzicală a filmului Mannequin, *Nothing's Gonna Stop Us Now.* Grace Slick a plecat în 1989, pentru a li se alătura lui Kaukonen, Casady, Balin şi Kaniner în... Jefferson Airplane.

Deep Space/Virgin Sky (1995), The Best Of (1993), Jefferson Airplane Loves You (1992), Ten Years & Change (1991), White Rabbit & Other Hits (1990), Jefferson Airplane (1989), Love Among The Canibals (1989), 2400 Fulton Street (1987), No Protection (1987), Knee Deep în The Hoopla (1985), Nuclear Furniture (1984), Winds Of Change (1982), Modern Times (1981), Freedom At Point Zero (1979), Gold (1979), Red Octopus (1975), Dragon Fly (1974), Early Flight (1974), Thirty Seconds Over Winterland (1973), The Worst Of Jefferson Airplane (1970), Bless Its Pointed Little Head (1969), Volunteers (1969), Crown Of Creation (1968), After Bathing At Baxter's (1967), Surréalistic Pillow (1967), Takes Off (1966)

Jesus & Mary Chain

Grup înfiinţat în East Kilbride, Scoţia, de William Reid (vocals/guiţar), Jim Reid (vocals/guiţar), Douglas Hart (bass) şi Murray Dalglish (drums). În 1984 s-au mutat la Londra, unde au semnat un contract de înregistrare cu Creation Records. Primul album cuprinde piesa *Upside Down* şi o piesă a lui Syd Barrett, *Vegetable Man.* După realizarea lui, Dalglish a fost înlocuit la tobe de Bobby Gillespie, iar grupul a susţinut o serie de concerte, în care s-a remarcat prin violenţă. În anul următor au semnat cu Blanco Y Negro, o sucursală WEA. Au urmat un cover după o piesă Sex Pistols, *Never Underst,* apoi *Just Like Honey,* mult mai orientată spre pop. În toamna anului 1985, Gillespie s-a întors la fosta sa trupă, Primul Scream. O lună mai târziu fraţii Reid au debutat cu PSYCHOCANDY, foarte bine primit de critici. În 1986, grupul a intrat în Top 20 cu *Some Candy Talking,* Tot în această perioadă a fost racolat

John Moore (drums). Piesele *April Skies* şi *Happy When It Rains* au precedat albumul DARKLANDS, urmat de turnee în Canada şi SUA, în timpul cărora Reid a fost arestat pentru o scurtă perioadă, pe motiv că ar fi atacat un fan. Acuzaţiile au fost retrase, iar în 1988 a apărut o compilaţie de piese, Jesus & Mary Chain. Grupul şi-a consolidat poziţia cu următoarele realizări, AUTOMATIC şi HOney' S DEAD, apărute în anii '90.

' *Munki (1998), Hate Rock N'Roll (1995), Stoned & Dethroned (1994), Honey's Dead (1992), Automatic (1989), Darkands (1987), The Peel Sessions (1986), Psychocandy (1985)*

Jethro Tull

Grup înfiinţat în Luton, Anglia, în 1967, în componenţa: Ian Anderson (n. 10 august 1947. Edinburgh, Scoţia; vocals, flute), Glenn Cornick (n. 24 aprilie 1947, Barrow-in-Furness, Cumbria, Anglia; bass), Mick Abrahams (n. 7 aprilie 1943, Luton, Bedfordshire, Anglia; guiţar, vocals) şi Clive Bunker (n. 12 decembrie 1946, Blackpool, Lancashire, Anglia; drums). La numai un an şi-au făcut debutul cu single-ul *Sunshine Day*. Au urmat concerte la celebrul club londonez Marquee şi apariţia la Sunbury Blues Festival. Au semnat apoi cu Island Records, la care au realizat *Song For Jeffrey.* În 1968, Mick Abrahams a fost înlocuit cu Tony Iommi, de la Black Sabbath, care s-a dovedit însă incompatibil cu stilul lor, fiind la rândul său înlocuit cu Martin Barre (n. 17 noiembrie 1946), acesta debutând pe albumul STAND UP. Formula Jethro Tull a fost completată de John Evan (n. 28 martie 1948; keyboards). BENEFIT a fost urmat de trei single-uri de Top 10 în Marea Britanie, *Living în The Past, Sweet Dream* (1969) şi *The Witch's Promise* (1970). Cornick a înfiinţat apoi Wild Turkey, iar în locul lui a venit Jeffrey Hammond (n. 30 iulie 1946), care apare pe albumul AQUALUNG.

Clive Bunker a plecat şi el în mai 1971, iar Anderson, rămas acum singurul membru original, l-a cooptat pe Barriemore Barlow (n. 10 septembrie 1949). Au urmat

THICK AS ABRICK, care a condus în clasamentele americane, A PASSION PLAY, WAR CHILD şi MINSTREL ÎN THE GALLERY. După TOO OID TO ROCK 'N ROLL, TOO YOUNG TO DIE, Hammond a fost înlocuit de John Glascock (n. 1953, Londra, Anglia, d. 17 noiembrie 1979, ex-Gods, Toe Fat şi Chicken Shack). Au urmat SONGS FROM THE WOOD şi HEAVY HORSES, iar David Palmer, care a orchestrat toate LP-urile grupului, în afară de primul, a fost şi el cooptat, la keyboards. Un an mai târziu, în 1979, Glascock a murit în timpul unei operaţii de inimă. În 1980, Anderson a început să lucreze la un album solo, cu Barre, Dave Pegg (ex-Fairport Convention; bass), Eddie Jobson (ex-Curved Air şi Roxy Music; keyboards) şi Marc Craney (drums). În acest timp, Barlow, Evan şi David Palmer au plecat fiecare în altă direcţie. Albumul A a apărut sub numele de Jethro Tull, fiind urmat de LP-ul solo semnat Anderson, WALK INTO LIGHT. Jethro Tull a continuat să înregistreze şi să susţină concerte în diverse componenţe, formate în jurul nucleului Anderson, Barre şi Pegg.

CATFISH RISING din 1991 a semnalat revenirea la blues, dar la fel ca şi celelalte albume care au urmat, n-a mai impresionat.

Warchild (1999), BBC Radio One Live în Concert (1996), Roots To Branches (1995), 25th Anniversary Box Set (1993), A Little Light Music (1992), Catfish Rising (1991), Live At Hammersmith '84 (1991), 20 Years Of Jethro Tull (1988), Rock Island (1989), Crest Of A Knave (1987), Original Masters (1985), Under Wraps (1984), Broadsword And The Beast (1982), A (1980), Stormwatch (1979), Bursting Out (1978), Heavy Horses (1978), Repeat – The Best Of Jethro Tull – Vol. 2 (1977), Songs From The Wood (1977), M.U. Best Of Jethro Tull (1976), Too Old To Rock 'N' Roll, Too Young To Die (1976), Minstrel în The Gallery (1975), Warchild (1974), A Passion Play (1973), Living în The Past (1972), Thick As A Brick (1972), Aqualung (1971), Benefit (1970), Stand Up (1969), This Was (1968)

Joan Jett & The Blackhearts

Născută Joan Larkin, la 22 septembrie 1960, în Philadelphia, Pennsylvania, SUA, Joan Jett şi-a petrecut o mare parte a copilăriei în Baltimore, Maryland, unde a şi învăţat să cânte la chitară. În 1972 s-a mutat împreună cu familia la Los Angeles. La 15 ani şi-a înfiinţat prima trupă, care a fost denumită de producătorul Kim Fowley, The Runaways. Au semnat cu Mercury Records, la care au înregistrat trei albume cu tentă punk, fără succes în Statele Unite, dar care au fost hituri în Japonia, unde grupul a şi înregistrat un album live. În Anglia, unde de asemenea au avut succes, au înregistrat ultimul LP, intitulat AND NOW... THE RUNAWAYS, din 1979. După destrămarea grupului, Jett s-a mutat la New York. Aici producătorul Kenny Laguna, care a devenit managerul ei, i-a produs primul album solo, la Ariola Record. Deoarece s-a vândut foarte bine, Joan a reuşit să semneze cu Boardwalk Records, care a editat BAD REPUTATION. Cu noul ei grup, The Blackhearts (compus din chitaristul Ricky Byrd, basistul Gary Ryan şi Lee Crystal la tobe), Jett a înregistrat I LOVE ROCK 'N' ROLL în 1981, album produs de Laguna şi Ritchie Cordell. Piesa titlu a devenit hit major, intrând pe primul loc în topurile americane. Următorul single a fost un cover după piesa lui Tommy James And The Shondells, *Crimson And Clover,* care a intrat în Top 10 în 1982. Grupul a semnat cu MCA, care mai târziu a devenit distribuitorul Blackheart Records. Din păcate, niciunul dintre albumele care au urmat nu s-a mai bucurat de succesul celor anterioare.

Pure And Simple (1994), Flashback (1993), Notorious (1991), The Hit List (1990), Up Your Alley (1988), Good Music (1986), Glorious Results Of A Misspent Youth (1984), Album (1983), I Love Playing With Fire (1982), Bad Reputation (1981), I Love Rock & Roll (1981), Joan Jett (1980)

Billy Joel

Născut la 9 mai 1949, în Hicksville, Long Island, New York, SUA, Joel a învăţat să cânte la pian în adolescenţă,

iar în 1964 a intrat în primul său grup, The Echoes, pe care l-a părăsit patru ani mai târziu pentru a cânta cu The Hassels, care au semnat cu United Artists. Billy apare pe albumele THE HASSELS şi HOUR OF THE WOLF, după care, împreună cu Jon Small (drums), înfiinţează Attila, un duo care a realizat un singur LP, purtând numele trupei.

Joel a debutat cu un album solo, COLD SPRING HARBOR, urmat de piesa *Captain Jack,* care a fost înregistrată pentru a fi difuzată la radio, devenind un fel de hit undergound. Billy a fost descoperit de Columbia Records, care i-a editat PIANO MAN, a cărei piesă titlu a intrat în Top 30 din 1973, în SUA. Au urmat STREET LIFE SERENADE şi TURNSTILES, iar în 1977 cel mai bine vândut album al său şi al casei de discuri Columbia: THE STRANGER. Piesa *Just The Way You Are* a câştigat două premii Grammy la secţiunile Song Of The Year şi Record Of The Year. În 1979 a apărut 52ND STREET, care a generat un alt hit single: *My Life.* Primul number 1 al lui Joel a fost *IPS Still Rock 'N' Roll To Me,* de pe GLASS HOUSES. Au urmat THE NYLON CURTAIN, iar în 1984 AN INNOCENT MAN, care include hitul *Uptown Girl.* Seria de hituri a continuat şi în anii care au urmat.

River Of Dreams (1993), Storm Front (1989), An Innocent Man/The Stranger (1989), în Concert – „Kohuept" (1987), The Bridge (1986), California Flash (1986), Greatest Hits, Vol.1 & 2 (1985), An Innocent Man (1983), The Nylon Curtain (1982), Songs în The Attic (1981), Box Set (1980), Glass Houses (1980), 52nd Street (1978), The Stranger (1977), Tumstiles (1976), Streetlife Serenade (1974), Piano Man (1973), Cold Spring Harbor (1971)

Quincy Jones

Născut la 14 martie 1933, în Chicago, Illinois, SUA, Jones a început să cânte la trompetă încă din copilărie. Tot de tânăr era interesat de aranjamentele muzicale, ceea ce a şi studiat mai târziu la Berklee College Of Music. În 1951 a cântat împreună cu Lionel Hampton, ajungând chiar şi în Europa. Din trupa lui Hampton făceau parte pe atunci

muzicieni ca Clifford Brown, Art Farmer, Gigi Gryce şi Alan Dawson. În 1953, Jones a făcut aranjamente muzicale pentru o serie de artişti, printre care Count Basie şi Ray Anthony. A lucrat în general pe cont propriu, dar şi ca angajat, pe post de director muzical al lui Dizzy Gillespie, rezultatul fiind un album din 1956, WORLD STATESMAN. În anii '50 – '60, Jones a compus o serie de piese şi a dirijat orchestre de acompaniament pentru artişti ca: Frank Sinatra, Billy Eckstine, Brook Benton, Dinah Washington, Johnny Mathis şi Ray Charles, pe care îl cunoştea încă din copilărie, Count Basie, (la albumele ONE MORE TIME şi LIL OL' GROOVEMAKER).

În 1963, Quincy Jones era deja un cunoscut producător. De parcă n-ar fi fost de-ajuns, el a compus şi muzică pentru zeci de filme şi sute de show-uri de televiziune. Printre primele se numără *The Pawnbroker* (1965), *în Cold Blood* (1967) şi *în The Heat Of The Night* (1967). A continuat să producă muzică, a lui şi a altora, înregistrată cu ajutorul a diverse orchestre. A colaborat la început cu casa de discuri Mercury din Paris, după care a devenit chiar vicepreşedintele filialei acesteia, din New York. A lucrat câţiva ani buni cu A & M Records, după care a înfiinţat propriul său label: Qwest. În anii '70-'80 a produs albume pentru Aretha Franklin, George Benson (GIVE ME THE NIGHT), Michael Jackson (OFF THE WALL şi THRILLER), The Johnson Brothers. Mai târziu s-a implicat, nu neapărat din punct de vedere muzical, şi în producţia de film şi de televiziune. În 1990 a fost realizat un film TV cu titlul *Listen Up: The Lives Of Quincy Jones.*

The Pawnbroker/The Deadly Affair (1996), Q's Juke Joint (1995), Q.D. III Soundiab (1991), Listen Up (1990), Back On The Block (1989), Compact Jazz (1989), The Best, Vol. 2 (1988), Strike Up The Band (1988), Classics Vol. 3 (1987), Music Is My Life (1983), Best Of (1981), The Dude (1981), Quincy And His Orchestra (1980), 25th Anniversary Series Vol. 3 (1978), Sounds... And Stufflike That! (1978), We Had A *Ball (1976), Mellow Madness (1975), Ironside (1975), Roots (1974), Body Heat (1974), I*

Heard That! (1973), Mode (1973), You've Got It, Bad Girl (1973), Mellow Madness (1972), Smackwater Jack (1971), Gula Matari (1970), Walking în Space (1969), The

Best Of Quincy Jones Vol. 1, 2 (1967), Plays Hip Hits (1963), Bossa Nova (1962), Live At Newport (1961), The Great Wide World Of Quincy Jones: Live! (1961), The Quintessence (1961), Free And Easy, Swiss Radio Days Jazz Series Vol. 1 (1960), Live în Sweden (1960), The Birth Of A Band, Vol. 1, 2 (1959), The Great Wide World Of Quincy Jones (1959), This Is How I Feel About Jazz (1957), Go West, Man (1957)

Tom Jones

Născut Thomas Jones Woodward, la 7 iunie 1940, în Pontypridd, Mid-Glamorgan, Ţara Galilor, Tom Jones şi-a început cariera în 1963, ca solist vocal în grupul Tommy Scott (pseudonimul lui de atunci) And The Senators. Primele sale piese au fost respinse de casele de discuri, după care a fost descoperit de producătorul Peter Sullivan de la Decca şi, în urma recomandării lui Dick Rowe, a fost dat pe mâinile antreprenorului Phil Solomon. Relaţia aceasta a fost de scurtă durată, deoarece Scott (alias Tom) s-a întors în Ţara Galilor. Acolo a fost descoperit într-un club de fostul solist Gordon Mills, care a devenit impresarul lui, schimbându-i totodată şi numele în cel sub care a devenit mai târziu cunoscut: Tom Jones. Primul lui single, *Chills And Fever*, n-a intrat în topuri, dar cel de-al doilea, realizat în

1965, It's Not Unusual, compus de Mills şi Les Reed, a intrat pe prima poziţie în topurile britanice. Au urmat *Once Upon A Time, With These Hands* şi *What's New Pussycat?* ultimul fiind un hit major atât în Marea Britanie cât şi în SUA. În

1966, Jones nu s-a mai bucurat de succese strălucite. Chiar şi tema muzicală a filmului *James Bond, Thunderball,* n-a intrat decât în Top 30. A trebuit să se întoarcă în cluburi, însă Mills l-a ajutat să-şi schimbe imaginea, iar de Crăciun, Tom a reuşit să se relanseze datorită hitului *Green Green Grass Of Home,* vândut

excelent. A urmat un alt mare succes, *I'll Never Fall in Love Again,* care a ajuns number 2, apoi *I'm Coming Home, Delilah,* iar în 1968, *Help Yourself.*

La sfârşitul anilor '60, impresarul său, Mills, l-a dus în America, unde a fost gazda unui show de televiziune foarte vizionat: „This Is Tom Jones", în care cânta în duet cu invitaţii săi. Jones a făcut apoi echipă cu David Crosby, în Crosby, Stills And Nash, iar apoi cu David Clayton-Thomas de la Blood, Sweat And Tears'. Stabilit în SUA, Jones a încetat să mai înregistreze la sfârşitul anilor '70, lansându-se într-o serie de spectacole bine plătite din circuitul Las Vegas. Devenind destul de bogat, şi-a pierdut interesul pentru munca de studio. După moartea lui Mills, managerul său a devenit fiul acestuia, Mark Woodward. La îndemnul lui, Tom Jones a început din nou să înregistreze, iar piesa *The Boy From Nowhere* a ajuns number 2 în Marea Britanie, fiind urmată de o reluare a piesei *It's Not Unusual,* care a intrat în Top 20. În 1988 a colaborat cu Art Of Noise, la o versiune a piesei *Prince's Kiss,* care a intrat în Top

5 în Marea Britanie, iar ceva mai târziu a fost invitat să cânte câteva piese compuse de Van Morrison. Tom Jones a continuat să înregistreze şi să susţină concerte şi în anii '90, deşi popularitatea sa a cam scăzut. A apărut şi într-o serie de filme, printre care şi comedia *Atacul Marţienilor, alături de Danny de Vito, Glenn Close şi Jack Nicholson.*

Greatest Songs (1995), Country Memories (1994), The Lead And How To Swing It (1994), The Complete Tom Jones (1993), All Time Hits (1991), Things That Matter Most To Me (1988), Move Closer (1988), Tender Loving care (1985), Love Is On The Radio (1984), Don't Let Our Dreams Die Young (1983), Tom Jones Country (1982), Darlin' (1981), Rescue Me (1980), Golden Hits (1980), Memories Don't Live Like People Do (1975), The Tenth Anniversary Album (1975), Somethin' Bout You Baby I Like (1974), The Body

6 Soul Of Tom Jones (1973), Greatest Hits (1973), Close Up (1972), She's A Lady (1971), Live At Caesar's

Palace (1971), Tom (1970), I (Who Have Nothing) (1970), Livelnlas Vegas (1969), Thisls Tom Jones (1969), Help Yourself (1968), Delilah (1968), The Tom Jones Fever Zone (1968), Green, Green Grass Of Home (1967), Funny Familiar Forgotten (1967), A-Tom-Ic Jones (1966), It's Not Unusual (1965), What's New Pussycat? (1965), Thunderball (1965)

Janis Joplin

Născută la 19 ianuarie 1941, în Port Arthur, Texas, SUA, d. 4 octombrie 1970, Janis a debutat în decembrie 1961 la clubul Houston's Purple Onion. În anul următor a cântat cu Waller Creek Boys, o trupă din Austin, din care făcea parte şi Powell St. John (mai târziu membru Mother Earth). În 1963 s-a mutat în San Francisco, unde a cântat la North Beach Coffee Gallery. Dependentă de droguri, Joplin s-a întors în Texas în 1965, încercând să se trateze. Şi-a continuat totodată şi studiile universitare. În anul următor a fost invitată să cânte cu trupa de blues Big Brother And The Holding Company, realizând şi un album.

A făcut apoi senzaţie la Monterey Pop Festival, devenind o artistă foarte mediatizată. Albumul Big Brother, CHEAP THRILLS, cuprinde două piese ale ei: *Plece Of My Heart* şi *Ball And Chain,* dar pentru că înregistrările la acesta s-au izbit de o serie de dificultăţi, Janis a părăsit grupul în noiembrie 1968. Membrii Electric Flag, Mike Bloomfield, Harvey Brooks şi Nick Gravenites au ajutat-o să înfiinţeze grupul denumit iniţial Janis And The Joplinaires, iar apoi Kozmic Blues Band. Din acesta făceau parte foştii membri Big Brother, Sam Andrew (guiţar, vocals) şi Terry Clements (saxophone), Marcus Doubleday (trumpet), Bill King (organ), Brad Campbell (bass) şi Roy Markowitz (drums). Albumul I GOT dem OL' KOZMIC BLUES AGAIN MAMA! a fost bine primit, conţinând piese ca *Try, Maybe* şi *Little Girl Blue*. Concertele însă au fost mai puţin aplaudate, Janis reapucându-se între timp de droguri şi alcool. Până la urmă a trebuit să desfiinţeze grupul şi să urmeze sfaturile medicilor. În mai 1970 a înfiinţat The Full Tilt Boogie Band, din care au făcut parte

Brad Campbell, John Till (guiţar), Richard Bell (piano), Ken Pearson (organ) şi Clark Pierson (drums). În iulie au făcut un turneu în Canada alături de Grateful Dead, după care au început să lucreze la un prim LP. Înregistrările erau aproape gata când, la 4 octombrie 1970, Joplin a murit de o supradoză de heroină, într-un hotel din Hollywood.

Albumul postum, PEARL, a rămas cea mai bună realizare a ei. Conţine printre altele: *My Baby, Cry Baby, Get It While You Can, Trust Me, A Woman Left Lonely* şi piesa lui Kris Kristofferson, *Me And Bobby McGee*, care a condus în clasamentele americane.

18 Essential Songs (1995), Janis (1993), Prime Cuts (1983), Farewell Song (1982), Anthology (1980), Janis Joplin (1978), Janis (1975), Greatest Hits (1973), în Concert (1972), Pearl/ Cheap Thrills (1970), Pearl (1970), I GotDem Ol' Kozmic Blues Again Mama! (1969)

Journey

Grup rock american, înfiinţat în 1973, de membrii ex-Santana: Neal Schön (guiţar) şi Gregg Rolie (keyboards), plus Ross Valory (ex-Steve Miller Band; bass) şi Aynsley Dunbar (drums). Ceva mai târziu a venit şi George Tickner (guiţar, vocals). În ajunul anului nou şi-au făcut debutul pe scenă la Winterland, în San Francisco. A doua zi au cântat la un festival în aer liber din Hawaii. Iniţial erau specializaţi în jaz-rock, tendinţă ce se poate remarca ascultând primele trei albume ale grupului. La cel de-al patrulea, INFINITY, s-au mutat însă în zona pop rock. După apariţia acestuia, Tickner a plecat, fiind înlocuit de solistul Steve Perry. Albumul a avut mare succes, ajungând pe locul 21 în topul Billboard, însă Dunbar nu a fost mulţumit de noul stil şi a demisionat. A fost înlocuit cu Steve Smith, după care Journey a realizat EVOLUTION, care le-a adus primul hit Top 20, *Lovin', Touchin', Squeezin'*. CAPTURED a fost un album dublu, live, care a intrat pe poziţia a 9-a în topurile americane. După realizarea lui, au fost părăsiţi de membrul fondator, Rolie, în locul căruia l-au cooptat pe Jonathan Cain, ale cărui compoziţii de pe albumul ESCAPE au dus grupul direct în fruntea clasamentelor. LP-ul a

generat trei hituri Top 10: *Who's Crying Now, Open Arms* şi *Don't Stop Believin'*. A urmat FRONTIERS, locul 2 în Billboard, al cărui extras pe single, *Separate Ways,* a fost number 8.

După o serie de dispute interne, grupul a fost redus la trei: Schön, Cain şi Perry, care au înregistrat RAISED ON RADIO, ultimul album Journey. Schön şi Cain s-au alăturat în 1988 grupului lui John Waite, Bad English.

Trial By Fire (1996), Time Cubed (1992), Time 3 (1992), Greatest Hits (1988), Raised On Radio (1986), Dream After Dream (1985), Frontiers (1983), Escape (1981), Captured (1981), Departure (1980), Evolution (1979), în The Begining (1979), Infinity (1978), Next (1977), Look Into The Future (1976), Journey (1975)

Joy Division

Grup înfiinţat în 1978, în Manchester, cunoscut iniţial sub numele de Warsaw, alcătuit din Ian Curtis (n. iulie 1956, în Macclesfield, Cheshire, Anglia, d. 18 mai 1980; vocals), Bernard Dicken/ Albrecht (n. 4 ianuarie 1956, în Salford, Manchester, Anglia; guiţar, vocals), Peter Hook (n. 13 februarie 1956, Manchester, Anglia; bass) şi Steven Morris (n. 28 octombrie 1957, în Macclesfield, Cheshire, Anglia; drums). După înregistrarea EP-ului AN IDEAL FOR LIVING, au semnat cu Factory Records, la care au debutat cu UNKNOWN PLEASURES, album urmat de numeroase concerte. În 1979, crizele de epilepsie ale lui Curtis au început să fie din ce în ce mai dese, ele apărând de multe ori chiar în timpul concertelor. La 18 mai 1980 a fost găsit spânzurat, iar verdictul a fost: sinucidere. S-a găsit şi un bilet pe care scria: „At this moment I wish I were dead. I just can't cope anymore" („În acest moment aş dori să fiu mort. Pur şi simplu nu mai pot face faţă").

În 1980 a apărut postum single-ul *Love Will Te-ar Us Apart*, în interpretarea lui Curtis, de pe albumul CLOSER, care mai cuprinde piese ca *Isolation* şi *Twenty-Four Hours.* În anul următor a apărut dublul album STILL, o colecţie de materiale nepublicate. La câteva luni de la moartea lui Ian Curtis, cei rămaşi au pornit din nou la drum, făcându-se

cunoscuţi sub numele de New Order.

Permanent: The Best Of Joy Division (1995), Substance 1977 – 1980 (1988), Still (1981), Closer (1980), The Peel Sessions (1979), Unknown Pleasures (1979)

Judas Priest

Grup rock înfiinţat în 1970, în Birmingham, Anglia, de chitaristul K.K. Downing (n. Kenneth Downing) şi basistul Ian Hill. Primul lor concert a avut loc un an mai târziu, în Essington, în formula: Alan Atkins (vocals) şi John Ellis (drums). După alte câteva concerte, la tobe a fost cooptat Alan Moore, înlocuit la sfârşitul anului 1971 de Chris Campbell. În 1972, trupa a făcut o serie de turnee, după care, în 1973, Atkins (care botezase grupul după fosta sa trupă, cu acelaşi nume) şi Campbell au părăsit Judas Priest. În locul lor au venit Rob Halford (vocals) şi John Hinch (drums), foşti componenţi ai grupului Hiroshima. Au urmat noi concerte în Marea Britanie, iar apoi în Germania şi Olanda. Întorşi acasă, au semnat cu o casă de discuri britanică independentă, Gull, şi l-au cooptat pe chitaristul Glenn Tipton. Primul lor album, ROCKA ROLLA, a trecut neobservat. În 1975 grupul a apărut la Reading Festival, după care Hinch a plecat, fiind înlocuit de Alan Moore, care revenise. SAD WINGS OF DESTINY a fost produs chiar de membrii grupului şi, în ciuda faptului că a fost bine primit, situaţia lor financiară a rămas dezastruoasă. Au fost salvaţi însă de CBS, care le-a oferit un contract internaţional. A urmat SÂN AFTER SÂN, realizat cu Simon Philips în locul lui Moore, care plecase din nou. Primul lor tuneu în SUA l-au făcut însă cu Les Binks la tobe, care mai apare şi pe următorul album, STAINED CLASS. Acesta a fost cel care a lansat Judas Priest pe plan internaţional şi a dat naştere aşa-zisei mişcări „new wave of British heavy-metal”. Apoi, KILLING MACHINE a generat primul lor hit single, *Take On The World.* UNLEASHED ÎN THE EAST (disc de platină) a apărut în urma unui turneu în Japonia din 1979, an în care Les Binks a fost înlocuit la tobe de Dave Holland de la Trapeze.

După turnee alături de grupurile Kiss şi AC/DC, popularitatea grupului a început să crească din ce în ce mai mult. BRITISH STEEL, un alt disc de platină, a intrat pe poziţia a treia în topurile britanice, generând hit single-uri ca *Breaking The Law* şi *Living After Midnight.* După participarea în 1980 la festivalul de la Castle Donington, „Monsters of Rock", au înregistrat POINT OF ENTRY, urmat de turnee britanice şi americane. SCREAMING FOR VENGEANCE a avut un succes deosebit de mare, iar hit single-ul *You've Got Another Thing Comin'* a fost urmat de un alt turneu în SUA, unde albumul lor a devenit disc de platină. Acelaşi succes l-a avut şi DEFENDERS OF THE FAITH, însă TURBO nu a fost la fel de bine primit, deşi s-a vândut destul de bine. După RAM IT DOWN, Dave Holland a fost înlocuit de Scott Travis, care a înregistrat alături de Judas Priest PAINKILLER. În 1992 au fost daţi în judecată de părinţii unui fan din Nevada, care pretindeau că fiul lor s-a sinucis din cauza pieselor de pe albumul STAINED CLASS. Au fost găsiţi nevinovaţi în 1993. La puţin timp, Rob Halford a înfiinţat propriul lui grup, Fight, părăsind Judas Priest.

Metal Works '73-'93 (1993), Beyond Metal (1992), Trouble Shooter (1992), Painkiller (1990), Collection (1989), The Greatest Hits (1988), Ram It Down (1988), Priest... Live! (1987), Turbo (1986), Defenders Of The Faith (1983), Greatest Original Hits (1983), Screaming For Vengeance (1982), Point Of Entry (1981), British Steel (1980), Box Set (1980), Hero, Hero (1979), Hell Bent For Leather (1979), Unleashed în The East (1979), Best Of (1978), Killing Machine (1978), Stained Class (1978), Sin After Sin (1977), Sad Wings Of Destiny (1975), Rocka Rolla (1974).

K

Kansas

Grup rock american înfiinţat în 1972, după ce Dave Hope (n.1951, Kansas, SUA; bass) şi Phil Ehart (n. 1951, Kansas, SUA; drums/percussion) au schimbat numele grupului lor, White Clover în Kansas, cooptându-i pe Kerry

Livgren (n. 18 septembrie 1949, Kansas, SUA; guiţar/vocals), Robby Steinhardt (n. 1951, Michigan, SUA; violin/strings/vocals), Steve Walsh (n. 1951, St. Joseph, Missouri, SUA; keyboards/vocals) şi Richard Williams (n. 1951, Kansas, SUA; guiţars). Au debutat în 1974, cu un album purtând numele trupei, urmat de încă două albume, care au devenit discuri de aur. În 1977 au renunţat la rockul progresiv, influenţat de grupuri precum Genesis şi Yes, şi s-au îndreptat către un stil mai comercial. La 27 iunie 1978 au participat la o ceremonie care a avut loc la Madison Square Garden din New York, în cadrul căreia organizaţia UNICEF i-a numit Deputy Ambassadors of Goodwill.

La începutul anilor '80, Walsh, nemulţumit de direcţia comercială a trupei, a plecat, realizând însă SCHEMEI DREAMER, cu câţiva dintre membrii Kansas. A fost înlocuit cu John Elefante (n. 1958, Levittown, New York, SUA; keyboards/ vocals), care este autorul a patru piese de pe următorul lor album, VINYL CONFESSIONS. După alte două albume foarte slabe, în 1983 trupa s-a desfiinţat. În octombrie 1986, Walsh, Ehart şi Williams au reînfiinţat Kansas, cu Steve Morse (guiţar) şi Billy Greer (bass). Au înregistrat albumul POWER, urmat de iN THE SPIRIT OF THINGS şi altele.

House Of Fire (1998), Always Never The Same (1998), Freaks Of Nature (1995), The Kansas Boxed Set (1994), Live at the Whiskey (1992), în The Spirit Of Things (1988), Power (1986), The Best Of (1984), Drastic Measures (1983), Vinyl Confessions (1982), Audio Visions (1980), Monolith (1979), Two For The Show (1978), Point Of Know Return (1977), Leftoverture (1976), Masque (1975), Song For America (1975), Kansas (1974)

Kenny G

Născut Kenneth Gorelick, în 1959, în Seattle, Washington, SUA. A învăţat să cânte la saxofon de mic copil, iar în 1974 a făcut un turneu în

Europa cu The Franklin High School Band. Doi ani mai târziu a cântat cu trupa lui Barry White, Love

Unlimited Orchestra, din Seattle, după care a urmat Universitatea din Washington, secţia contabilitate. Prima sa înregistrare a fost cu o trupă locală de funk, Cold, Bold & Together. A mai acompaniat apoi o serie de artişti în concertele din Seattle. După absolvirea facultăţii, a cântat cu grupul jaz-rock Jeff Lorber Fusion, înregistrând la Arista Records, care în 1981 i-a oferit un contract solo. Cel mai de succes album al său a fost DUOTONES, care include *Songhird,* un hit Top 10 din 1987. A mai colaborat la albumele unor cântăreţi ca Whitney Houston, Natalie Cole şi Aretha Franklin. Pe albumul său din 1988, SILHOUETTE, l-a avut ca invitat pe Smokey Robinson, care a cântat *We've Saved The Best Till Last.* LP-ul s-a vândut, ca şi predecesorul lui, în milioane de exemplare în întreaga lume. A urmat un alt album de succes, BREATHLESS, Kenny G devenind saxofonistul preferat al preşedintelui Bill Clinton. Albumul său din 1994, MIRACLES: THE HOLIDAY ALBUM, a intrat pe primul loc în topurile americane, retrezind interesul pentru BREATHLESS, care se vânduse până în 1995 în peste 7 milioane de copii, numai în Statele Unite.

Classics in the Key of G (1999), The Moment (1996), Miracles: The Holiday Album (1994), Breathless (1992), Kenny G Box Set (1991), Live (1989), Silhouette (1988), Duotones (1986), Gravity (1985), G Force (1983), Kenny G (1982)

Nik Kershaw

Născut Nicolas David Kershaw, la 1 martie 1958, în Bristol, Somerset, Anglia, fiul unui flautist şi al unei cântăreţe de operă, Kershaw a învăţat să cânte la chitară în 1974, repetând cu o trupă şcolară, Half Pint Hogg, variante cover după piese Deep Purple. După părăsirea şcolii, în 1976, a lucrat la Departamentul Forţelor de Muncă, cântând în timpul liber cu trupa jaz-funk Fusion, din care făceau parte Reg Webb (keyboards), Ken Elson (bass) şi Alan Clarke (drums). Au semnat cu Plastic Fantastic Records, iar apoi cu Telephone Records, realizând un single şi un LP intitulat TILL I HEAR FROM

YOU, care conţine şi piesa *Human Racing*, pe care Kershaw a reînregistrat-o mai târziu solo. După destrămarea Fusion, managerul Micky Modern l-a ajutat pe Nik să semneze cu MCA Records. A debutat în 1983 cu *I Won't Let The Sun Go Down On Me,* care a intrat în topurile britanice, la fel ca *Wouldn't It Be Good.* Au urmat noi şi noi hituri şi turnee, cu trupa sa de acompaniament The Krew, din care fac parte Dennis Smith, Keiffer Airey (fratele lui Don Airey), Tim Moore, Mark Price şi soţia lui Kershaw, Sheri. Primele două albume ale sale i-a avut ca invitaţi pe Don Snow (ex-Squeeze, Sinceroes) şi Mark King, de la Level 42. În 1985, Elton John l-a solicitat să cânte la chitară la single-ul său, *Nikita.* După cel de-al treilea album, intrările lui Nik în topuri au devenit din ce în ce mai rare, cariera sa intrând în declin. Kershaw s-a decis să rămână în spatele scenei, rezumându-se la munca de compozitor, şi realizând hituri pentru alţi artişti, cum ar fi Chesney Hawkes, pentru care a scris *The One And Only.*

15 Minutes (1999), Anthology (1995), Best Of (1994), Wouldn't It Be Good (1994), The Works (1990), Radio Musicola (1986), The Riddle (1984), Human Racing (1983)

Chaka Khan

Născută Yvette Marie Stevens, la 23 martie 1953, în Great Lakes Naval Training Station, Illinois, SUA, Chaka Khan a început să cânte cu o serie de trupe de club din Chicago, printre care Lyfe, Lock And Chains şi Baby Huey And The Babysitters. A devenit cunoscută cu Ask Rufus, în care mai târziu a înlocuit-o pe cântăreaţa Paulette McWilliams, grupul scurtându-şi numele în Rufus şi realizând o serie de single-uri funk. În 1978 a început să cânte solo. Piesa *I'm Every Woman* a intrat în fruntea clasamentelor americane R & B, fiind urmată de hituri ca *What Cha' Gonna Do For Me* (1981) şi *Got To Be There* (1982). În 1994 a realizat *I Feel For You,* piesă number 2 în SUA şi number 1 în Marea Britanie, care i-a adus recunoaşterea pe plan internaţional. Piesa a fost compusă de Prince. Datorită acesteia, Chaka Khan a câştigat un premiu Grammy pentru Best R & B Female Performance.

Cântăreaţa a continuat cu o serie de noi hituri, ca *This Is My Night* şi *Eye To Eye,* iar un remix după *I'm Every Woman* a intrat în 1989 în Top 10 din Marea Britanie. De pe albumul din 1992, THE WOMAN I AM, s-au remarcat *Love You All My Life*, care a intrat în Top 20, şi *Everything Changes.* Cântăreaţa a colaborat cu diverşi artişti, ca David Bowie şi Robert Palmer, şi a cântat în duet cu Steve Winwood, la hitul acestuia, *Higher Love*.

Come To My House (1998), Epiphany: The Best Of, Vol.1 (1996), The Woman I Am (1992), Life Is A Dance-The Remix Project (1989), C.K. (1988), Destiny (1986), I Feel For You (1984), Chaka

Khan (1982), What Cha' Gonna Do For Me (1981), Naughty (1980), Chaka (1979)

Killing Joke

Grup britanic înfiinţat de Jaz Coleman (n. Jeremy Coleman, Cheltenham, Anglia; vocals, keyboards) şi Paul Ferguson, cu Geordie (n. K. Walker, Newcastle, în Anglia; guiţar) şi Youth (n. Martin Glover Youth, 27 decembrie 1960, în Africa; bass). Trupa a apărut pentru prima oară pe scenă în 1977, la Vortex, alături de grupul punk The Rage. Primul lor album a fost înregistrat cu bani împrumutaţi şi se numeşte TURN TO RED. A urmat o înregistrare pentru DJ-ul John Peel, de la BBC Radio One, iar apoi, via Island Record, trupa a reuşit să pună pe picioare primul ei label, Malicious Damage, la care a realizat single-ul *Wardance/Psyche* în 1980. Au urmat o serie de single-uri şi apariţii live, alături de Joy Division, după care au negociat un contract cu EG Records, care le-a permis să păstreze numele de Malicious Damage pentru albumele lor. După realizarea primului LP, trupei i-a fost interzis să cânte într-un concert din Glasgow, datorită afişelor care îl reprezentau pe Papa Pius dând binecuvântarea pentru două coloane de Brown Shirts ale lui Hitler. După cel de-al treilea album, Coleman, care era fascinat de ştiinţele oculte, a început să fie convins de iminenţa sfârşitului lumii şi a plecat în Irlanda, fiind urmat mai târziu de Youth. Când acesta din urmă s-a întors, a lucrat cu Ferguson la un

nou proiect: Brilliant. A urmat plecarea lui Ferguson în Islanda, unde l-a luat cu el şi pe basistul Paul Raven (ex-Neon Hearts). Brilliant a continuat cu Youth, ca singur membru original. The Killing Joke au mai realizat apoi NIGHT TIME, iar în 1990 EXTREMITIES, DIRT AND VARIOUS REPRESSED EMOTIONS, pe care a debutat Martin Atkins (expil; drums). În acelaşi an, trupa s-a destrămat pentru a doua oară.

Ceva mai târziu însă, Coleman a revitalizat grupul. Albumul PANDEMONIUM, apărut în 1994, a fost realizat împreună cu Youth şi Geordie, plus noul venit, Geoff Dugmore (drums). Piesa *Exorcism* a fost înregistrată în Camera Regilor din Marea Piramidă din Cairo. Albumul s-a dovedit un succes, ceea ce le-a dat motive să continue.

Democracy (1996), Wilful Days (1995), Pandemonium (1994), Laugh? I Nearly Bought One! (1992), Extremities, Din & Other Repressed Emotions (1990), Brighter Than A Thousand Suns (1986), Outside The Gate (1986), Night Time (1985), Fire Dances (1983), Revelations (1982), What's This For...! (1981), Killing Joke (1980)

King Crimson

Grup rock înfiinţat la începutul anului 1969, de Robert Fripp (n. 1946, în Wimbourne, Dorset, Anglia; guiţar) şi Mike Giles (n. 1 martie 1942, în Bournemouth, Dorset, Anglia; drums), alături de Ian McDonald (n. 25 iunie 1946, în Londra, Anglia; keyboards) şi Greg Lake (n. 10 noiembrie 1948, Bournemouth, Dorset, Anglia; vocals, bass). Grupul a debutat cu ÎN THE COURT OF THE CRIMSON KING, urmat de iN THE WAKE OF POSEIDON. Apoi McDonald şi Giles au plecat pentru a cânta în duet, iar Greg Lake a înfiinţat Emerson, Lake And Palmer. Deşi a fost invitat să intre în Yes, Fripp a completat albumul cu Gordon Haskell (n. 27 aprilie 1946, în Bournemouth, Dorset, Anglia; bass, vocals), Mel Collins (saxophone) şi Andy McCullough (drums). După terminarea înregistrărilor, Andy şi Haskell au plecat. Au fost înlocuiţi de Boz Burrell (bass) şi Ian Wallace (drums), iar grupul a efectuat un turneu. În aceeaşi formulă au înregistrat

ISLANDS şi EARThBOUND, după care, în 1972, Collins, Wallace şi Burrell au plecat şi ei. Fripp i-a cooptat atunci pe John Wetton (n. 12 iunie 1950, în Derby, Anglia; bass, vocals), Bill Bruford (drums), Jamie Muir (percussion) şi David Cross (n. 23 aprilie 1949, în Plymouth, Devon, Anglia; violin). A urmat LARK'S TONGUE'S ÎN ASPIC. În 1975, rămăseseră doar Fripp, Wetton şi Bruford, care au realizat albumul RED, după care Fripp s-a concentrat asupra carierei solo, renunţând şi el la grup.

În 1981, chitaristul a refăcut King Crimson, alături de Bruford, Tony Levin (bass) şi Adrian Belew (guiţar), realizând DISCIPLINE, BEAT şi THREE OF A PERFECT PAIR, după care a înfiinţat The League Of Gentlemen.

Epitaph (1997), Thrak (1995), The First Three (1994), Vroom (1994), The Concise King Crimson (1993), The Great Deceiver (Live 1973 – 1974) (1992), The Abbreviated King Crimson: Heartbeat (1991), Frame By Frame The Essential King Crimson (1991), The Compact King Crimson (1989), Beat (1984), Three Of A *Perfect Pair (1984), Discipline (1981), Red (1975), Starless And Bible Black (1974), Lark's Tongue's în Aspic (1973), Islands (1972), Lizard (1971), în The Wake Of Poseidon (1970), în The Court Of The Crimson King (1969)*

King Diamond

Grup rock înfiinţat în 1985, după destrămarea grupului Mercyful Fate, din care făceau parte King Diamond (vocals), Michael Denner (guiţar) şi Timi Hansen (bass). Alături de ei au cântat de-a lungul timpului numeroşi muzicieni, dar cea mai fericită şi de lungă durată componenţă a fost: Andy LaRocque (guiţar, înlocuit de Mikael Moon), Pete Blakk (guiţar), Hal Patino (bass), Snowey Shaw (drums) şi, bineînţeles, King Diamond. Cariera grupului s-a încheiat în 1991, după dezamăgitorul THE EYE, Diamond revitalizând Mercyful Fate, în 1993. Doi ani mai târziu a reînfiinţat King Diamond, cu La Rocque, Herbie Simonsen (guiţar), Chris Estes (bass) şi Darrin Anthony (drums).

Voodoo (1998), Graveyard (1996), The Spiders

Lullabye (1995), Dangerous Meeting (1992), în Concert 1987 – Abigail (1991), The Eye (1990), Conspiracy (1989), The Dark Sides (1988), Them (1988), The Dark Sides (1988), Abigail (1987), Fatal Portrait (1986)

King's X

Grup numit iniţial The Edge, înfiinţat în anii '80, în componenţa: Doug Pinnick (bass, vocals), Ty Tabor (guiţar) şi Jerry Gaskell (drums). În 1985 au fost luaţi sub aripa ocrotitoare a lui Sam Tylor, producătorul video al grupului ZZ Top, iar datorită acestuia şi-au schimbat stilul, compunând materiale proprii (până atunci cântaseră doar piese cover). S-au reintitulat Kings X. După o serie de înregistrări demo respinse de casele de discuri, au reuşit în sfârşit să semneze cu Megaforce label. În 1988 au realizat albumul OUT OF THE SILENT PLANET, foarte apreciat şi bine primit. GRETCHEN GOES TO NEBRASKA a fost un succes şi mai mare, iar FAITH, HOPE, LOVE, apărut în 1990, i-a clasat pe primele locuri în ierarhia trupelor rock.

Tape Head (1998), Ear Candy (1996), Dogman (1994), King's X (1992), Faith, Hope, Love (1990), Gretchen Goes To Nebraska (1989), Out Of The Silent Planet (1988)

B.B. King

Născut Riley B. King, la 16 septembrie 1925, în Indianola, Mississippi, SUA, King a lucrat în copilărie pe o plantaţie şi a cântat în trupe gospel de amatori. La 16 ani cânta blues la chitară pe străzi. În 1948 a plecat în Memphis, unde a lucrat la radiourile KWEM, iar apoi cu WDIA, ca prezentator şi DJ. A fost cunoscut sub numele de The Beale Street Blues Boy, apoi Blues Boy King şi în cele din urmă B.B. King. A început să cânte cu o trupă de acompaniament, făcând şi diverse înregistrări. În 1949 a semnat cu Bullet Records, iar în următorii 10 ani a înregistrat la Modern Records. În 1952 avusese deja un number 1 în topul R & B, Billboard, cu *Three O'Clock Blues.* Anii '50 i-a petrecut efectuând o serie de turnee, cu o trupă compusă din 13 membri, după care a pus pe

picioare propria casă de discuri, Blues Boy's Kingdom, dar fără succes. În 1960, King s-a mutat la ABC, însă nu după mult timp, cariera sa a intrat în declin. În 1968, King a cântat la Fillmore West, cu Johnny Winter şi Mike Bloomfield, iar un an mai târziu a vizitat pentru prima dată Europa. În 1970, a făcut prima sa înregistrare cu muzicieni rock, pe un disc produs de Leon Russell. Cariera sa a continuat cu o serie de reclame, muzică de film, muzică pentru show-uri TV, colaborări cu diverse trupe (de exemplu cu U2, la piesa din 1989 *When Love Comes To Town*). A fost recompensat cu numeroase premii şi titluri (cum ar fi cel de doctor în muzică, acordat de Universitatea Yale), a cântat pentru preşedinţi, regi şi alţi lideri mondiali.

Din anii '70, „The King Of The Blues", cum a fost el supranumit, n-a mai avut însă niciun succes de top. A mai făcut înregistrări cu Alexis Korner, Steve Winwood şi Ringo Starr, apoi cu grupul Crusaders. A fost plănuit chiar şi un album cu John Lee Hooker.

Blues On The Bayou (1998), Heart & Soul: A Collection Of Blues Ballads (1995), Blues Summit (1993), My Sweet Little Angel (1993), King Of The Blues (1992), Best Of, Vol. 1 (1991), The Fabulous B.B. King (1991), Live At The Apollo (1991), There Is Always One More Time (1991), Live At San Quentin (1990), There Must Be A Better World Somewhere (1990), Got My Mojo Working (1989), King Of The Blues: 1989 (1989), Do The Boogie! (1988), Spotlight On Lucille (1986), Why I Sing The Blues (1985), Six Silver Strings (1985), Blues 'N' Jazz (1983), Love Me Tender (1982), Now Appearing At Ole Miss (1980), Midnight Believer (1978), Lucille Talks Back (1975), Back în The Alley: The Classic Blues Of B.B. King (1973), Best Of B.B. King (1973), Guess Who (1972), B.B. King în London (1971), Live în Cook County Jail (1971), To Know You Is To Love You (1971), Completely Well (1970), Indianola Mississippi Seeds (1970), Live And Well (1969), The Electric B.B. King – His Best (1968).

Great Moments With B.B. King (1968), Lucille

(1968), Blues Is King (1967), Live At The Regal/ Live At Cook County Jail (1964), Live At The Regal: A Classic Revisited (1964)

Ben E. King

Născut Benjamin Earl Nelson, la 28 septembrie 1938, în Henderson, North Carolina, SUA, King a cântat încă din liceu cu o trupă doo-wop, The Four B's. A făcut parte apoi din Five Crowns, devenit în 1959, The Drifters. King era solist şi compunea ocazional (vezi *There Goes My Baby* şi *Save The Last Dance For Me).* În 1960 a părăsit grupul şi a înregistrat single-ul *Spanish Harlem* (1961), care a ajuns în Top 10. A continuat cu *Stand By Me* (1961), care a avut un şi mai mare succes, fiind urmată de *Amor* (1961), *Donţ Play That Song (You Lied)* (1962), *I (Who Have Nothing)* şi *I Could Have Danced All Night* (1963).

Seven Letters şi *The Record (Baby I Love You)* au apărut în 1965, iar doi ani mai târziu, *What Is Soul?* Din păcate, succesul lui Ben E. King a luat sfârşit odată cu anii '60, când a părăsit casa de discuri Atlantic. În 1975 a revenit însă asupra acestei decizii şi s-a întors, realizând un hit Top 5, *Supernatural Thing Part 1*. În 1977, o colaborare cu Average White Band a avut ca rezultat albumul BENNY AND US. Celelalte înregistrări, printre care MUSIC TRANCE şi STREET TOUGH, nu s-au mai bucurat de succesul de altă dată. În 1986, *Stand By Me* a fost inclusă în coloana sonoră a filmului cu acelaşi nume şi a redevenit hit internaţional, intrând în Top 10 în SUA şi pe primul loc în topurile britanice.

The Best Of The Ben E. King And The Drifters (1994), Anthology (1993), Best Of (1993), Whals Important To Me (1992), Save The Last Dance For Me (1988), Stand By Me (1988), The Ultimate Collection – Stand By Me (1987), Here Comes The Night (1984), Street Tough (1981), Music Trance (1980), Let Me Live în Your Life (1978), Benny And Us (1977), IHadă Love (1976), Supernatural Thing (1975), Bene. King Story (1975), Begining Of It All (1971), Rough Edges (1970), What Is Soul (1967), Seven Letters (1965), Greatest Hits (1964), Young Boy Blues (1964), Ben E. King

Sings For Soulful Lovers (1962), Don't Play That Song (1962), Spanish Harlem (1961)

The Kinks

Grup britanic înfiinţat în 1963, de Raymond Douglas Davies (n. 21 iunie 1944, în Muswell Hill, Londra, Anglia; vocals, guiţar, piano), cunoscut la început ca The Ravens. Din componenţa lui mai făceau parte fratele lui Ray, Dave Davies (n. 3 februarie 1947, în Muswell Hill, Londra; guiţar, vocals) şi Peter Quaife (n. 31 decembrie 1943, în Tavistock, Devon, Anglia; bass), iar mai târziu Mick Avory (n. 15 februarie 1944, în Londra; drums). Primul lor single, un cover după piesa lui Little Richard, *Long Tall Sally* (1964), nu s-a prea vândut, însă cel de-al treilea, *You Really Got Me*, a fost hit number 1 în Marea Britanie, iar în SUA a ajuns până pe locul 7. A urmat albumul THE KINKS, de asemenea de succes. În 1965 au revenit pe primul loc cu *Tired Of Waiting For You.* În acelaşi an au mai înregistrat *Everybody's Gonna Be Happy, Set Me Free, See My Friend* şi *Till The End Of The Day.* În ciuda compoziţiilor sale sentimentale, Davies era renumit pentru un comportament excentric şi chiar violent. The Kinks în general erau deseori destul de violenţi. În 1965, placidul Mick Avory l-a atacat pe Dave Davies pe scenă, aruncând în el cu diverse componente ale setului său de tobe. Au urmat şi o serie de dispute în instanţă cu managerul grupului, Larry Page, la ale cărui servicii au reuşit până la urmă să renunţe. În urma unui turneu american au fost interzişi timp de patru ani în SUA (mai precis li s-a retras viza de lucru), de către guvernul american, la recomandarea Federaţiei Muzicienilor. Cu toate acestea, grupul a rămas unit, continuând cu piese ca *A Well Respected Man, Sunny Afternoon* (alt number 1 în Marea Britanie), albumele FACE TO FACE şi SOMETHING ELSE, acesta conţinând excelentele *Waterloo Sunset* şi *Death Of A Clown.* În 1968, succesul grupului în Marea Britanie a încetat, în ciuda albumelor THE KINKS ARE THE VILLAGE GREEN PREZERVATION SOCIETY şi ARTHUR OR THE DECLINE AND FALL OF THE BRITISH

EMPIRE, care nu s-au vândut.

În 1968, Pete Quaife, sătul de insuccese, a părăsit grupul, fiind înlocuit de John Dalton. Un an mai târziu grupul a revenit în topurile britanice cu *Lola,* prima lor piesă ajunsă şi în SUA în Top 10. În aceeaşi perioadă a fost cooptat şi John Gosling (keyboards). LOLA VS POWERMAN AND THE MONEYGOROUND PART ONE, un atac la adresa industriei muzicale, a avut de asemenea succes în SUA, unde The Kinks au efectuat apoi numeroase turnee, nemaiapărând aproape deloc în Marea Britanie, deşi studioul lor de înregistrări, Konk, se afla la Londra. În 1971 au semnat cu RCA, adăugând o secţie de brass soundului lor şi înregistrând MUSWELL HILLBILLIES. Davies a devenit apoi dependent de droguri şi a avut probleme conjugale, ceea ce i-a afectat serios munca. În anii '70 au apărut PREZERVATION ACT I, PREZERVATION ACT II, SOAP OPERA şi SCHOOLBOYS ÎN DIZGRACE. În 1976 a plecat John Dalton, chiar după ce grupul semnase cu Arista Records. A fost înlocuit cu Andy Pyle, care a plecat şi el după numai un album, fiind înlocuit cu Dalton, care s-a întors. Albumele SLEEPWALKER (1977) şi MISFITS (1978) au avut parte de o primire excelentă. După un turneu britanic, Dalton a plecat din nou, împreună cu John Gosling. Locul lor a fost luat de Jim Rodford (bass) şi Gordon Edwards; keyboards). Dave Davies a realizat primul lui LP solo în 1980, urmat de cel de-al doilea, lansat chiar înainte de apariţia unui nou album Kinks, în 1981. GIVE THE PEOPLE WHAT THEY WANT a fost un alt succes, devenind disc de aur în America, unde grupul a susţinut concerte întreg anul 1982. În 1983 au realizat *Come Dancing,* urmat de *State Of Confusion* care, ca şi precedentul, a devenit hit, intrând în topurile americane. Înainte de înregistrarea albumului WORD OF MOUTH, Mick Avory a fost concediat şi înlocuit cu Bob Henrit (ex-Argent). LP-ul a fost o dezamăgire din punct de vedere comercial, semnalând începutul declinului The Kinks, care a părăsit casa de discuri Arista, în 1986, mutându-se la MCA Records, pentru distribuţia în SUA şi

la London Records, pentru distribuţia în Marea Britanie. Au urmat THINK VISUAL şi The ROAD. În 1989, Ian Gibbons (keyboards) a părăsit grupul. Un an mai târziu, Kinks au fost incluşi în Rock 'N' Roll Hall of Fame şi au primit premiul Ivor Novello pentru servicii deosebite aduse muzicii britanice. După UK JIVE, în 1991 au semnat cu Columbia Records, la care au debutat cu PHOBIA, un album care nu s-a bucurat de o vânzare foarte bună. Prin urmare, Columbia a renunţat la serviciile grupului, iar TO THE BONE a apărut la o casă de discuri independentă. În 1995, The Kinks a crescut în prestanţă, multe trupe britanice la modă recunoscând influenţa muzicală pe care grupul a avut-o asupra lor. În acelaşi an, Ray Davies şi-a publicat autobiografia, ce poartă titlul X-RAY, exemplu urmat un an mai târziu şi de Dave Davies cu KINK.

Tired Of Waiting For You (1995), To The Bône (1994), Phobia (1993), Lost And Found (1986 – 1989) (1991), The Road, Live (1990), Greatest Hits (1989), U.K. Jive (1989), Come Dancing With The Kinks (1986), Think Visual (1986), Word Of Mouth (1984), State Of

Confusion (1983), Give The People What They Want (1981), One For The Road (1980), Low Budget (1979), Misfits (1978), Sleepwalker (1977), Schoolboys în Dizgrace (1975), Soap Opera (1975), Prezervation: A Play în Two Acts (1974), Everybody's în Showbiz (1972), The Kink Kronikles (1971), Muswell Hillbillies (1971), Lola Versus Powerman & The Moneygoround (1970), Arthur – Or The Decline And Fall Of The British Empire (1969), Village Green Prezervation Society (1968), The Live Kinks (1967), Kinda Kinks (1966), Kinkdom (1965), Kinks-Size (1965), Kinks-Size Kinkdom (1965), You Really Got Me (1964)

Kiss

Grup înfiinţat în 1972, de Paul Stanley (n. Stanley Eisen, 20 ianuarie 1950, în New York, SUA; guiţar, vocals) şi Gene Simmons, (n. Gene Klein, 25 august 1949, în New York, SUA; bass, vocals), alături de Peter Criss (n. Peter Crisscoula, 20 decembrie 1945, în New York, SUA; drums) şi Ace Frehley (n. Paul Frehley, 27 aprilie 1950, în New

York, SUA; lead guiţar, vocals). Cei patru au fost remarcaţi la un concert din 1973 de producătorul Bill Aucoin, care le-a oferit un contract de management, iar la scurt timp au semnat cu Casablanca Records, la care au debutat cu un LP mediocru în februarie 1974. În 1975, ALIVE a generat primul lor hit single: *Rock 'N' Roll All Nite.* Farmecul grupului stătea în apariţiile scenice, măştile desenate pe feţele lor şi garderoba extravagantă devenind o atracţie din ce în ce mai mare. După ALIVE, care a devenit disc de aur, a urmat DESTROYER (disc de platină), care le-a dat primul hit de Top 10 american, *Beth*. Au urrmat ROCK AND ROLL OVER, LOVE GUN (disc de platină) şi ALIVE II.

În 1977, Kiss era cel mai popular grup din SUA. Membrii lui deveniseră personaje de desene animate şi de filme science fiction, precum *Kiss Meet The Phantom Of The Park.* În 1978, fiecare dintre cei patru membri a lansat câte un LP solo, apărute în aceeaşi zi. După albumul DYNASTY din 1979, pe care apare hit single-ul *I Was Made For Lovin' You,* Peter Criss a plecat, fiind înlocuit provizoriu de Anton Fig. care apare pe UNMASKED, după care a fost înlocuit şi acesta de Eric Carr. După MUSIC FROM THE ELDER, din 1983, Frehley a părăsit grupul. Au fost cooptaţi Bob Kulick şi Vincent Csuano (devenit Vinnie Vincent), care apar pe CREATURES OF THE NIGHT, album urmat de LICK IT UP, care conţine primul hit Top 10 Kiss din Marea Britanie şi care a devenit disc de platină. Au continuat cu ANIMALIZE, Vincent fiind apoi înlocuit pentru o scurtă perioadă de Mark St. John (n. Mark Norton), care însă s-a îmbolnăvit şi a trebuit să fie la rândul său schimbat. Astfel s-a produs cooptarea lui Bruce Kulick, care i-a însoţit într-un turneu european şi la înregistrarea albumelor ASYLUM şi CRAZY NIGHTS, ultimul fiind cel care a generat hitul *Crazy, Crazy Nights* din 1987, fiind urmat de alte single-uri hit Top 40 ca *Reason To Live* şi *Turn On The Night.* HOT ÎN THE SHADE include *Forever,* hit number 4 în 1990 în SUA. Eric Carr a murit de cancer în noiembrie 1991, în New York, la numai 41 de ani. În locul lui a venit Eric Singer, iar Kiss a realizat

o versiune cover după piesa Argent, *God Grave Rock 'N' Roll To You*, apărută pe coloana sonoră a filmului *Bill And Ted's Bogus Journey,* plus albumele REVENGE şi ALIVE III. În 1994, la 20 de ani de la apariţia primului lor album, a fost lansat LP-ul tribut KISS MY ASS, la care au colaborat Lenny Kravitz, Stevie Wonder, Garth Brooks, Lemonheads, Faith No More, Dinozaur Jr., Rage Against The Machine şi alţii.

Psycho Circus (1998), Greatest Hits (1997), You Wanted The Best, You Got The Best! (1996), Alive III (1993), Revenge (1992), Hot în The Shade (1989), Smashes, Thrashes And Hits (1988), Crazy Nights (1987), Asylum (1985), Animalize (1984), Lick It Up (1983), Creatures Of The Night (1982), Killers (1982), Music From The Elder (1981), The Best Of The Solo Albums (1981), Unmasked (1980), Dynasty (1979), Double Platinum (1978), Alive II (1977), Love Gun (1977), Destroyer (1976), Rock And Roll Over (1976), The Originals (1976), Alive! (1975), Dressed To Kill (1975), Hotter Than Hell (1974), Kiss (1974)

Kitaro

Născut Masanori Takahashi, la 4 februarie 1953, în Toyohashi, Japonia, Kitaro a învăţat singur să cânte la chitară. După terminarea liceului, a înfiinţat o trupă rock, The Far East Family Band, cântând prin cluburi şi realizând două albume. În 1972 l-a cunoscut pe Klaus Schulze în timpul unei vizite în Europa, fapt ce l-a determinat să-şi construiască primul sintetizator. Primul său album solo, ASTRAL VOYAGE, a apărut în 1978, după care a convins NHK (o companie japoneză de înregistrări) să-i încredinţeze realizarea coloanei sonore a documentarului TV „Silk Road", care a fost difuzat vreme de cinci ani. Muzica compusă pentru acesta a fost editată pe mai multe albume, ceea ce i-a adus recunoaştere naţională şi internaţională. Aceste albume au fost distribuite în Vest de Polydor şi Kuckuck (Line) labels. În 1986 a semnat cu Geffen Records. Un an mai târziu a realizat THE LIGHT OF THE SPIRIT, cu ajutorul mai

multor muzicieni americani, şi a fost nominalizat pentru un premiu Grammy la categoria Best New Age Performance. Tot atunci a întreprins şi primul său turneu nord-american, vânzând peste două milioane de albume numai în SUA. Albumul lui, HEAVEN AND EARTH, a fost compus pentru filmul cu acelaşi nume regizat de Oliver Stone. În 1992 a înregistrat albumul DREAM, pe care apare şi Jon Anderson de la Yes, la voce. A urmat MANDALA, iar în 1995 – AN ENCHANTED EVENING, un album live ce conţine piese apărute pe HEAVEN AND EARTH, SILK ROAD şi MANDALA. Kitaro a folosit la înregistrarea lui instrumente ca toba, chitarele electrice şi flautul tibetan.

Best Of, Vol.1 (1997), Peace On Earth (1996), An Enchanted Evening (1995), Mandala (1994), Dream (1992), Live în America (1991), Kojiki (1990), Ten Years (1988), Best Of (1987), Silk Road I & II (1987), The Light Of The Spirit (1987), Tenku (1986), Toward The West (1986), My Best (1986), Tunhuang (1986), Toward The West (1986), Silver Cloud (1986), Millenia (1985), Silk Road (1985), India (1983), Ki (1981), în Person/Live (1980), Meets The London Simphony (1980), Silk Road Suite (1980), în Person (1980), Oasis (1979), Full Moon Story (1979), Ten Kai Astral Trip (1978), Astral Voyage (1978)

Kool & The Gang

Iniţial, Kool & The Gang au fost un cvartet numit The Jazziacs, compus din Robert Kool Bell (n. 8 octombrie 1950, în Youngstown, Ohio, SUA; bass), Robert Spike' Mickens (n. În Jersey City, New Jersey, SUA; trumpet), Ronald The Captain' Bell, cunoscut apoi sub numele musulman de Amir Bayyan (n. 1 noiembrie 1951, în Youngstown, Ohio, SUA; saxophone/keyboards) şi Dennis D.T. Thomas (n. 9 februarie 1951, în Jersey City, New Jersey, SUA; saxophone). Având domiciliul în Jersey City, au început prin a cânta în deschidere la Pharoah Sanders şi Leone Thomas. În grup au venit apoi Charles Claydes Smith (n. 6 septembrie 1948, în Jersey City, New Jersey, SUA; guiţar) şi Funky George Brown (n. 5 ianuarie 1949,

Jersey City, New Jersey, SUA; drums), iar în 1969 şi-au luat denumirea de Kool And The Gang. La propria casă de discuri au editat o serie de hituri Top 40, începând cu *Funky Stuff* şi continuând cu hituri Top 10 ca *Jungle Boogie* şi *Hollywood Swinging.* În anii '70, popularitatea lor a devenit din ce în ce mai mare. În 1979, în trupă au venit James „J.T". Taylor (n. 16 august 1953, în Laurens, South Carolina, SUA; vocals) şi Earl Toon Jnr. S-au lansat pe plan internaţional cu hituri ca: *Ladies Night* (1979), *Too Hot* (1980) şi cu discul de platină CELEBRATION. Au urmat *Get Down On It* (1981), *Joanna* (1984) şi *Cherish* (1985), care au intrat în Top 5 în Marea Britanie. După plecarea lui Toon, în grup au venit Clifford Adams (trombone) şi Michael Ray (trumpet). În 1988 a plecat şi Taylor, care devenise între timp liderul grupului. Înlocuitorii săi au fost soliştii Skip Martin, Odeen Mais şi Gary Brown, care au debutat pe albumul SWEAT din 1989.

Kool Jazz (1997), State Of Affairs (1996), Celebration: The Best Of Kool & The Gang 1979 – 1987 (1994), The Best Of Kool & The Gang (1969 – 1976) (1993), Unite (1993), Best Of Two Super Acts (1992), Sweat (1989), Greatest Hits & More (1988), Everything's Kool & The Gang (1988), Forever (1986), Emergency (1984), în The Heart (1983), As *One (1982), Kool & The Gang's Past Hits (1981), Something Special (1981), Celebrate (1980), Ladies Night (1979), Everybody's Dancing (1978), The Force (1977), Love & Understanding (1976), Open Sesame (1976), Greatest Hits (1975), Spirit Of The Boogie (1975), Kool Jazz (1974), Wild And Peaceful (1973), Good Times (1973), Music Is The Message (1972), Live At PL's (1971), Live At The Sex Machine (1971), Kool & The Gang (1969)*

Kraftwerk

Grup înfiinţat de Ralf Hutter (n. 1946, Krefeld, Germania; organ) şi Florian Schneider-Esleben (n. 1947, Düsseldorf, Germania; woodwind), cu Klaus Dinger şi Thomas Homann. După realizarea albumului HIGHRAIL, ultimii doi au înfiinţat Neu. După LP-ul înregistrat ca duo: RALF AND FLORIAN, Wolfgang Flur (electronic drums) şi

Klaus Roeder (guiţar/violin/keyboards) au completat formula grupului. S-au făcut remarcaţi cu albumul AUTOBAHN, a cărei piesă titlu, prescurtată în varianta single, a intrat în Top 10 din SUA şi Marea Britanie. În 1975, Roeder a fost înlocuit cu Karl Bartos. Au urmat RADIOACTIVITY, TRANSEUROPE EXPRESS şi THE MAN-MACHINE. La sfârşitul anilor '70 au înfiinţat propriul studio, intitulat Kling Klang. Single-ul *The Model*, de pe albumul COMPUTER WORLD, a fost number 1 în topurile britanice din 1981, fiind urmat de *Showroom Dummies* şi *Tour de France*, ultima piesă apărând şi pe coloana sonoră a filmului Breakdance. După ELECTRIC CAFÉ, în 1990, Flur a fost înlocuit de Fritz Hijbert. LP-ul din 1991, THE MIX, cuprinde cele mai bune piese Kraftwerk. A urmat THE ROBOTS, un alt succes britanic al grupului. Ecouri ale muzicii grupului Kraftwerk pot fi regăsite în compoziţiile Tangerine Dream, Dépêche Mode, David Bowie şi alţii.

The Capitol Years (1994), Robots (1992), Enregistrée Live A L'Olympia (1991), The Mix (1991), Computertour (1991), Electric Café (1986), Techno Pop (1983), Computer World (1981), Elektrokinetik (1981), Man Machine (1978), Trans Europe Express (1977), Pop Lions (1976), Radio-Activity (1975), Eceller 8 (1975), Ralf & Florian (1975), Autobahn (1974), Kraftwerk 2 (1972), Kraftwerk 1 (1971), Model, Showroom Dummies (1971)

Lenny Kravitz

Născut la 26 mai 1964, în New York, SUA, Kravitz (bass, guiţar, drums, vocals) este fiul unui producător de televiziune de origine evreiască şi al unei actriţe născute în Bahamas. A urmat cursurile Beverly Hills High School, unde studiau în acelaşi timp Slash, care a făcut mai târziu parte din grupul Guns N' Roses şi Maria McKee, de la Lone Justice. Interesul său pentru muzică a dus la realizarea în 1987 a unor casete demo, care au alcătuit o versiune timpurie a albumului LET LOVE RULE. A semnat apoi cu Virgin Records, la care a apărut versiunea finală a LP-ului, care a fost foarte bine primit. În 1991 a făcut

aranjamentele pentru piesa lui John Lennon, *Give Peace A Chance,* înregistrată de Peace Choir, plus Yoko Ono şi Sean Lennon. Ultimul a apărut pe albumul lui Kravitz, MAMA SAID, care a generat *It Ain't Over Til It's Over,* un hit number 8 în Marea Britanie. Cel de-al treilea LP al său a avut cel mai mare succes comercial, piese ca *Sugar, Believe, Black Girl* şi mai ales piesa titlu cucerind piaţa internaţională. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu CIRCUS, din 1995, care n-a mai adus nimic nou, deşi *Rock 'N' Roll Is Dead* şi *Can't Give You Off My Mind* au fost hituri. Albumul lui din 1998 s-a vândut însă, până în prima jumătate a anului 1999, în peste 2 milioane de exemplare numai în SUA.

5 (1998), Circus (1995), Are You Gonna Go My Way (1993), Mama Said (1991), Let Love Rule (1989)

Kreator

Grup format în Essen, Germania, în 1984, sub numele de Tormentor, în componen Æa: Mille Petroza (guiţar, vocals), Rob (bass) şi Ventor (drums). După ce şi-au schimbat numele în Kreator, au semnat cu Noise Records, la care au debutat cu ENDLESS PAIN în 1985, album care a dobândit numeroşi fani.

După Pleasure To Kill, Kreator a devenit foarte popular, mai ales în Europa. După ce au angajat, pe rând, mai mulţi chitarişti, s-au stabilit la Frank Blackfire' Gosdzik (fost membru Sodom).

În 1994, împreună cu Petrozza, Andreas Herz (bass) şi Jürgen Jüille' Reil (drums), au plecat într-un turneu în America de Sud, în deschidere cântând la concerte cu trupa Sick Of It All.

În anul următor au semnat un nou contract cu Gun Records. Herz a fost înlocuit cu Christian Giesler, iar Reil cu Joe Canglosi (ex-Whiplash). Un nou album, CAUSE FOR CONFLICT, a apărut în 1995, urmat în 1996 de SCENARIOS OF VIOLENCE.

Endorama (1999), Puteast (1997), Scenarios Of Violence (1996), Cause For Conflict (1995), Renewal (1992), Coma Of Souls (1990), Extreme Aggression (1989),

Out Of The Dark... Into The Light (1988), Terrible Certainty (1987), Pleasure to Kill (1986), Endless Pain (1985)

Kris Kristofferson

Născut la 22 iunie 1936, în Brownsville, Texas SUA, Kristofferson (guiţar, vocal) a studiat la Oxford University, iar în 1958 a cântat pentru impresarul Larry Parnes sub numele de Kris Carson. Vreme de cinci ani a cântat la bazele armatei americane din Germania. După părăsirea armatei, în 1965, a început să compună. Ca să-şi câştige existen Æa, a lucrat ca îngrijitor la studiourile CBS din Nashville, până când Jerry Lee Lewis a înregistrat piesa lui: *Once More With Feeling*. Johnny Cash a cântat piese ale lui Kristofferson şi l-a convins pe Roger Miller să înregistreze *Me And Bobby McGee* (compusă împreună cu Fred Foster) în 1969, piesă care avea să devină mai întâi un hit country iar apoi unul rock, în interpretarea lui Janis Joplin şi Grateful Dead. A urmat *Sunday Morning Coming Down,* înregistrată de Cash, iar în 1970, Kristofferson a apărut la festivalul pop din Isle of Wight. Sammi Smith a intrat în topuri în acea perioadă cu piesa lui, *Help Me Make It Through The Night*, care a fost mai târziu un mare succes pentru Gladys Knight, acesta având şi o versiune cover după compoziţia *For The Good Times,* iar *One Day At A Time* a fost number 1 în Marea Britanie pentru Lena Martell, în 1979. Hiturile înregistrate chiar de Kristofferson au fost *Loving Her Was Easier* şi *Why Me,* o baladă cântată adesea în concert de Elvis Presley. În 1973, s-a căsătorit cu solista Rita Coolidge, înregistrând cu ea trei albume, până la divorţul lor, care a avut loc 6 ani mai târziu.

Debutul lui cinematografic a fost într-un rol din filmul *Cisco Pike* (1971), după care a apărut alături de Bob Dylan în *Pat Garrett And Billy The Kid,* şi alături de Barbra Streisand într-un remake din 1976 după filmul *A Star Is Born.* S-a întors apoi la stilul country cu THE WINING HAND, care cuprinde duete cu Brenda Lee, Dolly Parton şi Willie Nelson. În 1985 a apărut albumul HIGHWAY MEN,

avându-i ca invitaţi pe Nelson, Cash şi Waylon Jennings. Alături de Kristofferson, cei trei au cântat sub numele de The Highwaymen, realizând un nou album în 1991. Kris a mai jucat în filmul de televiziune *Amerika* (1987), a înregistrat un LP cu tentă politică, THIRD WORLD WARRIOR, a apărut la Bob Dylan Tribute Concert din 1992 şi a continuat să compună, deşi piesele sale nu s-au mai bucurat de succesul celor din anii '70.

Shake Hands With The Devil (1995), A Moment Of Forever (1995), Live At The Philharmonic (1992), Repossessed (1986), Wining Hand (1983), To The Bône (1981), Natural Act (1979), Mr. Shake Hands With The Devil (1979), The Songs Of Kris Kristofferson (1977), Star Is Born (soundtrack, 1977), Easter Island (1977), 3rd World Warrior (1976), Surreal Thing (1976), Who's To Bless And Who's To Blame (1975), Breakaway (1974), Spooky Lady's Sideshow (1974), Full Moon (1973), Jesus Was A Capricorn (1972), Border Love (1972), Me And Bobby McGee (1971), The Silver Tongued Devil And I (1971), Kristofferson (1970), My Songs

Krokus

Trupă rock din Soluthurn, Elveţia, înfiinţată în 1974 de Chris Von Rohr (vocals), Fernando Von Arb (guiţar), Jurg Naegeli (bass), Tommy Kiefer (guiţar) şi Freddy Steady (drums). După ce au renunţat la rockul progresiv pe care l-au cântat timp de doi ani, au început să compună piese hard rock bazate pe formule muzicale simple, iar Von Rohr a trecut la bass în favoarea lui Marc Storace, care a ocupat postul de solist vocal. Naegeli a trecut ocazional la keyboards şi s-a ocupat de suportul tehnic al grupului. Punctul de cotitură în cariera lor a fost albumul METAL RENDEZ-VOUS, realizat în 1980. În acelaşi an au cântat la Reading Festival, unde au fost extrem de bine primiţi de public. HARDWARE şi ONE VICE AT A TIME au intrat în topurile din Marea Britanie. Înainte de albumul HEADHUNTER s-au produs schimbări de componenţă: Mark Storace (lead vocals), Mark Kohler (guiţar) şi Steve Pace (drums) au format noua echipă Krokus, iar LP-ul a

intrat pe locul 25 în topul Billboard. Cel mai mare hit al lor a fost o versiune cover după piesa lui Alice Cooper, *School's Out.* După THE BLITZ, membrii trupei au fost la fiecare album alţii, grupul nemaireuşind să-şi facă apariţia în topuri.

Stayed Awake All Night: Best Of Krokus (1989), Heart Attack (1987), Alive And Screaming (1986), Change Of Address (1985), The Blitz (1984), Headhunter (1983), One Vice At A Time (1982), Pay It în Metal (1982), Hardware (1981), Metal Rendez-vous (1980), Painkiller (1978)

L7

Grup înfiinţat la jumătatea anilor '80, de Doniţa Sparks (n. 8 aprilie 1963, Chicago, Illinois, SUA; guiţar, vocal) şi Suzi Gardner (n. 1 august 1960, Sacramento, California, SUA), împreună cu Jennifer Finch (n. 5 august 1966, Los Angeles, California, SUA; bass, vocals) şi Dee Plakas (n. 9 noiembrie 1960, Chicago, Illinois, SUA; drums). Soundul şi stilul lor a atras atenţia casei de discuri Sub Pop, care a realizat SMELL THE MAGIC, cel de-al doilea album al lor, după L7.

Pretend We're Dead a devenit un mare hit, atât în Europa cât şi în SUA. L7 au dorit, şi au şi reuşit întotdeauna, să şocheze prin apariţii în haine ciudate, păr multicolor, dar şi prin vulgaritate.

Pe de altă parte, L7 au înfiinţat Rock For Choice, o organizaţie feministă proavort.

L7 au mai apărut şi în rolul unei trupe numite Camel Lips, în filmul lui John Waters, *Serial Mom,* după care au înregistrat HUNGRY FOR STINK. Jennifer Finch a părăsit grupul în vara lui

1996 şi a înfiinţat Lyme. A fost înlocuită de Gail Greenwood de la Belly, cu care au înregistrat în

1997 albumul THE BEAUTY PROCESS.

The Beauty Process: Triple Platinium (1997), Hungry For Stink (1994), Bricks Are Heavy (1992), Smell The Magic (1991), L7 (1988)

L.A. Guns

Grup american format în 1987, de Tracii Guns (guiţars) şi Paul Black (vocals), în Los Angeles.

Paul a fost însă repede înlocuit de Phil Lewis (ex-Girl/ Bernie Torme; vocals). În 1988 au semnat cu Polygram Records SUA. Trupa a fost completată cu Mick Cripps (guiţar), Kelly, Nickels (bass) şi Steve Riley (drums, ex-W.A.S.P.). Pe primul lor album, la tobe a cântat Nickey Alexander. Al doilea LP a fost COCKED AND LOADED, după care au înregistrat HOLLYWOOD VAMPIRE, mult mai matur şi diversificat din punct de vedere muzical. L.A. Guns s-a desfiinţat în 1993. Tracii a format Killing Machine, iar Lewis, Filthy Lucre. Dar cum noile lor grupuri nu s-au dovedit prea de succes, L.A. Guns s-a reformat şi au înregistrat VICIOUS CIRCLE, în 1995.

Shrinking Violet (1999), Wasted (1998), Hollywood Rehearsal (1998), American Hardcore (1996), Vicious Circle (1995), Lack Of Charisma (1993), Cuts (EP, 1993), Hollywood Vampire (1991), Cocked And Loaded (1989), L.A. Guns (1988)

K. D. Lang

Născută Kathryn Dawn Lang, 1962, în Alberta, Canada, Lang a învăţat să cânte la pian şi chitară în adolescenţă. Primele sale înregistrări (majoritatea country) au fost făcute la o casă de discuri canadiană, după care a semnat cu Sire Records din SUA. Din trupa sa de acompaniament făceau parte în 1983 Gordon Matthews (guiţar), Ben Mink (violin, mandolin), Mike Creber (piano), John Dymond (bass) şi Michel Pouliot (drums). După o serie de albume, a intrat în topuri cu

Cryin', un duet cu Roy Orbison din 1987, care face parte din coloana sonoră a filmului *Hiding Out.* În anul următor a realizat un alt album country, SHADOWLAND, care i-a avut ca invitaţi pe Jordanaires, Brenda Lee, Kitty Wells, Loretta Lynn şi alţii. LP-ul include piese ca *I Wish I Didn't Love You So* şi compoziţia lui Chris Isaak, *Western Stars.* În 1992 s-a produs detaşarea artistei de stilul country, odată cu apariţia albumului INGENUE. În acelaşi

an şi-a făcut debutul ca actriţă, într-un rol din filmul *Salmonberries.*

Drag (1997), All You Can Eat (1995), Ingenue (1992), Absolute Torch & Swang (1989), Shadowland (1988), Angel With A Lariat (1987), A Truly Western Experience (1983)

Cyndi Lauper

Născută Cynthia Anne Stephanie Lauper, la 22 iulie 1953, in Queens, New York, SUA, Cyndi şi-a început cariera cântând în cluburile din Manhattan. În 1977, după ce l-a cunoscut pe pianistul Johnturi, a început să compună propriile piese. Împreună cu John au înfiinţat Blue Angel, realizând în 1980 un LP cu numele grupului. În 1983, după despărţirea de pianist, a început să lucreze la SHE'S SE UNUSUAL, care a ajuns number 4 în SUA, s-a vândut în milioane de exemplare şi a generat patru hit single-uri: *Girls Just Want To Have Fun, Time After Time* (un US number 1), *She Bop* şi *All Through The Night.* În 1984, revista Billboard a clasat-o pe prima poziţie în Top Female Album Artists şi a primit un premiu Grammy la secţiunea Best New Artist.

Albumul TRUE COLORS n-a mai avut acelaşi succes, deşi piesa titlu a fost number 1 în SUA şi a intrat în Top 20 din Marea Britanie. În 1987 a primit un rol minor în filmul *Vibes*. Trei ani mai târziu a revenit în topuri cu single-ul *I Drove All Night*, de pe albumul A NIGHT TO REMEMBER. A apărut apoi în filmul *Off And Running,* iar în 1993 a realizat HAT FULL OF STARS, împreună cu echipa de compozitori Ron Hyman şi Eric Brazilian.

Sisters Of Avalon (1997), Twelve Deadly Cyns... And Then Some (1994), Hat Full Of Stars (1992), ANight To Remember (1989), True Colors (1986), She's. Se unusual (1983)

Led Zeppelin

Grup rock britanic, înfiinţat în octombrie 1968, de Jimmy Page (n. 9 ianuarie 1944, în Heston, Middlesex, Anglia; guiţar), după destrămarea Yardbirds. John Paul Jones (n. John Baldwin, 31 ianuarie 1946, Londra, Anglia;

bass, keyboards) l-a înlocuit pe Chris Dreja, după care a fost cooptat Robert Plant (n. 26 august 1947, în Birmingham, Anglia), care le-a făcut cunoştinţă cu John Bonham (n. 31 mai 1947, Birmingham, Anglia, d. 25 septembrie 1980; drums), după ce N.J. Wilson a optat să rămână în continuare cu Procol Harum. Cvartetul s-a numit la început 'New Yardbirds', iar la sugestia lui Keith Moon au adoptat numele de Led Zeppelin.

Au semnat destul de repede cu Atlantic Records, apoi au făcut un turneu american (cântând în deschidere la Vanilla Fudge), urmat de albumul LED ZEPPELIN, care conţine piese devenite clasice, cum ar fi*: Communication Breakdown* şi *Dazed And Confused.* La vremea realizării celui de al doilea album, LED ZEPPELIN II, grupul era deja celebru, cântând cu săli pline în concertele susţinute în SUA. *Whole Lotta Love, Livin' Lovin' Maid* şi capodopera lui John Bonham, *Moby Dick*, sunt doar câteva titluri care au făcut din acest album o operă majoră. Au urmat *Thank You* şi *What Is And What Should Never Be,* de pe LED ZEPPELIN III, alături de piese ca *Immigrant Song* şi *Gallow's Pole.*

LED ZEPPELIN IV, cunoscut şi ca Four Symbols', Runes Album' sau Zoso', cuprinde *Stairway To Heaven, When The Levee Breaks, Black Dog, Rock 'N' Roll, The Battle Of Evermore* (la care a contribuit la voce şi Sandy Denny) şi altele.

După HOUSES OF THE HOLY, a urmat un turneu şi un film lansat în 1976, cu titlul The Song Remains The Same. Tot atunci, grupul a întemeiat şi propria casă de discuri, Swan Song.

Dublul album, PHYSICAL GRAFFITI, a fost urmat de concerte în Marea Britanie, însă proiectul unui turneu mondial a fost abandonat în august 1975, când Robert Plant a fost rănit într-un accident de maşină. În perioada de convalescenţă a solistului, grupul a pregătit material pentru un nou LP, care a fost intitulat PRESENCE. În 1977, Led Zeppelin a început din nou să se pregătească pentru un turneu american când, la 26 iulie, s-a anunţat că fiul de

numai 6 ani al lui Robert Plant, Karac, a murit din cauza unei infecţii virale. Pregătirile au fost suspendate, grupul intrând într-o perioadă de inactivitate, care a durat aproape un an. În 1978 a apărut ÎN THROUGH THE OUT DOOR, urmat de două concerte la festivalul de la Knebworth din Marea Britanie şi de un concert european. Pregătirile pentru un turneu american au început din nou când, în septembrie 1980, Bonham a fost găsit mort, în urma unei beţii. La 4 decembrie, Swan Song a anunţat că grupul s-a desfiinţat oficial, deşi a mai editat o colecţie cu materiale de arhivă, CODA. Jones a devenit un producător de succes, Robert Plant şi-a început cariera solo, Page a compus coloana sonoră a filmului *Death Wish 2* şi, după o scurtă reuniune cu Plant şi The Honeydrippers, din 1984, a înfiinţat grupul The Firm, împreună cu Paul Rogers. Trupa Jimmy Page Band a fost următorul său proiect, avându-l în componenţă pe fiul lui John Bonham, Jason, care a mai apărut cu Led Zeppelin la concertul ocazionat de cea de-a 25-a aniversare a casei de discuri Atlantic, din 1988. În 1992 a apărut REMASTERS, iar doi ani mai târziu, Page şi Plant au realizat UNLEDDED.

Boxed Set 2 (1993), The Complete Studio Recordings (1993), Led Zeppelin Remasters (1992), Led Zeppelin (1990), Interview Disc: Story Of The Film (1988), Coda (1982), în Through The Out Door (1979), Presence (1976), The Song Remains The Same (1976), Physical Graffiti (1975), Houses Of The Holy (1973), Led Zeppelin IV (1971), Led Zeppelin III (1970), Led Zeppelin II (1969), Led Zeppelin (1969)

Lemonheads

Grup din Boston, SUA, înfiinţat în 1985 (intitulat iniţial The Whelps) în componenţa: Evan Dando (n. Evan Griffith Dando, 4 martie 1967, Boston, Massachusetts, SUA; vocals, guiţar), Jesse Peretz (bass), Ben Deily (drums). Au debutat cu un EP, LAUGHING ALL THE WAY TO THE CLEANERS, editat de casa de discuri Taang! În 1987, Dando l-a recrutat la tobe pe Doug Trachten, care a apărut pe albumul de debut HATE YOUR FRIENDS. John

Strohm a trecut la tobe pentru următoarea realizare, CREATOR, care cuprinde şi o versiune cover după piesa lui Charles Manson, *Your Home Is Where You're Happy.* La scurt timp, după un concert dezastruos în Cambridge, Massachusetts, grupul s-a dizolvat, însă Dando, încurajat de oferta unui turneu european, a reunit grupul, de data aceasta trecând el la tobe. La chitară a fost cooptat Coorey Loog Brennan. În 1989 a apărut albumul LICK, după care Deily a părăsit grupul. A urmat LOVEY şi plecarea lui Peretz la New York, pentru a se lansa în film şi fotografie. David Ryan (n. 20 octombrie 1964, Fort Wayne, Indiana, SUA; drums) a devenit noul membru al trupei, alături de Ben Daughtry (bass) şi Byron Hoagland (drums; ex-Squirrelbait). Jesse şi David s-au întors însă curând, iar trupa s-a specializat în versiuni cover, cum ar fi *Luka* (a Suzannei Vega), *Different Drum* (a lui Michael Nesimth) şi altele, de pe EP-ul lor, PATIENCE AND PRUDENCE. În 1992, Nic Dalton (n. 6 iulie 1966, Canberra, Australia; bass) şi compozitorul Tom Morgan (ex-Sneeze) au completat formula, realizând albumul IT'S A SHAME ABOUT RAY, la care şi-a adus aportul şi Juliana Hatfield (bass; ex-Blake Babies). Fiind prietena lui Dando, ea a fost subiectul piesei *It's About Time* de pe următorul album Lemmonheads, COME ON FEEL THE LEMONHEADS, la care face şi backup vocals. Printre invitaţi se mai numără şi Belinda Carlisle. Extrem de preocupat de menţinerea compoziţiilor sale la nivelul celor de top, Dando a devenit dependent de droguri, vocea sa fiind extrem de afectată. Cu toate acestea, grupul şi-a continuat activitatea, iar în 1996 a revenit cu un nou LP.

Car Button Cloth (1996), Come On Feel The Lemonheads (1993), My Drug Buddy (1993), Its A Shame About Ray (1992), Lovey (1990), Create Your Friends (1989), Lick (1989), Creator (1988), Hate Your Friends (1987)

John Lennon

Născut la 9 octombrie 1940, în Liverpool, Anglia, d. 8 decembrie 1980, în New York, SUA, emblema grupului

Beatles, John Lennon, şi-a început cariera solo cu UNFINISHED Mu ŞIC NO l-TWO VIRGINS, urmat de UNFINISHED MUSIC NO 2 – LIFE WITH THE LIONS. După *Give Peace A Chance, Cold Turkey* a fost o altă realizare a Plastic Ono Band, compusă din John, soţia sa, Yoko Ono, Eric Clapton, Klaus Voorman şi Alan White (drums). În 1971 a lansat JOHN LENNON – PLASTIC ONO BAND, care a fost considerată cea mai bună operă a sa. Tot atunci a apărut şi single-ul *Power To The People*, iar după mutarea sa la New York, albumul IMAGINE, un number 1 internaţional. Acesta cuprinde printre altele un atac la adresa lui Paul McCartney, *How Do You Sleep?* care a fost foarte comentat de către presă, şi *Jealous Guy*, devenită hit number 1 abia după ce a cântat-o Bryan Ferry, ceva mai târziu. Sentimentele negative ale lui Lennon faţă de politicieni sunt relevate în *Gimme Some Truth*, însă piesa titlu, *Imagine*, *a* fost fără îndoială cea mai bine cotată de pe album. Single-ul de Crăciun, *Happy Christmas (War Is Over*), este un alt cântec nemuritor, reeditat de atunci la fiecare sfârşit de an. În 1972 a apărut SOMETIME ÎN NEW YORK CITY, care conţine o serie de piese politice ca *Luck Of The Irish* şi *Woman Is the Nigger Of The World,* dedicată emancipării femeii. În anul următor, Lennon a luptat împotriva deportării din SUA. În 1973 a realizat MIND GAMES, un album ce subliniază problemele lui cu Yoko. La scurt timp, Lennon a plecat pentru mai multe luni la Los Angeles, unde s-a cufundat în droguri şi alcool. A înregistrat apoi WALLS AND BRIDGES, care conţine printre altele un number 1 în SUA, *Whatever Gets You Through The Night.* În noiembrie 1974 a apărut la ultimul său concert, care a avut loc la Madison Square Garden, împreună cu Elton John. ROCK 'N' ROLL a apărut în anul următor şi include versiuni cover ca *Slippin' And Slidin', Peggy Sue* şi *Stand By Me.* Albumul a fost number 6 de ambele părţi ale Atlanticului. După naşterea fiului său, Sean, John a devenit familist, în timp ce Yoko s-a ocupat de afaceri. Un nou album a apărut abia după cinci ani şi a intrat direct pe primul loc în clasamentele din aproape

toată lumea. La o lună de la lansarea acestuia, John Lennon a fost împuşcat de un fan, în faţa apartamentului său din Manhattan, New York. A murit la puţin timp de la incident, la Roosevelt Hospital.

Lennon (1990), Imagine: John Lennon (1988), The Last Word (1988), Menlove Avenue (1986), Live în New York City (1986), Milk & Honey (1984), Heart Play: Unfinished Dialogue (1983), The John Lennon Collection (1982), Box Set (1981), Double Fantasy (1980), Rock 'N'Roll (1975), Roots (1975), Shaved Fish (1975), Walls And Bridges (1974), Mind Games (1973), Live în New York City (1972), Sometime în New York City (1972), Imagine (1971), John Lennon/Plastic Ono Band (1970), Life With The Lions (1969), Live Peace în Toronto 1969 (1969), Wedding Album (1969), Two Virgins (1968)

Annie Lennox

Născută la 25 decembrie 1954, în Aberdeen, Scoţia, Annie Lennox şi-a început cariera solo cu puţin înainte de dizolvarea grupului Eurythmics. În 1990, după ce a câştigat pentru a patra oară titlul de Best British Female Artist, la Brits Award, a declarat reporterilor că timp de doi ani se va dedica familiei sale. În timp ce era însărcinată, a lucrat însă cu expertul în computere Marius de Vries la piese demo. Înregistrările au fost întrerupte după naşterea fiicei ei, Lola, în decembrie 1990. A debutat apoi cu un LP produs de Steve Lipson (Simple Minds etc.), realizat în Maifair Studios din Londra, cu ajutorul lui Blue Nile şi Jeff Lynne. DIVA a apărut în 1992 şi a ajuns number 1 în Marea Britanie. Trei ani mai târziu a apărut MEDSUA, album ce cuprinde versiuni cover după piesele clasice *Whiter Shade Of Pale, Take*

Me To The River, No More I Love You's, Train în Vain şi *Downtown Lights.*

Medusa (1995), Diva (1992)

Level 42

Grup jaz funk, înfiinţat în 1980, în componenţa: Mark King (n. 20 octombrie 1958, Anglia; bass, vocals), Phil Gould (n. 28 februarie 1957, Anglia; drums), Boon Gould

(n. 4 martie 1955, Anglia; guiţar) şi Mark Lindup (n. 17 martie 1959; keyboards). Au debutat cu single-ul *Love Meeting Love*, iar primul lor LP, LEVEL 42, a intrat în Top 20 în Marea Britanie. A urmat semnarea unui contract cu Polydor, care a editat un album cu piesele mai vechi ale grupului. În 1984 au revenit cu un succes major, *The Sun Goes Down (Living It Up),* ajuns în Top 10. Albumul WORLD MACHINE a fost considerat unul dintre cele mai bune albume ale lor. Între 1985 şi 1987 grupul a intrat în topuri cu *Something About You, Leaving Me Now, Lessons în Love, Running în The Family* şi *It's Over.* Ambele albume, atât RUNNING ÎN THE FAMILY cât şi STARING AT THE SUN, au fost mari succese. În 1987, doar King şi Lindup au mai rămas din componenţa originală a grupului. Formula s-a tot schimbat, iar trupa n-a mai reuşit să atingă succesul de altă dată.

Turn It On (1998), Remixes (1998), Live at Wembley (1996), Forever Now (1995), Guaranteed (1991), Level Best (1989), Staring At The Sun (1988), Running în The Family (1987), Physical Presence Live (1985), A Physical Presence Parts 1 & 2 (1985), World Machine (1985), True Colours (1983), Standing în The Light (1983), Early Tapes (1981), The Pursuit Of Accidents (1982), Strategy (1981), Level 42 (1981)

The Levellers

Grup folk-punk, înfiinţat în Brighton, Sussex, Anglia, în componenţa: Mark Chadwick (lead vocals, guiţar, banjo), Jon Sevink (fiddle), Alan Leveller (vocals, guiţars, mandolin, harmonica), Jeremy Leveller (bass, bouzouki) şi Charlie Heather (drums). În 1989 au realizat primul lor EP, intitulat CARRY ME, la Hag Records. În acelaşi timp au semnat cu o casă de discuri franceză, Musidisc, unde au înregistrat un nou album, după care, în aprilie 1990, chitaristul lor a părăsit grupul. În locul acestuia a fost cooptat englezul Simon Friend. A urmat semnarea unui nou contract, de această dată cu China Records, după care au intrat în topurile britanice din 1991, cu *One Way* şi *Far From Home*. Cel de-al doilea album, LEVELLING THE

LAND, a intrat în UK Top 20, fiind urmat de un turneu de succes în Europa. În mai 1992 au realizat un alt EP: FIFTEEN YEARS, care a ocupat locul 11 în topuri. The Levellers au făcut câteva înregistrări la casa de discuri Elektra, din SUA, acompaniate de turnee americane. În 1993 au cântat din nou în Europa şi au realizat o compilaţie de single-uri şi piese live, SEE NOTHING, HEAR NOTHING, DO SOMETHING. Au început apoi înregistrările pentru un nou LP în studioul lui Peter Gabriel, Real World. Single-ul *Belaruse* a intrat în Top 20 britanic. Popularitatea grupului a devenit din ce în ce mai mare, cu fiecare concert.

Mouth To Mouth (1997), Live: Headlights, White Lines, Black Tar... (1996), Zeitgeist (1996), Levellers (1994), Levelling The Land (1991), A Weapon Called The Word (1990)

Jerry Lee Lewis

Născut la 29 septembrie 1935, în Ferriday, Louisiana, SUA, Lewis a crescut într-o familie foarte religioasă. Primele sale înregistrări le-a făcut în 1954 la „Louisiana Hayride", iar apoi la Sun Records, la care a debutat cu o versiune a piesei lui Ray Price, *Crazy Arms*, urmată de o piesă a lui Roy Hall, *Whole Lotta Shakin' Goin' On,* din 1957, piesă care l-a consacrat. A apărut apoi în filmul *Jamboree* cântând *Great Balls Of Fire,* care a devenit hit de ambele părţi ale Atlanticului. A continuat cu hitul Top10 *Breathless*, compus de Otis Blackwell.

Ultimul său hit din anii '50 a fost piesa titlu a filmului *High School Confidenţial*, care a intrat în Top 20 din 1959. Versiunea sa după piesa lui Ray Charles, *What'd I Say,* a intrat şi ea în Marea Britanie în Top 10 din 1960. Au urmat o serie de turnee, iar în 1963 semnarea unui contract cu Smash Records.

În 1966, Lewis a interpretat rolul lui Iago din musicalul lui Jack Good, *Câtch My Soul,* inspirat de *Othello* a lui Shakespeare. După un deceniu de rock 'n' roll, artistul s-a orientat înspre country, în 1968 reuşind să obţină un succes răsunător. A condus în clasamentele

genului cu piese ca *There Must Be More To Love Than This*, din 1970, *Would You Take Another Chance On Me?*, din 1971, şi *Chantilly Lace*, din 1972. A continuat cu o serie de turnee în care a fost bine primit. Pe plan personal însă, problemele sale cu drogurile şi alcoolul s-au înrăutăţit. În noiembrie 1973, fiul său în vârstă de 19 ani, Jerry Lee Jnr., a murit într-un accident rutier, iar Lewis a trebuit să urmeze diverse tratamente în clinici de dezalcoolizare şi dezintoxicare, ba chiar în clinici pentru boli mintale. Comportamentul său devenise din ce în ce mai ciudat, ajungând chiar să-l împuşte din greşeală pe basistul său. Din fericire, acesta a supravieţuit, dar l-a dat în judecată. În 1976, Lewis a fost arestat din cauza apariţiei sale cu o armă în mână în faţa casei lui Elvis Presley. Cu toate acestea, doi ani mai târziu, a semnat cu Elektra Records, unde a realizat ROCKIN' MY LIFE AWAY şi altele. În 1981 a fost la un pas de moarte din cauza unui ulcer hemoragic. Un an mai târziu era din nou pe picioare şi gata de turnee. În ciuda numeroaselor probleme de sănătate şi în viaţa personală, artistul a realizat o serie de albume de succes, cum ar fi THE SESSION din 1973, la care au colaborat mulţi muzicieni celebri, printre care Peter Frampton şi Rory Gallagher. Lewis s-a numărat printre primii artişti incluşi în Rock 'n' Roll Hall Of Fame', în 1986. În 1989, a apărut filmul biografic *Great Balls Of Fire,* cu Dennis Quaid în rolul principal. În 1990, din cauza impozitelor, s-a mutat, împreună cu cea de-a şasea lui soţie, la Dublin, în Irlanda. Jerry Lee Lewis a rămas, în ciuda tuturor problemelor personale, un mare pianist şi solist, care a influenţat prin muzica sa generaţii de muzicieni.

Silver Eagle Presents Jerry Lee Lewis (1997), Killer Country (1995), Killer Hits (1995), Young Blood (1995), All Killer, No Filler (1993), Rockin' My Life Away (1992), Best Of (1991), Killer: The Mercury Years Volume 1, 2, 3 (1989), Heartbreak (1989), Classic (1989), Rocket 88 (1989), Up Through The Years 1956 – 63 (1988), Rare And Rockin' (1987), Pumpin' Piano Cât (1986), 20 Classic Hits (1986),

Milestones (1985), Ferriday Fireball (1984), The Best Of Vol. 2 (1984), I Am What I Am (1984), 18 Original Sun Greatest Hits (1984), When Two Worlds Collide (1980), Ducts (1979), Back To Back (1978), Whole Lotta Shakin' Goin' On & Others (1978), Country Memories (1977), Nugetts (1977), Golden Hits (1976), Country Class (1976), Boogie Woogie Country Man (1975), Good Rockin' Tonite (1975), Jerry Lee Lewis & His Pumping Piano (1975), Explozive (1974), Rockin' Up A Stone (1974), Southern Roots (1974), The Session (1973), Live At The International (1973), Sometimes A Memory Ain't Enough (1973), Great Balls Of Fire! (1973), Monsters (1971), The „Killer" Rocks On (1972), Rockin' (1972), Taste Of Country (1971), Touching

Home (1971), Best Of (1970), All Country (1969), Country Hits (1969), Another Place Another Time (1969), I'm On Fire (1969), în Demand (1968), Breathless (1967), By Request (1967), Country Hits For City Folks (1965), Live At The Star Club, Hamburg, 1964 (1964), The Greatest Live Show On Earth (1964), The Golden Rock Hits Of Jerry Lee Lewis (1963), Jerry Lee Lewis Vol. 2 (1962), Jerry Lee's Greatest (1961), Jerry Lee Lewis Vol. 1 (1958), Jerry Lee Lewis (1957)

Little Richard

Născut Richard Wayne Penniman, la 5 decembrie 1935, în Macon, Georgia, SUA, Little Richard a început să înregistreze în 1951, în Atlanta, la casa de discuri RCA, realizând opt piese blues împreună cu orchestra lui Billy Wright. În 1953 s-a mutat în Houston, Texas, unde a înregistrat cu Tempo Toppers (vocals) şi The Duces of Rhythm (backing). Printre acestea se numără şi *Ain't That Good News.* Câteva luni mai târziu a înregistrat cu orchestra lui Johnny Otis, dar nicio piesă nu a fost editată. În 1955 a trimis un demo la Specialty Records, care a acceptat să-l primească printre artiştii săi. Prin urmare, producătorul Robert Bumps' Blackwell s-a ocupat de o serie de înregistrări, printre care şi clasica *Tutti Frutti,* care a fost primul lui hit pop şi R & B din SUA. Au urmat

deja celebrele *Long Tall Sally* şi single-ul *Rip It Up/Ready Teddy,* care în 1956 a intrat în topurile britanice. *Long Tall Sally* şi *Tutti Frutti* au apărut apoi în filmul *Don't Knock The Rock*, lucru care l-a ajutat să se facă încă o dată remarcat.

Următorul film şi single a fost *Girl Can't Help It,* urmat *de ştie's Got It,* piese care au intrat în Top 20 britanic. Cariera lui Little Richard a continuat cu hiturile „tranşatlanice" rock 'n' roll: *Lucille, Keep A Knockin'* (care apar în filmul Mr. Rock & Roll) şi *Jenny Jenny,* acompaniate de albumul Top 20 HERE'S LITTLE RICHARD. Pe când se afla în culmea gloriei, în timpul unui turneu australian, artistul a şocat întreaga lume muzicală anunţând retragerea sa din muzică, pentru a studia la un colegiu teologic. În 1958, hitul său *Good Golly Miss Molly*, înregistrat ulterior, i-a păstrat numele în topuri, iar un an mai târziu muzicianul a fost number 2 în topurile britanice, cu o înregistrare din 1956, *Baby Face.* Între anii 1958 şi 1962 Richard a înregistrat numai muzică gospel la casele de discuri Gone, Mercury şi Atlantic. În 1962 a efectuat un turneu în Marea Britanie, după care a colaborat cu

Beatles şi Rolling Stones. Primele sale înregistrări rock din anii '60 au fost făcute la casa de discuri Speciality, iar printre ele se numără hitul de Top 20 britanic, *Bama Lama Bama Loc.* În 1964 a semnat cu Veelay, unde a reînregistrat toate hiturile sale, plus *I Don't Know What You've Got But It's Got Me* (cu Jimi Hendrix la chitară) şi *Without Love*. A urmat colaborarea cu case de discuri ca Modern, din 1965, OKeh, din 1956, şi Brunswick, un an mai târziu. Printre realizările din această perioadă se numără *Poor Dog, Hurry Sundown* şi *Get Down With It* (reluată de Slade în anii '70).

În 1970 a colaborat cu Reprise Records, realizând *Freedom Blues, Greenwood* şi *Mississippi.* Albumele sale s-au vândut destul de slab. A urmat o perindare pe la diverse case de discuri, plus concerte în care îşi cânta vechile piese. În 1976, s-a reîntors la biserică, iar în deceniul următor a predicat de-a lungul Americii. În 1986, Richard

a fost inclus în Rock 'n' Roll Hall of Fame şi a apărut în filmul *Down And Out în Beverly Hills*, a cărui coloană sonoră include piesa *Great Gosh A'Mighty*. A semnat apoi cu WEA Records, realizând albumul LIFETIME FRIEND, care conţine printre altele şi piesa de top *Operator*. Little Richard a colaborat de atunci cu o serie de artişti, a apărut în clipuri video ale lui Hank Williams Jnr., Living Colour, Cinderella şi alţii, în diverse show-uri, numele lui fiind inclus pe o stea desenată în Hollywood Walk of Fame. Mai mult, în oraşul său natal, o stradă îi poartă acum numele.

Greatest Songs (1995), The Georgia Peach (1991), The Specialty Sessions (1989), Box Set (1989), The Formative Years, 1951 – 53 (1989), His Best (1988), Shut Up! A Collection Of Rare Tracks 1951 – 1964 (1988), 20 Greatest Hits (1988), Lucille (1988), 16 Greatest Hits (1987), Lifetime Friend (1986), 18 Greatest Hits (1985), Precious Lord (1985), The Essential Little Richard (1985), Big Hits (1982), Now (1977), 20 Original Hits (1976), Dollars, Dollars & More Dollars (1975), Recorded Live (1974), Rip It Up: Sixteen Crown Jewels By The King Of Rock And Soul (1973), Dollars (1972), King Of Rock N'Roll (1971), The Real Thing (1971), The Second Coming (1971), Little Richard & Roy Orbison (1970), IPS Real (1968), The Explozive Little Richard (1967), Greatest Hits Recorded Live (1967), The Wild & Frantic Little Richard (1965), Sings The Gospel (1964), Coming Home (1964), Little Richard With Sister Rosetta (1963), Sings Spirituals (1963), The Fabulous Little Richard (1959), Grooviest 17 Original Hits! (1959), Well Alright! (1959), Here's Little Richard (1957), Little Richard (1956)

Living Colour

Trupă rock americană înfiinţată în 1984, de Vernon Reid (n. Anglia; guiţar), Muzz Skillings (bass) şi William Calhoun (drums), toţi trei având studiile făcute la colegii muzicale. Curând a venit şi solistul Corey Glover. Prima lor colaborare a fost cu Mick Jagger, de la Rolling Stones, care i-a invitat să apară pe unul dintre albumele sale solo, după care le-a produs două înregistrări demo care le-a asigurat

un contract cu Epic Records. Albumul lor de debut, VIVID, a avut parte de o critică favorabilă şi a devenit hit number 6 în topurile americane. Muzica lor era un amestec de jaz, blues, soul şi hard rock, foarte bine receptată de publicul Cheap Trick, Robert Palmer şi Billy Bragg, artişti pentru care au cântat în deschidere. În 1985, Reid a înfiinţat mişcarea The Black Rock Coalition împotriva jurnalistului Greg Tate. Au urmat piesele *Cult Of Personality* (care include fragmente din discursurile lui John F. Kennedy) şi *Open Letter (To A Landlord).* Reid a colaborat la un album solo al lui Keith Richards, iar împreună cu grupul Living Colour a concertat în turneul Rolling Stones, STEEL WHEELS. Trupa a fost desemnată Best New Band de către mai multe reviste, printre care şi Rolling Stone. În 1991 au lansat TIME'S UP, album la care, în afară de Jagger, şi-a mai adus contribuţia şi Little Richard, care apare pe controversata *Elvis Is Dead.* A urmat un turneu mondial, care i-a consacrat definitiv. În 1993 a apărut STAIN, pe care apare şi Doug Wimbish (bass), care l-a înlocuit în 1992 pe Skillings. Din păcate, după apariţia albumului PRIDE, din 1995, grupul s-a desfiinţat.

Pride (1995), Stain (1993), Biscuits (EP, 1991), Time's Up (1990), Vivid (1988)

LL Cool J

Născut James Todd Smith, la 16 august 1969, în St. Albans, Queens, New York, SUA, LL Cool J, al cărui pseudonim vine de la Ladies Love Cool James', şi-a început cariera încă de la 16 ani, deşi cânta de la nouă, când bunicul său i-a cumpărat primul echipament de DJ. La 13 ani a început să înregistreze casete demo care au primit un răspuns favorabil de la Rick Rubin, de la casa de discuri Def Jam. În 1984 a apărut primul său single, *I Need A Beat,* urmat de *I Just Can't Live Without My Radio*, care apare şi în coloana sonoră a filmului *Krush Groove.* A urmat un turneu american alături de trupe ca Fat Boys, Whodini.

Grandmaster Flash şi Run D.M.C. Cu cea din urmă a colaborat la albumul KING OF ROCK, la *Can You Rock It*

Like This. Run D.M.C. au colaborat şi ei la albumul de debut al lui LL Cool J. Alte single-uri ale artistului sunt: *I'm Bad, Go Cut Creator Go, Jack The Ripper* şi *I Need Love*, care a intrat în Top 10 în Marea Britanie.

Viaţa muzicianului nu a fost nici ea lipsită de incidente: în decembrie 1985, într-un concert din Baltimore, au fost împuşcaţi trei oameni, iar într-un concert de la Cote d'Ivoire, Africa, din cauza unor bătăi între fani, scena a fost devastată. În 1989, solistul David Parker, bodyguard-ul Christopher Tsipouras şi tehnicianul Gary Saunders au fost acuzaţi de violul unei fete de 15 ani.

LL a mai apărut la concertul Farm Aici, a înregistrat cu The Peace Choir şi a lansat programul Cool School Video', menit să încurajeze copiii să urmeze şcoala.

În 1990 a realizat MAMA SAID KNOCK YOU OUT, care a devenit dublu disc de platină, fiind urmat de 14 SHOTS TO THE DOME. A apărut în filme ca *The Hard Way*, în rolul unui poliţist, şi în Toys, interpretând rolul unui militar de carieră.

Phenomenon (1997), All World: Greatest Hits (1996), Mr. Smith (1995), 14 Shots To The Dôme (1993), Mama Said Knock You Out (1990), Walking With A Panther (1989), Bigger And Defer (1987), Radio (1985)

Kenny Loggins

Născut la 7 ianuarie 1948, în Everett, Washington, SUA, Loggins a început să cânte în grupul Loggins & Messina în 1972. În 1977 s-a specializat în balade rock precum *Whenever I Call You Friend,* un hit din 1978, scris în colaborare cu Melissa Manchester şi acompaniat de vocea lui Stevie Nicks. Au urmat *This Is It, What A Fool Believes, Don't Fight It* (1982), care a fost o colaborare cu solistul grupului Journey, Steve Perry. În anii '80, Loggins a compus şi a interpretat o serie de piese apărute pe soundtrackuri. *I'm Alright* a apărut pe coloana sonoră a filmului *Caddyshack*, din 1980, precedând piesa titlu a filmului *Footloose* (1984) şi o serie de piese din *Top Gun* (1986), dintre care cea mai bine vândută a fost *Danger Zone*. A contribuit apoi la muzica filmului *Caddyshack* II,

care include un alt hit single: *Nobody's Fool.* A urmat *Convictions Of The Heart* din 1991 şi altele.

December (1998), The Greatest Hits Of Kenny Loggins (1997), The Unimaginable Life (1997), Return To Pooh Corner (1994), Outside: From The

Redwoods (1993), At His Best (1992), Leap Of Faith (1991), VoxHumana (1985), High Adventure (1982), Alive (1980), Keep The Fire (1979), Nightwatch (1978), Celebrate Me Home (1977)

Lone Justice

Grup country-rock american, condus de Maria McKee (n. 17 august 1964, Los Angeles, California, SUA). Împreună cu fratele ei, Bryan MacLean, a înfiinţat mai întâi un duo cu titlul Maria McKee Band, schimbat apoi în The Bryan MacLean Band. Maria a creat apoi Lone Justice, cu Ryan Hedgecock (guiţar), Don Heffington (drums), Marvin Etzioni (bass) şi Benmont Tench (keyboards, ex-Tom Petty And The Heartbreakers). Grupul a semnat curând cu Geffen Records, la recomandarea Lindei Ronstadt. McKee şi trupa sa au cântat în deschidere la Bob Dylan, U2 şi Tom Petty, care le-a oferit şi cântece ce au apărut pe albumul lor de debut. Formula iniţială a trupei s-a modificat apoi, cu Shayne Fontayne (guiţar), Bruce Brody (keyboards, ex-Patti Smith and John Cale), Greg Sutton (bass) şi Rudy Richardson (drums), iar producătorul şi managerul lor a devenit Jimmy Iovine. În 1985, Feargal Sharkey a avut un hit number 1 britanic cu piesa lui McKee, *A Good Heart.* Lone Justice s-a destrămat în 1987, McKee optând pentru cariera solo.

BBC Radio Live în Concert (1995), BBC Live (1994), Shelter (1986), Lone Justice (1985)

Louisiana Red

Născut Iverson Minter, la 23 martie 1936, în Vicksburg, Mississippi, SUA, Louisiana Red şi-a petrecut copilăria prin orfelinate, deoarece mama sa murise la o săptămână de la naşterea lui, iar tatăl său căzuse pradă violenţei grupării Ku Klux Klan. Crescut apoi în Pittsburg de o mătuşă, Red a primit prima sa chitară la vârsta de 11

ani şi lecţii de la Crit Walters. La 16 ani a fost luat în armată şi a participat la războiul din Coreea. La întoarcerea în SUA a înregistrat GONNA PLAY MY GUIŢAR, sub numele de Playboy Fuller, album apărut la propria casă de discuri, Fuller. Cu pseudonimul Rocky Fuller a semnat apoi *Soon One Morning* şi altele. În 1960 s-a mutat în New Jersey, unde a înregistrat la casa de discuri Atlas, pentru prima dată sub numele de Louisiana Red, piesa: *I Done Woke Up,* acompaniat fiind de James Wayne & The Nighthawks. În 1962 a semnat cu Roulette Records, la care a colaborat cu producătorul Henry Glover. Albumul THE LOWDOWN BACK PORCH BLUES i-a adus o critică favorabilă.

În 1965 a fost editat de către Festival Records albumul LOUISIANA RED SINGS THE BLUES. Au mai apărut o serie de înregistrări produse de diverse case de discuri. HOT ŞAUCE şi THE BLUES PURITY OF LOUISIANA RED sunt doar câteva dintre titluri. Chitaristul şi cântăreţul blues a colaborat apoi cu artişti ca Peg Leg Sam, Johnny Shines, Roosevelt Sykes, Brownie McGhee şi alţii. În 1976 s-a mutat în Germania şi a făcut o serie de turnee în Europa, înregistrând la diverse case de discuri printre care JSP, Black Panther, Orchid, MMG şi Blues Beacon.

Millennium Red (1999), Walked All Night Long (1997), Nobody Knows (1996), Sittin' Here Wonderin' (1995), The Best Of (1995), Sugar Hips (1995), Blues For Ida B (1994), Blues Man (1984), Blues From The Heart (1983), Midnight Rambler (1982), Red Funk & Blue (1978), Dead Stray Dog (1976), Midnight Rambler (1975), Sweet Blood Call (1975), Louisiana Red Sings The Blues (1972), Lowdown Back Porch Blues (1963), Seventh Son (1963)

Love

Grup înfiinţat în 1965, mai întâi sub denumirea de Grass Roots. Componenţii lui au fost: Bryan MacLean (n. 1947 Los Angeles, California, SUA; guiţar/vocals), Arthur Lee (n. 1945, Memphis, Tennessee, SUA; guiţar/vocals),

John Echols (n. 1945, Memphis, Tennessee, SUA; lead guiţar). Don Conka (drums) şi Johnny Fleckenstein, şi ei din formula iniţială, au fost curând înlocuiţi de Alban „Snoopy" Pfisterer (n. 1947, Elveţia) şi Ken Forssi (n. 1943, Cleveland, Ohio, SUA). Primul lor contract a fost semnat cu Elektra Records, la care au debutat cu *My Little Red Book.* Love a cântat în aceeaşi perioadă şi în cluburile din Los Angeles, câştigându-şi un public numeros prin show-urile lor energice. *7 And 7 Is* a apărut în 1966 şi a devenit cel de-al doilea lor hit. Un an mai târziu, cu albumul FOREVER CHANGES, Love a reuşit să se claseze printre primele trupe rock din istoria muzicii. A urmat plecarea lui Bryan MacLean, iar noua formulă a grupului a devenit: Lee, Frank Fayad (bass), Jay Donnellan (guiţar) şi George Suranovitch (drums). FOREVER CHANGES, care a urmat, a fost de asemenea bine primit. FALSE START cuprinde un solo de chitară al lui Jimi Hendrix, însă REEL TO REAL a fost o dezamăgire. Grupul s-a desfiinţat apoi, însă figura lui Arthur Lee a rămas una controversată în anii care au urmat, comportamentul său excentric fiind adesea subiect de presă.

Love Story 1966 – 72 (1995), Studio/Live (1991), Best Of Love: Golden Archive Series (1980), False Start (1970), Revisited (1970), Out Here (1969), Out There (1969), Forever Changes (1967), Da Capo (1967), Love (1966)

Loverboy

Grup rock înfiinţat în Toronto, Canada, în 1980, de Mike Reno (vocals), Paul Dean (guiţar), Doug Johnston (keyboards), Scott Smith (bass) şi Matthew Frenette (drums). La puţin timp de la înfiinţare au semnat cu CBS Records, la care au realizat un LP, LOVERBOY, care cuprinde şi elemente de reggae şi jaz. A generat hiturile *Turn Me Loose* şi *The Kid Is Hot Tonite,* ajungând curând disc de platină. GET LUCKY a fost înregistrat în aceeaşi formulă şi s-a vândut în peste două milioane de exemplare. Extrasul pe single *Working For The Weekend* a fost un succes instantaneu. După o serie de turnee, în 1983 a apărut KEEP IT UP, de pe care a intrat în topuri *Hot Girls*

în Loveiar. LP-ul a devenit de asemenea disc de platină. Loverboy a continuat cu o serie de turnee de succes (mai puţin în Europa), după care au revenit în studiouri pentru a înregistra LOVIN' EVERY MINUTE OF IT. Albumul s-a vândut în peste un milion de exemplare, iar piesa titlu a fost compusă de producătorul grupului Def Leppard, Mult' Lange.

La albumul WILDSIDE, din 1987, au colaborat cu piese Bryan Adams, Richie Sambora şi Jon Bon Jovi. Single-ul *Notorious* a fost cel mai de succes de pe LP, vânzându-se extraordinar de bine şi aducând încă o dată platina grupului. Au continuat cu un nou turneu de doi, urmat de înregistrări cu producătorul Bob Rock, după care au cântat în deschidere la Def Leppard în turneul european al acestora din 1988. Întorşi în Canada, Dean şi Reno au anunţat că intenţionează să-şi lanseze propria carieră solo. În 1989, CBS a realizat compilaţia BIG ONES, care conţine şi trei piese noi, înregistrate cu Bob Rock. După apariţia acesteia, grupul şi-a încetat activitatea.

Loverboy Classics (1994), Big Ones (1989), Wildside (1987), Lovin' Every Minute Of It (1985), Keep It Up (1983), Get Lucky (1981), Loverboy (1980)

Nick Lowe

Născut la 25 martie 1949, în Woodbridge, Suffolk, Anglia, Lowe a început să cânte ca basist şi vocalist în Kippington Lodge, trupă devenită Brinsley Schwarz, după care a lucrat ca producător, debutând cu un LP Kursaal Flyers, CHOCS AWAY, urmat de unul semnat Dr. Feelgood, intitulat MALPRACTICE. În 1976 a înfiinţat Stiff Records, împreună cu Jake Riviera şi Dave Robinson. Propriile sale single-uri nu s-au bucurat de un prea mare succes, deşi a fost apreciat pentru. *Se It Goes* şi *Heart Of The City.* A produs primele cinci albume ale lui Elvis Costello şi a compus *What's. Se Funny 'Bout (Peace Love And Understanding).* A mai produs albume pentru The Damned, Clover şi Dave Edmunds. În 1977, Lowe a participat la înfiinţarea Rockpile, după care a debutat cu albumul JESUS OF COOL (sau PURE POP FOR NOW PEOPLE),

care a generat hit single-ul *I Love The Sound Of Breaking Glass*. În 1979 a produs single-ul *Stop Your Sobbing* pentru Pretenders, şi a realizat colecţia LABOUR OF LUST, care conţine piesele *Cruel To Be Kind* şi *Cracking Up.* Lowe a devenit apoi dependent de alcool, ceea ce nu l-a împiedicat să producă şi în anii ’80 o serie de albume ale lui Costello, John Hiatt, Paul Carrack, Carlene Carter şi The Fabulous Thunderbirds.

În 1988 a realizat PINKER AND PROUDER THAN PREVIOUS, o colaborare cu Dave Edmunds, care însă a avut soarta tuturor celorlalte apariţii ale sale. Nick Lowe a fost un excelent producător, influenţând cariera multor artişti, dar n-a reuşit niciodată să se afirme ca muzician. În 1992 a înfiinţat o trupă, împreună cu Ry Cooder, Jim Keltner şi John Hiatt, cunoscută sub numele de Little Village, însă albumul realizat a trecut şi el neobservat, ca de altfel toate celelalte tentative.

Dig My Mood (1998), The Impossible Bird (1994), Boxed (1994), The Wilderness Years (1991), Party Of One (1990), Basher (1989), Pinker & Prouder Than Previous (1988), The Rose Of England (1985), 16 All Time Lowes (1984), Cowboy Outfit (1984), The Abominable Showman (1983), Nick The Knife (1982), Labour Of Lust (1979), Pure Pop For Now People (1978), Jesus Of Cool (1978)

Lynyrd Skynyrd

Grup rock american, înfiinţat în 1965, care şi-a luat denumirea de la numele unui profesor de educaţie fizică, Leonard Skinner. Componenţii săi erau: Ronnie Van Zant (n. 15 ianuarie 1949; vocals), Gary Rossington (guiţar), Allen Collins (guiţar), Billy Powell (keyboards), Leon Wilkinson (bass) şi Bob Burns (drums). În anii ’60, după o serie de concerte şi două single-uri, au fost descoperiţi de Al Kooper. În 1972 acesta le-a produs albumul de debut PRONOUNCED LEH’-NERD

SCHIN’-NERD, pe care apare şi chitaristul Ed King. Combinaţia de blues, honky-tonk şi boogie a atras curând atenţia, iar piesa *Free Bird* (un tribut adus lui Duane Allman) a reapărut în topuri mulţi ani după realizarea ei.

În 1974 au realizat cel mai mare hit al lor, *Sweet Home Alabama.* După SECOND HELPING, Bob Burns a fost înlocuit la tobe de Artimus Pyle. A urmat albumul GIMME BACK MY BULLETS. În 1976, Rossington a fost rănit într-un accident rutier, iar King a fost înlocuit de Steve Gaines. După o serie de discuri de aur şi de concerte cu casa închisă, grupul a trecut printr-o grea încercare când, la 20 octombrie 1977, Van Zant, Gaines, sora sa, Cassie, şi managerul Dean Kilpatrick au murit într-un accident de avion. În aceeaşi lună a apărut pe piaţă albumul STREET SURVIVORS, cu o copertă macabră reprezentându-i pe membrii grupului înconjuraţi de flăcări. Grupul s-a desfiinţat, membrii supravieţuitori intrând în Rossington-Collins Band. În 1987, numele de Lynyrd Skynyrd a fost readus în atenţia publicului de Rossington, Powell, Pyle, Wilkeson, King, fratele lui Ronnie, Johnny Van Zant (vocals) şi Randell Hall (guiţar), care au efectuat împreună un turneu în urma căruia a rezultat albumul live FOR THE GLORY OF THE SOUTH. Membrii trupei au continuat să înregistreze şi să apară în concerte sub numele de Lynyrd Skynyrd şi în anii care au urmat, însă fără succesul de altă dată.

Twenty (1997), Live în Concert (1995), Endangered Species (1994), The Last Rebel (1993), Lynyrd Skynyrd (1991), Skynyrd's Linnyrds (1989), Southern By The Grace Of God – Tribute Tour 1987 (1988), Legend (1987), Best Of The Rest (1982), Gold And Platinum (1979), Lynyrd's First And... Last (1978), Street Survivors (1977), Gimme Back My Bullets (1976), One More From The Road (1976), Nuthin' Fancy (1975), Second Helping (1974), Pronounced Leh'-Nerd Skin'-Nerd (1973)

M

M People

Grup creat în jurul personalităţii lui Mike Pickering (n. 1958, în Manchester, Anglia; keyboards, programming), un fost DJ, care a avut legături cu o serie de trupe. M People îi mai are în componenţă pe: Heather Small (n. Heather Margeurita Small, 20 ianuarie 1965, Londra,

Anglia; vocals) şi Paul Heard (n. 5 octombrie 1960, Hammersmith, Londra, Anglia; keyboards, programming). Grupul a debutat în mai 1991 cu piesa *Colour My Life*, urmată de *How Can I Love You More.* Amândouă au apărut pe albumul NORTHERN SOUL. În 1993, M People au primit un premiu la BRIT pentru Best UK Dance Act, datorită hitului *Movin' On Up.* Albumul ELEGANT SLUMMING (al cărui titlu este inspirat de cartea lui Tom Woolfe) include un cover după piesa lui Dennis Edwards, *Don't Look Any Further,* şi îi are la backing vocals pe cei de la Un Colours. În 1995, grupul a revenit cu albumul BIZARRE FRUIT, iar trei ani mai târziu cu un LP Greatest Hits.

Testify (1999), The Best Of M People (1998), Bizarre Fruit (1995), Elegant Slumming (1994), Northern Soul (1991)

Madness

Grup britanic ska-pop, înfiinţat la Londra în 1976, în componenţa: Graham „Suggs" McPherson (n. Graham McPherson, 13 ianuarie 1961, Hastings, Sussex, Anglia; vocals), Chris Foreman (n. 8 august 1958, Londra, Anglia; guiţar), Mark Bedford (n. 24 august 1961, Londra, Anglia; bass), Mike Barşon (n. 21 aprilie 1958, Londra, Anglia; keyboards), Lee Thompson (n. 5 octombrie 1957, Londra, Anglia; saxophone), Chas Smash (n. Cathal Smythe, 14 ianuarie 1959; backing vocals, trumpet) siDanWoodgate (n. 19 octombrie 1960, Londra, Anglia; drums). *One Step Beyond,* editată de Stiff Records în 1979, este primul din cele 13 hituri Top 10 ale grupului. A urmat un LP cu acelaşi titlu. În următorii ani au înregistrat alte hituri de Top 10 britanic, printre care *My Girl,* apoi EP-ul WORK REST AND PLAY, *Baggy Trousers, Embarrassment, The Return Of The Los Pălmaş Seven, Grey Day, Shut Up* şi altele. În 1982 au realizat albumul THE RISE AND FALL, ajungând pe prima poziţie în topuri cu *House Of Fun*, realizată pe single un an mai târziu. După *Wings Of A Dove* şi *The Sun And The*

Rain, la sfârşitul anului 1983, Barşon, membrul

fondator al grupului, a demisionat. Cu toate acestea, în 1984 trupa a intrat din nou în topuri cu *Michael Caine* şi *One Better Day.* Au înfiinţat apoi propria casă de discuri, Zarjaz, la care au realizat piesa lui Feargal Sharkey, *Listen To Your Father* (compusă de Madness), care a intrat în Top 30 britanic. Au continuat cu piese ca *Yesterday's Men, Uncle Sam* şi *The Sweetest Girl.* În toamna anului 1986, grupul şi-a anunţat desfiinţarea.

În iunie 1992, membrii originali Madness s-au reunit pentru două concerte în aer liber din Finsbury Park, Londra, surprinse pe albumul MADSTOCK. În acelaşi an trupa a reintrat în topuri cu trei noi variante ale pieselor *It Must Be Love, House Of Fun* şi *My Girl*, plus piesa *The Harder They Come*. În 1993 a apărut muzicalul *One Step Beyond,* de Alan Gilbey, care cuprinde

15 piese Madness. În 1998 au revenit pe scenă, într-un concert din Los Angeles imortalizat pe albumul UNIVERSAL MADNESS. După aproape un deceniu în care nu au mai realizat niciun LP de studio, se pare că Madness s-au reapucat de treabă.

Universal Madness (1998), Madstock (1992), Utter Madness (1986), The Peel Sessions (1986), Mad Not Mad (1985), Keep Moving (1984), Madness (1983), Complete Madness (1982), Rise And Fall (1982), Seven (1981), Absolutely (1980), One Step Beyond (1979)

Madonna

Născută Madonna Louise Vernon Ciccione, la

16 august 1958, în Rochester Michigan, SUA, Madonna a fost interesată de muzică, teatru şi dans încă din adolescenţă. În 1977 a plecat la New York, unde a studiat cu coregraful Alvin Ailey şi a lucrat ca model. Doi ani mai târziu a plecat în Franţa pentru a apărea într-un show al cântăreţului Patrick Hernandez. Aici l-a cunoscut pe Dan Gilroy şi, întoarsă la New York, a înfiinţat împreună cu acesta o trupă de club, Breakfast Club. Madonna a cântat la tobe şi voce, după care a înfiinţat grupul Emmy în 1980, cu Steve Bray (drums). Alături de acesta a compus piese dance care au avut ca rezultat semnarea unui

contract cu Sire Records, unde a înregistrat hitul *Everybody*, în 1982. A intrat apoi în topurile pop cu *Holiday,* o piesă scrisă şi compusă de John Jellybean Benitez. A urmat *Like A Virgin,* un hit number 1 în SUA, ca şi *Material Girl.* S-a căsătorit cu actorul Sean Penn, iar între 1985 – 1987 s-a consacrat definitiv pe plan internaţional cu piese ca: *Into The Groove, Papa Don't Preach, True Blue.*

Open Your Heart, La Isla Bonita şi *Who's That Girl*, ultima fiind inclusă într-o comedie în care a jucat şi ea, alături de Sir John Mills. De altfel, Madonna mai jucase în filme ca cel din 1980, *A Certain Sacrifice,* apoi în *Desperately Seeking Susan* (1985) şi *Shanghai Surprinse* (1986), în care a apărut alături de soţul ei, Sean Penn, de care s-a despărţit în 1988. În acelaşi an a apărut pe Broadway în piesa *Speed The Plow* a lui David Mamet. În 1989 a şocat cu clipul piesei *Like A Prayer*, din cauza amestecului religiei cu erotismul, lucru condamnat de Vatican. În ciuda acestor lucruri, albumul cu acelaşi titlu a devenit best seller, vânzându-se în milioane de exemplare. În 1990 a jucat alături de Warren Beatty în filmul *Dick Tracy*, urmat de un turneu mondial imortalizat în documentarul *Truth Or Dare On The Band Behind The Scenes* şi în filmul *în Bed With Madonna,* din 1991. Printre hiturile care au urmat se numără *Vogue, Justify My Love* (compus în colaborare cu Lenny Kravitz) şi *Rescue Me.*

În 1992 a semnat un contract de milioane de dolari cu concernul Time-Warner, după care a realizat cartea erotică *Sex*, un best seller imediat, vândut în numai câteva ore de la lansarea pe piaţă. La albumul BEDTIME STORIES a colaborat cu producătorul de la Soul II Soul, Nellie Hooper care, împreună cu Bjork, a compus şi piesa titlu. Albumul a fost prefaţat de single-ul *Secret* şi a fost bineînţeles un nou succes, ca şi SOMETHING TO REMEMBER din 1995. RAY OF LIGHT a apărut după naşterea fetiţei sale şi marchează o nouă schimbare de stil, atât în ceea ce priveşte imaginea artistei cât şi în compoziţii şi clipurile video.

Ray Of Light (1997), Something To Remember (1995), Bedtime Stories (1994), Erotica (1992), The Immaculate Collection (1990), The Royal Box (1990), Like A Prayer (1989), You Can Dance (1987), True Blue (1986), Like A *Virgin (1984), Madonna (1983)*

Mahavishnu Orchestra

Trupă jaz-rock condusă de John McLaughlin (n. 4 ianuarie 1942, Yorkshire, Anglia; guiţar), între 1972 şi 1976. Numele de Mahavishnu provine de la cel care i-a fost dat lui McLaughlin de gurul lui hindus, iar primele realizări ale trupei sunt influenţate de motive muzicale indiene. Prima formulă a trupei a fost identică cu cea care a colaborat şi la albumul solo al lui McLaughlin, INNER MOUNTING FLAME. Jan Hammer (keyboards), Jerry Goodman (violin), Rick Laird (bass) şi Billy Cobham (drums) au fost cei care au realizat excelentul album BIRDS OF FIRE, un hit Top 20 în SUA. După realizarea setului live BETWEEN NOTHINGNESS AND ETERNITY, McLaughlin a desfiinţat Mahavishnu, pe care l-a recreat un an mai târziu, cu Jean-Luc Ponty în locul lui Goodman, Narada Michael Walden (drums), Gayle Moran (keyboards, vocals) şi o secţie de corzi compusă din patru membri. În această formulă a fost realizat albumul APOCALYPSE. În 1975, Ponty a plecat, iar Stu Goldberg a cântat pe albumele finale. McLaughlin a cântat apoi în cvartetul acustic Shakti, în timp ce Cobham şi Hammer au continuat cu Mahavishnu. Moran a făcut parte din trupa lui Chick Coreea, Return To Forever, iar în anii ’80 Walden a devenit producător de muzică soul.

Best Of The Mahavishnu Orchestra (1991), Mahavishnu (1984), Inner Worlds (1976), Visions Of The Emerald Beyond (1975), Apocalypse (1974), Between Nothingness & Eternity (1973), Birds Of Fire (1973), The Inner Mounting Flame (1971)

Yngwie Malmsteen

Născut în Suedia, Malmsteen a început să cânte la chitară la vârsta de opt ani, iar în adolescenţă a înfiinţat prima lui trupă, pe care a denumit-o Powerhouse. La 14

ani a înfiinţat Rising, al cărui nume provine de la cel al unui LP Rainbow, şi a înregistrat o serie de casete demo, una dintre ele ajungând în mâinile specialistului Mike Varney, care l-a convins pe Malmsteen să se mute la Los Angeles şi să intre în trupa lui Ron Keel, Steeler. Chitaristul a cântat apoi cu Graham Bonnet în Alcatrazz.

A semnat mai târziu cu Polydor Records, la care a înregistrat albumul RISING FORCE, cu Barriemore Barlow la tobe (ex-Jethro Tull), cu Jeff Scott Soto (vocals) şi cu Jens Johansson (keyboards). A înfiinţat apoi Rising Force, cu Soto, Johansson, Marcel Jacob (bass) şi Anders Johansson (drums). În această formulă au apărut două albume (deşi pe TRILOGY, Soto a fost înlocuit cu solistul Mark Boals). După o pauză de aproape doi ani, cauzată de un accident rutier în care Malmsteen a fost destul de grav rănit, Rising Force s-a relansat, cu solistul ex-Rainbow, Joe Lynn Turner. În 1988 a apărut albumul ODYSSEY, care a ajuns number 40 în topurile Billboard din SUA. Malmsteen a realizat apoi un album live înregistrat în Leningrad, după care Joe Lynn Turner a fost concediat şi înlocuit de solistul suedez Goran Edman. ECLI – păe, din 1990, a fost ocolit de succes, iar NO MERCY, care cuprinde materiale de muzică clasică reprelucrate şi o orchestră de coarde, s-a bucurat doar de un succes moderat.

Inspiration (1999), Magnum Opus (1995), The Collection (1992), Fire And Ice (1992), The Yngwie Malmsteen Collection (1992), Eclipse (1990), Trial By Fire: Live în Leningrad (1989), Odyssey (1988), Trilogy (1986), Marching Out (1985), Rising Force (1984)

The Mamas & The Papas

Grup înfiinţat în 1965, la Los Angeles, de John Phillips (n. 30 august 1941, Parris Island, South Carolina, SUA), soţia lui, Michelle Phillips (n. Holly Michelle Gilliam, 6 aprilie 1944, Long Beach, California, SUA), Denny Doherty (n. 29 noiembrie 1941, Halifax, Nova Scoţia, Canada) şi Cass Elliott (n. Ellen Naimoi Cohen, 19 septembrie 1943, Alexandria, Virginia, SUA, d. 29 iulie 1974, Londra, Anglia). Mamas & Papas au debutat cu

single-ul *California Dreamin', *înregistrat mai întâi de Barry McGuire, single care a intrat în Top 5 în SUA, urmat de *Monday Monday*, number 1 în SUA, *I Saw Her Again* şi o versiune a piesei Shirelles, *Dedicated To The One I Love.*

Albumele lor au devenit discuri de aur, iar compoziţiile lui Philipps au fost din ce în ce mai valoroase. Problemele dintre John şi Michelle au început apoi să erodeze stabilitatea grupului, iar în cele din urmă, în 1966, Michelle a fost concediată şi înlocuită cu Jill Gibson. Au urmat albumele DELIVER şi CREEQUE ALLEY. În 1967, Phillips a organizat Monterey Pop Festival şi a scris pentru Scott McKenzie piesa *San Francisco.* Grupul a cântat apoi în Marea Britanie la Royal Albert Hall din Londra. Ultimul lor album a fost THE PAPAS AND MAMAS, care cuprinde superbele compoziţii *Safe în My Garden, For The Love Of Ivy, Twelve Thirty.*

În 1968, grupul s-a destrămat reformându-se trei ani mai târziu pentru PEOPLE LIKE US. Apoi fiecare şi-a reluat propria carieră solo. Cass a încetat din viaţă în iulie 1974. Michelle a devenit actriţă, iar John a fost aproape de moarte din cauza dependenţei de droguri. În 1982, el şi Denny au reînfiinţat The Mamas And Papas, cu fiica lui Phillips, Laura McKenzie (McKenzie Phillips), şi Elaine Spanky McFarlane. Succesul de altă dată însă i-a ocolit.

EP Collection (1994), The History Of The Mamas And Papas (1991), Best Of The Mamas & The Papas (1987), 20 Golden Hits (1982), Hits Of Gold (1981), California Dreamin' (1978), The ABC Collection (1976), 20 Golden Hits (1973).

Monday, Monday (1973), People Like Us (1971), A Gathering Of Flowers (1971), Monterey International Pop Festival (1971), 16 Greatest Hits (1970), The Papas & The Mamas (1968), Golden Era Vol. 2 (1968), Book Of Songs (1968), Deliver (1967), Farewell To The First Golden Era (1967), If You Canbelieve Your Eyes & Ears (1966), The Mamas & The Papas (1966)

Manfred Mann/Manfred Mann's Earth Band

Grup înfiinţat iniţial cu numele de Mann-Hugg Blues

Brothers, de Manfred Mann (n. Michael Lubowitz, 21 octombrie 1940, Johannesburg, South Africa; keyboards) şi Mike Hugg (n. 11 august 1942, Andover, Hampshire, Anglia; drums, vibraţihone). Curând s-au reintitulat Manfred Mann, după ce i-au cooptat pe Paul Jones (n. Paul Pond, 24 februarie 1942, Portsmouth, Hampshire, Anglia; flute, guiţar, saxophone) şi Tom McGuinness (n. 2 decembrie 1941, Londra, Anglia; bass), şi după plecarea lui Dave Richmond. Au debutat la HMV Records cu o piesă instrumentală, urmată de *Cock-A-Hoop.* Apoi, două dintre single-urile lor au fost folosite ca teme muzicale pentru programul TV „Ready Steady Go". În 1964, 5 – 4 – 3 – 2 – 1 a intrat în Top 10 britanic, după care *Do Wah Diddy Diddy* i-a clasat pe prima poziţie. Au urmat noi hituri ca: *Sha La La Come Tomorrow, Oh No! Not My Baby* şi piesa lui Bob Dylan, *If You Got To Go, Go Now*. În 1966 au mai avut un number 1 cu *Pretty Flamingo*, ultimul mare hit la care a participat Jones care, după ce a părăsit grupul, a fost înlocuit de Michael D'Aho. Mike Vickers a plecat şi el pentru a lucra în televiziune şi a fost înlocuit de Jack Bruce la bass, ceea ce i-a permis lui Tom McGuinness să se mute la lead guiţar. Henry Lowther (trumpet) şi Lyn Dobson (saxophone) au făcut şi ei parte din trupă pentru o vreme, după care Klaus Voorman l-a înlocuit pe Bruce la bass. D'Aho a înregistrat, pentru prima oară cu grupul, o piesă Dylan, *Just Like A Woman,* la Fontana Records. Atât *Semi Detached Suburban, Mr. Jones*, cât şi *Ha! Ha! Said The Clown* au intrat în Top 5. În 1968 grupul a realizat cel de-al treilea number 1, cu *Mighty Quinn*, urmată de hituri Top 10 ca *My Name Is Jack, Fox On The Run* şi *Raggamuffin Man*.

Manfred Mann a înfiinţat apoi, împreună cu Hugg, trupa jaz-rock Chapter Three, iar apoi Manfred Mann's Earth Band, cu Mick Rogers (guiţar), Collin Pattenden (bass) şi Chris Slade (drums). În această formulă, grupul a efectuat numeroase turnee în Marea Britanie şi SUA, iar în 1973 a realizat primul hit: *Joybringer,* urmat ceva mai târziu de un cover al piesei lui Bruce Springsteen *Blinded*

By The Light şi de *Day's On The Road Again.* Succesul trupei a devenit apoi mai moderat, iar membrii ei s-au schimbat frecvent.

Best Of The EMI Years (1996), Ages Of Mann (1995), Chapter Two: The Best Of The Fontana Years (1994), Best Of Manfred Mann (1992), Plains Music (1991), EP Collection (1989), The Singles Plus (1986), Budapest (1984), Somewhere în Afrika (1983), The R & B Years (1982), Chance (1980), Angel Station (1979), Semi Detached Suburban (1979), Watch (1978), The Best Of (1977), The Roaring Silence (1976), Mannerisms (1976), Nightingales & Bombers (1975), The Good Earth (1974), Messin' (1973), Solar Fire (1973), Earth Band (1972), Glorified (1972), This Is Manfred Mann (1971), Chapter Three Vol. 2 (1970), Chapter Three Vol. 1 (1969), One Way (1968), Mighty Garvey (1968), Instrumental Assassination (1967), Soul Of Mann (1967), Instrumental Asylum (1967), Greatest Hits (1966), Machines (1966), As *Is (1966),* As *Was (1966), Mann Made (1965), The Five Faces Of Manfred Mann (1965), The One în The Middle (1965), Groovin' With (1964), Manfred Mann (1964)*

Manhattan Transfer

Grup înfiinţat în 1969 şi refăcut în octombrie 1972, de Tim Hauser (n. 1940, Troy, New York, SUA; vocals), acompaniat de Laurel Masse (n. 1954, SUA; vocals), Alan Paul (n. 1949, Newark, New Jersey, SUA; vocals) şi Janis Siegel (n. 1953, Brooklyn, New York, SUA; vocals). Au devenit foarte populari în cluburile din New York, iar în 1975 au debutat cu albumul MANHATTAN TRANSFER şi au avut propriul lor show TV la CBS. Cel mai mare succes l-au avut însă în Europa, unde COMING OUT şi PASTICHE le-au adus o serie de hituri Top 10. Printre acestea se numără *Chanson D'Amour, Operator, Tuxedo Junction* şi altele. A urmat un LP live, după care Masse a părăsit grupul. În 1979, Cheryl Bentyne a înlocuit-o pe Masse, iar următorul lor LP, intitulat EXTENSIONS, a generat hit single-ul *Twilight Zone,* compus de Alan Paul şi Jay Graydon şi deja clasica *Birdland*, care le-a adus primul

premiu Grammy pentru Best Jazz Fusion Performance şi pentru Best Arrangement For Voices. În 1981, The Manhattan Transfer a făcut istorie, câştigând două premii Grammy, atât la categoria pop cât şi jaz, în acelaşi an. *Boy From New York City,* care a intrat în topul pop, le-a adus premiul pentru Best Pop Performance, iar *Until I Met You* pentru Best Jazz Performance. Amândouă apar pe albumul MECCA FOR MODERNS.

THE BEST OF THE MANHATTAN TRANSFER conţine cele mai bune piese ale grupului, apărute la Atlantic Records, între 1975 şi 1981.

În 1982 au obţinut un alt Grammy, pentru versiunea lor după clasica *Route 66.* Cântecul este inclus în coloana sonoră a filmului lui Burt Reynolds, *Sharky's Machine,* iar trei ani mai târziu a apărut pe albumul BOP DOO – WOPP VOCALESE, album care le-a adus 12 nominalizări la Grammy şi a fost urmat de un turneu în urma căruia a rezultat LIVE ÎN TOKYO, apărut în 1987. A urmat BRAZIL, la care au colaborat cu compozitorii Ivan Lins, Milton Nascimento şi Gilberto Gil. Manhattan Transfer s-a mutat apoi la Columbia Records unde au înregistrat în 1991 THE OFF BEAT OF A VENUES. Un an mai târziu, Rhino Records a realizat un set de două CD-uri: THE MANHATTAN TRANSFER ANTHOLOGY: DOWN ÎN BIRDLAND.

A urmat THE CHRISTMAS ALBUM, care cuprinde cântece de Crăciun ca *The Christmas Song* (cu Tony Bennett) şi *Silent Night,* precum şi clasica piesă Lennon & McCartney, *Goodnight.* În 1994, Rhino Records a mai realizat şi THE VERY BEST OF THE MANHATTAN TRANSFER, după care grupul a lansat THE MANHATTAN TRANSFER MEETS TUBBY THE TUBA, prima lor înregistrare destinată copiilor. În 1995 au lansat TONIN, editat de Atlantic Records, un album care i-a avut ca invitaţi pe Phil Collins, Bette Midler, Ben E. King, Ruth Brown, Felix Cavaliere, Frankie Valli, Smokey Robinson, Laura Nyro, Chaka Khan, B.B. King şi James Taylor.

Cel de-al treilea lor album live se numeşte MAN –

TORA! LIVE ÎN TOKYO şi a apărut la Rhino Records în aprilie 1996. Un an mai târziu Manhattan Transfer a realizat un nou album de studio, SWING, la care au colaborat printre alţii The Rosenberg Trio, Stéphane Grappelli, Ricky Scaggs, Mark O'Connor. SWING a debutat în topul de jaz al revistei Billboard pe locul 1 unde a rămas mai mult de două luni.

Boy From New York City And Other Hits (1997), Swing (1997), Man Tora! Live în Tokyo (1996), Tonin' (1995), The Manhattan Transfer Meets Tubby The Tuba (1994), The Very Best Of (1994), Anthology: Down în Birdland (1992), The Christmas Album (1992), The Offbeat Of Avenues (1991), Brasil (1987), Live în Tokyo (1987), Vocalese (1985), Bop Doo Wopp (1985), Bodies And Souls (1983), Best Of Manhattan Transfer (1981), Meca

For Moderns (1981), Extensions (1979), Manhattan Transfer Live (1978), Pastiche (1978), Coming Out (1976), Manhattan Transfer (1975), Jukin' (1971)

Manic Street Preachers

Grup punk britanic înfiinţat în Blackwood, Gwent, Ţara Galilor, în 1988, în componenţa: James Dean Bradfield (n. 21 februarie 1969; vocals, guiţar), Flicker, Nicky Wire (bass) şi Sean Moore (n. 30 iulie 1970; drums).

În 1989, după apariţia unui single autofinanţat, *Suicide Alley*, Flicker a fost înlocuit de Richey James Edwards (n. 27 decembrie 1969; rhythm guiţar).

THE NEW ART RIOT EP (1990) a fost cea de-a doua realizare autofinanţată, după care Heavenly Records le-a editat două single-uri: *Motown Junk* şi *Youlove Us* (amândouă 1991). *Stay Beautiful* a fost primul lor single Top 40 şi a fost urmat, în 1992, de o nouă versiune a piesei *You Love Us,* care a intrat în Top 20. Primul lor album a fost GENERATION TERRORISTS (1992), urmat de GOLD AGAINST THE SOUL (1993).

În decembrie 1993 a murit managerul, publicistul şi, în acelaşi timp prietenul lor, Philip Hall. Odată cu această tragică întâmplare, predilecţia lui Richey pentru automutilare s-a accentuat, iar la un concert în Thailanda a

apărut pe scenă cu pieptul crestat de rănile pe care şi le făcuse cu un cuţit primit de la un fan. Întors acasă (pe lângă această boală s-a mai adăugat şi alcoolismul), a intrat într-o stare depresivă, ceea ce a dus la internarea într-o clinică, unde a stat mai multe săptămâni. Starea în care se afla reiese de altfel şi din textele şi muzica următorului album al grupului, THE HOLY BIBLE (1994). La 1 februarie 1995, chiar înainte ca Manic Street Preachers să plece într-un turneu american, Richie n-a mai fost de găsit. Maşina sa abandonată a fost recuperată după două săptămâni de la dispariţia lui, la Severn Bridge, lângă graniţa englezo-galeză. Poliţia l-a mai căutat pentru o vreme, după care a renunţat. Cei trei membri rămaşi au realizat apoi un nou album, EVERYTHING Mul T GO (1996), precedat de excelenta piesă *A Design For Life,* care a devenit cel mai mare hit al grupului.

This Is my Truth Tell Me Yours (1998), Everything Must Go (1996), The Holy Bible (1994), Gold Against The Soul (1993), Generation Terrorists (1992), The New Art Riot (EP, 1990)

Barry Manilow

Născut Barry Alan Pinkus, la 17 iunie 1946, în Brooklyn, New York, SUA, Manilow a studiat muzica la Juilliard School şi a lucrat ca aranjor pentru televiziunea CBS. În anii '60 a devenit şi un talentat compozitor de jingle-uri pentru reclame. În 1972 a început s-o acompanieze pe Bette Midler, pentru care a aranjat două albume, reuşind apoi să semneze un contract de înregistrare în nume propriu. După un prim album fără succes, a realizat *Mandy,* care a ajuns number 1 în SUA. Piesa fusese un hit în Marea Britanie pentru co-autorul ei, Scott English, sub titlul *Brandy.* În următorii zece ani, Manilow a avut o serie de apariţii în topuri, printre care: *I Write The Songs* (1976), *Looks Like We Made It* (1977) *Copacabana* (1978) şi *I Made It Through The Rain* (1981). Albumele 2AM PARADISE CAFE şi SWING STREET au marcat o orientare înspre jaz. Artistul a apărut şi pe Broadway, in show-uri. În anii '80, Manilow a fost invitat

de văduva lui Johnny Mercer să compună muzica pentru textele nepublicate ale fostului ei soţ. Câteva dintre piesele care au rezultat au fost înregistrate de Nancy Wilson pe albumul ei WITH MY LOVER BESIDE ME.

Summer Of '78 (1996), Singin' With The Big Bands (1994), Greatest Hits Box Set (1992), The Complete Collection And Then Some... (1992), Showstoppers (1991), Because It's Christmas (1990), Live On Broadway (1990), Barry Manilow (1989), Swing Street (1987), 20 Classic Hits (1985), Manilow (1985), 2: 00 A.M. Paradise Cafe (1984), Greatest Hits, Vol. 2 (1983), Here Comes The Night (1982), If I Should Love Again (1981), Barry (1980), One Voice (1979), Greatest Hits Vol. 1 (1978), Even Now (1978), Live (1977), This One's For You (1976), Tryin' To Get The Feelin' (1975), Barry Manilow II (1974), Barry Manilow (1973)

Manowar

Trupă americană heavy metal, înfiinţată în 1981, de Joey Demaio (bass) şi chitaristul Ross The Boss (ex-Shakin Street şi Dictators). Grupul a fost completat de Eric Adams (vocals) şi Donnie Hamzik (drums). Îmbrăcaţi în piei de animale, cu o ţinută de barbari, membrii grupului au făcut repede impresie asupra spectatorilor. În 1982 au înregistrat BATTLE HYMNS, care cuprinde o uimitoare versiune a uverturii *William Tell*, cântată la chitară bass. Deoarece albumul nu s-a vândut.

Liberty Records a renunţat la serviciile lor în 1982.

Nu s-au descurajat şi au semnat cu MFN, iar Scott Columbus a trecut la tobe, înregistrând împreună cu ceilalţi membri un nou album, INTO GLORY RÂDE, însă tot fără prea mare succes. Turneele lor în Marea Britanie din 1983 şi 1984 nu prea au atras spectatori, însă în celelalte ţări din Europa au început să prindă. Single-ul *Defender*, care cuprinde o naraţiune a lui Orsen Wells, a atras atenţia şi a fost urmat de SIGN OF THE HAMMER, din 1985, care a avut soarta celorlalte. Au revenit însă cu FIGHTING THE WORLD, urmat de KINGS OF METAL, un an mai târziu, dar din nou succesul s-a lăsat aşteptat. Deziluzionat, Ross

The Boss a părăsit grupul în 1988.

Hell on Stage Live (1999), Hell on Wheels Live (1998), Secrets of Steel (1998), Louder Than Hell (1996), Hell Of Steel (1994), The Triumph Of Steel (1992), Kings Of Metal (1988), Fighting The World (1987), Sign Of The Hammer (1985), Hail To England (1984), Sign Of The Hammer (1984), Into Glory Râde (1983), Battle Hymns (1982)

Marillion

Grup înfiinţat în Aylesbury, Buckinghamshire, Anglia, mai întâi sub numele de Silmarillion, un nume inspirat de romanul lui J.R.R. Tolkien. Membrii săi erau Doug Irvine (bass), Mick Pointer (n. 22 iulie 1956; drums), Steve Rothery (n. 25 noiembrie 1959, Brampton, South Yorkshire, Anglia; guiţar) şi Brian Jelliman (keyboards). După înregistrarea unei piese demo, *The Web*, trupa i-a recrutat pe Fish (n. Derek William Dick, 25 aprilie 1958, Dalkeith, Edinburgh, Scotland; vocals) şi pe Diz Minnett (bass). Înainte de înregistrarea piesei de debut, *Market Square Heroes*, Jelliman şi Minnitt au fost înlocuiţi de Mark Kelly (n. 9 aprilie 1961; keyboards) şi Pete Trewavas (n. 15 ianuarie 1959, Middlesbrough, Cleveland, Anglia; bass). Fish a scris majoritatea textelor de pe albumul SCRIPT FOR A JESTER'S TE-AR şi a devenit punctul de atracţie al trupei. În 1983, Pointer a fost înlocuit pentru puţin timp cu Andy Ward de la Camel, apoi de John Marter şi Jonathan Mover. În sfârşit, în grup a venit Ian Mosley (n. 16 iunie 1953, Londra, Anglia, ex-The Gordon Giltrap Band şi Curved Air).

Cel de-al doilea lor LP a generat două hituri: *Assassin* şi *Punch And Judy*. În 1985, albumul MISPLACED CHILDHOOD a fost cel mai bine vândut album al lor. Single-ul *Kayleigh* a fost number 2 în topurile britanice. În 1988, Fish a părăsit grupul pentru se lansa în cariera solo. În locul lui, Marillion l-a cooptat pe solistul Steve Hogarth (n. Doncaster, Anglia), care a debutat cu trupa pe SEASONS END, album urmat de HOLIDAYS ÎN EDEN şi multe altele, care au un cu totul alt stil decât cel original,

lucru care le-a adus mulţi fani noi pierzându-i însă pe cei vechi.

Radiation (1998), Made Again: Live (1996), Afraid Of Sunlight (1995), Brave (1994), Holidays în Eden (1991), Six Of One, Half-Dozen Of The Other (1992), Seasons End (1989), The Thieving Magpie (1988), Clutching At Straws (1987), Brief Encounters (1986), Misplaced Childhood (1985), Real To Reel (1984), Fugazi (1984), Script For A Court Jester's Te-ar (1983)

Bob Marley & The Wailers

Grup vocal jamaican înfiinţat în 1963, în componenţa: Robert Nesta Marley (n. 6 februarie, 1945, St. Anns, Jamaica, West Indies, d. 11 mai, 1981, Miami, Florida, SUA. Bunny Wailer (n. Neville O'Riley, 10 aprilie 1947, Kingston, Jamaica), Peter Tosh (n. Winston Hubert McIntosh, 19 octombrie 1944, Westmoreland, Jamaica, d. 11 septembrie 1987, Kingston, Jamaica), Junior Braithwaite, Beverley Kelso şi Cherry Smith.

Prima lor înregistrare, *Simmer Down*, realizată în decembrie 1963, a ajuns number 1 în topul JBC Radio din ianuarie 1964 şi s-a vândut în peste 80.000 de exemplare. Au urmat *It Hurts To Be Alone,* cu Junior Braithwaite (lead vocal) şi *Lonesome Feeling,* cu Bunny Wailer (lead vocal). Între 1963 – 66, Wailers au înregistrat peste 70 de piese în studioul lui Coxone Dodd, dintre care peste 20 au devenit hituri. La sfârşitul anului 1965 au plecat din grup Braithwaite, Kelso şi Smith. În februarie 1966, Marley s-a căsătorit cu Rita Anderson şi a lipsit din grup până în luna octombrie.

În 1967, grupul a înregistrat hitul *Bend Down Low*, producţie proprie, apărut sub egida casei lor de discuri, Wail 'n Soul 'm, înfiinţată în 1966. La sfârşitul aceluiaşi an, după ieşirea din închisoare a lui Bunny Wailer (arestat pentru posesie de droguri, ca şi Bob în 1968), au înregistrat casete demo pentru Danny Sims, managerul lui Johnny Nash (pentru care Marley a compus piesa *Stir It Up),* dar pentru că asocierea cu acesta nu a mers, au colaborat cu producătorul Leslie Kong, realizând câteva

single-uri şi albumul THE BEST OF THE WAILERS, din 1970. Colaborarea cu Lee Perry a fost de o importanţă crucială în evoluţia grupului, care a adăugat soundului lor bass şi tobe, colaborând cu fraţii Barrett, Aston Family Man (n. 22 noiembrie 1946, Kingston, Jamaica) şi Carlton (n. 17 decembrie 1950, Kingston, Jamaica, d. 1987, Kingston, Jamaica).

Între 1969 şi 1971 au înregistrat piese ca *Small* Axe, *Duppy Conqueror, Sun Is Shining* şi au reînregistrat piese mai vechi, reuşind să obţină un succes internaţional. După colaborarea cu Perry, au continuat să înregistreze la propriul label, Tuff Gong, după care au semnat cu Island Records, la care au înregistrat CÂTcH A FIRE (1973), urmat de un turneu în Marea Britanie.

Pe BURNIN' apare un nou membru, Earl Wire' Lindo. LP-ul conţine celebra piesă *I Shot The Sheriff* care, preluată de Eric Clapton, a intrat în topurile din Marea Britanie în toamna anului 1974. Apoi, din cauza unor neînţelegeri interne, Tosh şi Livingston au părăsit grupul pentru o carieră solo, iar Lindo a fost cooptat în grupul Taj Mahal.

Noua trupă îi includea pe Marley, fraţii Barrett şi Bernard Touter' Harvey, la keyboards. Au mai colaborat şi Marcia Griffiths, Rita Marley şi Judy Mowatt de la I-Threes.

În 1975 şi-au consolidat poziţia cu NATTY DREAD şi cu numeroase concerte londoneze. La sfârşitul aceluiaşi an, Bob Marley a realizat hitul autobiografic *No Woman No Cry*, iar grupul a înregistrat câte un album pe an, până în 1981, când Bob s-a stins din viaţă.

Albumele EXODUS şi KAYA s-au vândut extrem de bine în toată lumea, iar în aprilie 1978 Bob a cântat în concertul One Love Peace din Kingston. Împreună cu grupul a întreprins apoi un turneu mondial. A urmat albumul SURVIVAL, care a avut o mare audienţă, mai ales în Africa, piesa *Zimbabwe* fiind preluată de o serie de artişti africani.

În vara anului 1980, cancerul de care suferea Bob a început să se extindă, iar în cadrul unui concert la Madison

Square Garden a clacat şi a trebuit să înceapă un tratament în Bavaria, cu controversatul specialist în cancer Dr Josef Issels. La 3 mai anul următor, medicul a renunţat, considerând că nu mai este nimic de făcut, iar Marley a plecat în Miami, Florida, unde a murit la 11 mai 1981. Avea numai 36 de ani.

O altă tragedie a avut loc în 1987, când Carlton Bennett şi Peter Tosh au fost omorâţi.

Jamaica l-a onorat pe Marley, proclamând ziua de 6 februarie, data naşterii lui Bob, ca zi naţională.

Soul Almighty Vol. 1, 2 (1995), Burning Reggae Soul (1993), Interview (1993), Songs Of Freedom (1992), Bob Marley (1991), More Of The Mighty, Bob Marley (1990), At His Best (1989), The Mighty Bob Marley (1989), Chances Are (1981), Soul Rebel (1981), Uprising (1980), Survival (1979), Bob Marley And The Waders (1979), Kaya (1978), Babylon By Bus (1978), Early Music (1977), Birth Of A Legend (1977), Exodus (1976), Rastaman Vibration (1976), Jah Live (1975), Natty Dread (1975), Rasta Revolution (1974), Burnin' (1973), African Herbsman (1973), Câtch A Fire (1972), The Best Of The Wailers (1970)

Ricky Martin

Născut în San Juan, Puerto Rico, la 24 decembrie 1971, Martin a început să cânte încă de pe vremea şcolii. Fiind copil, a apărut într-o serie de reclame TV, după care a luat lecţii de canto. Influenţele sale muzicale cuprind muzica artiştilor latini, preferându-i şi pe David Bowie, Boston şi Cheap Trick. A cântat apoi cu grupul latin Menudo, până în 1989 când s-a decis să se mute la New York, pentru a-şi croi o carieră solo. După un an de şomaj a plecat în Mexic, unde s-a împărţit între teatru şi muzică. În 1992 şi 1993 a înregistrat primele sale albume în limba spaniolă: RICKY MARTIN şi ME AMARAS, după care a plecat la Los Angeles, unde a jucat în rolul lui Miguel Morez, în serialul TV General Hospital. În 1995 a realizat cel de-al treilea LP, A MEDIO VIVIR, o combinaţie de rock şi ritmuri latine. În 1997, albumul ajunsese deja disc de aur. Între timp, Ricky a mai jucat în *Les Miserables,* iar

vocea lui a fost folosită în filmul de desene animate (varianta spaniolă) *Hercules.* Următorul album, VUELVE, realizat în 1998, cuprinde hitul *La Copa de la Vida*, iar în 1999 a câştigat un premiu Grammy pentru Best Latin Pop Album. La 11 mai, acelaşi an, artistul a lansat primul lui album în limba engleză, intitulat RICKY MARTIN, produs de Robi Rosa, Desmond Child şi Emilio Estefan Jr. LP-ul cuprinde piese compuse de Jon Secada, Diane Warren şi alţii.

Ricky Martin (1999), Vuelve (1998), A Medio Vivir (1995), Me Amaras (1993), Ricky Martin (Spanish) 1991

John Mayall

Născut la 29 noiembrie 1933, în Macclesfield, Cheshire, Anglia, Mayall şi-a înfiinţat primul grup în 1955, pe când era încă la colegiu. Ceva mai târziu s-a mutat la Londra, unde a înfiinţat Blues

Syndicate, precursoarea legendarului Bluesbreakers. Din trupă au mai făcut parte Alexis Korner, Cyril Davies, Graham Bond şi, în anii următori, Hughie Flint, John McVie, Mick Fleetwood, Davey Graham, Eric Clapton, Jack Bruce, Peter Green, Dick Heckstall-Smith, Keef Hartley, Mick Taylor, Henry Lowther, Tony Reeves, Chris Mercer, Jon Hiseman, Steve Thompson, Colin Allen, Jon Mark, Johnny Almond, Harvey Mandel, Larry Taylor şi alţii.

În 1965 a apărut albumul de debut JOHN MAIALL PLAYS JOHN MAIALL, care conţine single-ul *Crawling Up* A *Hill.* BLUESBREA keră WITH ERIC CLAPTON a devenit un clasic al genului blues, iar A HARD ROAD cuprinde solouri de chitară cântate de Peter Green. Alte albume au mai fost: CRUSADE, THE BLUES ALONE, DIARY OF A BAND VOL. 1 şi VOL. 2, albume live înregistrate în concertele din 1968. La tobe se afla pe atunci Keef Hartley, iar la chitară Mick Taylor. La albumul BARE WIRES, la tobe cânta Jon Hiseman, completând trupa, ai cărei membri erau la momentul respectiv Lowther, Mercer şi Heckstall-Smith. După BLUES FROM LAUREL CANYON, numele de Bluesbreakers a încetat să mai existe. După plecarea lui Mick Taylor la Rolling Stones, Mayall a

înfiinţat un grup acustic cu Jon Mark (guiţar), Johnny Almond (tenor saxophone, flute) şi Stephen Thompson (strâng bass). A urmat un album live: THE TURNING POINT, care a intrat în Top 10 britanic, cuprinzând piese ca *Room To Move* şi *Thoughts About Roxanne.* Aceiaşi membri, plus Larry Taylor, au realizat EMPTY ROOMS.

SUA UNION a fost înregistrat cu Harvey Mandel, Sugercane' Harris şi Larry Taylor şi a precedat BACK TO THE ROOTS, după care Mayall a intrat într-un con de umbră. Ultimul său LP care a intrat în topuri a fost NEW YEAR, NEW BAND, NEW COMPANY, din 1975, cu solista Dee McKinnie şi chitaristul Rick Vito. După alte câteva albume fără succes, Mayall a încetat să mai înregistreze, rezumându-se la a susţine concerte. În 1988 a făcut un turneu în Europa, după care a semnat cu Island Records, realizând CHICAGO LINE, urmat în 1990 de un nou album excelent, A SENSE OF PLACE. Trei ani mai târziu, WAKE UP CALL a fost un best seller.

Cross Country Blues (1994), John Mayall And The Bluesbrakers (1994), Wake Up Call (1993), London Blues (1964 – 1969) (1992), Room To Move (1969 – 1974) (1992), A *Sense Of Place (1990), Archives To The 80's (1988), Chicago Line (1988).*

Road Show (1987), The Collection (1986), Some Of My Best Friends Are Blues (1986), Behind The Iron Curtain (1985), Stormy Monday (1984), Road Show Blues (1982), Bluesbreakers Box Set (1981), John Mayall Profile (1980), Bottom Line (1979), The Last Of The British Blues (1978), Blues Roots (1978), A Hard Core Package (1977), Lots Of People (1977), Primul Solos (1977), A *Banquet în Blues (1976), Notice To Appear (1976), New Year, New Band, New Company (1975), Latest Edition (1974), Down The Line (1973), Ten Years Are Gone (1973), Moving On (1972), Thru The Years (1972), Jazz Blues Fusion (1972), Memories (1971), Back To The Roots (1971), Diary Of A Band (1970), Empty Rooms (1970), USA Union (1970), Looking Back (1969), Turning Point (1969), Bare Wires (1968), The Blues Alone (1968), Blues From Laurel Canyon*

(1968), The Diary Of A Band Vol. 1, 2 (1968), Crusade (1967), A *Hard Road (1967), Raw Blues (1967), The Blues Alone (1967), Blues Breakers (1966), Live At Kooks Keek (1964)*

Mc 5

Grup înfiinţat în 1964, în Detroit, Michigan, SUA, cunoscut iniţial sub denumirea de The Motor City Five. Membrii săi erau Rob Tyner (n. Robert Derminer, 12 decembrie 1944, Detroit, Michigan, SUA, d. 18 septembrie 1991; vocals), Wayne Kramer (guiţar), Fred „Sonic" Smith (n. 1949, d. 4 noiembrie 1994; guiţar), Michael Davis (bass) şi Dennis Thompson (drums). Piesele lor proveneau din zona R & B, soul şi jaz de avangardă. Printre primele lor single-uri se numără *One Of The Guys/I Can Only Give You Everything* (1967) şi *Borderline/Looking At You* (1968). Managerul lor era John Sinclair, iar după o serie de concerte în cluburi au semnat cu Elektra Records, la care au realizat KICK OUT THE JAMS. Din cauza unor neînţelegeri cu această casă de discuri, s-au mutat la Atlantic, care le-a editat albumul BACK ÎN THE U.S.A. care cuprinde piese ca *Tonight, Shakin' Street* şi *Lookin' At You.* A urmat HIGH TIME şi mutarea grupului în Europa, pentru o perioadă, unde au susţinut concerte şi au înregistrat cu Rohan O'Rahilly, fără succes însă. Davis şi Tyner au plecat în 1972, iar MC5 s-a desfiinţat. În timp ce fiecare membru s-a implicat în diverse proiecte şi colaborări, Kramer şi Tyner au păstrat numele de MC5, însă n-au realizat nimic. În septembrie 1991, Rob Tyner a murit în urma unui atac de cord.

Teen Age Lust (1996), Looking At You (1995), American Ruse (1995), Power Trip (1994), Live Detroit 68/69 (1988), Babeş în Arms (1983), High Time (1971), Back în The U.S.A. (1970), Live (1970), Nick Out The Jams (1969)

Bobby McFerrin

Născut la 11 martie 1950, în New York City, New York, SUA, McFerrin este fiul a doi cântăreţi de operă. Influenţat de aceştia şi de muzica lui Miles Davis, a studiat

pianul la Juilliard School, iar apoi la Sacramento State College. A cântat mai întâi ca acompaniator, apoi ca pianist şi solist vocal. A fost remarcat în 1979, când a cântat la New York cu solistul Jon Hendricks. În 1981 a participat la Kool Jazz Festival, după care a debutat cu un album ce cuprinde printre altele o prelucrare a piesei lui Van Morrison, *Moondance* şi un cover după piesa Smokey Robinson & The Miracles, *You've Really Got A Hold On Me.* A urmat THE VOICE din 1984, care cuprinde o versiune a piesei Beatles, *Blackbird* şi *I'm My Own Walkman.* Albumul SIMPLE PLEASURES a fost un amestec de piese pop clasice şi de compoziţii proprii. Dintre acestea s-au remarcat o versiune a piesei Cream, *Sunshine Of Your Love,* şi hitul *Don't Worry, Be Happy.*

Circlesongs (1997), The Best Of (1996), The Mozart Sessions (1996), Bang! Zoom (1996), Paper Music (1995), Sorrow Is NotForever (1994), Hush (1991), Medicine Music (1990), Play (1990), Simple Pleasures (1988), Spontaneous Inventions (1986), The Voice (1984), Bobby McFerrin (1982)

Barry McGuire

Născut la 15 octombrie 1935, în Oklahoma City, Oklahoma, SUA, McGuire şi-a început cariera muzicală cântând cu Barry Kane în grupul Barry And Barry. În 1962 a cântat cu The New Christy Minstrels, apărând ca solist vocal pe câteva dintre single-urile grupului, cum ar fi *Green Green, Saturday Night* şi *Three Wheels On My Wagon.* În acest timp a compus şi *Greenback Dollar* pentru Kingston Trio. După ce a părăsit New Christy Minstrels, McGuire a semnat cu Dunhill Records, compozitorii P.F. Sloan şi Steve Barri fiind cei care i-au compus *Eve Of Destruction*, care a devenit number 1 în SUA, în interpretarea lui McGuire. Piesa fusese prima dată oferită grupului Byrds, care au refuzat-o. Au urmat numeroase concerte, albumele EVE OF DESTRUCTION şi THIS PRECIOUS TIME şi piese ca *Upon A Painted Ocean.* În 1967, un rol în *The President's Analyst* a dus la apariţia sa pe Broadway, în musicalul *Hair.* A urmat THE WORLD'S

LAST PRIVATE CITIZEN, iar în 1971, cu fostul membru Mamas And The Papas, Eric Bord, a realizat BARRY MCGUIRE AND THE DOCTOR. Apoi McGuire a devenit evanghelist creştin şi s-a specializat în albume gospel.

Anthology (1993), The Best Of (1982), To The Bride (1982), Cosmic Cowboy (1979), Happy Roads (1978), C'mon Along (1976), Jubilation (1976), Lighten Up (1975), Narnia (1974), Barry McGuire & The Doctor (1971), World's Last Private Citizen (1967), The Precious Time (1966), Eve Of Destruction (1965)

John McLaughlin

Născut la 4 ianuarie 1942, în Yorkshire, Anglia, John a crescut într-o familie de muzicieni, iar la 9 ani a început să studieze pianul, după care a cântat la chitară, fiind inspirat de muzica blues. La 14 ani a devenit interesat de stilul flamenco, iar ceva mai târziu a început să cânte jaz. S-a mutat la Londra, unde a cântat în diverse concerte cu Alexis Korner, Georgie Fame şi Graham Bond. Tot în anii '60 a colaborat cu John Surman şi Dave Holland. În Germania a cântat free jazz cu Gunter Hampel, iar în 1969 a realizat EXTRAPOLATION, cu Surman şi Tony Oxiey (drums). McLaughlin a cântat în 1969 şi cu grupul Lifetime din New York, după care a înregistrat MY GOALS BEYOND (1970), cu Charlie Haden (bass) şi Airto Moreira (percussion). Apoi, Miles Davis l-a invitat să cânte pe ÎN A SILENT WAY, după care chitaristul a apărut pe BITCHES BREW (1970). Ulterior, a înfiinţat Mahavishnu Orchestra, cu Billy Cobham, Jerry Goodman şi Jan Hammer, devenind totodată interesat şi de misticism. Propriul lui guru a devenit Snri Chinmoy, (care l-a şi botezat Mahavishnu), iar chitaristul a început să poarte haine albe. După plecarea lui Cobham şi Hammer, a reformat Mahavishnu Orchestra, cu Jean-Luc Ponty (violin) şi Michael Walden (drums).

La mijlocul anilor '70 a înfiinţat Shakti, cu indianul L. Shankar (violin) şi Zakir Hussain (tabla-player). În 1978, McLaughlin a cântat cu The One Truth Band, după care a făcut echipă cu Larry Coryell şi Paco de Lucia. După alte două albume solo: BELO HORIZONTE şi MUSIC SPOKEN

HERE, a cântat cu Miles Davis pe YOU'RE UNDER ARREST din 1984. În 1985 a cântat într-un concert de chitară, compus de Mike Gibbs, alături de filarmonica din Los Angeles. În acelaşi an, împreună cu Cobham, a creat o altă variantă

Mahavishnu, cu saxofonistul Bill Evans, iar în anul următor a venit şi Jim Beard (keyboards). Doi ani mai târziu a făcut turnee cu Trilok Gurtu, un percuţionist care studiase muzica indiană clasică. În 1990 a avut loc premiera MEDITERRANEAN CONCERTO, cu Orchestra Naţională Scoţiană, la Glasgow Jazz Festival.

Promise (1996), After The Rain (1995), Shakti (1994), Compact Jazz (1993), Time Remembered: John McLaughlin Plays Bill Evans (1993), Tokyo Live (1993), Best Of (1991), Que Algeria (1991), Mediterranean Concerto (1990), Live At The Royal Festival Hall (1989), Adventures în Radioland (1987), Music Spoken Here (1983), Passion, Grace & Fire (1982), Friday Night în San Francisco (1981), Belo Horizonte (1981), Best Of John McLaughlin (1980), Electric Dreams (1978), Electric Guiţarist (1978), Inner Worlds (1976), Shakti (1975), Apocalypse (1974), Visions Of The Emerald Beyond (1974), Between Nothingness & Eternity (1973), Love, Devotion & Surrender (1973), Birds Of Fire (1972), Where Fortune Smiles (1971), Devotion (1970), My Goals Beyond (1970), Extrapolation (1969)

Meat Loaf

Născut Marvin Lee Aday, la 27 septembrie 1947, în Dallas, Texas, SUA. La 13 ani a fost poreclit de antrenorul său de fotbal Meat Loaf, din cauza proporţiilor sale uriaşe. În 1967 s-a mutat la Los Angeles, unde a înfiinţat Pop-corn Blizzard, o trupă de rock psihedelic care a cântat prin diverse cluburi şi în deschidere la trupe ca The Who şi The Stooges. În 1969, Meat Loaf a dat o probă pentru filmul *Hair*, întâlnindu-l cu această ocazie pe solistul Stoney. Împreună au realizat un LP autointitulat în 1971, care a generat hitul *What You See Is What You Get*. După apariţia în *Hair* a urmat *More Than You Deserve,* un alt musical

scris de Jim Steinman, şi rolul Eddie în filmul *The Rocky Horror Picture Show.* În 1976, Ted Nugent l-a solicitat să cânte pe albumul său FREE FOR ALL, după care a jucat în comedia *National Lampoon Roadshow.* Meat Loaf şi Steinman au început apoi să lucreze la o operă rock. La Epic Records, cu producătorul Todd Rundgren şi trupa de acompaniament a lui Bruce Springsteen, E Street Band, a devenit posibilă realizarea albumului BAT OUT OF HELL, în 1978. La LP au mai colaborat solistele Karla Devito, şi Ellen Foley. Meat Loaf a cântat între timp în deschidere la diverse trupe, printre care şi Cheap Trick, făcând o serie de concerte care l-au adus în atenţia criticii muzicale, albumul său ajungând până la urmă în topurile americane şi britanice şi devenind unul dintre cele mai bine vândute albume din istoria muzicii. Odată cu succesul a venit însă şi dependenţa de alcool, iar Meat Loaf şi-a pierdut vocea, după care s-a despărţit de managerul David Sonenberg şi de compozitorul Steinman. Şi-a revenit abia după trei ani, când a realizat albumul DEAD RINGER, a cărui piesă titlu a intrat în Top 5, iar LP-ul a devenit number 1. Au urmat MIDNIGHT AT THE LOST AND FOUND şi BAD ATTITUDE, BLÂND BEFORE I STOP. Din trupa sa de concert făceau parte printre alţii şi Bob Kulick şi Chuck Burgi (drums, exRainbow). În 1987 a apărut MEAT LOAF LIVE. Între timp, solistul apăruse în filme ca *Roadie* şi *Americathon,* care în anii '90 aveau să fie urmate de *Wayne's World* şi *Leap Of Faith.*

Meat Loaf a semnat cu Virgin Records în 1990, iar în mass media se zvonea despre reluarea colaborării cu Steinman. BAT OUT OF HELL ÎI – BACK INTO HELL a apărut la puţin timp, generând unul dintre cele mai mari hituri: *I'll Do Anything For Love (But I Won't Do That).*

The Very Best Of (1999), Welcome To The Neighborhood (1995), Meat Loaf & Friends (1994), Heaven & Hell (1994), Bat Out Of Hell II Backlnto Hell (1993), 12 Tape (1993), Primecuts (1989), Live At Wembley (1987), Blând Before I Stop (1986), Bad Attitude (1984), Hits Out Of Hell (1984), Midnight At The Lost And

Found (1983), Dead Ringer (1981), Meat Loaf (Featuring Stoney) (1979), Bat Out Of Hell (1978)

Megadeth

Grup rock înfiinţat în San Francisco, California, SUA, de chitaristul Dave Mustaine, după ce a părăsit Metalica în 1983. Cu Dave Ellefson (bass), Chris Poland (guiţar) şi Gars Samuelson (drums), Dave a semnat un contract cu Combat Records. Primul lor album a fost KILLING IS MY BUSINESS... AND BUSINESS IS GOOD, din 1985, urmat de un nou LP editat de această dată de Capitol Records, PEACE SELLS... BUT WHO'S BUYING? În 1988, Mustaine i-a concediat pe Poland şi Samuelson, recrutându-i pe Jeff Young şi Chuck Behler, care au debutat în Megadeth pe albumul SE FAR, SE GOOD, So WHAT, care include şi un cover al piesei *Anarchy în The UK,* cu Steve Jones (guiţar) de la Sex Pistols ca invitat. După doi ani de pauză, din cauza problemelor lui Moustaine cu heroina, acesta s-a reîntors în 1990, realizând împreună cu Marty

Friedman (guiţar) şi Nick Menza (drums), un nou album Megadeth, RUST ÎN PEACE. După COUNTDOWN TO EXTINCTION a urmat o altă perioadă dificilă pentru Moustaine, tot din cauza drogurilor. Cu toate acestea, în 1994 a apărut YOUTHANASIA, produs de Max Norman.

Live Trax (1998), Criptic Writings (1997), Hidden Treasures (1995), Youthanasia (1994), Countdown To Extinction (1992), Foreclosure Of ADream (1992), Rustln Peace (1990), Se Far, Se Good, So What (1988), Peace Sells... But Who's Buying? (1986), Killing Is My Business... And Business Is Good! (1985)

John Cougar Mellencamp

Născut la 7 octombrie 1951, în Seymour, Indiana, SUA, Mellencamp şi-a început cariera cântând într-o trupă locală, Trash, cu chitaristul Larry Crane. În 1976, Tony de Fries, managerul lui David Bowie, a semnat cu el un contract de înregistrare, sub numele de Johnny Cougar. Albumul său de debut, CHESTNUT STREET INCIDENT, care cuprinde o serie de versiuni cover, n-a impresionat, aşa că solistul s-a mutat în Indiana, înfiinţând The Zone şi

realizând THE KID INSIDE. A semnat apoi cu Riva Records, care i-a editat JOHN COUGAR, ce include hitul Top 30, *I Need A Lover,* din 1979. Cougar a continuat să facă turnee alături de grupul său, iar în 1982 a ajuns în fruntea topurilor americane cu AMERICAN FOOL. Single-urile *Hurts. Se Good* şi *Jack And Diane* s-au vândut în milioane de exemplare. În anul următor a devenit cunoscut ca John Cougar Mellencamp, deşi mai târziu a renunţat la „Cougar". El a fost unul dintre organizatorii concertelor de binefacere Farm Aici. În anii '80 a avut o serie de hituri ca *Small Town, R.O.C.K., Paper în Fire* (1987) şi *Cherry Bomb* (1988). După LONESOME JUBILEE şi BIG DADDY, Mellencamp s-a concentrat asupra picturii, după care a revenit cu albumul WHENEVER WE WANTED. În 1991 a fost regizor şi actor în filmul *Falling From Grace*. Mellencamp a continuat cu o serie de piese care au intrat în topurile americane, la fel ca şi albumele sale.

John Mellencamp (1998), Mr. Happy Go Lucky (1996), Skin It Back (1995), Dance Naked (1994), Human Wheels (1993), Whenever We Wanted (1991), Big Daddy (1989), Lonesome Jubilee (1987), Scarecrow (1985), Uh-Huh (1983), The Kid Inside Me (1983), American Fool (1982), Nothin' Matters And What If It Did (1980), The Collection (1979), John Cougar (1979), Chestnut

Street Incident (1976), The Kid Inside (1976), Seventh Son (1975)

Men At Work

Grup australian, înfiinţat în Melbourne, în 1979, de Colin Hay (n. 29 iunie 1953, Scoţia; vocals), care a emigrat în Australia la vârsta de 14 ani, şi Ron Strykert (n. 18 august 1957, Australia; guiţars). Grupul a fost mai întâi un duo, după care au fost cooptaţi Greg Ham (n. 27 septembrie 1953, Australia), John Rees (bass) şi Jerry Speiser (drums). La început, Men At Work au cântat prin mici localuri, după care au fost descoperiţi de Peter Karpin de la CBS. În 1981 a apărut primul lor single, *Who Can It Be Now?* care a fost un mare hit pe plan naţional, urmat de *Down Under* şi albumul BUSINESS AS UZUAL, care a fost

de asemenea un succes. Hiturile mai sus menţionate au fost number one în 1982 şi în SUA. *Down Under* a fost number 1 şi în Marea Britanie în 1983, alături de BUSINESS AS UZUAL, care a ajuns şi el în vârful clasamentelor. CARGO s-a vândut bine în SUA, unde a fost number 3 şi a generat două hituri Top 10: *Overkill* şi *It's A Mistake.* Albumul TWO HEARTS s-a vândut mai puţin bine, deşi a devenit disc de aur în America. După apariţia lui, Hay a rămas singurul membru original al trupei, care s-a desfiinţat în 1985.

Two Hearts (1984), Cargo (1983), Business As Uzual (1981)

Freddie Mercury

Născut Frederick Bulsara, la 5 septembrie 1946, în Zanzibar, Africa, d. 24 noiembrie 1991, în Londra, Anglia, Freddie a fost binecunoscutul solist al grupului Queen. În paralel cu activitatea sa cu acest grup, a înregistrat piese solo, cum ar fi cea din 1973, *I Can Hear Music,* un cover Beach Boys, sub numele de Larry Lurex. În 1984 a avut un hit Top 20 în Marea Britanie cu *Love Kills*, inclus în soundtrackul lui Giorgio Moroder pentru filmul *Metropolis*. Alt single, *I Was Born To Love You*, a intrat în Top 20 britanic un an mai târziu. A urmat un LP solo şi alte single-uri. În 1986, Mercury a contribuit cu câteva piese la musicalul lui Dave Clark, *Time.*

În 1987 a realizat un cover după piesa Platters, *The Great Pretender*, care a ajuns în Top 5 britanic şi a cântat alături de soprana Monserrat Caballe piesa *Barcelona*, un alt hit Top 10, acompaniat de un LP cu acelaşi nume. La sfârşitul anului 1988, cei doi au cântat într-un show pe stadionul Avinguda de Maria Cristina din Barcelona.

După o serie de speculaţii pe tema stării sănătăţii sale, Freddie a anunţat oficial, în noiembrie 1991, că are SIDA. 48 de ore mai târziu, la data de 24 noiembrie, a murit din cauza unei pneumonii bronhice în casa sa din Knightsbridge. În aprilie 1992, pe stadionul Wembley din Londra, a fost organizat un concert în memoria lui, cunoscut sub numele de Freddie Mercury Aids Benefit, la

care au participat numeroşi artişti, prieteni ai marelui solist, printre care David Bowie, Liza Minelli, Annie Lennox, George Michael şi alţii.

The Great Pretender (1992), Barcelona (1987), Mr. Bad Guy (1985)

Mercyful Fate

Grup black metal înfiinţat la Copenhaga în Danemarca, în 1980, de King Diamond (n. Kim Bendix Petersen, 14 iunie 1956, Copenhaga, Danemarca; vocals) şi Hank Shermann (guiţar), cărora li s-au alăturat Michael Denner (guiţar), Timi Grabber Hansen (bass) şi Kim Ruzz (drums). Prima lor înregistrare a fost *Black Funeral,* de pe compilaţia METALIC STORM, după care au realizat albumul A CORPSE WITHOUT SOUL (NUNS HAVE NO FUN). Aurmat MELISSA, nume dat de Diamond unui craniu uman, care era emblema trupei pe scenă. Textele pieselor grupului au fost de inspiraţie ocultă, iar machiajul lui King Diamond a dus la darea lui în judecată de către Gene Simmons de la Kiss, pentru plagiat. Albumul DON'T BREAK THE OATH a fost urmat de o serie de turnee. Când s-au întors în studiouri pentru a înregistra un nou LP, încercările lui Shermann de a determina grupul să se apropie de un sound AOR au dus la destrămare. Diamond a optat pentru cariera solo, cu Hansen şi Denner, iar Shermann a înfiinţat Fate. Albumul ÎN THE BEGINING, realizat după aceea, cuprinde minialbumul de debut şi înregistrări făcute la BBC. Shermann, Hansen şi Denner au reînfiinţat apoi Mercyful Fate, cu Morten Nielsen (drums), cu care au înregistrat ÎN THE SHADOWS, şi cu Snowy Shaw (drums), care a cântat în concerte. Albumul cuprinde printre altele şi o piesă la care a colaborat Lars Ulrich de la Metalica, *Return Of The Vampire,* după un demo din 1982. Înainte de albumul TIME, Hansen a fost înlocuit la bass de Sharlee D'Angelo, grupul efectuând turnee cu Flotsam & Jetsam şi Cathedral.

9 (1999), Dead Again (1998), Into the Unknown (1996), The Beliwitch (1994), Time (1994), în The Shadows (1993), Return Of The Vampire (1992), The Begining

(1987), Don't Break The Oath (1984), Melissa (1983)

Metalica

Grup rock înfiinţat în 1981, în California, SUA, de Lars Ulrich (n. 26 decembrie 1963, Copenhaga, Danemarca; drums) şi James Alan Hetfield (n. 3 august 1963, SUA; vocals, guiţar) care s-au găsit prin intermediul unor anunţuri, din ziarul The Recycler. Primul lor demo, NO LIFE TIL' LEATHER, a fost înregistrat cu Lloyd Grand (guiţar), pe care l-au înlocuit în 1982 cu David Mustaine. Jef Warner (guiţar) şi Ron McGovney (bass) au mai completat între timp echipa, iar la sfârşitul anului 1982 a fost cooptat Clifford Lee Burton (n. 10 februarie 1962, SUA, extraumabass), care le-a pus condiţia de a se muta de la Los Angeles în San Francisco. În 1983, Mustaine a plecat pentru a înfiinţa Megadeth şi a fost înlocuit de Kirk Hammett (n. 18 noiembrie 1962; guiţar, ex-Exodus). În această formulă, Metalica a cântat până la 27 septembrie 1987, când autobuzul lor de turneu s-a răsturnat în Suedia, iar Cliff Burton a decedat. Noul basist al grupului a devenit atunci Jason Newsted (n. 4 martie 1963; bass) de la Flotsam And Jetsam, care a cântat pentru prima dată în concert cu Metalica la 8 noiembrie 1986. Ca un tribut adus memoriei lui Cliff Burton, Metalica a compilat o casetă video, CLIFF EM ALL, din filmările personale ale fanilor. Discografia Metalica a început cu KILL 'EM ALL, album editat de o casă de discuri din New Jersey, Megaforce, în 1983. A urmat RÂDE THE LIGHTING, după care grupul a semnat cu Elektra Records. Primele lor două albume pentru această casă de discuri au fost MASTER OF PUPPETS (1986) şi AND JUSTICE FOR ALL (1988), care a intrat în Billboard Top 10 şi le-a adus o nominalizare la Grammy Awards, la categoria Best Heavy Metal Performance. Au pierdut însă în faţa grupului britanic Jethro Tull, aşa că au ataşat albumului lor etichete pe care scria: „Grammy Award LOSERS". Au câştigat până la urmă un Grammy, în 1990, cu clipul video care acompaniază piesa *One.* La ceremonie au mulţumit cu umor grupului Jethro Tull pentru că nu au realizat nimic în acel an.

Următorul album, cunoscut şi sub numele de BLACK ALBUM, s-a vândut în peste 10 milioane de exemplare în întreaga lume şi a făcut din trupă una dintre cele mai cunoscute. Cu toate acestea, Metalica nu au rupt niciodată legăturile foarte strânse cu fanii lor. Ba mai mult, au amenajat şi locuri speciale în sălile de concert, în care fanii să poată înregistra casete proprii. În 1994 au realizat un box set intitulat LIVE S*IT: BINGE AND PURGE, care cuprinde două CD-uri şi casete video cu înregistrări din concert. Un an mai târziu a apărut LOAD, urmat de numeroase turnee, iar în anul 1997, RE-LOAD.

În decursul istoriei sale, Metalica au lucrat cu producători celebri, printre care şi Bob Rock, au cântat în concert cu Ozzy Osbourne, Twisted Sister, Motörhead şi alţii, au participat la festivaluri ca cel de la Donington, Monsters of Rock. După albumul RELOAD din 1997, au realizat un LP de versiuni cover după piese Queen, Nick Cave, Black Sabbath, Killing Joke şi alţii. Primul extras pe single a fost *Whiskey în The Jar,* o piesă tradiţională irlandeză, lansată în 1972 de Thin Lizzy.

Garage incorporated (1998), Reload (1997), Load (1996), Interview Picture Disc (1993), Live Shit: Binge & Purge (1993), Metalica (1991), And Justice For All (1988), The 9.98 CD-Garage Days Re-Revisited (1987), Master Of Puppets (1986), Râde The Lightning (1984), kill 'em All (1983)

George Michael

Născut Georgios Kyriacos Panayiotou, la 25 iunie 1963, în Finchley, Londra, Anglia, George Michael a cântat la începutul carierei sale cu grupul Wham! construindu-şi între timp şi propria carieră solo. În 1984 a realizat hitul *Careless Whisper*, iar după destrămarea grupului, în 1986, a revenit în topuri cu *A Different Corner*. A cântat în duet cu Aretha Franklin piesa *I Knew You Were Waiting,* iar în 1988 a realizat *I Want Your Sex,* care a fost interzisă pe posturile de radio, dar a ajuns number 1 în topurile britanice. A urmat albumul FAITH, care s-a vândut în peste două milioane de exemplare şi a generat o serie de hit

single-uri în SUA, printre care piesa titlu, *Father Figure, One More Try* şi *Monkey.* În 1990 a înregistrat LISTEN WITHOUT PREJUDICE VOL. 1, care s-a vândut şi el foarte bine. Extrasul pe single *Praying For Time* a fost number 1 în SUA şi hit Top 10 în Marea Britanie. În 1992, Sunday Times a anunţat că George Michael este cel mai bogat artist din Anglia. Un an mai târziu a urmat un lung proces pe care Michael l-a intentat casei sale de discuri, Sony, de sub a cărei tutelă voia să scape, considerând că nu i se acordă destulă libertate artistică. Un nou album a apărut abia în 1996 şi se intitulează OLDER.

Ladies & Gentlemen-The Best Of (1998), Older (1996), Listen Without Prejudice Vol. 1 (1990), Faith (1987)

Midnight Oil

Grup înfiinţat în Sydney, Australia, în 1975, şi cunoscut mai întâi ca The Farm. Membrii iniţiali au fost: Martin Rotsey (guiţar), Jim Moginie (guiţar) şi Rob Hirst (drums). Mai târziu a venit şi Peter Garrett (lead vocals), iar în 1977, Dwayne Bones' Hillman (bass), după care şi-au schimbat numele în Midnight Oil. Albumul HEAD INJURIES a fost disc de aur în Australia, iar 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, realizat de CBS, a fost extrem de difuzat pe posturile de radio. Subiectele preferate ale grupului erau mediul, atitudinea antinucleară şi anti-război. Grupul a participat la numeroase concerte de binefacere, susţinând cauza aborigenilor australieni. Garrett s-a implicat în politică, fiind cât pe ce să devină membru al parlamentului australian în 1984, făcând parte din Partidul pentru dezarmare nucleară. Trupa a susţinut concerte în SUA şi Europa, iar albumul care a ocupat cele mai bune locuri în topurile britanice şi americane a fost DIESEL AND DUST (Top 20 în Marea Britanie şi number 21 în SUA). BLUE SKY MINING a fost şi el bine primit.

Redneck Wonderland (1998), Breathe (1996), Earth And Sun And Moon (1993), Scream în Blue Live (1992), Blue Sky Mining (1989), Diesel And Dust (1987), Red Sails în The Sunset (1985), Species Deceases (1985), 10, 9, 8, 7,

6, 5, 4, 3, 2, 1 (1983), Place Without A Postcard (1981), Bird Noises (1980), Head injuries (1979), Midnight Oil (1978)

Mike & The Mechanics

Grup înfiinţat în 1985 de Mike Rutherford (n. 2 octombrie 1950, Guildford, Surrey, Anglia; bass), în timpul unei pauze din activitatea cu Genesis. Ceilalţi membri ai grupului erau Paul Carrack (ex-Ace, Squeeze, Nick Lowe; vocals, keyboards), Paul Young (ex-Sad Cafe; vocals), Peter Van Hooke şi Adrian Lee. Primul lor hit a fost *Silent Running (On Dangerous Ground)* din 1986, care a fost şi tema muzicală a filmului *On Dangerous Ground.* Cel de-al doilea mare hit al lor a fost cel din 1988, intitulat *The Living Years.* Au urmat *Everybody Gets A Second Chance* şi *A Time And A Place*. Grupul a fost mereu considerat „o trupă de albume", mai mult decât una de concert.

Mike And The Mechanics. Hits (1996), Beggar On A *Beach Of Gold (1995), Word Of Mouth (1991), Living Years (1988), Mike & The Mechanics (1986)*

Ministry

Este proiectul muzicianului Alain Jourgensen (n. Havana, Cuba; guiţar, vocals, keyboards), care a început să producă muzică sub numele de Ministry, la începutul anilor '80, în Chicago. După realizarea albumului WITH SYMPATHY a înregistrat TWITCH, apoi i-a cooptat pe Paul Barker (n. Palo Alto, California, SUA; bass/keyboards) şi pe Bill Rieflin (drums). Au început să cânte industrial metal, debutând cu THE LAND OF RAPE AND HONEY şi colaborând atât la albumul live ÎN CASE YOU DIDN'T FEEL LIKE SHOWING UP, cât şi la cel de studio, cu muzicieni ca Mike Scaccia (ex-Rigor Mortis; guiţar) şi Chris Connelly (ex-Finitribe; vocals). Jourgensen şi Barker au mai lucrat şi la o serie de alte proiecte de studio, cum ar fi Lard, cu Jello Biafra şi grupul lor, Revolting Cocks.

Ministry s-au bucurat de un mare succes cu PSALM 69 (THE WAY TO SUCCEED AND THE WAY TO SUCK EGGS), de pe care *Jesus Built My Hotrod* a apărut frecvent la MTV. În 1992 au participat la turneul Lollapalooza şi au

efectuat un turneu european. În 1994, Rieflin a fost înlocuit la tobe de Ray Washam.

Dark Side of the Spoon (1999), Filth Pig (1996), Just One Fix (1993), Psalm 69 (1992), în Case You Didn't Feel Like Showing Up (1990), The Mind Is A Terrible Thing To Taste (1989), The Land Of Rape And Honey (1988), Twitch (1986), Twelve Inch Singles 1981 – 1984 (1985), With Sympathy (1983)

The Misfits

Grup punk american, The Misfits a fost înfiinţat la New York, în 1977, de Gerry Only şi Glenn Danzig. Au început prin a cânta în cluburi, după care au realizat single-ul *Cough Cool* la propria casă de discuri, Plan 9. A urmat EP-ul BULLET (îmbrăcat într-o copertă care reprezintă asasinarea lui J.F. Kennedy) şi single-ul *Horror Business.* În 1979 a apărut *Night Of The Living Dead*, apoi EP-ul THREE HITS FROM HELL, din 1980, şi single-ul *Halloween*, plus mini-albumul EVILIVE şi alte EP-uri ca BEWARE şi WOLF'S BLOOD. În 1982 au realizat albumele MISFITS WALK AMONG US, EARTH A.D. şi LEGACY OF BRUTALITY. Glenn Danzig a realizat primul lui single solo în 1981: *Who Killed Marilyn?* A întemeiat apoi propria sa trupă, Danzig. Hain a înregistrat şi el un single, *Unholy Passion*, plus două albume: INITIUM şi COMING FIRE.

American Psycho (1997), Box Set (1996), Static Age (1995), Walk Among Us (1988), Die Die My Darling (1987), Misfits (1986), Legacy Of Brutality (1985), Earth A.D. (1983), Walk Among Us (1982)

Mission U.K.

Grup rock britanic înfiinţat de Wayne Hussey (n. 26 mai 1959, Bristol, Anglia, ex-Walkie Talkies, Dead Or Alive) şi Craig Adams (ex-Sisters Of Mercy). Cei doi i-au cooptat pe Mick Brown (ex-Red Lorry, Yellow Lorry; drums) şi pe Simon Hinkler (ex-Artery; guiţar). După două single-uri fără succes la Chapter 22 Records, au semnat în 1986 cu Mercury Records, la care au realizat *Stay With Me,* care a intrat în topurile britanice, fiind urmat de albumul GOD'S OWN MEDICINE şi de diverse turnee, printre care şi unul

american. Adams fiind epuizat, a trebuit să fie înlocuit o perioadă cu Pete Turner. După participarea la Reading Festival, au început să lucreze la un nou album, cu John Paul Jones ca producător: CHILDREN. Acesta a ajuns number 2 în topurile britanice. În 1990, *Butterfly On A Wheel* a fost extras pe single, iar albumul CARVED ÎN SAND a fost urmat de un turneu mondial în care Hinkler şi Hussey s-au îmbolnăvit din cauza programului prea încărcat. Hinkler a plecat înaintea concertului din Toronto, lăsându-l pe Dave Wolfenden să cânte la chitară la următoarele concerte. La întoarcere, Paul Etchells a devenit chitarist permanent. În 1992, Craig Adams s-a întors în Brighton, iar Hussey i-a recrutat pe Andy Hobson (bass), Rik Carter (keyboards) şi Mark Gemini Thwaite (guiţar). A urmat compilaţia SUM AND SUBSTANCE.

Blue (1996), Neverland (1995), Sum And Substance (1992), Masque (1991), Grains Of Sand (1990), Carved în Sand (1990), Children (1988), The First Chapter (1987), God's Own Medicine (1986)

Joni Mitchell

Născută Roberta Joan Anderson, la 7 noiembrie 1943, în Fort McLeod, Alberta, Canada, Joni a studiat arta la Calgary, după care, în 1964, s-a mutat la Toronto, unde s-a căsătorit cu Chuck Mitchell, un an mai târziu. Cei doi au cântat împreună în cafenele şi cluburi folk. În timp ce se aflau în Detroit, cei doi soţi l-au cunoscut pe cântăreţul de folk Tom Rush, care a încercat s-o convingă pe Judy Collins să cânte piesa lui Joni, *Urge For Going*. N-a reuşit, dar Collins a cântat ceva mai târziu alte cântece compuse de Joni: *Michael From Mountains* şi *Both Sides Now*, care au apărut pe albumul ei din 1967: WILDFLOWERS. În acelaşi an, ea a divorţat şi s-a mutat la New York, unde s-a ocupat o vreme de design vestimentar, după care, acompaniată doar de chitara sa, a cântat într-un circuit prin cluburi. După apariţia ei la clubul folk Gaslight South din Coconut Grove, Florida, producătorul Joe Boyd a dus-o să cânte în Anglia, unde nu s-a bucurat de un prea mare succes, dar a compus câteva cântece, printre care *London*

Bridge, urmată de *Eastern Rain, Just Like Me* şi *Brandy Eyes.* Mitchell a fost remarcată de managerul Elliot Roberts, iar apoi de David Crosby, care a devenit prietenul ei şi totodată producătorul albumului de debut, SONGS TO A SEAGULL, urmat în 1969 de CLOUDS, LADIES OF THE CANYON, care conţine şi piesa *Willy,* în care vorbeşte despre relaţia ei cu Graham Nash. Single-ul *Big Yellow Taxi* a intrat în Top 20, fiind apoi reluat şi de Bob Dylan.

A continuat cu BLUE, FOR THE ROSES, single-ul *You Turn Me On, I'm A Radio,* un hit Top 30, COURT AND SPARK, de pe care *Help Me* a devenit number 7 în topurile americane din 1974, şi albumul live MILES OF AISLES, THE HISSING OF SUMMER LAWNS, de pe care s-au remarcat *în Harry's House, The Jungle Line, Edith And The Kingpin, în France They Kiss On Main Street* şi *The Boho Dance*.

La albumul HEJIRA a colaborat şi Jaco Pastorius (bass), iar mutarea lui Mitchell dinspre folk spre jaz a continuat cu DON JUAN'S RECKLESS DAUGHTER, culminând cu o colaborare a cântăreţei cu Charlie Mingus la albumul MINGUS, în care a adaptat o serie de compoziţii ale acestuia. Discografia ei a fost completată de un LP live, SHADOWS AND LIGHT, la care au contribuit Pat Metheny şi, din nou, Jaco Pastorius, plus alţi invitaţi.

După căsătoria cu basistul Larry Klein, Mitchell a avut o perioadă de pauză, după care a semnat cu Geffen Records, la care a debutat cu WILD THINGS RUN FAST, din 1982, album ce conţine una dintre cele mai bune compoziţii ale sale: *Chinese Cafe*, urmat de un LP produs de Thomas Dolby: DOG EAT DOG, apoi de CHALK MARK ÎN ARAIN STORM. În 1991, după trei ani de tăcere, a apărut NIGHT RÂDE HOME. Între timp artista a fost preocupată de pictură, deschizând două expoziţii, una la Londra şi alta în Edinburgh. În 1994 a contribuit la piesa *If I Could*, apărută pe albumul lui Seal, şi a efectuat un turneu canadian, după care a revenit în studio pentru a înregistra TURBULENT INDIGO.

Taming The Tiger (1998), Hits (1996), Misses (1996),

Turbulent Indigo (1994), Night Râde Home (1991), Chalk Mark în A Rainstorm (1988), Dog Eat Dog (1985), Wild Things Run Fast (1982), Shadows And Light (1980), Mingus (1979), Don Juan's Reckless Daughter (1977), Hejira (1976), The Hissing Of Summer Lawns (1975), Court And Spark (1974), Miles Of Isles (1974), For The Roses (1972), Blue (1971), Ladies Of The Canyon (1970), Clouds (1969), Song To A Seagull (1968), Joni Mitchell (1968)

Molly Hatchet

Grup blues-rock al cărui nume provine de la cel al unei doamne din secolul al XVII-lea, care îşi ucidea iubiţii cu toporul după ce făceau dragoste. Din componenţa grupului făceau parte Dave Hlubek (guiţar), Steve Holland (guiţar) şi Duane Roland (guiţar), plus Bonner Thomas (bass), Danny Joe Brown (vocals) şi Bruce Crump (drums). Albumul lor de debut a fost produs de Tom Werman şi s-a bucurat de un succes rapid. Brown a fost înlocuit de Jimmy Farrar în 1980, înainte de înregistrarea albumului BEATIN' THE ODDS, urmat de TAKE NO PRISONERS, cele două intrând în topul Billboard pe locurile 25 şi 36. În 1982, Danny Joe Brown a revenit în trupă, în timp ce Thomas a fost înlocuit cu Riff West. A urmat NO GUTS, NO GLORY dar fără prea mare succes, deşi un album excelent, iar Hlubek a fost de părere că trebuiau făcute schimbări radicale. Prin urmare, Steve Holden a demisionat şi a fost cooptat John Galvin (keyboards) pentru înregistrările la THE DEED IS DONE, un album pop-rock după care trupa s-a retras. În 1985 au revenit cu DOUBLE TROUBLE LIVE, care a fost un adevărat triumf. Include cele mai bune piese ale lor, plus un tribut adus mentorilor lor de la Lynyrd Skynyrd, piesa *Freebird.* Apoi Dave Hlubek a plecat, locul său fiind luat de Bobby Ingram în 1989. Grupul a semnat un nou contract, cu Capitol Records, la care au realizat LIGHTNING STRIKES TWICE, care cuprinde versiuni cover după piesa lui Paul Stanley, *Hide Your Heart,* şi după cea compusă de Miller şi Burnette, *There Goes The Neighbourhood.* Totuşi, nu a fost decât încă un album

nereuşit din cariera Molly Hatchet.

Lightning Strikes Twice (1989), Double Trouble Live (1985), Greatest Hits (1985), The Deed Is Done (1984), No Guts, No Glory (1983), Take No Prisoners (1981), Beatin' The Odds (1980), Flirtin' With Disaster (1979), Molly Hatchet (1978)

The Monkees

În 1965, producătorii TV Bob Rafelson şi Bert Schneider au început audiţiile pentru un show care avea ca protagonistă o trupă pop. Dintre participanţi au fost aleşi: Michael Nesimth (n. Robert Michael Nesimth, 30 decembrie 1942, Houston, Texas, SUA; guiţar, vocals), Peter Tork (n. Peter Halsten Thorkelson, 13 februarie 1944, Washington, D.C., SUA; bass, vocals), Davy Jones (n. 30 decembrie 1945, Manchester, Anglia; vocals) şi Mickey Dolenz (n. George Michael Dolenz, 8 Martie 1945, Los Angeles, California, SUA; drums, vocals). La 12 septembrie 1966 a fost difuzat de televiziunea NBC primul episod al serialului *The Monkees.* Deşi nu a fost un succes extraordinar, serialul a crescut în popularitate, fiind apoi difuzat şi în Marea Britanie. Single-urile grupului, *Last Train To Clarksville* (number 1 SUA) şi *I'm A Believer* (number 1 britanic şi american), plus un prim album, s-au vândut în milioane de exemplare.

Nu au lipsit nici zvonurile potrivit cărora cvartetul nu ar cânta el însuşi piesele. Câteva înregistrări timpurii au fost completate de Tommy Boyce şi Bobby Hart, autorii piesei *Last Train To Clarksville,* cu grupul lor de acompaniament, The Candy Store Prophets, cu Monkees cântând peste. Don Kirshner a devenit apoi coordonator muzical şi i-a cooptat pe compozitorii Gerry Goffin, Carole King, Neil Diamond şi Jeff Barry pentru a scrie materiale pentru show, ceea ce i-a înfuriat pe The Monkees, în special pe Nesimth, care a spus că MORE OF THE MONKEES a fost cel mai prost album din istoria omenirii. Deşi s-a vândut în milioane de exemplare, tensiunile nu au dispărut, iar Schneider le-a permis membrilor trupei să-şi scrie propriul material. *A Little Bit Me, A Little Bit You* a

apărut ca cel de-al treilea single al grupului, fără aprobarea cvartetului, care însă a primit apoi libertate totală.

Piesele *Alternate Title* (number 2 britanic), *Pleasant Valley Sunday* şi *Daydream Believer* (compusă de John Stewart) au fost single-uri de aur. HEADQUARTERS, primul album pe care au cântat Monkees, conţine materiale proprii şi a fost un mare succes. A urmat PISCES, AQUARIUS, CAPRICORN AND JONES LTD, care conţine piese ale lui Michael Murphy, Harry Nilsson şi Chip Martin, dar şi compoziţii proprii, fiind de asemenea un hit. THE BIRDS, THE BEES AND THE MONKEES, acompaniat de single-ul *Valleri,* a scăzut însă puţin cota grupului. A urmat apoi finalul serialului TV, al cărui ultim episod a fost difuzat în SUA pe 25 martie 1968. Cvartetul a mai jucat între timp şi în filmul *Head,* după care Peter Tork a părăsit grupul, care a continuat ca trio, însă fără succes. Nesimth a plecat şi el în 1969. Dolenz şi Jones au înregistrat un an mai târziu CHANGES, iar în 1975, alături de Boyce şi Hart, au făcut turnee, concertând sub numele de The Great Golden Hits Of The Monkees Show. Proiectul a stârnit ceva interes, dar reputaţia grupului a suferit de pe urma reeditării de către Rhino Records a întregului catalog Monkees. Deşi Nesimth a ezitat, Dolenz, Jones şi Tork au efectuat un turneu mondial de aniversare a 20 de ani, soldat cu un album live şi unul de studio: POOL IT. După aceasta, grupul s-a destrămat definitiv.

Barrel Full Of Monkees: Monkees 4 Kids (1996), Missing Links. Vol. 3 (1996), Greatest Hits (1995), 18 Greatest Hits (1995), Listen To The Band (1991), Missing Links, Vol. 2 (1990), Poollt (1987), Live 1967 (1987), Missing Links (1987), 20 h Anniversary Tour (1986), Then & Now (1986), Pool It (1986), I'm A Believer (1985), Monkee Flips (1984), Monkee Business (1982), More Greatest Hits (1982), Greatest Hits (1976), Dolenz, Jones, Boyce & Hart (1976), Hit Factory (1975), Golden Hits (1972), A Barrell Full Of Monkees (1971), Changes (1970), Instant Replay (1969), The Monkees Present (1969), The

Birds, The Bees & The Monkees (1968), Head (1968), Headquarters (1967), More Of The Monkees (1967), Hit Factory, Live (1967), Pisces, Aquarius, Capricorn & Jones Ltd. (1967), The Monkees (1966)

Moody Blues

Grup înfiinţat în 1964, de Denny Laine (n. Brian Hines, 29 octombrie 1944, Jersey; vocals, harmonica, guiţar), Mike Pinder (n. 12 decembrie 1942, Birmingham, Anglia; piano, keyboards), Ray Thomas (n. 29 decembrie 1942, Stourport on Severn, Anglia; flute, harmonica), Clint Warwick (n. iunie 1940, Birmingham, Anglia; bass) şi Graeme Edge (n. 30 martie 1941, Rochester, Staffordshire, Anglia; drums). Au cântat la început prin cluburile londoneze, după care au apărut in show-ul TV Ready Steady Go. Câteva luni mai târziu, versiunea lor cover după piesa lui Bessie Banks, *Go Now,* a ajuns în fruntea clasamentelor britanice şi a intrat în Top 10 în SUA. Albumul de debut THE MAGNIFICENT MOODIES n-a avut succesul comercial scontat, iar în 1966 Warwick şi Laine au părăsit grupul, fiind înlocuiţi de Justin Hayward (n. 14 octombrie 1946, Swindon, Wiltshire, Anglia) şi John Lodge (n. 20 iulie 1945, Birmingham, Anglia). Cea de a doua fază a carierei Moody Blues a debutat cu o compoziţie a lui Hayward, *Nights în White Satin*, hit urmat de albumul DAYS OF FUTURE PASSED, pe care Peter Knight dirijează Festival Orchestra din Londra. LP-ul a fost un mare succes, la fel ca şi celelalte cinci care au urmat. Tot în această perioadă au pus bazele casei lor de discuri, Threshold Records. Grupul s-a desfiinţat apoi temporar în 1974; Hayward şi Lodge au cântat sub numele de The Blue Jays, Thomas a realizat albumul FROM MIGHTY OAKS, iar Edge a cântat cu Adrian Gurvitz pe albumul KICK OFF YOUR MUDDY BOOTS. Moody Blues s-a reunit pentru OCTAVE, un alt mare hit, după care Pinder a demisionat, fiind urmat ceva mai târziu de Clark. Patrick Moraz de la Yes şi Refugee a completat formula când piesa *Forever Autumn* a pătruns în topuri. Au urmat alte realizări care au avut acelaşi succes, în timp ce concertele lor se desfăşurau cu

sala plină, atât în SUA, cât şi în Europa.

The Best Of (1997), Time Traveller (1994), A *Night At Red Rocks With The Colorado Symphony Orchestra (1993), Keys Of The Kingdom (1991), Greatest Hits (1989), Sur La Mer (1988), Prelude (1987), The Other Side Of Life (1986), Collection (1986), Early Blues (1985), Voices în The Sky (1985), The Present (1983), Long Distance Voyager (1981), Octave (1978), Dream (1977), Caught Live + 5 (1977), This Is The Moody Blues (1974), Seventh Sojourn (1972), Every Good Boy Deserves Favour (1971), Question Of Balance (1970), On The Threshold Of A Dream (1969), To Our Children's Children's Children (1969), în Search Of The Lost Chord (1968), Days Of Future Passed (1967), The Magnificent Moodies (1966), Go Now (1965), The Magnificent Moodies (1965), Moody Blues (1965)*

Gary Moore

Născut la 4 aprilie 1952, în Belfast, Irlanda de Nord, Gary Moore (guiţar, vocals) a înfiinţat prima sa trupă, Skid Row, la vârsta de 16 ani, împreună cu Phil Lynott, care a plecat după câteva luni pentru a forma Thin Lizzy. Din grup mai făceau parte Brendan Shields (bass) şi Noel Bridgeman (drums) care, împreună cu Gary, s-au mutat la Londra în 1970. Aici au semnat cu CBS, însă după numai două albume grupul s-a desfiinţat. Atunci a luat fiinţă Gary Moore Band, care a debutat în 1973 cu GRINDING STONE. Un an mai târziu, Moore a cântat cu Thin Lizzy, după plecarea chitaristului Eric Bell, însă a fost înlocuit după câteva luni de Scott Gorham şi Brian Robertson.

Chitaristul a cântat apoi cu Colosseum II, în 1976, înregistrând cu aceasta trei albume, după care din nou cu Thin Lizzy în 1977. A înfiinţat apoi G-Force şi a realizat sub nume propriu o serie de albume fără succes comercial. În 1985, cu *Empty Rooms* şi o altă colaborare cu Phil Lynott, *Out în The Fields,* a reuşit în sfârşit să se facă remarcat. Albumul său din 1989, AFTER THE WAR, îi are ca invitaţi pe Ozzy Osbourne, Andrew Eldritch (de la Sisters Of Mercy) şi alţii, dar succesul său comercial a venit în 1990 cu superbul album STILL GOT THE BLUES, urmat de

AFTER HOURS, pe care apar B.B. King şi Albert Collins. BLUES ALIVE cuprinde piese de pe ultimele sale două albume, dar şi piese mai vechi ca excelenta *Parisienne Walkways.*

Best Of: Out în The Fields (1998), Blues For Greeny (1996), Ballads & Blues 1982 – 1994 (1995), The Collection (1994), Blues Alive (1993), After Hours (1992), Cold Day în Hell (1992), The Early Years (1992), Still Got The Blues (1990), After The War (1989), Rockin' Every Night: Live în Japan (1988), Wild Frontier (1987), Anthology (1986), We Want Moore (1986), Emerald Aisles: Live în Ireland (1986), Run For Cover (1985), White Knuckels (1985), Dirty Fingers (1984), We Want Moore! (1984), Rockin' Every Night (1983), Live (1983), Corridors Of Power (1982), Victims Of The Future (1981), G Force (1979), Back On The Streets (1978), Grinding Stone (1973)

Alanis Morissette

Născută la 1 iunie 1974, în Ottawa, Canada, Alanis Morissette a început să cânte la pian şi să compună încă din copilărie. La 10 ani a apărut în programul TV pentru copii You Can't Do That. Cu banii câştigaţi de aici a înregistrat un single, *Fate Stay with Me.* La 14 ani a semnat un contract cu MCA, Canada, iar la 17 ani s-a mutat în Toronto, unde a înregistrat albumul de debut ALANIS, o colecţie de piese pop şi dance care s-a vândut în peste 100.000 de exemplare în Canada şi i-a adus cântăreţei un premiu Juno pentru Most Promising Female Artist. În 1992 a realizat încă un album, NOW IS THE TIME, un nou succes în Canada, deşi s-a vândut mai puţin bine decât primul. Apoi Alanis s-a mutat la Los Angeles, unde, în 1994, l-a întâlnit pe Glen Ballard, care mai colaborase cu Michael Jackson, Wilson Phillips şi David Hasselhoff. Rezultatul întâlnirii lor a fost albumul JAGGED LITTLE PILL, apărut la casa de discuri a Madonnei, Maverick Records.

De pe LP, piesa *You Oughta Know* a fost extrem de difuzată de posturile de radio şi de MTV, ajungând în Top 10 şi reuşind să se vândă în milioane de exemplare. Au

urmat extrasele pe single *Hand în My Pocket* şi *All I Really Want*, care s-au bucurat de acelaşi succes, iar în 1996 a fost nominalizată la şase premii Grammy. Cel mai bun single de pe album a fost însă *Ironic.*

Supposed Former Infatuation Junkie (1998), Space Cakes (1998), Jagged Little Pill (1995)

Van Morrison

Născut George Ivan Morrison, la 31 august 1945, în Belfast, Irlanda de Nord, Van Morrison cânta la vârsta de numai 12 ani cu grupul Deannie Sands And The Javelins. Doi ani mai târziu a intrat în The Monarchs, cântând R & B şi soul. Morrison a cântat apoi la voce, saxofon şi armonică într-o trupă din Boston, Them, care a realizat două hit single-uri, *Baby Please Don't Go* şi *Here Comes The Night* (1965). A urmat versiunea după piesa lui Bob Dylan, *It's All Over Now, Baby Blue* însă, în 1966, după un turneu în SUA, grupul s-a destrămat. Câteva luni mai târziu artistul s-a întors la New York unde, împreună cu producătorul Bert Bems, a realizat *Brown-Eyed Girl,* care a intrat în Top 10, şi BLOWIN' YOUR MIND. Colaborarea celor doi a încetat odată cu moartea prematură a lui Bems.

Morrison a realizat după un an ASTRAL WEEKS, cu un grup de acompaniament compus din basistul Richard Davis şi Connie Kay (drums). Albumul este o capodoperă, conţinând piese blues, soul şi gospel. A urmat MOONDANCE, de pe care s-au remarcat *Caravan, Into The Mystic* şi piesa titlu, VAN MORRISON, HIS BAND AND THE STREET CHOIR şi TUPELO HONEY, de pe care *Domino* şi *Wild Night* au fost hit single-uri. SAINT DOMINIC'S PREVIEW este deschis de *Jackie Wilson Said*, un tribut adus cântăreţei de soul, piesă reluată apoi şi de Dexy's Midnight Runners. HARD NOSE THE HIGHWAY a fost înregistrat cu ajutorul Oakland Symphony Chamber Chorus, iar IT'S TOO LATE TO STOP NOW, un album live, cu ajutorul Caledonia Soul Orchestra. A urmat albumul pastoral VEEDON FLEECE, care cuprinde piese ca *You Don't Pull No Punches But You Don't Push The River, The Streets Of Arklow* şi *County Fair.* După o pauză de trei ani,

artistul a revenit cu A PERIOD OF TRANSITION, o colaborare cu Dr. John. Au urmat WAVELENGTH, INTO THE MUSIC, care include *Bright Side Of*

The Road, And The Healing Has Begun şi *It's All în The Game,* o versiune cover după hitul lui Tommy Sands din 1957. COMMON ONE include *Somewhere în England,* care este inspirată de operele lui Wordsworth, Coleridge şi T.S. Eliot. BEAUTIFUL VISION cuprinde piese meditative ca *Dweller On The Threshold* şi *Across The Bridge Where Angels Dwell.*

Au urmat INARTICULATE SPEECH OF THE HEART şi A SENSE OF WONDER, LIVE AT THE GRAND OPERA HOUSE BELFAST şi NO GURU, NO METHOD, NO TEACHER. Ultimul conţine *Here Comes The Knight*, *A Town Called Paradise* şi *Tir Na Nog,* plus *One Irish Rover.* Albumele lui Morrison din această perioadă au fost mai mult evenimente decât realizări, mai mult poezie şi spiritualitate decât strict muzică. IRISH HEARTBEAT este o colaborare cu The Chieftains, incluzând piese ca *She Moved Through The Fair* şi *Carrickfergus.* În 1988, Morrison se afla din nou la Londra, invitându-l pe Georgie Fame (vocals, organ) să participe la un turneu. AVALON SUNSET l-a readus din nou în topuri, cu *Whenever God Shines His Light On Me,* un duet cu Cliff Richard, care a intrat în Top 20 britanic.

În 1991, Morrison a înregistrat câteva piese cu Tom Jones, dintre care una, *Carrying A Torch,* a apărut şi pe dublul album HYMNS TO THE SILENCE, într-o nouă variantă. TOO LONG ÎN EXILE include o versiune a uneia dintre primele sale piese, *Gloria,* şi un duet cu John Lee Hooker. În 1994, la Brit Awards, a fost recompensat cu un premiu pentru contribuţia sa deosebită adusă muzicii.

Back On Top (1998), The Healing Game (1997), Days Like This (1995), A Night în San Francisco (1994), The Best Of, Vol. 2 (1993), Too Long în Exile (1993), The Bang Masters (1991), Hymns To The Silence (1991), The Best Of (1990), Enlightenment (1990), Avalon Sunset (1989), Poetic Champions Compose (1987), No Guru, No Method,

No Teacher (1986), Live At The Grand Opera House Belfast (1985), A *Sense Of Wonder (1984), Inarticulate Speech Of The Heart (1983), Beautiful Vision (1982), Common One (1980), Into The Music (1979), Wavelength (1978), A Period Of Transition (1977), It's Too Late To Stop Now (1974), Veedon Fleece (1974), Hard Nose The Highway (1973), Saint Dominic's Preview (1972), Tupelo Honey (1971), His Band And Street Choir (1970), Moondance (1970), Astral Weeks (1968), T.N. Sheets (1968), Blowin' Your Mind (1967)*

Morrissey

Născut Steven Patrick Morrissey, la 22 mai 1959, în Davyhulme, Manchester, Anglia, Morrissey şi-a început cariera ca redactor muzical la Record Mirror din Manchester. În această perioadă se ocupa şi de fan clubul New York Dolls, după care a scris *James Dean Is Not Dead* şi a cântat într-o trupă locală, The Nosebleeds. În 1982 a intenţionat să formeze, împreună cu chitaristul Johnny Maher (mai târziu Marr), o echipă de compozitori, iar curând au înfiinţat The Smiths, care a avut succes şi a activat până în 1987. Un an mai târziu, Morrissey a realizat single-ul S*uedehead*, cu Vini Reilly (guiţar). Piesa a ajuns în Top 5 în Marea Britanie, iar albumul VIVA HATE, realizat la EMI Records, a avut de asemenea succes. Un alt single Top 10 a fost *Everyday Is Like Sunday*. Au urmat *The Last Of The Famous International Playboys, Interesting Drug*, OUIJA BOARD, OUIJA BOARD, care nu au intrat foarte sus în topuri. Apoi, din cauza unor probleme financiare, albumul BONA DRAG a fost atât de mult amânat, încât n-a mai apărut. A realizat în schimb *November Spawned A Monster* şi *Piccadilly Palare.* În 1991 a apărut KILL UNCLE, urmat de un turneu mondial şi de un nou album, YOUR ARSENAL, produs de Mick Ronson.

În anul următor, Morrissey a realizat BEETHOVEN WAS DEAF, un album live care a fost sancţionat de către criticii muzicali care i-au prezis un declin sigur. Apariţia la Madstock alături de Madness a confirmat părerea

acestora, însă VAUXHALL AND I a fost un succes care l-a readus în topuri.

Lost (1999), My Early Burglary Years (1998), Suedehead: The Best of Morrissey (1997), Southpaw Grammar (1995), World Of Morrissey (1995), Singles 13 CD Box (1994), Vauxhall And I (1994), Your Arsenal (1992), Coast To Coast (1992), Kill Uncle (1991), Morrissey At Kroq (1991), Bona Drag (1990), Viva Hate (1988)

Mother Love Bône

Grup din Seattle, compus din Andrew Wood (vocals), Greg Gilmore (drums), Bruce Fairweather (guiţar), Stone Gossard (guiţar) şi Jeff Ament (bass). Au debutat la casa de discuri Polydor, în 1990, cu albumul APPLE, foarte apreciat de critica muzicală. Cariera lor promiţătoare a fost însă întreruptă de moartea prematură a solistului Andrew Wood, la scurt timp după realizarea LP-ului. Gossard şi Ament şi-au continuat cariera în Temple Of The Dog, iar mai târziu cu Pearl Jam.

Mother Love Bône (1992), Apple (1990), Stardog Champion (1990), Stardog Champion (1989), Shine (1989)

Mötley Crüe

Grup rock american înfiinţat în 1980, de Nikki Sixx (n. Frank Faranno, 11 decembrie 1958, California, SUA; bass), cu Tommy Lee (n. 3 octombrie 1962, Atena, Grecia; drums), Vince Neil (n. Vince Neil Wharton, 8 februarie 1961, Hollywood, California, SUA; vocals) şi Mick Mars (n. Bob Deal, 3 aprilie 1956, SUA; guiţar). Primul lor single a fost *Stick To Your Guns/Toast Of The Town,* apărut în 1981 la propria lor casă de discuri, Leathür. Tot acolo a apărut şi albumul lor de debut, TOO FAST FOR LOVE, după care, în 1982, au semnat cu Elektra Records, care le-a reeditat albumul, într-o variantă remixată. Au continuat un an mai târziu cu SHOUT AT THE DEVIL, urmat de THEATRE OF PAIN, care s-a vândut în peste două milioane de exemplare.

Albumul GIRLS GIRLS GIRLS a intrat în topul Billboard pe cea mai înaltă poziţie pentru un LP heavy

metal de la THE SONG REMAINS THE SAME a grupului Led Zeppelin încoace. În 1984, Vince Neil a fost implicat într-un accident rutier în care toboşarul de la Hanoi Rocks, Razzle, a decedat. Albumul THEATRE OF PAIN a fost dedicat memoriei acestuia. Trei ani mai târziu, Nikki Sixx a fost foarte aproape de moarte din cauza unei supradoze de heroină, imediat după un turneu alături de Guns N'Roses. În 1989 grupul a participat la Moscow Peace Festival, iar în 1991 a realizat un nou album, DR. FEELGOOD, care a fost primul lor number 1 în SUA. În 1992, Neil a fost înlocuit cu John Corabi (ex-Scream; vocals), care a debutat cu trupa în 1994 pe albumul omonim.

Greatest Hits (1998), Generation Swine (1997), Mötley Crüe (1994), Decade Of Decadence: '81-'91 (1991), 1916 Live... Everything Louder (1991), 1916 (1991), Dr. Feelgood (1989), Raw Tracks (1988), Girls Girls Girls (1987), Theatre Of Pain (1985), Shout At The Devil (1983), Too Fast For Love (1981)

Motorhead

Grup rock înfiinţat în 1975, de Lemmy Kilmister (n. Ian Kilmister, 24 decembrie 1945, Stoke, Anglia, ex-Hawkwind; vocals, bass), cu Larry Wallis (expink Fairies; guiţar) şi Lucas Fox (drums), care însă a plecat destul de repede la Warsaw Pakt, fiind înlocuit de Phil Taylor (n. 21 septembrie 1954, Chesterfield, Anglia; drums), un prieten al lui Lemmy. A venit apoi Fast' Eddie Clarke (n. 5 octombrie 1950, Isleworth, Middlesex, Anglia; guiţar), însă Wallis s-a întors la Pink Fairies. Grupul a cântat în formula de trio până în 1982, devenind unul dintre cele mai populare din lume. Au efectuat numeroase turnee mondiale şi au realizat hit single-uri ca *Ace Of Spades* şi *Please Don't Touch.* În mai 1982 Clarke a plecat din cauza diferendelor de ordin muzical şi a fost înlocuit de Brian Robertson (n. 12 septembrie 1956, Glasgow, Scoţia), care mai cântase cu Thin Lizzy şi Wild Horses. În această formulă au înregistrat ANOTHER PERFECT DAY, după care Robertson a fost înlocuit cu Wurzel (n. Michael Burston, 23 octombrie 1949, Cheltenham, Anglia; guiţar) şi

Philip Campbell (n. 7 mai 1961, Pontypridd, Ţara Galilor; guiţar; expresian Risk). Două luni mai târziu însă, Taylor a plecat la trupa lui Robertson, Operator, şi a fost înlocuit de Pete Gill (ex-Saxon; drums), care a rămas alături de Lemmy până în 1987, apărând pe unul dintre cele mai bune LP-uri ale lor, ORGASMATRON. Apoi, Phil Taylor a revenit în Motorhead, unde a rămas vreme de 5 ani, timp în care Lemmy şi-a făcut debutul actoricesc în filmul *Eat The Rich,* urmat de rolul unui şofer de taxi în *Hardware.* În 1992, grupul a realizat MARCH OR DIE, cu Mikkey Dee la tobe. LP-ul i-a avut ca invitaţi pe Ozzy Osbourne, un foarte bun prieten al lui Lemmy, şi chitaristul Slash (de la Guns N' Roses). Au cântat apoi tema muzicală a filmului horror *Hellraiser 3*, film creat de Clive Barker.

Jailbait (1999), Everything Louder Than Everyone Else: Live (1999), Snake Bâte Love (1998), Stone Dead Forever (1997), Overnight Sensation (1996), Sacrifice (1995), Fistful Of Aces (1994), Iron Fist And The Bordes From Hell (1994), Bastards (1993), March Or Die (1992), Play It Loud! (1992), 1916 (1991), Lock Up Your Daughters (1990), Best Of & The Rest Of Motorhead (1990), Orgasmatron (1990), Birthday Party (1990), Bliztkrieg On Birmingham '77 (1989), No Remorse (1988), No Sleep At All (1988), Rock 'N' Roll (1987), Orgasmatron (1986), Anthology (1985), No Remorse (1984), Another Perfect Day (1983), What Words Worth (1983), Iron Fist (1982), Ace Of Spades (1980), Bomber (1979), No Sleep 'Til Hammersmith (1979), Overkill (1979), Motorhead (1977), On Parole (1976)

The Motors

Grup format în jurul lui Nick Garvey (n. 26 aprilie 1951, Stoke-on-Trent, Staffordshire, Anglia) şi al lui Andy McMaster (n. 27 iulie 1947, Glasgow, Scoţia), care s-au întâlnit pentru prima oară în grupul punk rock Ducks Deluxe. Amândoi aveau o bogată experienţă muzicală, cântând în tot felul de trupe. Garvey terminase Kings Collège în Cambridge şi cânta foarte bine la oboi, pian şi trompetă. Cei doi au început să lucreze împreună la câteva

piese demo în 1977. L-au cooptat apoi pe Ricky Wernham (cunoscut şi ca Ricky Staughter; drums) şi pe chitaristul Rob Hendry, care a fost însă repede înlocuit de Bram Tehaikovsky. The Motors au debutat într-un concert la Marquee Club, din Londra, în martie 1977, după care au semnat cu Virgin Records.

Single-ul lor de debut a fost *Dancing The Night Away,* urmat de un prim album, produs de Mult Lange. Al doilea single, *Airport,* a fost cel care i-a lansat, devenind hit în Marea Britanie. După participarea la Festivalul de la Reading din august 1977, The Motors s-au decis să scrie un nou material. Wernham a părăsit însă grupul, iar Tehaikovsky a înfiinţat propria lui trupă. Garvey şi McMaster au înregistrat TENEMENT STEPS, cu Martin Ace (bass) şi Terry Williams (ex-Man şi Rockpile; drums). După acest album, Garvey şi McMaster şi-au lansat fiecare propria carieră solo.

Airport: The Motors' Greatest Hits (1995), Greatest Hits (1981), Tenement Steps (1980), Approved By The Motors (1978), 1 (1977)

Mott The Hoople

Grup înfiinţat de Overend Watts (n. Peter Watts, 13 mai 1947, Birmingham, Anglia; vocals, bass), Mick Ralphs (n. 31 martie 1944, Hereford, Anglia; vocals, guiţar), Verden Allen (n. 26 mai 1944, Hereford, Anglia; organ) şi Dale Griffin (n. 24 octombrie 1948, Ross-on-Wye, Anglia; vocal, drums). Primul lor solist vocal a fost Stan Tippens, acesta fiind însă concediat înainte ca Ralphs să trimită un demo la Island Records, de la care au primit un răspuns favorabil. Prin intermediul unui anunţ în Melody Maker l-au cooptat pe Ian Hunter (n. 3 iunie 1946, Shrewsbury, Anglia; vocals, keyboards, guiţar). În luna iulie 1969 Stevens a botezat grupul Mott The Hoople, după romanul lui Willard Manus. Au debutat cu un LP omonim, care cuprinde versiuni cover după piesa Kinks, *You Really Got Me* şi după piesa lui Sonny Bono.

Laugh At Me. Au urmat trei albume fără succes şi o serie de concerte după care, la 26 martie 1972, în urma

plecării lui Allen, grupul s-a desfiinţat. David Bowie i-a convins să se răzgândească, devenind producătorul lor şi dându-i pe mâna managerului său, Tony de Fries. Grupul a înregistrat *All The Young Dudes* şi *Honaloochie Boogie*, care au devenit hituri, după care Ralphs a demisionat, pentru a înfiinţa Bad Company.

Mott The Hopple i-a recrutat pe Morgan Fisher şi Ariel Bender (Luther Grosvenor), realizând o serie de hituri ca: *All The Way From Memphis* şi *Roll Away The Stone.* Mick Ronson l-a înlocuit apoi pe Grosvenor. Pregătirile pentru un turneu european din 1974 au fost întrerupte de spitalizarea lui Hunter, din cauza extenuării fizice. Apoi, când acesta a optat pentru o carieră solo, alături de Ronson, Mott The Hoople şi-au anunţat retragerea. Watts, Griffin şi Fisher au cântat sub numele de Mott.

Backsliding Fearlessly: The Early Years (1994), The Ballad Of Mott: A Retrospective (1993), London To Memphis (1992), Shades Of Ian Hunter & Mott The Hopple (1979), Shouting & Pointing (1976), Drive On (1975), Greatest Hits (1975), The Hoople (1974), Live (1974), Rock And Roll Queen (1974), Mott (1973), All The Young Dudes (1972), Brain Capers (1972), Wildlife (1971), Mad Shadows (1970), Mott The Hoople (1969)

Alison Moyet

Născută la 18 iunie 1961, în Basildon, Essex, Anglia, Moyet şi-a început cariera solo după desfiinţarea grupului Yazoo, în 1983. A debutat cu albumul ALF, produs şi compus de Tony Swain şi Steve Jolley. *Invisible, Love Resurrection* şi *All Cried Out* au fost toate hituri în Marea Britanie, iar albumul a devenit number 1. În 1985 a făcut turnee cu grupul jaz condus de John Altman, cântând piese ca cea a lui Billie Holiday, *That Ole Devil Called Love*, care a devenit cel mai mare hit al ei. A cântat apoi alături de Paul Young în concertul Live Aici, după care a realizat *Is this Love*, în 1986. Între timp a dat naştere unei fetiţe şi a divorţat. Un nou album Moyet a apărut în 1987. RAINDANCING a fost de asemenea un hit, ca şi piesele

Weak în The Presence Of Beauty şi un cover după piesa lui Ketty Lester, *Love Letters.* A urmat naşterea celui de al doilea copil al artistei, după care, în 1991, a efectuat un turneu britanic şi a realizat albumul HOODOO, urmat de ESSEX, în 1994 şi, un an mai târziu, de o excepţională colecţie de single-uri, care cuprinde şi piese cântate cu Yazoo.

Singles (1995), Essex (1994), Hoodoo (1991), Raindancing (1987), Alf (1984)

Mr. Big

Grup înfiinţat în 1988 de Billy Sheehan (exDavid Lee Roth; bass), alături de Paul Gilbert (n. Pittsburg, ex-Racer X; guiţar), Pat Torpey (ex-Impelliteri and Robert Plant; drums) şi Eric Martin (ex-Eric Martin Band; vocals). Au debutat la Atlantic Records, în 1989, cu un album purtând numele trupei, urmat de LEAN INTO IT, doi ani mai târziu, acesta intrând atât în topurile americane cât şi în cele europene şi devenind disc de platină. Single-ul *To Be With You* a fost number 1 în întreaga lume.

A urmat BUMP AHEAD, care cuprinde un cover al unei piese Cât Stevens, *Wild World,* devenită de asemenea hit.

HEY MAN, înregistrat la Rumbo Recorders, este un album de forţă ce abordează diverse stiluri. De pe acesta s-au remarcat *Take Cover, Trapped în Toyland* şi melancolica *If That's What It Takes.*

În 1999, grupul a început munca la un alt album, alături de un nou chitarist: Richie Kotzen, care l-a înlocuit pe Paul Gibert, care a înregistrat de curând albumul FLYING DOG.

Live at the Hard Rock Café (1998), Hey Man (1996), Japandemonium (1994), Raw Like Sushi (1994), Bump Ahead (1993), Lean Into It (1991), Mr. Big (1989)

Mudhoney

Trupă grunge înfiinţată de fraţii Mark Arm (vocals) şi Steve Turner (guiţar), plus Matt Lukin (bass) şi Dan Peters (drums). Toţi mai făcuseră parte şi din alte grupuri. Mudhoney a fost primul care a importat soundul Sub Pop

(Seattle) în Marea Britanie. În 1988 au realizat single-ul *Touch Me I'm Sick,* urmat de un mini – LP, SUPERFUZZ BIGMUFF. A urmat un EP, BOILED BEEF AND ROTTING TEETH, care conţine şi un cover după The Dicks, *Hate The Police*. A urmat single-ul *The Gift*, pe a cărui faţă B apare un cover după Spacemen 3, *Revolution.* Între timp au susţinut o serie de concerte în Londra, după care au realizat EVERY GOOD BOY DESERVES FUDGE şi s-au mutat la casa de discuri Warner Brothers.

Tomorrow Hit Today (1998), My Brother The Cow (1995), Blinding Sun (1993), Five Dollar Bob's Mock Cooter Stew (1993), Plece Of Cake (1992), Every Good Boy Deserves Fudge (1991).

Mudhoney (1989), Superfuzz Bigmuff Plus Early Singles (1988)

Mungo Jerry

Grup compus din Ray Dorset (vocals, guiţar), Colin Earl (piano, vocals), Paul King (banjo, ug, guiţar, vocals) şi Mike Cole (bass), care a atras pentru prima oară atenţia în 1970, când au participat la Hollywood Pop Festival, din Staffordshire, Anglia. În aceeaşi perioadă a apărut şi single-ul lor *în The Summertime*, care a condus în topurile britanice şi care, până la sfârşitul anului s-a vândut în peste 6 milioane de exemplare. A urmat *Baby Jump,* de asemenea un number 1. Apoi, Mike Cole a fost înlocuit de John Godfrey. În 1971 au realizat cel de-al treilea hit: *Lady Rose*, apărut şi pe un maxi-single care include controversata *Have A Whiff On Me*, interzisă de BBC. A urmat o intrare în Top 20 cu *You Don't Have To Be în The Army To Fight în The War*. În 1972, Paul King şi Colin Earl au părăsit grupul şi au înfiinţat, împreună cu basistul Joe Rush, King Earl Boogie Band. Dorset a realizat un album solo, după care a completat formula Mungo Jerry cu John Godfrey, Jon Pope (piano) şi Tim Reeves (drums). A urmat un hit Top 3, *Alright Alright Alright,* în 1973, iar un an mai târziu, ultima lor intrare în topuri, cu *Longlegged Woman Dressed în Black*. Dorset a continuat să menţină grupul şi în anii '80, în diverse componenţe, dar n-a mai reuşit să

revină la succesul de altă dată. A produs însă *Feels Like I'm în Love* pentru cântăreaţa Kelly Marie. Piesa apăruse pe faţa B a unui single Mungo Jerry, iar în noua interpretare a devenit number 1 britanic în august 1980.

Ray Dorset & Mungo Jerry (1978), Love in the Alley (1977), Impala Saga (1976), Longlegged Woman (1974), Boot Power (1972), You Don't Have to Be in the Army (1971), Memoirs of a Stockbroker (1971), Electronically Tested (1971), în The Summertime (1970), Mungo Jerry (1970)

My Dying Bride

Grup doom metal din Bradford, Yorkshire, Anglia, înfiinţat în 1990. Prima lor realizare a apărut la o casă de discuri franceză, Listenable, şi se numeşte *The God Is Alon*. Au continuat cu un EP la casa britanică Peaceville, SYMPHONAIRE INFERNUS ET SPERA EMPYRIUM, urmat în 1992 de albumul AS THE FLOWER WITHERS, iar apoi de un alt EP, THE THRASH OF NAKED LIMBS. Ulterior, pianistul şi violonistul Martin Powell a devenit membru al trupei. TURN LOOSE THE SWANS şi EP-ul I AM THE BLOODY EARTH au fost următoarele realizări, pe ultimul avându-l ca invitat şi pe Ghost (de le G.G.F.H.). În noiembrie 1994 a apărut un box set care conţine toate EP-urile trupei.

Symphonaire Infernus Et Spera (1998), 34.7888% Complete (1998), Like Gods of the Sun (1997), Angel & the Dark River (1996), Trinity (1995), Turn Loose The Swans (1994), As The Flower Withers (1992)

Alannah Myles

Cântăreaţă rock născută în Toronto, Canada, Alannah Myles şi-a început cariera ca session musician într-un studio din Canada şi s-a făcut remarcată, după multe încercări, cu *Just One Kiss,* piesă şi video produse de David Tyson. Acesta din urmă i-a produs şi albumul ALANNAH MYLES, de pe care *Love Is* şi *Black Velvet* au intrat foarte repede în topurile americane şi apoi în cele europene. Albumul s-a vândut în peste cinci milioane de exemplare în întreaga lume, iar Alannah a cântat împreună cu trupa sa

în deschidere la un concert Robert Plant din Marea Britanie. A realizat apoi ROCKINGHORSE, care n-a mai avut însă impactul celui dintâi.

Arrival (1998), Alannah (1995), Rockinghorse (1992), Alannah Myles (1989)

N

Nazareth

Grup înfiinţat în 1968, în Dunfermline, Fife, Scoţia, în componenţa: Dan McCafferty (vocals), Manny Charlton (guiţar), Pete Agnew (bass) şi Darrell Sweet (d. 30 aprilie, 1999; drums). După o serie de concerte şi un turneu scoţian s-au mutat la Londra, unde au realizat albumele NAZARETH, EXERCISES şi RAZAMANAZ, care a generat două hituri Top 10: *Broken Down Angel* şi *Bad Bad Boy* din 1973. Roger Glover i-a ajutat şi la producerea albumului următor, LOUD 'N' PROUD, de pe care versiunea piesei lui Joni Mitchell, *This Flight Tonight*, le-a adus din nou numele în topuri, iar albumul HAIR OF THE DOG a marcat obţinerea succesului internaţional. A urmat un alt cover, după piesa Tomorrow*, My White Bicycle*, care a intrat în Top 20, apoi RAMPANT şi superbul single *Love Hurts*, un hit al grupului The Everly Brothers. În 1976 au realizat o mini operă rock, intitulată CLOSE ENOUGH FOR ROCK 'N' ROLL, care conţine clasica *Telegram*. În acelaşi an au lansat şi PLAYIN' THE GAME, pe care apare şi hitul *I Want to Do Everything For You.* A urmat EXPECT NO MERCY, de pe care s-au remarcat *Expect No Mercy* şi *Gone Dead Train*, după care în grup a fost cooptat, ca al doilea chitarist, Zal Cleminson, acesta apărând pe albumul NO MEAN CITY. Membrii Nazareth i-au invitat apoi pe Jeff Skunk Baxter şi pe Doobie Brothers pentru o colaborare la MALICE ÎN WONDERLAND. Plecarea lui Cleminson şi cooptarea lui John Locke (exăpirit; keyboard) au precedat apariţia albumului live, SNAZ, şi cooptarea lui Billy Rankin (guiţar). Locke a plecat la scurt timp, iar după albumului 2XS, Rankin a trecut la keyboards.

În 1982, după o dispută cu A & M Records şi după ce managerul lor a fugit pur şi simplu cu banii, Nazareth a

semnat cu MCA, care însă n-a făcut nimic pentru promovarea grupului şi a următorului album, SOUND ELIXIR. Acest album este cotat de către criticii muzicali ca fiind unul dintre cele mai bune realizări ale lor. Din cauza numeroaselor turnee şi a lipsei de suport din partea casei de discuri, Billy Rankin a părăsit grupul, care a înregistrat apoi în formula de patru albumul THE CATcH, care conţine excelenta piesă *This Months Messiah*. În 1986 au lansat CINEMA, urmat de un turneu mondial de doi ani. În 1989 a apărut SNAKES N' LADDERS, după care, în 1990, Manny Charlton a părăsit grupul. Doi ani mai târziu au lansat NO JIVE, care n-a mai captat însă interesul publicului.

A urmat MOVE ME şi plecarea lui Billy Rankin, dezamăgit de lipsa de sprijin din partea caselor de discuri. A fost înlocuit cu Scottsman Jimmy Murrison, la chitară, şi cu Ron Leahy la keyboards. După un nou turneu mondial, Nazareth a luat o scurtă pauză, revenind în martie 1997 în studiouri, pentru a începe munca la albumul următor, întrerupt de un nou turneu.

În 1998 au lansat BOOGALOO, la înregistrarea căruia au participat Jimmy Murrison şi Ronnie Leahy, care au devenit membri ai grupului. Tot în acelaşi an, Nazareth a sărbătorit 30 de ani de existenţă. Din păcate, la 30 aprilie 1999, Darell Sweet a murit, din cauza unui atac de cord, chiar în timp ce grupul se pregătea de un turneu în SUA pentru susţinerea ultimului lor album.

Boogaloo (1998), Greatest Hits (1996), Move Me (1994), From The Vaults (1994), No Jive (1992), Snakes N' Ladders (1989), Classics Vol. 16 (1987), Cinema (1986), The Catch (1984), Sound Elixir (1983), 2 x S (1982), Snaz (1981), The Fool Circle (1981), Malice în Wonderland (1980), No Mean City (1978), Expect No Mercy (1977), Hot Tracks (1977), Play 'n' The Game (1976), Close Enough For Rock'n' Roll (1976), Greatest Hits (1975), Hair Of The Dog (1975), Loud & Proud (1974), Rampant (1974), Razamanaz (1973), Exercises (1972), Nazareth (1971)

Nazz

Grup din Philadelphia, SUA, înfiinţat în 1967, de Todd Rundgren (guiţar, vocals), Carson Van Osten (bass, vocals), Robert Stewkey Antoni (lead vocals, keyboards) şi Thom Mooney (drums). Numele lui provine de la o piesă Yardbirds, *The Nazz Are Blue*. Cvartetul a debutat live cântând în deschidere la The Doors. În 1968, grupul a realizat albumul NAZZ, iar un an mai târziu, hitul *Hello, It's Me.* După cel de-al doilea album, în 1970, Rundgren a plecat, iar grupul s-a desfiinţat. În timp ce Todd a optat pentru cariera solo, Stewkey şi Mooney, împreună cu Rick Neilsen şi Tom Petersson au activat într-un grup care a schimbat o serie de nume. Deşi Nazz n-a avut niciodată un prea mare succes comercial, a influenţat muzica britanică, în special grupuri precum Sparks, The Raspberries şi Stories.

Best Of Nazz (1983), Nazz III (1970), Nazz Nazz (1969), Nazz (1968)

Nelson

Este grupul fraţilor gemeni, nimeni alţii decât fiii lui Rick Nelson, o fostă celebritate rock'n'roll a anilor '50. Matthew (guiţar) şi Gunnar Nelson (bass) s-au născut la 20 septembrie 1967, în Los Angeles, California, SUA şi au început să cânte încă din copilărie, la bass şi tobe, acompaniindu-se şi vocal. Când aveau 12 ani, tatăl lor i-a dus într-un studio de înregistrări, unde au cântat o compoziţie proprie, acompaniaţi de The Pointer Sisters. La începutul anilor '80, cei doi au intrat într-o trupă heavy metal: Strânge Agents, care şi-a schimbat apoi numele în The Nelsons. În 1990, sub denumirea simplificată de Nelson, gemenii au semnat cu nou înfiinţata companie a lui David Geffen, DGC; care le-a editat un album pop-rock intitulat AFTER THE RAIN. Primul single, *(Can't Live Without Your) Love And Affection,* a ajuns number 1 în topurile americane, iar albumul în Top 20. Timp de cinci ani nu s-au auzit prea multe despre ei, după care au revenit cu BECAUSE THEY CAN, un album de 13 piese, compuse de gemeni împreună cu Marc Tanner şi alţii.

Imaginator (1998), Because They Can (1995), After The Rain (1990)

Willie Nelson

Născut Willie Hugh Nelson, la 30 aprilie 1933, în Abbott, Texas, SUA. Willie a fost crescut împreună cu sora lui, Bobbie, de bunici, care i-au încurajat să cânte, ea la pian, iar el la chitară. Willie a început să compună încă de la 7 ani. Când au crescut, Bobbie s-a măritat cu muzicianul Bud Fletcher, ambii fraţi cântând în trupa acestuia. În 1953, Nelson s-a căsătorit şi el, în Waco, Texas, după care s-a mutat în Fort Worth, Texas, unde cânta prin baruri, alături de Paul English (drums). Prima sa înregistrare a fost *Lumberjack,* realizată în Vancouver, Washington, în 1956 şi compusă de DJ-ul Leon Payne, care i-a făcut reclamă la radio, reuşind să vândă contra 1 dolar, 3.000 de exemplare ale single-ului. În Houston, Nelson a vândut *Family Bible* unui chitarist începător, contra sumei de 50 de dolari, iar când aceasta a devenit un hit country pentru Claude Gray, în 1960, numele lui Nelson nici măcar nu a fost menţionat. A vândut şi *Night Life*, pentru încă 150 de dolari, iar piesa a devenit un hit al lui Ray Price. Exemplele pot continua. Nelson s-a mutat apoi la Nashville, unde a înregistrat în 1961 o serie de casete demo care aveau să apară pe trei colecţii: FACE OF A FIGHTER, DIAMONDS ÎN THE ROUGH şi SLOW DOWN OLD WORLD. În acelaşi an, trei compoziţii ale sale au intrat în topurile americane: cea cântată de Patsy Cline – *Crazy, Hello Walls,* cântată de Faron Young, şi *Funny How Time Slips Away,* înregistrată de Jimmy Elledge. Apoi, Ray Price l-a angajat ca basist în trupa lui, The Cherokee Cowboys, fără să ştie că Nelson nu cântase în viaţa lui la bass. Nelson a cumpărat o chitară bass şi a exersat o noapte întreagă, iar în ziua următoare a devenit membru al trupei. Din cauza turneelor, în 1962 a fost nevoit să divorţeze. În anul următor a înregistrat primele lui hituri ca interpret. Primul, un duet cu Shirley Collie, *Willingly,* iar apoi *Touch Me.* A mai compus *Half A Man, River Boy* şi un cântec pentru Joe Carson, *I Gotta Get Drunk (And I Sure Do Dread It),* urmate de un hit pentru

Roy Orbison, *Pretty Paper,* care a intrat în Top 10 britanic în 1964. În 1965, Nelson s-a mutat cu noua lui soÆie, Shirley Collie, în Ridgetop, Tennessee, iar Chet Atkins a produs câteva albume ale sale, printre care şi TEXAS ÎN MY SOUL.

A urmat COUNtRy MUSIC CONCERT, care include piese ca *Yesterday* şi *I Never Cared For You.* Încă 200 de piese, precum *Both Sides Now, Help Me Make It Through The Night* şi *Bring Me Sunshine,* i-au completat opera de compozitor. Pe când lucra la YESTERDAY'S WINE pentru RCA, Nelson începuse să devină dependent de droguri şi alcool.

În 1970 s-a mutat la Atlantic Records din New York, înregistrând, cu Doug Sahm şi Larry Gatlin, albumul THE TROUBLEMAKER, care până la urmă a fost editat de Columbia. SHOTGUN WILLIE include piesa lui Leon Russell *A Song For You* şi *Sad Songs And Waltzes.* A urmat PHASES AnD STAGES (1974), un duet cu Tracy Nelson, *After The Fire Is Gone*, o serie de turnee, albumul RED HEADED STRANGER (1975) şi realizarea piesei country a lui Ray Aycuff, *Blue Eyes Crying în The Rain,* care a devenit hit number 1, aducându-i celebritatea şi primul dintre cele cinci premii Grammy.

RCA a editat apoi albumul WANTED: THE OUTLAWS, cu Jennings, Nelson, Jessi Colter şi Tompall Glaser, care include hit single-ul *Good Hearted Woman.* Albumul WAYLON & WILLIE (1978) include *Mammas, Don't Let Your Babies Grow Up To Be Cowboys*, *If You Can Touch Her At All* şi *A Couple More Years.* Nelson a cântat apoi în turnee alături de Johnny Cash şi Kris Kristofferson şi a înregistrat cu aceştia albume ca HIGHWAYMEN. A colaborat cu Merle Haggard, la albumul PANCHO AND LEFTY, şi cu o serie de alte vedete. A apărut pe *Seven Spanish Angels* (Ray Charles), *The Last Cowboy Song* (Ed Bruce), *Are There Any More Real Cowboys?* (Neil Young), *One Paper Kid* (Emmylou Harris), *I Gotta Get Drunk* (George Jones), *Waltz Across Texas* (Ernest Tubb), *They All Went To México* (Carlos Santana) şi *Something To Brag*

About (Mary Kay Place). Utilizând tehnologia modernă, a reuşit să cânte în duet cu Hank Williams piesa *I Told A Lie To My Heart.* A cântat cu Julio Iglesias la Country Music Awards, iar duetul lor la piesa lui Albert Hammond *To All The Girls I've Known Before* a fost un succes interna Æional.

Pe albumul STARDUST (1978), a cântat 10 piese clasice ale lui Bing Crosby, printre care *Georgia On My Mind* şi *Someone To Watch Over Me*, LP-ul rămânând în topurile country aproape 10 ani. A continuat cu WITHOUT A SONG, care cuprinde şi un nou duet Nelson/Julio Iglesias, *As Time Goes By.* PRETTY PAPER (1979) şi SOMEWHERE OVER THE RAINBOW au precedat hitul din 1982, o piesă compusă de Johnny Christopher, *Always On My Mind* care, în interpretarea lui Nelson, a ajuns number 5 în topurile din SUA.

Au urmat versiuni după *Let It Be Me* şi *A Whiter Shade Of Pale, City Of New Orleans, Wind Beneath My Wings, Please Come To Boston, Love Me Tender*, din coloana sonoră a filmului *Porky's Revenge.* A scris şi o piesă pentru soundtrackul filmului *The Electric Horseman: My Heroes Have Always Been Cowboys.* A jucat în filme ca *Red HeadedStranger* (1987), *Barbarosa* şi altele.

În 1978 a înfiin Æat propria casă de discuri, Lone Star, iar mai târziu a preluat festivalul country Dripping Springs, transformându-l în Nelson's Fourth of July Picnic. A organizat de câteva ori Farm Aids, iar împreună cu Kenny Rogers şi al Æii apare pe single-ul number 1 SUA For Africa, *We Are The World*. A mai compus *On The Road Again,* pentru filmul în care a şi jucat, *Honeysuckle Rose*, şi a înregistrat albumul TOUGHER THAN LEATHER.

Nelson a mai colaborat cu Bob Dylan şi Paul Simon la ACROSS THE BORDERLINE.

Backtracks (1999), Teatro (1998), Spirit (1996), Just One Love (1995), Revolutions in The Journeys 1975 – 1993 (1995) ...And Then I Wrote (1995), A Classic And Unreleased Collection (1995), The Early Years (1994), Healing Hands Of Time (1994), Moonlight Becomes You

(1994), Super Hits (1994), Across The Borderline (1993), The Best Of (1992), Pure Willie (1992), Who' II Buy My Memories? (1992), Born For Trouble (1990), Horse Called Music (1989), What A Wonderful World (1988), Island în The Sea (1987), Partners (1986), The Promiseland (1986), Brand On My Heart (1985), Funny How Time Slips Away (1985), Me And Paul (1985), City Of New Orleans (1984), Help Me Make It Through The Night (1984), Angel Eyes (1984), Without A Song (1983), Tougher Than Leather (1983), Take It To The Limit (1983), Poncho & Lefty (1982), Always On My Mind (1982), în The Jailhouse Now (1982), Somewhere Over The Rainbow (1981), Greatest Hits (1981), Blue Skies (1981), Gospel Favorites (1980), San Antonio Rose (1980), Family Bible (1980), Minstrel

Man (1980), One For The Road (1980), Sings Kris Kristofferson (1979), Electric Horseman (1979), Stardust (1978), There' II Be No Tears (1978), Willie And Family Live (1978), Face Of Factor (1978), To Lefty From Willie (1977), Before His Time (1977), The Troublemaker (1976), Texas Country (1976), Willie Nelson Live (1976), The Sound în Your Mind (1976), RedHeaded Stranger (1975), What Can You Do To Me (1975), Spotlight On (1974), Phases And Stages (1974), Country Winners (1973), Shotgun Willie (1973), The Willy Way (1972), The Words Don't Fit The Picture (1972), Willie Nelson & Family (1971), Yesterday's Wine (1971), Both Sides Now (1970), Columbus Stockade Blues & Other Country Favorites (1970), Laying My Burdens Down (1970), Texas în My Soul (1968), My Own Peculiar Way (1969), Good Times (1968), The Party's Over (1967), Country Music Concert (1966), Country Willie (1965), Here's Willie Nelson (1963), And Then I Wrote (1962), Love & Pain (1961)

Neville Brothers

Grup de familie compus din: Art (n. Arthur Lanon Neville, 17 decembrie 1937, New Orleans, Louisiana, SUA; keyboards/vocals), Charles (n. 28 decembrie 1938, New Orleans, Louisiana, SUA; saxophone/flute), Aaron (n. 24 ianuarie 1941, New Orleans, Louisiana, SUA; vocals/

keyboards) şi Cyril Neville (n. 10 ianuarie 1948, New Orleans, Louisiana, SUA; vocals). Fiecare cântase atât R & B, rock 'n' roll, soul, funk, cât şi jaz, încă din anii '50, dar abia în 1978 au devenit oficial un grup. Însă succesul nu le-a surâs decât în 1989, cu un LP produs de Daniel Lanois, YELLOW MOON, de pe care single-ul *With God On Our Side* a devenit hit. În 1990 au realizat BROTHER'S KEEPER şi au apărut pe coloana sonoră a filmului *Bird On A Wire.*

Înainte de a deveni membru în grup, Art Neville a fost liderul The Hawkettes şi a realizat o serie de hituri. Celălalt Neville, Aaron, a cântat cu The Avalons, obţinând succese cu piese ca *Over You* şi *Tell It Like It Is.* Charles Neville a colaborat cu celebrităţi ca B.B. King, Bobby „Blue" Bland, Ray Charles şi alţii. În 1968, Art a înfiinţat The Meters, cu Leo Nocentelli (guiţar), George Potter Jnr. (bass), Joseph Modeliste (drums) şi mai târziu cu Cyril Neville (percussion). Ei pot fi auziţi cântând cu Paul McCartney, Robert Palmer, Labelle şi Dr. John. În 1976, la albumul The Meters intitulat THE WILD TCHOUPITOULAS, au colaborat toţi cei patru Neville Brothers.

Mitakuye Oyasin Oyasin: All My Relations (1996), Live On Planet Earth (1994), Family Groove (1992), Treacherous Too! (1955 – 1987) (1991), Brother's Keeper (1990), Nevillization Live (1990), Yellow Moon (1989), Nevillization II (Live At Tipitina's) (1988), Treacherous: A History Of The Neville Brothers (1955 – 1985) (1988), Uptown (1987), Nevillization (1984), Fiyo On The Bayou (1981), The Neville Brothers (1978)

New Order

După sinuciderea lui Ian Curtis, de la Joy Division, în mai 1980, cei ramaşi, adică: Bernard Sumner (n. Bernard Dicken, 4 ianuarie 1956, Salford, Manchester, Anglia; guiţar, vocals), Peter Hook (n. 13 februarie 1956, Manchester, Anglia; bass) şi Stephen Morris (n. 28 octombrie 1957, Macclesfield, Cheshire, Anglia; drums) au continuat să cânte sub numele de New Order. Sumner a

devenit solist vocal, iar trupa a plecat într-un turneu în SUA. În acelaşi an au racolat-o şi pe Gillian Gilbert (n. 27 ianuarie 1961, Manchester, Anglia; keyboards, guiţar) şi au compus MOVEMENT, de pe care *Ceremony* a fost un hit Top 40 în 1981. Doi ani mai târziu au realizat POWER, CORRUPTION AND LIES, care cuprinde printre altele *Age Of Consent* şi *Your Silent Face*.

Single-ul *Blue Monday* a devenit cel mai bine vândut single britanic la acea dată. Colaborarea lor cu producătorul Arthur Baker a avut ca rezultat *Confusion* (1983) şi *Thieves Like Us* (1984). LOW LIFE a apărut în 1985, fiind urmat de single-uri ca *Perfect Kiss, Subculture* şi, un an mai târziu de un nou album: BROTHERHOOD. Single-ul *True Faith,* scris în colaborare şi produs de Stephen Hague, a devenit hit Top 5. Deşi s-a zvonit despre o destrămare a grupului, acesta a revenit cu TECHNIQUE, în 1989, care a generat hit single-ul *Fine Time.* În 1990 au intrat în topurile britanice pe prima poziţie cu *World în Motion*, acompaniată de *The England World Cup Squad.* După alte câteva turnee, Hook a înfiinţat grupul Revenge, Sumner a plecat la Electronic, iar Morris şi Gilbert au înregistrat un LP sub numele The Other Two. Cu toate acestea, grupul nu s-a desfiinţat, revenind în 1993 cu REPUBLIC, care a generat primul lor hit single în SUA, *Regret.* După un nou turneu destul de tensionat, membrii grupului s-au întors la proiectele lor solo.

Rest Of New Order (1995), The Best Of (1995), Bizarre Love Triangle (1994), Republic (1993), BBC Radio One-Live (1992), The Peel Sessions (1990), Technique (1989), Blue Monday 1988 (1988), BBC Live (1987), Salvation (1987).

Substance (1987), Brotherhood (1986), Low-Life (1985), Peel Session 2 (1984), Power, Corruption & Lies (1983), Peel Session 1 (1982), 1981 Factus 8 (1982), Movement (1981)

Randy Newman

Născut la 28 noiembrie 1943, în Los Angeles, California, SUA, Newman este nepotul compozitorilor şi

aranjorilor Lionel şi Alfred Newman şi a lucrat mai întâi pentru Liberty Records, ca şi compozitor, vânzându-şi compoziţiile cu 50 de dolari bucata. Printre primele sale piese se numără *Nobody Needs Your Love, Just One Smile*, înregistrată de Gene Pitney, *I Don't Want To Hear It Anymore,* înregistrată de Dusty Springfield, şi piesa înregistrată de P.J. Proby, *I Think It's Going To Rain Today, I've Been Wrong Before* şi altele.

A urmat o piesă cântată de Alan Price, *Simon Smith And His Amazing Dancing Bear*, apoi *Tickle Me, Peggy Lee, Love Story, Three Dog Night.* Eric Burdon a intrat în topuri cu *Mama Told Me Not To Come*. Compoziţiile sale au fost înregistrate şi de Manfred Mann, Harpers Bizarre, Frankie Laine, The Walker Brothers, The Nashville Teens, Jackie DeShannon, Nina Simone, Ringo Starr şi Ray Charles. Albumul său de debut a apărut în 1968, la casa de discuri Warner Brothers, iar un an mai târziu a contribuit la soundtrackul PERFORMANCE, iar Harry Nilsson a înregistrat un LP cu piesele lui Randy.

Newman a mai compus *Old Kentucky Home, Baltimore, Rednecks, Short People, Story Of A Rock W Roll Band* şi multe altele. În 1982 a fost nominalizat la premiul Oscar pentru soundtrackul filmului *Ragtime*, iar în 1984, pentru THE NATURAL. În 1983, *I Love Love L.A.* a fost folosită în promovarea Jocurilor Olimpice de la Los Angeles. În 1986 a compus *Blue Shadows*, pentru filmul *The Three Amigos,* cântată de Steve Martin şi Chevy Chase. Au urmat soundtrackuri pentru *Awakenings, Parenthood, Avalon* (1990) şi altele.

Badlove (1999), Randy Newman's Faust (1996), Maverick (1994), Paper (1994), Parenthood (1989), Land Of Dreams (1988), The Natural (1984), Trouble în Paradise (1983), Retrospect (1983), Ragtime (1981), Born Again (1979), Little Criminals (1977), Good Old Boys (1974), Sail Away (1972), Randy Newman Live (1971), 12 Songs (1970), Randy Newman (1968)

Olivia Newton-John

Născută la 26 septembrie 1948, în Cambridge,

Anglia, Olivia Newton John a emigrat în Australia cu părinţii. Acolo a înfiinţat grupul Sol Four. După desfiinţarea acestuia, a cântat solo în cluburi, şi a câştigat un concurs de talente organizat de un post de televiziune. Premiul a fost o excursie la Londra, de care a profitat înregistrând single-ul ei de debut, piesa lui Jackie DeShannon *Till You Say You' II Be Mine.* În Anglia, Olivia a făcut parte din grupul Toomorrow, al lui Don Kirshner. A colaborat apoi cu Cliff Richard şi The Shadows, a apărut în The Cliff Richard Show' şi la televiziunea BBC în It's Cliff!", lucruri care au ajutat la vânzarea primului ei album, iar în 1971 a intrat în Top 10 cu piesa lui Bob Dylan, *If Not For You.* Au urmat single-uri ca *Take Me Home Country Roads*, al lui John Denver, *Banks Of The Ohio* şi *Let Me Be There*, pentru care a câştigat un Grammy la secţiunea Best Female Country Vocal. În 1974 a participat la concursul Eurovision şi a devenit o prezenţă în topurile americane cu piese ca *I Honestly Love You,* produsă de John Farrar. Newton-John a apărut în filmul *Grease*, alături de starul John Travolta, cântând *You're The One That I Want*, devenită hit. Au urmat *Summer Nights*, un alt number 1 britanic din 1978, şi *Xanadu,* din coloana sonoră a filmului cu acelaşi nume, de asemenea number 1. În 1983 a mai apărut într-un film cu Travolta (Two *Of A Kind). After Dark* a fost un cântec în duet cu Andy Gibb, din 1980, iar NOW VOYAGER, apărut în 1984, a fost o colaborare cu fratele acestuia, Barry Gibb. Ultimul ei hit Top 10, *Twist Of Fate*, a apărut în 1984, an în care Olivia s-a căsătorit cu actorul Matt Latanzi. În 1986 a realizat SOUL KISS, la Mercury Records. După THE RUMOUR, Olivia a semnat cu Geffen, la care a realizat o colecţie de cântece pentru copii, WARM AND TENDER.

Country Girl (1999), Highlights from the Main Event (1999), Back with a Heart (1998), Gaia (1994), Back To Basics: The Essential Collection '71-'92 (1992), Warm And Tender (1989), The Rumour (1988), Soul Kiss (1985), Two Of A Kind (1983), Greatest Hits, Vol. 2 (1982), Physical (1981), Xanadu (1980), Grease (1978), Totally Hot (1978),

Greatest Hits, Vol. 1 (1977), Making A Good Thing Better (1977), Come On Over (1976), Don't Stop Believin' (1976), Clearly Love (1975), Have You Never Been Mellow (1975), If You Love Me, Let Me Know (1974), Long Live Rock (1974), First Impressions (1974), LetMeBe There (1973), Olivia (1972), imot For You (1971), Olivia Newton John (1971)

Stevie Nicks

Născută Stephanie Nicks, la 26 mai 1948, în Phoenix, Arizona, SUA, Stevie Nicks a cântat mai întâi cu Fritz, o trupă din San Francisco, după care s-a mutat la Los Angeles cu prietenul ei, Lindsey Buckingham. Împreună au înregistrat albumul BUCKINGHAM-NICKS. Din pură coincidenţă, cei doi se aflau într-un studio în care venise şi un membru Fleetwood Mac, care le-a făcut cunoştinţă cu grupul, în care au fost cooptaţi după plecarea lui Bob Welch. Stevie Nicks (vocals) a contribuit la multe piese de succes ale trupei, printre care se numără *Rhiannon* şi *Dreams.* După albumul RUMOURS, Stevie şi Buckingham s-au despărţit, iar în 1980, după albumul Fleetwood Mac TUSK, solista a început înregistrările la un LP solo. BELLADONNA, apărut un an mai târziu, s-a vândut în milioane de exemplare şi a făcut parte din topul Billboard timp de doi ani. A generat de asemenea şi două single-uri Top 10: *Stop Dragging My Heart Around,* un duet cu Tom Petty, şi *Leather And Lace,* cu fostul membru Eagles, Don Henley (drums). A urmat THE WILD HEART, care a produs alte două hituri: *Stand Back* şi *Nightbird.* Cel de-al treilea album, ROCK A LITTLE, n-a fost atât de bine primit, iar după realizarea lui, Nicks s-a internat la Betty Ford Clinic pentru un tratament de dezintoxicare. S-a întors apoi în Fleetwood Mac, realizând împreună cu acesta TANGO ÎN THE NIGHT, album care a marcat plecarea lui Lindsey Buckingham. Solista şi-a revitalizat cariera solo cu albumul THE OTHER SIDE OF THE MIRROR din 1989, ce cuprinde, printre altele, un duet cu Bruce Homsby, *Two Kinds Of Love*. La album a mai contribuit şi Kenny G (saxophone). Cinci ani mai târziu a lansat STREET ANGEL,

de pe care s-au remarcat *Maybe Love Will Change Your Mind, Blue Denim* şi balada country *Rose Garden.*

Live At Red Rocks (1995), Street Angel (1994), Timespace (1991), The Other Side Of The Mirror (1989), Rock A *Little (1985), The Wild Heart (1983), Bella Donna (1981)*

Night Ranger

Grup hard rock american înfiinţat în 1980, în San Francisco, compus din: Jack Blades (vocals, bass), Brad Gillis (ex-Ozzy Osbourne; guiţar), Alan Fitzgerald (keyboards, ex-Montrose), Jeff Watson (guiţar) şi Kelly Keagy (drums). Primele lor concerte au avut loc la San Francisco, reuşind să-i atragă atenţia lui Bill Graham, care i-a ajutat să cânte în deschidere la Santana, Judas Priest şi The Doobie Brothers. Primele patru albume ale lor au intrat în Billboard Top 40. Printre acestea se numără DAWN PATROL şi MIDNIGHT

MADNESS (care cuprinde hitul *You Can Still Rock în America).* SEVEN WISHES a intrat în Top 10 din iunie 1985. Au avut şi două single-uri Top 10 cu *Sister Christian* şi *Sentimental Street*. Audienţa trupei a început să scadă după albumul din 1987, BIG LIFE. Înainte de MAN ÎN MOTION, Fitzgerald a plecat, iar albumul nu s-a bucurat de vânzările de altă dată. La scurt timp, trupa s-a desfiinţat, albumul LIVE ÎN JAPAN apărând doi ani mai târziu şi conţinând înregistrări din 1988. Jack Blades a plecat la Damn Yankees.

Rock în Japan: Greatest Hits Live (1999), Feeding Off The Mojo (1995), I Did It For Love (1991), Live în Japan (1990), Greatest Hits (1989), Man InMotion (1988), Biglife (1987), 7 Wishes (1985), Midnight Madness (1983), Dawn Patrol (1982)

Harry Nilsson

Născut Harry Edward Nelson, la 15 iunie 1941, în Brooklyn, New York, SUA, d. 15 ianuarie 1994, în Los Angeles, California, SUA, Nelson s-a mutat în adolescenţă la Los Angeles, unde a avut diverse servicii şi unde a înregistrat şi o serie de casete demo. Producătorul Phil

Spector a remarcat aceste materiale şi a înregistrat piesele *Paradise* şi *Here I Sit*, cu The Ronettes, apoi *This Could Be The Night,* cu The Modern Folk Quartet. Artistul a înregistrat el însuşi, sub numele de ’Nilsson’, piesele *You Can’t Take Your Love Away From Me* şi *Good Times,* în 1966. În anul următor The Yardbirds au înregistrat piesa lui, *Ten Little Indians*, iar The Monkees au realizat o versiune a unei alte piese, *Cuddly Toy.* Nilsson a semnat apoi cu RCA Records, la care a debutat cu albumul PANDEMONIUM SHADOW SHOW, care cuprinde şi un colaj cu piese Beatles, intitulat *You Can’t Do That*, foarte apreciat de John Lennon, care avea să-i devină prieten. O serie de alte trupe au beneficiat apoi de compoziţiile sale: The Turtles, Herb Alpert şi Blood, Sweat & Tears, iar Three Dog Night au avut un hit number one cu *One*, care a apărut şi pe albumul lui Nilsson, ARIEL BALLET. Acesta mai cuprinde şi piesa lui Fred Neil, *Everybody’s Talking,* ce a devenit mai târziu tema filmului *Midnight Cowboy* şi a fost primul lui hit Top 10. Au urmat albumele HARRY şi HARRY NILSSON SINGS NEWMAN, ultimul conţinând compoziţii ale lui Randy Newman, care a cântat pe acest LP şi la pian. Cel mai mare succes al său a fost albumul NILSSON SCHMILSSON şi single-ul *Without You*, compus de Badfinger, care s-a vândut în peste un milion de exemplare şi i-a adus un Grammy, în 1972. Au urmat SON OF

SCHMILSSON şi A LITTLE TOUCH OF SCHMILSSON în THE NIGHT. John Lennon i-a produs albumul PUSSY CATS (1974), care include o serie de piese clasice precum *Subterranean Homesick Blues, Save The Last Dance For Me* şi *Rock Around The Clock.* Ringo Starr a colaborat cu Nilsson la realizarea soundtrackului pentru filmul *Son Of Dracula*. De altfel, rela Æia lui cu membrii Beatles a dus mereu la speculaţia că Nilsson va deveni membru al grupului, ceea ce însă nu s-a întâmplat. După asasinarea lui Lennon, Nilsson şi-a dedicat o mare parte a timpului pledând pentru controlul armelor de foc.

În anii ’80, Nilsson s-a cam retras din muzică,

preferând diverse afaceri, printre care se numără şi cea cu o companie de distribuţie de film pe care a înfiinţat-o în California. În 1988, RCA a editat A TOUCH MORE SCHMILSSON ÎN THE NIGHT, o colecţie de piese celebre, interpretate de Nilsson. Ea a fost urmată de o serie de alte colecţii cu hituri mai vechi.

Artistul a murit la 15 ianuarie 1994, în Los Angeles, California, SUA, în timp ce pregătea un nou album. RCA a editat un dublu LP retrospectiv, PERSONAL BEST, care a apărut un an mai târziu.

Nilsson '65: The Debut Sessions (1995), Anthology (1995), Everybody's Talkin' & Other Hits (1990), Greatest Hits (1984), All For Love (1982), Night After Night (1979), All-Time Greatest Hits (1978), Early Times (1977), Knnillsson (1977), That's The Way It Is (1976), Duit On Mon Dei (1975), Sandman (1975), Son Of Dracula (1974), Pussy Cats (1974), A *Little Touch Of Schmilsson în The Night (1973), Son Of Schmilsson (1972), Songwriter (1972), Nilsson Schmilsson (1971), Aerial Pandemonium Ballet (1971), The Point (1971), Nilsson Sings Newman (1970), The Point! (1970), Harry (1969), Aerial Ballet (1968), Pandemonium Shadow Show (1967)*

Nine Inch Nails

One man band, înfiinţată de Trent Reznor, un multi-instrumentalist, vocalist şi compozitor, născut în Pennsylvania. De mic a studiat pianul clasic, după care a început să fie interesat de rock şi stilul industrial. După o perioadă în care a lucrat într-un studio din Cleveland şi a cântat în trupe locale, Reznor a început să facă înregistrări sub numele de Nine Inch Nails, în 1988. Albumul PRETTY HATE MACHINE a fost compus, cântat şi co-produs de el. Cântat cu ajutorul sintetizatoarelor în studio, pe scenă soundul său a fost completat de chitare, iar piesa *Head Like A Hole* i-a adus discul de aur. A urmat BROKEN (al cărui remix a fost intitulat FIXED), care a intrat în Top 10, câştigând un premiu Grammy pentru piesa *Wish. Happiness în Slavery,* în varianta video, cu solistul Bob Flanagan, a fost interzis pe multe dintre posturile TV din

lume. Reznor a înfiinţat apoi la Los Angeles un studio, într-o casă închiriată, despre care a aflat mai târziu că a fost scena crimelor comise de Manson. Albumul THE DOWNWARD SPIRAL, înregistrat în acest studio, a dat naştere la multe întrebări din partea presei, însă a ajuns number 2 în topurile americane. Reprezentarea sa în concert a fost făcută cu ajutorul lui Robin Finck (guiţar), Danny Lohneer (bass, guiţar), James Woolley (keyboards) şi Chris Vrenna (drums). La LP a colaborat şi chitaristul Adrian Bellew (ex-King Crimson). În 1994, Nine Inch Nails a compus câteva piese din coloana sonoră a filmului lui Oliver Stone, *Natural Born Killers*. Un an mai târziu, trupa a lansat un album de piese remixate, intitulat FURTHER DOWN THE SPIRAL, şi au făcut turnee împreună cu David Bowie. În 1996, piesa *Happiness în Slavery* (versiunea live apărută pe albumul WOODSTOCK '94) le-a adus un premiu Grammy la categoria Best Metal Performance. În acelaşi an, Reznor a înregistrat trei noi piese pentru un alt film al lui David Lynch, *Lost Highway*. Cei doi au apărut împreună pe coperta revistei Rolling Stone din februarie 1997.

Hallo 14 (1999), Further Down The Spiral (1995), Disturbed (1995), The Downward Spiral (1994), Fixed (1992), Broken (EP, 1992), Pretty Hate Machine (1989)

Nirvāṇa

Grup înfiinţat în Aberdeen, Washington, SUA, în 1988, de Kurt Cobain (n. Kurt Donald Cobain, 20 februarie 1967, Hoquiam, Seattle, d. 5 aprilie 1994, Seattle; guiţar, vocals), Krist Novoselic (n. 16 mai 1965; bass) şi Dave Grohl (n. 14 ianuarie 1969; drums). Au debutat la casa de discuri din Seattle, Sub Pop, cu single-ul *Love Buzz/ Big Cheese*, primul fiind o versiune după o piesă a anilor '60, înregistrată de un grup olandez numit Shocking Blue. Jason Everman (guiţar) a fost cooptat chiar înainte de înregistrările la albumul BLEACH, deşi nu a contribuit la nicio piesă. După un turneu european, Channing a părăsit grupul, fiind înlocuit cu Dan Peters de la Mudhoney. Acesta apare pe single-ul *Sliver,* din 1990. Everman a părăsit apoi şi el echipa pentru a cânta cu Mindfunk, iar Nirvāṇa a

semnat cu Geffen Records, la care au realizat NEVERMIND, care le-a adus mult aşteptatul succes comercial. Albumul a intrat în fruntea clasamentelor americane din 1992, iar piesa *Smells Like Teen Spirit* a ajuns în clasamentele interna Æionale. În acelaşi an, Cobain s-a căsătorit cu Courtney Love de la grupul Hole. Înainte de a realiza un nou album, IN UTERO, Cobain devenise dependent de heroină, drog pe care îl consuma pretinzând că îl ajută să combată o problemă cronică de stomac. IN UTERO, apărut în 1993, a debutat pe prima poziţie în topuri şi a ajuns în scurtă vreme dublu disc de platină. Starea lui Cobain s-a agravat din ce în ce mai mult. Curt Cobain s-a împuşcat la data de 5 aprilie 1994. Cadavrul lui a fost descoperit trei zile mai târziu, în casa sa din Seattle.

Grohl şi Novoselic au cântat împreună în septembrie, la Capital Theater, cu Stinky Puffs, după care Grohl şi-a anunţat decizia de a cânta cu Tom Petty & The Heartbreakers.

From The Muddy Banks Of The Wishkah (1996), MTV Unplugged în New York (1994), in Utero (1993), Incesticide (1992), Nevermind (1991), Bleach (1989)

Ted Nugent

Născut la 13 decembrie 1949, în Detroit, Michigan, SUA, Nugent a învăţat singur să cânte la chitară, încă de la vârsta de opt ani. În adolescenţă a cântat cu The Royal Highboys şi Lourds, iar în 1964 s-a mutat împreună cu familia la Chicago, unde a înfiinţat The Amboy Dukes, care a devenit un grup profesionist, deşi componenţa lui n-a fost niciodată una stabilă. În 1974, Ted Nugent And The Amboy Dukes a înregistrat două albume la casa de discuri a lui Frank Zappa, Discreet label, dar în 1976 chitaristul s-a decis pentru cariera solo. Derek St. Holmes (guiţar), Rob Grange (bass) şi Cliff Davies (drums) l-au acompaniat pe albumele TED NUGENT şi FREE FOR ALL. Ted Nugent a devenit curând o atracţie de concert, cu un motto de genul: If it's too loud you're too old. În concerte apărea în costumaţii dintre cele mai ciudate. Câteva dintre apariţiile

sale în concert au fost surprinse pe DOUBLE LIVE GONZO, care include piese ca: *Cât Scratch Fever, Motor City Madness* şi *Baby Please Don't Go.* Charlie Huhn (guiţar) şi John Sauter (bass) i-au înlocuit apoi pe St. Holmes şi Grange la înregistrarea WEEKEND WARRIORS, STATE OF SHOCK şi SCREAM DREAM. În 1981, Nugent a efectuat un turneu mondial, acompaniat de grupul The D.C. Hawks, compus din Mike Gardner (bass), Mark

Gerhardt (drums) şi trei chitarişti: Kurt, Rick şi Verne Wagoner. Un an mai târziu a semnat cu Atlantic Records şi a înfiinţat o nouă trupă, cu Derek St. Holmes (vocals) şi Carmine Appice (drums; ex-Vanilla Fudge). Albumele sale au devenit însă din ce în ce mai puţin populare. În 1989, Nugent a făcut echipă cu Tommy Shaw (vocals, guiţar, ex-Styx), Jack Blades (bass, exNight Ranger) şi Michael Cartellone (drums) în grupul Damn Yankees. Şase ani mai târziu a revenit cu un nou album solo, SPIRIT OF THE WILD.

The Best Of (1999), Live At Hammersmith '79 (1997), Spirit Of The Wild (1995), Out Of Control (1993), Journey To The Centre Of The Mind (1991), If You Can't dick Em, Lick Em (1988), TedNugent & The Amboy Dukes (1987), Little Miss Dangerous (1986), Penetrator (1984), Nugent (1982), Great Gonzos (1981), Intensities în Ten Cities (1981), Scream Dream (1980), State Of Shock (1979), Double Live Gonzo! (1978), Weekend Warriors (1978), Cât Scratch Fever (1977), Free For All (1976), Ted Nugent (1975), Tooth Fang & Claw (1974), Journey & Migrations (1974), Survival Of The Fittest (1974), Call Of The Wind (1973), Migration (1969)

Gary Numan

Născut Gary Anthony James Webb, la 8 martie 1958, în Hammersmith, Londra, Anglia, Gary Numan şi-a început cariera cântând sub numele de Tubeway Army muzică electronică foarte populară în Marea Britanie la sfârşitul anilor '70. Tubeway Army a condus în clasamentele britanice cu piesa *Are Friends Electric?*. La sfârşitul anului 1979, Numan, abandonând pseudonimul de trupă, a

înregistrat sub nume propriu *Cars,* un alt number 1 britanic şi US Top 10. Albumele sale, THE PLEASURE PRINCIPLE şi TELEKON, au fost şi ele number 1. Alte succese Top 10 au fost: *We Are Glass, She's Got Claws, I Die: You Die* şi *We Take Mystery (To Bed).* După 1983, albumele sale au încetat să se mai vândă, criticii considerându-l, odată cu trecerea timpului, din ce în ce mai anacronic. În aceeaşi perioadă, a devenit foarte interesat de aviaţie, iar în 1982 a dorit să facă o călătorie în jurul lumii cu avionul, dar a fost arestat în India sub acuzaţia de spionaj, retrasă ceva mai târziu. În ciuda părerii criticilor muzicali, Gary Numan a continuat să susţină concerte şi să înregistreze noi albume chiar şi în anii '90.

Here I Am (1994), Sacrifice (1994), The Other Side Of Gary Numan (1992), Outland (1991), Peel Sessions (1989), New Anger (1989), The Skin

Mechanic (1989), Collection (1989), Metal Rhythm (1988), Exhibition (1987), Berseker (1984), The Plan 1978 (1984), The Plan (1984), Warriors (1983), I Assassin (1982), New Man Numan

(1982), *Box Set (1981), Dance (1981), Living Ornaments (1981), Telekon (1980), The Pleasure Principal (1979), Replicas (1979), Tubeway Army (1978), First Album (1978)*

O

Sinead O'Connor

S-a născut la 12 decembrie 1966, în Glenageary, Irlanda, iar primele ei experienţe muzicale au fost cu o trupă din Dublin, Ton Ton Macoute, după care a semnat un contract de înregistrare cu Ensign Records în anul 1985, însă înregistrările la primul ei album au fost amânate timp de un an. Primul ei single, *Troy,* a apărut în 1987, dar n-a impresionat deloc. Un an mai târziu, piesa *Mandinka* a ajuns în Top 20 britanic. Albumul THE LION AND THE COBRA s-a vândut destul de bine, datorită acestui single, iar Sinead a intrat în atenţia presei. În 1989 a colaborat la numeroase proiecte ale altor artişti şi a jucat rolul unei

şcolăriţe catolice de 15 ani în filmul *Hush-a-bye baby.* Cel de-al doilea LP a fost prefaţat de o piesă compusă de Prince, *Nothing Compares 2 U*, înregistrată prima oară de grupul Family. Atât single-ul cât şi albumul I DO NOT WANT WHAT I HAVEN'T GOT au avut un succes internaţional, fiind urmate de un turneu în SUA.

Sinead O'Connor a devenit curând o figură foarte controversată datorită acţiunilor sale, cum ar fi protestul împotriva actelor de cenzură, ruperea fotografiei Papei într-o emisiune TV americană, în anul 1992 (ceea ce i-a adus oprobriul public la o apariţie în concertul de celebrare a lui Bob Dylan) şi altele. În anul 1993 a apărut ca invitată pe albumul lui Willie Nelson ACROSS THE BORDERLINE.

Se Far... The Best Of Sinead O'Connor (1997), Universal Mother (1994), Am I Not Your Girl? (1992), The Lion în The Cage (1990), I Do Not Want What I Haven't Got (1990), The Lion And The Cobra (1987)

Oasis

Trupă din Manchester, Anglia, înfiinţată în anul 1993 de Liam Gallagher (vocals), Paul „Bonehead".

Arthurs (guiţar), Paul McGuigan (bass) şi Tony McCaroll (drums). Puţin mai târziu a venit şi Noel Gallagher (guiţar), care a devenit compozitorul şi liderul trupei. Ca fiecare trupă aflată la început de carieră, Oasis au cântat mai întâi în cluburi, după care au semnat cu Creation Records, la care au realizat un single, *Supersonic*, apărut în 1994, urmat de *Shakermaker,* ambele bucurându-se de succes în topuri. Aceeaşi soartă a avut-o şi *Live Forever*, iar albumul care i-a urmat, DEFINITELY MAYBE, a intrat direct pe locul întâi în topurile britanice. Au urmat o serie de concerte, iar după un turneu american, Noel Gallagher a părăsit pentru o scurtă perioadă grupul. Între timp *Supersonic* a pătruns în topurile americane, iar *Whatever* a ajuns number 2 în cele britanice.

Live Forever a devenit un hit major la MTV şi la posturile de radio americane, iar DEFINITELY MAYBE a

primit discul de aur. Reveniţi în Anglia după un alt turneu american, Oasis au realizat *Some Might Say*, după care Tony McCaroll a plecat, fiind înlocuit de Alan White (drums). Albumul (WHAT'S THE STORY) MORNING GLORY? a apărut în octombrie 1995 şi a intrat pe primul loc în topurile britanice şi în Top 10 în SUA, Asia şi Europa, generând hitul *Wonderwall* şi fiind recompensat cu platina.

În 1996, grupul a efectuat un nou turneu american şi a dat concerte în Anglia, după care s-au întors în studio pentru înregistrarea unui nou album, care a apărut în august 1997. BE HERE NOW a fost precedat de single-ul *DYou Know What I Mean.*

Brothers From Childhood To Oasis (1997), Be Here Now (1997), (What's The Story) Morning Glory? (1995), Definitely Maybe (1994)

Obituary

Grup death-metal din Brandon, Florida, SUA. După înregistrarea unui single şi a doua piese pe compilaţiile METAL MASSACRE, sub numele de

Xecutioner, şi-au schimbat titulatura în Obituary. Pe vremea când au semnat cu Roadrunner Records, trupa era compusă din: John Tardy (vocals), Allen West (guiţar), Trevor Peres (guiţar), David Tucker (bass) şi Donald Tardy (drums). Primul lor album, SLOWLY WE ROT, a apărut în 1989 şi a fost urmat de CAUSE OF DEATH, pe care apar James Murphy (ex-Death, guiţar) şi Frank Watkins (bass) în locul lui West şi respectiv Tucker. La vremea realizării albumului WORLD DEMISE, produs tot de Scott Burns, Tucker a fost înlocuit de Frank Watkins, iar Allen West, care se implicase în propriul său proiect Six Feet Under, de Chris Barnes, de la Canibale Corpse.

Dead (1998), Backfrom the Dead (1997), World Demise (1994), The End Complete (1992), Cause Of Death (1990), Slowly We Rot (1989)

Billy Ocean

Născut Leslie Sebastián Charles, la 21 ianuarie 1950, în Thailanda, Indiile de Vest, şi crescut în Anglia, Ocean a lucrat ca session sânger în timp ce era angajat la uzina

Dagenham Ford Motor Company. A semnat apoi cu GTO Records, unde a înregistrat hituri ca: *Love Really Hurts Without You* (1976) şi *Red Light Spells Danger* (1977). Din păcate, următoarele nu au mai fost pe măsura acestora, Billy Ocean lipsind din topurile britanice până în 1984. În acest timp, s-a mutat în SUA, unde a avut succes cu *Caribbean Queen (No More Love On The Run),* primul lui hit pop number 1 în SUA, editat de casa de discuri Jive. Au urmat *There' II Be Sad Songs (To Make You Cry)* (1986), *Get Outta My Dreams, Get Into My Car* (1988), după care a revenit în clasamentele britanice cu hitul number 1 *When The Going Gets Tough, The Tough Get Going* (care a fost inclus şi în coloana sonoră a filmului *The Jewel Of The Nile).* Nici albumele sale n-au ocolit topurile, mai ales Top 5.

L. I.F.E. (1997), Time To Move On (1993), Greatest Hits (1989), Te-ar Down These Walls (1988), Love Zone (1986), Suddenly (1984), Inner Feelings (1982), Nights (Feel Like Getting Down) (1981), City Limit (1980), Billy Ocean (1975)

Offspring

Trupă rock din California, SUA, înfiinţată în 1984, de Dexter Holland (vocals, guiţar) şi Kreisel (Greg K, bass). Lor li s-au alăturat apoi Ron Welty (drums) şi Noodles (guiţar). Denumită la început Manic Subsidal, trupa a realizat primul ei single autofinanţat, care a apărut în 1987 într-o mie de exemplare. Le-a luat 2 ani şi jumătate ca să scape de ele. A urmat cel de-al doilea single, *Baghdad*, şi un LP autointitulat. Primul lor contract l-au semnat cu o casă de discuri punk, Nemesis, distribuită de Cargo, după care s-au mutat la Epitaph Records din Los Angeles, condusă de fostul membru Bad Religion, chitaristul Brett Gurewitz. Aici au debutat în 1992 cu albumul IGNITION, iar în 1994 au realizat SMASH, care a generat hiturile *Come Out and Play (Keep Em Separated)* şi *Selfesteme*. LP-ul a intrat în Top 5 şi s-a vândut în peste 9 milioane de exemplare, ceea ce este un lucru neobişnuit pentru albume apărute la case de discuri independente.

Un an mai târziu au lansat albumul THE OFFSPRING, la propria lor casă de discuri, Nitro, iar în 1996 au semnat cu Columbia Records, unde au înregistrat IXNAY din 1997, urmat de un turneu şi de participarea la o serie de festivaluri din Europa.

Americană (1998), Inay (1996), Offspring (1995), Smash (1994), Ignition (1992), Offspring (1988)

Mike Oldfield

Născut la 15 mai 1953, în Reading, Berkshire, Anglia, Mike Oldfield a părăsit şcoala la 14 ani pentru a-şi începe cariera muzicală acompaniind la chitară cântecele folk pe care le cânta sora sa mai mare, Sally Oldfield, prin cluburi. Împreună au format trupa Sallyangie. După numai un an, Mike a înfiinţat propriul lui grup, Barefoot, care n-a avut nici el o viaţă prea lungă. A cântat apoi la bass în Kevin Ayers And The Whole World, după care a început să lucreze la propriul material.

Pe primul lui album, TUBULAR BELLS, din 1973, Oldfield cântă la toate instrumentele, iar câteva pasaje de pe LP au fost incluse în coloana sonoră a filmului horror *The Exorcist*. Albumul a fost prima realizare a casei de discuri nou înfiinţate pe atunci, Virgin Records.

ON HERGEST RIDGE, albumul care a urmat, n-a reuşit să se menţină la nivelul primului.

Împreună cu aranjorul Dave Bedford a editat o nouă versiune TUBULAR BELLS, înregistrată cu Royal Philharmonic Orchestra, în 1975.

OMMADAWN a fost înregistrat cu participarea unor suflători şi a unei trupe de percuţionişti africani. INCANTATIONS a suferit influenţe disco, iar EXPOSED a fost înregistrat în numeroase concerte. PLATINUM, QE2 şi FIVE MILES OUT i-au demonstrat originalitatea şi faptul că nimic din ceea ce face nu este repetabil.

Cu soprana Maggie Reilly a început să lucreze la înregistrarea albumului CRISIS. După DISCOVERY, a scris muzica pentru filmul *The Killing Fields.* Pe ISLANDS lucrează cu Bonnie Tyler şi Kevin Ayers, iar la EARTH MOVING, cu Maggie Reilly, Anita Hegerland şi Chris

Thompson (ex-Manfred Mann).

În ’92 a părăsit Virgin Records şi s-a mutat la casa de discuri Warner, unde a colaborat cu Trevor Horn la TUBULAR BELLS II, pentru a marca aniversarea celor 20 de ani care au trecut de la apariţia originalului. Se pare că acesta i-a influenţat enorm cariera şi l-a marcat atât de mult, încât de curând a realizat şi TUBULAR BELLS III.

Tubular Bells III (1998), Voyager (1997), 3 Pack (1994), The Best Of Mike Oldfield/Elements (1994), Elements – Mike Oldfield 1973 – 1991 (1993), Tubular Bells II (1992), Earth Moving (1989), Islands (1987), Discovery (1984), Crises (1983), Five Miles Out (1982), Q.E.2 (1980), Exposed (1979), Platinum (1979), Incantations (1978), Ommadawn (1976), The Orchestral Tubular Bells (1975), Hergest Ridge (1974), Tubular Bells (1972)

Roy Orbison

S-a născut la 23 aprilie 1936, în Vernon, Texas, SUA şi a decedat la 7 decembrie 1988. În anii ’50 a lucrat cu Norman Petty şi Sam Phillips, după care s-a mutat în Nashville, lucrând pentru Acuff-Rose Music. A compus *Claudette*, cedând drepturile grupului Everly Brothers, pentru a scăpa de sub contractul semnat cu Sun Records, după care a semnat cu o casă minoră, Monument. În 1960 a intrat în topuri cu piesa *Up Town,* iar câteva luni mai târziu, când piesa sa *Only The Lonely* a fost respinsă de Elvis Presley şi Everly Brothers, Orbison s-a decis s-o cânte chiar el, iar rezultatul a fost senzaţional. Cântecul a fost number 1 în topurile britanice şi printre primele în cele americane.

Următorii cinci ani i-a petrecut compunând o serie de alte piese care au devenit toate hituri. Printre acestea se numără: *Blue Angel, Dream Baby, Blue Bayou Running Scared, Crying* şi *în Dreams.* Chiar şi în momentele de vârf Beatles a avut câteva number 1 în clasamentele britanice: *It’s Over* şi celebra *Oh Pretty Woman,* folosită în anii ’80 în coloana sonoră a filmului cu acelaşi nume. De altfel, în anii ’60, Roy Orbison a efectuat în Marea Britanie o serie de

concerte şi turnee. Multe tragedii i-au marcat însă destinul, mai întâi când în 1966 soţia sa Claudette a murit căzând de pe motocicletă, iar apoi în 1968, când un incendiu i-a distrus casa şi i-a ucis cei doi fii.

În 1967, Orbison a avut şi un rol în filmul *The Fastest Guiţar Alive.* Spre sfârşitul deceniului, s-a rezumat numai la a compune. Anii ’70 n-au fost nici ei foarte prielnici, deşi compilaţia sa, apărută în 1976, a intrat în fruntea clasamentelor britanice. În 1979 a suferit o operaţie pe cord, iar un an mai târziu a câştigat un premiu Grammy pentru duetul său cu Emmylou Harris – *That Lovin’ You Feelin’ Again,* din filmul *Roadie*. David Lynch i-a folosit apoi cântecul *în Dreams* în filmul *Blue Velvet* din 1986. În anul următor, Orbison a fost inclus în Rock ’n’ Roll Hall of Fame. A înregistrat apoi la Virgin Records un album cu piesele lui vechi, folosind însă tehnica modernă. Filmul video A BLACK AND WHITE NIGHT îl arată pe Roy înconjurat de vedete ca Tom Waits, Springsteen şi Elvis Costello. A mai cântat cu George Harrison, Bob Dylan, Tom Petty şi Jeff Lynne în The Traveling Wilburys, dar la numai o lună de la apariţia primului lor LP, Orbison a suferit la Nashville un atac de inimă fatal. Albumul postum MYSTERY GIRL, din 1989, a fost cel mai de succes LP al întregii sale cariere.

16 Biggest Hits (1999), The Very Best Of (1996), King Of Hearts (1992), Original Sound Of Roy Orbison (1992), The Best Of His Rare Solo (1991), The Classic Roy Orbison (1965 – 1968) (1989), Mystery Girl (1989), The Sun Years (1989), You Got It (1989), Our Love Song (1989), Rare Orbison (1989), The Legendary Roy Orbison (1988), For The Lonely (1988), A Black And White Night (1988), în Dreams (1987), All-Time Greatest Hits, Vol. 1 & 2 (1985), Classic Roy Orbison (1985), Big O Country (1983), 1965 – 1973 Singles Collection (1982), Sun Years (1980), Laminar Flow (1979), All Time Greatest Hits Vol. 1, 2 (1979), Regeneration (1977), I’m Still în Love With You (1976), Focus On (1976), Exciting Roy Orbison (1976), All-Time Greatest Hits Of Roy Orbison (1976), Monumental

Hits Vol. 1, 2 (1975), Milestones (1974), Memphis (1973), Hank Williams The Roy Orbison Way (1971), Big O (1970), Roy Orbison's Many Moods (1969), Sings Don Gibson (1967), The Orbison Way (1966), Orbisong's (1966), There Is Only One Roy Orbison (1965), Roy Orbison Sings (1964), Pretty Woman (1964), în Dreams (1963), Crying (1962), Lonely & Blue (1961), At The Rockhouse (1960)

Orchestral Manoeuvres în The Dark (O.M.D.)

Grup britanic, creat de Paul Humphreys (n. 27 februarie 1960, Liverpool, Anglia) şi Andy McCluskey (n. 24 iunie 1959, Liverpool, Anglia), care au înfiin Æat mai întâi Equinox, iar apoi au cântat cu VCL XI, Hitlerz Underpantz şi The Id. În

1978, cei doi, împreună cu Paul Collister, au cântat pentru prima oară într-un concert sub numele de Orchestral Manoeuvres în The Dark. Au debutat la Factory Records, cu *Electricity,* piesă realizată apoi din nou la DinDisc, o filială a casei de discuri Virgin. În trupă au mai venit Malcom Holmes (ex-Equinox şi The Id) şi Dave Hughes (Dalek I Love You). În 1980 au realizat single-ul *Red Frame/White Light* şi apoi primul lor album, cu numele trupei. Au dat lovitura cu hitul Top 10 *Enola Gay.* După albumul ORGANISATION, Martin Cooper l-a înlocuit pe Dave Hughes. De pe ARCHITECTURE AND MORALITY au fost extrase pe single *Joan Of Arc* şi *Maid Of Orléans.*

În 1983, după DAZZLE SHIPS, DinDisc a dat faliment, iar trupa s-a mutat la Virgin Records, unde au înregistrat JUNK CULTURE, la fel de prost primit de critică, ca şi precedentul. Pe albumul CRUSH apar noii membri O.M.D., Graham şi Neil Weir, care au plecat însă după turneul de promovare al albumului THE PACIFIC AGE, care a fost apreciat numai în SUA. Cel mai mare hit american al lor a fost *If You Leave,* de pe soundtrackul PRETTY ÎN PINK, din 1986. La puţin timp după plecarea fraţilor Weir, au plecat şi Holmes şi Cooper, iar apoi Humphreys. McCluskey a păstrat numele, iar în 1991 a realizat albumul SUGAR TAX, care a generat hitul *Sailing On The Seven Seas*.

Universal (1996), Liberator (1993), Sugar Tax (1991), Best Of Orchestral Manoeuvres în The Dark (1988), The Pacific Age (1986), Crush The Movie (1985), Crush (1985), Junk Culture (1984), Dazzle Ships (1983), Architecture & Moralty (1981), Orchestral Manoeuvres în The Dark (1980), Organisation (1980)

Ozzy Osbourne

Născut John Osbourne, la 3 decembrie 1948, în Birmingham, Anglia, Ozzy s-a făcut cunoscut cu grupul Black Sabbath, pe care l-a părăsit însă în

1979. Imediat după aceasta a înfiinţat propria trupă, cu Lee Kerslake (fost la Uriah Heep; drums), Bob Daisley (de la Rainbow; bass) şi Randy Rhoads (fost membru al grupului Quiet Riot; guiţar). Au debutat cu BLIZZARD OF OZZ, după care Daisley şi Kerslake au plecat, fiind înlocuiţi de Tommy Aldridge (de la Pat Travers Band; drums), şi de Rudy Sarzo (bass). În decursul carierei sale, Ozzy a şocat prin comportamentul său lumea muzicală şi publicul. În acelaşi an, chitaristul şi prietenul său Rhoads a murit într-un accident de avion. Locul acestuia a fost luat de Brad Gillis, fostul chitarist al grupului Night Ranger. SPEAK OF THE DEVIL, realizat în acelaşi an, este un LP live cu piese Sabbath şi a fost urmat de un turneu în timpul căruia Sarzo şi Gillis au hotărât să plece. În 1983, Daisley s-a întors, iar în trupă a fost cooptat chitaristul Jake E. Lee. Aldridge a plecat după realizarea albumului BARK AT THE MOON. A fost înlocuit de Carmine Appice, înlocuit şi el de Randy Castillo. Phil Soussan a devenit apoi noul basist. Daisley a apărut pe NO REST FOR THE WICKED, după care Geezer Butler, de la Black Sabbath, a cântat împreună cu trupa până în 1990. Sfârşitul anilor ’80 a fost foarte dificil pentru Ozzy, el trebuind să facă faţă unui proces în care a fost acuzat de instigare la sinucidere, prin textul piesei *Suicide Solution.* A trecut prin numeroase crize alcoolice, fiind ajutat să-i revină de soţia sa, Sharon (fiica lui Don Arden), care a devenit şi managerul său.

În 1992 s-a pregătit pentru un turneu de bun rămas, dar şi-a rupt un picior, ceea ce i-a îngreunat apariţia pe

scenă. Pensionarea însă nu i-a făcut foarte bine şi, în 1994, a anunţat realizarea unui nou LP, în colaborare cu Steve Vai. A mai cântat şi cu grupul Therapy piesa *Iron Man*, pentru albumul tribut Black Sabbath, BLACK NATIVITY, cu Miss Piggy la *Born To Be Wild*, pentru o compilaţie Muppets, cu Billy Connolly şi boxerul Frank Bruno pe *Urpney Song,* piesă scrisă de Mike Batt pentru serialul de desene animate *Dreamstone* şi cu mulţi alţii, reuşind astfel combinaţii ciudate şi unice în felul lor.

Ozz-Fest, Vol. 1: Live (1997), Ozzmosis (1995), Live & Loud (1993), No More Tears (1991), Just Say Ozzy (1990), No Rest For The Wicked (1988), Tribute (1987), The Ultimate Sin (1986), Bark At The Moon (1983), Speak Of The Devil (1982), Diary OfAMadman (1981), Blizzard Of Ozz (1980)

The Outlaws

Grup înfiinţat în Tampa, Florida, SUA, în 1974, în componenţa: Billy Jones (guiţar), Henry Paul (guiţar), Hugh Thomasson (guiţar), Monty Yoho (drums) şi Frank O'Keefe (bass), înlocuit de Harvey Arnold în 1977.

Au debutat la casa de discuri Arista, în 1975, cu un album care a intrat direct pe poziţia a 13-a în topul Billboard. Au avut succes şi cu single-uri ca *There Goes Another Love Song* şi *Lady în Waiting* (piesa titlu a celui de al doilea LP). În 1976, din cauza turneelor foarte lungi şi dese, a trebuit să mai angajeze pe cineva la tobe, în persoana lui David Dix, care apare pe albumul live din 1978, BRING IT BACK ALIVE, primul fără Paul (înlocuit de Freddy Salem). În 1981 au intrat în US Top 20 cu piesa titlu a albumului GHOST RIDERS, după care în grup a mai rămas numai Thomasson dintre membrii originali. După LES HOMBRES MALO grupul s-a desfiinţat. Henry Paul şi Thomasson au reînfiinţat ceva mai târziu Outlaws înregistrând SOLDIERS OF FORTUNE, din 1986.

Best Of: Green Grass & High Tides (1996), Diablo Canyon (1994), Hittin' The Road – Live! (1993), On The Run (1986), Soldiers Of Fortune (1986), Los Hombres Malo (1982), Greatest Hits (1982), Ghost Riders (1980), în

The Eye Of The Storm (1979), Playin' To Win (1978), Bring It Back Alive (1978), Wanted! (1977), Hurry Sundown (1977), Lady în Waiting (1976), The Outlaws (1975)

Overkill

Trupă newyorkeză de thrash metal înfiinţată în 1984 de Bobby Ellsworth (vocals), Bobby Gustafson (guiţar), D.D. Vernie (bass) şi Sid Falck (drums). Împreună au finanţat un mini album ale cărui drepturi le-au vândut apoi unei case de discuri minore. Nu după mult timp, au semnat cu Megaforce, la care au realizat un album de debut în 1985. FEEL THE FIRE a fost urmat de încă trei LP-uri asemănătoare: UNDER THE INFLUENCE, care le-a adus asemănarea cu Testament, THE YEARS OF DECAY, după care Gustafson şi-a dat demisia fiind înlocuit de Rob Cannavino şi Merrit Gant (ex-Faith Or Fear). În noua formulă au înregistrat HORRORSCOPE, cel mai bun LP al lor la acea dată, care cuprinde şi un cover după o piesă a lui Edgar Winter, *Frankenstein.* Reputaţia lor a crescut odată cu participarea la turneele Helloween şi Slayer, precum şi cu apariţia albumului I HEAR BLACK.

Componenţa actuală a grupului este: Bobby „Blitz" Ellsworth (vocals), D.D. Verni (bass), Joe Corneau (guiţar), Sebastián Marino (guiţar) şi Tim Mallare (drums).

Necroshine (1999), Wrecking Your Neck (1998), From the Underground & Below (1997), Fuck You & Then Some (1996), The Killing Kind (1996), 10 Years Of Wrecking Your Neck – Live (1995), W.F.O. (1994), I Hear Black (1993), Triumph Of The Will (1992), Horrorscope (1991), Fuck You (1990), The Years Of Decay (1989), Under The Influence (1988), Taking Over (1987), Feel The Fire (1985)

Robert Palmer

Născut Alan Robert Palmer, la 19 ianuarie 1949, în Batley, Yorkshire, Anglia, Robert s-a mutat la vârsta de trei ani împreună cu părinţii în Malta. Mai târziu, Robert a studiat grafica la un colegiu din Slough şi a fost pentru scurtă vreme membrul grupului Mandrake Paddle Steamer. În 1969 s-a mutat la Londra, unde a cântat cu

The Alan Bown Set, înlocuindu-l pe Jess Roden la voce. Mai târziu, trupa a fost cunoscută sub numele de The Alan Bown. În 1969 grupul a realizat albumul KICK ME OUT, urmat în 1970 de LISTEN. Chiar în timpul înregistrării acestuia, Robert a plecat la grupul Dada, care s-a metamorfozat în Vinegar Joe, şi a realizat trei albume pe care apar şi piese compuse de Palmer. Din păcate, grupul nu a reuşit să atingă succesul comercial şi s-a desfiinţat în martie 1974. Robert a fost cooptat atunci în Little Ficat, în locul lui Lowell George, dar a înregistrat şi ca artist solo, la Island Records. Primul lui LP a fost SNEAKIN' SALLY THROUGH THE ALLEY.

În 1975 s-a mutat la New York, iar în martie 1976 a realizat un nou LP, PRESSURE DROP, ale cărui extrase pe single au fost *Which Of Us Is The Fool/Get Outside* şi *Gimme An Inch/Pressure Drop.* SOME PEOPLE CAN DO WHAT THEY LIKE a apărut în octombrie 1976 şi conţine single-urile *Man Smart/Woman Smarter/Keep in Touch* şi

Some People Can Do What They Like/One Last Look. A fost urmat de un turneu britanic şi de albumul DOUBLE FUN, apărut în ianuarie 1978. De pe acesta, *Every Kinda People/How Much Fun, Come Over/You Overwhelm Me* şi *Best Of Both Worlds/ Dub* au intrat atât în topurile americane, cât şi în cele britanice. Albumul a intrat pe locul 45 în topurile din SUA.

SECRETS a apărut în 1979, după single-ul *Bad Case of Lovin' You (Doctor, Doctor) / Love Can Run Faster,* care a intrat în Top 20 şi a fost înregistrat în Bahamas, unde a început lunga prietenie între Robert şi Chris Frantz, de la Talking Heads. Pe SECRETS apar Dony Wynn la tobe, Jack Waldman (keyboards), Pierre Brock (bass), Kenny Mazur (guiţar) şi Steve Robbins (keyboards). La următorul album, CLUES, solistul a colaborat cu Gary Numan şi cu Robert. Din trupa de acompaniament mai făceau parte Alan Mansfield, Chris Frantz şi Andy Fraser. Extrasele pe single au fost *Johnny And Mary/Style Kills* (SUA), *Johnny And Mary/ What's It Take* (UK), *Looking For Clues/Woke Up Laughing, Looking For Clues/În Walks Love Again* (UK),

plus compoziţia Lennon/McCartney, *Not A Second Time/Woke Up Laughing.*

În ianuarie 1982 a apărut single-ul *Some Guys Have All The Luck/Too Good To Be True*. Prima piesă a fost compusă iniţial de J Forţang şi rescrisă de Robert în stil propriu, cu un alt text. A fost cel mai mare hit al său de până atunci, urmat dealbumul live MAYBE IT'S LIVE.

În 1983, Robert a colaborat cu Rupert Hine la albumul acestuia, THE WILDEST WISH TO FLY şi a scris o piesă împreună cu Lynne Goldsmith (cunoscut şi ca Will Powers) şi Sting. A realizat apoi PRIDE, urmat de un turneu european. A colaborat la albumul lui John Martyn, SAPPHIRE, şi a contribuit la piesa *All Shook Up*, din coloana sonoră a filmului *The Explorers*.

În 1985 a colaborat cu John şi Andy Taylor de la Duran Duran şi cu Tony Thompson (drums) de la Chic, la albumul THE POWER STATION, number 12 în Marea Britanie şi number 6 în SUA. A lansat apoi RIPTIDE, de pe care s-au remarcat *Discipline Of Love/Dance For Me* şi *Riptide/Back în My Arms.* A urmat single-ul *Addicted To Love/ Let's Fall in Love Tonight* din 1986, primul number 1 al lui Palmer, vândut în milioane de exemplare. Datorită clipului video, solistul a câştigat premiul pentru Best Male Video, la MTV Video Music Awards, şi pentru Best Rock Vocal Performance, la premiile Grammy.

În 1986 au apărut *Hyperactive/Woke Up Laughing* şi *I Didn't Mean To Turn You On/Woke Up Laughing.* În acelaşi an a înregistrat *My Baby's în Love With Another Guy* şi *Let Yourself în For It,* din coloana sonoră a filmului *The Colour Of Money* (Culoarea banilor). În martie 1988, *Sweet Lies* şi *Want You More* au fost incluse în coloana sonoră a filmului *Sweet Lies.* În 1987 a semnat cu EMI Records, la care a realizat HEAVY NOVA, triplu album de platină, urmat de un turneu în Australia. Doi ani mai târziu a apărut *Tell Me I'm Not Dreaming*, înregistrată iniţial de Jermaine Jackson, cu BJ Nelson (backing vocals), urmată de albumul ADDICTION VOLUME 1, editat de Island Records. În 1990, piesa lui, *Life în Detail,* a apărut pe

coloana sonoră a filmului Pretty Woman. A urmat colaborarea cu grupul UB40 la *I'll be Your Baby Tonight* (o piesă compusă de Bob Dylan) şi albumul DON'T EXPLAIN, care a intrat pe poziţia a noua în topurile britanice.

După ADDICTIONS VOLUME 2, editat tot de Island Records, o serie de colaborări, concerte şi o apariţie in show-ul TV al lui Jay Lenno de la NBC, Robert Palmer a lansat albumul RIDIN' HIGH (1992). Doi ani mai târziu a revenit cu HONEY, după care EMI Records a editat THE VERY BEST OF ROBERT PALMER, care include piese ca *Respect Yourself, You Blow Me Away* şi altele. La sfârşitul anului 1996 a apărut cel de-al doilea album semnat The Power Station, LIVING ÎN FEAR. Un an mai târziu, o nouă compilaţie, WOKE UP LAUGHING, a fost urmată de RHYTHM & BLUES, album apărut în Japonia. Versiunea lui Robert după piesa Beatles *The Long & Winding Road* a fost folosită într-o campanie publicitară a firmei Subaru. În ediţia europeană a albumului, pe lângă aceasta au apărut şi *Let's Get It On,* un cover al piesei Free, *All Right Now*, şi altele.

The Long And Winding Road (1998), Rhythm & Blues (1998), Woke Up Laughin' (1997), The Very Best Of Robert Palmer (1997), The Very Best Of (1995), Honey (1994), True Romance (soundtrack, 1993), Addictions, Vol. 2 (1992), Ridin' High (1992), Don't Explain (1990), Addictions, Vol. 1 (1989), Heavy Nova (1988), Riptide (1985), Pride (1983), Maybe It's Live (1982), Clues (1980), Secrets (1979), Double Fun (1978), Some People Can Do What They Like (1976), Pressure Drop (1975), Sneakin' Sally Through The Alley (1974)

Pantera

Grup american heavy metal înfiinţat în Texas, în 1981, în componenţa: Terry Glaze (guiţar, vocals), Darrell Lance Abbott (n. 20 august 1966, în Dallas, Texas, SUA; guiţar), Rex Rocker (n. 27 iulie 1964, în Graham, Texas, SUA; bass) şi Vince Paul Abbott (n. 11 martie 1964, în Dallas, Texas, SUA; drums). Au debutat cu METAL MAGIC în 1983, după care au cântat în deschidere la Dokken,

Stryper şi Quiet Riot. PROJECTS ÎN THE JUNGLE a precedat schimbarea de nume a membrilor grupului: Glaze a devenit Terence Lee, Darrell Abbott – Diamond Darrell, iar Vince a devenit Vinnie Paul. A urmat I AM THE NIGHT, din 1985, după care Lee a părăsit grupul, fiind înlocuit pentru un an de zile de David Peacock, care n-a apărut însă pe niciun LP al grupului. La înregistrarea albumului POWER METAL, îl aveau deja la voce pe Phil Anselmo (n. 30 iunie 1968, în New Orleans, Louisiana, SUA; vocals). În 1990 au semnat cu o casă de discuri importantă, Atco Records, şi s-au consacrat cu albumul COWBOYS FROM HELL, urmat de un alt LP inspirat, VULGAR DISPLAY OF POWER şi de FAR BEYOND DRIVEN, care a fost number 1 pe ambele părţi ale Atlanticului. Apoi Diamond şi-a schimbat numele în Dimebag.

La 7 mai 1996 a fost lansat un nou album Pantera, THE GREAT SOUTHERN TRENDKILL, urmat de turnee în Japonia, Australia, Noua Zeelandă şi SUA. În 1997, *Suicide Note Pt. I* a fost nominalizată la premiile Grammy pentru Best Metal Performance, după care a apărut OFFICIAL LIVE: 101 PROOF, album ce cuprinde 14 piese live, plus două noi. În acelaşi an au fost din nou nominalizaţi la premiile Grammy pentru Best Metal Performance, cu o piesă mai veche, *Cemetery Gates,* apărută şi pe OFFICIAL LIVE: 101 PROOF.

Nosatsu Live (1998), Official Live: 101 Proof (1997), The Great Southern Trendkill (1996), Driven Down Under (1994), Far Beyond Driven (1994), Vulgar Display Of Power (1992), Cowboys From Hell (1990), Power Metal (1988)

Paradise Lost

Grup death metal din Halifax, Anglia, înfiinţat în 1988, al cărui nume provine de la poemul cu acelaşi nume al poetului John Milton (16081674). Din componenţa iniţială făceau parte: Nick Holmes (vocals), Gregor Mackintosh (guiţar), Aaron Aedy (guiţar), Stephen Edmondson (bass) şi Matthew Archer (drums), iar primul lor contract a fost cu casa de discuri independentă

Peaceville. În 1990 au debutat cu albumul LOST PARADISE, urmat de GOTHIC şi de un turneu european.

În 1992, grupul a părăsit casa de discuri Peaceville şi a semnat cu Music For Nations, la care a realizat un nou album, SHADES OF GOD, care le-a adus o audienţă foarte largă. Paradise Lost a cântat apoi din nou în Europa, a participat la festivaluri în Germania şi la celebrul Dynamo Festival din Olanda, în faţa a 30.000 de fani. În octombrie au ieşit din nou la rampă cu EP-ul AS I DIE, a cărui piesă titlu a fost intens mediatizată de postul MTV. Un an mai târziu, grupul a lansat albumul ICON, urmat de un turneu cu Sepultura. La sfârşitul anului 1994, înainte de a înregistra cel de-al cincilea LP, DRACONIAN TIMES, Matt Archer a plecat. În locul lui a venit Lee Morris. După apariţia LP-ului din 1995, trupa a plecat într-un turneu mondial, iar la întoarcere au intrat din nou în studiouri pentru înregistrarea albumului ONE SECOND, mai melodic decât toate celelalte.

În mai 1999 a apărut HOST, editat de casa de discuri EMI.

Host (1999), One Second (1997), Draconian Times (1995), Icon (1993), As *I Die (EP, 1992), Shades Of God (1992), Gothic (1991), Lost Paradise (1990)*

Charlie Parker

Născut la 29 august 1920, în Kansas City, Kansas, SUA, d. 12 martie 1955, Charles Christopher Parker a început să cânte la saxofon încă din copilărie, iar la 14 ani a părăsit şcoala pentru a-şi croi o carieră muzicală. O apariţie la clubul High Hat a fost un insucces total, ceea ce l-a făcut să-i abandoneze instrumentul vreme de trei luni. După un alt eşec, Parker a decis să studieze mai intens. A cântat în trupe, căpătând experienţă şi învăţând de la Tommy Douglas şi Buster Smith. Un turneu cu George E. Lee şi lecţiile despre armonie primite de la pianistul Carrie Powell i-au fost de mare ajutor. A cântat apoi cu trupa Jay McShann în 1938, solourile sale la piesele *Sepian Bounce, Jumpin Blues'* şi *Lonely Boy Blues* atrăgând atenţia publicului. Colaborarea cu trupele lui Earl Hines şi Billy

Eckstine a dus la întâlnirea cu Dizzy Gillespie. Parker a plecat apoi la New York, unde a cântat într-o serie de cluburi. Împreună cu Dizzy, tobarii Kenny Clarke şi Max Roach, plus contribuţia lui Charlie Christian şi a lui Thelonious Monk, Charlie a fost pionierul unei noi muzici. A înregistrat pentru prima dată în 1944, cu grupul lui Tiny Grimes.

Tot în această perioadă a devenit şi dependent de heroină. În 1946 a înregistrat la casa de discuri a lui Ross Russell, Dial Records, cu o serie de muzicieni ca Lucky Thompson, Howard McGhee, Wardell Gray şi Dodo Marmarosa. Problemele sale cu heroina s-au agravat, iar comportamentul lui a devenit din ce în ce mai bizar. După ce a dat foc camerei lui de hotel, saxofonistul a fost încarcerat în aripa de psihiatrie a închisorii din LA, iar apoi a petrecut 6 luni într-o clinică de specialitate, pomenită în *Relaxin, At Camarillo,* din 1947. La întoarcerea în New York a înfiinţat un grup cu Miles Davis şi Max Roach, înregistrând câteva piese ca *Scrapple From The Apple* şi *Klactoveesetistene.* Parker a plecat pentru prima oară în Europa în 1949, când a cântat la un festival de jaz din Paris. Ultima sa apariţie publică a fost la 4 martie 1955, la Birdland, un club denumit după porecla pe care Charlie o primise în copilărie (bird). Din cauza ulcerului şi a cirozei de care suferea, saxofonistul a decedat la data de 12 martie 1955 în camera de hotel a baroanei Pannonica de Koenigswarter.

The Ultimate Charlie Parker Collection (1997), South Of The Border (1995), Bird's Best Bop On Verve (1995), Charlie Parker With Strings (1995), Carvin' The Bird (1994), Verve Jazz Masters 15 (1994), Verve Masters 28: Charlie Parker Plays Standards (1994), Bird's Eyes, Vol. 8, 9, 10 (1993), Early Bird (1940 – 1944) (1992), The Essential Charlie Parker (1992), Best Of The Bird (1991), Charlie Parker (1991), The Cole Porter Songhook (1991), Early Bird (1989), Bebop & Bird, Vol. 1, 2 (1988), The Bird You Never Heard (1988), Bird: The Complete Charlie Parker On Verve (1988), Bird: The Original Recordings Of

Charlie Parker (1988), Compact Jazz (1987), Broadcast Performances (1978), Apartment Jam Sessions (1977), The Charlie Parker Dizzy Gillespie Years (1973), Live At Carnegie Hall (1965), The Charlie Parker Story (1956), Bird At The Hi-Hat (1954), The Verve Years ('52-'54), Bird At Hi Hat (1953), At Storyville (1953), Now's The Time (1953), Inglewood Jam (1952), Jam Session (1952), The Verve Years ('50-'51), Swedish Schnapps (1951), 1949 Concert & All-Stars 1950 – 1951 (1951), At Carnegie Hall, Christmas '49 (1950), Bird At St. Nick's (1950), Bird & Diz (1950), An Evening At Home With The Bird (1950), Apartment Sessions (1950), The Verve Years ('48-'50), Bird At St. Nicks (1950), în Sweden (1950), At The Roost Vol. 1, 2, 3, 4 (1949), Jazz At The Philharmonic 1949 (1949), Bird în Paris (1949), Charlie Parker (1948), Sessions Live Vol. 1, 2 (1948), Bird At The Roots (1948), Charlie Parker Story On Dial Vol. 1, 2 (1947), Legendary Dial Masters, Vol. 1 & 2 (1947), The Complete Dial Sessions (1947), 1946 Jazz At The Philharmonic Concert (1946), Bebop's Heartbeat (1945), Rara Avis (1949), At Carnagie Hall (1949), The Band That Never Was (1948), Bebop's Heartbeat (1945), The Complete Savoy Studio Sessions (1944), Bird Of The Bebop (1943), The Complete Birth Of The Bebop (1940), Early Bird (1940)

Jaco Pastorius

Născut John Francis Pastorius, la 1 decembrie 1951, în Norristown, Pennsylvania, SUA, d. 21 septembrie 1987, în Fort Lauderdale, Florida, SUA, Jaco a fost îndrumat spre muzică de tatăl său, care a cântat la tobe şi voce. Pastorius a învăţat să cânte la bass, tobe, chitară, pian şi saxofon încă din adolescenţă. După ce i-a acompaniat pe Temptations şi The Supremes, cariera sa a început să se consolideze. În 1975, Bobby Colomby (drums) de la Blood, Sweat And Tears, a făcut aranjamentele pentru primul LP al lui Pastorius, iar un an mai târziu, Pat Metheny l-a rugat să cânte la bass pe albumul său de debut, dar cel mai important moment al carierei sale a fost în 1976, când a fost racolat de grupul Weather Report, cu care a

înregistrat albumul HEAVY WEATHER. În 1980 a înfiinţat propria lui trupă, Word Of Mouth, iar timp de trei ani a făcut numeroase turnee. Basistul suferea însă de alcoolism şi depresii, iar în 1987 a fost rănit mortal într-o încăierare care a avut loc în faţa Midnight Club din Fort Lauderdale.

The Birthday Concert (1995), Heavy N' Jazz (1993), Live în Nyc, Vol. 2 – Trio (1992), Live în Nyc, Vol. 1 – Punk Jazz (1990), Live in Italy (1986), Honestly Solo Live (1986), PDB (1986), Jazz Street (1986), Live in Italy (1986), Live în New York City, Vol. 5: Râca (1985), Live în New York City, Vol. 4: Trio 2 (1984), Invitation (1983), The Birthday Concert (1981), Word Of Mouth (1981), Jaco Pastorius (1976), Jaco (1974)

John Păţitucci

Născut la 22 decembrie 1959, în Brooklyn, New York, SUA, Păţitucci a început să cânte la chitară bass electrică încă de la 10 ani. Alături de fratele lui, Thomas, care cânta la chitară, John a apărut la o serie de petreceri din Long Island, la care cei doi au cântat piese rock n'roll. La scurt timp a descoperit jazul prin intermediul unor discuri pe care i le-a adus bunicul lui şi care conţineau muzica lui Thad Jones, Art Blakey.

Ray Charles, Jimmy Smith, Wes Montgomery şi alţii. După ce familia lui s-a mutat din Brooklyn în San Ramón, California de Nord, Păţitucci a început să cânte la bass acustic în orchestra sa de liceu. A fost introdus în jaz de profesorul Chris Poehler şi a studiat opera acustică a lui Ron Carter, Dave Holland, Charlie Haden şi Eddie Gomez, plus tehnica bassului electric a lui Larry Graham, Marcus Miller Stanley Clarke şi Jaco Pastorius. În 1982 s-a mutat în Los Angeles, unde a apărut prin diverse cluburi, tehnica sa de a cânta la chitară atrăgând foarte repede atenţia. A început să cânte live şi în studio cu artişti ca Stan Getz, David Sanborn, Joe Farrell, Victor Feldman, Freddie Hubbard, Larry Carlton şi Wayne Shorter.

Punctul de cotitură în cariera sa a avut loc în 1985, când l-a cunoscut pe Chick Coreea (prin intermediul lui Feldman), care l-a invitat să cânte cu Elektric Band, ceea

ce a şi făcut vreme de 10 ani. Împreună au înregistrat 5 albume cu Elektric Band şi două cu Akoustic Band, tot a lui Coreea. Acesta din urmă i-a oferit oportunitatea de a-şi lansa propria carieră solo, în 1987, cu albumul JOHN PĂŢITUCCI, urmat de încă cinci albume. De la sfârşitul anilor '80 a început să lucreze la casa de discuri a lui Chick, GRP, şi a înregistrat o serie de albume, dintre care SKETCHBOOK, cu Peter Erskine (drums), Michael Brecker (tenor saxophone) şi John Scofield (guiţar), este unul dintre cele mai apreciate.

Chitaristul l-a părăsit apoi pe Coreea, iar după divorţul de prima lui soţie, din 1994, a cunoscut-o pe cea de a doua, Sachi. Împreună au acum o fiică, după naşterea căreia Păţitucci a înregistrat un nou album.

One More Angel (1997), Mistura Fina (1995), Another World (1993), Heart Of The Bass (1992), Sketchbook (1990), On The Corner (1989), John Păţitucci (1987)

Pearl Jam

Grup rock înfiinţat în Seattle, SUA, în 1990, de Jeff Ament (n. 10 martie 1963, în Big Sandy, Montana, SUA; bass) şi Stone Gossard (n. 20 iulie 1966, în Seattle, Washington; rhythm guiţar). Gossard a cântat cu Steve Turner în The Ducky Boys, după care acesta din urmă a plecat să cânte cu Ament, în Green River, grup al cărui membru a devenit apoi şi Gossard. Când acesta s-a desfiinţat, Gossard şi Ament s-au dus la Mother Love Bône, al cărui lider era Andrew Wood. După moartea acestuia, cei doi au cântat cu Temple Of The Dog, alături de Chris Cornell şi Matt Cameron (n. 5 aprilie 1965 în Pensacola, Florida, SUA; drums) de la Soundgarden, plus Mike McCready (n. 5 aprilie în Seattle, Washington, SUA, exăhadow; guiţar) şi solistul Eddie Vedder (n. Edwards Lois Severson la 23 decembrie 1966, în Evanstan, Illinois, SUA; vocals, guiţar, ex-Bad Radio). Ultimii doi au făcut apoi echipă cu Ament şi Gossard şi astfel s-a născut Pearl Jam, în care a fost cooptat la tobe Dave Krusen. În 1991 au semnat cu Epic Records, iar un an mai târziu au debutat cu

TEN care, alături de showurile lor dinamice, i-a adus la rangul de superstaruri aproape instantaneu. În SUA, LP-ul a rămas în Top 20 un an şi jumătate după realizarea lui, vânzându-se în peste 4 milioane de exemplare. Din cauza turneelor de promovare a acestuia, Vedder a fost adus într-o stare critică, fiind aproape de un colaps nervos. Şi-a revenit însă la timp pentru a participa la turneul Lollapalooza II, la înregistrările MTV Unplugged şi la apariţia trupei sub numele de Citizen Dick, în filmul lui Cameron Crowe, *Singles*. Vedder a mai participat şi la reuniunea Doors, cu ocazia ceremoniei de includere a trupei în Rock 'n' Roll Hall Of Fame, cântând versiuni ale pieselor *Roadhouse Blues, Break On Through* şi *Light My Fire.* În 1991, Dave Krusen a părăsit grupul pentru a cânta cu Son Of Man, o altă trupă din Seattle. A fost înlocuit mai întâi cu Matt Chamberlain, iar apoi cu Dave Abbruzzese, care a fost însă concediat în august 1994. Locul lui a fost luat de Jack Irons (n. 18 iulie 1962, în Los Angeles, California, ex-Red Hot Chilli Peppers), înlocuit actualmente din cauza problemelor sale de sănătate, cu Matt Cameroon de la Soundgarden. Pearl Jam s-au numit iniţial Mookie Blaylock, după numele unui jucător american de baschet, nume pe care l-au schimbat în cel actual din cauza protestelor acestuia. Pearl Jam se trage de la numele bunicii lui Eddie, Pearl, care obişnuia să facă o marmeladă (jam) foarte apreciată.

Live On Two Legs (1999), Yield (1998), No Code (1996), Vitalogy (1994), Vs. *(1993), Ten (1991)*

Carl Perkins

Născut Carl Lee Perkins, la 9 aprilie 1932, în Ridgely, Tennessee, SUA, Carl Perkins a crescut într-o familie extrem de săracă. După cel de-al doilea război mondial, s-a mutat în Bemis, Tennessee, unde a lucrat, împreună cu fratele său, pe o plantaţie de bumbac. A învăţat singur să cânte la chitară, mai întâi la una rudimentară, după care a schimbat-o cu una electrică. În 1953, împreună cu fraţii săi, Jay (rhythm guiţar) şi Clayton (bass), plus W.S. Fluke Holland (drums) au înfiinţat un grup hillbilly şi au început

să cânte prin cluburi. În 1954 au dat o probă pentru Sun Records, care un an mai târziu le-a editat două piese: *Movie Magg* şi *Turn Around,* apoi *Let The Jukebox Keep On Playing,* şi *Gone! Gone! Gone!* Niciuna dintre ele nu a devenit hit. Au urmat însă hiturile *Blue Suede Shoes,* înregistrat la 19 decembrie 1955, alături de *Honey Don't* şi altele. La puţin timp după aceasta, Perkins şi grupul său au avut un accident de maşină în timp ce se îndreptau spre New York, când managerul lor, Stuart Pinkham, a adormit la volan. Din cauza accidentului, Perkins nu a putut să promoveze hitul, iar momentul a fost ratat şi niciunul dintre următoarele patru single-uri nu a mai intrat în topuri atât de sus. *A Boppin' The Blues* a fost number 70, iar *Your True Love,* number 67. Au urmat *Everybody's Trying To Be My Baby, Matchbox* şi altele, multe preluate mai târziu de Beatles.

La data de 4 decembrie 1956, Perkins, Carl, Lewis şi Presley au realizat un jam session care a fost înregistrat la Sun Records şi editat după 20 de ani sub numele de The Million Dollar Quartet. Perkins a apărut apoi în filmul *Jamboree,* cântând *Glad All Over*. În 1958 s-a mutat la Columbia Records, unde a înregistrat *Pink Pedal Pushers* şi *Pointed Toe Shoes*, care au intrat în topuri, dar nu pe primele locuri. În acelaşi an, Jay Perkins a murit, motiv pentru care Carl a devenit alcoolic.

În 1963, Perkins a semnat cu Decca Records, la care n-a apărut însă niciun hit. Între 1963 – 64 a făcut turnee în afara SUA. În Anglia i-a întâlnit pe cei de la Beatles, fiind prezent în timpul înregistrărilor de către aceştia a pieselor sale. În 1966 a părăsit Decca pentru casa de discuri country, Dollie Records, iar un an mai târziu a cântat cu trupa lui Johnny Cash. În 1969, Cash a înregistrat piesa lui Perkins, *Daddy Sang Bass,* iar în 1970, Perkins s-a întors la Columbia, unde a realizat un album cu grupul rock NRBQ. În 1974 a semnat cu Mercury Records. În 1976, Perkins a făcut turnee cu o trupă compusă din cei doi fii ai săi, iar un an mai târziu a înregistrat un single tribut în memoria lui Elvis Presley, *The EP Express.* Tot atunci a realizat şi un

nou LP la Jet Records, apărut în 1978. În anii '80, reputaţia sa de pionier al rockului a crescut. A înregistrat un album împreună cu Cash şi Lewis, THE SURVIVORS, şi unul cu Cash, Lewis şi Roy Orbison, THE CLASS OF '55, apărut în 1986. Perkins a cântat în concerte şi a colaborat cu muzicieni ca Paul McCartney şi cu The Stray Cats. În 1985 a apărut la televiziune, cu ocazia împlinirii a 30 de ani de la apariţia *Blue Suede Shoes*, alături de Harrison, Ringo Starr, Dave Edmunds, doi membri de la Stray Cats, Rosanne Cash şi Eric Clapton. În 1987, Perkins a fost inclus în Rock And Roll Hall of Fame, iar în 1989 a semnat cu Universal Records, la care a realizat albumul BORN TO ROCK. Opera sa a fost editată şi reeditată pe o serie de albume şi colecţii, în diferite ţări.

Go Cât Go! (1996), Best Of The Sun Sessions (1995), Carl Perkins & Sons (1993), Friends, Family And Legends (1993), Restless: The Columbia Years (1992), Born To Rock (1990), The Classic (1990), Jive After Five: Best Of (1959 – 1978) (1990), The Greatest Hits (1989), Honky Tonk Gal: Rare And Unissued Sun Masters (1989), Up Through The Years, 1954 – 1957 (1986), Original Sun Greatest Hits (1986), Dixie Fried (1986), Disciple în Blue Suede Shoes (1984), Sun Years (1982), Live At Austin (1981), Country Soul (1979), Ol' Blue Suedes Back (1978), Carl Perkins & Sons (1977), Lang Tall Sally (1977), Original Carl Perkins (1976), Carl Perkins Show (1976), Rockin' Guiţar Man (1975), My Kind Of Country (1974), Greatest Hits (1972), Brown Eyed Hansom Man (1972), Boppin' The Blues (1970), Original Golden Hits (1970), On Top (1969), Country Boy's Dream – The Dollie Masters (1968), Teen Beat (1961), Dance Album (1959), Whole Lotta Shakin' (1958)

Pet Shop Boys

Duo pop britanic, înfiinţat în 1981, de Neil Tennant (n. 10 iulie 1954, North Shields, în Northumberland, Anglia; vocals) şi Chris Lowe (n. 4 octombrie 1959, în Blackpool, Lancashire, Anglia; keyboards). După o serie de casete demo, au atras atenţia producătorului din New

York, Bobby Orlando, iar în 1984, acesta le-a produs piesa *West End Girls*, care a trecut însă neobservată. După ce au fost concediaţi de Epic Records, au semnat cu Parlophone şi au realizat single-ul *Opportunities (Let's Make Lots Of Money),* care nu a făcut nici el impresie, însă o reînregistrare a *West End Girls,* produsă de Stephen Hague, a început să se vândă destul de bine la sfârşitul anului 1985, iar în anul următor a intrat pe primele locuri în topuri. A urmat albumul de debut PLEASE, *Love Comes Quickly* şi un remix după *Opportunities (Let's Make Lots Of Money)*, plus *Suburbia*. Un an mai târziu au realizat un alt number 1, *It's A Sin.* Colaborarea lor cu Dusty Springfield, *What Have I Done To Deserve This?* a ajuns number 2, iar un cover după piesa lui Elvis Presley, *Always On My Mind,* a intrat de asemenea în topuri. După apariţia unui alt album excelent, ACTUALLY, grupul a apărut în filmul *It Couldn't Happen Here. Heart,* care a condus şi ea în clasamentele britanice, a fost urmată de compoziţii şi producţia Eighth Wonder*, I'm Not Scared.* INTROSPECTIVE (1988) a generat hituri ca *Domino Dancing, It's Alright* şi *Left To My Own Devices.* Au urmat o serie de turnee în Japonia, Marea Britanie şi alte ţări, alături de o trupă de acompaniament compusă din actori şi dansatori. Au colaborat apoi cu Liza Minnelli la hitul acesteia, *Results.* Au continuat cu piesele *Being Boring,* o versiune după piesa U2, *Where The Streets Have No Name*, şi după cea a lui Andy Williams, *Can't Take My Eyes Off You.* În 1991 au realizat compilaţia DISCOGRAPHY, iar single-ul *Can You Forgive Her* a precedat albumul din 1993, VERY.

Originals (1997), Bilingual (1996), Flippantly (1995), Alternative (1995), Disco 2 (1994), Seriously (1994), Very Relentless (1994), Very (1993), Discography – The Complete Singles Collection (1991), Behavior (1990), Introspective (1988), Actually (1987), Disco – The Remix Album (1986), Please (1986)

Tom Petty & The Heartbreakers

Grup înfiinţat în 1971 de Tom Petty (n. 20 octombrie

1953, Florida, SUA; guiţar) dinrămăsitele primei sale trupe profesioniste, Muderutch. Membrii săi iniţiali au fost: Mike Campbell (n. 1 februarie 1954, Florida, SUA; guiţar), Benmont Tench (n. 7 septembrie 1954, Gainesville, Florida, SUA; keyboards), Stan Lynch (n. 21 mai 1955, Gainesville, Florida, SUA; drums) şi Ron Blair (n.16 septembrie 1952, Macon, Georgia, SUA; bass). Mai târziu, Steve Ferrone (drums) l-a înlocuit pe Stan Lynch, iar Howie Epstein (bass) a fost recrutat alături de Petty, Tench şi Campbell în 1982.

Primul album al grupului a avut un impact mai mare în Anglia decât în SUA, unde a intrat în topuri abia la un an de la realizarea lui. A fost urmat de YOU'RE GONNA GET IT, foarte bine primit, şi de DAMN THE TORPEDOES, care a devenit disc de platină. Au urmat o serie de alte albume, un duet Tom Petty-Stevie Nicks, *Stop*

Draggin' My Heart Around (1981), iar în 1985 un alt hit major, *Don't Come Around Here No More.*

Albumul SOUTHERN ACCENTS a fost un alt best seller, iar în anul lansării sale, Petty a apărut la concertul Live Aici din Philadelphia. Un an mai târziu, a cântat din nou cu Nicks un remake după o piesă Searchers, *Needles And Pins.* A cântat apoi în concerte alături de Bob Dylan, pe ale cărui albume a şi apărut, atât la voce cât şi în calitate de compozitor. După albumul live PACK UP THE PLANTATION, Petty a trecut printr-o mare tragedie: casa sa a ars din temelii.

În 1988, el, Jeff Lynne, George Harrison, Roy Orbison şi Bob Dylan au înfiinţat The Traveling Wilburys, care a realizat două albume de platină: THE TRAVELING WILBURYS (1988) şi VOLUME THREE (1990).

În 1989, Tom Petty a realizat primul lui LP solo, FULL MOON FEVER, care a intrat imediat în topul Billboard şi a generat hituri ca *Free Fallin'* şi *Runnin' Down A Dream.*

A urmat INTO THE GREAT WIDE OPEN, plus GREATEST HITS, din 1993, care s-a vândut în milioane de exemplare. De pe acesta, *Mary Jane's Last Dance* (clipul

video) a fost nominalizată la MTV Video Music Awards, la secţiunea Best Male Video. La ceremonie, Tom Petty a primit şi un Video Vanguard Award pentru întreaga carieră. Doi ani mai târziu, ASCAP i-a acordat premiul Golden Note, pentru munca de compozitor, urmat de premiul George And Ira Gershwin pentru întreaga activitate muzicală. Albumul WILDFLOWERS (nominalizat la premiile Grammy pentru Best Rock Album) a apărut la Warner Bros. Records în 1994 şi s-a vândut foarte bine. A generat hiturile *You Don't Know How It Feels* (Best Male Rock Vocal Performance la premiile Grammy), *You Wteck Me* şi *It's Good To Be King.*

În 1999, numele Tom Petty And The Heartbreakers a fost înscris pe o stea de pe Walk of Fame din Hollywood.

Echo (1999), Songs And Music From The Motion Picture She's The One (1996), Playback (1995), Wildflowers (1994), Greatest Hits (1993), Into The Great Wide Open (1991), Full Moon Fever (1989), Let Me Up (I've Had Enough) (1987), Pack Up The Plantation (Live) (1985), Southern Accents (1985), Long After Dark (1982), Hard Promises (1981), Damn The Torpedoes (1979), You're Gonna Get It (1978), Tom Petty & The Heartbreakers (1976)

Wilson Pickett

Născut la 18 martie 1941, în Prattville, Alabama, SUA şi crescut în Detroit, Pickett şi-a început cariera în câteva dintre trupele R & B locale. A intrat apoi în The Falcons, cântând în 1962 la voce pe hitul acestora, *IFound ALove,* după care şi-a lansat propria carieră solo. Primele sale single-uri au fost *If You Need Me* şi *It's Too Late,* apărut la casa de discuri a lui Lloyd Price, Double L. Împreună cu Steve Cropper (guiţar) a înregistrat apoi *în The Midnight Hour* şi *Don't Fight It,* amândouă din 1965, la casa de discuri Atlantic, la care se mutase cu un an în urmă. Au urmat *634 – 5789 (Soulsville, USA), Land Of A 1.000 Dances, Mustang Sally* (din 1966) şi *Funky Broadway* (1967). Alte colaborări ale cântăreţului au fost cu Falcon Eddie Floyd şi Bobby Womack, acesta din urmă

contribuind la şase piese de pe albumul lui Wilson Pickett din 1968, THE MIDNIGHT MOVER. În studioul Muscle a înregistrat o versiune interesantă a piesei *Hey Jude,* cu Duane Allman (guiţar), iar din colaborarea sa cu producătorii Gamble And Huff au rezultat alte două hituri: *Engine Number 9* (1970) şi *Don't Let The Green Grass Fool You* (1971). *Don't Knock My Love* a fost ultimul său cântec editat de Atlantic, intrat în Top 20, după care Wilson s-a mutat la RCA, în 1972. Tot în studioul Muscle Shoals a realizat şi albumul FUNKY SITUATION (1978), editat de propria sa casă de discuri, Wicked. Printre colaborările sale se mai numără cele cu Don Covay, Joe Tex, Ben E. King şi Solomon Burke, precum şi cea la filmul *The Commitments* din 1991.

A Man And A Half: Best Of Wilson Pickett (1992), Greatest Hits (1987), American Soul Man (1987), Right Track (1981), I Want You (1979), A Funky Situation (1978), Greatest Hits (1976), Peace Breaker (1975), Pickett în Pocket (1974), Live în Japan (1974), Tonight I'm Biggest Audience (1974), Miz Lena's Boy (1973), Mr. Magic Man (1973), Wilson Pickett's Greatest Hits (1973), Join Me And Let's Be Free (1972), Don't Knock My Love (1971), Best Of, Vol. 2 (1971), Right On (1970), Hey Jude (1969), I'm în Love (1968), Midnight Mover (1968), Best Of (1967), The Sound Of Wilson Pickett (1967), The Wicked Pikett (1966), The Exciting Wilson Pickett (1966), în The Midnight Hour (1965), It's Too Late (1963)

Pink Floyd

Grup înfiinţat în Londra, în 1967, în componenţa: Syd Barrett (n. Roger Barrett, 6 ianuarie 1946, Cambridge, Anglia; vocals), Roger Waters (n. 9 septembrie 1944, Cambridge, Anglia; vocals, bass), Nick Mason (n. 27 ianuarie 1945, Birmingham, Anglia; drums) şi Rick Wright (n. 28 iulie 1945, Londra, Anglia; keyboards). Au început cântând în cluburi, în special la UFO, iar single-urile compuse de Syd Barrett, *Arnold Layne* şi *See Emily Play* au intrat apoi în Top 20 britanic. Din cauza consumului excesiv de droguri, Barrett a devenit destul de dificil,

intrând în stări de inco-tienţă pe scenă şi devenind incoerent în interviuri. Din această cauză, colegii lui l-au cooptat în trupă pe prietenul său, David Gilmour (n. 6 martie 1944, Cambridge, Anglia; guiţar, vocals), iar după o scurtă perioadă l-au concediat pe Syd. În 1969 au realizat UMMAGUMMA şi soundtrackul filmului *More*, care conţine şi piesele *Cirrus Minor* şi *Nile Song*. În anul următor au cântat în faţa a 100.000 de fani în Hyde Park, înregistrând apoi albumul ATOM HEART MOTHER, cu o copertă realizată de studioul fotografic Hipgnosis, care a fost şi autorul copertei MEDDLE, album pe care au apărut *One Of These Days* şi *Echoes*.

Albumul DARK SIDE OF THE MOON din 1973 a marcat apariţia lui Waters ca textier şi a devenit cel mai bine vândut LP al tuturor timpurilor, vânzările ridicându-se la peste 25 de milioane de exemplare. În topul Billboard a apărut vreme de 10 ani.

WISH YOU WERE HERE şi ANIMALS s-au vândut şi ele în câteva milioane de exemplare. Grupul devenise unul dintre cele mai celebre din lume. În 1977, Nick Mason a produs albumul The Damned, MUSIC FOR PLEASURE. Wright şi Gilmour au realizat apoi fiecare câte un LP solo în 1978. THE WALL a apărut în 1979, când toată lumea se aştepta ca trupa să se desfiinţeze. De pe acesta, *Another Brick în The Wall* a readus Pink Floyd în topurile de single-uri britanice, devenind hit number 1. Filmul *The Wall* a apărut în 1982, cu Bob Geldof în rolul principal, şi cuprinde animaţia lui Gerald Scarfe. Waters, fără Floyd, avea să pună în scenă spectacolul THE WALL, în 1990, cu ocazia dărâmării Zidului Berlinului.

În 1983 a apărut THE FINAL CUT, care este aproape un album solo al lui Waters (Rick Wright nici măcar n-a fost prezent la înregistrări), din cauza disensiunilor care apăruseră între membrii trupei). În anul următor, Mason, Waters şi Gilmour au realizat albume solo, ultimul dintre ei colaborând cu numeroşi artişti la înregistrările acestora de studio, iar în 1984 au apărut cu Bryan Ferry la celebrul concert Live Aici.

În 1987, Mason şi Gilmour s-au decis să cânte din nou sub numele Pink Floyd, alături de Rick Wright ca angajat! Waters i-a dat în judecată pentru folosirea numelui, dar a pierdut. Pink Floyd a realizat în 1987 A MOMENTARY LAPSE OF REASON, care a intrat în fruntea clasamentelor, fiind urmat de un turneu mondial de un an de zile.

Box Set (1995), Pulse (1995), The Division Bell (1994), Shine On (1992), Gift Set (1991), Delicate Sound Of Thunder (1988), Interview Picture Disc (1988), A Momentary Lapse Of Reason (1987), The Final Cut (1983), Works (1983), A *Collection Of Great Dance Songs (75 – 81) (1981), The Wall (1979), Animals (1977), Wish You Were Here (1975), Dark Side Of The Moon (1973),* A *Nice Pair (1973), Brain Damage (1972), Obscured By Clouds (1972), Byte Of The Talisman (1971), Meddle (1971), Relics (1971), Masters Of Rock (1970), Atom Heart Mother (1970), More (1969), Ummagumma (1969), A Saucerful Of Secrets (1968), Live At Rotterdam (1967), Piper At The Gates Of Dawn (1967)*

Gene Pitney

Născut la 17 februarie 1941, în Hartford, Connecticut, SUA, Pitney a început să înregistreze în 1959, după ce avusese deja succes ca şi compozitor. El a scris pentru Kalin Twins, *Loneliness,* pentru Roy Orbison, *Today's Teardrops* şi pentru Bobby Vee, *Rubber Ball.* Până în 1961 a mai înregistrat solo *I Wanna Love My Life Away* şi temele muzicale de film: *Town Without Pity* şi *The Man Who Shot Liberty Valance.* A mai scris o serie de hituri pentru Ricky Nelson (*Hello Mary Lou*) şi The Crystals (*He's A Rebel*). În 1963, Pitney a făcut un turneu în Marea Britanie, unde piesa sa, *Twenty Four Hours From Tulsa,* a intrat în Top 10. După ce i-a cunoscut pe cei de la Rolling Stones, a înregistrat piesa lui Mick Jagger şi a lui Keith Richards, *That Girl Belongs To Yesterday.* Au urmat alte hituri compuse de el pentru Barry Mann şi Cynthia Weill, ca: *I'm Gonna Be Strong* (1964), *I Must Be Seeing Things* (1965), *Looking Through The Eyes Of Love* (1965),

Princess în Rags (1965), *Backstage* (1966), pentru Randy Newman, *Nobody Needs Your Love* (1966), *Just One Smile* (1966) şi *Something's Gotten Hold Of My Heart* (1967). Pitney a înregistrat şi albume în limbile italiană şi spaniolă, iar piesa lui, *Nessuno Mi Puo Guidicare*, a câştigat locul doi în 1966 la

Festivalul de la San Remo. LP-urile sale country au fost realizate cu George Jones şi Melba Montgomery. La sfârşitul anilor '60 a continuat să susţină concerte în Europa, creând hituri ca: *Maria Elena* (1969), *Shady Lady* (1970) şi *Blue Angel* (1974). În 1988 a cântat o versiune a cântecului *Something's Gotten Hold Of My Heart,* cu Marc Almond, cântec intrat pe primul loc în clasamentele britanice.

More Greatest Hits (1995), The Great Recordings (1995), Ultimate Anthology (1995), Gene Pitney & George Jones (1994), Anthology (1961 – 1968) (1986), Half Heaven, Half Heartache (1983), Love My Life Away (1982), 24 Sycamore (1977), The Collection (1976), All Time Greatest Hits (1976), Pitney 75 (1975), Golden Hour (1972), New Sounds (1972), Sings Bacharach & Others (1971), Ten Years After (1971), Liberty Valance (1969), Best Of Gene Pitney (1969), Backstage (1967), Gene Pitney Sings Burt Bacharach (1967), Español (1966), Big Sixteen Vol. 3 (1966), I Must Be Seeing Things (1965), Big Sixteen Vol. 2 (1964), The Fair Young Ladies From Falkland (1964), Blue Gene (1964), Big Sixteen (1963), Just For You (1963), Only Love Can Break A Heart (1963)

The Pixies

Grup înfiinţat în Boston, Massachusetts, de Charles Michael Kittridge Thompson IV, alias Black Francis (n. Long Beach, California, SUA; vocals, guiţar) şi Joey Santiago (guiţar). Lor li s-au adăugat Kim Deal (bass) şi David Lovering (drums). Cunoscuţi iniţial sub numele de Pixies în Panoply, după un concert în care au apărut alături de grupul Throwing Muses, au semnat cu 4AD Records din Marea Britanie, la care au debutat cu COME ON PILGRIM, urmat de SURFER ROSA, care a fost declarat albumul

anului de multe dintre publicaţiile muzicale britanice. DOOLITTLE a intrat în Top 10, generând hit single-ul *Monkey Gone To Heaven*. Piesele favorite ale publicului de concert erau *Cactus, Debaser, Wave Of Mutilation* şi *Bône Machine.* În 1990 a apărut BOSSANOVA, aclamat şi el de presă ca fiind unul dintre cele mai bune LP-uri ale anului. Între timp, Kim Deal a înfiinţat The Breeders, iar după TROMPE LE MONDE, în 1993, Frank Black a părăsit grupul pentru o carieră solo. La scurt timp, trupa s-a desfiinţat.

În octombrie 1997, casa de discuri 4AD a editat compilaţia DEATH TO THE PIXIES, care cuprinde cele mai bune 17 piese ale grupului.

Death To The Pixies (1997), Trompe Le Monde (1991), Bossanova (1990), Doolittle (1989), Surfer Rosa, (1988), Surfer Rosa/Come On Pilgrim (1988), Come On Pilgrim (1987)

PL Harvey

Este fostul grup al lui Polly Jean Harvey (n. 9 octombrie 1969, în Yeovil, Anglia; vocals, guiţar, keyboards), alcătuit din Steven Vaughan (bass) şi Robert Ellis (drums, vocals). Cei trei au cântat prima oară live în 1991, la Electric Broom Cupboard din Sherbourne, Dorset, folosind numele de PL Harvey. Casa de discuri independentă Too Pure, impresionată de acest concert, le-a finanţat primul single, produs de Mark Vernon şi intitulat *Dress,* care împreună cu *Sheela-Na-Gig* şi albumul de debut DRY au adus grupul în atenţia Island Records şi a presei muzicale.

În 1993, trioul a realizat un nou album, intitulat RID OF ME, urmat de 4-TRACK DEMOS şi un turneu, după care Harvey a dizolvat grupul, lansându-şi propria carieră solo.

Primul ei album a fost TO BRING YOU MY LOVE, lansat în 1995. Pe acesta solista cântă şi la chitară şi keyboards. A urmat IS THIS DESIRE? Harvey a mai colaborat cu Tricky şi Nick Cave, a realizat împreună cu John Parish albumul DANCE HALL şi a jucat rolul Maria

Magdalena din filmul *The Book of Life.*

To Bring You My Love (1995), 4-Track Demos (1993), Rid Of Me (1993), Dry (1992)

Robert Plant

Robert Anthony Plant s-a născut la 20 august 1948, în West Bromwich, West Midlands, Anglia şi a absolvit King Edward VI Grammar School din Stourbridge. În adolescenţă şi-a făcut prima apariţie publică la Seven Stars Blues Club din aceeaşi localitate. După ce a făcut parte din diverse trupe locale, a cântat cu un grup din Birmingham, Band Of Joy, unde a fost pentru prima oară coleg cu John Bonham (drums). Cu aceasta a realizat câteva single-uri, după care a colaborat cu bluesmanul Alexis Korner. În 1968, când s-a destrămat The Yardbirds, chitaristul Jimmy Page i-a cooptat pe John Paul Jones (bass) şi pe el, care pe vremea aceea cânta cu Hobbstweedle, pentru a cânta împreună. Plant l-a chemat şi pe John Bonham şi, în această componenţă, au efectuat un turneu ca The New Yardbirds, nume pe care l-au schimbat la întoarcere în Led Zeppelin, după ideea „going down like a Lead Zeppelin", care le aparţine lui Keith Moon şi John Entwistle. Primul lor concert cu noul nume a avut loc la 25 octombrie 1968, an în care Plant s-a căsătorit cu

Maureen, pe care o cunoscuse în 1966. Împreună au avut doi copii: o fiică, Carmen, şi un fiu, Karac.

După apariţia albumului Zeppelin, PHYSICAL GRAFFITI, grupul a efectuat un turneu britanic. La scurt timp însă, Robert Plant şi soţia lui au suferit un accident de maşină în insula Rhodes (4 august 1975). Maureen a fost grav accidentată şi a petrecut câteva săptămâni în spital, iar Robert şi-a rupt ambele glezne şi o mână. La înregistrările următorului album Zeppelin, PRESENCE, apărut în martie 1976, solistul a participat din scaunul său cu rotile. La sfârşitul anului 1976, Swan Song a realizat un film despre Led Zeppelin, THE SONG REMAINS THE SAME, şi un dublu album live cu acelaşi titlu, în care apare toată familia Plant, lovită însă la scurt timp de la realizarea

lui, de o nouă tragedie: fiul lui Robert, Karac, a murit din cauza unei infecţii, în iulie 1977, când grupul se afla în mijlocul ultimului turneu în SUA. Plant s-a întors acasă în New Orleans, iar în următorul an nu s-a auzit din nou nimic de trupă. Au revenit însă în 1979, iar pierderea suferită de Robert şi Maureen a fost compensată de naşterea unui alt copil, Logan, în ianuarie acelaşi an. În 1980, Zeppelin a făcut un nou turneu în Europa, încheiat la 7 iulie. Planurile pentru turneul din SUA au fost date peste cap de moartea prematură a lui John Bonham. El a fost găsit mort după o noapte de beţie, în locuinţa lui Jimmy Page, la data de 25 septembrie. Led Zeppelin s-a desfiinţat în decembrie acelaşi an.

În primăvara anului 1981, Robert Plant a început să cânte cu grupul R & B, Honeydrippers, din care făcea parte şi prietenul lui, Robbie Blunt. Mai târziu au venit Paul Martínez (bass) şi Jezz Woodroffe (keyboards). La înregistrări i-au cooptat apoi pe Phil Collins şi Cozy Powell (drums). Şi-a produs ulterior primul album, PICTURES AT ELEVEN, apărut în iunie 1982.

În 1982, după apariţia colecţiei Led Zepp, CODA, Plant s-a despărţit de Maureen, de care a şi divorţat ceva mai târziu. În anul următor a înregistrat cel de-al doilea album solo, THE PRINCIPLE OF MOMENTS, urmat de un turneu nord-american. Extrasul pe single*, Big Log*, a devenit hit Top 20 pe ambele părţi ale Atlanticului. În 1984, Plant a cântat din nou cu Jimmy Page, plus Jeff Beck şi Nile Rodgers, sub numele de Honeydrippers, şi a înregistrat un EP de versiuni cover intitulat VOLUME ONE, de pe care *Sea of Love* a devenit hit single.

În 1985 a apărut cel de-al treilea album al său, SHAKEN ’N’ STIRRED, urmat de un turneu cu

Ritchie Hayward de la Little Ficat, la tobe. Grupul lui s-a destrămat în octombrie acelaşi an, din cauza unor neînţelegeri între Plant şi Blunt.

La începutul anului 1986, Plant, Page, Jones şi Tony Thompson au avut o tentativă de a reface Led Zeppelin, dar din păcate Thompson a suferit un accident de maşină,

iar lucrurile s-au oprit aici. Plant şi-a petrecut apoi timpul refăcându-şi propriul grup, în care i-a cooptat pe Doug Boyle (guiţar), Chris Blackwell (drums), Phil Johnstone (keyboards) şi Charlie Jones (bass), care l-a înlocuit pe Phil Scragg. Un nou album, NOW AND ZEN, a apărut în februarie 1988. La realizarea lui a contribuit şi Jimmy Page. Trei luni mai târziu, solistul a participat la reuniunea Led Zeppelin cu ocazia aniversării a 40 de ani de la înfiinţarea casei de discuri Atlantic. Cei trei Zepp au cântat împreună cu Jason Bonham, fiul lui John, la tobe.

MANIC NIRVĀṆA a apărut în 1990 şi a fost urmat de un nou turneu, după care, în iunie, Plant a primit premiul Silver Clef. În acelaşi an a apărut compilaţia LED ZEPPELIN REMASTERS. În 1993, solistul a lansat un nou album, FATE OF NATIONS, pe care apar o serie de invitaţi ca Maire Brennan, Nigel Kennedy, Richard Thompson şi chitaristul Kevin Scott MacMichael. De pe LP s-au remarcat *29 Palms* şi *If I Were A Carpenter*.

Un an mai târziu, MTV le-a propus lui Plant şi Page să susţină un show Led Zeppelin din seria Unplugged, realizată de postul TV. John Paul Jones nu a fost invitat sau nu a vrut să participe, însă cei doi au început lucrul la albumul NO QUARTER. Show-ul MTV a fost difuzat la 12 octombrie în acelaşi an. Setul cuprinde piese Led Zeppelin precum clasicele *Kashmir* şi *The Battle of Evermore,* plus patru piese noi.

Fate Of Nations (1993), Manic Nirvāṇa (1990), Now And Zen (1988), Shaken 'N' Stirred (1985), Principle Of Moments (1983), Pictures At Eleven (1982), Little By Little (Collectors Edition)

The Platters

Grup vocal R & B înfiinţat la Los Angeles în 1953 de compozitorul Buck Ram (n. 1908, Chicago, Illinois, SUA), care i-a cooptat pe Tony Williams (n. 5 aprilie 1928, Elizabeth, New Jersey, SUA; lead tenor), David Lynch (n. 1929, St. Louis, Missouri, SUA, d. 2 ianuarie 1981; tenor), Alex Hodge (baritone) şi Herb Reed (n. 1931, Kansas City, Missouri, SUA; bass), formulă completată după câteva

înregistrări fără succes de Paul Robi (n. 1931, New Orleans, Louisiana, SUA), în locul lui Hodge, şi Zola Taylor (n. 1934; contralto). La Mercury Records, The Platters au realizat primul lor hit, în 1955: *Only You,* care a intrat în Top 5, urmat de *The Great Pretender, My Prayer* şi *Twilight Time,* toate ajunse number 1 în topurile americane. *Smoke Gets în Your Eyes* (un fost hit al lui Paul Whiteman, din 1934), a fost hit number 1 pentru Platters între 1958 – 59. În 1961, Williams a părăsit grupul pentru o carieră solo. Sandra Dawn şi Nate Nelson i-au înlocuit pe Taylor şi Robi, iar Sonny Turner a fost ales lead sânger. Au urmat hituri ca *I Love You 1.000 Times* (1966) şi *With This Ring* (1967), după care Sonny Turner şi Herb Reed au înfiinţat propriul lor Platters, la fel ca şi Tony Williams, astfel încât era greu de desluşit care este adevăratul grup.

The Very Best Of (1997), All The Hits And More (1995), Four Platters And One Lovely Dish (1994), The Musicor Years (1994), Anthology (1991), The Very Best Of (1991), Early Years (1982), Platterama (1982), 20 Classic Hits (1978), Collection (1976), Red Sails în The Sunset (1976), Encores (1976), Live în Chicago (1974), Best Of Vol. 1, 2 (1973), I Getâhe Sweetest Feeling (1968), Only You (1968), Going Back To Detroit (1967), Have The Magic Touch (1967), I Love You 1.000 Times (1966), The Platters Sings All The Movie Hits (1963), Moonlight Memories (1963), The Platters Sings For The Lonely (1962), Life Is Just A Bowl Of Cherries (1961), More Encores Of Great Hits (1960), Encore Of Golden Hits (1960), Reflections (1960), Flying Platters Around The World (1959), Flying Platters (1958), The Platters (1955)

Poco

Grup american înfiinţat în 1968, mai întâi sub numele de Pogo, de Richie Furay (n. 9 mai 1944, Yellow Springs, Ohio, SUA; vocals, guiţar), Randy Meisner (n. 8 martie 1946, Scottsbluff, Nebraska, SUA; vocal, bass), George Grantham (n. 20 noiembrie 1947, Cordell, Oklahoma, SUA; drums), Jim Messina (n. 30 octombrie 1947, Harlingen, Texas, SUA; vocals, guiţar) şi Rusty Young (n. 23 februarie

1946, Long Beach, California, SUA; vocals, pedal steel guiţar). Din cauza lui Walt Kelly, proprietarul drepturilor de autor asupra personajului de desene animate Pogo, grupul şi-a schimbat denumirea în Poco. Au debutat cu PICKIN' UP THE PIECES, un album mai mult country decât rock, dar primit foarte bine. A urmat plecarea lui Meisner, care mai târziu a înfiinţat The Eagles, şi realizarea albumului POCO, care cuprinde piese ca: *EI Tonto de Nadie Regresa*.

La DELIVERIN', un album live care a intrat în Top 30, au colaborat şi Timothy N. Schmit (n. 30 octombrie 1947, Sacramento, California, SUA; bass) şi Paul Cotton (n. 26 februarie 1943, Los Angeles, California, SUA; vocal, guiţar), deveni Æi noii membri Poco. A urmat plecarea lui Jim Messina şi completarea discografiei grupului cu albume ca FROM THE INSIDE şi A GOOD FEELIN' TO KNOW, care a generat hituri ca *I Can See Everything,* plus piesa titlu. După CRAZY EYES, Richie Furay, compozitorul principal al pieselor grupului, a plecat să cânte alături de Chris Hillman şi J.D. Souther. Poco au continuat între timp cu albume mediocre. În formula Cotton, Schmit, Grantham şi Young au realizat HEAD OVER HEELS, ROSE OF CIMARRON şi INDIAN SUMMER, care n-au intrat nici ele pe poziţii importante în topuri, iar Schmit a plecat la Eagles. Grantham a părăsit şi el curând Poco, care i-a recrutat pe Charlie Harrison (bass) şi Steve Chapman (drums), iar apoi pe Kim Bullard la keyboards. În 1978 au realizat LEGEND, care a intrat în Top 20, s-a vândut în milioane de exemplare şi a generat hiturile *Crazy Love* şi *Heart Of The Night.* În această nouă formulă au mai înregistrat 4 albume, care au fost însă din ce în ce mai slabe. La ÎNAMORATA, din 1984, Richie Furay, Grantham şi Schmit au colaborat din nou împreună, însă LP-ul nu s-a prea vândut, iar Poco a dispărut vreme de cinci ani, după care Furay, Messina, Meisner, Grantham şi Young s-au întors cu un nou album, LEGACY, care i-a readus în topuri.

Ghost Town & Înamorata (1995), The Forgotten Trail: 1969 – 1974 (1990), Crazy Loving – The Best Of Poco 1975

– 82 (1989), Legacy (1989), înamorata (1984), Backtracks (1982), Ghost Town (1982), Cowboys & Englishman (1982), Blue And Gray (1981), Under The Gun (1980), Songs Of Paul Cotton (1979), Songs Of Richie Furay (1979), Legend (1978), Indian Summer (1977), Live (1976), Rose Of Cimarron (1976), Head Over Heels (1975), Very Best Of Poco (1975), Cantamos (1974), Seven (1974), Crazy Eyes (1973), AGood Feelin' To Know (1972), Deliverin' (1971), From The Inside (1971), Poco (1970), Pickin' Up The Pieces (1969)

The Poques

Grup punk al anilor '70, cunoscut iniţial sub numele Poque Mahone, care a început cântând în localuri, versiuni ale unor piese tradiţionale irlandeze. Din componenţă făceau parte Shane MacGowan (n. 25 decembrie 1957, Kent, Anglia;

vocals), Peter Spider Stacy (tin whistle), Jem Finer (banjo, mandolin), James Feamley (guiţar, piano, acordion), Căit O'Riordan (bass) şi Andrew Ranken (drums). După o serie de proteste referitoare la numele lor (Poque Mahone înseamnă în galeză kiss my arse'), au devenit The Poques. În 1984, Stiff Records le-a editat RED ROSES FOR ME, care conţine atât piese tradiţionale cât şi compoziţii originale ca *Streams Of Whiskey* şi *Dark Streets Of London.* Elvis Costello le-a produs RUM, SODOMY AND THE LASH, la care Philip Chevron (guiţar) l-a înlocuit pe Finer. Albumul a intrat în Top 20 britanic. Apoi, multi-instrumentalistul Terry Woods a completat formula trupei, în timp ce Căit O'Riordan a fost înlocuit de Darryl Hunt. Textele lor au devenit din ce în ce mai implicate politic, clipul video pentru *A Pair Of Brown Eyes* trebuind să fie modificat, deoarece grupul era filmat scuipând posterul reprezentând-o pe Margaret Thatcher.

IF I SHOULD FALL FROM GRACE WITH GOD, produs de Steve Lillywhite, s-a vândut în peste

200. O de exemplare în SUA, iar piesa *Fairytale Of New York,* un duet MacGowan şi Kirsty MacColl (soţia lui Lillywhite), a fost hit number 2 în 1987. Un an mai târziu,

problemele cu alcoolul ale lui MacGowan au influenţat negativ activitatea trupei. Pe când se pregăteau să plece în SUA, pentru a cânta alături de Bob Dylan, solistul a trebuit să fie lăsat acasă, chiar pe aeroportul londonez Heathrow, pentru că intrase în comă alcoolică.

A urmat PEACE AND LOVE, care a fost complet diferit de celelalte, cu piese compuse de aproape fiecare membru. În septembrie 1991, MacGowan a părăsit grupul, fiind înlocuit de Joe Strummer, de la Clash. Un an mai târziu, în locul acestuia a venit Spider Stacy.

The Best Of Vol. 1, 2 (1997), Poques Mahone (1995), The Poques, The Rest Of The Best (1994), Waiting For Herb (1993), Essential Poques (1991), The Best Of (1991), Heli's Ditch (1990), Yeah, Yeah, Yeah, Yeah, Yeah (1990), Peace & Love (1989), If I Should Fall From Grace With God (1988), Rum, Sodomy, And The Lash (1985), Red Roses For Me (1984)

Poison

Grup heavy metal înfiinţat în Pennsylvania, SUA, în 1983, de Bret Michaels (n. Bret Sychalk, 15 martie 1962, Harrisburg, Pennsylvania, SUA; vocals) şi Rikki Rockett (n. Richard Alan Ream, 8 august 1959, Pennsylvania, SUA; drums), alături de Bobby Dall (n. Harry Kuykendall, 2 noiembrie 1958, Miami, Florida, SUA; bass) şi Matt Smith (guiţar). Au debutat, ca mulţi alţii, în cluburi, sub numele de Paris, după care s-au mutat la Los Angeles, devenind Poison. Smith a plecat, iar înlocuitorul său a fost C.C. Deville (n. Anthony Johannesson, 14 mai 1963, Brooklyn, New York, SUA; guiţar). În 1985, grupul a semnat cu Enigma Records, la care au debutat cu un album care a devenit dublu disc de platină şi a generat trei hit single-uri: *I Want Action, Talk Dirty to Me* şi *I Won't Forget You.*

După mai multe turnee cu grupuri ca Cinderella şi Ratt, Poison s-au întors în LA pentru a înregistra OPEN UP AND SAY... AHH! un nou best seller (5 milioane de exemplare), care a generat hiturile: *Every Rose Has Its Thorn, Fallen Angel, Nothin' But a Good Time* şi *Your Mama Don't Dance*.

În iulie 1990 a apărut FLESH & BLOOD, de pe care s-au remarcat *Unskinny Bop, Something To Believe în Râde the Wind* şi *Life Goes On.* După un turneu mondial a apărut SWALLOW THIS LIVE, un set de două CD-uri ce include toate hiturile majore ale grupului, plus patru piese noi. Din păcate, după realizarea lui, C.C. Deville a fost concediat din cauza consumului excesiv de droguri şi alcool. În locul lui a fost angajat chitaristul Richie Kotzen, care apare doar pe albumul NATIVE TONGUE. El a fost concediat însă imediat după terminarea turneului de susţinere a albumului, din cauza unor conflicte de ordin personal. În grup a venit atunci Blues Săracino, care a înregistrat cu Poison CRACK A SMILE, album ce nu a apărut decât sub formă de bootleg, din cauza problemelor pe care le-au avut cu casa de discuri.

Capitol Records a editat apoi colecţia POISON'S GREATEST HITS 1986 – 1996, care cuprinde şi două piese noi, gândite iniţial pentru a apărea pe CRACK A SMILE. Acestea sunt: *Sexual Thing* şi *Lay Your Body Down.* Chiar înainte de realizarea acesteia, C.C. Deville a revenit în Poison, care va realiza un nou album. Între timp, Bret a apărut într-un film alături de Charlie Sheen şi a realizat *Letter From Death Row*, iar Rikki a scris o carte intitulată *Sisters of Mercy*.

A Letter From Death Row: The Album (1998), Greatest Hits 1986 – 1996 (1996), Native Tongue (1993), Swallow This Live! (1991), Flesh & Blood (1990), Open Up And Say Ahh! (1988), Look What The Cat Dragged în (1986)

The Police

Grup britanic înfiinţat în componenţa: Stewart Copeland (n. 16 iulie 1952, Alexandria, Egypt; drums, percussion), Andy Summers (n. Andrew Somers, 31 decembrie 1942, Poulton Le Fylde, Lancashire, Anglia; guiţar) şi Sting (n. Gordon Sumner, 2 octombrie 1951, Wallsend, Tyne And Wear, Anglia; bass, vocals). Henry Padovani a cântat cu ei doar la piesa *Fall Out*, realizată la casa de discuri a lui Miles, Illegal. La A & M au debutat cu

Roxanne, care iniţial nu a intrat în topuri. Albumele OUTLANDOS D'AMOUR şi REGATTA DE BLANC au dominat însă topurile britanice, conţinând hituri ca: *Message în A Bottle* şi *Walking On 'The Moon.* ZENYATTA MONDATTA i-a lansat pe plan internaţional, intrând în topurile europene, americane şi japoneze. Cel de-al treilea lor number 1 a fost *Don't Stand. Se Close To Me,* urmat de *de Do Do Do de Da Da Da* şi, un an mai târziu, de albumul GHOST ÎN THE MACHINE, care conţine *Spirits în The Material World, Invisible Sun, Every Little Thing She Does Is Magic,* cel de-al patrulea hit number 1 britanic, şi altele.

În 1982, membrii trupei s-au concentrat asupra proiectelor solo. Stewart a realizat sub numele de Klark Kent, albumul KLARK KENT şi a scris muzica pentru filmul *Rumblefish*. Andy a publicat o carte de fotografii şi a cântat cu Robert Fripp. Sting a apărut în filmul *Brimstone And Treacle*. The Police au revenit în 1983 cu SYNCHRONICITY, care avea să fie însă ultimul LP al trupei. *Every Breath You Take* a fost pentru o lună de zile number 1 în topurile britanice şi vreme de două luni number 1 în cele americane.

Every Breath You Take: The Classics (1995), Live (1995), Message în A Box: The Complete Recordings (1993), Every Breath You Take: The Singles (1986), Synchronicity (1983), Ghost în The Machine (1981), Zenyatta Mondatta (1980), Regatta de Blanc (1979), Outlandos D'amour (1978)

Jean-Luc Ponty

Născut la 29 septembrie 1942, în Avranches, Franţa, Ponty este fiul unui profesor de vioară şi al unei profesoare de pian. La 11 ani, după ce învăţase să cânte la vioară şi pian, a studiat şi clarinetul. După absolvirea Conservatorului din Paris, secţia vioară, Ponty a devenit muzician profesionist, cu înclinaţii spre jaz, gen pe care îl interpreta la clarinet şi saxofon (tenor), iar apoi la vioară. A cântat cu o orchestră simfonică timp de trei ani şi, mai târziu, prin diverse cluburi de jaz.

În 1964, la numai 22 de ani, a realizat primul lui

album, JAZZ LONG PLAYING, iar doi ani mai târziu numele lui a apărut alături de cele ale lui Stuff Smith, Stéphane Grappelli şi Svend Asmussen pe un album de jaz live intitulat VIOLIN SUMMIT şi editat de Verve Records. În 1967, a fost invitat de John Lewis de la Modern Jazz Quartet să cânte la Monterey Jazz Festival din California. Apariţia sa la acest eveniment a dus la semnarea unui contract cu World Pacific Records. Întors în Europa, a realizat o serie de noi albume care l-au adus în atenţia lui Elton John, Frank Zappa şi John McLaughlin. În 1968, Ponty şi Zappa au colaborat la albumul KING KONG, după care Zappa l-a invitat pe Ponty să cânte cu grupul său, Mothers of Invention. John McLaughlin l-a invitat şi el să cânte cu Mahavishnu Orchestra, ceea ce Ponty a şi făcut, timp de un an. Pe vremea aceea, el locuia deja în Los Angeles cu soţia şi cele două fiice ale sale. În 1975 a semnat cu Atlantic Records, care i-a dat libertate deplină asupra albumelor proprii. Primele două LP-uri editate aici, AURORA şi IMAGINARY VOYAGE, i-au adus faima de violonist virtuos şi de figură centrală a mişcării jaz-rock din SUA. Între 1975 şi 1985 a susţinut concerte în întreaga lume şi a înregistrat 12 albume la Atlantic Records, care au intrat toate în topurile de jaz, pe primele poziţii. Pe lângă concertele cu propria sa trupă, Ponty şi-a cântat piesele şi cu New Music Ensemble din Pittsburg, The Radio City Orchestra din New York şi alte orchestre.

În 1978, COSMIC MESSENGER a dat tonul unei noi direcţii în muzica sa, care a culminat în 1982 cu realizarea albumului MYSTICAL ADVENTURES, care a fost number 1 în topul jaz realizat de revista Billboard şi a intrat chiar şi în topurile pop. În 1983 a lansat INDIVIDUAL CHOICE, după a cărei piesă titlu s-a făcut şi un clip video şi astfel, alături de Herbie Hancock, Ponty a devenit unul dintre primii muzicieni de jaz care au înregistrat un clip video.

În 1986, muzicianul a părăsit Atlantic Records pentru Columbia Records, la care a înregistrat THE GIFT OF TIME (1987) şi STORYTELLING (1989). În timpul unui turneu mondial din 1988, în timp ce se afla la Paris, un

ziarist i-a atras atenţia asupra unei comunităţi de muzicieni expatriaţi din Africa de Vest. Jean-Luc a fost deosebit de impresionat de muzica lor, iar în 1990 s-a întors la Paris pentru a cânta cu ei, ceea ce a dus la apariţia albumului TCHOKOLA, din 1991. Ba mai mult, Ponty a luat micul grup cu el în turneele sale din SUA şi Canada.

În 1993 a revenit la Atlantic Records şi a realizat NO ABSOLUTE TIME, după care a cântat cu chitaristul Al Di Meola şi basistul Stanley Clarke în trioul acustic Râţe of Strings. Împreună au înregistrat un album şi au concertat în SUA, Canada, America de Sud şi Europa.

LE VOYAGE, o antologie Jean Luc Ponty, este un dublu CD ce cuprinde înregistrări făcute între 1975 şi 1985, lansat în ianuarie 1996 de Rhino Records. După apariţia acesteia, Ponty şi grupul său au susţinut din nou concerte în SUA. Unul dintre concertele sale din Detroit, Michigan, a fost înregistrat de Atlantic Records şi a apărut în februarie 1997 cu titlul LIVE AT cHeNE PARK. În acelaşi an, Ponty s-a întors la grupul său de muzicieni africani şi a efectuat noi turnee în Europa şi SUA. Au cântat la festivaluri de jaz din New York, Montreal, Toronto, Franţa şi Germania.

Live At The Chene Park (1997), Le Voyage (1996), No Absolute Time (1993), Jean Luc Ponty With The George Duke Trio (1993), Jean Luc Ponty & Stéphane Grappelli (1992), Tehokola (1991), Storytelling (1989), The Gift Of Time (1987), Fables (1985), Open Mind (1984), Individual Choice (1983), Mystical Adventures (1982), Civilized Evil (1980), Live (1979), A Taste For Passion (1979), Cosmic Messenger (1978), Enigmatic Ocean (1977), Imaginary Voyage (1976), Aurora (1975), Upon The Wings Of Music (1975), Astrorama (1970), More Than Meets The Ear (1969), King Kong: Jean Luc Ponty Plays The Music Of Frank Zappa (1969), Live At Dontes (1969), Canteloupe Island (1969), Jazz Long Playing (1964)

Porno For Pyros

Este grupul lui Perry Farrell (n. 29 martie 1959,

Queens, New York, SUA) de la Jane's Addiction, înfiinţat în 1992 cu Stephen Perkins (n. 13 septembrie 1967, Los Angeles, California, SUA; drums), Peter DiStefano (n. 10 iulie 1965, Los Angeles, California, SUA; guiţar) şi Martyn Le Noble (n. 14 aprilie 1969, Vlaardingen, Olanda; bass). Au debutat în turneul Lollapalooza II, organizat de Farrell, iar apoi l-au cooptat pe Matt Hyde (keyboards). În 1993, Porno For Pyros a apărut la Reading Festival din Marea Britanie, iar apoi la concertul Woodstock II din 1994. Albumul GOOD GODS URGE din 1996 a fost înregistrat în Malibu şi i-a avut ca invitaţi pe Flea, de la Red Hot Chili Peppers, pe Dave Navarro şi pe basistul Mike Wyatt, care l-a înlocuit pe Martyn Le Noble. Din păcate, în anul apariţiei lui, medicii i-au pus lui DiStefano diagnosticul: cancer, iar trupa a amânat orice activitate, în timpul în care acesta a făcut tratamente de chimioterapie. În 1997, Farrell a anunţat revenirea trupei în concerte, însă la scurt timp, aceasta s-a desfiinţat.

Good God's Urge (1996), Sadness (EP, 1994), Porno For Pyros (1993)

Portishead

Portishead a fost înfiinţat în Anglia, de Geoff Barrow, care a lucrat la început ca operator la o casă de discuri. Apoi a început să scrie cântece pentru Cherry. Împreună cu chitaristul de jaz Adrian Utley, cu Dave (drums, programming) şi Beth Gibbons (vocals) a înregistrat soundtrackul filmului *To Kill A Dead Man*, cu ei în rolul principal. Casa de discuri Go! Beat i-a oferit lui Barrow un contract pe care acesta l-a şi acceptat. Din păcate, albumul de debut n-a fost un mare hit, din cauza minimei publicităţi care i s-a făcut şi a fobiei lui Barrow de a da interviuri. Cu toate acestea, single-ul *Glory Box* a intrat în topurile britanice pe poziţia a 13-a, la începutul lui 1995. DUMMY a primit o serie de premii la secţiunea „albumul anului" a mai multor reviste muzicale. În America, LP-ul s-a vândut în 150.000 de exemplare, fără ca trupa să fi pus măcar piciorul acolo. Au primit şi premiul Mercury Music pentru cel mai bun album al anului 1995. Trupa a mai participat şi

la numeroase înregistrări de soundtrackuri, printre care şi cea a filmului *Tank Girl*. Deşi s-a lăsat mult aşteptat, din cauza spiritului perfecţionist al lui Barrow, albumul PORTISHEAD a apărut în septembrie 1997, bucurându-se de o critică excelentă.

PNYC (1998), Portishead (1997), Dummy (1994)

Elvis Presley

Născut Elvis Aaron Presley, la 8 ianuarie 1935, în Tupelo, Mississippi, SUA, d. 16 august 1977, în Memphis, Tennessee, Elvis a câştigat, la vârsta de numai 8 ani, un concurs local, în care a cântat piesa lui Red Foley, *Old Shep*. Primele sale influenţe muzicale au venit din sfera gospelului promovat de bisericile penticostale pe care le frecventa. La 13 ani, Presley s-a mutat împreună cu familia sa în Memphis, iar după ce a terminat şcoala a lucrat o vreme ca şofer pe o camionetă. Prima sa înregistrare a avut loc în studiourile Sun Records, de ziua mamei sale, Gladys. Este o versiune a piesei Ink Spots, *My Happiness.* Managerul studioului Marion Keisker a remarcat vocea deosebită a lui Presley şi i-a atras atenţia lui Sam Phillips, proprietarul şi producătorul casei de discuri, care l-a adus înapoi în studio alături de Scotty Moore (guiţar) şi Bill Black (bass). Primul lui single editat de Sun Records a fost *That's All Right (Mama) /Blue Moon Of Kentucky.* Cel de-al doilea conţine piesa lui Roy Brown, *Good Rockin' Tonight,* plus *I Don't care If The Sun Don't Shine.* Au urmat *Milkcow Blues Boogie/ You're A Heartbreaker* şi *Baby Let's Play House/I'm Left, You're Right, She's Gone,* după care a cântat in show-urile radio Grand Old Opry' şi Louisiana Hayride'. În 1955 a apărut într-o serie de concerte cu D.J. Fontana (drums) prin cluburile din Arkansas, Louisiana şi Texas sub numele de The King Of Western Bop şi The Hillbilly Cât. Ultimul single, *Sun*, a fost un cover după piesa lui Junior Parker, *Mystery Train*, un single rock 'n' roll care i-a adus recunoaşterea pe plan naţional.

Colonelul Tom Parker, un manager al artiştilor country ca Hank Snow şi Eddy Arnold, l-a convins apoi pe

Sam Phillips să-l lase pe Elvis să semneze un contract cu RCA Records în schimbul sumei de 35.000 de dolari. La data de 10 ianuarie 1956, Elvis a intrat în studiourile RCA din Nashville şi a înregistrat *Heartbreak Hotel*, compus împreună cu mama lui Hoyt Axton, Mae, şi cu Floyd Cramer la pian. Single-ul a devenit repede number 1, după care Presley şi-a făcut debutul pe postul naţional de televiziune. După succesul cu piesa lui Carl Perkins, *Blue Suede Shoes*, Presley a realizat un album de debut, care conţine piesa lui Little Richard, *Tutti Fruitti*, standardul R & B, *I Got A Woman,* plus o versiune după compoziţia Richard Rodgers/ Lorenz Hart, *Blue Moon*. După ce a ajuns din nou number 1 cu *I Want You, I Need You, I Love You*, Presley a înregistrat *Hound Dog/Don't Be Cruel,* împreună cu grupul lui de acompaniament, The Jordanaires, ambele devenind mari hituri. A urmat celebra *Love Me Tender* şi debutul cântăreţului în film. O altă compoziţie a lui Otis Blackwell, *All Shook Up*, a devenit hit, după care, la sfârşitul lui 1956, s-a zvonit că Elvis va fi luat în armată. Atunci, RCA, Twentieth Century Fox şi colonelul au pus la cale un program foarte bine precizat, astfel încât în următorii doi ani şi jumătate au apărut trei filme cu Presley în rolul principal: *Loving You, Jailhouse Rock*, ale căror soundtrackuri conţin piese care l-au menţinut pe primele locuri în clasamente şi *King Creole*, care a fost considerat cel mai bun film al său. În 1958, când acesta din urmă a apărut pe ecrane, Elvis era deja în armată. Între 1958 – 60, cântăreţul, acum soldat, a fost cantonat în Germania, unde a cunoscut-o pe viitoarea lui soţie, Priscilla Beaulieu, în vârstă de numai 14 ani. Întors în SUA, el şi-a consolidat reputaţia pe care colonelul i-o construise cu mare grijă, chiar şi în absenţa lui, cu filme şi single-uri ca *Wear My Ring Around Your Neck, One Night, I Got Stung, A Fool Such As I* şi altele. A înregistrat noi hituri number 1 ca piesa *It's Now Or Never,* bazată pe melodia italiană *O Sole Mio Are You Lonesome Tonight?* înregistrată pentru prima dată de Al Jolson în 1927, după care a apărut în filmul *GI Blues*, urmat de *Flaming Star*,

Wild în The Country, *Blue Hawaii*, *Kid Galahad*, *Girls! Girls! Girls!* şi altele. Multe albume ale sale au fost şi soundtrackuri ale acestor filme. Echipa Doc Pomus/ Mort Shuman i-a compus piese ca: *Mess Of Blues, Little Sister* şi *His Latest Flame.* După hitul din 1963, *Devil în Disguise,* a urmat o perioadă de piese minore, însă *Crying în The Chapel*, înregistrată cu cinci ani înainte, l-a readus în frunte. Au urmat *Frankie And Johnny, Ketty Lester's Love Letters, If Everyday Was Like Christmas,* apariţia în filmele *Double Trouble*, *Speedway, Clambake* şi *Live A Little, Love A Little,* însă cariera sa era în declin. În 1968 însă, două piese scrise de chitaristul Jerry Reed, *Guiţar Man* şi *US Male*, i-au dat speranţe. În acelaşi timp, colonelul Tom Parker a abordat postul TV NBC discutând despre posibilitatea de a înregistra un „Christmas special", în care Presley să cânte o selecţie de piese religioase. Zis şi făcut. Elvis TV Special' a fost difuzată în SUA la 3 decembrie 1968. În anul următor, The King a înregistrat albumele FROM ELVIS ÎN MEMPHIS şi FROM MEMPHIS TO VEGAS/ FROM VEGAS TO MEMPHIS. Piese ca: *În The Ghetto, Suspicious Minds* şi *Don't Cry Daddy* l-au readus în topuri. Filmele *Charro* şi *A Change Of Habit* au fost şi ele remarcate. Elvis s-a întors apoi în circuitul Las Vegas cu un grup de acompaniament din care făceau parte James Burton (guiţar) şi Glen D. Hardin (piano). Una dintre piesele sale live, *The Wonder Of You*, a rămas number 1 în Marea Britanie 6 săptămâni în vara lui 1970. Există chiar şi un film documentar al turneului: *That's The Way It Is* şi un album cu versiuni după piesele Tony Joe White, *Polk Salad Annie,* Creedence Clearwater Revival, *Proud Mary* şi cea a lui Neil Diamond, *Sweet Caroline.*

Au urmat numeroase apariţii live şi albume care n-au mai atins însă valoarea celor de altă dată. În ultimii săi ani de viaţă, Presley devenise dependent de droguri, iar divorţul său din 1973 a coincis cu declinul carierei sale şi problemele de sănătate. Cu toate acestea, şi-a continuat apariţiile live, clacând fizic chiar pe scenă de nenumărate ori. A murit la 16 august 1977, de atac de cord, cauzat de

dependenţa de barbiturice. Piesa *Way Down*, apărută în săptămânile următoare, a fost ultimul său hit number 1 britanic, din păcate post mortem.

Elvis Presley Platinum (1997), Jailhouse Rock (1996), Essential Elvis, Vol. 4 (1996), The Essential 60's Masters II (1995), Heart & Soul (1995), Amazing Grace (1994), If Every Day Was Like Christmas (1994), The Essential 60's Masters I (1993), Interview Picture Disc (1993), Blue Christmas (1992), The Complete 50's Masters (1992), Collector's Gold (1991), Essential Elvis Vol. 3: Hits Like Never Before (1991), The Lost Album (1991), Sings Leiber & Stoller (1991), The Great Performances (1990), Heartbreak Hotel, Hound Dog & Other Top Ten Hits (1990), Elvis Gospel 1957 – 72: Known Only To Him (1989), Essential Elvis Vol. 2: Stereo '57 (1989), Elvis Aron Presley Forever (1988), Essential Elvis: The First Movies (1988), în Nashville (1988), The Number One Hits (1987), The Top Ten Hits (1987), Always On My Mind (1985), Reconsider Baby (1985), Elvis' Gold Records Vol. 5 (1984), A *Golden Celebration (1984), Rocker (1984), Elvis Vol. 4 (1983), Memories Of Christmas (1982), This Is Elvis (1981), Elvis Sings For Children And Grownups Too! (1978), He Walks Beside Me (1978), Elvis în Concert (1977), Moody Blue (1977), Welcome To My World (1977), From Elvis Presley Boulevard, Memphis, Tennessee (1976), The Sun Sessions (1976), Promised Land (1975), Pure Gold (1975), Today (1975), Elvis Recorded Live On Stage în Memphis (1974), Good Times (1974), Aloha From Hawaii Via Satellite (1973), The Alternate Aloha (1973), Elvis (1973), Raised On Rock (1973), Burning Love & Hits From His Movies Vol. II (1972), Elvis As Recorded At Madison Square Garden (1972), He Touched Me (1972), Elvis Country (1971), Elvis Sings The Wonderful World Of Christmas (1971), Love Letters From Elvis (1971), You'll Never Walk Alone (1971), 50 Worldwide Gold Award Hits Vol. 1, 2, 3 (1970), Back în Memphis (1970), Elvis în Person At The International Hotel, Las Vegas, Nevada (1970), On Stage February, 1970 (1970), The Memphis*

Record (1969), Elvis' Gold Records Vol. 4 (1968), How Great Thou Art (1967), Frankie And Johnny/ Paradise, Hawaiian Style (1966), Girl Happy (1965), Viva Las Vegas/Roustabout (1964), Elvis'

Golden Records, Vol. 3 (1963), It Happened At The World's Fair/ Fun în Acapulco (1963), Kid Galahad/ Girls! Girls! Girls! (1962), Pot Luck With Elvis (1962), Something For Everybody (1961), Elvis Is Back! (1960), G.I. Blues (1960), His Hand în Mine (1960), 50.000.000 Elvis Fans Can't Be Wrong: Elvis' Gold Records, Vol. 2 (1959), A *Date With Elvis (1959), For LP Fans Only (1959), Elvis' Golden Records (1958), King Creole (1958), Elvis' Christmas Album (1957), Loving You (1957), Elvis (1956), Elvis Presley (1956)*

Billy Preston

Născut la 9 septembrie 1946, în Houston, Texas, SUA, Preston şi-a început cariera în 1956, când a cântat la orgă cu Mahalia Jackson în filmul *St Louis Blues.* În adolescenţă a lucrat cu Sam Cooke şi Little Richard. În 1962, când se afla împreună cu Little Richard într-un turneu european, i-a cunoscut pe Beatles, cu care a colaborat mai târziu.

Preston a apărut adesea şi ca muzician de acompaniament in show-ul TV american, Shindig. După ce s-a mutat în Marea Britanie, ca membru al trupei lui Ray Charles, a semnat cu casa de discuri Apple, în 1969. George Harrison a fost cel care i-a produs hitul *That's The Way God Planned It*, iar Preston a contribuit la keyboards la piesele Beatles, *Get Back* şi *Let It Be*. În anul următor a apărut în Concert For Bangladesh, apoi s-a mutat la A & M Records, unde a realizat o serie de hit single-uri, ca *Outa-Space* (1972), un number 1 american din 1973, *Will It Go Round în Circles, Space Race* (1973) şi *Nothing From Nothing,* number 1 în 1974. El este cel care a compus piesa *You Are. Se Beautiful,* un hit Top 10 pentru Joe Cocker. Preston a mai cântat ca acompaniator cu Sly And The Family Stone şi în turneul american din 1975 al grupului The Rolling Stones. A realizat în duet cu Syreeta,

With You I'm Born Again, un hit internaţional din 1980. În 1989, Preston a făcut turnee cu trupa lui Ringo Starr, All Star Band, şi a înregistrat la casa de discuri a lui Ian Levine, Motor City, între 1990 şi 1991, an în care a şi fost arestat sub acuzaţia de imoralitate, în SUA.

Universal Love (1997), Words & Music (1996), Minister Of Music (1995), Best Of (1988), Pressin' On (1982), The Way I Am (1981), Billy And Sereeta (1980), Late At Night (1979), Whole New Thing (1977), Billy Preston (1976), The Genius Of Billy Preston (1975), It's My Pleasure (1975), The

Kids And Me (1974), Everybody Likes Some King Of Music (1973), Music Is My Life (1972), I Wrote A Little Song (1971), Encouraging Words (1970), Greazzy Soul (1969), That's The Way God Planned It (1969), Club Meeting (1967), Wildest Organ în Town! (1966), Early Hits (1965), Most Exciting Organ Ever (1965)

The Pretenders

Grup înfiinţat de Chrissie Hynde (n. 17 septembrie 1951, Akron, Ohio, SUA), în 1978, în componenţa: Pete Famdon (n. 2 iunie 1952, Hereford, Anglia, d. 14 aprilie 1983; bass), James Honeyman-Scott (n. 4 noiembrie 1956, Hereford, Anglia d. 16 iunie 1982; guiţar) şi Martin Chambers (n. 4 septembrie 1951, Hereford, Anglia; drums). Au debutat cu o versiune a piesei Kinks, *Stop Your Sobbing,* în 1978, care a intrat în Top 40, urmată de *Kid* şi *Brass în Pocket*, ultima devenind number 1 britanic. Primul lor album a fost foarte bine primit, fiind urmat de o serie de turnee în Europa şi SUA, ţară în care Chrissie s-a îndrăgostit de idolul său de la Kinks, Ray Davies. Relaţia lor a durat patru ani, timp în care cei doi au cântat fiecare cu trupa celuilalt. PRETENDERS II a apărut în 1982 şi cuprinde *Message Of Love, The Adulteress, I Go To Sleep*, înregistrată pentru prima dată de Applejacks în 1964, şi altele. Apoi, Pete Famdon a fost concediat din cauza abuzului de droguri. Două zile mai târziu, Honeyman-Scott a fost găsit mort, din cauza unei supradoze de heroină amestecată cu cocaină. Nouă luni mai târziu, Hynde a

născut o fetiţă a cărui tată este Ray Davies. Peste două luni însă a avut loc o nouă tragedie: Pete Famdon a fost găsit mort tot din cauza unei supradoze de droguri.

Formula Pretenders a fost reîntregită de Robbie McIntosh (ex-Average White Band; guiţar) şi Malcolm Foster (bass). Au înregistrat un nou album şi hitul *2000 Miles*. Următorul LP, LEARNING TO CRAWL, cuprinde piese ca *Middle Of The Road* şi un tribut adus lui Honeyman-Scott, *Back On The Chain Gang.* În mai 1984, Hynde s-a căsătorit cu Jim Kerr de la Simple Minds, iar apoi, împreună cu Pretenders, a apărut la celebrul Live Aici de pe stadionul JFK din Philadelphia. Duetul său cu UB40, un remake reggae după piesa Sonny And Cher, *I Got You Babe,* a dominat clasamentele. După naşterea celei de a doua fetiţe ale sale (al cărui tată este Jim Kerr), Chrissie aproape că a desfiinţat grupul. GET CLOSE din 1987 a generat hiturile *Don't Get Me Wrong* şi *Hymn To Her*. În 1988 solista a cântat cu UB40 la concertul Nelson Mandela, iar duetul lor, *Breakfast în Bed,* a fost hit Top 10 britanic. Hynde şi-a dedicat apoi mult timp campaniilor pentru susţinerea drepturilor animalelor. Căsnicia cu Kerr a luat sfârşit în 1990, an în care Pretenders a revenit cu albumul PACKED, un alt succes comercial. În 1994, a fost înregistrat LAST OF THE INDEPENDENTS, cu Martin Chambers (drums), Adam Seymour (guiţar) şi Andy Hobson (bass), la fel ca şi ISLE OF VIEW din 1995, la care s-amai adăugat şi grupul Duke Quartet. Pe acesta din urmă mai apare ca invitat şi Damon Albarn de la Blur, care cântă la pian la piesa compusă de Ray Davies, *I Go To Sleep.*

Albumul VIVA EL AMOR din 1999 a fost înregistrat în componenţa: Chrissie Hynde (vocals, guiţar); Adam Seymour (guiţar), Andy Hobson, Tom Kelly (bass); Martin Chambers (drums) şi Jeff Beck (guiţar).

Viva El Amor (1999), The Isle Of View (1995), Last Of The Independents (1994), Packed (1990), The Singles (1987), Get Close (1986), Learning To Crawl (1984), Extended Play (1981), The Pretenders II (1981), The Pretenders (1980)

The Pretty Things

Grup britanic, R & B, înfiinţat la Sideup Art Collège, din Kent, Anglia, în septembrie 1963, în componenţa: Dick Taylor (n. 28 ianuarie 1943, Dartrord, Kent, Anglia; guiţar), Phil Mai (n. 9 noiembrie 1944, Dartrord, Kent, Anglia; vocals), Brian Pendleton (n. 13 aprilie 1944.

Wolverhampton, West Midlands, Anglia; rhythm guiţar), John Star (n. 6 aprilie 1944, Crayford, Kent, Anglia; bass) şi Peter Kitley (drums), înlocuit la scurt timp de Viv Andrews. Au debutat cu single-ul *Rosalyn,* care a intrat în Top 50 britanic, urmat de două hituri Top 20: *Don't Bring Me Down* şi *Honey I Need*. În grup a venit apoi Skip Alan (n. Alan Skipper, 11 iunie 1948, Londra, Anglia) şi au urmat hiturile *Midnight To Six Man* şi *Come See Me*. Pendleton şi, mai apoi, Star, au abandonat grupul, iar înregistrările la cel de-al doilea album al lor, EMOTIONS, au fost încheiate cu Wally Allen (bass, vocals) şi John Povey (n. 20 august 1944, Londra, Anglia; keyboards, vocals). În 1967 au realizat single-urile *Defecting Grey* şi *Talking About The Good Times*, după care au realizat S.F. SORROW, care a influenţat opera The Who, TOMMY. Skip Alan a fost apoi înlocuit de John Twink Alder, iar în noiembrie 1969, Dick Taylor a părăsit formula. PARACHUTE a fost prost primit, iar The Pretty

Things s-a desfiinţat în 1971, reunindu-se însă în formula May, Povey şi Skip Alan pentru înregistrarea albumului Free WAY MADNESS. În 1976 însă, May şi-a început cariera solo, părăsindu-i. Doi ani mai târziu s-a întors pentru EMOTIONS, alături de Taylor, Povey, Allen şi Alan. Tot ei, plus chitaristul Peter Tolson (n. 10 septembrie 1951, Bishop's Stortford, Hertfordshire, Anglia) au înregistrat şi CROSS TALK din 1980, după care grupul s-a reunit în diferite ocazii. În 1990, grupul a realizat o nouă versiune după piesa lui Barry McGuire din 1965, *Eve Of Destruction.*

Get A Buzz: The Best Of The Fontana Years (1992), on air (1992), Electric Banana (1991), Out Of The Island (1987), Live At The Heartbreak Hotel (1984), 1967 – 1971

(1983), Cross Talk (1980), The Singles A's & B's (1977), Attention (1976), Vintage Years (1976), Greatest Hits (1975), Real Pretty (1975), Savage Eye (1975), Silk Torpedo 9 (1974), Freeway Madness (1973), Parachute (1970), Emotions (1967), We Want Your Love (1967), On Film (1966), Pretty Things (1965)

Primul Scream

Grup înfiinţat de Bobby Gillespie, în anii '80, din care au făcut parte o serie de muzicieni, printre care Andrew Innes, Robert Young, Henry Olsen, Philip Toby' Tomanov, Martin Duffy, Denise Johnson şi alţii. După un album apărut la casa de discuri Elevation, profilul lor a fost destul de şters, însă au revenit în 1990 cu single-ul *Loaded,* care a devenit hit Top 10. SCREAM-ADELICA a câştigat o mulţime de fani şi s-a vândut foarte bine, după care Primul Scream s-a mutat în Tennessee, unde a înregistrat un nou material, apărut în 1994, şi produs de Tom Dowd, asistat de George Clinton şi producătorul trupei Black Crowes, George Drakoulias. În noiembrie 1996, Gary Mani' Mounfield a întregit componenţa grupului. În 1997 însă, Paul Multeany (drums) a părăsit Primul Scream.

Vanishing Point (1997), Give Out But Don't Give Up (1993), Screamadelica (1991), Come Together (1990), Primul Scream (1989), Sonic Flower Groove (1987)

Prince

Născut Prince Rogers Nelson, la 7 iunie 1958, în Minneapolis, Minnesota, SUA, muzicianul a fost numit după Prince Roger Trio, din care a făcut parte tatăl său, John Nelson. Tot acesta i-a cumpărat şi prima chitară. Prince ştia deja să cânte foarte bine la pian şi la chitară şi compusese deja primele cântece. A urmat apoi perioada petrecută cu trupa de liceu Grand Central, devenită apoi Champagne, care i-a cântat primele piese. Şi-a înregistrat primele casete demo în 1976, cu ajutorul lui Chris Moon. A debutat la Warner Brothers cu FOR YOU, de pe care *Soft And Wet* a intrat în topurile R & B. În 1979, Prince a înfiinţat o trupă ai cărei membri erau: Cymone (bass), Gayle Chapman şi Matt Fink (amândoi keyboards), Bobby

Z. (drums) şi Dez Dickerson (guiţar). Albumul PRINCE a intrat pe locul 22 în topuri, generând hiturile *Why You Wanna Treat Me. Se Bad?* şi *I Wanna Be Your Lover.* După DIRTY MIND, Chapman a fost înlocuit de Lisa Coleman, iar după o serie de concerte, Cymone şi-a ales o carieră solo. Au urmat CONTROVERSY şi 1999, plus un turneu de promovare, sub numele Prince And The Revolution. Single-ul *Little Red Corvette* a fost extrem de difuzat de MTV. Prince a lucrat apoi la filmul autobiografic *Purple Rain,* în al cărui rol principal a fost distribuit. Din coloana sonoră a acestuia, *When Doves Cry* a condus în topurile americane. *Let's Go Crazy* şi *Purple Rain* (number 1, respectiv 2) au precedat un nou turneu şi un duet cu Apollonia. A urmat o nouă compoziţie, de data aceasta pentru Sheena Easton, single-ul Top 10, *Sugar Walls.* În 1985 a realizat AROUND THE WORLD ÎN A DAY, number 1 în SUA, după care a anunţat că se retrage din activitatea de concert. A înfiinţat studioul, casa de discuri şi complexul Paisley Park din Minneapolis şi a început munca la cel de-al doilea film, Under The Cherry Moon. *Kiss* a devenit cel de-al treilea number 1 în SUA. Pe poziţia a doua se afla o altă compoziţie a sa pentru grupul Bangles, *Manic Monday,* semnată cu pseudonimul Christopher.

După albumul PARADE, a renunţat la decizia de a nu mai apărea live şi a pus la punct un nou turneu, după care a desfiinţat formula Revolution, pentru ca în 1987 să o refacă, reţinându-i totuşi pe Fink, Leeds, Brooks şi Safford, alături de Sheila E., Marco Weaver şi Levi Seacer. SIGN O' THE TIMES' a precedat BLACK ALBUM şi LOVESEXY. În 1989 a cântat un duet cu Madonna, iar în anul următor a realizat soundtrackul filmului *Batman* şi a compus şi produs un album pentru cântăreţul Mavis Staples. GRAFFITI BRIDGE a fost number 6 în SUA şi number 1 în Marea Britanie. Cu New Power Generation, alcătuit din Tony M (rapper), Roşie Gaines (vocals), Michael Bland (drums), Levi Seacer (guiţar), Kirk Johnson (guiţar), Sonny T (bass) şi Tommy Barbarella (keyboards) a înregistrat DIAMONDS AND PEARlS.

1999 (New Master) (1999), New Power Sou (1998), Emancipation (1996), Chaos & Disorder (1996), Emancipation (1996), The Gold Experience (1995), The Beautiful Experience (1994), Come (1994), The Hits 1, 2 (1993), The Hits/The B-Sides (1993), Interview Picture Disc (1993), Love Symbol Album (1992), Diamonds And Pearls (1991), Graffiti Bridge (1990), Batman: Music From The Motion Picture (1989), Lovesexy (1988), Black Album (1987), Sign O' The Times (1987), Parade (1986), Around The World în A Day (1985), Purple Rain (1984), 1999 (1982), Controversy (1981), Dirty Mind (1980), Prince (1979), For You (1978)

Procol Harum

Grup înfiinţat în Essex, Anglia, în componenţa: Gary Brooker (n. 29 mai 1945, Southend, Essex, Anglia; piano, vocals), Matthew Fisher (n. 7 martie 1946, Londra, Anglia; organ), Bobby Harrison (n. 28 iunie 1943, East Ham, Londra, Anglia; drums), Ray Royer (n. 8 octombrie 1945; guiţar) şi Dave Knights (n. 28 iunie 1945, Islington, Londra, Anglia; bass). Au debutat cu piesa *A Whiter Shade Of Pale* în 1967, un mare hit, care s-a vândut de-a lungul timpului în milioane de exemplare, urmat de un hit Top 10, *Homburg.* După înregistrarea primului album, Harrison şi Royer au părăsit grupul, fiind înlocuiţi cu Barrie N.J. Wilson (n. 18 martie 1947, Southend, Essex, Anglia) şi Robin Trower (n. 9 martie 1945, Londra, Anglia). Un membru neoficial al trupei era şi Keith Reid (n. 10 octombrie 1946). Albumul A SALTY DOG a fost extrem de apreciat dar cu toate acestea, Fisher şi Knights au plecat şi a fost cooptat Chris Copping (n. 29 august 1945, Southend, Essex, Anglia; organ, bass). După BROKEN BARRICADES, din cauza unor dispute de ordin muzical cu Reid, Trower a plecat la Frankie Miller. După recrutarea lui Dave Ball (n. 30 martie 1950) şi a lui Alan Cartwright (bass) a apărut LIVE ÎN CONCERT WITH THE EDMONTON SYMPHONY ORCHESTRA care a intrat în Top 5 şi s-a vândut extrem de bine. Componenţa grupului s-a schimbat din nou, Ball fiind înlocuit de Mick Grabham (ex-Plastic Penny and Conchise)

în 1972. În următorii patru ani au realizat trei albume excelente. *Nothing But The Truth* şi *The Idol,* de pe EXOTIC BIRDS AND FRUIT, şi *Pandora's Box* de pe PROCOL'S NINTH au devenit hituri. În 1977 Gary

Brooker a iniţiat un turneu de adio, după care Procol Harum a dispărut, pentru a reapărea în 1991 cu un album de altfel bine primit, THE PRODIGAL STRANGER.

Symphonic Music Of Procol Harum (1995), Early Years (1994), The Prodigal Stranger (1991), The Chrysalis Years 1973 – 1977 (1989), Classics Vol 17 (1987), Cornerstone (1983), Platinum Collection (1981), Greatest Hits (1977), Something Magic (1977), Best (1975), Procol's Ninth (1975), Exotic Birds & Fruit (1974), Best Of Procol Harum (1973), Grand Hotel (1973), Procol Harum: Live (1972), A Whiter Shade Of Pale (1972), Broken Barricades (1971), Home (1970), A *Salty Dog (1969), Shine On Brightly (1968), Procol Harum (1967)*

Pulp

Trupă britanică formată în jurul lui Jarvis Cocker (vocals, guiţar), pe vremea când studia la colegiul din Sheffield. Din grup mai fac parte Peter Dalton (keyboards), Jamie Pinchbeck (bass) şi Wayne Furniss (drums). Succesul lor nu a venit peste noapte. După primele realizări, *Dogs Are Everywhere* şi *They Suffocate At Night*, componenţa trupei s-a modificat esenţial, Russell Senior (guiţar, violin), Candida Doyle (keyboards), Stephen Mackay (bass) şi Nicholas Banks (drums) devenind noi membri.

Pulp au înregistrat albume şi piese care însă n-au reuşit să-i propulseze în topuri până în 1994 când au realizat single-ul *Do You Remember The First Time*?

Albumul DIFFERENT CLASS, primul înregistrat la Island Records, a fost cel care le-a adus succesul mult aşteptat în 1996. Un an mai târziu, Russell Senior a părăsit grupul.

THIS IS HARDCORE, albumul din 1998, nu s-a bucurat însă de o critică extraordinară şi de o vânzare prea masivă.

This Is Hardcore (1998), Countdown (19921983)

(1998), Different Class (1996), His 'N'Hers (1994), Masters Of The Universe (1994), Separations (1992), Freaks (1987)

Suzi Quatro

Născută la 3 iunie în 1950, în Detroit, Michigan, SUA, Suzi Quatro a cântat pentru prima dată la vârsta de şapte ani în trupa de jaz a tatălui ei, după care a dansat într-un show televizat. În 1964 a înfiinţat, împreună cu sora ei Patti, grupul feminin Suzi Soul And The Pleasure Seekers. În 1971, calităţile ei de chitaristă şi vocalistă i-au atras atenţia lui Mickie Most, care a convins-o să înregistreze piesele lui Nicky Chinn şi Mike Chapman pentru casa lui de discuri, RAK, din Anglia. Alături de Britons Alastair Len Tuckey (guiţar), McKenzie (keyboards) şi Dave Neal (drums), Suzi a mai înregistrat în 1973 single-ul *Can The Can*, urmat de *48 Crash, Daytona Demon*, *Devil Gate Drive, Your Mama Won't Like Me, If You Can't Give Me Love* şi altele, care au intrat foarte repede în topuri. Alte succese, precum *She's în Love With You, Heart Of Stone, Stumblin în'*, piesă cântată în duet cu Chris Norman de la Smokie, i-au consolidat cariera.

Din păcate însă, declinul a venit odată cu încheierea anilor '70. În afară de activitatea muzicală, Suzi a jucat şi în diverse filme, cum ar fi Happy Days, Minder şi altele.

The Wild One: Classic Quatro (1996), Man Attraction (1983), Greatest Hits (1980), If You Knew Suzi (1980), Rock Hard (1980), Suzi & Other 4 Letter Words (1979), Aggro Phobia (1977), Your Mama Won't Like Me (1975), Quatro (1974), Suzi Quatro (1973)

Queen

Brian May (n. 19 iulie 1947, în Twickenham, Middlesex, Anglia; guiţar) şi Roger Taylor (n. Roger Meddows-Taylor, 26 iulie 1949, în Kings Lynn, Norfolk, Anglia; drums) au cântat împreună în Smile, alături de Tim Staffell (bass), care a plecat însă la Humpty Bong. Cei doi au înfiinţat atunci un nou grup, cu Freddie Mercury (n. Frederick Bulsara, la 5 septembrie 1946, în Zanzibar, Africa, d. 24 noiembrie 1991; vocals, piano). Freddie era

fiul unui consilier guvernamental britanic şi trăise în India până la vârsta de 13 ani, după care s-a mutat în Anglia şi a studiat la Ealing College Of Art din Londra. În 1971 li s-a alăturat şi John Deacon (n. 19 august 1951, în Leicester, Anglia; bass), astfel formându-se Queen. Un an mai târziu, grupul a semnat cu EMI Records, iar în 1973 au debutat la celebrul club Marquee din Londra. Primul lor single a fost *Keep Yourself Alive,* urmat de un LP purtând numele trupei şi un turneu, după care au revenit în studio, realizând un al doilea album, care a intrat în Top 5 britanic. Curând după aceasta, *Seven Seas Of Rhye* a devenit primul lor single Top 10, în vreme ce albumul SHEER HEART ATT – alk le-a consolidat poziţia, piesa titlu a albumului devenind primul lor hit în SUA, iar Killer Queen a intrat direct pe poziţia a doua în clasamentele britanice şi pe locul 12 în cele americane. În 1975 au înregistrat *Bohemian Rhapsody,* care a dominat topurile britanice, fiind inclusă pe albumul A NIGHT AT THE OPERA, care a ocupat şi el primele poziţii din topurile britanice şi a intrat în Top 5 în SUA. Piesa a apărut şi în coloana sonoră a filmului Wayne's World, din 1992. Grupul a continuat cu albume şi single-uri de succes, susţinute de show-uri extravagante. A DAY AT ThE RACES le-a completat ascensiunea, iar *Somebody To Love* şi *We Are The Champions* au fost single-uri number 2 în Marea Britanie. Soundtrackul filmului FLASH GORDON, compus de ei, a fost un alt succes Queen, iar la sfârşitul anului 1981, grupul s-a întors pe primul loc în topurile britanice cu *Under Pressure* (o colaborare cu David Bowie). În 1984 au realizat *Radio Gaga* şi *I Want To Break Free,* de pe albumul THE WORKS, iar în 1985 au participat la concertul Live Aici. Următorul lor single a fost *One Vision*. În 1991, albumul INNUENDO a ocupat primul loc în clasamentele britanice, generând hituri ca *The Show Must Go On, Bijou* şi altele.

Cariera grupului a luat sfârşit odată cu moartea lui Freddie Mercury, la 24 noiembrie 1991, în Londra. Un an mai târziu a avut loc pe stadionul Wembley un concert comemorativ Freddie Mercury, la care au participat staruri

şi prieteni ai solistului, printre care Liza Minnelli, Elton John, Guns N' Roses, George Michael, David Bowie şi Annie Lennox.

După dispariţia lui Freddie, au fost editate o serie de albume Greatest Hits, albumul MADE IN HEAVEN, care conţine piese înregistrate cu Mercury chiar înainte de moartea sa şi, în 1998, a apărut o colecţie care cuprinde primele opt albume Queen, realizate pe CD.

Queen The Crown Jewels: A 25th Anniversary Celebration (1998), Greatest Hits I & II (1996), Made in Heaven (1995), At The BBC (1995), Singles Box (1994), Interview Picture Disc (1993), Classic Queen (1992), Crown Jewel (1992), Queen Collection (1992), Greatest Hits (1992), Live At Wembley (1992), Innuendo (1991), At The Beeb (1989), The Miracle (1989), Live Magic (1986), A Kind Of Magic (1986), Live At Wembley (1986), The Works (1984), Hot Space (1982), Greatest Hits (1981), Flash Gordon (1980), The Game (1980), Live Killers (1979), Jazz (1978), News Of The World (1977), A *Day At The Races (1976),* A *Night At The Opera (1975), Queen II (1974), Sheer Heart Attack (1974), Queen (1973)*

Queen Latifah

Născută Dana Owens, la 18 martie 1970, în East Orange, New Jersey, SUA, Queen Latifah a debutat cu single-ul *Wrath Of My Madness,* în 1988, la Tommy Boy Records. După cel de-al treilea LP, s-a mutat la casa de discuri Motown. Ca mulţi alţii, a jucat şi în filme, cum ar fi comedia *Living Single, Juice, Jungle Fever* şi *House Party 2.*

În 1993, a înfiinţat propria-i casă de discuri, Flavor Unit, la care a înregistrat atât albumele ei cât şi ale altora. Acolo a apărut ROLL WIT THA FLAVA, o compilaţie pe care apar nume ca Naughty By Nature, Fu-Schnickens, Black Sheep şi alţii. Queen Latifah a cântat împreună cu Shabba Ranks pe single-ul acestuia *Watcha Gonna Do* şi a mai colaborat cu trupe ca de La Soul *(Mama Grave Birth To The Soul Children)* şi Monie Love *(Ladies First).* A experimentat diverse stiluri, de la jaz şi soul, la rap şi hip-

hop.

Order în The Court (1998), Queen Latifa & Original Flava Unit (1996), Black Reign (1993), nature of A Sista' (1991), All Hail The Queen (1989)

Queensryche

Trupă rock înfiinţată în Seattle, SUA, în componenţa: Geoff Tate (vocals), Chris DeGarmo (guiţars), Michael Wilton (guiţars), Eddie Jackson (bass) şi Scott Rockenfield (drums). Primul lor EP, QUEEN OF THE RYCHE (1983), a fost autofinanţat şi a convins casa de discuri EMI să le ofere un contract de înregistrare. Acolo a apărut un alt EP, QUEENSRYCHE, (care cuprinde *Queen Of The Reich, Nightrider, Blinded, Lady Wore Black* şi *Prophecy)* şi THE WARNING, urmat de RAGE For ORDER din 1986 şi de OPERATION MINDCRIME din 1988, un album inspirat de opera lui George Orwell.

Cu albumul EMPIRE au reuşit să pătrundă în Top 10, atât în SUA cât şi în UK, single-ul *Silent Lucidity* devenind un hit Top 5 în SUA şi fiind primul lor hit Top 20 din Marea Britanie. În 1991 au urmat *Best I Can* şi *Jet City Woman,* care au intrat în Top 40. A apărut de asemenea şi un LP live, OPERATION: LIVECRIME, iar după o pauză de trei ani, excelentul PROMISED LAND.

Hear în The Now Frontier (1997), Promised Land (1994), Best I Can (EP, 1994), Operation: Livecrime (1991), Empire (1990), Operation: Minderime (1988), Rage For Order (1986), The Warning (1984), Queensryche (1983)

Quiet Riot

Trupă heavy metal înfiinţată în 1975, dar care a atras atenţia pentru prima dată abia în 1983 cu o piesă Slade: *Cum On Feel The Noize* şi cu un LP devenit number 1 în SUA, METAL HEALTH. Din componenţa ei făceau parte: Kevin Dubrow (n. 1955; vocals), Randy Rhoads (guiţar), Kelly Garni (bass) şi Drew Forsyth (drums). Numele trupei a fost sugerat de Rick Parfitt de la Status Quo. După două albume apărute numai în Japonia.

Rudy Sarzo l-a înlocuit pe Garni. Rhoads a plecat şi el în 1979 pentru a cânta cu Ozzy Osbourne. A murit la o

vârstă fragedă, într-un accident de avion din 1982. Tot atunci, grupul s-a destrămat, pentru a se reface apoi în formula: Dubrow, Sarzo, Carlos Cavazo (guiţar) şi Frankie Banali (drums). Au semnat cu Pasha label, unde au dat lovitura cu piesa *Mama Weer All Crazy Now* şi cu albumul METAL HEALTH, urmate de CONDITION CRITICAL, care a fost din păcate o dezamăgire, deşi a intrat în topuri. După o serie de schimbări, Quiet Riot au înregistrat în 1986 un alt LP, care a intrat de-abia pe locul 31 în clasamente. Apoi, Dubrow a părăsit grupul, fiind înlocuit cu Paul Shortino (ex-Rough Cutt), care apare pentru prima oară pe LP-ul autointitulat al trupei din 1988, album după care, din păcate, trupa s-a destrămat. Dubrow a mai făcut în 1993 o nouă versiune Quiet Riot, care a înregistrat un album (TERRIFIED) şi a efectuat un singur turneu.

Alive & Well (1999), Best Of (1996), Down To The Bône (1995), The Randy Rhoads Years (1993), Terrified (1993), Quiet Riot (1988), QRIII (1986), Condition Critical (1984), Metal Health (1983)

R.E.M.

Grup care a debutat live într-un concert susţinut în Athens, Georgia, SUA, la 19 aprilie 1980, în componenţa: Michael Stipe (vocals), Peter Buck (guiţar), Mike Mills (bass) şi Bill Berry (drums). Primul lor single a fost *Radio Free Europe*, apărut la Hibtone Records, iar albumul lor de debut a fost precedat de un mini-album, CHRONIC TOWN. În 1983, MURMUR a fost proclamat Album Of The Year de revista Rolling Stone, iar prin intermediul lui, trupa şi-a câştigat fani atât în SUA, cât şi în Europa. În anul următor a apărut RECKONING, urmat de FABLES OF THE RECONSTRUCTION şi de LIFE'S RICH PAGEANT, din 1986. *It's The End Of The World As We Know It (And I Feel Fine)* a apărut pe DOCUMENT şi a fost un mare hit. Următorul album, GREEN, din 1988, s-a vândut bine în SUA, generând hiturile *Stand* şi *Orange Crush*. După un turneu mondial, în 1991 grupul a revenit cu OUT OF TIME, care a intrat în Top 5 britanic, după care a urcat pe prima poziţie, atât în SUA cât şi în Marea Britanie. Single-urile

Losing My Religion, Shiny Happy People şi *Ne-ar Wild Heaven* au fost noi hituri. În 1992 au realizat OUT OF TIME, urmat de AUTOMATIC FOR THE PEOPLE, care a fost de asemenea un number 1 transatlantic, incluzând hituri ca *Drive* şi *Man în The Moon.*

În 1997, înainte de înregistrarea noului album, UP, după 17 ani de colaborare, Bill Berry a părăsit grupul. Nu a fost înlocuit, iar la realizarea albumului R.E.M. s-au folosit rhythm machines. Doar la câteva piese mai apar Joey Waronker (drums), de la Beck, şi Barrett Martin (percussion) de la Screaming Trees.

Up (1998), New Adventures în Hi-fi (1996), The Automatic Box (1995), Singles Collection (1994), Monster (1994), Shiny Chatty People (1993), Fan Box Set (1992), Automatic For The People (1992).

Fan Box Set (1991), Out Of Time (1991), Eponymous (1988), Green (1988), Dead Letter Office (1987), Document (1987), Life's Rich Pageant (1986), Fables Of The Reconstruction (1985), Reckoning (1984), Murmur (1983), Chronic Town (1982)

Radiohead

Grup înfiinţat în Oxford, Anglia, al cărui nume a fost inspirat de versurile unei piese Talking Heads, *On A Friday.* Din componenţa lui fac parte Thom Yorke (n. 7 octombrie 1968, Wellinghorough, Northamptonshire, Anglia; vocals, guiţar), fraţii John (n. Jonathan Greenwood, 5 noiembrie 1971, Oxford, Oxfordshire, Anglia; lead guiţar) şi Colin Greenwood (n. 26 iunie 1969, Oxford, Oxfordshire, Anglia; bass), Ed O'Brien (n. Edward John O'Brien; rhythm guiţar) şi Phillip Selway (n. 23 mai 1964, Hemmingford Grey, Anglia; drums). Au debutat la Parlophone Records, cu single-ul *May,* de pe EP-ul din 1992, DRILL. Au dat însă lovitura cu piesa *Creep,* după care au realizat albumele THE BENDS şi OK COMPUTER. În 1998, Radiohead a câştigat un premiu Grammy la categoria Best Alternative Music Performance.

Itch (1998), Ok Computer (1997), The Bends (1995), My Iron Lung (EP, 1994), Pablo Honey (1993)

Rage Against The Machine

Grup rock înfiinţat în Los Angeles, în 1991, de chitaristul Tom Morello şi solistul vocal Zack de la Rocha, alături de Timmy C (n. Tim Commerford; bass) şi Brad Wilk (drums). Datorită unei casete demo şi unor show-uri, Rage Against The Machine au reuşit să semneze destul de repede un contract de înregistrare.

După ce-au cântat cu grupuri ca Pearl Jam, Body Count, Tool şi Suicidal Tendencies, în 1992 au debutat cu un album care are pe copertă poza unui călugăr budist care şi-a dat foc, în semn de protest pentru Războiul din Vietnam. LP-ul a fost un succes imediat pe ambele părţi ale Atlanticului, la fel ca şi single-ul *Killing în The Name*. În 1993 au efectuat un turneu de succes în Marea Britanie şi au participat la festivalul Lollapalooza din SUA. În 1996 au realizat cel de-al doilea album, EVIL EMPIRE, care a intrat pe primul loc în topul 200, Billboard.

Evil Empire (1996), Rage Against The Machine (1992)

Rainbow

Grup înfiinţat în 1975 de chitaristul Ritchie Blackmore (n. 14 aprilie 1945, Weston-Super-Mare, Anglia; guiţar), după ce a părăsit Deep Purple. El i-a cooptat pe Ronnie James Dio (vocals), Mickey Lee Soule, (keyboards), Craig Gruber (bass) şi Gary Driscoll (drums). Împreună au debutat cu albumul RITCHIE BLACKMORE'S RAINBOW, care nu s-a bucurat de succes. Din această cauză, formula grupului a fost modificată, Jimmy Bain înlocuindu-l pe Gruber, iar Cozy Powell pe Driscoll. La keyboard a fost cooptat Tony Carey, după care au început înregistrările la RAINBOW RISING. Apoi, Bain şi Carey au plecat, fiind înlocuiţi de Bob Daisley şi David Stone. Când Rainbow s-au stabilit în SUA, din cauza neînţelegerilor cu Blackmore, Dio a părăsit grupul (1978), în locul lui fiind racolat Graham Bonnet, care a cântat pe albumul DOWN TO EARTH, la fel ca şi Roger Glover (bass). La scurt timp, Bonnet şi Powell au fost concediaţi, iar Joe Lynn Turner (vocals) a devenit noul membru Rainbow, aducând un

sound mult mai comercial, pe albumul DIFFICULT TO CURE, care a generat cel mai mare hit al trupei, *I Surrender*. Au urmat însă o serie de albume prost primite de către fani. În 1984, grupul s-a destrămat, din cauza reuniunii Deep Purple. În 1986 a apărut o compilaţie FINYL VINYL, care cuprinde câteva piese clasice ale grupului, dar şi câteva în premieră.

The Very Best Of (1997), Family Album (1994), Live în Germany '76 (1994), Finyl Vinyl (1986), Bent Out Of Shape (1983), Straight Between The Eyes (1982), Best Of (1981), Difficult To Cure (1980), Down To Earth (1979), Longlive Rock & Roll (1978), On Stage (1977), Blackmore's Rainbow (1976), Rising (1976), Richie Blackmore's Rainbow (1975)

The Raincoats

Grup înfiinţat la Homsea Art Collège, Londra, în 1976, de Gina Birch şi Ana da Silva. Alături de Vicky Aspinall şi managerul Shirley O'Loughlin, plus Palmolive (care a plecat însă destul de repede) au realizat *Fairytale în The Supermarket,* la casa de discuri Rough Trade, în 1979. În acelaşi an a apărut şi un LP, THE RAINCOAST, care s-a bucurat de o vânzare moderată, dar de cronici bune. ODYSHAPE, din 1981, n-a fost la fel de bine primit, însă potenţialul grupului a fost încă o dată demonstrat cu single-uri ca *Running Away* (1982), un cover al piesei lui Sly Stone, şi *Animal Rhapsody* (1983). A urmat THE KITCHEN TAPES, din 1983, iar un an mai târziu, ultimul lor album, MOVING. Cel mai mare fan al grupului, Kurt Cobain de la Nirvāṇa, a descoperit-o pe Ana da Silva într-un magazin de antichităţi din Notting

Hill, Londra şi, în schimbul primului album original al trupei, a oferit The Raincoats şansa de a se relansa cântând în deschidere la Nirvāṇa într-un turneu britanic. Noua formulă Raincoats a fost: da Silva, Birch, Anne Wood (violin) şi Steve Shelley (drums). Palmolive se presupune că s-ar fi dedicat unei vieţi religioase, trăind undeva în Texas, în timp ce Aspinall conduce propria ei casă de discuri dance.

Looking în The Shadows (1996), Extended Play (1994), The Raincoats (1993), Moving (1984), The Kitchen, Tapes (1983), Odyshape (1981), The Raincoats (1980)

Bonnie Raitt

Născută la 8 noiembrie 1949, în Burbank, California, SUA, Bonnie Raitt este fiica lui John Raitt, care a jucat pe Broadway în producţiile *Oklahoma*! şi *Carousel.* A învăţat să cânte de mică la chitară şi s-a îndrăgostit de blues. După absolvirea colegiului din Cambridge, Massachusetts, Raitt a cântat în deschidere la John Hammond, după care a susţinut concerte alături de basistul Dan Freebo' Friedberg. Managerul ei a devenit apoi Dick Waterman, care s-a ocupat şi de Son House, Mississippi Fred McDowell şi alte nume cunoscute. Albumul BONNIE RAITT conţine o serie de piese ale acestora. La album au mai colaborat bluesmanii Junior Wells şi A.C. Reed. GIVE IT UP include printre altele versiuni ale pieselor lui Jackson Browne, *Under The Falling Sky,* şi a lui Eric Kaz, *Love Has No Pride.* La TAKING MY TIME au colaborat Lowell George şi Bill Payne de la Little Ficat. Include piese ca *You've Been în Love Too Long* şi *Kokomo Blues.* Au urmat noi albume, ca STREETLIGHTS, HOME PLATE, SWEET FORGIVENESS, THE GLOW, GREEN LIGHT şi NINE LIVES, după care Raitt a fost concediată de casa de discuri Warner Brothers, la care înregistrase vreme de 15 ani. În 1989, noul ei album, NICK OF TIME, a fost primit deosebit de bine, devenind best seller şi aducându-i cântăreţei un premiu Grammy. Piesa titlu a devenit hit single în SUA. Raitt a contribuit şi la albumul lui John Lee Hooker, THE HEALER, din 1990, an în care a apărut la concertul Nelson Mandela de pe Wembley. LUCK OF THE DRAW, realizat un an mai târziu, cuprinde compoziţii Paul Brady, Hiatt şi Raitt. Artista s-a căsătorit în acelaşi an cu actorul american Michael O'Keefe. LONGING ÎN THEIR HEARTS din 1994 conţine mai multe compoziţii proprii decât oricare alt album de până atunci.

Road Teted (1995), Longing în Their Hearts (1994), Luck Of The Draw (1991), The Bonnie Raitt Collection

(1990), Nick Of Time (1989), Nine Lives (1986), Green Light (1982), The Glow (1979), Sweet Forgiveness (1977), Home Plate (1975), Streetlights (1974), Takin' My Time (1973), Give It Up (1972), Bonnie Raitt (1971)

The Ramones

Grup punk rock, format din Johnny Ramone (n. John Cummings, 8 octombrie 1951, Long Island, New York, SUA; guiţar), Dee Dee Ramone (n. Douglas Colvin, 18 septembrie 1952, Vancouver, British Columbia, Canada; bass) şi Joey Ramone (n. Jeffrey Hyman, 1952; drums). Au debutat la Performance Studio din New York, la 30 martie 1974. Două luni mai târziu, managerul lor, Tommy Ramone (n. Tommy Erdélyi, 29 ianuarie 1952, Budapesta, Ungaria), l-a înlocuit pe Joey la tobe, acesta trecând la voce. Au început să cânte la clubul CBGB, după care au realizat primul lor album, intitulat RAMONES. În 1976 au apărut pentru prima dată într-un concert la Londra. Albumul THE RAMONES LEAVE HOME, care include *Suzie Is A Headbanger* şi *Gimme Gimme Shock Treatment*, şi atitudinea lor scenică au influenţat o serie de alte grupuri punk. Albumul ROCKET TO RUSSIA a generat *Sheena Is A Punk Rocker,* primul lor hit Top 30 din 1977. În 1978, Tommy Ramone a părăsit grupul în favoarea carierei de producător, fiind înlocuit de Marc Bell, mai târziu Marky Ramone. A urmat albumul ROAD TO RUIN şi apariţia lor în filmul *Rock 'N' Roll High School.* Phil Spector le-a produs apoi albumul END OF THE CENTURY, care conţine printre altele şi o versiune a piesei Ronettes, *Baby I Love You,* care a intrat în Top 10 britanic.

În anii '80, The Ramones au realizat PLEASANT DREAMS, produs de Graham Gouldman, SUBTERRANEAN JUNGLE, ANIMAL BOY şi HALFWAY TO SANITY, ultimul conţinând piesa *Bonzo Goes To Bitburg,* un comentariu asupra vizitei neinspirate a lui Ronald Reagan la un cimitir în care erau îngropaţi nazişti. În 1990, din grup făceau parte Joey, Johnny, Marky şi noul venit, C.J. În această formulă, grupul a efectuat un turneu american, alături de Deborah Harry şi Tom Tom Club. În 1992 a apărut MONDO

BIZARRO, de pe care s-a remarcat *Cenzorshit.* Trei ani mai târziu şi-au luat adio de la fani, realizând un album intitulat sugestiv – ADIOS AMIGOS.

Greatest Hits Live (1996), Adios Amigos (1995), Acid Eaters (1994), Loco Live (1992), Mondo

Bizarro (1992), All The Stuff, Vol. 2 (1991), Loco Live (1991), All The Stuff, Vol. 1 (1990), Brain Drain (1989), Ramones Mania (1988), Halfway To Sanity (1987), Animal Boy (1986), Too Tough To Die (1984), Subterranean Jungle (1983), Pleasant Dreams (1981), End Of The Century (1980), IBS Alive (1979), Leave Home (1977), Rocket To Russia (1977), Ramones (1976)

Rare Earth

Grup din Detroit, înfiinţat în 1961, de saxofonistul Gil Bridges şi de Pete Rivera (drums), sub numele de The Sunliners. În 1962, în trupă a fost cooptat John Parrish (bass), iar patru ani mai târziu, Rod Richards (guiţar) şi Kenny James (keyboards). În 1969, după o serie de ani de cântat prin cluburi, au semnat cu Motown Records, care i-a redenumit Rare Earth, după filiala sa de rock progresiv, nou înfiinţată. Versiunea lor după piesa Temptations, *Get Ready,* a ajuns repede în Top 10 în SUA. Un alt cover după Temptations, *(I Know) I'm Losing You,* le-a adus şi mai mult succes în 1970, la fel ca şi materialul propriu, *Born To Wander* şi *I Just Want To Celebrate*. Rod Richards şi Kenny James au fost apoi înlocuiţi de Ray Manette şi Mark Olson, iar Ed Guzman (n. 1944, d. 29 iulie 1993) a fost cooptat la percuţie. În 1973, Norman Whitfield de la Temptation le-a produs MA, cu Peter Hoorelbeke la voce. Pe BACK TO EARTH, din 1975, Peter a fost înlocuit de Jerry La Croix, însă realizările care au urmat n-au mai avut succes comercial. Foştii membri, Peter Hoorelbeke, Gil Bridges şi Michael Urso, au realizat sub numele de Hub un album apărut la Capitol Records. La sfârşitul anilor '80, din grup făceau parte Gil Bridges, Ray Monette, Edward Guzman, Wayne Baraks, Rick Warner, Dean Boucher şi Randy Burghdoff. Grupul a continuat să susţină concerte, mai ales în Germania.

Rare Earth Featuring Peter Rivera (1996), Anthology: The Best Of Rare Earth (1995), Earth Tones: The Essential Rare Earth (1994), Different World (1993), Greatest Hits & Rare Classics (1991), Motown Superstars Series, Vol. 16 (1981), Band Together (1978), Grand Slam (1978), Rare Earth (1977), Midnight Lady (1976), Back To Earth (1975), Ma (1973), Willie Remembers (1972), în Concert (1971), One World (1971), Ecology (1970), Get Ready (1969), Dream Answers (1968)

Ratt

Grup heavy metal din Los Angeles, California, SUA, alcătuit din Stephen Pearcy (vocals), Robbin

Crosby (guiţar), Warren DeMartini (guiţar), Juan Croucier (bass) şi Bobby 'The Blotz' Blotzer (drums). În 1983 au realizat un mini-album, RATT, la o casă de discuri minoră. Membrii Mötley Crue i-au ajutat apoi să semneze cu Atlantic Records, care le-a editat OUT OF THE CELLAR, album intrat în Billboard Top 20, unde a rămas vreme de jumătate de an. S-a vândut în peste trei milioane de exemplare şi a fost urmat de un alt album de succes, INVASION OF YOUR PRIVACY. Muzica lor devenise extrem de difuzată de MTV şi de posturile de radio AOR. Au făcut turnee alături de Ozzy Osbourne şi au înregistrat o serie de discuri de platină şi aur. DETONATOR conţine piese scrise în colaborare cu Desmond Child (vezi Alice Cooper). Crosby a plecat după apariţia RAT 'N' ROLL, un album greatest hits, iar în 1993, Pearcy a înfiinţat propria lui trupă, Arcade, confirmând dezmembrarea grupului.

Ratt (1999), Ratt N Roll 8191 (1991), Detonator (1990), Reach For The Sky (1988), Dancing Undercover (1986), Invasion Of Your Privacy (1985), Out Of The Cellar (1984), Ratt (1983)

Chris Rea

Născut la 4 martie 1951, în Middlesborough, Cleveland, Anglia, Rea provine din părinţi irlandezi şi italieni, proprietari ai unui magazin de îngheţată. Primul său grup a fost Magdalene, în care l-a înlocuit la voce pe David Coverdale, care plecase la Deep Purple. Rea a

debutat apoi solo la Magnet Records, cu un LP produs de Dudgeon, care include hitul *Fool (If You Think It's Over).* Deoarece Marea Britanie era cuprinsă de mania punk, fanii săi cei mai loiali se aflau în Germania. Acolo şi într-o serie de alte ţări europene, Rea a susţinut concerte în anii '80 cu un grup de acompaniament condus de Max Middleton (keyboards). Piesa *I Can Hear Your Heartbeat,* de pe WATER SIGN, a fost una dintre cele mai de succes, după care a realizat albumul SHAMROCK DIARIES. *Stainsby Girls* a ajuns în Top 30 britanic în 1985, iar doi ani mai târziu, DANCING WITH STRÂNGERSBRIEFLY a fost number 2 în topurile din Marea Britanie. În 1988, WEA a cumpărat casa de discuri unde înregistra Rea, Magnet, realizând o compilaţie foarte bine vândută în Europa, care a intrat şi în Top 5 în Marea Britanie. A fost urmată de primul lui album number 1 britanic, THE ROAD TO HELL, a cărui piesă titlu a fost un mare hit, şi de AUBERGE, un alt number 1, a cărui piesă titlu a intrat în Top 20. În 1994, *Julia,* de pe ESPRESSO LOGIC, a devenit cel de-al 27-lea lui hit în Marea Britanie.

The Blue Café (1998), La Passione (1996), Best Of Chris Rea (1995), Espresso Logic (1994), God's Great Banana Skin (1993), Auberge (1991), The Road To Hell (1989), New Light Through Old Windows (1988), Dancing With Strangers (1987), On The Beach (1986), Shamrock Diaries (1985), Wired To The Moon (1984), Water Sign (1983), Chris Rea (1982), Tennis (1980), Delicts (1979), Whatever Happened To Benny (1978), Se sequi (1972)

Red Hot Chili Peppers

Grup rock american condus de Antwan The Swan' (n. Anthony Kiedis; vocals). Din componenţa iniţială mai făceau parte: Flea' (n. Michael Balzary, Melbourne, Australia), Hillel Slovak (n. Israel; guiţar, d. 25 iunie 1988) şi Jack Irons (n. California, SUA; drums). Sub numele de Anthem, au început ca o garage band, după care Flea a plecat la grupul punk, Fear, dar s-a întors la scurtă vreme. Şi-au schimbat apoi numele în Red Hot Chili Peppers şi au semnat cu EMI Records, unde au înregistrat (fără Irons şi

Slovak, care erau sub contract cu o nouă trupă), un LP de debut, cu Jack Sherman (guiţar) şi Cliff Martínez (ex-Captain Beefheart, Weirdos; drums). Rezultatul a fost dezastruos, însă apariţiile lor live le-au creat o reputaţie bună. Slovak a revenit în timpul înregistrărilor pentru cel de-al doilea album, produs de George Clinton, iar Martínez la scurtă vreme după aceea. În 1988 a apărut EP-ul ABBEY ROAD, an în care Slovak a murit din cauza unei supradoze de heroină, iar Irons a plecat, fiind înlocuit de Chad Smith (drums). În grup a mai venit şi John Frusciante (guiţar). După FREAKY STYLEY, au realizat un tribut adus lui Slovak, single-ul *Knock Me Down.* După MOTHER'S MILK, care a devenit disc de aur, au părăsit casa de discuri EMI pentru Warner Bros., la care au realizat în 1991 BLOOD SUGAR SEX MAGIK, produs de Rick Rubin. Albumul s-a vândut în peste două milioane de exemplare şi a generat hiturile *Breaking The Girl, Under The Bridge* şi *Give It Away*, intens mediatizate. În timpul unui turneu din 1993, Frusciante a părăsit trupa şi a fost înlocuit de Arik Marshall, care la rândul său i-a cedat locul un an mai târziu lui Dave Navarro (ex-Jane's Addiction, Porno For Pyros). În 1994, trupa a apărut la Reading Festival şi la Woodstock '94, după care au plecat cu Rolling Stones într-un turneu american.

În 1995, Red Hot Chili Peppers au revenit cu albumul ONE HOT MINUTE, care n-a mai repetat însă succesul precedentului. În 1996 au înregistrat o piesă ce a devenit hit number 1, un cover după hitul disco *Love Rollercoaster*, din coloana sonoră a filmului *Beavis and Butthead.* Flea şi Navarro au compus apoi materiale proprii şi au cântat cu Jane's Addiction, după care au început munca la un nou album, cu Red Hot Chili Peppers.

În vara anului 1998, Frusciante a revenit în grup, înlocuindu-l pe Navarro. Un nou album al grupului, CALIFORNICATION, a fost programat să apară în 1999.

Californication (1999), One Hot Minute (1995), Out în L.A. (1994), Live, Rare, remixed (1994), What Hits? (1992), Blood Sugar Sex Magik (1991), Mother's Milk

(1989), The Abbey Road E.P. (1988), The Uplift Mofo Party Plan (1987), Freaky Styley (1985), The Red Hot Chili Peppers (1984)

Otis Redding

Născut la 9 septembrie 1941, în Dawson, Georgia, SUA, d. 10 decembrie 1967, Otis Redding a fost fiul unui preot baptist, devenind interesat încă din copilărie de muzica gospel, iar apoi de blues şi R & B. După mutarea sa în Macon, a început să cânte prin cluburi. Prietenul său din liceu, Phil Walden, i-a devenit apoi manager, ajutându-l să intre în grupul Johnny Jenkins And The Pinetoppers, ca solist ocazional şi şofer. Redding a înregistrat între timp şi single-ul *She's Alright,* sub numele de Otis And The Shooters, urmat de *Shout Bamalama.* Piesa compusă de el, *These Arms Of Mine*, înregistrată de Johnny Jenkins, a ajuns apoi în topul american Hot 100, în mai 1963. Au urmat *Pain în My Heart, That's How Strong My Love Is* şi *I've Been Loving You Too Long*, plus *Mr. Pitiful, Respect* şi *Fa Fa Fa Fa Fa Fa (Sad Song).* După albumul OTIS BLUE, versiunea lui după o piesă Temptations, *My Girl* a devenit hit în Marea Britanie. Au urmat *Hit The Road* şi *Tramp,* un duet cu Carla Thomas. Între timp, Redding înfiinţase propria sa casă de producţie, Jotis, care l-a lansat pe Arthur Contey. După apariţia sa la festivalul pop de la Monterey, la 10 decembrie 1967, avionul în care se afla s-a prăbuşit în lacul Monona, Madison, Wisconsin. În accident au murit Otis, pilotul şi cei patru membri Bar-Kays. Piesa *(Sittin' On) The Dock Of The Bay,* pe care Redding o înregistrase cu trei zile înainte de a muri, a devenit singurul său hit vândut în milioane de exemplare şi number 1 în topurile americane.

The Very Best Of, Vol. 2 (1995), Otis! The Definitive Otis Redding (1993), Good To Me: Live To Whiskey A Go Go Vol. 1, 2 (1993), Respect (1993), Remember Me (1992), The Very Best Of (1992), The Otis Redding Story (1987), The Ultimate Otis Redding (1986), The Legend Of Otis Redding (1986), Otis Redding Recorded Live (1982), Best Of (1972), Tell The Truth (1970), Love Man (1969), The

Dock Of Thebay (1968), Thelmmortal Otis Redding (1968), în Person At The Whisky A Go-Go (1968), History Of Otis Redding (1967), Live în Europe (1967), Good To Me – Live At The Whiskey A Go Go, Vol. 2 (1966), The Otis Redding Dictionary Of Soul: Complete & Unbelievable (1966), The Soul Album (1966), The Great Otis Redding Sings Soul Ballads (1965), Otis Blue – Otis Redding Sings Soul (1965), Pain în My Heart (1964)

Lou Reed

Născut Louis Firbank, la 2 martie 1942, în Freeport, Long Island, New York, SUA, Lou şi-a început cariera cântând într-o serie de trupe de liceu, după care a înregistrat pentru prima oară cu The Shades în 1957. După absolvirea Syracuse University, Reed a fost angajat pe post de compozitor de Pickwick Records. Alături de John Cale, Lou a făcut apoi parte vreme de cinci ani din Velvet Underground. În 1972 a realizat albumul solo LOU REED, înregistrat la Londra cu o serie de muzicieni, printre care Steve Howe şi Rick Wakeman.

A urmat TRANSFORMER, care include *Walk On The Wild Side,* un hit Top 10 britanic şi Top 20 american, din 1973, iar apoi BERLIN, produs de Bob Ezrin. Revenit în SUA, împreună cu chitariştii Dick Wagner şi Steve Hunter, a înregistrat albumul live ROCk 'N' ROLL ANIMAL, apoi SALLY CAN'T DANCE, care a intrat în Top 10, urmat de un dublu album METAL MACHINE MUSIC, CONEY ISLAND BABY (ultimul lui LP apărut la RCA), ROCK 'N' ROLL HEART (primul LP la Arista Records) şi STREET HASSLE, de pe care s-au remarcat piesa titlu, *Din* şi *I Wanna Be Black.* După THE BELLS şi GROWING UP ÎN PUBLIC, a început colaborarea cu chitaristul Robert Quine, ex-Voidoids. THE BLUE MASK este o nouă colecţie cu materiale de pe LEGENDARY HEARTS şi MISTRIAL şi a marcat revenirea lui la RCA.

SONGS FOR DRELLA: A FICTION este un epitaf dedicat lui Andy Warhol, la care a colaborat cu John Cale. În 1993, Reed a participat la o reuniune Velvet Underground, însă după un turneu european şi un album

live s-a întors la cariera solo. Printre preocupările sale se numără şi poezia, el lansând şi o serie de cărţi de lirică, cum ar fi: *Pass Thru Fire: A Collection of Lyrics,* apărută în 1999.

Transformer (1998), Perfect Night (1998), Live, în Concert (1997), Set The Twilight Reeling (1996), Lou Reed în The '70 s (1996), The Best Of (1995), Take No Prisoners (1994), Between Thought And Expression (1992), Magic And Loss (1992), Walk On The Wild Side & Other Hits (1992), Songs For Drella (1990), New York (1989), Retro (1989), Wild Child (1987), Mistrial (1986), City Lights (1985), New Sensations (1984), Live in Italy (1984), Rock Galaxy (1983), Legendary Hearts (1983), The Blue Mask (1982), I Can't Stand It (1982), Rock And Roll Diary 1967 – 1980 (1980), Growing Up ImPublic (1980), Vicious (1979), The Bells (1979), Street Hassle (1978), Live: Take No Prisoners (1978), Walk On The Wild Side: The Best Of Lou Reed (1977), Rock & Roll Heart (1976), Coney Island Baby (1976), Metal Machine Music (1975), LouReedlive (1975), Rock' N' Roll Animal (1974), Sally Can't Dance (1974), Berlin (1973), Transformer (1972), Lou Reed (1972)

Renaissance

Grup înfiinţat în 1968, de Jim McCarty (n. 25 iulie 1943, Liverpool, Anglia, ex-Yardbirds; drums) şi Keith Relf (n. 22 martie 1943, Richmond, Surrey, Anglia; vocals, guiţar), alături de John Hawken (ex-Nashville Teens; keyboards), Louis Cennamo (bass, vocals) şi sora lui Relf, Jane (vocals). Albumul lor de debut a fost produs de Paul Samwell-Smith (tot un fost Yardbirds) şi combină muzica clasică cu elemente de rock, jaz şi folk. McCarty a părăsit grupul în 1970, chiar înaintea unui turneu european, deoarece detaşa călătoriile cu avionul. Keith Relf şi Louis Cennamo au părăsit şi ei grupul la scurt timp. Au venit atunci Michael Dunford, Terry Crowe (vocals), Terry Slade (drums) şi Neil Korner (bass).

Din grup a mai făcut parte apoi şi solista de origine americană Binky Cullom. John Hawken a fost înlocuit de John Tout, Louis Cennamo a plecat la Colloseum, aşa încât

formula trupei s-a schimbat complet până în 1970. La cel de-al doilea album, ILLUSION (1971), a fost cooptată poeta Betty Thatcher, care a scris versurile pentru majoritatea pieselor de pe albumele grupului. Annie Haslam, o strălucită solistă a cărei profesoară a fost Sybil Knight, o faimoasă cântăreaţă de operă, a răspuns anunţului apărut în Melody Maker şi a fost primită în grup în 1972. În formula Annie Haslam, John Tout, Terry Cowe, Neil Korner, Terry Slade şi Michael Dunford, Rennaisance a concertat în Europa după care a trecut prin noi schimbări de componenţă. Danny McCullough, Frank Farrell şi John Wetton au cântat toţi la bass în acea perioadă.

După PROLOGUE, cu Annie Haslam (vocals), John Tout (keyboards), Jon Camp (bass), Rob Hendry (guiţar) şi Terry Sullivan (drums), McCarty şi ceilalţi au abandonat Renaissance, care însă a continuat cu Annie Haslam (vocals), Rob Hendry (guiţar), John Tout (keyboards), Jonathan Camp (bass), şi Terry Slade (drums), acesta din urmă fiind înlocuit în 1975 de Terence Sullivan.

Mike Dunford a compus muzica pentru textele poetei Betty Thatcher, astfel rezultând excelentul album ASHER ARE BURNING (înregistrat împreună cu o orchestră simfonică) şi alte albume care au avut un mai mare impact în SUA decât în Europa. În consecinţă, grupul şi-a mutat reşedinţa acolo. De aceea, următorul album, TURN OF THE CARDS, a apărut în Marea Britanie abia după un an de la realizarea lui. Un nou album a fost înregistrat live la Carnegie Hall, cu Filarmonica din New York. A SONG FOR ALL SEASONS a fost un best seller în Marea Britanie, cuprinzând hitul Top 10, *Northern Lights* (1978). Haslam a înregistrat apoi albumul solo ANNIE ÎN WONDERLAND. ÎN 1979, Renaissance a realizat AZUR D'OR, după care Sullivan şi Tout au părăsit grupul.

Jon Camp a plecat la Elicopters, iar Annie Haslam şi Michael Dunford au înfiinţat Nevada. În 1981, Michael Dunford, Annie Haslam şi Jon Camp au refăcut Renaissance, cu Peter Gosling (keyboards) şi Peter Barron (drums). Un nou album, diferit de toate celelalte, CAMERA

CAMERA, a apărut în acelaşi an la 1RS Records, după care grupul a plecat într-un nou turneu.

Doi ani mai târziu a apărut ultimul album al grupului, intitulat TIME-LINE, după care Annie, Michael şi Jon au rămas din nou singuri. Nevrând să capituleze, au dat din nou anunţ în Melody Maker şi i-au recrutat pe Gavin Harrison (drums) şi Mike Taylor, care au plecat însă şi ei, imediat după turneul de promovare al albumului. IRS Records a renunţat apoi la serviciile lor, iar Jon Camp a plecat la Cathedral. Raphael Rudd (keyboards) şi Mark Lampariello (bass) au cântat cu

Annie şi Michael într-o nouă versiune Renaissance, care s-a destrămat însă în 1987.

Innocence (1998), Live at the Royal Albert Hall with the Royal Philharmonic Orchestra, Part 2 (1997), Live at the Royal Albert Hall With The Royal Philharmonic Orchestra, Part 1 (1997), Songs From Renaissance Days (1997), în Concert (1997), Renaissance, Part 2 (1997), Tales Of 1001 Nights, Vol. I, II (1990), Time Line (1983), Camera Camera (1981), Azure D'Or (1979), în The Begining (1978), A Song For All Season (1978), Novella (1976), Live At Carnagie Hall (1976), Scheherazade and Other Stories (1975), Turn Of The Cards (1975), Ashes Are Burning (1973), Prologue (1973), Illusion (1971), Renaissance (1969)

Reo Speedwagon

Grup înfiinţat în Champaign, Illinois, SUA, în 1970, în componenţa Neil Doughty (n. 29 iulie 1946, Evanston, Illinois, SUA; piano), Alan Gratzer (n. 9 noiembrie 1948, Syracuse, New York, SUA; drums) şi Gary Richrath (n. 10 octombrie 1949, Peoria, Illinois, SUA; guiţar). Numele lor provine de la motorul proiectat de Ransom E. Olds. Barry Luttnell (vocals) şi Greg Philbin (bass) au completat formula trupei, care a debutat cu albumul REO SPEEDWAGON. Apoi Greg a fost înlocuit cu Kevin Cronin (n. 6 octombrie 1951, Evanston, Illinois, SUA). Deşi REO TWO şi RIDIN' THE STORM OUT au devenit discuri de aur, cel de-al doilea solist al lor a părăsit grupul, fiind

înlocuit de Michael Murphy, în 1974. A fost cooptat apoi Bruce Hall (n. 3 mai 1953, Champaign, Illinois, SUA; bass) iar albumul YOU GET WHAT YOU PLAY FOR a devenit primul lor disc de platină, la fel ca şi YOU CAN TUNE A PIANO, BUT YOU CAN'T TUNA FISH. Albumul NINE LIVES nu a fost la fel de bine vândut, însă HI INFIDELITY din 1980 a condus în clasamentele americane, generând hit single-ul *Keep On Lovin' You,* un number 1 în SUA, plus *Take It On The Run,* care a intrat în Top 5. După un lung turneu de promovare a albumului, au înregistrat GOOD TROUBLE.

WHEELS ARE TURNING a dat grupului un nou number 1 în SUA, cu *Can't Fight This Feeling.* Seria de hituri nu s-a oprit până în anul 1990, când succesul grupului s-a diminuat, iar albumul lor din 1991 nici măcar nu a intrat în topuri. Cu toate acestea, Reo Speedwagon a continuat să înregistreze şi să susţină concerte, în speranţa unor vremuri mai bune...

Building The Bridge (1996), The Second Decade Of Rock & Roll 1981 – 1991 (1991), The Earth, A

Small Man, His Dog & A Chicken (1990), The Hits (1988), Good Trouble (1988), Life As We Know It (1987), Best Foot Forward (1985), Wheels Are Turnin' (1984), Good Trouble (1982), Hi Infidelity (1980), A Decade Of Rock & Roll 1970 – 80 (1980), Nine Lives (1979), You Can Tune A *Piano But You Can't Tuna Fish (1978), Live: You Get What You Play For (1977), R.E.O. (1976), This Time We Mean It (1975), Lost în A Dream (1974), Ridin' The Storm Out (1973), R.E.O. 2 (1972), R.E.O. Speedwagon (1971)*

Cliff Richard

Născut Harry Roger Webb, la 14 octombrie 1940, în Lucklow, India, Richard şi-a început cariera în 1957, într-un grup skiffle, iar câteva luni mai târziu, împreună cu Terry Smart (drums) şi Ken Payne (guiţar) a înfiinţat The Drifters. După o serie de concerte prin diferite cluburi, în trupă a venit şi Ian Samwell (guiţar). În 1958, managerul George Ganyou i-a finanţat lui Cliff un demo care cuprindea piesele *Breathless* şi *Lawdy Miss Clawdy.* Acesta

a ajuns în mâinile producătorului de la EMI, Norrie Paramor, care a vrut să semneze doar cu Cliff însă, la insistenţele acestuia, au fost acceptaţi cu toţii, iar împreună cu câţiva muzicieni de studio, au înregistrat single-ul *Schoolboy Crush/Move It*, urmat de un album de debut care, cu ajutorul producătorului TV Jack Good, a ajuns number 2 britanic.

Cliff a apărut între timp şi in show-ul TV al lui Good, OH BOY! Samwell a părăsit apoi The Drifters, în care au apărut Hank N. Marvin şi Bruce Welch, iar numele lor a devenit The Shadows, pentru a evita confuzia cu grupul american The Drifters.

Richard şi-a consolidat între timp poziţia de star rock ’n’ roll în stil Elvis Presley. În 1959 a înregistrat piesa lui Lionel Bart, *Living Doll*, care a devenit hit number 1 britanic, reiterând acest succes trei luni mai târziu, cu *Travellin’ Light.* Au urmat *Please Don’t Tease, Nine Times Out Of Ten, Theme For A Dream* şi *The Young Ones,* un nou hit number 1, urmat de filmul cu acelaşi nume în care a jucat şi el. Richard a continuat să facă turnee, să apară in show-uri TV şi chiar în numere de pantomimă. O serie de alte hituri ale sale au intrat în topurile britanice. Printre ele se numără *Bachelor Boy, Summer Holiday, On The Beach, I Could Easily Fall, Constantly, The Minute You’re Gone, Visions* şi altele. În 1968, la concursul Eurovision, a obţinut locul doi, cu piesa *Congratulations*, care a devenit hit number 1 în

Marea Britanie. După aceea însă, apariţiile sale în topuri au devenit din ce în ce mai rare. A mai intrat în Top 10 cu *Goodbye Sam* şi *Hello Samantha*, din 1970, şi cu un alt cântec prezentat la concursul Eurovision, *Power To All Our Friends.* În 1976 Bruce Welch, de la The Shadows, i-a produs albumul I’M NEARLY FAMOUS, devenit best seller. A generat hiturile *Miss You Nights* şi *Devil Woman*. A urmat o altă perioadă de cădere, până la apariţia albumului ROCK ’N’ ROLL JUVENILE, al cărui extras pe single, *We Don’t Talk Anymore*, compus de Tarney şi produs de Welch, a fost un nou hit number 1 în Marea

Britanie. Au urmat *Carrie* şi *Wired For Sound*.

Cliff Richard a cântat în duet cu Olivia Newton-John, Phil Everly, Sarah Brightman, Sheila Walsh, Elton John şi Van Morrison. O parodie după un succes al său mai vechi, *The Young Ones,* a fost un alt hit number 1. Richard a mai apărut în musicalul Time, a cântat cântece religioase, a fost decorat de regina Angliei, iar la 50 de ani a înregistrat hitul anti-război, *From A Distance.*

Real as I Wanna Be (1999), Hit List (1995), Songs From Heathcliff (1995), The Cliff Richard Collection (1976 – 1994) (1994), Cliff în The '60 s (1984), Cliff Richard & The Shadows (1984), Walkingln The Light (1984), Greatest Hits (1983), Silver (1983), Now You See Me, Now You Don't (1982), Love Songs (1981), Wired For Sound (1981), We Don't Talk Anymore (1980), Rock On With Cliff (1980), I'm No Hero (1980), Best Of Cliff Richard (1979), 40 Golden Greats (1979), Rock 'N' Roll Hits (1979), Thank You Very Much (1979), Green Light (1978), Every Face Tells A Story (1977), Small Corners (1977), I'm Nearly Famous (1976), The 3 lst February Street (1974), Best Of Vol. 2 (1972), 21 Today (1971), Japan Tour 1974 (1975), His Land (1970), Sincerely (1969), Cliff în Japan (1968), Established 1958 (1968), Cinderella (1967), Finders Keepers (1966), Kinda Latin (1966), More Hits (1965), Cliff Richard (1965), Aladdin And His Wonderful Lamp (1964), Cliffs Hits Album (1963), Swingers Paradise (1963), 32 Minutes, 17 Seconds (1962), The Young Ones (1961), Listen To Cliff (1961), Me & My Shadows (1960), Cliff (1958)

Lionel Richie

Născut la 20 iunie 1949, în Tuskegee, Alabama, SUA, Lionel Richie a început să cânte cu o serie de grupuri R & B. În 1968 a devenit solistul vocal şi saxofonistul grupului The Commodores, care au semnat cu Atlantic Records pentru un album, după care s-au mutat la Motown. În anii '70, Commodores a devenit unul dintre cele mai bune grupuri soul, Richie fiind autorul multor hituri precum *Easy, Three Times A Lady* şi *Still.* În 1980 a compus pentru

Kenny Rogers, *Lady,* şi a produs un an mai târziu propriul său album, SHARE YOUR LOVE. A urmat un duet cu Diana Ross la tema muzicală a filmului *Endless Love,* care a fost number 1, atât în SUA cât şi în Marea Britanie. În 1982 albumul LIONEL RICHIE a generat un nou hit, *Truly.* Un an mai târziu a apărut CAN'T SLOW DOWN, care s-a vândut în mai mult de 15 milioane de exemplare în lumea întreagă şi a câştigat un premiu Grammy, la categoria Album Of The Year. A generat hitul number 1 *All Night Long*. Au urmat o serie de hituri Top 10, dintre care cel mai de succes a fost *Hello*. Richie a scris şi cântat *Say You, Say Me,* pentru filmul *White Nights* şi a colaborat cu Michael Jackson la single-ul *We Are The World.* În 1986 a realizat DANCING ON THE CEILING, care a produs noi hituri, printre care piesa titlu şi *All Night Long.* A colaborat apoi cu grupul Alabama la *Deep River Woman*, după care activitatea sa muzicală a devenit din ce în ce mai sporadică.

Time (1998), Louder Than Words (1996), Back To Front (1992), Dancing On The Ceiling (1986), Can't Slow Down (1983), Lionel Richie (1982)

Riot

Grup din New York, înfiinţat în 1976, în componenţa: L.A. Kouvaris (guiţar), Mark Reale (guiţar), Peter Bitelli (drums), Jimmy Iommi (bass) şi Speranza (vocals). Un an mai târziu au semnat cu Ariola Records şi au cântat în numeroase concerte, însă fără un prea mare succes, iar în 1979 Kouvaris a fost înlocuit cu Rick Ventura. A urmat un nou contract cu Capitol Records, care le-a editat NARITA, album ce a atras atenţia presei britanice, ceea ce a dus la apariţia lor la Festivalul de la Donington din 1980. În anul următor au realizat FIRE DOWN UNDER, pe care Capitol a refuzat să-l producă, deşi o petiţie din partea fanilor englezi a încercat să schimbe părerea casei de discuri. N-au reuşit, însă a fost preluat de casa de discuri Elektra. A urmat plecarea lui Iommi şi Bitelli, care au fost înlocuiţi de Kip Leming şi Slavin, iar Rhett Forrester a venit în locul lui Speranza. Următorul album, RESTLESS BREED, conţine o

versiune deosebită a piesei lui Eric Burden, *When I Was Young.* După un album live prost produs, Elektra a devenit următoarea casă de discuri care a renunţat la serviciile grupului. În 1984 au realizat un ultim album, care n-a stârnit interesul nimănui. În 1986 a avut loc o reuniune de scurtă durată a membrilor originali, după care Mark Reale a revenit cu o formulă absolut nouă: Tony Moore (vocals), Don Van Stavern (bass) şi Bobby Jarzombek (drums). A urmat albumul THUNDERSTEEL, iar apoi PRIVILEGE OF POWER şi NIGHTBREAKER, cu Michael Dimeo (vocals) şi Mike Flyntz (guiţar). Rhett Forrester şi-a lansat propria carieră solo, după care a dispărut de pe firmament. A murit în ianuarie 1994.

Shine on (1998), The Breathren Of The Long House (1995), Night Breaker (1994), Riot Live (1993), Rock City (1993), Live în Japan (1992), The Privilege Of Power (1990), Thundersteel (1988), Born în America (1984), Riot Live (1982), Restless Breed (1982), Fire Down Under (1981), Narita (1979), Rock City (1977)

Smokey Robinson

Născut William Robinson, la 19 februarie 1940, în Detroit, SUA, cântăreţul a fost membru fondator The Miracles, la Northern High School, din Detroit, în 1955. Doi ani mai târziu compunea propriile sale versiuni ale unor standarde R & B. L-a cunoscut apoi pe Berry Gordy, care a produs o serie de single-uri Miracles, compuse şi cântate de Smokey. În 1960 le-a asigurat un contract cu Motown, unde Robinson a scris, a produs, a făcut propriile lui înregistrări, a ajutat la promovarea realizărilor companiei şi chiar l-a ajutat pe Gordy la audiţiile artiştilor debutanţi. La puţin timp a fost delegat să se ocupe de Mary Wells şi de Supremes. Pentru Wells a compus o serie de hit single-uri ca *You Beat Me To The Punch, Two Lovers* şi *My Guy.*

Între 1964 şi 1965, Smokey s-a ocupat de Temptation, pentru care a compus *The Way You Do The Things You Do, My Girl, Get Ready, Since I Lost My Baby* şi *It's Growing.* A colaborat de asemenea cu Marvin Gaye la

hiturile acestuia, *Ain't That Peculiar* şi *I'll Be Doggone.* În anii '60, el a combinat munca de producător şi director A & R, cu cea de lider al grupului Miracles. A colaborat cu Ronnie White şi cu chitaristul casei de discuri Motown, Marv Tarplin. A compus *The Love I Saw în You Was Just A Mirage* şi *I Second That Emotion.* Apoi Smokey a colaborat cu The Marvelettes la *The Hunter Gets Captured By The Game*, cu Four Tops la *Still Water*, iar în 1971 a anunţat că părăseşte Miracles pentru a se concentra asupra rolului de vicepreşedinte Motown. În 1973 şi-a lansat însă propria carieră solo, cu hit single-ul

Sweet Harmony şi albumul SMOKEY. Au urmat o serie de albume (cam unul pe an), însă fără un succes extraordinar. Single-uri ca *Baby That's Backatcha* şi *The Agony And The Ecstasy* s-au vândut bine pe piaţa neagră, însă nu au fost succese naţionale. A realizat apoi primul lui soundtrack, BIG TIME, din 1977, iar doi ani mai târziu piesa *Cruisin* a fost cel mai mare succes de la *The Tears Of A Clown,* apărută nouă ani mai devreme. După încă doi ani a avut primul number 1 britanic, cu *Being With You,* iar *Tell Me Tomorrow* a fost un hit al anului 1982. Autobiografia sa din 1988, SMOKEY, a relevat faptul că s-a luptat foarte mult cu dependenţa de cocaină. Cu toate acestea, în 1987, *Just To See Her* şi *One Heartbeat* au devenit mari hituri. Un an mai târziu a fost inclus în Rock And Roll Hall Of Fame.

Intimate (1999), Motown Legends: Cruisin' – Being With You (1995), Motown Legends: The Ballad Album (1994), Thirty Fifth Anniversary Box (1994), Whatever Makes You Happy (1993), Double Good Everything (1991), Love, Smokey (1990), One Heartbeat (1987), Smoke Signals (1986), Essar (1984), Touch The Sky (1983), Blame It On Love & All The Great Hits (1983), Great Songs & Performances (1983), Yes, It's You Lady (1982), Being With You (1981), Warm Taughts (1980), Where There's Smoke (1979), Being With You/Where There's Smoke (1978), Love Breeze (1978), Motown Legends (1978), Motown Superstars Series, Vol. 18 (1977), Deep în My Soul (1977),

Smokey's Family Robinson (1975), A Quiet Storm (1975), Pure Smokey (1974), Smokey (1973), Anthology (1973), 1957 – 1972 (1972), From The Begining (1971), What Love Has Joined Together (1970), Compact Command Collection Vol. 2 (1969), Four în Blue (1969), Compact Command Performance (1969), Time Out For (1979), Hi, We're The Miracles (1969), The Tears Of A Clown (1967), Make It Happen (1967), Going To A Go-Go (1965), Doing Mickey Monkey (1963), Cooking With The Miracles (1962)

The Rolling Stones

Grup rock englez înfiinţat de Mick Jagger (n. Michael Philip Jagger, 26 iulie 1943, Dartrord, Kent, Anglia; vocals) şi Keith Richards (n. Keith Richards, 18 decembrie 1943, Dartrord, Kent, Anglia; guiţar), alături de basistul Dick Taylor, Brian Jones (n. Lewis Brian Hopkin-Jones, 26 februarie 1942, Cheltenham, Gloucestershire, Anglia, d. 3 iulie 1969; rhythm guiţar), Ian Stewart (n. 1938, d. 12 decembrie 1985; piano) şi Tony

Chapman (drums). Muzicianul Alexis Korner le-a aranjat primul concert, care a avut loc în Londra, la celebrul club Marquee, la data de 21 iulie 1962. La sfârşitul anului, Bill Wyman (n. William Perks, 24 octombrie 1936, în Plumstead, Londra, Anglia) l-a înlocuit pe Dick Taylor, iar la tobe s-au perindat Carlo Little şi Mick Avory (mai târziu component Kinks). Abia în ianuarie 1963, Charlie Watts (drums) a decis să renunţe la serviciu şi să se alăture trupei. Au urmat o serie de concerte la clubul lui Giorgio Gomelsky, Crawdaddy Club din Richmond, unde i-a descoperit Andrew Loog Oldham care, finanţat de managerul şi omul de afaceri Eric Easton, a devenit managerul grupului. La numai câteva săptămâni, el le-a produs primele înregistrări la studiourile IBC, după care au semnat cu Decca Records. Oldham a ales-o ca piesă de debut a grupului pe cea a lui Chuck Berry, *Come On*, cu care au apărut în programul TV „Thank Your Lucky Stars". Tot el l-a înlăturat apoi pe pianistul Ian Stewart, care nu corespundea după părerea lui imaginii de star pop. După ce-au deschis concerte pentru Everly Brothers, Little

Richard, Gene Vincent şi Bo Diddley, Stones au realizat cel de-al doilea lor single, un cadou din partea lui John Lennon şi Paul McCartney, intitulat *I Wanna Be Your Man*. Piesa a intrat în Top 10 britanic din ianuarie 1964. Tot atunci au cântat în primul lor turneu ca şi cap de afis, cu The Ronettes în deschidere.

În 1964 au realizat un EP şi un LP, ambele intitulate THE ROLLING STONES, după care Oldham le-a organizat un turneu american, care a fost însă dezamăgitor. La întoarcere au realizat un cover al piesei The Valentinos *It's All Over Now,* care a fost primul lor number 1. Reputaţia lor a fost consolidată de un EP, FIVE BY FIVE, foarte bine vândut. A urmat un nou turneu britanic, care s-a soldat cu multe victime din rândul fanilor dezlănţuiţi. Au plecat apoi în Europa, după care s-au reîntors în SUA.

În noiembrie 1964, piesa *Little Red Rooster* a intrat pe primul loc în topul New Musical Express, după care au apărut *It Should Have Been You* şi *Will You Be My Lover Tonight?* (înregistrate şi de George Bean), plus *As Tears Go By,* ultima înregistrată cu Marianne Faithfull, prietena lui Mick Jagger. În 1965 au apărut cu piese originale ca (I *Can't Get No) Satisfaction,* sub vraja căreia, America a cedat în sfârşit. A urmat *Get Off Of My Cloud,* un EP live intitulat GOT LIVE IF YOU WANT IT, care a intrat în Top 10, şi THE ROLLING STONES NO. 2.

Allen Klein l-a înlocuit pe Eric Easton şi a devenit co-manager, alături de Oldham, după care au renegociat cu Decca. Au realizat apoi *Mother's Little Helper* şi *Lady Jane,* ambele incluse pe albumul AFTERMATH, *Under My Thumb, Stupid Girl, 9th Nervous Breakdown, Paint It Black* şi altele. În 1967 a apărut single-ul *Let's Spend The Night Together/Ruby Tuesday,* acompaniat de albumul BETWEEN THE BUTTONS, după care unicul lor manager a rămas Klein. Între timp, la 12 februarie, Jagger şi Richards au fost acuzaţi de consum de droguri, la fel ca şi Brian Jones, câteva luni mai târziu. Procesul Jagger şi Richard a avut loc în iunie şi s-a soldat cu o amendă şi o condamnare la închisoare, pentru care au intervenit

publicul, editorul The Times, William Rees-Mogg şi grupul The Who, care s-au aliat cu Stones, realizând single-ul *Under My Thumb/The Last Time.* Sentinţa a fost redusă în iulie, Jagger fiind achitat de acuzaţia de posesie de amfetamine. Trei luni mai târziu însă, Brian Jones a primit o condamnare la 9 luni de închisoare şi a suferit o depresie nervoasă. A urmat piesa *We Love You,* pe al cărui fundal se pot auzi uşi de celulă trântite, şi albumul răspuns la SGT PEPPER'S LONELY HEARTS CLUB BAND, intitulat THEIR SATANIC MAJESTIES REQUEST.

În 1968 au realizat *Jumpin' Jack Flash,* piesă urmată de albumul BEGGAR'S BANQUET, care include printre altele *Street Fighting Man* şi *Sympathy For The Devil.*

Problemele cu droguri ale lui Brian Jones au persistat însă, iar în iunie 1969 Jones a părăsit în cele din urmă grupul, după o condamnare şi consecinţă a implicării lui din ce în ce mai scăzute în activităţile trupei. O lună mai târziu a fost găsit mort în piscina casei sale din Sussex. A urmat un concert în Hyde Park din Londra, la două zile după moartea lui Jones, la care au asistat 250.000 de fani. La acest concert, Jagger a tipărit mii de fluturaşi cu un poem de Percy Byshe Shelley, dedicat lui Brian. Trei zile mai târziu, fosta lui prietenă, Marianne Faithfull, s-a sinucis.

Rolling Stones au continuat cu *Honky Tonk Women*, un alt hit number 1, şi albumul LET IT BLEED (o parodie după LP-ul Beatles, LET IT BE), pe care a debutat Mick Taylor, fostul chitarist al lui John Mayall, care l-a înlocuit pe Jones. După ce-au realizat ultimul album pentru Decca, GET YER YA-YA'S OUT, The Stones au înfiinţat propria lor casă de discuri purtându-le numele, la care au realizat single-ul *Brown Sugar/Bitch/Let It*

Rock, urmat de albumul STICKY FINGERS, care conţine printre altele *You Gotta Move, Moonlight Mile, Wild Horses* şi *Sister Morphine*. După un an a apărut EXILE oN MAIN STREET, iar în 1973, GOAT'S HEAD SOUP, care conţine un number 1 în SUA, *Angie.* În 1974, după IT'S ONLY ROCK 'N' ROLL, Mick Taylor a părăsit

grupul, la albumul BLACK AND BLUE, fostul chitarist de la Faces, Ronnie Wood, fiind confirmat ca succesorul acestuia.

În 1977, când mişcarea punk era în floare în Marea Britanie, cu The Clash având ca slogan cuvintele „No Elvis, Beatles, Stones" Rolling Stones au realizat excelentul SOME GIRLS, de pe care *Miss You* a fost un alt hit number 1 în SUA. În acelaşi an, Keith Richards a fost din nou acuzat în Toronto de posesie de droguri, dar a scăpat cu o amendă şi obligaţia de a susţine câteva concerte de caritate. A urmat divorţul ultramediatizat şi extrem de costisitor al lui Jagger de fotomodelul Bianca, iar în 1980 un nou album, EMOŢIONAL RESCUE, de pe care piesa titlu a intrat în Top 10 pe ambele părţi ale Atlanticului. După un nou turneu american de succes, în anul următor albumul TATTOO YOU a fost la fel de bine primit, fiind urmat de UNDERCOVER. După trei ani de tăcere, au revenit cu DIRTY WORK, în 1986, editat de CBS Records şi produs de Steve Lillywhite. Hitul de pe LP a fost un cover după piesa Bob And Earl, *Harlem Shuffle*. Între timp, membrii grupului au început să se concentreze şi asupra propriei cariere solo, ceea ce a dat naştere zvonului că trupa se va desfiinţa. Nu s-a întâmplat aşa, căci în 1989 a apărut STEEL WHEELS, de pe care *Mixed Emotions* şi *Rock And A Hard Place* au fost hituri radio. Grupul a început anii '90 cu un mare turneu internaţional. După STEEL WHEEL însă, Bill Wyman a demisionat oficial, iar grupul a rămas vreme de doi ani fără basist. În 1992 au semnat un contract de câteva milioane de dolari cu Virgin Records, iar după câţiva ani, timp în care fiecare membru a lansat câte un album solo, Rolling Stones au revenit cu VOODOO LAUNGE, înregistrat cu Darryl Jones (ex-Miles Davies, Sting), la bass.

No Security (1998), Bridges to Babylon (1997), Stripped (1995), Unplugged (1995), Voodoolounge (1994), Who Are The Stones (1993), Flashpoint (1991), Singles Collection: The London Years (1989), Steel Wheels (1989), Dirty Work (1986), Rewind (1971 – 1984) (1984),

Undercover (1983), Still Life (1982), Sucking în The Seventies (1981), Tattoo You (1981), Emoţional Rescue (1980).

Some Girls (1978), Love You Live (1977), Black And Blue (1976), Made in The Shade (1975), It's Only Rock & Roll (1974), Goats Head Soup (1973), Exile On Main Street (1972), More Hot Rocks (1972), Hot Rocks 1964 – 1971 (1971), Sticky Fingers (1971), GetYer Ya-Ya's Out (1970), Let It Bleed (1969), Through The Past, Darkly (1969), Beggar's Banquet (1968), Between The Buttons (1967), Flowers (1967), Their Satanic Majesties Request (1967), Aftermath (1966), Big Hits (1966), Got Live If You Want It! (1966), December's Children (1965), Out Of Our Heads (1965), The Rolling Stones Now! (1965), 12X5 (1964), The Rolling Stones (1964)

Henry Rollins

Născut Henry Garfield, la 13 februarie 1961, în Washington DC, SUA, Henry Rollins a fost membrul grupului Black Flag, după destrămarea căruia a realizat albumul HOT ANIMAL MACHINE, urmat de EP-ul DRIVE-BY SHOOTING (sub pseudonimele de Henrietta Collins şi Wifebeating Childhaters). În 1987 a înfiinţat propria sa trupă rock, The Rollins Band, cu Chris Haskett (guiţar), Andrew Weiss (bass) şi Sim Cain (drums). Au debutat live, în faţa unei largi audienţe, în turneul Lollapalooza. A urmat albumul THE END OF SILENCE, care a fost un succes binemeritat. În afară de muzică, activităţile de publicist ale lui Rollins au atras şi ele atenţia presei. În 1984, el a înfiinţat chiar o editură, numită 2.13.61, după propria sa dată de naştere. Mai are şi o editură muzicală, Human Pitbull, şi a întemeiat, alături de Rick Rubin, o casă de discuri dedicată muzicii punk.

A apărut într-o serie de filme ca *The Chase* şi *Johnny Mnemonic.*

Printre albumele Rollins Band se mai numără şi WEIGHT, produs de Theo Van Rock. La vremea realizării acestuia s-a produs şi prima schimbare de componenţă în grupul lui, Melvin Gibbs înlocuindu-l pe Weiss. După

albumul din 1997, Henry s-a despărţit de membrii grupului său, preferându-i pe cei de la Mother Superior, o trupă din L.A. Împreună cu aceştia a realizat albumul GET SOME GO AGAIN, după care şi-a refăcut trupa, într-o nouă formulă.

Think Thank (1999), Come în And Burn (1997), Weight (1994), Rollins: The Boxed Life (1993), Deep Throat (1992), The End Of Silence (1992), Turned On (1990), Hard Volume (1989), Sweatbox (1989), Do It (1988), Life Time (1988), Hot Animal Machine (1987), Live (1987), Big Ugly Mouth (1987)

Linda Ronstadt

Născută Linda Maria Ronstadt, la 15 iulie 1946, în Tucson, Arizona, SUA, Linda a început să cânte cu grupul surorii ei, Three Ronstadts. După ce l-a cunoscut pe chitaristul Bob Kimmel, la Universitatea din Arizona, s-a mutat la Los Angeles, unde cei doi au făcut echipă cu compozitorul Kenny Edwards, sub numele de The Stone Poneys, realizând un hit Top 20 în SUA, *Different Drum*. În 1968, Ronstadt şi-a început cariera solo înregistrând albumele HAND SOWN, HOME GROWN şi SILK PURSE. La cel de-al treilea album a colaborat cu muzicieni ca Don Henley, Glen Frey, Bernie Leadon şi Randy Meisner, care au înfiinţat The Eagles. Piesele de pe LP sunt compoziţii Neil Young, Jackson Browne şi Eric Anderson. Au urmat DON'T CRY NOW şi HEART LIKE A WHEEL, disc de platină care include *You're No Good,* un hit pop number 1 în SUA, şi o versiune a piesei lui Hank Williams, *I Can't Help It,* care i-a adus un premiu Grammy la categoria best female country vocal. Au urmat o serie de piese şi albume care au menţinut-o în top. Artista s-a aventurat şi în filme ca *Pirates Of Penzance* şi *La Boheme*. Colaborarea cu aranjorul Nelson Riddle a dus la realizarea a trei albume: WHAT'S NEW, LUSH LIFE şi FOR SENTIMENTAL REASONS. În 1987 a cântat în duet cu James Ingram *Somewhere Out There*, tema principală a filmului *An American Tail*, care a devenit hit number 2 în SUA şi a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Tot atunci a colaborat şi cu Dolly Parton şi Emmylou Harris, la TRIO, un album

urmat de CANCIONES DE MI PADRE. În 1989 a înregistrat CRY LIKE A RAINSTORM, care include şi *Don't Know Much,* un duet cu Aaron Neville, un alt hit number 2 în SUA şi Marea Britanie. După încă două albume inspirate de muzica mexicană şi spaniolă, Linda a lansat WINTER LIGHT, care n-a mai generat însă niciun hit single. La fel s-a întâmplat şi cu următorul, FEELS LIKE HOME. De-a lungul carierei sale, solista a combinat mai multe stiluri, cum ar fi rock, country, rock 'n' roll, latin, opera, AOR şi white soul.

Dedicated To The One I Love (1996), Feels Like Home (1995), Winter Light (1993), Frenesi (1992), Mas Canciones (1991), Cry Like A Rainstorm, How l Like The Wind (1989), Canciones de Mi Padre (1988), For Sentimental Reasons (1986), Round Midnight: The Nelson Riddle Sessions (1986), Lush Life (1984), What's New (1983), Get Closer (1982), Greatest Hits, Vol. 2 (1980), Mad Love (1980), Living în The U.S.A. (1978), A Retrospective (1977), Simple Dreams (1977), Greatest Hits (1976), Hasten Down The Wind (1976), Prisoner în Disguise (1975), Different Drum (1974), Heart Like A *Wheel (1974), Don't Cry Now (1973), Linda Ronstadt (1972), Silk Purse (1970), Hand Sown... Home Grown (1969)*

Diana Ross

Născută Diane Ernestine Ross, la 26 martie 1944, în Detroit, SUA, Ross a cântat în timpul liceului cu The Primettes, care în 1961 au semnat cu Motown Records, după care şi-au schimbat numele în The Supremes. La început a făcut backing vocals, după care, la insistenţele lui Berry Gordy de la casa de discuri, Diana a devenit vocalista grupului, pentru încă şase ani. În 1969 s-a anunţat că va părăsi grupul, ceea ce a şi făcut un an mai târziu. Prima ei înregistrare solo a fost *Ain't No Mountain High Enough,* care a condus în clasamentele americane. În aprilie 1971 s-a căsătorit cu omul de afaceri Robert Silberstein, de care însă a divorţat în 1976, după ce au început să apară din nou speculaţii în legătură cu relaţia

Dianei cu Gordy.

La sfârşitul anului 1971 a devenit gazda unui show TV intitulat „Diana!”, iar un an mai târziu a jucat într-un film biografic despre Billie Holiday, *Lady Sings The Blues*, rol pentru care a fost nominalizată la Oscar. A continuat cu filme ca *Mahogany* şi *The Wiz.* În 1973, Ross a realizat un album de duete cu Marvin Gaye. *Touch Me în The Morning* şi tema muzicală a filmului *Mahogany*, din 1975, au fost amândouă number 1. Apropierea de stilul disco s-a produs în 1976, cu piesa *Love Hangover,* şi a continuat cu albumul din 1980, DIANA. În acea perioadă au apărut noi speculaţii privind viaţa ei amoroasă, în special despre relaţia cu Gene Simmons de la Kiss şi cu Michael Jackson, pe care l-a ajutat să se afirme încă din 1969.

În 1981, Ross a părăsit Motown şi a semnat cu RCA, pentru America de Nord, şi cu Capitol Records, pentru restul lumii. În acelaşi timp a fondat şi propria sa companie de înregistrări. A continuat să realizeze o serie de hituri, printre care şi prelucrările după piesa lui Frankie Lymon, *Why Do Fools Fall in Love* şi după cea a lui Michael Jackson, *Muscles,* plus *Missing You,* un tribut adus lui Marvin Gaye. În Marea Britanie a avut un hit number 1 în 1986 cu piesa *Chain Reaction*, compusă şi produsă de Bee Gees. Tot în acelaşi an s-a recăsătorit, de data aceasta cu un magnat norvegian. Cariera sa a continuat mai mult cu concerte decât cu înregistrări, acestea devenind din ce în ce mai rare. În 1994 a publicat o carte autobiografică.

Every Day Is A New Day (1999), The RCA Years (1997), Anthology (1995), Take Me Higher (1995), The Remixes (1994), The Ultimate Collection (1994), Forever Diana: Musical Memoirs (1993), Stolen Moments: The Lady Sings... Jazz And Blues (1993), Endless Love (1992), The Force Behind The Power (1991), Workin' Overtime (1989), Red Hot Rhythm & Blues (1987), All The Great Love Songs (1986), Anthology (1986), Ain't No Mountain High (1985), Eaten Alive (1985), Swept Away (1984), The Very Best (1983), Ross (1983), Silk Electric (1982), Dynamic Diana (1982), All The Great Hits (1981), Why Do

Fools Fall in Love (1981), To Love Again (1981), Diana (1980), The Boss (1979), Compact Command Performances (1979), Baby It's Me (1977), An Evening With Diana Ross (1977), Greatest Hits (1976), Every Great 1 Hit (1964), Mahogany (1975), Motown Superstar Series (1974), Live At Caesar's Palace (1974), Touch Me în The Morning (1973), Last Time I Saw Him (1973), Diana & Marvin (1973), Diana Ross's Greatest Hits (1972), Surrender (1971), I'm Still Waiting (1971), Ain't No Mountain High Enough (1970), Captured Live On Stage! (1970), Diana's Ducts (1970), Diana Ross (1970), Cream Of The Crop (1969), Love Child (1968), Diana Ross & The Supremes (1968), Where Did Our Love Go (1964)

David Lee Roth

David Lee Roth şi-a început cariera solo în timpul unei pauze de activitate a grupului Van Halen, al cărui solist era în 1985. A început cu un EP, CRAZY FROM THE HEAT, foarte bine primit de public, după care a intrat în Top 3 în SUA cu o versiune a piesei Beach Boys, *California Girls,* şi un cover după *I Ain't Got Nobody.* Împreună cu Steve Vai (ex-Zappa şi Alcatrazz; guiţar), Billy Sheehan (ex-Talas; bass) şi cu Greg Bissonette (drums) a înregistrat albumul EAT 'EM AND SMILE, urmat de SKYSCRAPER, doi ani mai târziu, după care Billy Sheehan a plecat, fiind înlocuit de Matt Bissonette. La keyboards a fost cooptat apoi Brett Tuggle. Steve Vai l-a părăsit în 1989 pentru o carieră solo, iar în locul lui a venit Jason Becker. A LITTLE AM'T ENOUGH a apărut în 1991 şi a fost primul disc care n-a devenit disc de platină. Trei ani mai târziu a lansat YOUR FILTHY LITTLE MOUTH, fără să atingă nici de această dată succesul albumelor lui de început.

DLR Band (1998), Your Filthy Little Mouth (1994), A Little Ain't Enough (1990), Skyscraper (1988), Eat 'Em And Smile (1986), Crazy From The Heat (1985), Sonrisa Salvaje, Stand Up

Roxette

Grup pop suedez, înfiinţat de Marie Fredriksson (n. Suedia) şi Per Gessle (n. 12 ianuarie 1965, Halmstad,

Suedia), care mai cântase atât cu grupul Gyllene Fider, cât şi solo. Fostul manager al grupului ABBA, Thomas Johannson, a fost cel care le-a făcut cunoştinţă, în 1985, şi astfel s-a născut Roxette. Primele înregistrări au fost făcute în studioul lui Gessle din Halmstad şi, destul de repede, au cucerit Suedia, după care s-au lansat şi în SUA cu piesa *It Must Have Been Love,* care a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Pretty Woman*. *The Look* a fost de asemenea un mare hit, atât în Europa cât şi în America. Au continuat cu single-uri ca *Dressed For Succes, Joyride, Crash Boom Bang!* acesta din urmă dând şi titlul albumului din 1994. În 1999, după o lungă perioadă de inactivitate, Roxette a revenit cu albumul HAVE A NICE DAY, de pe care primul extras pe single este *I Wish I Could Fly.*

Have A Nice Day (1999), Balada's En Español (1996), Don't Bore Us (1995), Crash! Boom! Bang! (1994), Tourism: Songs From Studios, Stages, Hotel Rooms & Other Strânge Places (1992), Tourism (1992), Joyride (1991), Look Sharp! (1988), Pearls Of Passion (1986)

Roxy Music

Grup britanic înfiinţat în ianuarie 1971, în componenţa: Bryan Ferry (n. 26 septembrie 1945, Anglia; vocals, keyboards), Brian Eno (n. Brian Peter George, 15 mai 1948, Woodbridge, Suffolk, Anglia; keyboards), Graham Simpson (bass) şi Andy Mackay (n. 23 iulie 1946, Anglia). Un an mai târziu au venit Dexter Lloyd (drums), Roger Bunn (guiţar) şi David O'List (guiţar). În 1972 au stabilit o altă formulă, care a rămas cât de cât stabilă, cu Paul Thompson (n. 13 mai 1951, Jarrow, Northumberland, Anglia; drums) şi Phil Manzanera (n. Philip Targett Adams, 31 ianuarie 1951, Londra, Anglia; guiţar). În acelaşi an au debutat cu un LP purtând numele trupei, editat de Island Records, LP de pe care s-au remarcat *If There Was Something* şi *The Bob*. A urmat single-ul *Virginia Plain,* compus tot de Ferry, după care a început un du-te-vino al basiştilor. Prin grup s-au perindat, după plecarea lui Simpson, John Porter, John Gustafson, John Wetton, Rik Kenton, Sal Maida, Rick Wills şi Gary Tibbs.

Pyjamarama a intrat în Top 10 britanic, iar albumul FOR YOUR PLEASURE, produs de Chris Thomas, a generat hituri ca *Editions Of You, în Every Dream Home A Heartache* şi altele. La 21 iunie 1973, Eno i-a părăsit din cauza unor neînţelegeri cu Ferry privind rolul lui în trupă. În locul lui a venit fostul membru Curved Air, Eddie Jobson (violin). După STRANDED, grupul a efectuat un turneu mondial. De pe album, *Street Life* aintratân Top 10, iar *A Song For Europe* şi *Mother OfPearl* au fost considerate de critici ca fiind printre cele mai bune piese de pe album. Coperta albumului următor, COUNTRY LIFE, a fost retrasă în SUA, pentru că pe ea apăreau două femei semidezbrăcate. Lucrul acesta n-a făcut decât să aducă un serviciu trupei, care a făcut două turnee americane consecutive. *Love Is The Drug* a fost bine cotată, însă albumul pe care a apărut, SIREN, s-a dovedit o dezamăgire. După încă două LP-uri, grupul a luat o pauză de trei ani, timp în care membrii săi s-au ocupat mai mult de cariera solo. Roxy Music a revenit în 1979 cu MANIFESTO (înregistrat fără Jobson), care a generat două hit single-uri: *Angel Eyes* şi *Dance Away*. Următoarea realizare, FLESH AND BLOOD (înregistrat fără Thompson), include o versiune a piesei lui Wilson Pickett, *în The Midnight Hour*, şi o excelentă interpretare a piesei grupului Byrds, *Eight Miles High.* Foarte apreciate în Marea Britanie au fost *Over You* şi *Oh Yeah (On The Radio).* Primul lor number 1 a apărut în 1981 şi se intitulează *Jealous Guy,* un tribut adus lui John Lennon. În anul următor, trupa a înregistrat ultimul ei album, AVALON, care a condus în clasamente, având parte de o critică favorabilă. În 1983, Roxy Music s-a desfiinţat.

Heart Still Beating – Live Music (1990), Street Life: 20 Greatest Hits (1986), The Atlantic Years (1983), High Road (1983), Avalon (1982), First 7 Albums (1981), Total Recall (1981), Flesh & Blood (1980), Manifesto (1979), The Ultimate Collection (1978), Greatest Hits (1977), Viva! (1976), Siren (1975), Country Life (1974), For Your Pleasure (1973), Stranded (1973), Roxy Music (1972)

Todd Rundgren

Născut la 22 iunie 1948, în Philadelphia, Pennsylvania, SUA, Rundgren şi-a început cariera cu o trupă locală, Woody's Truck Stop, după care, în 1967, a înfiinţat Nazz, un cvartet care a realizat trei albume în urma cărora, în 1970, s-a şi destrămat. Rundgren şi-a lansat cariera solo cu RUNT. Albumul a generat hitul Top 20 în SUA, *We Got To Get You A Woman,* fiind urmat de THE BALLAD OF TODD RUNDGREN.

Pe SOMETHING/ANYTHING? şi-a demonstrat cel mai bine talentul de solist vocal, compozitor şi producător, piesele *I Saw The Light* şi *It Wouldn't Have Made Any Difference* fiind extrem de apreciate. A urmat A WIZARD, A TRUE STAR, care include o serie de cântece scurte şi un potpuriu de balade soul, printre care *I'm. Se p Proud* şi *Ooh Baby Baby*. După TODD, Rundgren a înfiinţat Utopia, cu Moogy Klingman, M. Frog Labat, Ralph Shuckett (keyboards/synthesizers), John Seigler, Kasim Sulton (bass) şi John Wilcox (drums). La keyboards a venit mai târziu Roger Powell.

Albumul său solo, FAITHFUL, include piese ca *Love Of The Common Man* şi *The Verb To Love,* plus o serie de remake-uri după cântece ale anilor '60, printre care *If Six Was Nine* (Jimi Hendrix), *Good Vibrations* (The Beach Boys) şi *Strawberry Fields Forever* (Beatles). Ca producător, Rundgren a colaborat cu New York Dolls, Grand Funk Railroad, Hall & Oates, Meat Loaf (la albumul BAT OUT OF HELL) şi alţii.

A înregistrat apoi HERMIT OF MINK HOLLOW, DEFACE THE MUSIC (cu Utopia), HEALING, A CAPELLA şi altele.

Up Against It (1998), With a Twist (1997), The Individualist (1995), Singles (1995), No World Order Lite (1994), The Best Of Todd Rundgren (1994), Rhino Special Edition (1994), No World Order (1993), 2nd Wind (1991), Anthology (19681985) (1989), Nearly Human (1989), A *Capella (1985), Oblivion (1984), The Ever Popular Tortured Artist Efect (1983), Swing To The Right (1982),*

Healing (1981), Deface The Music (1980), Adventures în Utopia (1980), Back To The Bars (1978), Hermit Of Mink Hollow (1978), Oops Wrong Planet (1977), RA (1977), Faithful (1976), Initiation (1975), Another Life (1975), Todd (1974), Tod Rundgren's Utopia (1974), A *Wizard, A True Star (1973), Something/Anything? (1972), Runt: The Ballad Of Todd Rundgren (1971), Runt (1970)*

Rush

Grup rock canadian ai cărui membri iniţiali au fost Geddy Lee (n. Gary Lee Weinrib, la 29 iulie 1953, Willowdale, Toronto, Canada; bass, vocals), Alex Lifeson (n. Alexander Zivojinovich, 27 august 1953, British Columbia, Canada; guiţar) şi John Rutsey (drums). Între anii 1969 – 72 au cântat în Toronto, după care au apărut în deschidere la New York Dolls. De-abia în 1974 şi-au luat numele de Rush, realizând un album omonim la Mercury Records. În acelaşi an, Neil Peart (n. 12 septembrie 1952, Hamilton, Ontario, Canada; drums) i-a luat locul lui Rutsey, iar Rush a efectuat primul turneu în SUA. Albumul din 1976, 2112, este bazat pe opera romancierului şi filosofului Ayn Rand, şi a devenit în scurt timp disc de platină. În 1979, Rush erau atât de celebri în lume încât guvernul canadian le-a acordat titlul de ambasadori oficiali ai muzicii. În 1980 au realizat PERMANENT WAVES, de pe care single-ul *The Spirit of Radio* a devenit mare hit. Un an mai târziu, MOVING PICTURES i-a readus în topuri, cu *Tom Sawyer*. Au urmat albume ca SIGNALS, GRACE UNDER PRESSURE şi POWER WINDOWS, care s-au vândut şi ele în milioane de exemplare. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu albumele următoare, care au marcat o schimbare de stil, însă în anii ’90 au revenit pe primele poziţii în topuri, cu ROLL THE BONES şi COUNTERPARTS.

În 1996 au lansat TEST FOR ECHO, iar doi ani mai târziu, albumul live DIFFERENT STAGES.

Different Stages (1998), Retrospective I, II (1997), Test For Echo (1996), Counterparts (1993), Story Of Kings (1993), Roll The Bones (1991), Chronicles (1990), Presto

(1989), A *Show Of Hands (1989)*, *Hold Your Fire (1987)*, *Power Windows (1985)*, *Grace Under Pressure (1984)*, *Signals (1982)*, *Exit Stage Left (1981)*, *Moving Pictures (1981)*, *Permanent Waves (1980)*, *Hemispheres (1978)*, *A Farewell To Kings (1977)*, *2112 (1976)*, *All The World's A Stage (1976)*, *Archives (1975)*, *Caress Of Steel (1975)*, *Fly By Night (1975)*, *Rush (1974)*

Jennifer Rush

Născută Heidi Stern, la 29 septembrie 1960, în New York City, New York, SUA, Rush a studiat pianul şi vioara, după care, în 1969 a plecat în Europa cu tatăl ei, cântăreţul de operă Maurice Stern, care primise un angajament la Flensburg Opera din Germania. La începutul anilor '70 a revenit în SUA, iar în anii '80 s-a întors în Germania, unde a lucrat ca secretară pentru armata americană. În 1985 a atras pentru prima dată atenţia ca solistă cu piesa *Power Of Love*, care a devenit mare hit în toată lumea, ajungând number 1 în topurile din Marea Britanie. Au urmat noi succese, cu duete realizate împreună cu Elton John, Michael Bolton şi Placido Domingo, la hitul din 1989 *Till I Loved You.* Alte hituri ale cântăreţei au fost *25 Lovers, Ring Of Ice* şi *I Come Undone*. În anii '90, piesele sale au fost adesea prezente în emisiunile radiourilor AOR din SUA, fiecare album al ei vânzându-se foarte bine.

Wings Of Desire (1995), *Out of My Hands (1995)*, *Heart Over Mind (1987)*, *Passion (1986)*, *Jennifer Rush (1985)*.

Otis Rush

Născut la 29 aprilie 1934, în Philadelphia, Mississippi, SUA, Rush (guiţar, vocals) s-a mutat la Chicago, unde a realizat *I Can't Quit You Baby,* care a intrat în Top 10 R & B în 1956. Au urmat *Double Trouble* şi *All Your Love.* Piesele sale au fost preluate şi de John Mayall. La începutul anilor '60, Rush a înregistrat la casele de discuri Chess şi Duke, după care, pe lângă o serie de concerte, chitaristul de blues a cântat cu Mike Bloomfield, realizând un album în 1969. În anii '70, Rush a efectuat

turnee în Europa şi Japonia, a făcut înregistrări în Suedia, Franţa, Japonia şi a realizat două albume pentru casa de discuri din Chicago, Delmark. RIGHT PLACE WRONG TIME din 1971 a fost înregistrat la Capitol şi produs de Nick Gravenites, dar a apărut abia după cinci ani, la o casă independentă, Bullfrog. În deceniul următor a cântat extrem de mult în concerte, iar în 1985 apariţia sa la San Francisco Blues Festival a fost imortalizată pe un nou LP. La albumul AM 'T ENOUGH COMIN' în Otis Rush a fost acompaniat de Mick Weaver (organ), Bill Payne (piano) şi Greg Rzab (bass). Otis Rush a influenţat o serie de chitarişti ca Eric Clapton, Stevie Ray Vaughan şi Jimmi Hendrix.

Love & Awesome (1996), So Many Roads Live (1995), This Way (1994), Ain't Enough Comin' În (1994), Cobra Recordings 1956 – 1958 (1989), Tops (1985), Groaning The Blues (1980), Troubles Troubles (1978), So Many Roads (1978), Live în Europe (1977), Lost în The Blues (1977), Right Place, Wrong Time (1976), Cold Day în Hell (1975), Screamin' And Cryin' (1974), Otis Rush (1972), Door To Door (With Albert King) (1970), Mourning în The Morning (1969), This One's A Good One (1968)

S

Sacred Reich

Grup rock din Phoenix, Arizona, SUA, înfiinţat în 1985, în componenţa Jason Rainey (rhythm guiţar), Phil Rând (bass, vocals), Greg Hall (drums) şi Jeff Martinek (guiţar), înlocuit în 1987 de Wiley Arnett. Primul lor album este IGNORANCE şi conţine o serie de texte politice, ca şi următorul, SURF NICARAGUA. Între timp, trupa a făcut numeroase turnee, iar EP-ul LIVE AT THE DYNAMO a apărut ca urmare a concertului lor de la Festivalul din Olanda din 1989. THE AMERICAN WAY vorbeşte despre ecologie (vezi *Crimes Against Humanity*, care trebuia să fie iniţial titlul albumului), intoleranţă, apartheid şi bolile societăţii americane. Din cauza vieţii de turneu foarte solicitante, Hall a părăsit apoi Sacred Reich şi a fost înlocuit de Dave McClain, care apare pentru prima oară pe

INDEPENDENT, primul lor album editat la o casă de discuri majoră.

Still Ignorant Live (1997), Heal (1996), Independent (1993), The American Way (1990), Surf Nicaragua (1988), Ignorance (1987)

Şade

Născută Helen Folasade Adu, la 16 ianuarie 1959, în Ibadan, Nigeria, Şade a crescut în Clacton, Essex, Anglia şi a început să compună muzică încă din adolescenţă. În timp ce studia Artele în Londra, a făcut parte din grupul Arriva, unde l-a cunoscut pe chitaristul Ray St. John. Împreună au compus *Smooth Operator*. Între 1981 – 83, Şade a cântat cu trupa funk Pride, iar apoi a înfiinţat propriul său grup, cu Stewart Matthewman (saxophone), Andrew Hale (keyboards), Paul Denman (bass) şi Paul Cook (drums). După o serie de apariţii în cluburi au realizat single-ul *Your Love Is King*, care în 1984 a intrat în Top 10 în Marea Britanie. A urmat albumul DIAMOND LIFE, unul dintre cele mai bine vândute albume de debut (peste 6 milioane de exemplare). Următorul album cuprinde hitul number 1 în SUA, *Promise,* piesele *The Sweetest Taboo, The First Time* şi altele. Şade a colaborat la soundtrackul filmului *Absolute Beginners* din 1987, film în care şi apare. În grupul ei a fost cooptat apoi la backing vocals Leroy Osbourne (ex-Wham!). În această formulă au făcut un turneu mondial, în 1988, an în care a apărut şi cel de-al treilea LP, de pe care *Paradise* a intrat în fruntea clasamentelor R & B din SUA. LOVE DELUXE include două piese excelente, extrase şi pe single: *No Ordinary Love* şi *Feel No Pain.* Albumul a intrat în Top 30 britanic, iar în SUA s-a vândut în milioane de exemplare, intrând în Top 10 pe poziţia a treia.

The Best Of Şade (1994), Love Deluxe (1992), Stronger Than Pride (1988), Promise (1985), Diamond Life (1984)

Santana

Grupul lui Carlos Santana (n. 20 iulie 1947, în Autlan de Navarro, Mexic), pionier al stilului afro-latin, cu

elemente de jaz şi funk. Înfiinţat în 1967, în formula: Gregg Rolie, Michael Shrieve, David Brown, Marcus Malone şi Mike Carabello, în grup s-au mai perindat José Chepito Areas, Neal Schön, Tom Coster, Armando Peraza, Raul Rekow, Graham Lear, Orestes Vilato şi Coke Escovedo. În 1969, grupul a apărut la Festivalul de la Woodstock. Primele trei albume au fost SANTANA, ABRAXAS şi SANTANA III, care au intrat în topurile americane pe primele poziţii. Albumele includ piese ca *Jingo, Tito Puente's Oye Como Va*, o excelentă versiune după piesa lui Peter Green, *Black Magic Woman, Samba Pa îi* şi altele. Rolie şi Schön au plecat apoi să înfiinţeze Journey, iar următorul LP, CARAVANSERAI, a fost mai mult un album jaz. După ce Carlos a devenit discipol Sri Chimnoy şi l-a cunoscut pe chitaristul John McLaughlin, a realizat LOVE DEVOTION SURRENDER, iar apoi un album soulfunk, cu Buddy Miles (drums). WELCOME (cu vocalistul Leon Thomas şi John McLaughlin ca invitat) şi BORBOLETTA (cu Flora Purim şi Stanley Clarke) au fost complet diferite. S-a întors la rockul latin, cu AMIGOS, din 1977. O versiune a piesei Zombies, *She's Not There,* a fost hit single-ul de pe MOONFLOWER. Au urmat o serie de albume, printre care THE SWING OF DELIGHT, cu Herbie Hancock şi Wayne Shorter, ZEBOP! din 1981, albumul solo HAVANA MOON, cu invitaţi ca Willie Nelson şi Booker T. Jones, plus BEYOND APPEARANCES din 1985, an în care Santana a făcut un turneu cu Bob Dylan. În 1987, a realizat FREEDOM, cu Buddy Miles. În 1993, ca urmare a unui turneu sud-american, a apărut albumul live SACRED FIRE. Tot atunci, Carlos a înfiinţat propria lui casă de discuri, Guts And Grace.

Mumbo Jumbo (1999), Live At The Fillmore '68 (1997), Dance Of The Rainbow Serpent (1995), Ballads (1994), Santana Brothers (1994), Sacred

Fire (1993), Milagro (1992), Spirits Dancing în The Flesh (1990), Viva Santana! (1988), Blues For Salvador (1987), Freedom (1987), Beyond Appearances (1985), Live (1985), Havana Moon (1983), Zebop! (1981), Silver

Dreams & Golden Reality (1973), Shango (1982), Zebop! (1981), The Swing Of Delight (1980), Marathon (1979), Oneness (1979), Inner Secrets (1978), Festival (1977), Moonflower (1977), Amigos (1976), Borboletta (1974), Greatest Hits (1974), Illuminations (1974), Lotus (1973), Love, Devotion, Surrender (1973), Welcome (1973), Carlos Santana & Buddy Miles Live (1972), Caravanserai (1972), Santana III (1971), Abraxas (1970), Santana (1969)

Joe Satriani

Născut la 15 iulie 1956, în Westbury New York, Satriani a început să cânte la chitară de la vârsta de 14 ani, iar în 1971 dădea deja lecţii unor elevi, printre care se număra şi Steve Vai. În 1974, Joe a studiat cu doi profesori de jaz, chitaristul Billy Bauer şi pianistul şi compozitorul Lennie Tristano. Patru ani mai târziu s-a mutat la Berkeley, California, unde şi-a început cariera de profesor de chitară, avându-i ca elevi pe David Bryson (Counting Crows), Kirk Hammett (Metalica), Larry Lalonde (Primus), Charlie Hunter şi alţii.

În 1979 a înfiinţat The Squares în San Francisco, cu Jeff Campitelli (drums) şi Andy Milton (bass). În 1984 a realizat un EP la casa de discuri care poartă numele soţiei sale, Rubina. Un an mai târziu a finalizat albumul NOT OF THIS EARTH, editat în 1986 de Relativity Records, la sugestia lui Steve Vai.

A susţinut apoi concerte împreună cu Greg Kihn, iar în 1987 a lansat albumul SURFING WITH THE ALIEN, care a devenit foarte repede disc de platină. În 1988 şi-a întrerupt de două ori propriile turnee, pentru a cânta cu Mick Jagger. În acelaşi an apare EP-ul DREAMING 11 care îi asigură cea de-a doua nominalizare la premiile Grammy. A urmat, în 1989, FLYING ÎN A BLUE DREAM, care s-a vândut excelent, şi pe care chitaristul cântă şi la voce, în 6 dintre cele 18 piese. În 1992 realizează THE EXTREMIST, pentru care mai primeşte o nominalizare la Grammy. LP-ul generează hitul *Summer Song*, care va apărea ceva mai târziu într-o reclamă Sony Walkman. În 1993 apare dublul CD TIME MACHINE, care ajunge disc de aur. Un an mai

târziu, Joe cântă cu Deep Purple în turneele grupului din Japonia şi Europa. La 11 octombrie 1995 apare JOE

SATRIANI, produs, ca multe alte albume ale sale, de Glyn John's. Piesa *(You're) My World* a fost nominalizată la Grammy.

În 1996 a efectuat aşa-numitul G3 Tour, împreună cu Steve Vai şi Eric Johnson, în America de Nord, iar un an mai târziu, cu Steve Vai şi Adrian Legg, în Europa. În iunie 1997 a apărut albumul G3 LIVE ÎN CONCERT, după care Joe Satriani, Steve Vai, Kenny Wayne Shepherd şi Robert Fripp au efectuat împreună un turneu american. În noiembrie 1997 a apărut MERRY AXEMAS, pe care e inclusă şi o variantă a piesei *Silent Night,* interpretată de Satriani. În acelaşi an, a cântat alături de chitaristul de jaz Pat Martino, înregistrând piesele *Ellipsis* şi *Never and After,* apărute pe colecţia ALL SIDES NOW.

În februarie 1998 a apărut primul single, *Ceremony*, de pe un nou LP, CRYSTAL PLANET, lansat o lună mai târziu şi realizat împreună cu Stuart Hamm (bass) şi Jeff Campitelli (drums).

Tot atunci, *Summer Song*, de pe G3 LIVE, e nominalizată la Grammy, după care Joe pleacă într-un turneu de promovare a LP-ului. În mai 1998 a început un nou turneu G3, cu Jeff şi Stu, Michael Schenker, Ule Jon Roth, beneficiind de o apariţie specială a lui Brian May în Londra şi a lui Patrick Rondat în Franţa.

Chrystal Palace (1998), Joe Satriani (1995), Time Machine (1993), The Extremist (1992), Flying în A *Blue Dream (1989), Dreaming 11 (EP, 1988), Surfing With The Alien (1987), Not Of This Earth (1986)*

Savatage

Grup cunoscut la început sub numele de Metropolis şi Avatar, înfiinţat în Florida, SUA, în 1983, de fraţii Jon (vocals, keyboards) şi Chris Oliva (guiţar), alături de Steve Doc Wacholz (drums) şi Keith Collins (bass), ultimul fiind înlocuit mai târziu de Johnny Lee Middleton. După primele trei albume, influenţate de muzica Judas Priest, Iron Maiden şi alţii, s-au reorientat spre un stil mai melodic,

odată cu FIGHT FOR THE ROCK, care însă nu a prea avut succes. Chris Caffery a devenit cel de-al doilea chitarist al lor, în 1989, după care au realizat GUTTER BALLET care, împreună cu STREETS, au fost considerate cele mai bune opere ale lor. În 1993, chitaristul Chris Oliva a murit într-un accident de maşină. Pentru albumul HANDFUL OF RAIN a fost recrutat Alex Skolnick (guiţar, ex-Testament), iar Jon Oliva a trecut la backing vocals, în favoarea noului lider, solistul vocal Zachary Stevens.

The Wake of Magellan (1998), Dead Winter Dead (1995), Handful Of Rain (1994), Edge Of Thoms (1993), Streets – A Rock Opera (1991), Gutter Ballet (1989), Hall Of The Mountain King (1987), Fight For The Rock (1986), Power Of The Night (1985), The Dungeons Are Calling (EP, 1985)

Saxon

Trupă britanică înfiinţată în anii '70 şi cunoscută mai întâi sub numele de Son Of A Bitch. La început au cântat în cluburi, iar după ce şi-au schimbat numele în Saxon, au semnat un contract cu casa de discuri franceză, Carrère. Membrii grupului erau: Peter Biff Byford (vocals), Graham Oliver (guiţar), Paul Quinn (guiţar), Steve Dawson (bass) şi Pete Gill (drums). Primul album, WHEELS OF STEEL, le-a dat două hituri Top 20: *Wheels Of Steel* şi *747 (Strangers în The Night).* A urmat STRONG ARM OF THE LAW şi un hit Top 20, *And The Bands Played On*, de pe albumul DENIM AND LEATHER, de pe care un alt hit a fost *Never Surrender.* Au urmat turnee în SUA şi apariţia la festivalul Monsters Of Rock de la Castle Donington. În 1982 au realizat cel mai mare succes al lor, THE EAGLE HAS LANDED, care a intrat în Top 5 în Marea Britanie. În acelaşi an, Pete Gill a fost înlocuit de Nigel Glockler. Au urmat POWER AND THE GLORY ENFORCED şi INNOCENCE IS NO EXCUSE, care n-au intrat decât în Top 40. Plecarea lui Steve Dawson a contribuit şi ea la declinul grupului. După ROCK THE NATIONS, în 1990 Saxon a efectuat un turneu britanic, ceea ce i-a readus în atenţia publicului. SOLID BALL OF ROCK, din 1991, a marcat

revenirea la soundul de altă dată, însă fără a atrage atenţia în mod deosebit.

Eagle Has Landed, Vol. 2 (1998), Live at Donnington (1997), Unleash the Beast (1997), Dogs Of War (1995), The Best Of (1994), Forever Free (1992), Solid Ball Of Rock (1991), Rock And Roll Gypsies (1990), Destiny (1988), Rock The Nations (1986), Ignorance Is No Excuse (1985), Greatest Hits (1984), Crusader (1984), Power & The Glory (1983), Eagle Has Landed (1982), Denim & Leather (1981), Wheels Of Steel (1980), Strong Arm Of The Law (1980), Saxon (1979)

Leo Sayer

Născut la 21 mai 1948, în Shoreham-on-Sea, Sussex, Anglia, Sayer a cântat cu Terraplane Blues Band şi Phydeaux, după care s-a mutat la Londra, unde a lucrat o vreme ca designer, iar în 1971 a înfiinţat Patches, al cărui compozitor era

Dave Courtney, iar textier, Sayer. Roger Daltrey de la The Who a fost atât de impresionat de compoziţiile Courtney-Sayer încât a înregistrat el însuşi câteva, printre care şi *Giving It All Away.* Piesa lui Sayer din 1973, *The Show Must Go On* a fost hit number 1 britanic, urmat de un cover, *Three Dog Night.* După *One Man Band* şi *Long Tall Glasses,* a realizat, împreună cu Courtney, în 1975, albumul ANOTHER YEAR. Partenerul lui Sayer a devenit apoi Frank Furrell (exăupertramp), iar în 1976 *You Make Me Feel Like Dancing* a fost best seller în SUA. După o versiune apiesei *Let It Be* a grupului Beatles, Sayer şi Faith s-au despărţit. De pe albumul din 1977, ENDLESS FLIGHT, piesa *When I Need You* a fost un mare hit în Marea Britanie. Piesa titlu a albumului THUNDER ÎN MY HEART a fost şi aceasta hit, iar în 1978, *I Can't Stop Lovin' You,* versiunea piesei Buddy Holly, *Raining în My Heart* şi cea a lui Bobby Vee, *More Than I Can Say* au fost noi hituri. Dar după *Till You Come Back To Me*, intrările în top s-au rărit, iar Chrysalis Records a renunţat la serviciile lui Leo. A urmat un turneu britanic autofinanţat. În urma unui proces cu fostul său manager, Adam Faith, Sayer a primit

650, O de lire pentru drepturi de autor. În 1990 a semnat cu EMI.

Love Songs (1997), The Show Must Go On: The Leo Sayer Anthology (1996), All The Best (1993), Have You Ever Been în Love (1984), World Radio (1982), Living in a Fantasy (1980), Thunder în My Heart (1978), Endless Flight (1977)

Boz Scaggs

Născut William Royce Scaggs, la 8 iunie 1944, în Ohio, SUA, Scaggs a crescut în Dallas, Texas, unde a cântat cu Steve Miller (guiţar) într-un grup numit The Marksmen, iar apoi în The Ardells, un grup pe care l-au înfiinţat la Universitatea din Wisconsin. Ulterior, Scaggs s-a întors în Texas şi a înfiinţat The Wigs, pe care i-a mutat în Londra. La scurt timp însă trupa s-a destrămat, iar Boz a dat concerte prin Europa ca solist şi chitarist de folk. În Suedia a realizat un album solo, BOZ, după care a primit invitaţia de a face parte din Steve Miller Band. După două albume cu trupa, în 1968 Boz a plecat să-şi lanseze cariera solo şi a înregistrat BOZ SCAGGS, la care şi-a adus contribuţia şi Duane Allman. Au urmat o serie de albume soul-rock, printre care MY TIME, SLOW DANCER, iar în 1976, SILK DEGREES, care a fost un succes din punct de vedere comercial. Câteva dintre compoziţiile sale au fost apoi preluate de un grup care mai târziu avea să devină Toto. Printre ele se numără *Lowdown* (Un hit number 3 în SUA), *What Can I Say?* şi *Lido Shuffle,* care au intrat în Top 30 britanic. Paradoxal, cariera sa a fost în declin după acest LP, iar în anii '80, Scaggs a ieşit din atenţia publicului, deşi a mai realizat câteva single-uri. Un nou album, OTHER ROADS, a apărut abia după opt ani.

Come On Home (1997), Some Change (1994), Other Roads (1988), Hits! (1980), Middle Man (1980), Down Two Then Left (1977), Silk Degrees (1976), Bozz Scaggs Sampler (1976), Slow Dancer (1974), My Time (1972), Boz Scaggs & Band (1971), Moments (1971), Boz Scaggs (1969), Boz (1966)

Scorpions

Grup hard rock german înfiinţat de chitariştii Rudolf şi Michael Schenker (n. 10 ianuarie 1955, în Savstedt, Germania), în 1971. Alături de Klaus Meine (n. 25 mai 1948; vocals), Lothar Heinberg (bass) şi Wolfgang Dziony (drums) au debutat în 1972 cu albumul LONESOME CROW. După realizarea lui, Heinberg, Dziony şi Michael Schenker au părăsit grupul, iar în locul lor au venit Francis Buchholz (bass) şi Jürgen Rosenthal (drums). Scorpions a înregistrat apoi FLY TO THE RAINBOW. Ulrich Roth a venit în 1974, iar Rudy Lenners l-a înlocuit pe Rosenthal un an mai târziu. Au urmat albumele TRANCE şi VIRGIN KILLER, iar reputaţia grupului în Europa a început să crească, odată cu numeroasele turnee. Înainte de TAKEN BY FORCE, Herman Rarebell l-a înlocuit pe Lenners, iar după realizarea lui, Roth a părăsit grupul pentru a înfiinţa Electric Sun. Mathias Jabs l-a înlocuit pe Roth, însă a fost dat pentru o perioadă la o parte, pentru a-i face loc lui Michael Schenker, care s-a întors şi a contribuit la trei piese de pe albumul LOVEDRIVE. A fost înlocuit permanent de Jabs, când a clacat chiar pe scenă în timpul unui turneu european din 1979. A urmat BLACKOUT, care a intrat în Top 10 Billboard, la fel ca şi LOVE AT FIRST STING, care cuprinde piesa *Still Loving You.* Dublul album WORLD WIDE LIVE a apărut în 1985 şi a stat în topurile americane mai mult de 14 săptămâni. După o pauză de trei ani au revenit cu SAVAGE AMUSEMENT, care a intrat pe poziţia a cincea în topurile americane şi a fost number 1 în Europa. În 1989 au semnat cu Phonogram Records, la care a apărut CRAZY WORLD, de pe care *Wind Of Change*, realizată pe single, a fost primul lor hit care s-a vândut în mai multe milioane de exemplare, ajungând number 1 în toată lumea. Buchholz a fost concediat în 1992, an în care grupul a fost acuzat de evaziune fiscală. A fost înlocuit cu Ralph Heickermann, care mai lucrase cu Kingdom Come şi compusese o serie de soundtrackuri.

Eye II Eye (1999), Deadly Sting – The Mercury Years (1997), Live Bites (1988 – 1995) (1995), Deadly Sins

(1995), Hurricane Rock 74 – 88 (1994), Face The Heat (1993), Hot & Heavy (1993), Hot & Slow: The Best Of The Ballads (1991), Crazy World (1990), Best Of Rockers 'N' Ballads (1989), Savage Amusement (1988), World Wide Live (1985), Best Of The Scorpions, Vol. 2 (1984), Love At First Sting (1984), Blackout (1982), Animal Magnetism (1980), Rock Galaxy (1980), Best Of Scorpions, Vol. 1 (1979), Lovedrive (1979), Tokyo Tapes (1979), Taken By Force (1978), Virgin Killer (1977), în Trance (1976), Fly To The Rainbow (1974), Lonesome Crow (1972)

Seal

Născut la 19 februarie 1963, în Londra, Anglia, Seal şi-a luat numele de la colecţia sa de... foci din porţelan. A început să cânte încă de la 11 ani, iar mai târziu a înregistrat o serie de benzi demo. Seal a scris textul piesei *Killer,* care a fost un mare succes de discotecă, după care a compus *Crazy,* iar împreună cu Trevor Horn ca producător, a înregistrat la Los Angeles cu Wendy And Lisa un album de debut de mare succes, răsplătit din plin în 1992 la BRIT Awards. Cel de-al doilea LP al lui, apărut la WEA, s-a vândut în peste două milioane de exemplare în întreaga lume, şi asta numai în primul an de la apariţie.

Human Being (1998), Seal (1994), Seal (1991)

Neil Sedaka

Născut la 13 martie 1939, în Brooklyn, New York, SUA, Sedaka (piano) şi-a început activitatea de compozitor cu textierul Howard Greenfield, în anii '50. În timpul liceului a cântat cu The Tokens, după care a câştigat o bursă la Juilliard School of Music din New York. În 1958 a studiat la şcoala lui Don Kirshner, Brill Building. Primul său hit a fost *Stupid Cupid*, după care a semnat cu RCA, la care a înregistrat un hit minor, *The Diary*, urmat de *I Go Apecare. Oh Carol* i-a fost dedicată fostei sale prietene, Carole King, care i-a răspuns cu *Oh Neil.* Au urmat hiturile *Stairway To Heaven, Calendar Girl, Little Devil, King Of Clowns, Happy Birthday Sweet Sixteen* şi *Breaking Up Is Hard To Do,* după care a abandonat activitatea de solist, rezumându-se să compună piese ca *Venus în Blue Jeans*

(Jimmy Clanton/ Mark Wynter), *Working On A Groovy Thing* (Fifth Dimension), *Puppet Man* (Tom Jones) şi *Is This The Way To Amarillo?* (Tony Christie). În 1972, Sedaka şi-a relansat cariera solistică, realizând albumul EMERGENCE, şi s-a mutat în Marea Britanie. În 1973 a revenit în topurile britanice cu *That's When The Music Takes Me,* de pe albumul SOLITAIRE. A urmat THE TRA – LA DAYS ARE OVER, care include printre altele şi *Our Last Song Together*, dedicată lui Howard Greenfield. Piesa titlu a albumului LAUGHTER ÎN THE RAIN a fost number 1 în topurile americane din 1975, an în care The Captain And Tennille au preluat piesa lui Sedaka, *Love Will Keep Us Together*, ajungând number 1 în topurile din SUA. Un alt hit a fost o versiune a piesei *Breaking Up Is Hard To Do*. Ultima sa apariţie în topuri a fost în 1980, în compania fiicei sale, Dara, cu *Should've Never Let You Go.* Cariera sa a continuat apoi cu nenumărate concerte, în care a cântat piese compuse în anii anteriori.

Tuneweaver (1995), Very Best Of (1985), Laughter în The Rain (1994), Callendar Girl (1993), Greatest Hits Live (1992), Sings His Greatest Hits (1992), All-Time Greatest Hits, Vol. 2 (1991), Oh! Carol And Other Hits (1990), My Friend (1986), Come See About Me (1984), Superbird (1982), în The Pocket (1980), Many Sides Of Neil Sedaka (1978), Neil Sadaka's Greatest Hits (1977), A Song (1977), Steppin' Out (1976), Oh! Carol & Other Hits (1975), The Hungry Years (1975), Solitaire (1972), Emergence (1971), All Time Greatest Hits (1963), Sings His Greatest Hits (1962)

Bob Seger

Născut la 6 mai 1945, în Detroit, Michigan, SUA, Seger şi-a început cariera în anii '60, ca membru The Decibels. A cântat apoi cu Doug Brown şi The Omens, mai întâi ca organist, iar apoi ca vocalist şi compozitor. Grupul şi-a făcut debutul discografic sub numele The Beach Burns, cu *The Ballad Of The Yellow Beret*, după care s-a intitulat Bob Seger And The Last Heard şi a realizat o serie de single-uri, printre care *East Side Story* (1966) şi *Heavy*

Music (1967). Seger a semnat apoi cu Capitol Records, în 1968, şi a înfiinţat The Bob Seger Sistem, intrând în Top 20 în SUA cu *Ramblin' Gamblin' Man.* Au urmat o serie de alte succese, ca MONGREL, dar Bob a desfiinţat grupul în 1971.

A înfiinţat ceva mai târziu propria sa casă de discuri, Palladium, la care a realizat trei albume. Single-ul său din 1974, *Get Out Of Denver,* a devenit clasic, fiind preluat de o serie de artişti. Revenit la Capitol a realizat apoi BEAUTIFUL LOSER şi a înfiinţat un nou grup, The Silver Bullet Band, compus din Drew Abbott (guiţar), Robyn Robbins (keyboards), Alto Reed (saxophone), Chris Campbell (bass) şi Charlie Allen Martin (drums). LIVE BULLET a fost urmat de primul său disc de platină, NIGHT MOVES, de pe care piesa titlu a fost un hit Top 5 în 1977, performanţă atinsă un an mai târziu şi cu *Still The Same,* de pe un alt album de platină, STRANGER ÎN TOWN. Următorul, AGAINST THE WIND, a condus şi el în clasamentele americane şi a fost urmat de un album live, NINE TONIGHT.

A colaborat cu Jimmy Iovine la THE DISTANCE, alt number 5, acesta fiind urmat de hit single-uri ca: *Shame On The Moon* (1983), *Old Time Rock 'n' Roll* (din coloana sonoră a filmului *Risky Business), Understanding* (din coloana sonoră *Teachers)* şi hitul number 1, *Shakedown*, din soundtrackul *Beverly Hills Cap II.* În 1991 a realizat un nou album, co-produs de Don Was, care a fost un alt hit Top 10 în SUA.

Its a Mystery (1995), Greatest Hits (1994), The Fire Inside (1991), Like A Rock (1986), The Distance (1982), Nine Tonight (1981), Against The Wind (1980), Stranger în Town (1978), Get Out Of Denver (1977), Live Bullet (1976), Night Moves (1976), Beautiful Loser (1975), Seven (1974), Backln '72 (1973), Smokin' O.P.'S (1972), Brand New Morning (1971), Mongrel (1970), Noah (1969), Ramblin' Gamblin' Man (1968)

Sepultura

Grup death metal, înfiinţat în Belo Horizonte,

Brazilia, în 1984, de fraţii Igor (n. 24 septembrie 1970, în Brazilia; drums) şi Max Cavalera (n. 4 august 1969, în Brazilia; vocals/guiţar), cu Paulo Jnr. (n. 30 aprilie 1969, în Brazilia; bass) şi Jairo T (guiţar), acesta fiind înlocuit în 1987 de Andreas Kisser (n. 24 august 1968). Sepultura înseamnă în portugheză groapă. În 1985, grupul a înregistrat cu Overdose un album, BESTIAL DEVASTATION. Primul lor LP solo a fost însă MORBID VISIONS, din 1986, urmat un an mai târziu de SCHIZOPHRENIA. Monte Conner de la casa de discuri Roadrunner a fost cel care i-a adus în atenţia publicului american şi nu numai, în 1989, când au realizat BENEATH THE REMAINS, album înregistrat în Rio cu producătorul Scott Burns. Un an mai târziu, Sepultura a fost prezentă pe scena festivalului olandez Dynamo. În Olanda l-au întâlnit pe Gloria Bujnowski, managerul trupei Sacred Reich şi, cu ajutorul acestuia, au reeditat albumul SCHIZOPHRENIA. Următorul, ANSE, din 1991, a fost însă unul dintre cele mai vândute albume din istoria casei de discuri Roadrunner. CHAOS A.D., din 1993, cuprinde printre altele o versiune cover după o piesă New Model Army, *The Hunt*, şi a fost urmat de EP-ul THIRD WORLD POSSE.

Against (1998), Blood Rooted (1997), Third World Posse (EP, 1994), Chaos AD. (1993), Morbid Visions/Bestial Devastation (1991), Anse (1991), Dead Embryonic Cells (EP, 1991), Schizophrenia (1990), Beneath The Remains (1989), Morbid Visions (1986), Territory

The Sex Pistols

Grup punk înfiinţat sub aripa ocrotitoare a omului de afaceri Malcolm McLaren, în 1975. La început s-au numit Swankers, cu Wally Nightingale (vocals), după care s-au metamorfozat în Sex Pistols, în componenţa: Steve Jones (n. 3 septembrie 1955, Londra, Anglia; guiţar), Paul Cook (n. 20 iulie 1956, Londra, Anglia; drums), Glen Matlock (n. Londra, Anglia; bass) şi Johnny Rotten (n. John Lydon, 31 ianuarie 1956, Londra, Anglia; vocals). În 1976 au susţinut o serie de concerte pe lângă Londra, care s-au soldat cu diverse incidente, din cauza violenţei şi a agresivităţii de

care membrii grupului dădeau dovadă pe scenă. În acelaşi an au semnat cu EMI Records, realizând primul lor single, *Anarchy în The UK*, promovat şi într-un show TV, Today' în urma căruia în presă au apărut diverse articole. Mai rău a fost când turneul lor a eşuat iar single-ul a suferit probleme cu distribuţia şi refuzul de a fi primit în magazine. În cele din urmă, a ajuns totuşi în topurile britanice. Curând, casa de discuri EMI i-a concediat, iar în 1977, Matlock a fost înlocuit de Sid Vicious (n. John Simon Ritchie, 10 mai 1957, Londra, Anglia, d. 2 februarie 1979). Au semnat un nou contract cu A & M Records, care a durat doar o săptămână, după care s-au mutat la Virgin şi au înregistrat *God Save The Queen* care, deşi a fost interzis pe posturile de radio, a ajuns number 1 în topul New Musical Express. A urmat un alt single, *Pretty Vacant*, care a intrat în Top 10.

Un alt hit a fost *Holidays în The Sun*, urmat de albumul NEVER MIND THE BOLLOCKS, HERE'S THE SEX PISTOLS, number 1 în Marea Britanie.

În 1978, Rotten, după un concert în San Francisco, a anunţat că va părăsi trupa, deşi, potrivit spuselor lui Malcolm McLarenel, a fost de fapt concediat. McLaren a intenţionat apoi să ducă grupul în Brazilia pentru a fi filmaţi cântând cu Ronnie Biggs. Vicious, din cauza abuzului de droguri, nu a putut fi disponibil, însă Jones şi Cook au acceptat, iar McLaren l-a prezentat pe Biggs ca noul lead sânger al grupului. A fost realizat un nou single, *God Save The Pistols,* reintitulat mai târziu *No One Is Innocent (A Punk Prayer).* Filmul lui McLaren a fost regizat de Julien Temple, sub titlul *The great rock & roll swindle.* Din păcate, la apariţia acestuia grupul s-a desfiinţat. Vicious a mai înregistrat o versiune după piesa lui Eddie Cochran, *C'mon Everybody,* după care s-a întors la New York. La 12 octombrie 1978, prietena lui, Nancy Spungen, a fost găsită moartă în camera ei de hotel, iar Vicious a fost acuzat de crimă. Eliberat pe cauţiune, a murit în somn, din cauza unei supradoze de heroină, la 2 februarie 1979. Virgin Records a realizat apoi compilaţia

FLOGGING A DEAD HORSE. Povestea Pistols s-a încheiat în 1986, când Rotten şi foştii săi colegi au primit daune substanţiale de la fostul lor manager.

Chaos (1996), Pretty Vacant (1995), Live At Chelmsford Top Security Prison (1990), Live & Loud (1989), Pirates Of Destiny (1989), No Future UK? (1989), Better Live Than Dead (1988), We've Cum For Your Children (1988), The Swindle Continues (1988), Best Of, Live (1985), The Original Pistols Live (1985), Flogging A Dead Horse (1979), Some Product (1979), The Great Rock & Roll Swindle (1978), Never Mind The Bollocks (1977), The Mini Album (1976)

Shakespeare's Sisters

Grup pop înfiinţat de Siobhan Marie Deidre Fahey-Stewart (n. 10 septembrie 1958, Dublin, Irlanda) şi Marcella Detroit (n. Marcella Levy, 21 iunie 1959, Detroit, Michigan, SUA), alături de producătorul şi textierul Richard Feldman. Siobhan fusese membră a trupei Bananarama, de la care a plecat în 1988, iar Detroit a compus pentru Al Jarreau şi Chaka Khan, tot el compunând piesa *Lay Down Sally*, împreună cu Eric Clapton, în timp ce efectua turnee cu acesta ca backing vocalist. Numele de Shakespeare's Sisters provine de la un cântec Smiths. Prima lor piesă, *Break My Heart (You Really)* n-a fost un succes, însă *You're History* a intrat în Top 10 britanic, la fel ca şi albumul lor de debut. În 1991, HORMONALLY YOURS, înregistrat la Los Angeles, unde trăia Siobhan cu soţul ei, Dave Stewart, a generat o serie de hituri, printre care *Stay,* number 1 britanic, *I Don't care* (number 7), *Goodbye Cruel World* (number 32) şi *Hello, Turn Your Radio On* (number 14). În 1993 grupul s-a destrămat, din cauza lui Fahey, iar Detroit a fost prima care şi-a lansat cariera solo.

Hormonally Yours (1991), Sacred Heart

Simon & Garfunkel

Duo înfiinţat în New York, de Paul Simon (n. 13 octombrie 1941, Newark, New Jersey, SUA) şi Art Garfunkel (n. Arthur Garfunkel, 5 noiembrie 1941, Forest

Hills, New York, SUA), care s-a numit mai întâi Tom And Jerry, intrând în topurile americane cu hitul *Hey Schoolgirl* şi înregistrând un album care a fost mai târziu reeditat. Garfunkel s-a reîntors apoi la colegiu, iar Simon şi-a început cariera solo. Cei doi s-au reîntâlnit în 1964, realizând WEDNESDAY MORNING, 3 A.M. care include şi piesa *The Sound Of Silence*, dar care nu s-a prea bucurat de succes. Prin urmare, Simon a plecat în Anglia. Producătorul Tom Wilson a remixat *Sound Of Silence* cu instrumente electrice, iar în câteva săptămâni, piesa a devenit hit number 1 în SUA, ceea ce a dus la reunirea Simon and Garfunkel. În 1966 au înregistrat un LP intitulat la fel ca single-ul, de pe care *Homeward Bound* a devenit hit pe ambele părţi ale Atlanticului. A urmat *IAmARock,* de asemenea hit internaţional, după care *A Most Peculiar Man* şi *Richard Cory.* Au urmat *The Dangling Conversation* şi albumul PARSLEY, SAGE, ROSEMARY & THyMe, de pe care s-au remarcat *For Emily, Whenever I Mai Fiind Her* şi *59th Street Bridge Song (Feelin' Groovy).* După single-urile *At The Zoo* şi *Fakin' It,* duetul a contribuit la soundtrackul filmului *The graduate*, din 1968, de pe care Mrs Robinson a fost un best seller internaţional. În acelaşi an au realizat BOOKENDS, care cuprinde *Save The Life Of My Child, America, Old Friends* şi altele, fiind considerat de critici ca unul dintre cele mai bune albume ale lor. În 1969 au înregistrat un alt hit, *The Boxer*, apărut pe BRIDGE OVER TROUBLED WATER, care a fost unul dintre cele mai bine vândute albume din istoria muzicii. Piesa titlu a acestui album a devenit un standard. Influenţat de stilul gospel, acesta conţine *Keep The Customer Satisfied, Cecilia* şi *El Condor Pasa*. Din păcate, chiar când se aflau în culmea gloriei, cei doi au decis să se despartă. După albumul GREATEST HITS din 1972 însă, duoul a participat la un concert de binefacere pentru senatorul George McGovern. În 1981 s-au reunit încă o dată, eveniment imortalizat pe albumul THE CONCERT ÎN CENTRAL PARK. După o perioadă şi mai lungă, în 1993, Paul Simon şi Art Garfunkel au cântat din nou împreună, la New York.

Old Friends (1997), Hits, Pt. 1 (1996), Collected Works (1990), The Concert în Central Park (1982), Collected Works (1981), Collection (1981), Greatest Hits (1972), Simon & Garfunkel (1972), Bridge Over Troubled Water (1969), Bookends (1968), The Graduate (1967), Parsley, Sage, Rosemary & Thyme (1966), Sounds Of Silence (1966), I Am A Rock (1966), Wednesday Morning, 3 A.M. (1964)

Paul Simon

Născut Paul Frederic Simon, la 13 octombrie 1941, în Newark, New Jersey, SUA, Simon a cântat cu Art Garfunkel într-un duo numit Tom and Jerry, după care a colaborat cu Carole King, iar între 1962 – 63 a avut o serie de hituri minore sub diverse pseudonime: Tico And The Triumphs, Jerry Landis şi altele. În 1964 s-a mutat în Europa şi a apărut într-o serie de cluburi folk din Londra. Întors la New York, a semnat cu CBS Records şi s-a reîntâlnit cu Garfunkel, însă după numai un LP cu acesta, a revenit la Londra, unde a înregistrat albumul A PAUL SIMON SONGBOOK, care conţine compoziţiile *I Am A Rock, A Most Peculiar Man* şi *Kathy's Song.* Albumul a fost ignorat, dar producătorul Tom Wilson a modificat *Sound Of Silence* (de pe albumul WEDNESDAY MORNING) şi a reeditat single-ul, ceea ce a adus duetul în topurile americane. Între 1965 şi 1970, Simon & Garfunkel au devenit un grup de mare succes, după care s-au despărţit din cauza diferendelor tot mai dese. După aceasta, Simon a înregistrat PAUL SIMON (1972), care a generat hit single-uri ca *Mother And Child Reunion* şi *Me And Julio Down By The Schoolyard.* Un an mai târziu a continuat cu THERE GOES RHYMIN' SIMON, care a intrat în topuri, conţinând hituri ca *Kodachrome* şi *Take Me To The Mardi Gras.* După un turneu, a apărut LIVE RHYMIN', apoi STILL CRAZY AFTER ALL THESE YEARS, care a câştigat premiul Grammy la categoria Album Of The Year. *50 Ways To Leave Your Lover,* de pe acest album, a fost primul său number 1, iar *My Little Town* a fost interpretat în duet cu Garfunkel. După o pauză de cinci ani de zile a apărut într-un film de

Woody Allen, *Annie Hall,* a înregistrat un hit single cu Garfunkel şi James Taylor *(Wonderful World),* a realizat GREATEST HITS şi s-a mutat la Warner Brothers Records. În 1980, Simon a înregistrat ONE TRICK PONY, care este şi coloana sonoră a filmului cu acelaşi nume, în care şi-a făcut apariţia alături de The Lovin' Spoonful şi Tiny Tim. A urmat un dublu LP Simon & Garfunkel, iar în 1983 albumul lui, HEARTS AND BONES, care cuprinde piesa *The Late Great Johnny,* dedicată lui John Lennon. Simon a apărut şi el în 1984 pe single-ul SUA For Africa: *We Are The World.* Devenit tot mai interesat de muzica africană, Paul Simon a înregistrat GRACELAND, în 1983, care i-a adus un nou premiu Grammy. La acesta au contribuit Ladysmith Black Mambazo, Los Lobos, Linda Ronstadt şi Rockin' Dopsie & The Twisters. A generat hituri ca *The Boy în The Bubble, You Can Call Me Al* şi *Graceland.* Albumul următor, THE RHYTHM OF THE SAINTS, a fost un nou disc de platină, demonstrând preocuparea muzicianului pentru ritmurile breziliene. La realizarea lui au contribuit artişti ca Adrian Belew, JJ Cale, Milton Nascimento şi alţii. În 1991 a cântat într-un concert organizat în Central Park, concert imortalizat pe albumul live PAUL SIMON'S CONCERT ÎN THE PARK. Doi ani mai târziu, casa de discuri Warner Brothers a realizat un set de CD-uri care cuprinde cele mai bune piese din cariera lui Simon. A urmat un nou turneu alături de Garfunkel.

Songs From The Capeman (1997), 1964 – 1993 (1993), Paul Simon & Friends (1993), Paul Simon's Concert în The Park (1991), The Rhythm Of The Saints (1990), Negotiations And Love Songs 1971 – 86 (1988), Graceland (1986), Hearts And Bones (1983), One Trick Pony (1980), Greatest Hits (1977), Still Crazy After All These Years (1975), Live Rhymin' (1974), There Goes Rhymin' Simon (1973), Paul Simon (1972), The Paul Simon Songhook (1965)

Nina Simone

Născută Eunice Kathleen Waymon, la 21 februarie 1933, în Tyron, Carolina de Sud, SUA, Nina Simone a

început să cânte încă din copilărie, mai întâi la voce, în corul bisericii, iar la vârsta de 10 ani a susţinut primul ei recital de pian. Mai târziu a studiat şi ea, ca mulţi alţii (printre care şi Miles Davies), la Juilliard School Of Music din New York. După terminarea studiilor a avut mai multe locuri de muncă, printre care şi cel de cântăreaţă şi pianistă în Midtown Bar din Atlantic City. În 1957 i s-a oferit un contract cu Bethlehem Records, la care a realizat JAZZ AS PLAYED ÎN AN EXCLUSIVE SIDE STREET CLUB, album de pe care *I Love You Porgy,* o interpretare deosebită a unei melodii de George Gershwin, s-a vândut în milioane de exemplare. Datorită succesului acestui single, Simone a reuşit să semneze în 1959 cu o casă de discuri importantă, Columbia Picture Records (Colpix), la care a înregistrat zece albume, dintre care şase de studio şi patru live. A înregistrat de asemenea câteva melodii incluse în coloana sonoră a unor filme realizate de Columbia (vezi *Wild Is The Wind, Sayonara, Samson And Delilah* şi altele). În 1961 a realizat propria versiune a cântecului tradiţional *House Of The Rising Sun,* care în 1964 a devenit un mare hit în interpretarea grupului Animals. În 1961, Simone s-a căsătorit cu un detectiv din New York, Andy Stroud, iar un an mai târziu a dat naştere unei fetiţe, Lisa Celeste Stroud. În 1964 a început colaborarea cu Philips Records, o filială a casei de discuri Mercury, la care a înregistrat şapte albume. Unul dintre primele ei cântece apărute aici, *Don't Let Me Be Misunderstood,* a fost preluat tot de grupul Animals, în 1965, an în care Nina a lansat şi *I Put A Spell On You,* o piesă compusă în 1956 de Screamin' Jay Hawkins. Şi aceasta a fost preluată de The Alan Price Set, grupul înfiinţat de Alan Price, după ce a părăsit Animals. Primul cântec de protest a fost *Mississippi Goddam!* (1963), după omorârea lui Megar Evers şi a patru copii de culoare din Alabama. În 1966 s-a mutat la casa de discuri RCA, datorită aranjamentelor făcute de soţul ei, care i-a devenit manager, şi care chiar a compus câteva dintre piesele cântate de ea. Aici a înregistrat nouă albume, iar single-ul

Ain't Got No/I Got Life, un potpuriu din musicalul *Hair*, a intrat pe locul doi în clasamentele britanice. Versiunea după piesa Bee Gees, *To Love Somebody* (1969), a avut şi ea succes de top, iar *To Be Young, Gifted And Black,* inspirată de un cântec al prietenei ei, Lorraine Hansberry, a fost înregistrată în 1972 de Aretha Franklin. Dezamăgită de problemele rasiale, Nina şi-a părăsit ţara în 1969, călătorind prin întreaga lume. A locuit în Liberia, Barbados, Elveţia, Franţa, Trinidad, Olanda, Belgia şi Marea Britanie. În 1970 s-a despărţit de soţul ei şi a devenit propriul manager, colaborând cu fratele ei, Sam Waymon. Patru ani mai târziu a părăsit RCA.

În 1968 a fost arestată pe motiv de neplata taxelor între 1971 – 1973, în semn de protest pentru războiul din Vietnam. În acelaşi an a lansat albumul BALTIMORE, pentru casa de discuri CTI, iar în 1987 FODDER ON MY WINGS, editat de o casă de discuri elveţiană. În 1985 au apărut NINA' BACK şi LIVE AND KICKIN', la o casă de discuri americană. Doi ani mai târziu, piesa *My Baby Just Cares For Me* a adus-o din nou în atenţia publicului. Câteva dintre cântecele ei au apărut apoi pe coloana sonoră a filmului din 1992 *Point Of No Return* (1992), al cărui personaj principal este inspirat de Nina. În acelaşi an a realizat *Let It Be Me*, înregistrată la un club din Hollywood, pentru Verve Records. Din 1993, Nina locuieşte în oraşul francez Bouc-Bel-Air.

Saga Of The Good Life And Hard Times (1996), Verve Jazz Masters Of '58: Sings Nina (1996), Anthology: The Colpix Years (1996), After Hours (1995), The Essential Nina Simone, Vol. 2 (1994), The Rising Sun Collection (1994), The Tomato Collection (1994), Verve Jazz Masters 17 (1994), The Best Of (1993), A *Single Woman (1993), Best Of The Coplix Years (1992), The Blues (1991), Compact Jazz (1991), High Priestess Of Soul (1990), Don't Let Me Be Misunderstood (1989), Let It Be Me (1987), Live At Ronnie Scotts (1984), Cry Before I Go (1980), Baltimore (1978), Songs Of The Poets (1976), Heart & Soul (1972), Here Comes The Sun (1971), To Love*

Somebody (1971), Nina Simone & Piano (1970), Best Of Nina Simone (1969), Black Gold (1969), Nuff Said (1968), High Priestess Of Soul (1967), Wild Is The Wind (1966), The Blues (1966), Let It All Out (1966), I Put A Spell On You (1965), Pastel Blues (1965), Nina Simone în Concert (1964), Broadway-Blues-Ballads (1964), în Concert (1964), At Carnagie Hall (1963), Best Of Nina Simone (1962), Nina Sings Ellington (1962), At The Village Gate (1961), Nina Simone At Newport (1960), My Baby Just Cares For Me (1959), Little Giriblue (1958), Nina Simone And Her Friends (1957)

Simple Minds

Grup scoţian înfiinţat în 1978, de Jim Kerr (n. 9 iulie 1959, Glasgow, Scoţia; vocals), Charlie Burchill (n. 27 noiembrie 1959, Glasgow, Scoţia; guiţar), Tony Donald (bass) şi Brian McGee (drums), foşti membri ai grupului punk din Glasgow, Johnny And The Self-Abusers. Prin intermediul unui anunţ în ziar, l-au recrutat apoi pe chitaristul Duncan Bamwell, iar formula a fost completată cu Mick McNeil (n. 20 iulie 1958; keyboards), după care Derek Forbes (n. 22 iunie 1956) l-a înlocuit pe Tony Donald. Puţin mai târziu a plecat însă Bamwell. După o serie de concerte, Simple Minds au semnat cu Zoom Records din Edinburgh, distribuită de Arista Records. Au debutat cu single-ul *Life în A Day,* care a intrat în Top 50 britanic din martie 1979, după care au realizat un album intrat abia pe poziţia 30 în topurile britanice. Au continuat cu REAL TO REAL CACOPHONY care, deşi n-a avut succes comercial, a atras atenţia criticilor. EMPIRES AND DANCE, a apărut în 1980, album de pe care *I Travel* a devenit foarte populară în cluburi. În 1981 grupul a semnat cu Virgin Records, la care au debutat cu albumele SONS AND FASCINATION şi SISTER FEELINGS CALL, realizate iniţial împreună. Ambele au intrat în Top 20, generând trei hit single-uri: *The American, Love Song* şi *Sweat în Bullet.* În acelaşi an, Brian McGee, care avea oroare de turnee, a fost înlocuit de Kenny Hyslop (n. 14 februarie 1951, Helensburgh, Strathclyde, Scoţia) acesta

contribuind la piesa *Promised You A Miracle*, number 13 în Marea Britanie şi foarte populară în Europa şi Australia, unde Simple Minds erau foarte apreciaţi. Mike Ogletree a fost cooptat după plecarea lui Hyslop, iar Mel Gaynor (n. 29 mai 1959) a devenit membru permanent al trupei, cântând la tobe. Ambii apar pe NEW GOLD DREAM, cel mai de succes album la acea dată, intrat pe poziţia a treia în clasamente. Au urmat extrasele pe single *Glittering Prize* şi *Someone, Somewhere în Summertime.* SPARKLE ÎN THE RAIN, produs de Steve Lillywhite, a fost prefaţat de single-urile *Waterfront* şi *Speed Your Love To Me*, albumul devenind number 1 în Marea Britanie. LP-ul mai cuprinde o versiune a piesei lui Lou Reed, *Street Hassle.*

În 1985 grupul a înregistrat în America, alături de Jimmy Iovine şi Bob Clearmountain. Piesa *Don't You (Forget About Me)* face parte din coloana sonoră a filmului *The Breakfast Club* şi a fost number 1. A urmat ONCE UPON A TIME, un alt succes internaţional, de pe care *Alive And Kicking, Sanctify Yourself* şi *All The Things She Said* au intrat în Top 10 britanic, albumul fiind urmat de un turneu mondial, imortalizat pe LIVE ÎN THE CITY OF LIGHT. În 1988 au participat şi ei la concertul aniversar al lui Nelson Mandela, înregistrând o nouă piesă, *Mandela Day*, special pentru acest eveniment. Piesa a apărut pe un single, împreună cu *Belfast Child*, piesă bazată pe o melodie tradiţională, *She Moved Through The Fair*, şi a intrat în fruntea clasamentelor britanice în 1989. STREET FIGHTING YEARS a devenit disc de platină, iar EP-ul THE AMSTERDAM, care include o versiune a piesei lui Prince, *Sign 'O' The Times,* a fost number 18. A urmat plecarea lui Mick

McNeil, înlocuit de Peter Vitesse, şi realizarea albumului REAL LIFE din 1991. Doi ani mai târziu a apărut o antologie Simple Minds, GLITTERING PRIZE, urmată de GOOD NEWS FROM THE NEXT WORLD, de pe care s-a remarcat extrasul pe single *She's ARiver,* dar care, ca şi cel din 1991, a fost destul de prost primit.

Neapolis (1998), Promised Night (1998), Good News

From The Next World (1995), Glittering Prize (1993), Real Life (1991), Themes, Vol. 4: February 89-May 90 (1990), Street Fighting Years (1989), Live în The City Of Light (1987), Once UponA Time (1985), Sparkle în The Rain (1984), New Gold Dream (81 – 82 – 83 – 84) (1982).

Celebration (1982), Sister Feeling Call (1981), Sons & Fascinacions (1981), Real To Real Cacophony (1980), Life în A *Day (1979)*

Simply Red

Grup soul-pop, condus de Mick „Red" Hucknall (n. Michael James Hucknall, 8 iunie 1960, Denton, Gt. Manchester, Anglia; vocals), care a cântat mai întâi cu grupul punk Frantic Elevators, iar în 1983, când acesta s-a dizolvat, a înfiinţat Simply Red, alături de Ojo, Mog, Dave Fryman şi Eddie Sherwood. Primul lor contract a fost cu Elektra Records, într-o altă componenţă decât cea originală: Hucknall, Tony Bowers (n. 31 octombrie 1952; bass), Fritz McIntyre (n. 2 septembrie 1956, Birmigham, Anglia; keyboards), Tim Kellett (n. 23 iulie 1964, Knaresborough, Anglia; bass, keyboards), Sylvan Richardson (guiţar) şi Chris Joyce (n. 11 octombrie 1957, Birmigham, Anglia; drums). Au debutat la Elektra Records, cu PICTURE BOOK, care a intrat direct pe poziţia a doua în topurile din Marea Britanie, iar versiunea lor după piesa Valentine Brothers, *Money's Too Tight To Mention* a fost un hit Top 20. A urmat *Come To My Aici* şi o nouă versiune a clasicei *Holding Back The Years*, un number 2 britanic, care a intrat şi în topurile americane. Următorul lor album, MEN AND WOMEN, include o colaborare a lui Hucknall cu fostul compozitor al casei de discuri Motown, Lamont Dozier. Alte hituri ale trupei au fost *The Right Thing, Infidelity* şi o prelucrare a piesei lui Cole Porter*, Every Time We Say Goodbye*. Richardson a plecat în 1987 şi a fost înlocuit de chitaristul Aziz Ibrahim, înlocuit la rândul său de Heitor T.P. În 1989 au realizat A NEW FLAME, un LP care conţine printre altele *It's Only Love* şi o altă prelucrare, de data aceasta după cântecul Harold Melvin & The Bluenotes, *If You Don't Know Me By Now,* un alt

number 2 britanic.

Înainte de un nou LP, Bowers şi Joyce au părăsit Simply Red. În locul lor au venit Shaun Ward (bass) şi Gotă (drums). Tot atunci, saxofonistul Ian Kirkham a devenit şi el membru permanent al grupului. În 1991, STARS a condus în clasamentele britanice vreme de mai multe luni şi s-a vândut în milioane de exemplare. Extrase pe single au fost piesele Top 10, *For Your Babies, Stars* şi hiturile Top 40, *Something Got Me Started, Your Mirror* şi *Thrill Me.* La vremea apariţiei celui de al cincilea album al grupului, intitulat LIFE, Ward şi Gotă nu mai făceau parte din trupă.

Blue (1998), Simply Red Greatest Hits (1996), Fairground (1995), Life (1995), Montreux (EP, 1992), Stars (1991), A *New Flame (1989), Men And Women (1987), Picture Book (1985)*

Siouxsie & The Banshees

Grup punk condus de Siouxsie Sioux (n. Ssuan Dallion, 27 mai 1957, Londra, Anglia) şi compus din: Pete Fenton (guiţar), Steve Severin (bass) şi Kenny Morris (drums). În 1977, Fenton a fost înlocuit de John McGeogh, iar trupa a cântat în deschidere la Johnny Thunders And The Heartbreakers şi a participat la o înregistrare BBC pentru emisiunea DJ-ului John Peel. În 1978 au semnat cu Polydor Records, la care au debutat cu single-ul *Hong Kong Garden*, care a intrat în Top 10 britanic. A urmat albumul THE SCREAM, produs de Lillywhite, şi piesele *The Staircase (Mystery)* plus *Playground Twist.* După un turneu de promovare al albumului JOIN HANDS, Morris şi McKay au plecat, fiind înlocuiţi de Budgie şi Robert Smith. Au urmat *Mittageisen (Metal Postcard), Happy House* şi *Christine*, care le-au adus succesul comercial, completat şi de albumul KALEIDOSCOPE, urmat de un turneu mondial. JUJU a intrat în Top 10, după care Siouxsie şi Budgie au înfiinţat The Creatures. Smith şi Severin au înfiinţat şi ei The Glove, având la fel de mult succes ca şi Creatures. După albumul A KISS ÎN THE DREAMHOUSE, trupa a cântat în 1983 într-un concert pentru Partidul Comunist

din Italia. Cel mai mare succes al lor a fost o versiune a piesei Beatles, *Dear Prudence*, care a intrat pe locul trei în clasamentele britanice. În 1984, după înregistrarea unui alt hit, *Swimming Horses,* a fost racolat John Carruthers de la Clock DVA, înlocuit apoi de Jon Klein. Au urmat noi albume şi un cover al piesei lui Bob Dylan, *This Wheel's On Fire*, care i-a readus în Top 20 britanic. THROUGH THE LOOKING GLASS a fost un album compus în întregime de versiuni cover. După PEEP SHOW, în 1991 au reintrat în topuri cu *Kiss*

Them For Me şi SUPERSTIŢION. Grupul s-a desfiinţat în 1995, după albumul THE RAPTURE.

The Rapture (1995), Superstition (1991), Peep Show (1988), Peel Session 1, 2 (1987), Through The Looking Glass (1987), Tinderbox (1986), Hyaena (1984), Nocturne (1983), A Kiss în The Dream House (1982), Juju (1981), Once Upon A Time – The Singles (1981), Kaleidoscope (1980), Join Hands (1979), The Scream (1978), The Peel Sessions (1977)

Sisters Of Mercy

Grup post punk, înfiinţat în Leeds, Yorkshire, Anglia, în 1980, de Andrew Eldritch (n. Andrew Taylor, 15 mai 1959, East Anglia, Anglia; vocals) şi Gary Marx (guiţar). Prima lor piesă a fost *The Damage Done*, editată de propria lor casă de discuri, Merciful Release, după care cei doi i-au cooptat pe Ben Gunn (guiţar) şi Craig Adams (bass) pentru concerte alături de Clash, Psychedelic Furs şi The Birthday Party. S-au remarcat apoi cu excelentele *Alice* şi *Temple Of Love,* după care Gunn a părăsit Sisters Of Mercy, fiind înlocuit de Wayne Hussey (ex-Pauline Murray, Dead Or Alive). Colaborând cu WEA, reputaţia lor a început să crească din ce în ce mai mult. Din cauza deselor dispute între Marx şi Eldritch, primul a fost forţat să plece. În aprilie 1985, după un concert la Royal Albert Hall, trupa şi-a anunţat retragerea. A urmat un proces în care Eldritch dorea folosirea numelui trupei, în detrimentul lui Adams şi al lui Hussey. Apoi Eldritch a realizat un album sub numele de Sisterhood, iar Adams şi

Hussey şi-au luat numele The Mission. A urmat plecarea lui Eldritch în Berlin şi reînfiinţarea de către acesta a grupului Sisters Of Mercy, cu Patricia Morrison (n. 14 ianuarie 1962, ex-Gun Club), realizând două hit single-uri: *This Corrosion* şi *Dominion,* ca şi albumul FLOODLAND. După doi ani de inactivitate, în 1990 au înregistrat *More,* în componenţa: Tony James (exGeneration X, Sigue Sigue Sputnik; bass), Tim Bricheno (n. 6 iulie 1963, Huddersfield, Yorkshire, Anglia; guiţar, ex-All About Eve) şi Andreas Bruhn (guiţar). A urmat excelentul VISION THING, apoi KNOCKING ON HEAVEN'S DOOR (titlu inspirat de piesa omonimă a lui Bob Dylan), POSSESSION, şi altele.

A Slight Case Of Overbombing: Greatest Hits, Vol. 1 (1993), Singles Compilation (1993), Some Girls Wander By Mistake (1992), More Sisters Vol. 1, 2 (1991), Enter The Sisters (1991), Possession (1991), Psychedelic Sessions (1991), Knocking On Heaven's Door (1991), Live în Newcastle (1991), Rare Obscurities (1991), Vision Thing (1990), Floodiand (1987), First & Last & Always (1985), Disguised în Black (1985)

Skid Row

Grup din New Jersey, SUA, înfiinţat în 1986, de Dave The Snake' Sabo (guiţar) şi Rachel Bolan (bass), cărora li s-au alăturat Sebastián Bach (n. 3 aprilie 1968, Bahamas; vocals), Scotti Hill (guiţar) şi Rob Affuso (drums). Şansa le-a surâs în 1989, când au cântat în deschidere la Bon Jovi într-un turneu american. Au semnat apoi cu Atlantic Records şi au realizat albumul SKID ROW, care a fost foarte bine primit, ocupând poziţia a 6-a în topul Billboard şi generând două hituri de Top 10 american, *18 And Life* şi *I Remember You* şi vânzându-se în milioane de exemplare. SLAVE TO THE GRIND le-a consolidat poziţia printre cele mai bune trupe americane rock, generând hituri ca *Monkey Business, Quicksand Jesus, Wasted Time* şi altele. Albumul a fost urmat de un turneu mondial de 18 luni. În 1992, Skid Row a participat la festivalul de la Donnington, iar apoi la cel din Rio de Janeiro. După doi ani de pauză, au

revenit cu un nou album, intitulat SUBHUMAN RACE, urmat şi el de un turneu, de data aceasta alături de grupul Van Halen.

Bring 'Em Bach Alive (1998), 40 Reasons: The Best Of Skid Row (1997), Subhuman Race (1995), B-Sides Ourselves (EP, 1992), Clean Slave Version (1991), Slave To The Grind (1991), Skid Row (1989)

Slade

Grup britanic, cunoscut iniţial sub numele de The 'N Betweens, înfiinţat în Wolverhapton, în componenţa: Noddy Holder (n. Neville Holder, 15 iunie 1946, Walsall, West Midlands, Anglia; vocals, guiţar), Dave Hill (n. 4 aprilie 1952, Fleet Castle, Devon, Anglia; guiţar), Jimmy Lea (n. 14 iunie 1952, Wolverhampton, West Midlands, Anglia; bass) şi Don Powell (n. 10 septembrie 1950, Bilston, West Midlands, Anglia; drums). Kim Fowleyled le-a produs single-ul *You Better Run*, în august 1966. Doi ani mai târziu au semnat cu Fontana Records, al cărui director A & R, Jack Baverstock, a insistat ca trupa să-şi schimbe numele în Ambrose Slade, ceea ce s-a şi întâmplat. Au realizat apoi albumul BEGININGS. Managerul Chas Chandler le-a scurtat numele la Slade şi i-a transformat într-un grup de skinheads, imagine pe care au adoptat-o până în anul 1970 când şi-au lăsat părul să crească, iar muzica lor s-a orientat spre blues.

Coz I Luv You a fost un number 1 britanic în 1971, urmat de o serie de hituri ca *Look Wot You Dun* (number 4), *Take Me Bak Ome, Mama Weer Al Crazee Now, Cum On Feel The Noize* şi *Skweeze Me Pleeze Me.* În 1977, *Merry Xmas Everybody* a fost considerat drept unul dintre cele mai bune cântece festive. Au apărut apoi în filmul *Slade în Flame* şi au efectuat o serie de turnee, însă pe la mijlocul anilor '70 deveniseră deja „grupul de ieri", datorită curentului punk. În 1977 au realizat WHATEVER HAPPENED TO SLADE, după care au aşteptat o nouă şansă. În 1980 au participat la Reading Festival, apariţie imortalizată pe EP-ul SLADE ALIVE AT READING, care i-a readus în topurile britanice. Tot în acea perioadă, grupul

Quiet Riot a lansat single-ul *Cum On Feel The Noise*, un cover după piesa lor omonimă, care a intrat în topurile internaţionale. Single-ul *Merry Xmas Everybody* a fost remixat şi a reintrat în topuri în acelaşi an. În 1981, *We' II Bring The House Down* a intrat în Top10, iar în 1983 au avut un hit number 2, *My Oh My* (de pe albumul KEEP YOUR HANDS OFF MY POWER SUPPLY), urmat de *Run Run Away,* de pe acelaşi album, o piesă care a ajuns şi în Top 20 în SUA.

Wall Of Hits (1994), You Boyz Make Big Noise (1987), Roguess Gallery (1985), Keep Your Hands Off My Power Supply (1984), Slade's Greatz (1984), The Amazing Kamikaza (1983), On Stage (1982), We' II Bring The House Down (1981), Till Deaf Do Us Part (1981), Slade Alive At Reading (1980), Slade Smashes (1980), Return To Base (1979), Alive Vol. 2 (1978), Nobody's Fools (1976), The Best Of (1975), în Fame (1975), Stomp Your Hands, Clamp Your Feet (1974), Slade în Flame (1974), Old New Borrowed Blue (1974), Sladest (1973), Slade Alive! (1972), Slayed (1972), Play It Loud (1970), Balizy (1969)

Slayer

Grup thrash metal înfiinţat în Huntington Beach, Los Angeles, SUA, în 1982, în componenţa: Tom Araya (bass, vocals), Kerry King (guiţar), Jeff Hanneman (guiţar) şi Dave Lombardo (drums). Au debutat în 1983, cu o piesă inclusă în compilaţia METAL MASSACRE III, ceea ce a dus la semnarea unui contract cu Metal Blade Records, care le-a editat primele două albume: SHOW NO

MERCY şi HELL AWAITS. Rick Rubin, producătorul şi proprietarul casei de discuri Def Jam, a colaborat în 1986 cu Slayer, la înregistrarea albumului REIGN ÎN BLOOD, de pe care a fost remarcată piesa *Angel of Death,* datorită faptului că face referire la doctorul nazist Joseph Mengele. HELL AWAITS, produs tot de Rubin, a adus grupului o audienţă lărgită, fiind urmat de SOUTH OF HEAVEN şi SEASONS ÎN THE ABYSS, care i-a clasat în fruntea trupelor thrash metal. Între 1990 – 1991 au înregistrat un dublu album live care cuprinde concerte din Londra,

Lakeland şi San Bernadino. În timpul acesta, Lombardo a părăsit grupul şi a fost înlocuit de Paul Bostaph (ex-Forbidden; drums). În 1994 au colaborat cu Ice-T la un cover al piesei Exploited, *Disorder,* inclusă în coloana sonoră a filmului *Judgement Night,* după care au înregistrat un nou album de studio, DIVINE INTERVENTION.

Diabolus în Musica (1999), Undisputed Attitude (1996), Divine Intervention (1994), Live: Decade Of Aggression (1991), Seasons în The Abyss (1990), South Of Heaven (1988), Reign în Blood (1986), Hell Awaits (1985), Hell Awaits (1985), Live Undead (1984), Show No Mercy (1983), Haunting The Chapel (1982)

Sly & The Family Stone

Grup din San Francisco, California, înfiinţat în 1967, în componenţa: Sly Stone (n. Sylvester Stewart, 15 martie 1944, Dallas, Texas, SUA), Freddie Stone (n. 5 iunie 1946, Dallas, Texas, SUA; guiţar), Roşie Stone (n. 21 martie 1945, Vallejo, California, SUA; piano), Cynthia Robinson (n. 12 ianuarie 1946, Sacramento, California, SUA; trumpet), Jerry Martini (n. 1 octombrie 1943, Colorado, SUA; saxophone), Larry Graham (n. 14 august 1946, Beaumont, Texas, SUA; bass) şi Greg Errico (n. 1 septembrie 1946, San Francisco, California, SUA; drums). Sly Stone a început să înregistreze încă din 1948, cântând la tobe şi chitară. În liceu a cântat cu The Vicanes, iar în anii ’60 în barurile şi cluburile din San Francisco. A mai cântat cu Joe Piazza And The Continentals şi a lucrat ca DJ la posturile de radio KSOL şi KDIA. A fost angajat apoi ca producător şi compozitor la Autumn Records. Abia în 1966 a înfiinţat The Stoners, cu Cynthia Robinson. În anul următor, Sly And The Family Stone au debutat la o casă de discuri minoră, Loadstone, cu *I Ain’t Got Nobody,* după care au semnat cu Epic, realizând A WHOLE NEW THING. În 1968, *Dance To The Music* a intrat în Top 10, atât în

SUA cât şi în Marea Britanie. *Everyday People* a fost number 1 în SUA un an mai târziu. STAND! s-a vândut în milioane de exemplare şi a generat hituri ca: *I Want To*

Take You Higher şi *Sex Machine*, plus piesa titlu. În 1969, grupul a participat la Festivalul de la Woodstock, iar un an mai târziu single-ul R & B *Thank You (Falettirime Be Mice Elf Again) /Everybody Is A Star* a fost number 1. THERE'S A RIOT GOIN' ON', din 1971, i-a dus din nou pe prima poziţie în topurile americane, cu extrasele pe single: *Family Affair, Running Away* şi *Smilin'*. FRESH (1973), SMALL TALK şi HIGH ON YOU au fost însă prost primite. Larry Graham a plecat apoi pentru a înfiinţa Graham Central Station, în timp ce Andy Newmark l-a înlocuit pe Greg Errico. Sly a devenit apoi din ce în ce mai dependent de droguri. După albumul din 1979, BACK ON THE RIGHT TRACK, turneele grupului au trebuit să fie anulate din cauza lui. În 1987, el a fost închis pentru posesie de cocaină, acuzaţie urmată de multe altele de acest fel, ceea ce i-a afectat grav cariera. Muzica lui a influenţat însă o serie de muzicieni ca Prince, George Clinton şi alţii.

Precious Stone: În The Studio With Sly Stone (1994), Best Of Sly & The Family Stone (1992), Ain't But The One Way (1983), Anthology (1981), Heard You Missed Me (1976), High Energy (1975), High On You (1975), Small Talk (1974), Fresh (1973), There's A Riot Goin' On (1971), Greatest Hits (1970), Stand! (1969), Life (1968), M'Lady (1968), Dance To The Music (1967), A Whole New Thing (1967)

The Small Faces

Grup londonez, înfiinţat în 1965, în componenţa: Steve Marriott (n. 30 ianuarie 1947, Bow, Londra, Anglia, d. 20 aprilie 1991; vocals, guiţar), Jimmy Winston (n. James Langwith, 20 aprilie 1945, Stratford, Londra, Anglia; organ), Ronnie Plonk Lane (n. 1 aprilie 1946, Plaistow, Londra, Anglia; bass, backing vocals) şi Kenny Jones (n. 16 septembrie 1948, Stepney, Londra, Anglia; drums). După semnarea unui contract cu Contemporary Records a lui Don Arden, distribuită de Decca, au debutat cu *Whatcha Gonna Do About It,* o compoziţie a lui Ian Samwell, care a intrat în Top 20 britanic. La câteva săptămâni, Winston (organ) a fost înlocuit de Ian McLagan (n. 12 mai 1945,

Londra, Anglia; organ, guiţar, vocals). Cel de-al doilea single, *I Got Mine,* n-a mai avut însă succesul primului. Compozitorii Kenny Lynch şi Mort Shuman au compus apoi *Sha-La-La-La-Lee,* un nou hit Top 3. Au continuat cu *Hey Girl* şi *All Or Nothing.* După realizarea piesei *My Mind's Eye,* în 1967, grupul s-a aflat în litigii cu managerul lor şi a fost interzis în programul TV Top of the pops, după ce Marriott l-a insultat pe producătorul acestuia. Ultimele două single-uri apărute la Decca, *I Can't Make It* şi *Patterns,* s-au dovedit foarte slabe. Au semnat apoi cu Imediate Records, casa de discuri a managerului grupului Rolling Stones, realizând *Here Comes The Nice* şi *Itchycoo Park,* care au intrat în Top 10. A urmat *Tin Soldier,* cu P.P. Arnold (backing vocals), *Lazy Sunday* şi albumul OGDEN'S NUT GONE FLAKE, care a intrat pe primul loc în clasamente şi a câştigat o serie de premii pentru designul copertei. În februarie 1969, Marriott a decis să cânte cu Peter Frampton într-un nou grup, Humble Pie. The Small Faces, cu Rod Stewart la voce şi Ron Wood la chitară, au realizat un nou album, după care au renunţat la „Small", devenind simplu, The Faces. Succesul pieselor *Itchycoo Park* şi *Lazy Sunday*, reeditate în anii '70, i-a convins pe Marriott, Jones, McLagan şi Rick Wills să reînvie numele The Small Faces. Împreună au înregistrat două albume (PLAYMATES şi 78 ÎN THE SHADE), albume care nu s-au bucurat însă de succes. Apoi, Jones a cântat cu The Who, Wills cu Foreigner, McLagan a cântat în concerte cu The Rolling Stones, iar Marriott cu Peter Frampton şi în mici localuri din Londra. În 1989, acesta din urmă a înregistrat 30 SECONDS TO MIDNIGHT. Doi ani mai târziu a murit într-un incendiu care a izbucnit în locuinţa sa din Essex.

The Anthology (1996), 25 Greatest Hits (1992), Sorry She's Mine (1985), Sha La La Lee (1981), Big Hits (1980), For Your Delight (1980), in Memoriam (1970), Small Faces Profile (1979), Live U.K. 69 (1978), Greatest Hits (1978), 78 În The Shade (1978), Playmates (1977), Rock Roots (1976), Magic Moments (1976), Rock Roots (1976), Vintage Years (1975), Imediate Story Vol. 1, 2 (1975),

Amen Corner & Small Faces (1975), Archetypes (1974), The History Of Small Faces (1972), Early Faces (1972), Wham Bam (1970), First Step (1970), Autumn Stone (1969), Ogden's Nut Gone Flake (1968), There Are But Four Small Faces (1968), From The Begining (1967), Small Faces (1967)

Smashing Pumpkins

Grup rock alternativ, din Chicago, SUA, condus de Billy Corgan (n. 17 martie 1967, Chicago, Illinois, SUA; vocals, guiţar) şi care i-a avut iniţial în componenţă pe: D'Arcy Wretsky (n. 1 mai 1968, Michigan; bass, vocals) şi James Iha (n. 26 martie 1968, Chicago, Illinois, SUA; guiţar). Smashing Pumpkins au folosit la început o drum machine pentru concerte, după care l-au cooptat pe Jimmy Chamberlain (n. 10 iunie 1964, Chicago, SUA; drums). Grupul a debutat în 1990 cu single-ul *I Am The One*, editat de Limited Potenţial Records, după ce contribuiseră cu două piese la compilaţia LIGHT INTO DARK, fapt ce i-a adus în atenţia casei de discuri din Seattle, celebra Sub Pop, la care au realizat *Tristess/La Dolly Vita*, în septembrie al aceluiaşi an. S-au mutat apoi la Caroline Records. Albumul GISH, produs de Butch Vig, a fost number 1 în topul Rockpool Collège Radio Chart. Cel mai mare succes l-au avut însă cu un album editat de o casă de discuri majoră (Virgin Records), album intitulat SIAMESE DREAM, care a intrat în Top 10 în SUA şi s-a vândut în peste trei milioane de exemplare. Următorul album, PISCES ISCARIOTS, este o colecţie de B-sides şi raritäţi, care a apărut în 1994. A urmat MELLON COLLIE, coprodus de Flood şi Alan Moulder. Pentru turneul de promovare al acestuia, grupul l-a angajat pe John Melvoin (keyboards).

Din păcate însă, la 12 iulie 1996, acesta din urmă a murit din cauza unei supradoze de heroină, primită de la Jimmy Chamberlain, care a fost dat afară din trupă. După această tragică întâmplare, trupa a compus o piesă intitulată *Eye*, care face parte din coloana sonoră a filmului *The Lost Highway*, apoi *The Ends, The Beginings, The End*

pentru filmul *Batman*. Pentru cel de-al patrulea lor album de studio, ADORE, au folosit din nou o drum machine, însă pentru turneul de promovare al acestuia au angajat patru persoane, 3 la tobe şi una la keyboards.

Adore (1998), Mellon Collie And The Infinite Sadness (1995), Disarm (1994), Peel Session (1994), Pisces Iscariot (1994), Cherub Rock (1993), Siamese Dream (1993), Lull (1992), Gish (1991)

The Smiths

Grup înfiinţat în Manchester, în 1982, de Morrissey (n. Steven Patrick Morrissey, 22 mai 1959, Davyhulme, Manchester, Anglia) şi Johnny Marr (n. John Maher, 31 octombrie 1963, Ardwick, Manchester, Anglia), care au înregistrat câteva casete demo împreună cu Simon Wolstencroft (drums) şi un inginer de sunet pe nume Dale. Wolstencroft a plecat apoi la The Fall şi a fost înlocuit de Mike Joyce (n. 1 iunie 1963, Fallowfield, Manchester, Anglia). Au debutat la Ritz, în Manchester, alături de James Maker, după care l-au cooptat pe Andy Rourke (n. 1963, Manchester, Anglia; bass). Sub aripa ocrotitoare a omului de afaceri Joe Moss, grupul a susţinut o serie de concerte, după care, în 1983, a semnat cu Rough Trade Records. Primul lor single la noua casă de discuri a fost *Hand în Glove,* urmat de *This Charming Man,* care a intrat în Top 30 britanic. După un turneu nereuşit în SUA, au început anul 1984 cu un nou single, *What Difference Does It Make?* THE SMITHS, mult amânatul album de debut, cuprinde printre altele piesa *Suffer Little Children,* un recviem pentru copiii care au murit în anii '60, căzând pradă crimelor lui Moors. O colaborare cu Sandie Shaw a transformat piesa *Hand în Glove* în hit, iar piesa autobiografică a lui Morrissey (care era liderul şi purtătorul de cuvânt al trupei), *Heaven Knows I'm Miserable Now,* a ajuns number 19 în Marea Britanie. A urmat hitul Top 20 *William, It Was Really Nothing.* Rough Trade a editat apoi HATFUL OF HOLLOW, care include o serie de piese nerealizate şi radio sessions.

În 1984, the Smiths au fost numiţi de presa britanică

cea mai bună trupă, iar piesa *How Soon Is Now?* şi albumul MEAT IS MURDER nu au făcut decât să confirme acest fapt. Albumul cuprinde comentarii de ordin social şi politic, referitoare la IRA, la violenţa din şcoli, pedofilie *(Barbarism Begins At Home),* chinuirea animalelor *(Meat Is Murder)* etc.

În 1985 au efectuat un nou turneu britanic şi au susţinut concerte în SUA, după care au realizat single-ul *The Boy With The Thorn in His Side.* A urmat *Big Mouth Strikes Again,* după care Rourke a fost dat afară pentru o perioadă, din cauza abuzului de droguri. La scurt timp însă a fost reprimit, odată cu un nou membru, chitaristul *Craig Gannon.* În iunie 1986 a apărut THE QUEEN IS DEAD, foarte bine primit de către critică. Acesta cuprinde piese ca *There Is A Light That Never Goes Out, Frankly Mr Shankly* şi *Some Girls Are Bigger Than Others.* În 1985 au revenit cu MEAT IS MURDER, urmat de un nou turneu în SUA şi de intrarea în Top 20 cu *Panic.* În 1986, Johnny Marr a fost victima unui accident de maşină. În timp ce se recupera, Craig Gannon a fost concediat, ceea ce a dus la un proces, iar anul s-a terminat cu un ultim concert britanic, care a avut loc la Brixton Academy, alături de grupul The Fall. După un nou hit, *Shoplifters Of The World*

Unite, Sheila Take A Bow i-a readus în Top 10 şi a fost realizat un nou LP: THE WORLD WON'T LISTEN. Dar Marr, nemulţumit de noua direcţie muzicală a grupului (mult mai comercială), a solicitat o pauză. În august 1987, grupul şi-a anunţat retragerea. STRANGEWAYS, here WC COME a fost realizat ulterior, la fel ca şi documentarul TV biografic *The south bank show,* plus un album live, RANK.

În 1992, The Smiths au revenit în atenţia publicului, în urma apariţiei biografiei grupului, scrisă de Johnny Rogan, şi după cumpărarea de către Warner Brothers a catalogului trupei.

Singles (1995), Sweet & Tender Hooligan (1995), Interview Picture Disc (1993), Best, Volume 1, 2 (1992), Rank (1988), Peel Sessions (1988), World Won't Listen (1987), Louder Than Bombs (1987), Strangeways, Here We

Come (1987), The Queen Is Dead (1986), Meat Is Murder (1985), Hatful Of Hollow (1984), The Smiths (1984)

Smokie

Grup înfiinţat în 1966, în Yorkshire, Anglia, de Chris Norman (vocals), Terry Utley (guiţar), Alan Silson (bass) şi Pete Spencer (drums). Deşi a înregistrat multe piese (sub numele de Kindness), Smokie nu s-a făcut remarcat decât în 1975, când au semnat cu Rak Records şi au intrat pe poziţia a treia în topurile din Marea Britanie, cu *If You Think You Know How To Love Me.* Au urmat *Don'tPlay Your Rock NRoll To Me,* un hit Top 10 în 1976, *Living Next Door to Alice,* apoi *It's Your Life,* din 1977, şi *Oh Carol,* în 1978. Succesul lor a început să stagneze la începutul lui 1980. După MIDNIGHT DELIGHT din 1982, trupa s-a desfiinţat. Spencer şi Norman au continuat să lucreze pentru Rak, scriind hituri pentru mai multe grupuri. Au format din nou Smokie, în 1988, înregistrând LP-ul MY HEART IS TRUE. În anul următor au înregistrat ALL FIRED UP, după care a apărut GREATEST HITS LIVE. În anii '90, într-o nouă componenţă, Terry Uttley, Alan Silson, Martin Bullard (keyboards), Alan Barton (lead vocals, guiţar) şi Steven Pinnell (drums), grupul şi-a continuat activitatea, însă fără succesul de altă dată.

Pass It Around (1975), Changing All The Time (1975), Smokey (1975), Midnight Cafe (1976), Greatest Hits (1977), Bright Lights & Back Alleys (1977), Montreaux Album (1978), Other Side Of The Road (1979), Greatest Hits, Vol. 2 (1980), Solid Ground (1981), Strangers în Paradise (1982), Midnight Delight (1982), My Heart Is True (1988), AllFired Up (1989), Greatest Hits Live (1989).

Boulevard Of Broken Dreams (1989), The Best Of (1990), Whose Are These Boots? (1990), 18 Carat Gold (1990), Chasing Shadows (1992), Collection (1992), Burnin' Ambition (1993), With Love From Smokie (1995), The Worldăndelsewhere (1995)

Soft Cell

Grup din Leeds, Anglia, înfiinţat în 1980, de Marc Almond (n. Peter Marc Almond, 9 iulie 1957, Southport,

Lancashire, Anglia; vocals) şi David Ball (n. 3 mai 1959, Blackpool, Lancashire, Anglia; synthesizer). După realizarea unui EP autofinanţat, MUTANT MOMENTS, au semnat cu Some Bizarre Records, care le-a inclus piesa *Girl With The Patent Leather Face* pe compilaţia SOME BIZARRE ALBUM. Single-ul lor de debut, *Memorabilia,* a fost urmat de *Tainted Love,* compus de The Four Preps' Ed Cobb, şi cunoscut deja în interpretarea Gloriei Jones, o cântăreaţă de soul. Piesa a ajuns în fruntea clasamentelor britanice şi americane, vânzându-se în milioane de exemplare. Au continuat cu o serie de hit single-uri ca: *Bedsitter, Say Hello Wave Goodbye, Torch* şi *What*. După albumul THE ART OF FALLING APART, în 1983 Soft Cell şi-au anunţat intenţia de a se desfiinţa şi au efectuat un ultim turneu în anul următor, după care au înregistrat un album de adio, THIS LAST NIGHT ÎN SODOM. Almond şi-a lansat apoi cariera solo, iar Ball a plecat la grupul The Grid.

Down în The Subway (1994), Memorabilia: Singles (1991), This Last Night în Sodom (1984), The Art Of Falling Apart (1983), Non Stop Extatic Dancing (1981), Non Stop Erotic Cabaret (1981).

Soul Asylum

Grup hardcore din Minneapolis, Minnesota, SUA, Soul Asylum s-au numit la început Loud Fast Rules. În 1981, dată la care grupul a luat fiinţă, din componenţa lui făceau parte: Dave Pirner (n. 1965; vocals, guiţar), Dan Murphy (n. 1963; guiţar), Karl Mueller (n. 1965; bass) şi Pat Morley (drums). Morley a plecat la sfârşitul lui 1984, fiind înlocuit de Grant Young (n. 1965). Au urmat albume ca MADE TO BE BROKEN, HANG TIME şi CLAM DIP AND OTHER DELIGHTS, care include şi o versiune a piesei Foreigner, *Jukebox Hero*, plus un cover după *Move Over*, a lui Janis Joplin. Toate au fost albume minore, la fel ca şi... AND THE HORSE THEY RODE ÎN ON, editat de Atlantic Records, care a şi renunţat la serviciile grupului după apariţia albumului. Datorită difuzării intense la MTV a piesei *Somebody To Shove*, destinul lor s-a schimbat. După

o apariţie în David Letterman Show, au cântat în deschidere la Bob Dylan şi Guns 'N' Roses, iar apoi au apărut în turneul Alternative Nation, alături de Screaming Trees şi The Spin Doctors. În 1993 au fost prezenţi la MTV Awards, unde au cântat, alături de Peter Buck de la R.E.M. şi Victoria Williams, hitul lor *Runaway Train,* care i-a lansat pe plan internaţional. Soul Asylum au devenit dintr-odată supervedete, mulţi rămânând surprinşi de faptul că trupa are o activitate atât de îndelungată şi atâtea albume la activ. În 1995 au realizat Lei YOUR DIM LIGHT SHINE, ale cărui texte sunt compuse de Dave Pirner (care este de altfel şi autorul hitului *Runaway Train*) iar doi ani mai târziu au lansat CANDY FROM A STRANGER.

Candy From A Stranger (1997), Let Your Dim Light Shine (1995), Grave Dancers Union (1992) ...And The Horse They Rode On (1990), Clamăip & Other Delights (1988), Hang Time (1988), Made To Be Broken (1986), Time's Incinerator (1986), While You Were Out (1986), Say What You Will, Clarence... Karl Sold The Truck (1984)

Soundgarden

În 1981, Kim Thaiyl (guiţar) şi Hiro Yamamoto (bass) cântau împreună în grupul The Shemps, grup înfiinţat de prietenul lui Thayil, chitaristul Matt Dentino. Chris Cornell, pe atunci în vârstă de 19 ani, cânta la tobe. Fiind însă decis să devină solist vocal, a răspuns unui anunţ dat de Dentino în acest sens. Când a intrat în trupă, Yamamoto cânta la bass, însă la scurt timp a fost înlocuit de Thayil. Repertoriul Shemps consta din piese Doors, Hendrix, Otis Redding şi Buddy Holly. Singura piesă originală era o compoziţie a lui Dentino, intitulată *Marilyn Monroe.*

În 1984, când The Shemps s-a desfiinţat, Cornell şi Yamamoto, iar apoi Thayil au înfiinţat Soundgarden (denumit după o sculptură din Sand Point, Seattle). După câteva concerte, l-au cooptat pe Scott Sundquist la tobe, pentru a-l elibera pe Cornell de această îndatorire. În 1986 au înregistrat două piese *(Heretic* şi *All Your Lies)* care au apărut pe un album editat de CZ Records, intitulat DEEP SIX. În acelaşi an, Sundquist a părăsit grupul şi a fost

înlocuit de Matt Cameron. În noua formulă, Soundgarden au înregistrat primul EP, editat de Sub Pop Records şi intitulat SCREAMING LIFE (1987). Au continuat cu FOPP, un nou EP apărut un an mai târziu, după care au semnat cu SST Records, care le-a editat primul album, ULTRAMEGA OK, ce cuprinde şi un cover după piesa lui John Lennon şi Yoko Ono, *Two Minutes Of Silence* (în versiunea lor: *One Minute of Silence).* Au fost luaţi apoi sub aripa casei de discuri A & M, care îi curta de multă vreme. Aici au realizat LOUDER THAN LOVE (al cărui titlu original a fost LOUDER THAN FUCK). La un an de la apariţia albumului, în 1989, Yamamoto a ales să-şi continue studiile şi a părăsit trupa. În locul lui a fost cooptat atunci Ben Shepherd, deşi au cântat în concerte pentru o vreme cu Jason Everman. LOUDER THAN LIVE este o casetă video lansată în urma acestor concerte, dar şi un CD, care cuprinde piese neapărute în varianta video.

Grupul a realizat apoi (cu Ben la tobe) un single editat de Sub Pop, *Room A Thousand Years/ HIV Baby.* Ca un tribut adus lui Andy Wood (decedat în 1990), Chris a compus apoi câteva piese şi l-a rugat pe chitaristul de la Pearl Jam, Stone Gossard, să colaboreze la acest proiect. Cu acesta, cu Matt Cameron, Jeff Ament, Mike McCready şi Eddie Vedder (tot de la Pearl Jam) a înfiinţat apoi Temple Of The Dog, realizând un album în 1991, tot la A & M Records.

Un nou LP Soundgarden a apărut în acelaşi an. BADMOTORFINGER cuprinde printre altele şi o nouă versiune a piesei *Room a Thousand Years Wide* şi i-a adus trupei o audienţă mult mai largă, devenind disc de platină. Câteva piese neapărute pe acest LP au fost incluse într-o ediţie limitată a unui dublu album BADMOTORFINGER, care mai cuprinde şi un bonus CD, intitulat SATANO-SCILLATeMyMETALLICSONATAS, pe care apar *She s-a Politician,* o versiune live a piesei *Slaves And Bulldozers,* un cover după piesa Black Sabbath, *Into the Void*, piesa Devo*, Girl U Want* şi compoziţia Rolling Stones, *Stray Cât Blues.*

Au urmat o serie de turnee în SUA, Europa şi Canada şi participarea la turneul Lollapalooza. În 1993, după apariţia casetei video MOTORVISION, au lansat HATER.

Soundgarden a realizat apoi o compilaţie intitulată NO ALTERNATIVE pentru a strânge fonduri în folosul cercetărilor în domeniul SIDA şi ALTERNATIVE NRG (pe care apar alături de chitaristul Brian May la piesa *New Demage),* pentru organizaţia ecologistă Greenpeace.

La data de 8 martie 1994 au lansat SUPERUNKNOWN, urmat de noi turnee, după care Chris a trebuit să urmeze un tratament de recuperare, deoarece concertele i-au afectat destul de grav corzile vocale.

Abia în toamna anului 1995, Soundgarden au reuşit să cânte din nou în concerte, revenind în Europa. La 21 noiembrie 1995 au apărut 4 piese Soundgarden pe un CD-ROM intitulat ALIVE ÎN THE SUPERUNKNOWN. Un an mai târziu a fost lansat un nou album de studio, DOWN ON THE UPSIDE, care a debutat pe poziţia a doua în topul Billboard.

Apoi, la data de 9 aprilie 1997, când toată lumea aştepta viitorul LP, Soundgarden şi-au anunţat retragerea.

A-Sides (1997), Down On The Upside (1996), Superunknown (1994), Badmotorfinger (1991), Screaming Life/Fopp (1990), Louder Than Love (1989), Ultramega Ok (1988)

Spandau Ballet

Grup britanic înfiinţat în 1979, în componenţa: Gary Kemp (guiţar), fratele lui, Martin Kemp (bass), Tony Hadley (vocals), John Keeble (drums) şi Steve Norman (rhythm guiţar, saxophone, percussion). La început au cântat prin diverse cluburi londoneze, după care, Chris Blackwell, proprietarul casei de discuri Island Records, le-a oferit un contract, care a fost însă respins, trupa înfiinţând propria ei casă de discuri, Reformation, licenţiată prin Chrysalis Records. Au debutat cu single-ul *To Cut A Long Story Short,* care a intrat în Top 5 britanic. Au urmat *The Freeze, Musclebound* şi *Chant Number 1 (I Don't Need This Pressure On),* care a fost un hit Top 3.

Paint Me Down şi *She Loved Like Diamond* au fost noi hituri, trupa realizând cu diverşi producători, ca Trevor Horn, Tony Swain şi Steve Jolley, o serie de albume. În 1983, piesa *True* s-a clasat pe primul loc în topurile britanice, la fel ca albumul cu acelaşi nume. Următorul, GOLD, a fost number 2. Succesul grupului a continuat cu piese ca *Only When You Leave, I'll Fly For You, Highly Strung* şi *Round And Round*. După o dispută de lungă durată cu Chrysalis, au semnat cu CBS/Columbia Records, în 1986. THROUGH THE BARRICADES şi single-ul *Fight For Yourselves* i-a readus în fruntea clasamentelor. Cariera lor a fost însă pusă în umbră de ambiţia fraţilor Kemp de a juca în film (ei au apărut în *The Krays).* Hadley între timp s-a ocupat de cariera lui solo.

Through The Barricades (1986), The Singles Collection (1985), Parade (1984), True (1983), Diamond (1982), Journeys To Glory (1981)

Otis Spann

Născut la 21 martie 1930, în Jackson, Mississippi, SUA, d. 24 aprilie 1970, în Chicago.

Illinois, SUA, Otis Spann a început să cânte la pian încă din copilărie. La început a cântat în biserica tatălui său vitreg, iar la 14 ani era deja membrul unui grup local. După ce şi-a încercat şansa în fotbal şi box, Otis s-a mutat la Chicago, unde a cântat cu Memphis Slim şi Roosevelt Sykes, după care a condus orchestra clubului Tick Tock. În 1952 a făcut primele sale înregistrări, cu Muddy Waters, alături de care a rămas aproape întreaga sa carieră. Spann a înregistrat în 1955 un album la care au colaborat Willie Dixon şi Robert Junior Lockwood, plus Bo Diddley şi Howlin' Wolf. A cântat apoi în concerte cu Muddy Waters, într-un turneu britanic din 1958, iar în 1960 a apărut alături de el la Newport Jazz Festival. A realizat un nou album la Candid Records, după care a continuat să susţină concerte cu Waters. Turneele britanice ale acestuia din 1963 şi 1964 i-au dat posibilitatea lui Spann să înregistreze *Pretty Girls Everywhere* şi *Stirs Me Up,* cu Eric Clapton. La întoarcerea în SUA, s-a ocupat mai mult

de cariera lui solo, realizând o serie de albume la diverse case de discuri, printre care Prestige şi Bluesway. La aceste LP-uri, la care a cântat nu numai la pian ci şi vocal, au contribuit Waters, James Cotton (harmonica) şi

S.P. Leary (drums), care mai apare şi pe THE BIGGEST THING SINCE COLOSSUS, o colaborare a lui Spann cu Peter Green, Danny Kirwan şi John McVie. Otis Spann s-a stins din viaţă din cauza cancerului de care suferea, la Chicago's Cook County Hospital, unde a fost internat în 1970.

Sessions (1999), Down To Earth (1995), Chicago Blues (1994), Blues Of Otis Spann (1993), Walking The Blues (1987), Rarest (1984), Nobody Loves Chicago Like I Do (1983), Cry Before I Go (1974), Heart Heavy With Trouble (1973), Otis Spann (1970), Sweet Giant Of The Blues (1970), Biggest Thing Since Colossus (1969), The Blues Never Die (1969), Cryin' Time (1969), Cracked Spanner Head (1969), The Buttom Of The Blues (1968), Raw Blues (1968), Nobody Knows My Trouble (1967), The Blues Is Where It's At (1966), Otis Spann's Chicago Blues (1966), The Blues Never Die! (1964), Piano Blues (1963), Walking The Blues (1960), Complete Candid Recordings (1960), Is The Blues (1960), Otis Spann Is The Blues (1960)

Spin Doctors

Grup înfiinţat în 1989, de Christopher Barron (vocals) şi Eric Schenkman (guiţar), alături de

Aaron Comess (drums), pe care l-au întâlnit la New School of Jazz din New York. În grup a mai fost cooptat apoi Mark White (bass). Un an mai târziu au debutat cu POCKET FULL OF KRYPTONITE, care la început nu a fost remarcat, însă, după o serie de turnee americane, un radio din Vermont a început să difuzeze frecvent piese de pe LP, lucru care s-a întâmplat ulterior şi la alte posturi. POCKET FULL OF KRYPTONITE a fost până la urmă un hit major, piesa *Little Miss Can't Be Wrong* făcând înconjurul lumii. A urmat un album live, HOMEBELLY GROOVE, iar apoi mega-hitul *Two Princes,* care i-a consacrat definitiv. În

1994, Eric Shenkman a fost concediat în favoarea lui Anthony Krizan (n. New Jersey, SUA), care i-a părăsit însă în ianuarie 1997. A fost înlocuit de Eran Tabib (n. În Tel Aviv, Israel). La scurt timp, grupul a dat în judecată compania de bere Miller pentru folosirea fără permisiunea lor a piesei *Two Princes* într-o campanie publicitară. Au câştigat procesul, după care au semnat cu o nouă casă de discuri, DAS Universal, unde a apărut noul lor album, intitulat DODGING ASSASSINS. În decembrie 1998, Mark White a părăsit grupul.

Dodging Assassins (1999), Here Comes The Bride (1999), You've Got To Believe în Something (1996), Turn It Upside Down (1994), Homebelly Groove (1992), Pocket Full Of Kryptonite (1991), Up For Grabs... Live (1991), Up For The Grabs (1991)

Dusty Springfield

Născută Mary Isabel Catherine Bernadette O'Brien, la 16 aprilie 1939, în Londra, Anglia, d. 2 martie 1999, Dusty şi-a început cariera cântând în trioul Lana Sisters, din anii '50, după care s-a mutat la The Springfields. În 1963 a debutat solo cu *I Only Want To Be With You* şi a luat cu asalt cluburile londoneze. Au urmat noi single-uri şi albume foarte bine vândute, versiuni cover după Mockinghird, *Anyone Who Had A Heart, Wishin' And Hopin', La Bamba, Who Can I Turn To* şi *Sunny.* Succesul său internaţional a venit atunci când Vicki Wickham şi Simon Napier-Bell au scris textul în engleză la piesa italiană *Io Che Non Vivo (Senzate),* creând astfel *You Don't Have To Say You Love Me*, care în 1966 a clasat-o pe Dusty pe primul loc în topurile britanice. Au urmat albumele WHERE AM I GOING şi DUSTY... DEFINITELY, care cuprinde printre altele excelentele versiuni după piesa lui Herb Alpert, *This Girl's în Love* şi după cea a lui Randy Newman, *I*

Think It's Going To Rain Today. În 1968, când în Marea Britanie a explodat curentul psihedelic şi muzica progresivă, Dusty s-a mutat în Memphis, unde a înregistrat DUSTY ÎN MEMPHIS, un alt album soul produs de Tom

Dowd, Jerry Wexler şi Arif Mardin. Extrasul pe single *Son Of A Preacher Man* a devenit un mare hit, însă LP-ul n-a intrat în topuri decât pe locul 99! Albumul realizat la Atlantic, A BRAND NEW ME, a fost un succes moderat. În 1973 a apărut CAMEO, care cuprinde o versiune cover a piesei lui Van Morrison, *Tupelo Honey.*

Dusty s-a mutat apoi la Los Angeles şi a continuat să înregistreze, dar din ce în ce mai rar, petrecându-şi timpul cu jucătoarea de tenis Billie Jean King (după ce a admis într-un interviu că este bisexuală). În plus, a militat pentru drepturile animalelor, cântăreaţa având o adevărată obsesie pentru pisici. A realizat apoi albumele IT BEGINS AGAIN şi WHITE HEAT din 1982, dar revenirea mult aşteptată nu s-a produs. După single-ul *Just Like Butterflies*, a dispărut din nou din atenţia lumii muzicale şi a publicului. La sfârşitul anilor ’80 însă, colaborarea cu Neil Tennant şi Chris Lowe, de la Pet Shop Boys, la piesa *What Have I Done To Deserve This?* au readus-o în atenţie. Tot ei au scris apoi tema muzicală a filmului *Scandal*, *Nothing Has Been Proved*, pe care Dusty a făcut-o best seller. La începutul anilor ’90, cântăreaţa a locuit o perioadă în Olanda, după care s-a întors în Marea Britanie. În 1994 a urmat un tratament chimioterapeutic, pentru cancer mamar, iar un an mai târziu a realizat, la casa de discuri Columbia, un nou album – A VERY FINE LOVE, al cărui extras pe single este *Wherever Would I Be.* Din păcate, boala a răpus-o la 2 martie 1999, când a murit în casa ei din Henly-on-Thames, la 45 de kilometri distanţă de Londra.

Best Of (1998), A Very Fine Love (1995), Goin’ Back (1994), The Silver Collection (1988), Golden Hits (1987), White Heat (1982), Greatest Hits (1981), Living Without Your Love (1979), It Begins Again (1978), Ooo, Weee! (1974), Cameo (1973), A Brand New Me (1970), Best Of Bacharach (1970), Dusty în Memphis (1969), Golden Hits (1966), You Don’t Have To Say You Love Me (1966), Everything’s Coming Up Dusty (1965), A Girl Called Dusty (1964), Stay Awhile (1963)

Rick Springfield

Născut Richard Springthorpe, la 23 august 1949, în Sydney, Australia, Rick s-a mutat în Anglia la începutul anilor '60, după care, venit în

Australia, a cântat la chitară şi pian în orchestra unui club din Melbourne. A făcut parte apoi din grupurile The Jordy Boys, Rock House şi MOD, iar ulterior a cântat cu Zoot, pentru care a compus o serie de hituri. Primul său single solo a fost un hit number 1, *Speak To The Sky*. În 1972 s-a mutat în SUA, unde o nouă versiune a acestei piese a intrat în Top 20. A semnat apoi cu Chelsea Records, unde secţia ritmică a lui Elton John, Dee Murray (bass) şi Nigel Olsson (drums) l-a acompaniat la realizarea albumului WAIT FOR THE NIGHT. La puţin timp după apariţia acestuia, casa de discuri a dat faliment, iar Rick şi-a început cariera de actor de televiziune. După apariţii în *The Rockford Files*, *Wonder Woman* şi *The Six Million Dollar Man*, Rick a primit un rol în serialul *General Hospital*, ceea ce l-a ajutat şi în cariera de muzician, el înregistrând la RCA Records în perioada 1981 – 82 o serie de hituri, printre care *Jessie's Girl,* un number 1 în SUA, şi *I've Done Everything For You,* plus *Don't Talk To Strangers,* care au intrat în Top 10. Un alt hit al lui, *Love Somebody*, provine din coloana sonoră a filmului din 1984, *Hard To Hold,* în care Springfield interpretează rolul unui cântăreţ de rock.

Greatest Hits (1989), Rock Of Life (1988), Tao (1985), Hard To Hold (1984), Living în Oz (1983), Succes Hasn't Spoiled Me Yet (1982), Working Class Dog (1981), Zoot Locker (1980), Beautiful Feelings (1978), Wait For Night (1976), Comic Book Heroes (1974), Mission Magic (1974), Comic Book Heroes (1973), Beginings (1972), Zoot Out (1970), Just Zoot (1969)

Bruce Springsteen

Născut la 23 septembrie 1949, în Freehold, New Jersey, SUA, Springsteen a început să cânte în trupe locale, printre care The Castiles, Earth, Steel Mill şi Dr Zoom & The Sonic Boom, după care a înfiinţat The Bruce

Springsteen Band, cu David Sancious (keyboards), Gary Tallent (bass), Clarence Clemons (saxophone), Steven Van Zandt (guiţar), Danny Federici (keyboards) şi Vini Lopez (drums). A semnat apoi un contract cu CBS, ca artist solo, iar înregistrările la primul album le-a făcut împreună cu trupa sa. GREETINGS FROM ASBURY PARK, NJ. s-a vândut însă slab. A urmat THE WILD, THE INNOCENT & THE E STREET SHUFFLE, după care şi-a reintitulat grupul de acompaniament E. Street Band. După o serie de concerte de promovare, albumele sale au început să se vândă. În 1975 a realizat BORN TO RUN, care a devenit un mare hit, pe ambele părţi ale

Atlanticului, fiind urmat de turnee în SUA şi Europa, apariţia pe copertele revistelor ş.a.m.d. Cariera sa a fost apoi întreruptă de un proces intentat de fostul său manager, Mike Appel. În această perioadă, Manfred Mann's Earth Band a realizat o versiune a piesei sale *Blinded By The Light,* iar Patti Smith a înregistrat un cover după *Because The Night.* Allan Clarke, Robert Gordon şi The Pointer Sisters au preluat şi ei piese ale lui Springsteen.

După terminarea procesului, Bruce a revenit cu albumul DARKNESS ON THE EDGE OF TOWN, lansat în 1978, urmat de un turneu care a durat aproape un an de zile. A urmat NO NUKES, apoi dublul set THE RIVER, care conţine hiturile *Hungry Heart, The River, Fade Away* şi altele. În anul următor a dat din nou concerte în Europa şi l-a ajutat pe Gary U.S. Bonds, producându-i şi compunându-i piesele pentru albumul DEDICATION, care a reprezentat o revenire de marcă, *This Little Girl* aducându-l pe U.S. Bonds din nou în topuri, după 20 de ani de absenţă. Bruce a realizat apoi NEBRASKA, iar BORN ÎN THE U.S.A., care a apărut în 1984, s-a vândut în peste 10 milioane de exemplare, rămânând în topurile britanice mai bine de doi ani, iar în cele americane şi mai mult. *Cover Me, I'm On Fire* şi altele au fost hit single-uri. În 1985, a susţinut din nou concerte în Europa, s-a căsătorit cu Julianne Phillips şi a militat pentru probleme sociale şi

politice. A participat, alături de mulţi alţii, la înregistrarea single-ului SUA for Africa, *We Are The World,* şi a cântat alături de Steven Van Zandt single-ul Artists United Against Apartheid, *Sun City.* În luna decembrie, cu *Santa Claus Is Coming To Town* a intrat în Top 10 britanic. A urmat albumul LIVE 1975 – 1985, care a fost un alt number 1, în SUA.

În anul următor a apărut TURMEL OF LOVE care, la fel ca precedentul, a intrat pe primul loc, atât în SUA cât şi în Marea Britanie. După un nou turneu britanic, speculaţiile presei, referitoare la idila lui cu Patti Scialfa, care cânta backing vocals în trupa lui de acompaniament, s-au adeverit, iar Bruce a trebuit să divorţeze. A participat apoi în 1988 la turneul Human Rights Now, pentru Amnesty International, şi a realizat TURMEL OF LOVE. În 1989 a înregistrat *Viva Las Vegas,* ca parte a unui album de binefacere, iar în perioada următoare a colaborat cu o serie de artişti. În 1992, The Boss (cum a fost supranumit) a realizat simultan două albume: HUMAN TOUCH şi LUCKY TOWN, care l-au readus în fruntea clasamentelor. În toamna anului 1993 a înregistrat *Streets Of Philadelphia*, o piesă care a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Philadelphia,* cu Tom Hanks în rolul principal. Piesa a intrat în Top 10 şi i-a adus o serie de premii.

Chimes of Freedom (EP, 1999), 18 Tracks (1998), The Ghost Of Tom Joad (1995), Greatest Hits (1995), în Concert (1993), Human Touch (1992), Lucky Town (1992), Turmel Of Love (1987), Live (1986), Born în The U.S.A. (1984), Nebraska (1982), As Requested Around The World (1981), The River (1980), Bruce Springsteen (1979), Darkness On The Edge Of Town (1978), Born To Run (1975), Greetings From Asbury Park (1973), The Wild, The Innocent & The E Street Shuffle (1973)

Squeeze

Grup londonez înfiinţat în 1974, în componenţa: Chris Difford (n. 4 noiembrie 1954, Londra, Anglia; guiţar, vocals), Glenn Tilbrook (n. 31 august 1957, Londra, Anglia; guiţar, vocals) Paul Gunn (drums) şi Julian Jools' Holland

(n. 24 ianuarie 1958; keyboards), care au numit trupa după un LP Velvet Underground. Cooptarea lui Harry Kakoulli (bass) a fost urmată de înlocuirea lui Paul Gunn de către Gilson Lavis (n. 27 iunie 1951, Bedford, Anglia). Prima lor înregistrare a fost un EP, PACKET OF THREE, din 1977, la casa de discuri Fun City, şi produs de John Cale. EP-ul a dus la semnarea unui contract cu A & M Records. În 1978 au intrat în Top 20 britanic cu piesa *Take Me I'm Yours.* După un succes minor cu *Bang Bang and Goodbye Girl,* în acelaşi an au avut două hituri number 2: *Cool For Cats* şi *Up The Junction.* În 1980, Squeeze a realizat ARGY BARGY, care a generat single-urile *Another Nail în My Heart* şi *Mussels (From A Shell).* La acest LP a colaborat şi noul lor basist, John Bentley (n. 16 aprilie 1951). În acelaşi an, Holland i-a părăsit pentru o carieră solo, iar în locul lui a venit Paul Carrack (piano, vocals), care a apărut pe EAST SIDE STORY, album coprodus de Elvis Costello. De pe acesta s-au remarcat *Tempted* şi *Labelled With Love*, un hit Top 5 britanic. Carrack a plecat însă curând, pentru a cânta cu trupa lui Carlene Carter, şi a fost înlocuit de Don Snow (n. 13 ianuarie 1957, Kenya; ex-Sinceros). Albumul următor, SWEETS FROM A STRANGER, nu a fost foarte bine cotat, deşi a generat hitul *Black Coffee în Bed*. După o serie de turnee, Difford şi Tilbrook au desfiinţat grupul, pe care l-au reînfiinţat un an mai târziu, cu Lavis, Holland (care reveniseră) şi cu Keith Wilkinson (bass). Un nou album, COSI FAN TUTTI FRUTTI, include piese ca: *King George Street, I Learnt How To Pray* şi *Heartbreaking World.* În 1987, *Squeeze Hourglass* a fost un hit number 16 în Marea Britanie şi Top 40 în SUA, succes repetat şi de *853 – 5937* de pe albumul BABYLON AND ON, pe care apare şi Andy Metcalfe (homs, keyboards, moog). După realizarea albumului FRANK, din 1989, album ce conţine piesa *She Doesn't Have To Shave,* Holland a plecat din nou, de data aceasta pentru a lucra în televiziune. Cu Matt Irving ca secund la keyboards, Squeeze au realizat apoi albumul live A ROUND AND A BOUT, după care au semnat cu Warner Brothers Records, care le-a editat albumul

PLAY. Acesta însă nu s-a prea bucurat de succes, iar casa de discuri a renunţat la serviciile trupei. Înainte de SOME FANTASTIC PLACE, apărut la A & M Records în 1993, Gilson Lavis a plecat, lăsându-i pe Difford şi Tilbrook ca unici membri originali Squeeze.

East Side Story (1998), Ridiculous (1995), Greatest Hits (1994), Some Fantastic Place (1993), Play (1991), Annie Get Your Gun (1990), A *Round And A Bout (1990), Frank (1989), Classics Volume 25 (1988), Babylon And On (1987), Cosi Fan Tutti Frutti (1985), Singles – 45's And Under (1982), Sweets From A Stranger (1982), Eastăide Story (1981), Argybargy (1980), Cool For Cats (1979), U.K. Squeeze (1978)*

Lisa Stansfield

Născută la 11 aprilie 1966, în Rochdale, Greater Manchester, Anglia, Stansfield a început să cânte încă din copilărie, câştigând o serie de concursuri. La începutul anilor '80 a prezentat la televiziunea Granada un spectacol pentru copii, intitulat Razzamatazz. Apoi, împreună cu prietenul ei Andy Morris şi cu Ian Devaney au înfiinţat (în 1983) grupul soul Blue Zone. La Arista Records au realizat BIG THING (1988), după care, la Rockin' Horse label au înregistrat câteva single-uri, dar fără prea mare succes. În 1989, grupul a fost invitat de echipa de producători Coldeut (Matt Black şi Jonathan Moore) să înregistreze single-ul *People Hold On,* care a intrat în Top 20 britanic, ceea ce l-a făcut pe managerul Jazz Summers să semneze un contract solo cu Stansfield. Primul ei single la Arista, *This Is The Right Time,* a ajuns pe poziţia a 13-a în topuri, iar *All Around The World* a devenit în 1989 un hit internaţional. Albumul de debut al Lisei, AFFECTION, a fost number 2 şi s-a vândut în peste cinci milioane de exemplare. În 1990, ea a fost recompensată cu un premiu pentru Best British Newcomer la BRIT Awards. A urmat *Live Together*, care a fost number 10, iar succesul american al Lisei a continuat cu *You Can't Deny It* (number 14) şi *This Is The Right Time* (number 21). Un an mai târziu, la BRIT Awards, Stansfield a câştigat la secţiunea

Best British Female Artist. A urmat REAL LOVE, care i-a cucerit şi pe admiratorii cei mai reticenţi.

Lisa Stansfield (1997), Se Natural (1993), Real Love (1991), Affection (1990)

Status Quo

Grup englez ai cărui membri fondatori sunt: Mike (mai târziu Francis) Rossi (n. 29 mai 1949, Peckham, Londra, Anglia; guiţar, vocals) şi Alan Lancaster (n. 7 februarie 1949, Peckham, Londra, Anglia; bass), care în 1962 au înfiinţat The Specters, grup completat în 1967 de Roy Lynes (organ) şi John Coughlan (n. 19 septembrie 1946, Dulwich, Londra, Anglia; drums). După trei single-uri, trupa şi-a schimbat numele în Traffic Jam. După venirea lui Rick Parfitt, cunoscut şi ca Rick Harrison (n. 12 octombrie 1948, Woking, Surrey, Anglia; guiţar, vocals), grupul şi-a luat numele de Status Quo, în august 1967. Un an mai târziu au realizat single-ul *Pictures Of Matclistick Men,* care a devenit hit number 7, după care a urmat un alt hit Top 10: *Ice în The Sun*, compus împreună cu Marty Wilde, şi *Down The Dusptipe,* de pe albumul MA KELLY'S GREASY SPOON. În timpul unui turneu, Lynes a părăsit grupul, care a continuat să apară pe scenă, inclusiv la Festivalurile de la Reading şi Great Western, din 1972. La Vertigo Records, Status Quo au înregistrat un alt hit Top 10, *Paper Plane*, iar albumul PILEDRIVER a intrat pe locul cinci în topul albumelor din Marea Britanie. A urmat HELLO, care a intrat pe primul loc, deschizând calea spre vârful clasamentelor tuturor LP-urilor apărute în anii '70. Piesele *Caroline* (1973), *Down Down* (number 1 în 1974), *Whatever You Want* (1979), single-ul *Lies/Don't Drive My Car* (1980), *Living On An Island* (1979), versiunea după piesa lui John Fogerty, *Rockin' All Over The World* (1977) au fost prezente şi ele în topuri. În 1980 au luat o scurtă pauză, după care au revenit cu *Just Supposin'*, ca răspuns la supoziţia unora referitoare la destrămarea trupei. În 1981 însă, Coughlan a plecat pentru a înfiinţa Diesel. I-a luat locul Pete Kircher, (ex-Original Mirrors), dar disputele dintre Lancaster, Rossi şi Parfitt au devenit din ce în ce

mai acute. Primul a decis să plece în Australia, în 1983, însă a continuat să rămână membru al grupului timp de încă doi ani. Ultima sa apariţie a fost la concertul Live Aici, după care, în urma unui proces, Rossi şi Parfitt au primit dreptul de a folosi numele de Status Quo, modificând componenţa. Astfel, au fost cooptaţi: John Edwards (bass), Jeff Rich (drums) şi Andy Bown (keyboards) care colabora cu ei din 1973, dar abia acum devenea membru permanent. Succesul Status Quo a continuat cu hituri Top 10 ca *Dear John* (1982), *Marguerita Time* (1983), *în The Army Now* (1986) şi *Burning Bridges (On And Off And On Again)* (1988), iar albumul 1 + 9 + 8 + 2 a fost cel de-al patrulea lor number 1. Status Quo au intrat în 1991 în Cartea Recordurilor pentru că au reuşit, în numai 12 ore, să cânte la patru concerte de caritate din diferite oraşe britanice. După mai bine de douăzeci de ani de la înfiinţare, în 1994 trupa a ajuns din nou number 1 cu single-ul *Come On You Reds,* înregistrat cu echipa de fotbal Manchester United.

Under The Influence (1999), Whatever You Want (1997), Don't Stop (1996), Live Alive (1995), Thirsty Work (1995), Dog Of Two Heads (1990), The Collection (1985), Mean Girl (1985), Live At The NEC (1984), To Be Or Not To Be (1983), Works (1983), From The Makers Of (1983), 1982 (1982), Fresh Quote (1981), Now Hear This (1981), Never Too Late (1981), Spotlight (1980), 12 Gold Bars (1980), Whatever You Want (1979), Just Supposin' (1980), în My Chair (1979), If You Can't Stand The Heat (1978), Live (1977), Rocking All Over The World (1977), Pictures Of Matclistick Men (1977), Blue For You (1976), Golden Hour 2 (1975), On The Level (1975), Status Quo (1975), Encore (1974), Quo (1974), Best Of (1973), Golden Hour (1973), Hello (1973), Ma Kellys Greasy Spoon (1970), Status Quotation (1969), Spare Parts (1969), Message From The Status Quo (1968), Picturesque Matclistikable (1968)

Steppenwolf

Grup înfiinţat în Toronto, sub numele de Sparrows, în

componenţa John Kay (n. Joachim F. Krauledat, 12 aprilie 1944, Tilsit, Germania; vocals), Michael Monarch (n. 5 iulie 1950, Los Angeles, California, SUA; lead guiţar), Goldy McJohn (n. 2 mai 1945; keyboards), Rushton Moreve (bass) şi Jerry Edmonton (n. 24 octombrie 1946, Canada; drums). În 1967 şi-au schimbat numele în Steppenwolf, inspirat de un roman al lui Herman Hesse. John Morgan l-a înlocuit apoi pe Moreve, iar trupa a debutat cu excelentul album care cuprinde hitul *Born To Be Wild* (number 2 în SUA), compus de Dennis Edmonton (Mars Bonfire), chitarist în Sparrow, şi fratele lui Jerry. De-a lungul timpului, piesa a fost inclusă în coloana sonoră a filmului *Easy Rider* şi a devenit clasică a genului. După single-urile *Magic Carpet Râde* si*Rock Me,* care au fost hituri Top 10 în SUA, au fost cooptaţi Larry Byrom (guiţar) şi Nick St. Nicholas (n. 28 septembrie 1943, Hamburg, Germania; la bass). Au realizat MONSTER (1970), un foarte apreciat album, după care formula grupului a fost mereu în schimbare. John Kay a desfiinţat trupa în 1972, însă după numai doi ani a încercat o nouă formulă Steppenwolf, pe care a abandonat-o şi a reformat-o de mai multe ori, însă fără succes.

Born To Be Wild: A Retrospective (1991), Rock & Roll Rebels (1987), Best (1979), Reborn To Be Wild (1977), The ABC Collection (1976), Skullduggery (1976), Hour Of The Wolf (1975), Slow Flux (1974), 16 Greatest Hits (1973), 1967 – 1972 Rest în Peace (1972), Gold (1971), For Ladies Only (1971), Live (1970), Steppenwolf Seven (1970), Monster (1970), At Your Birthday Party (1969), Early Steppenwolf (1969), Steppenwolf The Second (1968), Steppenwolf (1968)

Steve Miller

Născut în Milwaukee, Wisconsin, la 5 octombrie 1943, Steve Miller a crescut într-o familie preocupată de muzică. Mama sa era cântăreaţă, iar tatăl său, de profesie medic, se ocupa în timpul liber cu munca într-un studio de înregistrări. Prima lui chitară a primit-o la vârsta de 4 ani şi a folosit-o cântându-le prietenilor de joacă şi familiei. Les Paul, inventatorul chitarei electrice şi a înregistrărilor

multi-track, împreună cu soţia sa, Mary Ford, vizitau pe vremea aceea destul de des familia Miller. Ei au fost cei care l-au învăţat pe Steve primele acorduri.

Familia Miller s-a mutat în Dallas, Texas, în 1950. La 12 ani, Steve a înfiinţat grupul rock and roll, The Marksmen, din care făcea parte şi fratele lui mai mare, care cânta la bass. The Marksmen a cântat vreme de 5 ani la diverse ocazii oferite de petrecerile şcolare. William Royce „Boz" Scaggs a fost şi el rugat să se alăture trupei ca solist vocal, iar cea mai însemnată performanţă a lor a fost când l-au acompaniat pe bluesmanul Jimmy Reed, într-un club de noapte local. La 16 ani, când Steve a trebuit să plece la colegiu, grupul s-a desfiinţat. La Universitatea din Wisconsin, în Madison, el a înfiinţat o nouă trupă, numită The

Ardells, din care a făcut parte Boz Scaggs, iar apoi Ben Sidran (keyboards).

Steve a studiat un semestru la o universitate din Danemarca, după care s-a întors în SUA şi a cântat pe scenele cluburilor din Chicago, inclusiv cu un tânăr muzician, Paul Butterfield, apoi cu artişti ca Muddy Waters, Howlin' Wolf şi Buddy Guy. Apoi, împreună cu Barry Goldberg, basistul Roy Ruby şi Maurice McKinley (drums), a înfiinţat The Goldberg-Miller Blues Band, care a semnat destul de curând cu Epic Records. Printre primele lor înregistrări se numără şi un single intitulat *The Mother Song.* Steve s-a întors apoi în Texas, cu intenţia de a frecventa cursurile de muzică la Universitatea din Austin. Nu a fost însă admis, aşa că a plecat la San Francisco, unde a cântat cu Paul Butterfield, iar apoi, cu Tim Davis, chitaristul James „Curley" Cooke şi Lonnie Turner (bass) a înfiinţat Steve Miller Blues Band. Primul lor concert a avut loc la Avalon Ballroom, în ianuarie 1967, apoi la Fillmore Auditorium şi la Monterey Pop Festival. Grupul a semnat cu Capitol Records, iar Steve l-a contactat din nou pe vechiul său prieten, Boz Scaggs, invitându-l să cânte împreună. Jim Peterman l-a înlocuit pe „Curley" Cooke şi au renunţat la numele de „Blues". Primul album al trupei a

fost înregistrat în Anglia, cu inginerul de sunet Glyn John's. CHILDREN OF THE FUTURE a apărut în mai 1968 şi a fost intens difuzat de posturile de radio. În acelaşi an au intrat în Top 40 cu albumul SAILOR, lansat în luna octombrie. LP-ul cuprinde primul hit al grupului, *Living în The U.S.A.*

Peterman, sătul de viaţa de turneu, şi Scaggs, interesat mai mult de propria carieră solo, au părăsit grupul, iar Ben Sidran, care cântase cu Steve în The Ardells, a fost invitat să facă parte din trupă. BRAVE NEW WORLD a apărut în

1969. Miller şi Paul McCartney au înregistrat MY DARK HOUR, ultimul fiind menţionat sub numele de Paul Ramón. Steve a cântat la rhythm guiţar, iar McCartney la tobe şi bass. Şi acest LP a intrat în Top 40, ca şi YOUR SAVING GRACE, lansat în noiembrie 1969. Pe acesta, ca şi pe precedentul, apare şi Nicky Hopkins (keyboards).

Miller cânta între timp şi cu alţi muzicieni, ceea ce a produs tensiuni în grup. Din această cauză, Lonnie Turner a plecat, fiind înlocuit de Bobby Winkleman. Apoi a plecat şi Ben Sidran. Următorul LP al grupului, NUMBER 5, apărut în

1970, a fost înregistrat cu Charlie McCoy (harmonica), Buddy Spicher (fiddle) şi Wayne Moss (guiţar).

Următoarea perioadă a fost destul de grea, grupul având un program de concert încărcat, în timp ce casa de discuri Capitol dorea un nou LP. Tot atunci, Steve a avut numeroase probleme personale datorate căsniciei şi divorţului său. Tim Davis şi Bobby Winkleman au părăsit grupul, în care au fost înlocuiţi de Jack King (drums) şi Ross Valory (bass). Din cauza grabei la care au fost supuşi de Capitol, următorul LP a fost înregistrat într-o singură noapte. ROCK LOVE a apărut în septembrie 1971 şi a fost o dezamăgire.

Următorul, RECALL THE BEGINING... A JOURNEY FROM EDEN, lansat în martie 1972, a fost înregistrat cu o serie de session musicians şi cuprinde piese ca *Nothing*

Lasts, Journey From Eden şi *Love's Riddle.* În acelaşi an, Steve Miller şi-a rupt gâtul într-un accident de maşină în drum spre aeroport. Urma să plece într-un turneu european. S-a îmbolnăvit apoi de hepatită şi s-a întors la casa părinţilor lui din Dallas, unde a locuit vreme de 8 luni.

S-a întors în California unde, împreună cu Gerald Johnson (bass), Dicky Thompson (keyboards) şi Jack King (drums) a realizat un nou album, THE JOKER, în 1973. După o serie de turnee, Steve a revenit în studiouri pentru a compune. Următorul LP a apărut abia în mai 1976. FLY LIKE AN EAGLE a fost înregistrat cu Lonnie Turner la bass şi Gary Mallaber (drums). Un an mai târziu a apărut BOOK OF DREAMS, înregistrat cu Byron Alired (keyboards) şi cu muzicienii Greg Douglass, David Denny şi Norton Buffalo. Ambele albume au devenit discuri de platină şi conţin o multitudine de hituri. În 1978, Steve a luat o pauză, cumpărându-şi o fermă în Oregon şi recăsătorindu-se. Nu după mult timp însă a vândut ferma şi s-a mutat la Seattle, unde a luat sfârşit şi cel de-al doilea mariaj al său.

Lonnie Turner a fost înlocuit cu Gerald Johnson, iar Steve Miller Band a realizat un nou album, CIRCLE OF LOVE, în 1981, album ce conţine hitul *Heart Like a Wheel*, care a fost primul lor clip video. Cu Kenny Lee Lewis şi John Massaro la chitară ritmică, grupul a realizat ABRACADABRA, în 1982, un alt disc de platină, urmat de un LP live un an mai târziu.

Au plecat apoi John Massaro şi Gerald Johnson. ITALIAN X RAYS, prima lor înregistrare digitală, a apărut în 1984. Steve a înregistrat LIVING ÎN THE 20th CENTURY în 1986. Albumul a generat hitul *I Want to Make the World Turn Around* şi conţine o serie de versiuni cover după piese Jimmy Reed, Willie Dixon şi alţii. În 1988 a realizat BORN 2 B BLUE, cu trupa jaz a lui Ben Sidran. LP-ul cuprinde remake-uri după 10 standarde jaz şi blues.

Steve a reînceput să susţină concerte în 1989, ceea ce nu se mai întâmplase de pe vremea turneului de promovare a albumului ABRACADABRA, din 1983.

În iunie 1993 a lansat un nou album, WIDE RIVER,

realizat tot cu trupa lui Ben Sidran, plus fiul acestuia, Leo, chitaristul David Denny şi Norton Buffalo (harmonica). Un an mai târziu a apărut BOX SET, care cuprinde câteva piese mai vechi, care nu apăruseră pe alte albume, şi una nouă.

Împreună cu trupa lui, Steve a continuat să susţină concerte în SUA. În 1995, Miller şi Paul McCartney au lucrat din nou împreună la câteva piese ce au apărut pe albumul FLAMING PIE al lui Paul.

Fly Like An Eagle (1997), The Very Best Of Steve Miller (1996), Box Set (1994), Wide River (1993), Living în The U.S.A. (1992), Best Of Steve Miller Band 1968 – 1973 (1991), Gift Set (1989), Born 2 B Blue (1988), Living în The 20th Century (1986), Italian X Rays (1984), Steve Miller Live! (1983), Abracadabra (1982), Circle Of Love (1981), Greatest Hits 1974 – 1978 (1978), BookOfDreams (1977), Fly Like An Eagle (1976), The Joker (1973), Livingin the U.S.A. (1973), Recall the Begining... A Journey From Eden (1972), Anthology (1972), Rock Love (1971), Number 5 (1970), Brave New World (1969), Your Saving Grace (1969), Brave New World (1969), Sailor (1968), Children Of The Future (1968)

Cât Stevens

Născut Steven Georgiou, la 21 iulie 1947, în Londra, Anglia, Cât Stevens este fiul unui grec şi al unei suedeze. A fost descoperit în 1966, de producătorul Mike Hurst, cântând la Hammersmith College, din Londra. La scurt timp, acesta i-a produs prima piesă: *I Love My Dog.* Plăcut impresionat, Tony Hall, de la Decca Records, a editat-o în variantă single, cu partea B *Portobello Road.* În următorii doi ani, Stevens a compus o serie de piese ca *Matthew And Son, I'm Gonna Get Me A Gun* şi *Bad Night,* pe care le-a şi interpretat, şi *First Cut Is The Deepest*, pentru P.P. Arnold, plus *Here Comes My Baby*, pentru The Tremeloes. După două albume realizate la Decca Records, artistul s-a îmbolnăvit de tuberculoză şi a absentat pentru o vreme. A revenit cu MONA bOnE JAKON, urmat de încă 11 albume, printre care TEA FOR

THE TILLERMAN şi TEASER AND THE FRECAT, care conţin piese ca *Wild World, Peace Train, Moon Shadow, Lady DAbanville, Hard Headed Woman, Can't Keep It în Father And Son, Sitting.* Stevens a realizat opt discuri de aur consecutive şi 10 hit single-uri în Marea Britanie, plus 14 în SUA. După convertirea sa la islamism, şi-a luat numele de Yusef Islam şi s-a dedicat răspândirii învăţăturilor acestei religii în lume. La sfârşitul anilor '80, fanii lui au fost profund şocaţi de apariţia lui în postură de susţinător al condamnării la moarte a scriitorului Salman Rushdie, autorul cărţii: *The satanic verses* (Versetele satanice).

În 1991, înainte de războiul din Golf, a plecat la Bagdad pentru a obţine eliberarea ostaticilor americani. În 1994, s-a zvonit că Stevens se va întoarce în studiouri, dar numai pentru a cânta profeţiile şi învăţămintele profetului Mohamed.

Numbers, Izbitso & Back To Earth (1996), Fan Box Set (1991), New Masters (1989), Classics Volume 24 (1987), Footsteps în The Dark (1984), Back To Earth (1978), Cat's Cradle (1977), Izbitso (1977), Greatest Hits (1975), Numbers (1975), Buddha And The Chocolate Box (1974), Foreigner (1973), Very Young & Early Songs (1972), Câtch Bull At Four (1972), Tea For The Tillerman (1971), Teaser And The Frecat (1971), Works Of Cât Stevens (1970), Mona Bône Jakon (1970), Cât Stevens (1970), Matthew And Son (1967), New Masters (1967)

A1 Stewart

Născut la 5 septembrie 1945, în Glasgow, Scoţia, Stewart şi-a început cariera în Bournemouth, acompaniindu-l la chitară pe Tony Blackburn, în The Sabres. În 1965 s-a mutat la Londra, unde a cântat în diferite cluburi folk, împărţind locuinţa cu Jackson C. Frank, Sandy Denny şi Paul Simon. Un an mai târziu, Stewart a semnat cu Decca, la care a realizat un single, *The Elf*, cu Jimmy Page la chitară. În 1967 s-a mutat la CBS, care i-a editat BEDSITTER IMAGES, urmat de LOVE CHRONICLES, iar interesul său pentru folkul acustic a

continuat cu ZERO SHE FLIES. Albumul următor, ORANGE, conţine o serie de piese de dragoste. Acesta a fost urmat imediat de cel mai ambiţios proiect al său, PAST, PRESENT AND FUTURE, care relevă atracţia sa pentru temele istorice, cel mai bine demonstrată în piesele *Roads To Moscow* şi *Nostradamus.* După o pauză destul de lungă, Stewart a realizat MODERN TIMES, primul album care a pătruns pe piaţa americană. După terminarea contractului cu CBS, s-a mutat în California, semnând cu RCA, care i-a editat YEAR OF THE CAT, ajuns în Top 10 în SUA. Piesa care dă titlul LP-ului a fost şi primul său hit în SUA. A urmat o nouă schimbare a casei de discuri, artistul semnând de această dată cu Arista pentru TIME PASSAGES, album considerat inferior celui de dinainte. După 24 P CARROTS, poziţia sa a fost consolidată de un album jumătate înregistrat în studio şi jumătate live, RUSSIANS AND AMERICANS, care, deşi bine primit de specialişti, nu a fost un succes comercial. A urmat o perioadă de inactivitate de patru ani, datorată unor probleme contractuale, terminată cu aşteptatul album THE LAST DAYS OF THE CENTURY. În acest timp, Stewart s-a mutat în Franţa, unde şi-a dedicat timpul dezvoltării impresionantei sale colecţii de vinuri rare. În ciuda succesului din anii ’70, el a rămas unul dintre artiştii insuficient apreciaţi.

Acoustic Evening With Al Stewart (1998), Live at the Roxy Los Angeles 1981 (1997), Seemedlike a Good Ideea at the Time (1996), Between The Wars (1995), To Whom It May Concern (1993), Famous Last Words (1993), Rhymes în Rooms (1992), The Best Of Al Stewart (1988), Last Days Of The Century (1988), Russians And Americans (1984), Best Of Al Stewart (1981), Live Indian Summer (1981), The Live Radio Concert (1980), 24 Carrots (1980), The Early Years (1978), Time Passages (1978), Year Of The Cat (1976), Modern Times (1975), Past, Present, Future (1974), Orange (1972), Zero She Flies (1970), Love Chronicles (1969), Bedsitter Images (1967)

Rod Stewart

Născut Roderick David Stewart, la 10 ianuarie 1945, în Highgate, Londra, Anglia, Rod Stewart a făcut parte în adolescenţă din echipa de fotbal Brentford Football Club, după care, în anii '60, a susţinut concerte prin Europa, alături de Wizz Jones, şi s-a întors în Anglia pentru a se alătura trupei R & B, Jimmy Powell And The Five Dimensions, în 1963. Cu aceasta a cântat la armonică, după care a fost angajat de Long John Baldry, în grupul său, The Hoochie Coochie Men care, neavând succes în afara cluburilor, s-a dezmembrat, reapărând în varianta The şteampacket, cu Baldry, Stewart, Brian Auger, Julie Driscoll, Mickey Waller şi Rick Brown. În 1965 a cântat cu Shotgun Express, ca al doilea vocalist, alături de Beryl Marsden. Un an mai târziu, Stewart, deja binecunoscut în lumea R & B, a intrat în Jeff Beck Group, care i-a adus notorietate naţională. În timpul perioadei cu Beck a înregistrat două albume: TRUTH şi COSA NOSTRA-BECK OLA, efectuând mai multe turnee în SUA. După desfiinţarea grupului, Stewart şi Ron Wood au intrat în The Faces. În acelaşi timp, Rod a semnat ca artist solo cu Phonogram Records, reuşind în următorii şase ani să jongleze între grup şi activitatea solo. Deşi bine primit de critică, primul său album a avut o vânzare moderată, însă a dat lovitura cu GASOLINE ALLEY, de pe care s-au remarcat *Lady Day* şi piesa titlu. Cu următoarele două albume, EVeRy PICTURE TELLS A STORY şi NEVER A DULL MOMENT, cântăreţul s-a consacrat ca superstar. Albumele conţin piese clasice ca *Reason To Believe* (Tim Hardin), *I'm Losing You* (Temptations), *Angel* (Jimi Hendrix), dar şi piesele originale *Maggie May*, *You Wear It Well*. La mijlocul anilor '70, după realizarea albumului SMILER, Rod a început o relaţie cu actriţa Britt Ekland, care i-a influenţat stilul vestimentar, artistul devenind aproape ridicol şi făcând deliciul revistelor şi al presei de scandal. Albumul ATLANTIC CROSSING include ceea ce avea să devină imnul echipei de fotbal şi hitul number 1, *Sailing* (compus de Gavin Sutherland), plus o versiune a

piesei lui Dobie Gray, *Drift Away*. Următoarele sale albume s-au vândut în milioane de exemplare, intrând în topurile din întreaga lume. Printre hiturile din această perioadă a carierei solistului se numără: *The Killing Of Georgie*, compoziţia lui Cât Stevens, *First Cut Is The Deepest, Tonight's The Night, You're în My Heart, Hot Legs* şi *DYA Think I'm Sexy.* Piesa *Ole Ola* a fost adoptată de echipa scoţiană de fotbal, la Campionatul Mondial din anii '70. În anii '80, Rod a continuat să înregistreze albume de succes şi să efectueze turnee. A intrat în topuri cu *How Long* (Paul Carrack), *Some Guys Have All The Luck* (Robert Palmer), o superbă versiune a piesei lui Curtis Mai field, *People Get Ready*, realizată împreună cu Jeff Beck, *What Am I Gonna Do, Every Beat Of My Heart* şi *Baby Jane.* În anii '90, Stewart s-a recăsătorit şi a continuat cu hituri ca *Rhythm Of My Heart,* plus albumele VAGABOND HEART, UNPLUGGED AND SEATED (cu Ron Wood) şi altele.

When We Were the New Boys (1998), If We Fall in Love Tonight (1996), A Spanner în The Works (1995), Best Of Rod Stewart (1994), Unplugged... And Seated (1993), Vintage (1993), The Mercury Anthology (1992), Vagabond Heart (1991), Classic Rod Stewart (1990), Downtown Train (1990), Storyteller: Complete Anthology (1989), Out Of

Order (1988), Rod Stewart (1986), Every Beat Of My Heart (1986), Camouflage (1984), Body Wishes (1983), Absolutely Live (1982), Maggie May (1981), Tonight I'm Yours (1981), Foolish Behaviour (1980), HotRods (1980), Greatest Hits (1979), Blondes Have More Fun (1978), Best Of Rod Stewart, I, II (1977), Foot Loose & Fancy Free (1977), A Night On The Town (1976), Atlantic Crossing (1975), Smiler (1974), Sing It Again, Rod (1973), Never A Dull Moment (1972), Singlt Again, Rod (1972), Every Picture Tells A Story (1971), Gasoline Alley (1970), The Rod Stewart Album (1969)

Sting

Născut Gordon Sumner, la 2 octombrie 1951, în Wallsend, Tyne & Wear, Anglia, Sting (vocals, bass) şi-a

început cariera solo în 1982, cu doi ani înainte de destrămarea grupului The Police, al cărui solist vocal şi basist a fost. După ce a jucat în filmul *Brimstone And Treacle,* a înregistrat versiunea unei piese a anilor '60, *Spread A Little Happiness,* compusă de Vivian Ellis, care a intrat în Top 20 britanic. În timp ce mai cânta încă în concerte cu Police, a compus împreună cu Dâre Straits hitul acestora, *Money For Nothing,* şi a făcut armonia pentru LP-ul lui Phil Collins, NO JACKET REQUIRED. În 1985 şi-a înfiinţat propria trupă de acompaniament pentru concerte, The Blue Turtles, din care făceau parte Branford Marsalis (alto saxophone), Kenny Kirkland (keyboards), Omar Hakim (drums) şi alţii. Primul album al grupului a fost înregistrat în studioul lui Eddy Grant din Jamaica. DREAM OF THE BLUE TURTLES i-a adus lui Stâng trei hituri internaţionale: *If You Love Somebody Set Them Free, Fortress Around Your Heart* şi *Russians*. *An Englishman în New York* (inspirată de englezul Quentin Crisp) a devenit hit în 1990, după ce a fost remixată de Ben Liebrand. În 1985, Michael Apted a regizat filmul *Bring on the night,* dedicat lui Stâng şi grupului acestuia.

După o serie de turnee cu The Blue Turtles, Sting a înregistrat NOTHING LIKE THE SUN (un titlu inspirat de un sonet al lui Shakespeare), alături de Marsalis şi chitaristul Andy Summers de la Police, plus invitaţii Ruben Blades, Eric Clapton şi Mark Knopfler. Albumul a fost un succes internaţional imediat şi include hitul *They Dance Alone,* un tribut adus victimelor opresiunii din Argentina. În 1988, Sting a luat parte la turneul internaţional al organizaţiei Amnesty International, Human Rights Now! iar în următorii ani şi-a dedicat timpul cauzei mediului înconjurător. În 1991, Sting a realizat un nou album, THE SOUL CAGES, de pe care *All This Time* a fost un hit Top 10 în SUA. A înfiinţat apoi propria casă de discuri, Pangaea. TEN SUM-MONER'S TALES, din 1993, include noi hit single-uri ca *If I Ever Lose My Faith în You* şi *Fields Of Gold.*

All This Time [CD-Rom] (1996), Mercury Falling

(1996), Fields Of Gold: The Best Of Sting 1984 – 1994 (1994), Demolition Man (1993), Ten Summoner's Tales (1993), Fan Box Set (1991), The Soul Cages (1991), Nada Como El Sol (1988), Nothing Like The Sun (1987), Bring On The Night (1986), The Dream Of The Blue Turtles (1985), Pleasure (1978)

The Stone Roses

Trupă din Manchester, Anglia, înfiinţată în 1985, care a avut la început diverse denumiri, cum ar fi The Mill, The Patrol şi English Rose. În componenţa Ian Brown (n. Ian George Brown, 20 februarie 1963, Ancoats, Gt. Manchester, Anglia; vocals), John Squire (n. 24 noiembrie 1962, Broadheath, Gt. Manchester, Anglia; guiţar), Reni (n. Alan John Wren, 10 aprilie 1964, Manchester, Anglia; drums), Andy Cauzens (guiţar) şi Pete Garner (bass), trupa a susţinut o serie de concerte locale. În 1987 a plecat chitaristul Andy Cauzens, urmat de Pete Garner, care a fost înlocuit cu Gary Mani' Mounfield (n. 16 noiembrie 1962, Crumpsall, Gt. Manchester, Anglia). Prima lor înregistrare a fost *So Young*, urmată în 1988 de *Clephant Stone*, editată de Silvertone Records. Un an mai târziu au reuşit să atragă atenţia presei cu *Made Of Stone*, ca şi cu albumul lor de debut, care a fost un succes imediat. În 1989, Stone Roses au cântat la Alexander Palace, iar un an mai târziu, *One Love* a intrat în Top 10 britanic. În acest timp, mass media a vorbit intens despre relaţia trupei cu fosta ei casă de discuri, care a reeditat materiale mai vechi, acompaniate de un clip video, fără a avea permisiunea trupei. Acest lucru a dus la distrugerea bunurilor companiei de către membrii Stone Roses, urmată de un proces. În cele din urmă, după multe dispute şi procese, grupul a semnat cu Geffen Records, însă la sfârşitul anului 1991, show-ul lor de revenire mult aşteptat n-a mai avut loc. În 1993, revista muzicală britanică New Musical Express a declarat THE STONE ROSES, cel mai bun album al anilor '80. Un nou album a apărut abia în 1995. Intitulat SECOND COMING, albumul nu s-a ridicat însă la nivelul aşteptărilor. Între timp, l-au pierdut şi pe

Reni (drums), care a fost înlocuit de Robbie Maddix, iar casa de discuri Silvertone a mai realizat o compilaţie. Concertele grupului au fost mereu anunţate, dar şi mereu anulate, ceea ce a pus răbdarea fanilor la grea încercare.

Garage Flowers (1998), The Complete Stone Roses (1995), Second Coming (1994), Turns Into Stone (1992), The Stone Roses (1989)

Stone Temple Pilots

Grup înfiinţat de Scott Weiland (vocals) şi Robert Deleo (bass), care s-au întâlnit pentru prima dată la unul dintre ultimele concerte Black Flag, din Los Angeles. După ce au descoperit că şi-au dat întâlnire cu aceeaşi fată, au decis să înfiinţeze o trupă intitulată iniţial Mighty Joe Young, iar mai apoi (din cauza unui bluesman cu acelaşi nume) Stone Temple Pilots (de la compania STP Motor Oil), cu Eric Kretz (drums) şi fratele lui Deleo, Dean (guiţar). S-au mutat la San Diego, unde au cântat prin cluburi şi au compus materiale care au apărut pe albumul lor de debut, CORE, de pe care s-au remarcat *Sex Type Thing* şi *Plush.* Albumul a intrat în Top 20 din vara anului 1993 şi s-a vândut în peste şase milioane de exemplare. A fost urmat de PURPLE, un hit number 1 în SUA.

În 1995, Scott Weiland a fost condamnat pentru posesie de droguri, dar a fost eliberat condiţionat. După această întâmplare, grupul a lansat TINY MUSIC... SONGS FROM THE VATICAN GIFTSHOP, apărut în 1996. Pe când se pregăteau pentru un turneu, Weiland a fost silit prin decizie judecătorească să se interneze pentru 4 sau 6 luni într-un centru de dezintoxicare. La sfârşitul acestei perioade, Weiland a revenit pe scenă alături de STP, deşi s-a întors apoi la clinică.

12 Bar Blues (1998), Talk Show (1997), Tiny Music... Songs From The Vatican Gift Shop (1996), Purple (1994), Core (1992)

The Stranglers

Grup din Guildford, înfiinţat în 1974. Doi ani mai târziu, din componenţa sa devenită ceva mai stabilă, făceau parte: Hugh Cornwell (n. 28 august 1949, Londra,

Anglia; vocals, guiţar), Jean Jacques Burnel (n. 21 februarie 1952, Londra, Anglia; vocals, bass), Jet Black (n. Brian Duffy, 26 august 1943; drums) şi Dave Greenfield. După un turneu în care au cântat în deschidere la Patti Smith, au semnat cu United Artists Records. În 1977 au înregistrat single-ul de debut *(Get A) Grip (On Yourself),* care a intrat abia pe locul 44 în topurile britanice. Au urmat *Grip/Londra Lady* şi albumul IVRATTUS NORVEGICUS, care a fost extrem de bine primit şi s-a vândut excepţional. Conţine piese ca *Hanging Around* şi *Down în The Sewer*. Single-ul următor, *Peaches,* a fost interzis de radio BBC (din cauza subiectului – torturarea femeilor), însă a intrat în topuri mulţumită difuzării feţei B, *Go Buddy Go.* Au urmat o serie de show-uri, certuri cu organizaţiile feministe, scandalizarea presei şi altele, iar apoi hituri ca *Something Better Change* şi *No More Heroes,* care au intrat în Top 10, în timp ce *Five Minutes* şi *Nice N Sleazy* au ajuns şi acestea în Top 20. Burnel şi Black au fost apoi arestaţi (pentru că au fost găsiţi beţi şi turbulenţi), însă acuzaţiile au fost retrase. Cornwell a fost însă închis trei luni de zile pentru posesie de droguri, în 1980. Înainte de a ieşi din închisoare, restul membrilor trupei au fost arestaţi în Franţa, acuzaţi că ar fi incitat la violenţă şi tulburarea liniştii publice. În acelaşi an au fost nevoiţi să plătească o amendă, stabilită de un tribunal francez. Toate acestea au făcut deliciul presei, care vorbea mai mult despre viaţa lor decât despre muzică. Un cover după piesa Burt Bacharach şi Hal Davitistandard, *Walk On By,* a fost number 21. De pe albumul BLACK AND WHITE, o altă piesă remarcată este *Duchess*. Au continuat cu albume ca THE RAVEN, THEMENINBLACK şi LA FOLIE, în al cărui turneu de promovare grupul a fost acompaniat de un ansamblu de balet. De pe acesta, *Golden Brown* a fost cel mai mare hit Stranglers (number 2 britanic), deşi au fost acuzaţi că ar fi făcut referiri la consumul de heroină. *Strânge Little Girl* este o altă piesă de pe album şi a intrat în Top 10 în Marea Britanie. Albumul lor din 1986, DREAMTIME, a fost inspirat de

cultura aborigenă şi a subliniat încă o dată îndepărtarea grupului de stilul agresiv de la început, la care s-au întors însă, cu un cover după piesa The Kinks, *All Day And All Of The Night*, care a fost primul lor hit Top 10 după o perioadă de cinci ani. A urmat reînregistrarea primului lor single, *Grip,* care a intrat în Top 40 la începutul anului 1989.

În 1990, Cornwell a anunţat că va părăsi grupul, ceea ce a şi făcut, fiind înlocuit cu Paul Roberts, care a debutat pe STRANGLERS ÎN THE NIGHT.

The Sessions (1996), About Time (1995), Saturday Night Sunday Morning (1993), Stranglers în The Night (1993), Greatest Hits – 1977 – 1990 (1991), 10 (1990), All Live And All Of The Night (1988), Dreamtime (1987), Aural Sculpture (1984), Great Lost (1983), The Collection (1982).

Feline (1982), Gospel According To Meninblack (1981), La Folie (1981), The Men in Black (1981), IV (1980), Live (1979), The Raven (1979), Black & White (1978), No More Heroes (1977), Rattus Norvegicus (1977)

The Style Council

Grup înfiinţat în 1983 de Paul Weller (n. 25 mai, 1958, Anglia) şi Mick Talbot (n. 11 septembrie 1958). Înainte, Weller cântase ca vocalist cu The Jam, iar Talbot la keyboards cu The Merton Parkas şi The Bureau. Un alt membru al grupului a fost solista D.C. Lee, care a devenit soţia lui Weller. Primele patru realizări din 1983 au fost toate hituri. Printre ele se numără EP-ul PARIS, *Speak Like A Child* şi *Long Hot Summer.* Pe albumul lor de debut a apărut ca invitat şi Tracey Thorn de la Everything But The Girl. În 1984, *My Ever Changing Moods* a fost primul lor hit Top 10 britanic şi singurul lor hit în SUA. La jumătatea anilor ’80, Weller s-a implicat foarte mult în activismul politic, lucru care poate fi remarcat şi la piesele *Soul Deep* şi *The Council Collective.* Alături de Jimmy Ruffin şi Junior (Giscombe), a strâns fonduri pentru familiile minerilor aflaţi în grevă şi a devenit membru fondator al grupului format din artişti, Red Wedge, ca suport al partidului

laburist. Style Council a participat la concertul Live Aici din 1985, iar în 1986 a făcut un film de scurt metraj, *Jerusalem*, un atac la adresa industriei muzicale pop. Printre hiturile trupei s-au numărat apoi *The Walls Come Tumbling Down* (1985), *Have You Ever Had It Blue* (din coloana sonoră a filmului *Absolute Beginners)* şi *Wanted* (1987). Cu un stil influenţat de elemente soul şi pop, albumul lor din 1988 n-a mai avut succesul comercial scontat, iar în 1990, Style Council s-a desfiinţat. Weller s-a lansat un an mai târziu cu grupul său de acompaniament, The Paul Weller Movement, înregistrând la propria lui casă de discuri, Freedom High.

Here's Some That Got Away (1994), Singular Adventures Of The Style Council (1989), Confessions Of A Pop Group (1988), The Cost Of Loving (1987), Home & Abroad (1986), Our Favourite Shop (1985), Internaţionalists (1985), My Ever Changing Moods (1984), Café Bleau (1984), Introducing The Style Council (1983)

Styx

Grup înfiinţat în Chicago, dezvoltat din trupele Tradewinds şi T.W.4. Numele de Styx a fost inspirat de râul din mitologia greacă şi a fost ales în 1972, odată cu semnarea unui contract cu

Wooden Nickel, o filială RCA Records. Membrii grupului erau pe atunci: Dennis de Young (vocals, keyboards), James Young (guiţar, vocals), Chuck Panozzo (bass), John Panozzo (drums) şi John Curulewski (guiţar). Combinând stilurile simfonic şi progresiv, grupul nu prea s-a bucurat de succes, până când Lady (de pe albumul STYX II, realizat în 1973, a intrat în 1975 printre primele 10 în topul Billboard. Datorită acestui fapt, şi albumul a început să progreseze, ajungând în cele din urmă pe locul 20 în topurile americane. După ce au semnat cu A & M Records în 1975, John Curulewski a părăsit trupa, fiind înlocuit de Tommy Shaw, care a devenit solistul vocal şi compozitorul principal. De aici înainte, Styx au realizat o serie de albume de succes, printre care EQUINOX, THE GRAND ILLUSION, din 1977, care a intrat pe locul 6 în topuri şi

include single-ul number 8, *Sail Away,* PIECES OF EIGHT şi CORNERSTONE, care conţine şi *Babe*, primul lor hit number 1 din SUA. PARA dlsE THEATER a generat două hituri Top 10, *The Best Of Times* şi *Too Much Time On My Hands*, şi a intrat pe prima poziţie în clasamentele americane. A fost urmat de KILROY WAS HERE, care însă a dat primele semne de oboseală, marcând lipsa de idei a membrilor trupei. După realizarea unui album live, CAUGHT ÎN THE ACT, Styx s-a destrămat, pentru a reveni în 1990 în componenţa iniţială, cu o singură excepţie: Glenn Burtnick, în locul lui Tommy Shaw (care cânta cu Damn Yankees). A urmat albumul EDGE OF THE CENTURY, care a demonstrat că grupul mai avea încă ceva de spus. Din păcate însă activitatea grupului a fost extrem de sporadică.

La 17 iulie 1996, John Ponozzo a decedat la casa lui din Chicago, din cauza unei hemoragii interne şi a alcoolismului cronic de care suferea.

Brave New World (1999), Return To Paradise (1997), Greatest Hits II (1996), Greatest Hits (1995), Lady (1992), Caught în The Act (1991), Fan Box Set (1991), Edge Of The Century (1990), Classics Vol. 15 (1987), Caughtln The Act (1984), Kilroy Was Here (1983), The Best Of Styx (1980), Lady (1980), Miracles (1980), Cornerstone (1980), Paradise Theatre (1980), The Grand Illusion (1977), Crystal Ball (1976), Equinox (1975), Man Of Miracles (1974), Pieces Of Eight (1978), Styx II (1973), The Serpent Is Rising (1973)

Suicidal Tendencies

Grup rock înfiinţat de Mike Muir (vocals), la începutul anilor '80, în Los Angeles, California, SUA, alături de Grant Estes (guiţar), Louiche Maiorga (bass) şi Amery Smith (drums). Deşi au început cu stângul, fiind votaţi în 1982 ca cea mai slabă trupă de revista Flipside, albumul SUICIDAL TENDENCIES şi promovarea piesei *Instituţionalizând* de către MTV i-a ajutat să se facă remarcaţi. JOIN THE ARMY a fost înregistrat cu Rocky George (guiţar) şi R.J. Herrera (drums), care i-au înlocuit

pe Estes şi Smith, iar piesa *Possessed To Skate* a contribuit la succesul trupei. Mike Clark (rhythm guiţar) şi-a făcut debutul în Suicidal Tendencies pe albumul HOW WILL I LAUGH TOMORROW... WHEN I CAN'T EVEN SMILE TODAY? care s-a dovedit şi mai apreciat decât precedentul, mai ales datorită piesei titlu şi piesei *Trip At The Brain.* Cariera lor a continuat cu CONTROLLED BY HATRED/FEEL LIKE SHIT. DÉJÀ VU. Numele grupului şi imaginea lui au dus însă la interzicerea de către poliţia din California a show-urilor acestuia în oraşul lor natal, din cauză că au crezut că Suicidal Tendencies este o bandă de răufăcători din LA. Robert Trujillo (bass), care a format împreună cu Muir grupul Infectious Grooves, a apărut pe albumul LIGHTS... CAMERAS... REVOLUTION, care a generat hiturile *You Can't Bring Me Down* şi *Send Me Your Money*, un atac virulent la adresa preoţilor evanghelişti care apar la televizor. Grupul a reeditat apoi albumul de debut, sub numele de STILL CYCO AFTER ALL THESE YEARS. Următorul, THE ART OF REBELLION, produs de Peter Collins, a fost înregistrat cu un nou membru, şi anume Josh Freece (drums), fiind urmat de o serie de concerte. Din păcate, realizarea albumului SUICIDAL FOR LIFE, cu Jimmy DeGrasso (ex-White Lion şi Y & T), care l-a înlocuit pe Freece, a fost urmată de destrămarea grupului.

Prime Cuts: The Best Of Suicidal Tendencies (1997), Suicidal For Life (1994), Still Cyco After All These Years (1993), The Art Of Rebellion (1992), Lights... Camera... Revolution (1990), Still Cyco After All These Years (1989), How Will I Laugh Tomorrow When I Can't Even Smile Today (1988), Join The Army (1987), Suicidal Tendencies (1983)

Donna Summer

Născută Ladonna Gaines, la 31 decembrie 1948, în Boston, Massachusetts, SUA, Summer şi-a început cariera cântând în diverse trupe rock din Boston, după care, în 1968 s-a mutat în Europa, unde a apărut în versiunea germană *Hair* şi *Porgy And Bess.* S-a căsătorit apoi cu Helmut Sommer, de la care şi-a luat numele de scenă.

Primele sale înregistrări au fost *Hostage* şi *Lady Of The Night,* realizate la casa de discuri a lui Giorgio Moroder, Oasis, din München. Piesa care a lansat-o pe Donna în lumea întreagă a fost însă *Love To Love You Baby* din 1975, care s-a vândut şi în SUA într-un milion de exemplare, prin intermediul casei de discuri a lui Neil Bogart, Casablanca. În 1977, o altă piesă disco, *I Feel Love,* a condus în clasamentele britanice, iar cântecul Donnei, *Down Deep Inside,* tema filmului *The Deep,* a devenit hit internaţional. Artista a debutat şi în film, un an mai târziu, apărând în *Thank God It's Friday,* în care a cântat un nou hit best seller, *Last Dance*. Au urmat alte hituri number 1 în SUA: o versiune a compoziţiei lui Jim Webb, *MacArthur Park, Hot Stuff, Bad Girls* şi *No More Tears (Enough Is Enough),* un duet cu Barbra Streisand. După un proces cu Bogart, Donna Summers a semnat în 1980 cu Geffen Records, iar muzica ei s-a reorientat mai mult înspre soul şi gospel. Singurul ei mare hit din anii '80 a fost *Love Is în Control (Finger On The Trigger),* produs de Quincy Jones în 1982. După câţiva ani de absenţă, cântăreaţa a revenit în 1987 în atenţia publicului, efectuând două turnee, unul european şi altul american. În 1989, la Warner Brothers Records, a înregistrat un album compus şi produs de echipa Stock, Aitken And Waterman, în timp ce Clivilles & Cole au colaborat la LOVE IS GONNA CHANGE.

I'm ARainbow (1996), Christmas Spirit (1994), Endless Summer (1994), Live (1994), Anthology (1993), Mistaken Identity (1991), Another Place & Time (1989), Dance Collection (1987), All Sistems Go (1987), The Summer Collection (1985), Cats Without Claws (1984), She Works Hard For The Money (1983), Donna Summer (1982), The Wanderer (1980), Walk Away (1980), On The Radio: Greatest Hits Vol. 1 & 2 (1979), Bad Girls (1979), Live And More (1978), Greatest Hits, Vol. II (1977), I Remember Yesterday (1977), Once Upon A Time (1977), Four Seasons Of Love (1976), A Love Trilogy (1976), Love To Love You Baby (1975)

Supertramp

În 1969, grupul a avut marea şansă de a fi sponsorizat de milionarul olandez Stanley August Miesegaes. Richard Davies (n. 22 iulie 1944, Swindon, Wiltshire, Anglia; vocals, keyboards) a avut astfel posibilitatea de a-i racola, prin intermediul unor anunţuri în Melody Maker, pe Roger Hodgson (n. 21 martie 1950, Portsmouth, Hampshire, Anglia; guiţar), Dave Winthrop (n. 27 noiembrie 1948, New Jersey, SUA; saxophone).

Richard Palmer (guiţar) şi Bob Miller (drums). Au debutat cu albumul SUPERTRAMP, urmat de INDELIBLY STAMPED, care au fost amândouă eşecuri. Situaţia s-a înrăutăţit odată cu plecarea lui Davies, Winthrop şi Palmer. Cei rămaşi i-au cooptat apoi pe foştii membri Alan Bown, John Helliwell (n. 15 februarie 1945, Todmorden, Yorkshire, Anglia) şi Dougie Thompson (n. 24 martie 1951, Glasgow, Scotland), iar de la Bees Make Honey, pe Bob Benberg. Albumul din 1974, CRIME OF THE CENTURY, a fost un mare succes şi totodată un best seller. A generat hiturile *Dreamer* şi *Bloody Well Right,* un hit Top 40 în SUA. CRISIS! WHAT CRISIS? şi EVEN ÎN THE QUIETEST MOMENTS au fost însă mai modeste, piesa *Give A Little Bit* devenind hit în 1977. BREAKFAST ÎN AMERICA a stat vreme de şase săptămâni în fruntea clasamentelor americane şi s-a vândut în peste 18 milioane de exemplare. Patru dintre piesele cuprinse pe album au devenit hituri şi anume: piesa titlu, *The Logical Song, Take The Long Way Home* şi *Goodbye.* În 1980 au realizat un album live, după care au continuat cu FAMOUS LAST WORDS. Hodgson a plecat la scurtă vreme după apariţia acestuia din urmă, fiind nemulţumit de orientarea spre blues a trupei. Supertramp au continuat să susţină concerte şi să înregistreze, ocazional, însă albumele care au urmat au fost succese minore.

Some Things Never Change (1997), Fan Box Set (1991), Live (1988), Classics Vol. 9 (1987), Free As A *Bird (1987), Brother Where You Bound? (1985), Famous Last Words (1982), Paris (1980), Breakfast în America (1979),*

Even în The Quietest Moments (1977), Crisis! What Crisis? (1975), Crime Of The Century (1974), Indelibly Stamped (1971), Supertramp (1970)

Survivor

Grup rock american înfiinţat de Jim Peterik (ex-Ides Of March; guiţar) şi Frankie Sullivan, în 1978. Alături de Dave Bickler (vocals) au înregistrat primul lor album. În 1981, formula grupului s-a extins odată cu venirea lui Marc Doubray (drums) şi a lui Stephen Ellis (bass). Primul lor succes major l-au avut cu piesa *Eye Of The Tiger,* care a apărut şi pe coloana sonoră a filmului *Rocky III.* Piesa a ajuns un hit number 1 în întreaga lume, însă celelalte de pe albumul cu acelaşi nume au trecut neobservate. CAUGHT ÎN THE GAME, apărut un an mai târziu, a fost mult mai bun, însă nu s-a vândut prea bine. După realizarea lui, Bickler a fost concediat, fiind înlocuit de Jimi Jamison (ex-Cobra; vocals), care şi-a făcut debutul în trupă la albumul VITAL SIGNS, care a intrat pe locul 16 în topul Billboard şi a generat două hituri Top 10: *High On You* şi *The Search Is Over*. Au înregistrat apoi *Burning Heart*, care a fost tema muzicală a filmului *Rocky IV* din 1986, devenind un hit internaţional.

WHEN SECONDS COUNT a fost realizat în formula Jamison, Sullivan şi Peterik, la care s-au adăugat câţiva muzicieni de studio. După TOO HOT TO SLEEP însă, care a fost considerat drept cel mai bun album, dar care s-a vândut extrem de slab, în 1989 grupul s-a desfiinţat.

Greatest Hits (1990), Too Hot To Handle (1988), Too Hot To Sleep (1988), When Seconds Count (1986), Vital Signs (1984), Caught în The Game (1983), Eye Of The Tiger (1982), Premonition (1981), Frankenstein & Other Rock Monsters (1980), Survivor (1979)

Sweet

În 1966, Mick Tucker (n. 17 iulie 1949, Harlesden, Londra, Anglia; drums) şi Brian Connolly (n. 5 octombrie 1949, Hamilton, Scoţia; vocals) au cântat într-o trupă de club, Wainwright's Gentlemen, de la care au plecat pentru a înfiinţa grupul Sweetshop, al cărui nume a fost

prescurtat mai târziu la Sweet. Din componenţa grupului mai făceau parte Steve Priest (n. 23 februarie 1950, Hayes, Middlesex; bass) şi Frank Torpey (guiţar). După realizarea a patru single-uri fără succes la casele de discuri Fontana şi EMI, Torpey a fost înlocuit cu Andy Scott (n. 30 iunie 1951, Wrexham, Wales), iar grupul a semnat cu RCA, a cărei echipă de compozitori, Chinn And Chapman, avea să le scrie o serie de hit single-uri. Piesele *Funny, Funny, Co-Co, Poppa Joe* şi *Little Willy* au fost urmate de *Blockbuster*, un hit number 1 britanic, la începutul anului 1973. Alte hituri (Top 10) au fost *Hell Raiser, Ballroom Blitz, Teenage Rampage* şi *The Six Teens.*

În 1974, grupul a decis să preia controlul compoziţiilor de pe albume, iar SWEET FANNY ADAMS a fost realizat fără ajutorul lui Chinn şi Chapman, ceea ce nu s-a dovedit de bun augur deoarece LP-ul a intrat abia pe locul 27 în topuri. A urmat DESOLATION BOULEVARD, de pe care propria lor compoziţie, *Fox On The Run*, a fost un hit number 2 în Marea Britanie. În 1978 însă, *Love Is Like Oxygen* a fost ultima lor intrare în Top 10, iar după ce s-au mutat la casa de discuri Polydor, au înregistrat patru albume din ce în ce mai slabe. Din 1982 trupa avea să reapară în diverse formule.

În 1989 au înregistrat un LP live la clubul Marquee din Londra; cu Paul Mario Day (ex-More; vocals). În 1992, filmul *Ballroom Blitz* a avut un succes neaşteptat, renăscând interesul pentru Sweet.

Private Collection (1995), The Best Of Sweet (1992), Live At The Marquee (1989), Sweet 16 (1984), Golden Greats (1983), Identity Crisis (1982), VI (1980), Waters Edge (1980), Cutăbove The Rest (1979), Level Headed (1978), Off The Record (1977), Give Us A Wink (1976), Desolation Boulevard (1975), Strung Up (1975), Sweet Fanny Adams (1974), Sweet (1973), Funny How Sweat Coco Can Be (1971)

T

T'pau

Grup britanic înfiinţat în 1986, de Carol Decker (n.

10 septembrie 1957, Londra, Anglia; vocals) şi Ronnie Rogers (n. 13 martie 1959, Shrewsbury, Anglia; guiţar). În timpul înregistrării unui album demo, li s-au alăturat Michael Chetwood (n. 26 august 1954, Shrewsbury, Anglia; keyboards), Paul Jackons (n. 8 august 1961; bass) şi Tim Burgess (n. 6 octombrie 1961, Shrewsbury, Anglia; drums). Grupul a semnat apoi cu Siren Records, sub numele de T'Pau, inspirat de un personaj al serialului TV, *Star Trek.* Primele lor două single-uri n-au avut niciun impact, însă cel de-al treilea, *Heart And Soul,* a devenit hit number 4 în SUA în 1987 şi a intrat în topurile britanice. După cooptarea chitaristului Dean Howard, grupul a întreprins un turneu în Marea Britanie. *China în Your Hand* a condus în clasamentele britanice, performanţă repetată şi de BRIDGE OF SPIES. Au urmat hiturile Top 20: *Valentine, I Will Be With You* şi *Secret Garden*, plus două noi albume. În 1994 grupul s-a destrămat, Decker dedicându-se unei cariere solo.

Red (1998), Bridge Of Spies (1993), Promise (1991), Rage (1988), Bridge of Spies (1987), T'Pau (1987)

T. Rex

Grup britanic înfiinţat în 1967, de Marc Bolan (n. Mark Feld, 30 iulie 1947, Hackney, Londra, Anglia; vocals, guiţar), cu denumirea iniţială de Tyrannosaurus Rex. La început, din grup făceau parte 6 membri, din care au rămas apoi doar doi, Marc şi Steve, Peregrine' Took (n. 28 iulie 1949, Londra, Anglia; percussion). Sub aripa ocrotitoare a DJ-ului BBC, John Peel, trupa a devenit repede cunoscută susţinând numeroase concerte în Marea Britanie. Single-ul lor de debut a fost *Debora*, care a intrat în Top 40 britanic, în timp ce următorul, *One Inch Rock,* a ajuns pe poziţia 28. Au urmat albumele MY PEOPLE WERE FAIR... şi PROPHETS, SEERS & SAGES, după care Bolan a publicat şi o carte de poezii, *The Warlock Of Love*, care a devenit repede un best seller.

Albumul UNICORN (1971), produs de Tony Visconti, a introdus mai multe instrumente, cum ar fi orga, chitara bass şi pianul. După apariţia lui, tensiunile dintre Bolan şi

Took s-au amplificat, ultimul părăsind grupul şi fiind înlocuit de Mickey Finn (n. 3 iunie 1947), în 1970. A urmat A BEARD OF STARS, iar numele trupei a fost prescurtat la T. Rex, în octombrie acelaşi an. Single-ul *Râde A White Swan* a fost hit number 2. Steve Currie (bass) şi Bill (Fifield) Legend (drums) au completat formula trupei înainte de apariţia single-urilor *Hot Love* şi *Get It On*, care au condus în vârful clasamentelor britanice. ELECTRIC WARRIOR a fost un LP number 1, urmat de T. REXTACY, de pe care *Jeepster* a ajuns pe locul 2, însă pentru faptul că a fost editată pe single fără permisiunea lui Bolan de către casa de discuri Fly, muzicianul a renunţat la contractul pe care îl avea cu aceasta. În 1972, grupul s-a aflat din nou în vârful clasamentelor cu *Telegram Sam* şi *Metal Guru*, plus două hituri number 2*: Children Of The Revolution* şi *Solid Gold Easy Action.* Primul lor single, *Debora,* a fost reeditat într-o nouă versiune şi a intrat în Top 10.*20th Century Boy* şi *The Groover* (1973) au fost ultimele intrări ale grupului în Top 10 în Marea Britanie. După o serie de turnee în Marea Britanie, America, Japonia şi Australia, au apărut ZINC ALLOY… şi BOLAN'S ZIP GUN.

În grup a venit apoi cântăreaţa americană de soul, Gloria Jones, prietena lui Bolan, dar au plecat Currie, Legend şi Finn, albumele grupului fiind realizate cu session musicians. Single-urile *Dream Lady, Londra Boys* şi *Laser Love* au fost urmate de *I Love To Boogie,* care a intrat în Top 20 britanic. Odată cu explozia muzicii punk, Bolan a prezentat trupe ca The Damned şi Generation X in show-ul lui TV, Marc'. Împreună cu Herbie Flowers (bass) şi Tony Newman (drums) a reînfiinţat apoi grupul, care trebuia să înregistreze la RCA un nou LP, însă la 16 septembrie 1977, pe când se întorcea de la un club din Londra, Gloria Jones a pierdut controlul maşinii, aceasta izbindu-se de un copac, Marc Bolan, care se afla pe scaunul din spate, a murit instantaneu.

Unchained (1995), Land Hand Luke (1995), Dirtysweet Vol. 2 (1994), Great Hits 1972 – 1977: The A-Sides (1994), Definitive Tyrannosaurus Rex (1994), Great

Hits 1972 – 1977: The B-Sides (1994), Messing With The Mystic (1994), Rabbit Fighter (1994), Essential Collection (1991), The T. Rex Collection (1991), A Crawn Of Jewels (1986), 20th Century Boy (1985), Beyond The Riding Sun (1984), Dance în The Midnight (1983), Children of Rarn Suite (1982), You Scare Me To Death (1981), Solid Gold (1979), Greatest Hits (1978), Words & Music (1978), Dandy în The Underworld (1977), Futuristic Dragon (1976), Bolan's Zip Gun (1975), Light Of Love (1974), Zinc Alloy & The Hidden Riders Of Tomorrow (1974), Tanx (1973), T Rextacy (1973), The Slider (1972), Tyrannosaurus Rex (1972), Bolan Boogie (1972), Electric Warrior (1971), BBC Live (1970), Beard Of Stars (1970), T Rex (1970), Unicorn (1969), My People Were Fair (1968), Prophet Seers & Sage (1968)

Taj Mahal

Născut Henry Saint Clair Fredericks, la 17 mai 1940, în New York City, New York, SUA, Taj este fiul unui aranjor de jaz, motiv pentru care a şi studiat muzica negrilor la Universitate. După absolvire, a început să cânte în cluburile din Boston, iar în 1965 s-a mutat pe coasta de Vest. A înfiinţat Rising Sons, un grup folk-rock din care mai făceau parte Ry Cooder şi Ed Cassidy.

Primul său LP solo, TAJ MAHAL, a apărut în 1968 şi este un album country blues la care artistul a fost acompaniat de Jesse Davis (guiţar), Gary Gilmore (bass) şi Chuck Blakwell (drums). A urmat THE NATcH'L BLUES, care include şi două piese soul, iar apoi GIANT STEPS/THE OIE FOLKS AT HOME, un dublu album acustic. THE REAL THING a fost înregistrat în concert. I-au urmat HAPPY TO BE JUST LIKE I AM şi MO' ROOTS, plus o serie de concerte şi albume la care a fost acompaniat de un grup numit mai întâi The Intergalactic Soul Messengers, apoi The International Rhythm Band, grup a cărui componenţă a fluctuat mereu.

Blue Light Boogie (1999), Señor Blues (1997), An Evening Of Acoustic Music (1996), The Rising Sun Collection (1994), Dancing The Blues (1993), World Music

(1993), Taj's Blues (1992), Like Never Before (1991), Mule Bône (1991), Brer Rabbit And The Wonderful Tar Baby (1990), Peace Is The World Smiling (1989), Shake Sugaree (1988), Live & Direct (1987), Taj (1987), Best Of Taj Mahal, Vol. 1 (1981), Evolution (1977), Brothers (1977), Anthology (1976), Satisfied And Tickled Too (1976), Music Keep Me Together (1975), Mo' Roots (1974), Oooh. Se Good N Blue (1973), Sounder (1973), Recycling The Blues & Other Related Stuff (1972), Happy To Be Just Like I Am (1971), The Real Thing (1971), Giant Step/De Old Folks At Home (1969), Giant Step (1969), The Natchl Blues (1969), Taj Mahal (1968)

Take That

Grup din Manchester, Anglia, înfiinţat în componenţa Gary Barlow (n. 20 ianuarie 1971, Frodsham, Cheshire, Anglia; vocals), Mark Anthony Owen (n. 27 ianuarie 1974), Howard Paul Donald (n. 28 aprilie 1968, Droylsden, Manchester, Anglia), Jason Thomas Orange (n. 10 iulie 1970, Manchester, Anglia) şi Robbie Williams (n. 13 februarie 1974, Port Vale, Anglia). Grupul a debutat cu piesa *Do What U Like*, la propria lor casă de discuri, Dance, în iulie 1991, după care au semnat cu RCA Records. *Promises* a fost un hit number 38 britanic, iar în februarie anul următor, *Once You've Tasted Love* a ajuns pe poziţia a 47-a. În vară au dat lovitura cu un cover al piesei The Tavarés, *It Only Takes A Minute,* care a intrat iniţial pe locul 7 în topurile din Marea Britanie. Albumul TAKE THAT AND PARTY a debutat în topuri pe locul 5, fiind urmat de EP-ul A MILLION LOVE SONGS, a cărei piesă titlu compusă de Barlow, pe atunci în vârstă de numai 16 ani, a ajuns hit number 7 britanic. Popularitatea de care se bucura trupa a fost confirmată de cele 7 premii primite la Smash Hits Readers Poll Party Awards din decembrie. În anul următor, albumul lor de debut a ajuns pe locul 2 în topuri, fiind urmat de un cover după piesa lui Barry Manilow, *Could It Be Magic*, care le-a adus şi un premiu BRIT la secţiunea Best British Single, după care *Why Can't I Wake Up*

With You a ajuns number 2. În luna aprilie, albumul lor de debut şi piesa *It Only Takes A Minute* au fost promovate, fără succes, în SUA. Primul lor hit number 1 britanic a fost *Pray,* din iulie 1993, succes repetat cu *Relight My Fire,* care o are ca invitată pe solista Lulu.

Cel de-al doilea album al lor, EVERYTHING CHANGES, a intrat direct pe primul loc în topurile britanice din luna octombrie, iar single-ul *Babe,* la fel. Au continuat cu *Sure* şi *Back For Good,* care de asemenea au condus în clasamente, însă după plecarea lui Robbie Williams pentru a-şi lansa propria carieră solo, grupul s-a desfiinţat.

Nobody Else (1995), Take That (1995), Take That & Party (1993)

Talk Talk

Grup pop englez, înfiinţat în 1981, în formula: Mark Hollis (n. 1955, Tottenham, Londra, Anglia; vocals), Lee Harris (drums), Paul Webb (bass) şi Simon Brenner (keyboards). După ce au semnat cu EMI, au debutat cu un album care a generat o serie de hituri ca *Talk Talk* şi *Today.* Brenner a fost apoi concediat, după care Hollis a început să compună material pentru un nou LP, cu o serie de muzicieni de studio. THE COLOUR OF SPRING a fost de asemenea bine primit, însă cel de-al patrulea album, SPIRIT OF EDEN, a încetat să mai producă vreun hit, iar EMI a concediat trupa, care a semnat cu Polydor Records. Un nou album a apărut abia după trei ani, timp în care a fost realizată o colecţie de greatest hits, fără permisiunea grupului. Cu toate acestea, compilaţia s-a vândut în milioane de exemplare şi a generat încă trei hituri. Reeditarea de către EMI a piesei *It's My Life* s-a dovedit a fi cel mai mare succes al grupului. Noul album, LAUGHING STOCK, din 1991, a fost însă o altă deziluzie.

London 1986 (1999), History Revisited – The Remixes (1991), Laughing Stock (1991), Natural History: Very Best Of Talk Talk (1990), Spirit Of Eden (1988), The Colour Of Spring (1986), IPS My Life (1984), Canned Music (1983), The Party's Over (1982)

Talking Heads

Grup înfiinţat în 1975 de David Byrne (n. 14 mai 1952, Dumbarton, Scoţia; vocals, guiţar), Chris Frantz (n. Charlton Christopher Frantz, 8 mai 1951, Fort Campbell, Kentucky, SUA; drums) şi Tina Weymouth (n. Martina Weymouth, 22 noiembrie 1950, Coronado, California, SUA; bass), care s-au mutat, după terminarea studiilor, la

New York. După o apariţie live la clubul CBGB au fost remarcaţi de Seymour Stein de la Sire Records, care le-a oferit un contract. În 1976 în grup a fost cooptat şi pianistul Jerry Harrison (n. Jeremiah Harrison, 21 februarie 1949, Milwaukee, Wisconsin, SUA), iar trupa a debutat cu *Love Goes To Building On Fire.* Au urmat o serie de turnee, iar apoi primul album, TALKING HEADS '77, de pe care s-a remarcat *Psycho Killer*. Cel de-al doilea lor LP, MORE SONGS ABOUT BUILDINGS AND FOOD, a fost produs de Brian Eno. Printre piesele apărute pe acesta se numără *The Big Country* şi o versiune cover după piesa lui Al Green, *Take Me To The River*. Tot cu Eno au colaborat şi la FEAR OF MUSIC, care include piesa *Life During Wartime.* A urmat REMAIN ÎN LIGHT, care cuprinde *Once în A Lifetime*, unul dintre cele mai bune hit single-uri ale anului 1981. După albumul live THE NAME OF THIS BAND IS TALKING HEADS, a urmat SPEAKING ÎN TONGUES din 1983, care a generat hitul Top 10 în Marea Britanie, *Burning Down The House.* A urmat un turneu în care au cântat alături de chitaristul Alex Weir, turneu imortalizat în filmul *Stop Making Sense*, al cărui soundtrack s-a vândut foarte bine. LITTLE CREATURES cuprinde trei hit single-uri: *And She Was, Road To Nowhere* şi piesa titlu. În 1986, grupul a compus coloana sonoră a filmului *True Stories*, după care au realizat un nou album, NAKED, produs de Steve Lillywhite, la care au contribuit şi producătorul Level 42, Wally Badarou, plus chitariştii Yves N'Diock şi Johnny Marr, de la The Smiths. Talking Heads s-a desfiinţat la sfârşitul anului 1991.

No Talking Just Head (1996), Relaxing With... (1996), Popular Favorites 1976 – 1992: Sand în The Vaseline

(1992), Laughing Stock (1991), History Revisted (1991), The Natural History (1990), Naked (1988), Spirit Of Eaden (1988), True Stories (1986), The Colour Of Spring (1986), Little Creatures (1985), Stop Making Sense (1984), It's My Life (1984), Speaking în Tongues (1983), The Name Of This Band Is Talking Heads (1982), The Party's Over (1982), House în Motion (1981), Remain în Light (1980), Fear Of Music (1979), More Songs About Buildings And Food (1978), Talking Heads '77 (1977)

Tangerine Dream

Trupă de muzică electronică, înfiinţată în Germania în 1968 şi care a avut numeroase componenţe. Singurul membru stabil a fost Edgar Froese (n. 6 iunie 1944, Tilsit, East Prussia; guiţar).

De altfel, el a fost şi cel care a întemeiat grupul, alături de Voker Hombach (flute, violin), Kirt Herkenber (bass) şi Lanse Hapshash (drums). După o serie de concerte, această primă formulă a încetat să mai existe, iar în 1969 Froese l-a cooptat pe Steve Jollife (electric flute), care a plecat însă curând. Albumul de debut al trupei a fost înregistrat cu Konrad Schnitzler şi Klaus Schulze. În 1971 au venit Christoph Franke (exAgitation Free; drums) şi Steve Schroyder (organ). Astfel au realizat ALPHA CENTAURI, după care Peter Baumann (ex-Ants) l-a înlocuit pe Schroyder. ZEIT a fost urmat de ATEM, un LP care l-a impresionat foarte tare pe DJ-ul John Peel de la BBC, care l-a declarat cel mai bun album al anului 1983. PHAEDRA a ajuns pe locul 15 în topurile britanice din 1974. Au urmat o serie de soundtrackuri, timp în care Froese a realizat primul lui album solo, AQUA. STRATOSFEAR a fost cel mai comercial album Tangerine Dreams, însă după turneul de promovare care a avut loc un an mai târziu, Baumann a părăsit grupul pentru o carieră solo. A înfiinţat şi o casă de discuri, Private Music, care a semnat un contract cu Tangerine Dream pentru distribuirea albumelor trupei în SUA. În grup au venit atunci multiinstrumentalistul Jollife şi Klaus Kreiger (drums).

Albumul CYCLONE a fost primul care cuprinde texte

şi voce, însă FORCE MAJEURE a continuat în formula instrumentală. Au urmat TANGRAM, EXIT şi LE PARE, după realizarea căruia, în 1985, Schmoelling a plecat din trupă, fiind înlocuit de Paul Haslinger. Trei ani mai târziu a plecat şi Chris Franke, care a fost înlocuit de programatorul Ralf Wadephal. Nici acesta însă n-a rezistat. Cei rămaşi au continuat în special cu muzică de film (vezi *Sorcerer, Risky Business* şi altele).

Quinoa (1999), Sohoman (1999), Transsiberia (1999), Ambient Monkeys (1998), Time Square – Dream Mixes II (1998), Oasis (1997), Tournado (1997), Goblin's Club (1996), Zoning (1996), Dream Music 1, 2 (1995), Tyranny Of Beauty (1995), Tangents: 1973 – 1983 (1994), Sorcerer (1994), Turn Of The Tides (1994), 220 Volt Live (1993), The Private Music (1992), The Park Is Mine (1992), Rockoon (1992), Canyon Dreams (1991), Melrose (1990), Best Of (1989), Lily On The Beach (1989), Destination Berlin (1989), Optical Race (1988), Marakesh (1988), Livemiles (1988), Deadly care (soundtrack, 1987), Canyon Dreams (1987), Tyger (1987), Three O'Clock High (1987), Ne-ar Dark (soundtrack, 1987), Shy People (1987), în The Begining (1986), Underwater Sunlight (1986), Legend (1986), Desert Dream (1986), Pergamon (1986), Dream Sequence (1985), Heartbreaker (1985), Le Pare (1985), Risky Business (1984), Poland (1984), Fleshpoint (1984), Firestarter (1984), Tangram (1983), Hyperborea (1983), Wavelength (soundtrack, 1983), White Eagle (1982), Logos Live (1982), Logos (1982), Exit (1981), Thief (1981), 70 – 80 (1980), Tangram (1980), Force Majeure (1979), Cyclone (1978), Encore (1977), Sorcerer (1977), Stratosfear (1976), Ricochet (1975), Rubycon (1975), Phaedra (1974), Atem (1973), Zeit (1972), Green Desert (1972), Alpha Centauri (1971), Electronic Meditation (1970)

Tears For Fears

Grup înfiinţat de Roland Orzabal (n. 22 august 1961, Bath, Anglia) şi Curt Smith (n. 24 iunie 1961, Bath, Anglia). Numele de Tears For Fears provine de la o carte scrisă de Arthur Janov. În 1981 au semnat cu Phonogram

Records, iar după două single-uri fără succes au intrat pe locul 3 în topurile britanice cu *Mad World* (1982). Albumul THE HURTING a condus în clasamentele britanice, fiind urmat de single-urile Top 10 *Change* şi *Pale Shelter*. În această perioadă formula grupului s-a extins, cu Ian Stanley (keyboards) şi Manny Ellis (drums). Odată cu albumul SONGS FROM THE BIG CHAIR, Orzabal a devenit solistul vocal şi compozitorul principal. *Shout* şi *Everybody Wants To Rule The World* au fost hituri number 1 în SUA. În 1985 grupul a luat o lungă pauză, reapărând în 1989 cu THE SEEDS OF LOVE, la care au colaborat printre alţii Phil Collins şi Oleta Adams. Atât albumul cât şi single-ul *Sowing The Seeds Of Love* au fost hituri Top 10 în SUA şi Marea Britanie. Smith a părăsit grupul la începutul anilor '90 pentru a se dedica propriei sale cariere solo. Păstrând numele trupei, Orzabal a realizat ELEMENTAL.

Saturnine, Marţial & Lunatic (1996), Raoul And The Kings Of Spain (1995), Elemental (1993), Tears Roll Down (The Hits 1982 – 92) (1992), The Seeds Of Love (1989), Songs From The Big Chair (1985), The Hurting (1983)

The Temptations

Grup înfiinţat în 1961 în Detroit, Michigan, SUA, de Eddie Kendricks (n. 17 decembrie 1939, Union Springs, Alabama, SUA) şi Paul Williams (n. 1939, Birmingham, Alabama, SUA, d. 17 august 1973), alături de Melvin Franklin (n. 1942, Montgomery, Alabama, SUA), Eldridge

Bryant şi Otis Williams (n. 1941, Texarkana, Texas, SUA). Trupa s-a numit la început Elgins, după care au fost numiţi Temptations, de Berry Gordy, care i-a luat sub contract la Motown în 1961. *Dream Come Home* a fost prima lor intrare în topuri în 1962, după care, colaborarea cu producătorul şi compozitorul Smokey Robinson le-a adus un succes constant. În 1963, Eldridge Bryant a fost înlocuit cu David Ruffin (n. 18 ianuarie 1941, Meridian, Mississippi, SUA). Primul lor hit major a fost *Way You Do The Things You Do,* urmat de *My Girl* (1965), primul lor number 1 american, care apare şi în filmul cu acelaşi nume din 1992.

It's Growing, Since I Lost My Baby, My Baby şi *Get Ready* au continuat seria de succese ale grupului. Următorul lor producător, după Robinson, a fost Whitfield. Au urmat *Ain't Too Proud To Beg, Beauty Is Only Skin Deep, I'm Losing You, You're My Everything* şi *I Wish It Would Rain,* care a fost cel de-al 6-lea R & B number 1 al trupei. După realizarea lui, David Ruffin a părăsit grupul, fiind înlocuit de Dennis Edwards. A urmat albumul CLOUD NINE, iar în următorii patru ani, Whitfield şi The Temptations au fost pionierii conceptului de psychedelic soul. Piesele grupului au continuat să abordeze diverse teme, cum ar fi rebeliunea adolescenţilor, în piese ca *Runaway Child* şi *Running Wild*, destrămarea relaţiilor personale, în *I Can't Get Next To You,* şi societatea americană, în *Ball Of Confusion*. Au continuat cu o piesă împotriva războiului din Vietnam, *Stop The War Now.* Eddie Kendricks a părăsit grupul în

1971, după înregistrarea unui alt hit number 1, *Just My Imagination.* A fost înlocuit mai întâi cu Richard Owens, iar mai apoi cu Damon Harris. În

1972, Temptations au intrat din nou pe primul loc în topuri cu *Papa Was A Rolling Stone*, după care Paul Williams a fost înlocuit de Richard Street, iar Paul Williams s-a împuşcat în 1973, după ani de depresie şi abuz de droguri. Alte hituri ale grupului au fost *Masterpiece, Let Your Hair Down* (amândouă din 1973) şi *Happy People* (1975).

Whitfield a părăsit Motown, în 1975, şi tot atunci, Glenn Leonard l-a înlocuit pe Damon Harris. Un an mai târziu, The Temptations s-au mutat la Atlantic pentru două albume, cu Louis Price în locul lui Dennis Edwards. S-au întors însă la Motown şi la Dennis Edwards. *Power* din 1980 i-a readus în topuri, după care Rick James a pus la cale o scurtă reunire cu David Ruffin şi Eddie Kendricks pentru un turneu şi un LP, plus un hit single, *Standing On The Top.* Ruffin şi

Kendricks au înfiinţat apoi un duo, Ron Tyson l-a înlocuit pe Glenn Leonard, iar Ali-Ollie Woodson pe

Edwards. Cu piesa lui Woodson, *Treat Her Like A Lady*, au avut cel mai mare succes al ultimului deceniu. Niciuna din realizările care au urmat nu s-a mai ridicat la nivelul celor din anii ’70-’80.

One By One (1996), For Lovers Only (1995), Emperors Of Soul (1994), Motown Legends: Just My Imagination (1994), Motown Legends: My Girl (1994), Emperors Of Soul (1994), Hum Along And Dance (1963 – 1974) (1993), Milestone (1991), Special (1989), Together Again (1987), Anthology (1986), To Be Continued (1986), 25th Anniversary (1986), Truly For You (1984), Great Songs & Performances (1983), Surface Thrills (1983), Back To Basics (1983), Reunion (1982), All The Million Sellers (1981), Power (1980), Hear To Temp You (1978), A Song For You (1975), Masterpiece (1973), 1990 (1973), All Directions (1972), Solid Rock (1972), Sky’s The Limit (1971), Greatest Hits Vol. 2 (1970), Live At London’s Talk Of The Town (1970), Psychedelic Shack (1970), Puzzle People (1969), Cloud Nine (1969), I Wish It Would Rain (1968), Live At The Copa (1968), în A *Mellow Mood (1967), With* A *Lot O’ Soul (1967), The Temptations Live (1967), Gettin’ Ready (1966), Greatest Hits, Vol. 1 (1966), The Temptin’ Temptations (1965), Sing Smokey (1965), Meet The Temptations (1964)*

Tesla

Grup intitulat iniţial City Kid, Tesla a fost înfiinţat în Sacramento, California, SUA şi a adoptat numele omului de ştiinţă Nikola Tesla, în 1985. În formula: Jeff Keith (vocals), Tommy Skeoch (guiţar, vocals), Frank Harmon (guiţar, keyboards), Brian Wheat (bass) şi Troy Lucketta (drums, ex-Eric Martin Band) au semnat cu Geffen Records în 1986, realizând MECHANICAL RESONANCE, al cărui titlu provine de la una dintre teoriile omului de ştiinţă Tesla. A ajuns pe locul 32 în topul Billboard, fiind urmat de GREAT RADIO CONTROVERSY, de pe care piesa *Love Song* a intrat în Top 10, în timp ce albumul a urcat până pe poziţia a 18-a în clasamentele americane. A urmat un album live, în întregime acustic, care include câteva

versiuni cover extrem de inspirate. EDISON'S MEDICINE a fost urmat de PSYCHOTIC SUPPER, după care grupul a efectuat un lung turneu, susţinând peste o sută de concerte. BUST A NUT, din 1994, include printre altele un cover al celebrei piese compuse de Joe South, *Games People Play,* cântată de o serie de alţi muzicieni şi trupe, printre care şi Aswad.

Time's Makin' Changes (1995), Bust A Nut (1994), Psychotic Supper (1991), Five Man Acoustical Jam (1990), The Great Radio Controversy (1989), Mechanical Resonance (1986)

Testament

Grup thrash din San Francisco înfiinţat în anii '80 şi cunoscut iniţial sub numele de Legacy. Din componenţa iniţială făceau parte: Steve Souza (vocals), Alex Skolnick (guiţar), care l-a înlocuit pe Derek Ramirez, Eric Peterson (rhythm guiţar), Greg Christian (bass) şi Louie Clemente (drums). Curând după înfiinţare, Souza a plecat la Exodus şi a fost înlocuit cu Chuck Billy. THE LEGACY a fost urmat de un mini-album înregistrat la Dynamo Festival din Olanda. THE NEW ORDER le-a consolidat poziţia, de pe acesta cea mai bună piesă fiind considerată *Disciples Of The Watch.* Skolnick şi-a pierdut apoi interesul pentru thrash-ul pur, cântând cu trupa de turneu a lui Stuart Hamm, iar influenţa sa a adus o linie mult mai melodică albumului PRACTICE WHAT YOU PREACH. Realizarea albumului SOULS OF BLACK a coincis cu turneul european Clash Of The Titans, la care au participat alături de Slayer, Megadeth şi Suicidal Tendencies. După THE RITUAL, Skolnick a plecat la Savatage, iar Clemente i-a urmat exemplul, părăsind şi el grupul. La RETURN TO APOCALYPTIC CITY şi-au adus contribuţia noii membri Glen Alvelais (guiţar, ex-Forbidden) şi John Tempesta (drums, ex-Exodus). Alvelais a fost însă curând înlocuit de James Murphy (exDeath, Obituary, Disincarnate, Cancer; guiţar) care a apărut prima dată pe albumul LOW, album ce a reprezentat o întoarcere la stilul thrash de odinioară. Tempesta a plecat apoi la White Zombie şi a fost înlocuit

de John Dutte (ex-Evil Dead).

The Gathering (1999), Signs Of Chaos (1997), Demonic (1997), Low (1994), Return To The Apocalyptic City (1993), The Ritual (1992), Souls Of Black (1990), Testament (1988), The New Order (1988), Practice What You Preach (1988), The Legacy (1987)

Texas

Grup rock din Glasgow, Scoţia, înfiinţat în 1988 de Johnny Francis McElhone (n. 21 aprilie 1963, în Glasgow; bass) cu Stuart Kerr (n. 16 martie 1963, în Glasgow; drums, vocals), Sharleen

Eugene Spiţeri (n. 11 iulie 1967, în Glasgow; guiţar, vocals) şi Alistair Manson McErlaine (n. 31 octombrie 1968, în Glasgow; guiţar). Albumul lor de debut a fost SOUTHSIDE, care s-a vândut în peste două milioane de exemplare, în timp ce single-ul *I Don't Want A Lover* a intrat în Top 10 britanic. Kerr a fost apoi înlocuit de Richard Hynd (n. 17 mai 1968, în Aberdeen), iar Edward Anthony Campbell (n. 6 iunie 1965 în Glasgow) a fost adus la keyboards după care au înregistrat cel de-al doilea album, MOTHER'S HEAVEN.

The Hush (1999), White On Blonde (1997), Ricks Road (1994), Ricks Road (1993), Mothers Heaven (1991), Southside (1989)

The The

Grup britanic înfiinţat în 1979, de compozitorul şi solistul Matt Johnson (vocals), cu Keith Laws şi Tom Johnston. Dar formula lui s-a tot schimbat, Johnson rămânând uneori unicul membru. Primul lor single, *Controversial Subiect,* a apărut la 4AD Records, după care, doi ani mai târziu, au semnat cu Some Bizarre, la care au realizat *Cold Spell Ahead*. Piesa a fost reeditată de Phonogram într-o nouă versiune intitulată *Uncertain Smile*, produsă la New York de Mike Thorne. Single-ul s-a bucurat de o critică favorabilă, însă din cauza unor probleme de management, Johnson s-a mutat la CBS. THE PORNOGRAPHY OF DESPAIR a fost un proiect mereu amânat şi până la urmă nerealizat. A fost înlocuit cu SOUL

MINING, din 1983, urmat abia după trei ani de INFECTED. În 1988, Johnson a pus la cale o nouă formulă The The cu Johnny Marr (guiţar, fost la The Smiths), James Eller (bass) şi Dave Palmer (drums). Un turneu mondial a coincis apoi cu apariţia albumului MIND BOMB, urmat în 1993 de DUSK, apărut la casa de discuri Epic. Doi ani mai târziu, grupul a revenit cu un album de versiuni cover după piese ale lui Hank Williams.

Shades Of Blue (1997), Beyond Love (1996), Hanky Panky (1995), I Saw The Light (1995), Solitude (1994), Dusk (1993), Mind Bomb (1989), Infected (1986), Soul Mining (1983), Uncertain Smile (1982), Burning Blue Soul (1981)

Thee Hypnotics

Grup înfiinţat în High Wycombe, Buckinghamshire, Anglia, de James Jones (vocals), Ray Hanson (guiţar), Will Pepper (bass) şi Mark Thompson (drums). Au debutat cu *Love în A Different Vein* (1988), la casa de discuri Hipsville, după care au semnat cu Beggars Banquet Records, iar un an mai târziu au intrat în topurile independente cu *Justice în Freedom.* A urmat *Soul Trader* şi un mini-album, LIVE'R THAN GOD! înregistrat în timpul unui turneu naţional. Au plecat apoi în SUA, unde au cântat în deschidere la The Cult, iar în 1990 au editat primul lor album: COME DOWN HEAVY, la care au colaborat şi membrii grupului Pretty Things, Dick Taylor şi Phil May. După încă două single-uri, *Half Man Half Boy* şi *Floatin' În My Hoodoo Dream,* grupul a apărut la Festivalul de la Reading, din 1990. Doi ani mai târziu, Craig Pike a murit, din cauza unei supradoze de heroină. În 1994 a apărut THE VERY CRYSTAL SPEED MACHINE, produs de Chris Robinson şi alţi membri Black Crowes, album ce con Æine piesa *Goodbye*, dedicată lui Craig.

The Very Crystal Speed Machine (1994), Soul, Glitter & Sin (1991), Live'r Than God (1990) Come Down Heavy (1990)

Therapy?

Grup nord-irlandez înfiinţat în componenţa: Andy

Cairns (guiţar, vocals), Michael McKeegan (bass) şi Fyfe Ewing (drums). La primul lor concert au cântat în deschidere la Decadence Within, la Connor Art Collège, în vara anului 1989. După ce casetele lor demo n-au reuşit să impresioneze nicio casă de discuri, primul lor single, *Meat Abstract/Punishment Kiss*, a fost realizat la propria lor casă de discuri, Multifuckingnational. Difuzat intens de John Peel de la Radio One (BBC), grupul a reuşit să semneze cu Wiiija Records. Astfel, single-ul şi un material nou au alcătuit un mini-album, BABY TEETH, urmat de PLEASURE DEATH. Ambele au fost hituri number 1 în topurile indie din Marea Britanie. În 1992 s-au mutat la A & M Records, la care au înregistrat NURSE, urmat de o serie de turnee. În martie anul următor, *Screamager* a intrat în Top 10 britanic, iar albumul din 1994, TROUBLEGUM, a fost nominalizat la Mercury Prize.

Semi Detached (1998), Infernal Love (1995), Troublegum (1994), Hats Off To The Insane (1993), Nurse (1993), Caucasian Psychosis (1992)

Thin Lizzy

Grup din Dublin, Irlanda, înfiinţat în 1969, de Phil Lynott (n. 20 august 1951, Dublin, Irlanda, d. 4 ianuarie 1986; vocals, bass), Eric Bell (n. 3 septembrie 1947, Belfast, Irlanda de Nord; guiţar) şi Brian Downey (n. 27 ianuarie 1951, Dublin, Irlanda; drums). După ce au semnat cu Decca Records, au înregistrat două albume, dar niciunul nu a intrat în topuri. Şansa le-a surâs abia în urma înregistrării unei versiuni după o piesă tradiţională, *Whiskey în The Jar.* Single-ul a intrat în Top 10 britanic, după care, în 1974, Bell a fost înlocuit cu Gary Moore, iar alţi doi chitarişti temporari au fost recrutaţi: Andy Gee şi John Cann. Până la urmă, grupul s-a stabilizat, odată cu venirea lui Brian Robertson (n. 12 septembrie 1956, Glasgow, Scoţia) şi a lui Scott Gorham (n. 17 martie 1951, Santa Monica, California, SUA). În 1975 au efectuat un turneu în Marea Britanie, iar un an mai târziu au dat lovitura cu JAILBREAK, care include *The Boys Are Back în Town,* un hit Top 10 britanic şi Top 20 american, votat ca

single-ul anului de revista New Musical Express. În 1977, Robertson a fost forţat să plece, fiind înlocuit de Moore. A urmat un alt hit Top 20 britanic, *Don't Believe A Word,* de pe albumul JOHNNY THE FOX. Moore s-a întors apoi la Colosseum, iar Robertson a revenit. Atât *Dancin' În The Moonlight*, cât şi albumul BAD REPUTATION au fost hituri Top 10, urmate de albumul LIVE AND DANGEROUS. În 1979 au realizat noi single-uri Top 20, ca *Waiting For An Alibi, Do Anything You Want To* şi best sellerul BLACK ROSE. Robertson a plecat din nou, de data aceasta pentru a cânta cu Wild Horses, Moore bineînţeles că s-a reîntors (el este de altfel un vechi prieten al lui Phil Lynott), însă a fost înlocuit la scurt timp de Midge Ure, care în 1979 a plecat şi el, pentru a se alătura grupului Ultravox. În locul lui a venit Snowy White. În 1980, Lynott s-a căsătorit cu Caroline Crowther, fiica starului TV, Leslie Crowther, iar după o serie de proiecte solo a realizat, împreună cu Thin Lizzy, CHINATOWN. Albumul conţine controversata piesă Top 10, *Killer On The Loose.* A urmat ADVENTURES OF THIN LIZZY şi RENEGAŢIE, după care White a părăsit grupul, fiind înlocuit de John Sykes. După încă un album, THUNDER AND LIGHTNING, Lynott a desfiinţat trupa, în vara anului 1984, ulterior apărând LIFE-LIVE. Doi ani mai târziu, Lynott a murit de insuficienţă cardiacă, în urma unei supradoze de droguri. Patru luni mai târziu, în mai 1986, Thin Lizzy s-a format din nou pentru concertul Self Aici, organizat în Irlanda de Bob Geldof, care l-a înlocuit pe Lynott pentru o singură zi. La începutul anilor '90, Brian Robertson a făcut un turneu cu grupul tribut Ain't Lizzy.

Peel Sessions (1995), Dedication: The Very Best Of Thin Lizzy (1991), Soldier Of Fortune (1987), The Collection (1985), Whiskey în The Jar (1984), BBC Radio One Live în Concert (1983), Life (1983).

Thunder And Lightning (1983), Renegaţie (1982), Rockers (1981), Adventures Of Thin Lizzy (1981), Chinatown (1980), Continuing Saga Of Aeging Orphans (1979), Black Rose/A Rock Legend (1979), Black Rose (1979), Live And Dangerous (1978), Rocker (1971 – 1977)

(1977), Bad Reputation (1977), Jailbreak (1976), Remembering (1976), Johnny The Fox (1976), Fighting (1975), Night Life (1974), Vagabonds Of The Western World (1973), Shades Of A Blue Orphanage (1972), Thin Lizzy (1970)

The Thompson Twins

Grup britanic al cărui nume provine de la cărţile de benzi desenate pentru copii, Tin Tin. A fost înfiinţat în 1977, în componenţa Tom Bailey (n. 18 iunie 1957, Halifax, Yorkshire, Anglia; vocals, keyboards, percussion), Peter Dodd (n. 27 octombrie 1953; guiţar) şi John Roog (guiţar, vocals, percussion), care locuiau în Chesterfield. După câteva concerte, s-au mutat la Londra, unde l-au întâlnit pe Chris Bell (drums), iar în 1981 formula s-a extins prin cooptarea lui Joe Leeway (n. 15 noiembrie 1957, Islington, Londra, Anglia; percussion, vocals), Alannah Currie (n. 20 septembrie, 1959, Auckland, Noua Zeelandă; percussion, saxophone) şi Matthew Seligman (exăoft Boys; bass). În noua componenţă, Thompson Twins a devenit o adevărată atracţie live. După albumul A PRODUCT OF... a urmat un altul, produs de celebrul Steve Lillywhite şi intitulat SET, de pe care *în The Name Of Love* a fost un hit minor în Marea Britanie, dar a cucerit şi topurile americane, intrând pe primul loc în clasamentele revistei Billboard. Din păcate. mulţi dintre membrii grupului au plecat, lăsându-i singuri pe Bailey, Currie şi Leeway. În 1983, o altă piesă, *Love On Your Side,* a fost primul lor hit britanic major şi a precedat albumul QUICK STEP AND SIDE KICk, care a intrat pe locul 2 în topurile din acelaşi an. Single-urile *Hold Me Now, Doctor Doctor* şi *You Take Me Up* au fost succese comerciale, fiind urmate de hituri minore cum ar fi *Don't Mess With Doctor Dream.* La sfârşitul anului 1986, Leeway a plecat, iar Thompson Twins au continuat în duo, dar din păcate nu au mai reuşit să readucă succesul de altă dată.

Love, Lies... And Other Good Things (1996), Best Of (1994), Queer (1991), Big Trash (1989), Best Of The Thompson Twins (1988), Close To The Bône (1987), Here's

To Future Days (1985), Into The Gap (1984), Quick Step And Side Nick (1983), Set (1983), Side Kicks (1983), Thompson Twins (1982), în The Name Of Love (1982), A product Of (1981)

Throwing Muses

Grup înfiinţat în Newport, Long Island, SUA, de Kristin Hersh (n. 1966, Atlanta, Georgia, SUA; vocals, guiţar), cu Tanya Donelly (n. 14 august 1966, Newport, Rhode Island, SUA; vocals, guiţar), Elaine Adamedes (bass) şi David Narcizo (drums). Cele două surori vitrege, Hersh şi Donelly, aveau numai 14 ani când prima a avut ideea de a crea trupa, iar mai târziu l-au întâlnit pe Narcizo, care a devenit toboşarul acesteia. Primul lor basist a fost Adamedes, înlocuit de Leslie Langston, după care trupa s-a mutat în Boston, Massachusetts. Au semnat apoi cu 4AD Records din Marea Britanie. După cinci albume, Langston a fost înlocuit de Fred Abong, care apare pentru prima dată pe albumul THE REAL RAMONA. După un turneu de promovare al albumului, Tanya Donelly a plecat pentru a cânta cu The Breeders, după care a înfiinţat Belly. Grupul a continuat ca trio, cu Hersh, Narcizo şi Bernard Georges (bass), înregistrând RED HEAVEN, însă un an mai târziu s-a desfiinţat. Hersh s-a retras cu familia ei în Newport, însă în 1994 a reînfiinţat trupa, după apariţia albumului ei solo, HIPS and MAKERS. În 1995, UNIVERSITY a continuat cu succes cariera Throwing Muses.

Limbo (1996), University (1995), Red Heaven (1992), The Real Ramona (1991), Hunkpapa (1989), The Fat Skier (EP, 1988), House Tornado (1988), Chains Changed (EP, 1987), Throwing Muses (1986)

Thunder

Grup hard-rock britanic înfiinţat în 1989, de Danny Bowes (vocals), Luke Morley (guiţar) şi Gary „Hary" James (drums), plus Mark Lockhurst (bass) şi Ben Matthews (guiţar). Primii trei mai cântaseră împreună în grupul Terraplane (198188). Împreună cu producătorul Andy Taylor (ex-Duran Duran), au înregistrat BACKSTREET SYMPHONY, în 1990, album ce s-a bucurat de o critică

favorabilă. A fost editat de casa de discuri EMI în 1990 şi a generat hit single-ul *Love Walked* în în acelaşi an au cântat în deschiderea Festivalului de la Donington. În anul următor s-au concentrat asupra pieţei americane, efectuând un turneu în Statele Unite, iar în 1992 au revenit cu un nou album, LAUGHIN' ON JUDGEMENT DAY.

În 1993, a plecat Mark Snake' Luckhurst (bass), care a fost înlocuit cu Mikeal Hoglund, de la grupul Great King Rat, care a apărut pentru prima dată cu trupa la concertul de pe Don Valley Stadium. La sfârşitul anului 1994, Thunder au cântat la Brixton Academy din Londra.

BEHIND CLOSED DOORS a apărut în 1995 şi a fost ultimul LP realizat la EMI. Single-urile extrase de pe album au fost *River Of Pain* şi *Castles în The Sand.* În acelaşi an s-a lansat şi GREATEST HITS COLLECTION, care include printre altele şi o nouă versiune a single-ului *în A Broken Dream,* realizat iniţial de Rod Stewart în anii '70, plus un cover după piesa Rolling Stones *Gimme Shelter*.

În 1996, Mikael a părăsit grupul, ca un an mai târziu să înfiinţeze Jam Jar.

Thunder a semnat cu o nouă casă de discuri, Castle/Lucky Music, la care a apărut în 1997 un nou LP, de pe care au fost realizate pe single *Don't Wait Up, Welcome To The Party* şi *Love Worth Dying For*. Au urmat turnee în Marea Britanie, Europa şi Japonia şi cooptarea unui nou basist: Chris Childs.

Concertele de la Wolvenhampton şi London Shepherds Bush au fost imortalizate pe un LP live.

În 1998 a apărut *Play that Funky Music,* o versiune cover a piesei cu acelaşi titlu, apărută în anii '80. Noul lor album se numeşte GIVING THE GAME AWAY.

Giving The Game Away (1999), Live (1998), The Best Of Thunder (1998), The Thrill Of It All (1997), Live Circuit (1995), Their Finest Hour... And A *Bit (1995), Behind Closed Doors (1995), Laughing On Judgement Day (1992), Backstreet Symphony (1990)*

Tanita Tikaram

Născută la 12 august 1969, în Munster, Germania, Tanita Tikaram s-a mutat în 1982 cu familia ei în Anglia, stabilindu-se în Basingstoke, Hampshire. Şi-a început cariera muzicală la vârsta de 19 ani, compunând o serie de cântece, iar în noiembrie 1987 a cântat pentru prima dată în Londra, la Mean Fiddler. După apariţia ei într-un show de televiziune a semnat cu Warner Brothers, la care a realizat ANCIENT HEART, în 1988, un album produs de Rod Argent (ex-Zombies) şi muzicianul Peter Van Hooke. *Good Tradition* şi *Twist în My Sobriety* au devenit imediat hituri, atât în Marea Britanie cât şi în restul Europei. Tikaram a efectuat apoi un turneu de promovare a albumului, după care a realizat unul nou, care cuprinde *We Almost Got It Together* şi *Thursday's Child.* LP-ul a ajuns pe poziţia a treia în topurile britanice. În 1991, EVERYBODY'S ANGEL a fost înregistrat în Bearsville Studio din Woodstock, fiind coprodus de Van Hooke şi Argent. Din grupul de acompaniament al Tanitei a făcut parte şi Helen O'Hara (violin). *Only The Ones We Love,* la care a colaborat şi Jennifer Warnes (backing vocals), a fost realizată pe single în acelaşi an, fiind urmată de cel de-al doilea turneu mondial al Tanitei. În 1992, artista şi-a produs singură ELEVEN KINDS OF LONELINESS (al cărui titlu provine de la colecţia de povestiri omonimă a lui Richard Yates). A continuat cu LOVERS ÎN THE CITY, care cuprinde piese ca *Happy Taxi, Feeding The Witches, Bloodlines* şi *I Might Be Crying.*

The Cappucino Songs (1998), Songs From An Invisible Woman (1996), Lovers în The City (1995), Eleven Kinds Of Loneliness (1992), Everybody's Angel (1991), The Sweet Keeper (1990), Ancient Heart (1988)

Peter Tosh

Născut Winston Hubert McIntosh, la 19 octombrie 1944, în Westmoreland, Jamaica, Indiile de Vest, d. 11 septembrie 1987, în Kingston, Jamaica. La începutul carierei sale a înregistrat cu trupa lui Bob Marley, The Wailers, iar apoi, ca Peter Tosh sau uneori Peter Touch and

The Wailers. A mai colaborat şi cu Rita Anderson, care mai târziu a devenit Rita Marley. În 1966, când Bob Marley a plecat în America, el şi Neville Bunny Wailer' Livingstone au înregistrat atât împreună, cât şi separat. Apoi, din cauza unor probleme legale, Peter a petrecut o scurtă perioadă în închisoare. În timp ce nu era cu Wailers, înregistra materiale solo ca *Maga Dog* sau *Leave My Business,* după care, în 1973, a părăsit grupul împreună cu Bunny Wailer şi s-a concentrat asupra propriei case de discuri, Intel Diplo HIM (Intelligent Diplomat for His Imperial Majesty). În 1976 a semnat cu Virgin Records. Doi ani mai târziu s-a mutat la The Rolling Stones Records, unde a realizat, împreună cu Mick Jagger, un cover după piesa Temptations, *Don't Look Back.* A urmat albumul BUSH DOCTOR, care s-a vândut destul de bine, în schimb MYSTIC MAN şi WANTED, DREAD & ALIVE, nu s-au prea vândut. La casa de discuri EMI a mai realizat trei albume, printre care şi NO NUCLEAR WAR. Acesta i-a adus un premiu Grammy la categoria best reggae act, în martie 1988, însă, la vremea aceea, Tosh nu mai era, fiind împuşcat mortal în urmă cu un an, în timpul unui jaf petrecut la casa sa din Kingston, în septembrie 1987.

The Best Of Peter Tosh-Dread Don't Die (1996), The Toughest (1988), No Nuclear War (1987), Captured Live (1984), Mama Africa (1983), Wanted Dread Or Alive (1981), Mystic Man (1979), Bush Doctor (1978), Equal Rights (1977), Legalize It (1976)

Toto

Grup din Los Angeles, înfiinţat în 1978, în componenţa: Bobby Kimball (n. Robert Toteaux, 1947; vocals), Steve Lukather (n. 1957; guiţar), David Paitch (n. 1954; keyboards, vocals), Steve Pocaro (n. 1957, d. septembrie 1992; keyboards, vocals), David Hungate (bass) şi Jeff Porcaro (n. 1954; drums). Albumul lor din 1979, TOTO, a generat hitul *Hold The Line,* însă cel mai de succes album a fost TOTO IV, recompensat cu un premiu Grammy. Acesta cuprinde hiturile internaţionale *Africa* şi *Rosanna*, plus un single de Top 10, *I Won't Hold You Back.*

În 1985, Kimball şi Hungate au fost înlocuiţi de Dave Frederikson (n. 1951) şi Mike (n. 1955). A urmat albumul ISOLATION şi soundtrackul filmului SF, *Dune,* care s-au vândut slab. Grupul a revenit însă în atenţia presei când s-a aflat că ei au fost cei care au înregistrat cea de-a doua piesă de pe single-ul SUAFor Africa, *WeAre The World.* În 1986, cu un nou lead sânger, Joseph Williams, trupa a reintrat în topuri cu *I'll Be Over You,* o compoziţie Lukather – Randy Goodrun de pe albumul FAHRENHEIT. Doi ani mai târziu, Toto a reintrat în Top 40, cu *Pamela* (de pe THE SEVENTH ONE). După aceasta, Steve Pocaro a revenit la munca de session musician. Jeff Porcaro a murit la data de 4 august 1992, din cauza unui atac de cord, provocat de o reacţie alergică la pesticide. El a fost înlocuit de Simon Phillips (drums), pentru turneul britanic ce avea să înceapă. După o pauză destul de lungă, Toto a revenit cu TAMBU, album urmat de XX (1998), care a fost înregistrat în componenţa: Steve Lukather (lead guiţar and vocals), David Paich, (keyboards), Mike Porcaro (bass), Simon Phillips (drums) şi Bobby Kimball (vocals).

Pe ultimul lor album, MINDFIELDS, apar Joseph Williams, Steve Pocaro şi Bobby Kimball.

Mindfields (1999), XX (1998), Tambu (1996), Kingdom Of Desire (1992), Past To Present (19771990), The Seventh One (1988), Fahrenheit (1986), Isolation (1985), Dune (1984), Toto IV (1982), Turn Back (1981), Hydra (1979), Toto (1978)

Traffic

Grup înfiinţat în 1967 în componenţa: Steve Winwood (n. 12 mai 1948, Birmingham, Anglia; keyboards, guiţar, bass, vocals), Chris Wood (n. 24 iunie 1944, Birmingham, Anglia, d. 12 iulie 1983; saxophone, flute), Jim Capaldi (n. 24 august 1944, Evesham, Worcestershire, Anglia; drums, percussion, vocals) şi Dave Mason (n. 10 mai 1947, Worcester, Anglia; guiţar, vocals). Primul lor single, *Paper Sun*, a devenit repede hit, urmat *de Hole în My Shoe* şi tema muzicală a filmului *Here We Go Round The Mulberry Bush*. Mason a plecat după apariţia albumului MR

FANTASY, însă a revenit la înregistrarea celui de-al doilea, TRAFFIC, de pe care s-au remarcat două din piesele sale, *You Can All Join* m şi *Feelin' Alright.* În timpul înregistrării celui de-al treilea album, LAST EXIT, Mason a plecat din nou. În ciuda încercărilor lui Winwood de a ţine grupul unit, acesta s-a destrămat, iar Winwood a plecat la Blând Faith, în timp ce restul au făcut echipă cu Mason în Mason, Capaldi, Wood and Frog. The Frog era Mick Weaver (cunoscut şi ca Wynder K. Frog). După Blând Faith şi o scurtă perioadă alături de trupa lui Ginger Baker, Airforce, Winwood a înfiinţat Mad Shadows, cu Wood şi Capaldi. Spre deliciul presei, acesta a devenit încă o dată Traffic. A urmat albumul JOHN BARLEYCORN MUST DIE, înregistrat cu Rick Grech, fost membru Family, Blând Faith şi Airforce. În 1971, la realizarea albumului WELCOME TO THE CANTEEN, a fost prezent şi Mason. Tot în acelaşi an, în grup au venit Jim Gordon (de la Derek & The Dominos; drums) şi Reebop Kwaku Baah. A urmat LOW SPARK OF THE HIGH HEELED BOYS (1971) şi SHOOT OUT AT THE FANTASY FACTORY din 1973, la care David Hood şi Roger Hawkins i-au înlocuit pe Grech şi Gordon. Ambele albume au devenit discuri de aur în SUA. După ON THE ROAD a urmat ultimul lor LP, WHEN THE EAGLE FLIES, din 1974, cu Rosko Gee la bass şi Gentleman Jim Capaldi la tobe. După 20 de ani, în 1994, grupul s-a reunit, înregistrând FAR FROM HOME, care a fost primit cu multă căldură. A urmat un turneu în SUA alături de Grateful Dead şi un turneu european.

Far From Home (1994), Smiling Phases (1991), Live Traffic (1975), Heavy Traffic (1975), When The Eagle Flies (1974), On The Road (1974), Shootout At The Fantasy Factory (1973), The Low Spark Of High Heeled Boys (1971), Welcome To The Canteen (1971), Best Of (1970), John Barleycorn

Must Die (1970), Last Exit (1969), Traffic (1968), Mr. Fantasy (1967), Coloured Rain (1967)

Transvision Vamp

Grup înfiinţat de Wensdy James (n. 21 ianuarie 1966,

Londra, Anglia) şi Nick Christian Sayer (n. 1 august 1964; guiţar), nucleu completat de Tex Axile (n. 30 iulie 1963; keyboards), Dave Parsons (n. 2 iulie 1962; bass) şi Pol Burton (1 iulie 1964; drums). După ce au semnat cu MCA Records, Transvision Vamp au realizat în 1987 single-ul *Revolution Baby*, însă abia cu un cover după piesa Holly And The Italians *Tell That Girl To Shut Up* au intrat în topurile britanice, în timp ce următorul single, *I Want Your Love,* a intrat în Top 5. Primul lor album, POPART, a ajuns şi el în Top 5. În 1989 au continuat cu hituri ca *Baby Don't care*, *The Only One* şi *Landslide Of Love*, după care au ajuns în fruntea clasamentelor cu VELVETEEN. Succesul lor s-a sfârşit în 1991, din cauza faptului că MCA a refuzat să le editeze albumul THE LITTLE MAGNETS VERSUS THE BUBBLE OF BABBLE în Marea Britanie. După editarea lui de către o altă casă de discuri, realizările trupei, slabe şi sporadice, au dus la destrămarea ei.

Little Magnets Vs The Bubble Of Babble (1991), Velveteen (1989), Pop Art (1988)

Tina Turner

Născută Annie Mae Bullock, la 26 noiembrie 1938, în Brownsville, Tennessee, SUA, Tina Turner a început să cânte încă din copilărie muzică gospel, după care a cântat în cluburile de noapte din St. Louis, unde a fost descoperită de chitaristul Ike Turner în 1956. Tina a intrat în grupul lui ca backing sânger, dar a devenit curând lead vocalist. Doi ani mai târziu s-a căsătorit cu Ike, iar grupul lor, Ike & Tina Turner, s-a bucurat de un imens succes în anii '60-'70, cu piese ca *Proud Mary* (1971) şi *Nutbush City Limits* (1973). Din cauza comportării din ce în ce mai iraţionale a lui Ike, Tina l-a părăsit în timpul unui turneu din 1975. A urmat apariţia ei în filmul lui Ken Russell realizat după opera rock TOMMY, a grupului The Who, şi o serie de încercări de a-şi face o carieră solo. În 1983, grupul britanic Heaven 17 a invitat-o să participe la proiectul BEF, ceea ce a şi făcut, realizând o versiune cover după piesa Temptations, *Ball Of Confusion*, care i-a adus un contract de înregistrare cu o casă de discuri

majoră, Capitol. Aici a realizat o versiune a cântecului lui Al Green, *Let's Stay Together,* care a intrat în Top 10, în timp ce albumul PRIVATE

DANCER a generat un alt hit: *What's Love Got To Do With It*, care a condus în clasamentele americane, a ocupat locul 3 în Marea Britanie şi a câştigat două premii Grammy la secţiunile Record Of The Year şi Best Pop Vocal Female Performance. Piesa titlu, compusă de Mark Knopfler, a fost de asemenea un mare hit. În 1984, Tina a apărut în filmul *Mad Max Beyond The Thunderdome,* pentru al cărui soundtrack a compus *We Don't Need Another Hero*, un alt hit internaţional. În anul următor a cântat în duet cu Mick Jagger la concertul Live Aici şi a contribuit la single-ul USA for Africa, *We Are The World*. De atunci, Tina Turner a devenit din ce în ce mai celebră, efectuând o serie de turnee şi realizând albume care s-au vândut în milioane de exemplare pe ambele părţi ale Atlanticului. În 1985 a scris o autobiografie care a fost ecranizată în 1993 cu titlul *What's Love Got To Do With It*? (rolul Tinei este interpretat de Angela Basett).

În 1991 a apărut compilaţia SIMPLY THE BEST, care s-a vândut în peste 6 milioane de exemplare. Un an mai târziu, Tina a semnat cu Virgin Records, iar în 1995 a înregistrat, în colaborare cu Bono şi The Edge, de la grupul U_2, piesa *Golden Eye* (tema muzicală a noului film *James Bond),* urmată în 1996 de albumul WILDEST DREAMS.

Tina Turner locuieşte în prezent împreună cu prietenul ei Erwin Bach, în Zürich, Elveţia.

Wildest Dreams (1996), The Collected Recordings: Sixties To Nineties (1994), What's Love Got To Do With It (1993), Simply The Best (1991), Foreign Affair (1989), Tina Live în Europe (1988), Break Every Rule (1986), Goes Country (1985), Mad Max: Beyond Thunderdome (1985), Private Dancer (1984), Love Explozion (1979), Rough (1978), Acid Queen (1975), The Country Of Tina Turner (1973), Let Me Touch Your Mind (1973), The Queen (1972)

Twisted Sister

Grup rock înfiinţat în 1976, la New York, în componenţa: Dee Snider (vocals), Eddie Ojeda (guiţar), Mark The Animal' Mendoza (bass; exDictators), Jay Jay French (guiţar) şi Tony Petri (drums), care a fost înlocuit de A.J. Pero (exiities) înainte de înregistrarea albumului de debut, UNDER THE BLADE, realizat iniţial de Secret label, de la care a fost preluat de Atlantic Records. A urmat apariţia grupului pe scena Festivalului de la Reading. Cel mai bun LP al grupului a fost STAY HUNGRY, care a intrat în Top 20 atât în

SUA, cât şi în Marea Britanie şi include hitul *I Am, I'm Me.* COME OUT AND PLAY a fost urmat de un turneu dezamăgitor, după care Pero a părăsit grupul, fiind înlocuit de Joey Seven' Franco (ex-Good Rats). Muzica lor a devenit mult mai melodică pe LOVE IS FOR SUCKERS, după care contractul cu Atlantic s-a sfârşit. După desfiinţarea trupei, în 1987, Snider a înfiinţat Desperado.

În 1998, Snider, Jay Kay French, Marc Mendoza, Eddie Ojeda şi A.J. Pero au înregistrat *Heroes Are Hard To Fiind* pentru coloana sonoră a filmului *Strângeland,* în care joacă şi Dee Snider. Un an mai târziu, membrii grupului s-au hotărât să refacă Twisted Sister.

Live At Hammersmiths (1994), Big Hits And Nasty Cuts – Best Of (1992), Love Is For Suckers (1987), Come Out And Play (1985), Stay Hungry (1984), You Can't Stop Rock N' Roll (1983), Under The Blade (1982)

Bonnie Tyler

Născută Gaynor Hopkins, la 8 iunie 1951, în Skewen, Ţara Galilor, Tyler a început să cânte după ce a câştigat un concurs din 1970. A luat la rând cluburile şi alte localuri, împreună cu trupa soul The Mumbles. Din cauza unei operaţii pe corzile vocale din 1976, vocea sa a căpătat un timbru care a atras atenţia compozitorilor şi producătorilor Ronnie Scott şi Steve Wolfe, care i-au compus *Lost în France* şi *It's A Heartache,* vândut în milioane de exemplare în SUA. *Married Men* (din filmul *The World Is Full Of Married Men)* a fost un hit minor, iar în 1981 Tyler

a semnat cu CBS, unde a colaborat cu producătorul Steinman. Acesta a creat *Total Eclipse Of The Heart*, care a ajuns number 1 pe ambele părţi ale Atlanticului. *Faster Than The Speed Of Night* a fost un nou hit number 1 în Marea Britanie. În 1984, Tyler a cântat în duet cu Shakin' Stevens *A Rockin' Good*

Way şi temele muzicale ale filmelor *Holding Out For A Hero* (care a pătruns în Top 10) britanic şi *Metropolis (Here She Comes).* Steinman a aranjat un duet Tyler-Todd Rundgren, *Loving You's A Dirty Job But Someone's Got To Do It* (1986), după care Desmond Child i-a produs HIDE YOUR HEART, din 1988. După doi ani de absenţă, solista a semnat cu Hansa Records din Germania, la care a realizat BITTERBLUE, un mare hit european. Printre cei care s-au ocupat de producţia şi compunerea pieselor de pe album se numără Nik Kershaw, Harold Faltermeyer şi Giorgio Moroder.

All în One Voice (1998), Free Spirit (1995), Portrait Of Bonnie Tyler (1994), Silhouette în Red (1993), Angel Heart (1992), Bitterblue (1991), Total Eclipse Of The Heart (1989), Hide Your Heart (1988), Notes From America (1988), Secret Dreams & Forbidden Fire (1986), Faster Than The Speed Of Night (1983), Very Best Of (1981), Goodbye To The Island (1981), Diamond Cut (1979), It's A *Heartache (1978), The World Starts Tonight (1977)*

Type O Negative

Grup înfiinţat în 1988, la New York, de Peter Steele (vocals, bass). Din componenţa grupului mai fac parte Josh Silver (Keyboards), Kenny Hickey (guiţar) şi Johnny Kelly (drums). Muzica lor combină elemente de heavy metal, gothic rock, industrial music şi psychedelia. Cel de-al doilea album al lor, ORIGIN OF THE FECES cuprinde piese ca You Suck'. Trupa a făcut numeroase turnee cu grupuri ca Nine Inch Nails, Jackyl, Danzig şi Mötley Crüe. BLOODY KISSES a fost un succes şi a dus la reeditarea albumului ORIGIN OF THE FECES. De pe LP s-au remarcat *Black No.1* şi *Christian Woman*.

October Rust (1996), Bloody Kisses (1993), Origin Of

The Feces (1992), Slow, Deep And Hard (1991)

U2

Cariera acestui grup a început la Dublin, în anul 1977. Bono (n. Paul Hewson, 10 mai 1960, Dublin, Irlanda; vocals), The Edge (n. David Evans, 8 august 1961, Barking, Essex; guiţar).

Adam Clayton (n. 13 martie 1960, Chinnor, Oxfordshire, Anglia; bass) şi Larry Mullen (n. 1 octombrie 1960, Dublin, Irlanda; drums) au cântat iniţial piese Rolling Stones şi Beach Boys într-un grup numit mai întâi Feedback, apoi Hype şi, în sfârşit, U2. În 1978 au câştigat un concurs muzical în Limerick şi, ca urmare, au semnat un contract cu CBS din Irlanda, la care au debutat cu un EP: U2: 3, care conţine piesa *Out Of Control* (1979), devenită number 1 în topurile irlandeze. *Another Day* (1980) a intrat de asemenea în topuri. Island Records din Marea Britanie i-a luat apoi sub contract şi le-a editat single-ul *11 O'Clock Tick Tock,* care însă nu a intrat în clasamente. După încă două*: A Day Without Me* şi *I Will Follow,* U2 a realizat primul album: BOY, urmat de un turneu în Marea Britanie şi SUA. Întorşi în Anglia, au înregistrat *Fire* şi *Gloria,* urmate de OCTOBER.

În 1983, U2 au ajuns în Top 10 în Marea Britanie cu *New Year's Day,* un cântec inspirat de mişcarea poloneză Solidaritatea. Cu WAR şi UNDER A BLOOD RED SKY şi-au întărit poziţia în clasamentele muzicale, asigurându-şi intrarea în SUA. În 1984, Bono a cântat în duet cu Bob Dylan la concertul acestuia din Slane Castle, iar U2 au înfiinţat propria casă de discuri: Mother Records. THE UNFORGETTABLE FIRE, produs de Brian Eno şi Daniel Lanois, conţine *Pride (În The Name Of Love).* Trupa a apărut la Live Aici, Ireland's Self Aici, s-a implicat în proiectele Amnesty Internaţional şi a apărut pe single-ul anti-apartheid al lui Little Stevens, *Sun City.*

În 1987, după un turneu mondial, U2 a realizat THE JOSHUA TREE, care a intrat pe primul loc, atât în topurile britanice, cât şi în cele americane. În anul următor, Bono şi The Edge au apărut pe albumul Roy Orbison, MYSTERY

GIRL, iar trupa a înregistrat RATTLE AND HUM, album acompaniat şi de un film cu acelaşi titlu. Grupul a realizat apoi pentru albumul tribut Cole Porter, RED HOT + BLUE, piesa *Night And Day.*

În 1991, *The Fly* a intrat pe prima poziţie în clasamentele britanice. ACHTUNG, BABY şi ZOOROPA au confirmat încă o dată popularitatea şi talentul grupului. Piesa *Hold Me, Thrill Me, Kiss Me, Kill Me* a fost inclusă în coloana sonoră a filmului Batman Forever, devenind în acelaşi timp cunoscută în toate ţările.

The Best Of 1980 – 1998 (1998), Pop (1997), The Philadelphia Interviews (1993), Zooropa (1993), Even Better Than The Real Thing – Remixes (1992), Who's Gonna Râde Your Wild Horses (1992), Achtung, Baby (1991), Rattle And Hum (1988), The Joshua Tree (1987), Wide Awake în America (1985), The Unforgettable Fire (1984), Under A *Blood Red Sky (1983), War (1983), 2 Sides Live (1981), October (1981), Boy (1980)*

UB40

Grup reggae britanic a cărui denumire provine de la formularele de şomaj din Marea Britanie. Componenţii grupului sunt fraţii Robin (n. 25 decembrie, 1954, Birmingham, Anglia; lead guiţar) şi Ali Campbell (n. 15 februarie, 1959, Birmingham, Anglia; vocals, guiţar), fiii cântăreţilor folklorna şi Ian Campbell, plus Earl Falconer (n. 23 ianuarie 1957, în Birmingham, Anglia; bass), Mickey Virtue (n. 19 ianuarie 1957, Birmingham, Anglia; keyboards), Brian Travers (n. 7 februarie, 1959; saxophone), Jim Brown (n. 21 noiembrie, 1957; drums) şi Norman Hassan (n. 26 ianuarie 1958, Birmingham, Anglia; percussion). Au debutat cu albumul SIGNING OFF, iar un an mai târziu au înfiinţat propria lor casă de discuri, DEP International, la care au realizat *One în Ten*, o piesă de protest împotriva şomajului. LABOUR OF LOVE este o colecţie de versiuni cover, care le-a adus primul number 1: *Red Red Wine* (1983), piesă compusă de Neil Diamond şi mare hit pentru Tony Tribe în 1969.

GEFF rey MORGAN (LOVES WHITE GIRLS) a intrat

pe poziţia a treia în topurile britanice şi a generat hitul Top 10 *If It Happens Again*. *I Got You Babe* (1986), un hit Sonny & Cher, a fost cântată în duet de Ali Campbell şi Chrissie Hynde de la Pretenders.

RAT ÎN THE KITCHEN include *Sing Our Own Song,* cu Herb Alpert (trumpet). În 1988, trupa a cântat *Red Red Wine* la celebrul concert Nelson Mandela, de pe Wembley. Discografia lor s-a îmbogăţit cu single-uri ca: *Homely Girl* (1989) şi *Kingston Town* (1990), de pe LABOUR OF LOVE II, care s-a vândut în peste 5 milioane de exemplare în întreaga lume. În 1990, Campbell a cântat în duet cu Robert Palmer piesa lui Bob Dylan *I'll Be Your Baby Tonight* şi o piesă Temptations, *The Way You Do The Things You Do.*

În 1993 o versiune a piesei *I Can't Help Falling în Love With You* a ajuns number 1 în UK.

Labour Of Love III (1998), Guns în The Ghetto (1997), The Best Of UB40 Vol. 2 (1995), Can't Help Falling în Love (1993), Promises And Lies (1993), Labour Of Love II (1989), UB40 (1988), The Best Of UB40, Vol. 1 (1987), CCCP – Live în Moscow (1987), Rat în The Kitchen (1986), Little Baggariddim (1985), Geffry Morgan (1984), 1980 – 83 (1983), Labour Of Love (1983), Live (1983), Present Arms în Dub (1981), Present Arms (1981), Signing Off (1981)

UFO

Trupă heavy metal înfiinţată în 1969, în componenţa: Andy Parker (drums), Phil Mogg (n. 1951, Londra, Anglia; vocals), Pete Way (bass) şi Mick Bolton (guiţar). Numită iniţial Hocus Pocus, iar apoi UFO, trupa a realizat trei albume care au avut succes mai ales în Germania şi Japonia. În 1974, Bolton a plecat, iar cel care l-a înlocuit a fost Larry Wallis (expink Fairies), urmat de Bernie Marsden şi, în sfârşit, de Michael Schenker, fratele lui Rudolph, de la Scorpions. La Chrysalis Records au înregistrat apoi PHENOMENON, album ce cuprinde deja clasicele: *Rock Bottom* şi *Doctor, Doctor*. În 1976, au fost cooptaţi în grup Danny Peyronel (ex-Heavy Metal Kids) şi,

mai târziu, Paul Raymond (ex-Savoy Brown). Şi-au consolidat succesul cu albumele LIGHTS OUT şi STRANGERS ÎN THE NIGHT, ultimul fiind un album live înregistrat în timpul turneului american din 1977. Datorită unor neînţelegeri, Schenker a părăsit echipa în 1978, pentru a se alătura din nou grupului Scorpions şi, mai târziu, pentru a forma MSG. A fost înlocuit de Paul Chapman (ex-Lone Star), dar succesul grupului nu a mai fost acelaşi. Apoi, Paul Raymond a plecat la MSG, în 1980, fiind înlocuit în UFO de Neil Carter (ex-Wild Horses). Pete Way a părăsit şi el grupul după apariţia LP-ului MECHANIX, locul lui fiind luat de Paul Gray (exeddie And The Hot Rods, The Damned; bass).

Din păcate, nici această formulă n-a rezistat şi, după albumul MAKING CONTACT, în 1983 grupul a plecat într-un turneu de rămas bun în Marea Britanie.

Doi ani mai târziu, Mogg a refăcut UFO, cu Raymond şi Gray, plus Jim Simpson (ex-Magnum; drums) şi chitaristul japonez Atomic Tommy M. În această formulă au înregistrat MISDEMEANOR, din păcate fără succes, ceea ce a dus la o nouă despărţire, care a durat până în 1991, când UFO erau: Mogg, Way, Lawrence Archer (ex-Grand Slam; guiţar) şi Clive Edwards (ex-Wild Horses, drums). Albumul HIGH STAKES AND DESPERATE MEN a încercat să recâştige inima fanilor şi succesul de altă dată, dar din păcate fără prea mare convingere.

Live (1999), X-Factor: Out There & Back (1998), On With The Action (1998), Parker's Birthday (1996), Walk On Water (1995), Heaven's Gate (1995), Lights Out în Tokyo (1994), BBC Radio One Live în Concert (1992), Essential UFO (1992), High Stakes & Dangerous Men (1991), Ain't Misbehavin' (1989), The Best Of The Rest (1988), Misdemeanor (1985), Making Contact (1983), Mechanic (1982), The Wild, The Willing & The Innocent (1981), No Place To Run (1980), Profile (1979), Obsession (1978), Strangers în The Night (1978), Lights Out (1977), No Heavy Petting (1976), Force It (1975), Phenomenon (1974), Live (1972), Flying (1971), UFO 1 (1971)

Ugly Kid Joe

Trupă înfiinţată în Isla Vista, California, SUA, în 1989, de Whitfield Crane (vocals), Klaus Eichstadt (guiţar) şi Mark Davis (drums), plus Roger Lahr (guiţar) şi Cordell Crockett (bass), ultimii doi fiind veniţi în trupă în 1991. Au debutat cu mini-albumul AS UGLY AS THEY WANNA BE, care s-a vândut în 2 milioane de exemplare în SUA, conţinând piesa *Everything About You,* care apare şi în coloana sonoră a filmului *Wayne's World.* 'Albumul AMERICA'S LEAST WANTED a produs alte hituri, precum *Neighbor* şi *Cats în The Cradle*. Cel de-al doilea album a fost înregistrat în 1994, într-o casă închiriată din Santa Ynez, California, cu noii veniţi în trupă, Dave Fortman (ex-Sugartooth), care l-a înlocuit pe Lahr, şi Shannon Larkin (ex-Wrathehild America, Souls At Zero; drums), care l-a înlocuit pe Davis.

Motel California (1996), Menace To Sobriety (1995), America's Least Wanted (1992), As Ugly As They Want To Be (1991)

Ultravox

Grup electrorock înfiinţat în 1974, în componenţa: John Foxx (n. Dennis Leigh, în Chorley, Lancashire, Anglia; vocals), Steve Shears (guiţar), Warren Cann (n. 20 mai 1952, în Victoria, Canada; drums), Chris Cross (n. Christopher Allen, 14 iulie 1952; bass) şi Billy Currie (n. 1 aprilie 1952; keyboards, synthesizer, violin).

În 1976 au semnat cu Island Records, primul lor LP fiind produs de Brian Eno. În 1978, Shears a fost înlocuit cu Robin Simon, după care au realizat SISTEMS OF ROMANCE, album a cărui slabă vânzare a dus la desfacerea contractului cu Island, Simon şi Foxx părăsind grupul. Ultravox s-a destrămat, însă Currie, Midge Ure (n. James Ure, 10 octombrie 1953, Cambuslang, Strathclyde, Scoţia; vocals, guiţar) şi Cross au decis să refacă grupul. Chrysalis Records a devenit noua lor casă de discuri, la care au realizat single-uri ca *Sleepwalk* şi *Passing Strangers*, cu un succes minor. Abia cu *Vienna* au reuşit să aibă parte de succesul binemeritat, care îi ocolise atâta

vreme. Lansată în 1981, piesa a intrat pe locul doi în topurile britanice. Au urmat o serie de hituri Top 20, printre care *All Stood Still* (1981), *Reap The Wild Wind* (1982) şi *Dancing With Tears în My Eyes* (1984). Apoi, Ure a început să fie mai mult preocupat de propria lui carieră, iar în 1986, când a fost editat albumul U-VOX, Billy Currie era deja liderul grupului. Un nou Ultravox a fost repus pe picioare în 1993, odată cu venirea lui Tony Fennelle (vocals), însă albumul înregistrat în această formulă nu s-a bucurat de o critică favorabilă. REVELATION a trecut aproape neobservat.

Rare Vol. 1, 2 (1994), Peel Sessions (1988), U-Vox (1986), The Collection (1985), Lament (1984), The Collection (1984), Quartet (1982), Rage în Eden (1981), Vienna (1980), Three Into One (1980), Sistems Of Romance (1978), HaHaHa (1977), Ultravox (1977)

Uriah Heep

Grup rock înfiinţat de David Byron (n. 29 ianuarie 1947, în Epping, Essex, Anglia, d. 28 februarie, 1985; vocals) şi Mick Box (n. 8 iunie, 1947, în Walthamstow, Londra, Anglia; guiţar, vocals). Trupa a fost mai întâi intitulată Spice şi mai târziu Uriah Heep, odată cu venirea lui Ken Hensley (n. 24 august 1945, Londra, Anglia; guiţar, keyboards) şi a lui Paul Newton (n. 1946, Andover, Anglia; bass). La tobe s-au perindat Alex Napier, urmat de Nigel Olsson. Au debutat cu VERY 'EAVY, VERY 'UMBLE, în 1970, la tobe trecând după îndelungi auziţii, Keith Baker, care apare pe SALISBURY, dar care s-a retras imediat după apariţia albumului. În decursul anului 1971, componenţa trupei s-a schimbat din nou: Lee Kerslake l-a înlocuit pe Ian Clarke, iar Mark Clarke, pe Paul Newton, la bass, dar numai pentru câteva luni, când Gary Thain (n. 15 mai 1948, Wellington, Noua Zeelandă, d. 19 martie 1976; ex-Keef Hartley Band) i-a luat locul. Grupul a înregistrat cinci albume, începând cu DEMONS AND WIZARDS, primul care a intrat în topurile americane. Au urmat THE MAGICIAN'S BIRTHDAY, dublul LP URIAH HEEP LIVE, apoi SWEET FREEDOM, WONDERWORLD şi RETURN TO

FANTASY. În 1975, Gary Thain a fost concediat. El a murit în anul următor, din cauza unei supradoze de droguri. A fost racolat John Wetton, (ex-King Crimson, Family şi Roxy Music; bass). RETURN TO FANTASY, realizat în noua formulă, a intrat în Top 10. Wetton a plecat un an mai târziu, când grupul a fost foarte aproape de destrămare. Hensley a plecat în timpul unui turneu american din vara lui 1976, iar Byron a fost şi el mai mult forţat să părăsească grupul. El a cântat apoi cu Rough Diamond şi a realizat câteva albume solo.

John Lawton (vocals, ex-Lucifer's Friend) a debutat pe albumul FIREFLY. La fel şi Trevor Bolder (bass). Formula însă nu a rezistat nici de această dată. John Sloman (vocals, ex-Lone Star) a cântat pe CONQUEST, după care Hensley a revenit, însă a plecat din nou, lăsându-l pe Mick Box la conducerea acestuia. Uriah Heep s-a format din nou după o scurtă pauză, cu Box, Kerslake, John Sinclair (keyboards), Bob Daisley (bass) şi Peter Goalby (vocals, extrapeze). Daisley a plecat în 1983, fiind înlocuit de Bolder, care a revenit în grup. În 1984, după falimentul casei de discuri Bronze, grupul a semnat cu Portrait Records din SUA. În 1987, au fost prima trupă heavy metal care a cântat la Moscova şi, bineînţeles au avut loc şi noi schimbări: au fost cooptaţi Bernie Shaw (vocals) şi Phil Lanzon (keyboards).

Sonic Origami (1999), King Biscuit Flower Hour Presents (1997), Sea Of Light (1995), Live în Moscow (1994), Still 'Eavy, Still Proud (1990), Raging Silence (1989), Live în Moskow (1988), Different World (1988), Equator (1985), Head First (1983), Abominog (1982), Wonderful (1980), Conquest (1980), Live în Europe 1979 (1979), Fallen Angel (1978), Firefly (1977), Innocent Victim (1977), Best Of (1976), High And Mighty (1976), Return To Fantasy (1975), Live At Shepperton 74 (1974), Wonderworld (1974), Sweet Freedom (1973), Uriah Heep Live (1973), Demons And Wizards (1972), The Magician's Birthday (1972), Look At Yourself (1971), Salisbury (1971), Uriah Heep (1970), Very 'umble Very 'cavy (1970)

US3

Înfiinţat în 1993, de Geoff Wilkinson şi Mel Simpson, grupul a debutat cu *And The Band Played Boogie* şi cu un album care îi are ca oaspeţi pe Tukka Yoot (n. Jamaica), Kobie Powell, Rahsaan Gerald Presencer, Dennis Rollins, Tony Rémy şi Steve Williamson. LP-ul a fost precedat de single-urile *Cantaloop* şi *Riddim*, primul dintre ele fiind inclus în coloana sonoră a filmelor *Super Mario Bros* şi *Jimmy Hollywood*. În 1994, US3 au realizat cel de-al doilea album şi au colaborat cu Ragga Twins.

Broadway & 52nd (1997), Cantaloop (EP, 1993), Hand On The Torch (1993)

V

Steve Vai

S-a născut la 6 iunie 1960, în Long Island, New York, SUA, şi a început să cânte la clape, după care a trecut la chitară, luând lecţii de la profesorul Joe Satriani, care şi-a lăsat amprenta pe stilul muzical al tânărului Steve Vai. A studiat jaz şi muzică clasică la colegiul muzical Berklee din Boston, Massachusetts, după care, în 1979, s-a stabilit în Los Angeles, California. La numai 18 ani, a fost recrutat de Frank Zappa în trupa sa, ca şi chitarist. În 1984 şi-a construit propriul studio de înregistrări, unde a realizat piese ce au apărut pe albumul FLEX-ABLE. Un an mai târziu, Vai l-a înlocuit pe Yngwie Malmsteen în Alcatrazz, după care a cântat în trupa lui David Lee Roth iar apoi cu Whitesnake. PASSION AND WARFARE a fost realizat în 1990 şi i-a adus tânărului Steve recunoaştere internaţională, ajungând pe locul 18 în topul Billboard şi fiind recompensat cu discul de aur. În 1993 a înfiinţat propria lui trupă, Vai, cu Devin Townsend (vocals), T.M. Stevens (bass) şi Terry Bozzio (drums), iar trei ani mai târziu a realizat EP-ul ALIEN LOVE SECRETS. A urmat FIRE GARDEN (1996), pe care Steve cântă şi la voce, iar apoi un album de Crăciun – MARRY AXEMANS – pe care mai apar Kenny Wayne Shepperd, Joe Satriani, Richie Sambora şi alţii. În 1998 a apărut o nouă variantă, remixată, a primului său album.

Steve Vai a apărut şi în filmul *Crossroads,* în care a interpretat rolul unui chitarist pe nume Jack Butler.

Flex-able Leftovers (1998), Fire Garden (1996), Alien Love Secrets (EP, 1995), Sex And Religion (1993), Passion & Warfare (1990, Flex-Able (1984)

Van Der Graaf Generator

Trupă britanică înfiinţată în 1967, la Manchester University din Anglia, de Christopher John Judge-Smith (cel care i-a şi dat numele; drums), Nick Peame (keyboards) şi Peter Joseph Andrew Hammill (vocals, lyrics). A completat formula Keith Ellis (bass, ex-Koobas), iar apoi au venit Guy Randolph Evans (în locul lui Smith) şi, în locul lui Peame, Hugh Robert Banton (keyboard). Primul single pe care l-au înregistrat se numeşte:

People You Were Going To/Firebrand, după care membrii grupului au colaborat la albumul compus de Hammill, THE AEROSOL GREY MACHINE.

În 1969, Ellis a fost înlocuit de Nic Potter (ex-Misunderstood) şi David Jackson (wood-winds), iar trupa a înregistrat un al doilea album, care a intrat în topurile britanice şi a fost urmat de un turneu (fără Potter, ci cu Lindisfarne) şi o apariţie la festivalul Plumpton Blues. Albumul H TO H a fost înregistrat practic în pauzele dintre concerte şi a apărut în 1970. După THE EMPEROR IN HIS WAR-ROOM AND LOST, Nic a plecat. Grupul a mai înregistrat PAWN HEARTS, dar în 1971 s-a destrămat, Hammill şi-a lansat propria carieră, înregistrând peste cinci albume, după care grupul s-a refăcut în 1975, pentru a susţine un turneu în Franţa. Formula a fost completată de această dată de Graham Smith (violin), odată cu plecarea lui Banton şi a lui Jackson din 1976. Din păcate, nici această componenţă nu a ţinut foarte multă vreme. În 1978, după dublul album live, VITAL, Van Der Graaf Generator s-a desfiinţat definitiv.

La data de 3 noiembrie 1996 grupul s-a reunit pentru un concert la Union Chapel din Highbury Islington, Londra. A fost prima lor apariţie publică după 19 ani.

Vital (1978), The Quiet Zone/The Pleasure Dôme

(1977), Still Life (1976), World Record (1976), Godbluff (1975), Pawnhearts (1970), H To He Who Am The Only One (1970), The Least We Can Do Is Wave To Each Other (1969), Aerosol Grey Machine (1969)

Van Halen

Trupă heavy metal înfiinţată în Pasadena, California, în 1973, de Edward (Eddie) Van Halen (n. 26 ianuarie 1957, în Nijmegen, Olanda; guiţar, keyboards), Alex Van Halen (n. 8 mai 1955, în Nijmegen, Olanda; drums), Michael Anthony (n. 20 iunie 1955, în Chicago, Illinois, SUA; bass), foşti membri Broken Combs, şi Dave Lee Roth (n. 10 octombrie 1955, în Bloomington, Indianapolis, SUA, ex-Real Ball Jets; vocals). La început s-au intitulat Mammoth, specializându-se în interpretarea de versiuni cover ale unor piese din anii ’60 şi ’70, pe lângă piesele lor, cu care au luat cu asalt barurile şi cluburile din Los Angeles. Văzându-i şi auzindu-i cântând, Gene Simmons (basistul grupului Kiss) a fost foarte impresionat şi a decis să producă un demo Mammoth, care a fost însă respins de majoritatea caselor de discuri din SUA. Constatând apoi că mai exista o trupă cu acelaşi nume, membrii grupului au optat pentru Rat Salade, iar apoi, la sugestia lui Roth, s-au intitulat simplu: Van Halen. Simmons l-a convins pe producătorul Ted Templeman să vorbească cu cei de la Warner Brothers Records să le acorde o şansă. Aşa a înregistrat Van Halen primul său LP apărut în 1978, care a fost foarte bine primit, vânzându-se într-un an în mai bine de 2 milioane de exemplare. Eddie Van Halen a primit în 1978 premiul Best New Guiţarist Of The Year, acordat de revista Guiţar Player. Următorul album, VAN HALEN II, a avut acelaşi succes. Nu mai prejos au fost şi WOMEN AND CHILDREN FIRST şi FAIR WARNING. DIVER DOWN, deşi n-a fost un album strălucit, a obţinut totuşi platina, la fel ca şi celelalte. LP-ul 1984 a generat hitul *Jump,* number 1 în topul Billboard şi a rămas vreme de 5 săptămâni pe locul 2 în clasamentele americane. Tot atunci, Eddie Van Halen a cântat alături de Michael Jackson pe piesa acestuia, *Beat It.* De asemenea, Eddie a mai colaborat cu

Private Life şi Steve Lukather. Roth a părăsit Van Halen în 1985 pentru a se dedica unei cariere solo, iar în locul său a venit Sammy Hagar (n. 13 octombrie 1947, în Monterey, California, SUA, ex-Montrose; vocals). A urmat albumul 5150, al cărui nume derivă de la codul poliţiei pentru criminalii nebuni şi de la numele studioului de înregistrări al lui Eddie Van Halen. Albumul a fost primul lor number 1 şi cel mai bine vândut până la acea dată. Au urmat OU812, UNLAWFUL CARNAL KNOWLEDGE sau F.U.C.K., un LP live şi BALANCE, toate excelent primite.

Deşi o trupă înfiinţată în anii '70, Van Halen continuă să-şi menţină statutul de vedetă şi în anii '90. În 1997 l-au cooptat la voce pe Gary Cherone de la Extreme, în locul lui Sammy Hagar, care şi-a relansat cariera solo.

Van Halen III (1998), Best Of: Vol. 1 (1996), Balance (1995), VanHalenlive: Right Here, Right Now (1993), For Unlawful Carnal Knowledge (1991), Ou812 (1988), 5150 (1986), 1984 (1984), Diver Down (1982), Fair Warning (1981), Women & Children First/Fair Warning (1981), Women And Children First (1980), Van Halen II (1979), Van Halen (1978)

Luther Vandross

Născut Luther Ronzoni Vandross, la 20 aprilie 1951, în New York City, New York, SUA, într-o familie interesată de gospel şi soul. Prima sa trupă a alcătuit-o în timp ce mai era încă la scoală, după care a lucrat cu o trupă teatrală, Listen My Brother. Mai târziu, prietenul său Carlos Alomar l-a invitat să cânte alături de el în studio, la înregistrarea albumului lui David Bowie, YOUNG AMERICANS. Vandross l-a impresionat pe acesta atât de tare încât a fost invitat să cânte în deschiderea concertelor din turneul american de promovare a albumului, ceea ce i-a deschis lui Luther calea spre afirmare, el devenind curând foarte căutat de artişti precum Chaka Khan, Ringo Starr, Barbra Streisand şi Donna Summer, casa de discuri Cotillion oferindu-i şi un contract de înregistrări. La această casă a realizat două albume, care însă n-au făcut foarte mare vâlvă. Vandross a mai colaborat cu Quincy Jones, Patti Austin, Gwen Guthrie,

Chic şi Sister Sledge. A compus de asemenea şi single-uri pentru reclame, iar colaborarea sa cu grupul de studio Change s-a concretizat în realizarea albumului GLOW OF LOVE, care a generat două single-uri Top 20*: Glow Of Love* şi *Searchin'*.

După ce s-a mutat la CBS/Epic Records, a realizat *Never Too Much*, number 1 în topurile R & B, în timp ce albumul care a acompaniat single-ul a ajuns în Top 20 în SUA. O serie de duete, ca cele cu Cheryl Lynn *(If This World Was Mine)* şi Dionne Warwick *(How Many Times Can We Say Goodbye)* i-au crescut popularitatea, iar piesele *Stop To Love* (1986) şi un duet cu Gregory Hines, *There's Nothing Better Than Love* (1987) i-au adus încă două locuri întâi în clasamente. Albumele GIVE ME THE REASON şi ANY LOVE au ajuns amândouă în Top 3 britanic.

În afară de propria sa activitate muzicală, Luther Vandross s-a făcut cunoscut şi ca producător, el realizând albume pentru Dionne Warwick, Diana Ross şi Whitney Houston.

Always & Forever-Classics (1998), Your Secret Love (1996), Songs (1994), Never Let Me Go (1993), Power Of Love (1991), Best Of Luther Vandross... The Best Of Love (1989), Any Love (1988), Give Me The Reason (1986), The Night I *Fell în Love (1985), Busy Body (1983), Forever, For Always, For Love (1982), Never TooMuch (1981)*

Vangelis

Născut Evangalos Odyssey Papathanassiou, la 29 martie 1943, Valos, Grecia, Vangelis a cântat pentru prima dată în public la vârsta de numai 6 ani. În anii '60 a cântat cu grupul pop Formynx, după care a înfiinţat Aphrodite's Child cu Demis Roussos (vocals) şi Lucas Sideras (drums). Împreună s-au mutat la Paris, unde au realizat RAIN AND TEARS. În 1972, după destrămarea grupului, Vangelis s-a concentrat asupra muzicii electronice, compunând muzică de film pentru documentarele lui Frederic Rossif. Şi-a construit apoi la Londra un studio, unde a înregistrat HEAVEN AND HELL, un hit Top 40 în Marea Britanie,

ALBEDO O: 39, care include vocea astronauţilor aterizând pe lună, precum şi piesa *Pulstar*. Întors în Grecia în 1978, Vangelis a colaborat cu actriţa Irene Papas la crearea unor piese tradiţionale, bizantine şi greceşti, după care a cântat cu Jon Anderson de la Yes, care mai apăruse şi pe albumul lui, HEAVEN AND HELL. Ca Jon & Vangelis au avut un mare succes internaţional cu piese precum *I Hear You Now* (1980) şi *I'll Fiind My Way Home* (1982). În anul următor s-a dedicat muzicii de film şi albumului CHARIOTS OF FIRE. Au urmat compoziţii pentru filmele lui Kuruhara, ANTARCTICA, cu Ridley Scott (*Bladerunner*), Costas-Gavras (*Missing*) şi Donaldson (*Thebounty*). În 1988 a semnat cu Arista Records, la care a realizat DIRECT, primul dintr-o serie de albume improvizate şi înregistrate simultan. A mai compus muzică pentru filmele *Bitter Moon* şi 1492: THE CONQUEST OF PARADISE.

Portraits (1997), Voices (1995), Greatest Hits (1994), 1492: Conquest Of Paradise (1994), Blade Runner (1994), The City (1991), Themes (1989), Antarctica (1988), Direct (1988), The Mask (1985), Invisible Connection (1985), Ignacio (1985), Magic Moments (1985), Soil Festivities (1984), Chariots Of Fire (1982), To The Unknown Man (1981), Opera Sauvage (1981), See You Later (1980), China (1979), Odes (1979), Beaubourg (1978), Hyphothesis (1978), Best Of (1978), Spiral (1977), The Vangelis Radio Special (1976), Albedo O: 39 (1976), Heaven And Hell *(1975), Cosmos (soundtrack, 1974), Earth (1974), L'Apocalypse Des Animaux (1973), Dragon (1971)*

Stevie Ray Vaughan

S-a născut la 3 octombrie 1954, în Dallas, Texas, SUA şi s-a stins din viaţă la 27 august 1990, în East Troy, Wisconsin, SUA. Influenţat de fratele său mai în vârstă, Jimmie (de la Fabulous Thunderbirds), chitaristul a cântat în diverse trupe şcolare, după care s-a mutat în Austin (1972), unde a cântat cu The Nighterawlers şi cu Paul Ray And The Cobras. În 1977 a înfiinţat Triple Threat Revue, cu Lou Ann Barton (vocals), iar doi ani mai târziu, tot

alături de Lou, Double Trouble. Din aceasta mai făceau parte Chris Layton (drums) şi Tommy Shannon (bass, ex-Johnny Winter). În această formulă au cântat în 1982 la Montreux Jaz Festival, unde Vaughan a fost racolat de David Bowie pentru înregistrarea albumului acestuia LET'S DANCE (1983). Revenit la trupa sa, Vaughan a realizat TEXAS FLOOD şi COULDN'T STAND THE WEATHER, primul lui album de platină. În 1985, trupa a câştigat un premiu Grammy pentru contribuţia la antologia BLUES EXPLOZION.

Pentru albumul SOUL TO SOUL a fost cooptat Reese Wynans (keyboards). Între timp, Vaughan a mai înregistrat cu James Brown, Johnny Copeland şi Lonnie Mack. În aceeaşi perioadă însă a început şi el, ca mulţi alţii, să devină dependent de droguri, iar după albumul LIVE ALIVE a trebuit să se interneze într-un centru de dezintoxicare din Georgia. Restabilit, a înregistrat ÎN STEP, recompensat cu un Grammy. În 1990, el şi fratele său au colaborat cu Bob Dylan, la albumul FAMILY STYLE şi au fost oaspeţii lui Eric Clapton în turneul său american. Vaughan a murit în 1990, la East Troy, Wisconsin, SUA când, nerăbdător să se întoarcă la Chicago după un concert Clapton din Milwaukee, a renunţat la zborul cu elicopterul în favoarea călătoriei cu o maşină, care însă, din cauza ceţei, s-a răsturnat. După moartea lui, i-a fost construită o statuie de bronz, înaltă de 9 picioare, în oraşul lui natal, Austin.

Greatest Hits (1995), în The Begining (1992), The Sky Is Crying (1991), Family Stile (1990), în Step (1989), Live Alive (1986), Soul To Soul (1985), Couldn't Stand The Weather (1984), Texas Flood (1983)

Suzanne Vega

Născută la 12 august 1959, în New York City, New York, SUA, Suzanne Vega a studiat la High School For the Performing Arts şi la Barnard Collège, cântând în acelaşi timp piesele proprii în cluburi folk din New York. În 1984 a semnat cu A & M Records, a înregistrat primul ei album cu Lenny Kaye (guiţar, ex-Patti Smith). *Marlene On The Wall* a

devenit hit. În 1987 a reuşit să atragă şi mai mult atenţia cu *Luka,* iar piesa *Left Of Center* a fost inclusă în coloana sonoră a filmului

Pretty în Pink. La cel de-al treilea LP, Vega a colaborat cu Anton Sanko (keyboard). În 1990, *Tom's Diner,* de pe SOLITUDE STANDING, a devenit un hit în Marea Britanie, după ce fusese prelucrat de grupul DNA. Remixată de Alan Coulthard pentru A & M, aceasta a dus la realizarea TOM'S ALBUM (1991), dedicat în întregime piesei, prelucrate de grupul R.E.M. şi rapperul Nikki D.

Tired And True: The Best Of Suzanne Vega (1998), Nine Objects Of Desire (1996), 99.9 F (1992), Days Of Open Hand (1990), Solitude Standing (1987), Suzanne Vega (1985)

Velvet Underground

Grup al anilor '60 compus din: Lou Reed (n. 2 martie 1942, în Freeport, Long Island, New York, SUA; vocals, guiţar), John Cale (n. 5 decembrie 1940, în Crynant, West Glamorgan, Wales; viola/ bass/organ), Sterling Morrison (n. 29 august 1942, în East Meadow, Long Island, New York, SUA, d. 30 august 1995, în Poughkeepsie, New York, SUA; guiţar) şi Angus MacLise (drums), acesta din urmă fiind cel care a botezat trupa Velvet Underground. Totodată, el le-a şi asigurat participarea la o serie de evenimente multi-media, dar a plecat când trupa a acceptat să fie plătită. A fost înlocuit de Maureen Moe' Tucker (n. 1945, New Jersey, SUA). În 1965 l-au întâlnit pe Andy Warhol care i-a invitat să facă parte din Exploding Plastic Inevitable, o mixtură teatrală de muzică, film, dans şi spectacol de lumini. Tot el le-a sugerat includerea în componenţă a actriţei şi cântăreţei Nico (n. Christa Paffgen, la 16 octombrie 1938, în Cologne, Germania, d. 18 iulie 1988; vocals, tambourine). Albumul de debut al trupei a apărut în 1967, la casa de discuri MGM/Verve. Cuprinde piese care au ca subiect drogurile *(I'm Waiting For The Man/Heroin),* sado-masochismul *(Venus în Furs)* şi altele. Nico a plecat în 1967, optând pentru o carieră solo, iar cei rămaşi au renunţat la patronajul lui Warhol şi au realizat

albumul WHITE LIGHT/WHITE HEAT, care cuprinde piese ca *I Heard Her Call My Name, The Gift* şi *Sister Ray.* John Cale a fost apoi înlocuit cu

Doug Yule. Au urmat albumele THE VELVET UNDERGROUND şi LOADED, realizat în 1970, LP care include una dintre cele mai populare piese ale lui Reed, *Sweet Jane*. Imediat după apariţia acestuia din urmă, Lou a părăsit grupul, la cârma căruia a trecut Doug Yule, care a încurajat latura comercială a muzicii Velvet. Albumul SQUEEZE a confirmat că, odată cu plecarea lui Reed, grupul n-a mai avut nimic de spus. De altfel, acesta nici nu este considerat ca fiind un album veritabil Velvet Underground, nefiind inclus în toate discografiile lor. În 1993, trupa s-a format din nou (fără Doug Yule), pentru un turneu foarte bine primit, atât de către fanii vechi, cât şi de cei care nici măcar nu erau născuţi pe vremea apariţiei grupului.

Loaded (1997), Box' (1995), Live MCMXCIII (1993), Velvet Underground (1990), Best Of (1989), Another VU (1986), VU (1984), Live (1976), The 1969: Velvet Underground Live Vol. 1, 2 (1974), Squeeze (1973), Live At Max's Kansas City (1972), Andy Warhol's Velvet Underground (1971), Loaded (1970), 1969-Live Withlou Reed, Vol. 1, 2 (1969), The Velvet Underground (1968), White Light/White Heat (1968), The Velvet Underground & Nico (1967)

Andreas Vollenweider

Născut în 1956, la Zürich, în Elveţia, Vollenweider a studiat harpa şi a debutat la CBS Records. În 1986 a colaborat cu Jon Otis (percussion) la un LP apărut sub egida CBS Masterworks Classical label. Trei ani mai târziu era promovat de casa de discuri ca un artist al întregii lumi. DANCING WITH THE LION include piese pe care apar ca invitaţi Patti Austin şi multi-instrumentalistul David Lindley, iar albumul BOOK OF ROSES îl prezintă pe Vollenweider cântând o piesă avându-i ca protagonişti pe membrii grupului sud-african Ladysmith Black Mambazo.

Kryptos (1998), Live 1982 – 1994 (1994), Eolian

Minstrel (1993), Book Of Roses (1992), The Trilogy (1991), Dancing With The Lion (1989), Down To The Moon (1986), White Winds (1985), Eine Art Suite în 13 Teilen (1984), Caverna Magica (1983), Behind The Gardens, Behind The Walls, Under The Tree (1982)

W

John Waite

Născut la 4 iulie 1955, în Lancaster, Lancashire, Anglia, Waite (vocals, bass, harmonica) a început să cânte la sfârşitul anilor '60, iar în 1976 a înfiinţat The Babys, cu Mike Corby (n. 3 iulie 1955, Anglia), Tony Brock (n. 31 martie 1954, Bournemouth, Dorset, Anglia) şi Walter Stocker (n. 17 martie 1954, Londra, Anglia). Ca urmare a unui demo video, au reuşit să semneze cu Chrysalis Records. Deoarece stilul lor nu se prea potrivea cu cel britanic, cuprinşi de febra muzicii punk, s-au mutat în SUA. În 1977, Corby a fost înlocuit de Ricky Phillips, iar un an mai târziu formula grupului s-a extins, odată cu venirea lui Jonathan Cain (mai târziu la Journey). După cinci albume, în 1981, trupa s-a desfiinţat, iar John Waite şi-a început cariera solo. A debutat cu single-ul *Change,* însă *Missing You,* de pe cel de-al doilea album, a reuşit să-l lanseze, ajungând number 9 în Marea Britanie şi number 1 în SUA. Waite a înfiinţat apoi grupul No Brakes, cu Earl Slick (guiţar), însă nu s-a mai bucurat de niciun succes major.

When You Were Mine (1997), The Complete John Waite-Falling Backwords (1996), Temple Bar (1995), Essential John Waite (1992), Rover's Return (1987), Mask Of Smiles (1985), No Brakes (1984), Ignition (1982)

Tom Waits

Născut la 7 decembrie 1949, în Pomona, California, SUA, Tom Waits a avut ideea de a se apuca de cântat după ce a fost portar la un club de noapte din San Diego. După apariţia sa la Troubador Amateur Hoot Nights din Los Angeles, Waits a primit o ofertă din partea managerului Herb Cohen, care i-a asigurat un contract cu Asylum Records. Albumul de debut, TOM WAITS, cuprinde piese

ca *El' 55,* care a fost mai târziu preluată de The Eagles, şi *Martha*. A urmat THE HEART OF SATURDAY NIGHT, un album live, NIGHTHAWKS AT THE DINER, şi SMALL CHANGE. FOREIGN AFFAIRS cuprinde *Jack And Neal/California Here I Come* şi un duet cu Bette Midler*, I Never Talk To Strangers*, din coloana sonoră a filmului *One from the heart*. BLUE VALENTINE şi HEARTATTACK AND VINE conţin piese ca *Jersey Girl*, preluată mai târziu de Bruce Springsteen. Acest din urmă album marchează sfârşitul colaborării artistului cu Cohen şi casa de discuri Asylum. În 1983 a semnat cu Island Records, la care a debutat cu SWORDFISH TROMBONES, de pe care s-a remarcat *în The Neighbourhood*, acompaniată de un clip video. Waits a fost interesat şi de film, jucând în *Rumble Fish*, *Down By Law* şi *Ironweed*. Un alt album al său, RAIN DOGS, cuprinde o colaborare cu Keith Richards la *Big Black Mariah*, *Downtown Train*, care a devenit un hit pentru Rod Stewart, iar FRANKS WILD YEARS conţine materiale scrise împreună cu soţia sa, Kathleen Brennan. BIG TIME este soundtrackul unui alt film. După realizarea acestuia a mai jucat roluri în *Candy Mountain* şi *Cold Feet,* iar în 1989 Waits şi-a făcut debutul teatral în *Demon Wine*. BONE MACHINE din 1992 a fost considerat unul dintre cele mai bune albume ale sale.

Mule Variations (1999), The Black Rider (1993), The Early Years, Vol. 2 (1993), Bône Machine (1992), Night On Earth (1992), The Early Years Vol. 1 (1991), Big Time (1988), Franks Wild Years (1987), Rain Dogs (1985), Anthology Of Tom Waits (1984), Swordfishtrombones (1983), One From The Heart (1982), Heartattack And Vine (1980), Blue Valentine (1978), Foreign Affairs (1977), Small Change (1976), Nighthawksăt The Diner (1975), The Heart Of Saturday Night (1974), Small Change (1973), Closing Time (1973)

Rick Wakeman

Născut la 18 mai 1949, în Londra, Anglia, Rick Wakeman (keyboards) a fost membrul grupurilor Yes şi Strawbs. La începutul anilor '70, el şi Keith Emerson erau

cotaţi drept cei mai buni keyboard players. Wakeman a realizat o serie de albume rock de concepţie ca THE SIX WIVES OF HENRY VIII şi JOURNEY TO THE CENTER OF THE EARTH. Pentru MYTH AND LEGENDS OF KING ARTHUR AND THE KNIGHTS OF THE ROUND TABLE a folosit o întreagă orchestră şi un cor de 50 de persoane, la Empire Pool din Wembley. O serie de probleme de sănătate, cum ar fi mai multe atacuri de cord şi probleme legate de abuzul de alcool au fost piedici în realizarea unor noi albume. În 1981 a contribuit la albumul lui Kevin Peeks, AWAKENING, şi a compus o versiune muzicală a operei lui George Orwell, 1984, cu Tim Rice. Au urmat o serie de soundtrackuri pentru filme ca *Lisztomania, The Burning, G'Ole, Crimes Of Passion* şi *Creepshow 2.* Reuşind apoi să depăşească problemele cu alcoolul, a compus albumul THE GOSPELS. La sfârşitul anilor '80 a cântat cu Yes.

Natural World Trilogy (1999), Tribute to the Beatles (1998), Simply Acoustic: The Music (1997), Aspirant Sunshadows (1996), Aspirant Sunrise (1996), Fields of Green (1996), Winterland 1975 (1996), în Concert (1996), Almost Live în Europe (1995), Cost Of Living (1994), Greatest Hits (1994), Softsword (1991), Sea Airs (1989), Black Knights (1989), Zodiaque (1988), Asuite Of Gods (1988), The Family Album (1987), Time Machine (1987), Crimes Of Passion (1986), The Gospels (1986), Country Airs (1986), Live At Hammersmith (1985), Silent Night (1984), G'Ole (1983), Cost Of Living (1983), The Burning (1981), 1984 (1981), Rock N'Roll Prophet (1979), Rhapsodies (1979), Criminal Record (1977), White Rock (1977), No Earthly Connection (1976), Listzomania (1975), Myth And Legends Of King Arthur And The Knights Of The Round Table (1974), Un leashing The Tethered One (1974), Journey To The Center Of The Earth (1974), The Six Wives Of Henry The VIII (1973), Piano Vibrations (1971)

War

Grup rock din California, al cărui nucleu este compus din Leroy Lonnie' Jordan (n. 21 noiembrie 1948, San

Diego, California, SUA; keyboards), Howard Scott (n. 15 martie 1946, San Pedro, California, SUA; guiţar), Charles Miller (n. 2 iunie 1939, Olathe, Kansas, SUA; flute, saxophone), Morris 'N.N. Dickerson (n. 3 august 1949, Torrence, California, SUA; bass) şi Harold Brown (n. 17 martie 1946, Long Beach, California, SUA; drums), care au făcut o serie de înregistrări sub diverse nume ca: The Creators, The Romeos şi Señor Soul. În 1969 se numeau Nightshift, când Eric Burdon, ex-Animals, i-a angajat ca grup de acompaniament. Redenumiţi War, componenţa trupei s-a extins, cu Lee Oskar (n. Oskar Levetin Hansen 24 martie 1948, Copenhaga, Danemarca; harmonica) şi Papa' Dee Allen (n. 18 iulie 1931, Wilmington, Delaware, SUA, d. 29 august 1988; percussion).

După albumul ERIC BURDON DECLARES WAR şi după o altă colecţie, trupa s-a rupt de Burdon şi a realizat propriile albume, printre care se numără

ALL DAY MUSIC şi THE WORLD IS A GHETTO. Au intrat în topurile americane cu o serie de single-uri ca *The Cisco Kid* (1973), *Why Can't We Be Friends?* (1975) şi *Summer* (1976), iar în cele britanice cu *Low Rider* (1976) şi *Galaxy* (1978). După ce s-au mutat la casa de discuri MCA, succesul grupului a început să stagneze, la fel ca şi vânzările. Lee Oskar s-a dedicat unei cariere solo, iar componenţa grupului a suferit numeroase schimbări. În 1982, single-urile *You Got The Power* şi *Outlaw* le-au dat noi speranţe, însă ulterior, grupul a trebuit să-şi finanţeze albumele. În 1987 un remake după piesa *Low Rider* a intrat în topurile R & B.

The Best Of War And More Vol.1, 2 (1996), Anthology (1970 – 1994) (1994), Peace Sign (1994), Life (1983), Best Of War (1982), Outlaw (1982), Music Band Live (1980), Music Band 1, 2 (1979), Galaxy (1977), Platinum Jazz (1977), Love Is All Around (1976), Why Can't We Be Friends? (1975), War Live! (1974), Radio Free War (1974), Deliver The Word (1973), The World Is A Ghetto (1972), All Day Music (1971), War (1971), The Black Man's Burdon (1970), Eric Burdon Declares War (1970)

Warlock

Grup german înfiinţat în 1983, în Düsseldorf, Germania, în componenţa: Doro (n. Dorothée Pesch, 3 iunie 1964, Düsseldorf, Germania; vocals), Peter Szigeţi (guiţar), Rudy Graf (guiţar), Frank Rittel (bass) şi Michael „Micha" Eurich (drums). După doi ani de concerte, au semnat cu Mausoleum Records, care le-a editat BURNING THE WITCHES, un album ce le-a adus un contract cu Phonogram Records, la care au realizat un an mai târziu HELLBOUND. În 1986, Graft a plecat, fiind înlocuit de Niko Arvantis, după care au realizat TRUE AS STEEL şi s-au mutat la New York, unde s-au desfiinţat, pentru a reapărea mai târziu în formula: Eurich, Tommy Bolan (guiţar), Tommy Henriksen (bass) şi Arvantis. După TRIUMPH AND AGONY şi o serie de noi turnee, grupul s-a desfiinţat din nou. În 1989, FORCE MAJEURE a apărut sub semnătura Doro And Warlock, cu Bobby Rondinelli, ex-Rainbow, la tobe, deşi albumul a fost considerat un album Doro Pesh.

Earthshaker Rock – Best of Compilation (1998), Triumph And Agony (1987), True As Steel (1986), Hellbound (1985), Burning The Witches (1984)

Warrant

Grup înfiinţat în Los Angeles, în componenţa John Jani' Lane (n. 1 februarie 1964, Akron.

Ohio, SUA; vocals), Erik Turner (n. 31 martie 1964, Omaha, Nebraska, SUA; guiţar) Joey Allen (n. 23 iunie 1964, Fort Wayne, Indiana, SUA; guiţar), Jerry Dixon (n. 15 septembrie 1967, Pasadena, California, SUA; bass) şi Steven Sweet (n. 29 octombrie 1965, Wadsworth, Ohio, SUA; drums). În urma unei campanii promoţionale foarte bine făcute şi a numeroase concerte, au fost luaţi sub contract de Columbia Records. Au debutat cu DIRTY ROTTEN FILTHY STINKING RICH de pe care *Down Boys* şi piesa *Heaven* (difuzată intens de MTV) i-au adus pe primele poziţii în topurile americane. CHERRY PIE a fost un alt mare hit, conţinând piese ca *I Saw Red* şi *Uncle Tom's Cabin.* Au debutat apoi în Marea Britanie, cântând

în deschidere la David Lee Roth, însă după numai un concert, care nu prea a impresionat presa britanică, Lane a căzut şi şi-a rupt o coastă, turneul grupului trebuind să ia sfârşit. După DOG EAT DOG, care nu s-a mai vândut în milioane de exemplare ca precedentele, Lane, dezamăgit, s-a dedicat unei cariere solo însă a revenit ceva mai târziu, când Allen şi Sweet au fost cei care au părăsit de această dată grupul. Au fost înlocuiţi de Rick Steier şi James Kottak (ex-Kingdom Come şi Wild Horses), care colaboraseră cu Lane la albumul lui solo.

The Best Of Warrant (1996), Belly to Belly (1996), Ultraphobic (1995), Dog Eat Dog (1992), Cherry Pie (1990), Dirty Rotten Filthy Stinking Rich (1988)

Dionne Warwick

Născută Marie Dionne Warrick, la 12 decembrie 1940, în East Orange, New Jersey, SUA, Dionne a cântat pentru prima dată în public la o biserică baptistă din Newark. Cânta pe vremea aceea la pian în The Drinkard Singers, un grup gospel al cărui manager era mama Dionnei. A studiat apoi la Hart School of Music din Connecticut, perioadă în care a înfiinţat the Gospelaires, împreună cu sora ei, Dee Dee şi mătuşa Cissy Houston. Cele trei au fost des angajate ca backing singers, vocea lor apărând pe multe dintre înregistrările Drifters şi Garnet Mimms, astfel, Dionne cunoscându-i pe compozitorii Burt Bacharach şi Hal David. Primul ei single solo a apărut la the Scepter Records şi se numeşte *Don't Make Me Over* (1963), care a fost urmat de *You' II Never Get To Heaven (If You Break My Heart), Reach Out For Me* (1964), *Are You There (With Another Girl)* (1966) şi multe alte single-uri care au intrat în Top 10, cum ar fi *I Say A Little Prayer* (1967) şi *Do You Know The Way To San José?* (1968).

În 1971, Warwick s-a mutat la Warner Brothers, adăugându-şi şi un e' la sfârşitul numelui, datorită sfaturilor unui astrolog. Cel mai mare hit l-a avut cu *Then Came You* (1974). În 1979, cântăreaţa s-a mutat la Arista Records, unde a colaborat cu Barry Manilow. Albumul HEARTBREAKER, realizat împreună cu Bee Gees, a

generat câteva hit single-uri, iar duetul cu Luther Vandross *How Many Times Can We Say Goodbye?* a fost de asemenea un succes. A urmat *That's What Friends Are For,* cu Elton John, Gladys Knight şi Stevie Wonder, piesă care a devenit hit number 1 în SUA, iar apoi, în anii '80, o serie de duete cu Jeffrey Osborne, Kashif şi Howard Hewitt.

Her Classic Songs (1996), Aquarela Do Brasil (1994), Friends Can Be Lovers (1993), Hidden Gems: Best Of Dionne Warwick, Vol. 2 (1992), Anthology (1991), Sings Cole Porter (1990), Collection (1989), Greatest Hits (1979 – 1989) (1989), Rezervations For Two (1986), Friends (1985), Finder Of Lost Loves (1985), How Many Times We Can Say Goodbye (1983), Friends în Love (1982), Heartbreaker (1982), Hot! Live And Otherwise (1981), No Night. Se Long (1980), Love At First Sight (1979), Dionne (1979), A *Man & A Woman (1977), Then Came You (1975), Track Of The Cat (1975), Just Being Myself (1973), From Within (1972), I'll Never Fall in Love Again (1970), Soulful (1969), Golden Hits Part 2 (1969), Freewheelin' (1969), Promises, Promises (1969), The Valley Of The Dolls (1968), The Windows Of The World (1968), Golden Hits Part1 (1967), On Stage & În The Movies (1967), Magic Of Believing (1967), Here Where There Is Love (1967), Dionne Warwick în Paris (1966), Here I Am (1966), Make Way For (1964), Anyone Who Head A Heart (1964), Presenting (1963)*

Was (Not Was)

Grup înfiinţat de David Weiss (saxophone, flute, keyboards, vocals) şi Don Fagenson (bass, keyboards, guiţar), care au folosit la înregistrările lor o serie de artişti ca Sweat Prea Atkinson, Leonard Cohen, Harry Bowens şi Donny Ray Mitchell, membrii P-Funk şi MC5. *Tell Me That I'm Dreaming,* de pe albumul lor de debut, include o parte luată dintr-un speech al preşedintelui Ronald Reagan. Albumul lor din 1983, BORN TO LAUGH AT TORNADOES, conţine versiuni bizare ale unor piese Ozzy Osbourne şi Frank Sinatra, de care casa lor de discuri Geffen se pare că n-a fost prea mulţumită şi i-a concediat. S-au mutat la

Phonogram, la care au realizat printre altele piesa devenită clasică, *Walk The Dinozaur*, care a condus vreme de o lună şi jumătate în clasamentele americane, ca şi *Spy în The House Of Love.* În lumea muzicală, ei sunt foarte apreciaţi şi ca producători, cei doi ocupându-se de albume ale unor grupuri ca B-52's, Iggy Pop, Bonnie Raitt şi Bob Dylan. În 1990 au realizat un nou album, ARE YOU OKAY? care s-a bucurat de o critică favorabilă.

Earthrise: The Rainforest Album (1994), Are You Okay? (1990), What Up Dog? (1988), Born To Laugh At Tornadoes (1983), Was (Not Was) (1981), Performer

The Waterboys

Grup înfiinţat de Mike Scott (n. 14 decembrie 1958, Edinburgh, Scoţia; vocals), care a evoluat din Another Pretty Face, o trupă care-l avea în componenţă şi pe John Caldwell (guiţar) printre mulţi alţii, trupă ce a cântat între 1979 – 81. După o serie de eşecuri, Scott a înfiinţat grupul Waterboys, al cărui nume provine de la cântecul *The Kids* al lui Lou Reed. Au fost cooptaţi apoi: Anthony Thistlethwaite (n. 31 august 1955, Leicester, Anglia; saxophone) şi Karl Wallinger (n. 19 octombrie 1957, Prestatyn, Clwyd, Wales; keyboards, percussion, vocals), după care noua trupă a înregistrat *A Girl Called Johnny,* un tribut adus lui Patti Smith şi un album de debut, autointitulat. Nici acesta, nici *December,* un single de Crăciun cu conotaţii religioase, nu au intrat în topuri. Cu Kevin Wilkinson (drums), Roddy Lorimar (trumpet) şi Tim Blanthorn (violin), Waterboys au realizat apoi A PĂGÂN PLACE, care a reuşit să-i lanseze în sfârşit. În anul următor a apărut THIS IS THE SEA, cu Chris Whitten la tobe şi Steve Wickham (fiddle), album de pe care, *The Whole Of The Moon* a intrat iniţial pe poziţia 28 în Marea Britanie, dar în 1990, când a fost reeditată, a pătruns în Top 10. Karl Wallinger a plecat apoi pentru a înfiinţa World Party, moment în care Wickham, care mai cântase până atunci în Tua Nu a, U2 şi cu Sinead O'Connor, a plecat cu Scott în Irlanda. După trei ani, grupul a revenit cu un nou LP, intitulat FISHERMAN'S BLUES, în care se pot auzi clar

influenţele muzicii irlandeze tradiţionale.

Înainte cu câteva zile de apariţia albumului ROOM TO ROAM, Wickham a părăsit grupul, care a rămas cu Scott, Thistlethwaite, Hutchinson şi noul venit Ken Blevins (drums). A urmat un turneu britanic, iar apoi semnarea unui contract cu Geffen Records, după care componenţa s-a schimbat de nenumărate ori. În 1992, Anthony Thistlethwaite a părăsit trupa, care s-a refăcut încă o dată, cu Carla Azar (drums) şi Scott Thunes (bass).

The Secret Life Of The Waterboys 81 – 85 (1995), Dream Harder (1993), Best Of The Waterboys '81-'90 (1991), Room To Roam (1990), Fisherman's Blues (1988), This Is The Sea (1985), A Păgân Place (1984), The Waterboys (1983)

Muddy Waters

Născut McKinley Morganfield, la4 aprilie 1915, în Rolling Fork, Mississippi, SUA, d. 30 aprilie 1983, în Chicago, Illinois, SUA, Muddy Waters (guiţar, vocals) a crescut în Clarksdale. Învăţând deja să cânte la chitară, Waters a fost descoperit de Alan Lomax şi a înregistrat pentru Library Of Congress. În 1943 s-a mutat la Chicago, unde l-a cunoscut pe Big Bill Broonzy, care l-a ajutat şi l-a influenţat în mare măsură. În 1945 a semnat cu Aristocrat Records, care avea să devină Chess Records. Primele sale înregistrări au fost: *I Feel Like Goin' Home/I Can't Be Satisfied, Rollin' And Tumblin', Rollin' Stone* şi *Walking Blues.*

În 1951, chitaristul avea o trupă de acompaniament numită The Muddy Waters Band, prin care au trecut muzicieni ca Otis Spann (piano), Jimmy Rogers (guiţar), Little Walter, Walter Shake/ Horton şi James Cotton (toţi harmonica). A realizat piese ca *Hoochie Coochie Man, I've Got My Mojo Working, Mannish Boy, You Need Love* şi *I'm Ready.* În 1958 a efectuat un turneu în Marea Britanie. Numărându-se printre primii care au folosit amplificatoare, Muddy a influenţat o serie de artişti şi trupe ca Blues incorporated, Rolling Stones, Graham Bond Organisation, Long John Baldry şi alţii. În mod paradoxal, el a fost

considerat însă de modă veche, în timp ce trupele mai sus amintite se bucurau de succes. Albumul lui, ELECTRIC MUD, conţine o versiune a piesei Rolling Stones, *Let's Spend The Night Together*, şi a fost urmat de FATHERS AND SONS, cu Paul Butterfield şi Mike Bloomfield. THE LONDRA SESSIONS şi apariţia cu The Band pe THE LAST WALTZ l-au menţinut în atenţia publicului, la fel ca şi o serie de colaborări cu chitaristul Johnny Winter. Printre muzicienii care au împărţit aceeaşi scenă cu el se mai numără: Eric Clapton, Mike Bloomfield, Buddy Guy şi mulţi alţii. În 1983, la data de 30 aprilie, cel care a fost supranumit „Father Of The Electric Blues" (părintele bluesului electric) a murit de insuficienţă cardiacă.

The Lost Tapes (1999), Blues Legend (1997), His Best 1, 2 (1997), Collaboration (1995), One More Mile: Chess Collectibles, Vol.1, 2 (1994), The Complete Plantation Recordings: The Historic 1941 – 1942 Library Of Congress Field Recordings (1993), Live în 1958 (1993), Blues Sky (1992), Can't Get No Grindin' (1991), The Chess Box (1990), Trouble No More (1989), Best Of Muddy Waters (1987), At Newport (1987), Fathers And Sons (1987), Rare And Unissued (1984), Muddy Waters On Chess (1984), Hoochie Coochie Man (1983), Rolling Stone (1982), King Bee (1981), Chess Masters (1981), Muddy „Mississippi" Waters Live (1979), I'm Ready (1978), Unk în Funk (1977), Muddy Waters Live (1977), Hard Again (1977), London Revisted (1974), Muddy & The Wolf (1974), Can't Get No Grindin' (1973), Mud în Your Ear (1973), The London Muddy Waters Sessions (1972), Live (1971), Good News (1970), They Call Me Muddy Waters (1970), Sail On (1969), After The Rain (1969), Electric Mud (1969), Super Blues (1968), More Real Folk Blues (1967), Down On Stovall's Plantation (1966), Muddy, Brass & Blues (1966), The Real Folk Blues (1965), Folk Singer (1964), Muddy Waters Sings Big Bill (1964), Muddy Waters (1964), Muddy Waters At Newport (1960)

Roger Waters

Născut la 9 septembrie 1944, în Great Bookham,

Cambridge, Anglia, Waters este co-fondatorul grupului Pink Floyd, pe care l-a părăsit în 1983. În 1970 a înregistrat cu Ron Geesin un album care a fost soundtrackul filmului *The Body*, însă primul lui LP solo a fost THE PROS & CONS OF HITCH HIKING, din 1984, pe care apare ca invitat şi Eric Clapton. Apoi Waters a compus şi a interpretat soundtrackul filmului lui Raymond Briggs, *When the wind blows* din 1986. RADIO K.A.O.S. din 1987 cuprinde excelentul single *The Tide Is Turning.* În acest timp, muzicianul a fost în litigii cu foştii săi colegi de la Pink Floyd, în încercarea de a-i opri să folosească numele. În 1990, ca parte a proiectului de binefacere Leonard Cheshire Memorial Fund For Disaster Relief, Waters a pus în scenă albumul THE WALL, concertul având loc pe locul unde cândva fusese Zidul Berlinului. Evenimentul a fost transmis de o serie de posturi de televiziune, la acest proiect aducându-şi contribuţia Van Morrison, Cyndi Lauper, Sinead O'Connor, Joni Mitchell, actorii Albert Finney şi Tim Curry etc.

Amused To Death (1992), The Wall – Berlin (1990), Radio K.A.O.S. (1987), The Pros & Cons Of Hitch Hiking (1984)

Weather Report

Grup jaz-rock înfiinţat în anii '70, de Joe Zawinul (n. În Austria; keyboards) şi Wayne Shorter (n.

În Newark, New Jersey, SUA; saxophone), care mai colaboraseră împreună şi în trupa lui Miles Davis, între 1969 – 71. Prima formulă Weather

Report îi includea pe Airto Moreira (percussion), Alphonse Mouzon (drums) şi cehul Miroslav Vitous (bass). După ce-au semnat cu CBS Records, unde au debutat cu albumul WEATHER REPORT, Moreira a plecat. Formula grupului s-a extins cu Eric Gravatt (drums) şi Um Romao (percussion), care au participat la înregistrarea albumului best seller I SING THE BODY ELECTRIC, care cuprinde printre altele, piesa lui Zawinul, *Unknown Soldier*, care evocă experienţele războiului. Au urmat numeroase alte schimbări de componenţă: Vitous a plecat în 1974, după

apariţia MYSTERIOUS TRAVELLER. La albumul din 1976, BLACK MARKET, Jaco Pastorius (bass) a apărut pentru prima oară cu Weather Report, rămânând până în 1979, timp în care grupului i s-a alăturat şi Pete Erskine (drums), înlocuit în 1982 de Omar Hakim. Weather Report au folosit pentru prima dată un solist vocal la PROCESSION, în persoana lui Janis Siegel de la Manhattan Transfer. La mijlocul anilor '80, Zawinul şi Shorter au realizat albume solo după care, în 1986, au desfiinţat Weather Report. Shorter a înfiinţat propriul său grup, iar Zawinul a creat Weather Update, cu Steve Khan (guiţar) şi Erskine. Hakim a devenit tobar de turneu, recunoscut mai ales prin colaborările sale cu Sting şi Eric Clapton.

Sport în' Life (1985), This Is This! (1985), Domino Theory (1984), Procession (1983), Record (1982), Weather Report (1982), Night Passage (1980), 8: 30 (1979), Mr. Gone (1978), Heavy Weather (1977), Black Market (1976), Tale Spinnin' (1975), Mysterious Traveller (1974), Tale Spinnin' (1974), Live în Tokyo (1972), I Sing The Body Electric (1972), Sweetnighter (1972), Weather Report (1971)

Wendy & Lisa

Duo american compus din Wendy Melvoin (guiţar) şi Lisa Coleman (keyboards) din Los Angeles, California, ai căror taţi erau amândoi session musicians. Mai întâi Lisa, iar apoi Wendy, au devenit membre ale trupei de acompaniament The Revolution, înfiinţată de Prince. După desfiinţarea acesteia, în 1986, cele două au realizat o serie de hit single-uri la casa de discuri Virgin, printre care se numără *Waterfall* (1987), *Sideshow* (1988) şi *Satisfaction* (1989, Top 30). Împreună au apărut şi pe albumul lui Joni Mitchell.

CHALKMARKS ÎN A RAINSTORM, iar K.D. Lang a apărut ca invitată pe propriul lor LP din 1990, EROICA. Wendy & Lisa au revenit cu un nou album de studio abia în 1998. Intitulat GIRL BROS, LP-ul îi este dedicat fratelui lui Wendy, Jonathan Melvoin, decedat în 1996, din cauza unei supradoze de heroină.

Girl Bros (1998), Are You My Baby (1997), RE-mix-IN-a-CARNATION (1991), Eroica (1990), Fruit At The Bottom (1989), Wendy & Lisa (1987)

Wet Wet Wet

Grup scoţian, înfiinţat în 1982, în componenţa: Graeme Clark (n. 15 aprilie 1966, Glasgow, Scoţia; bass, vocals), Neil Mitchell (n. 8 iunie 1967, Helensburgh, Scoţia; keyboards), Marţi Pellow (n. Mark McLoughlin, 23 martie 1966, Clydebank, Scoţia şi Tom Cunningham (n. 22 iunie 1965, Drumehapel, Glasgow, Scoţia; drums). Numele grupului provine dintr-un vers al unei piese Scritti Politti, *Getting Having And Holding*. După o serie de apariţii live au înregistrat o casetă demo, în urma căreia au reuşit să semneze cu Phonogram Records, în 1985. Doi ani mai târziu, *Wishing I Was Lucky* a intrat în Top 10 britanic, la fel ca şi următoarea, *Sweet Little Mystery.* Albumul de debut POPPED ÎN SOULED OUT a intrat pe locul doi în topurile britanice. Alte hituri au fost *Angel Eyes (Home And Away)* şi *Temptation.* Aurmat un proces intentat grupului de Van Morrison, care i-a acuzat de folosirea textelor sale în *Sweet Little Mystery* (care este şi titlul unei piese a lui John Martyn). În iunie 1988 au ajuns pe primul loc în topurile din Marea Britanie cu o versiune proprie a piesei Beatles, *With A Little Help From My Friends,* piesă inclusă pe albumul SGT PEPPER KNEW MY FATHER, care conţine cântece interpretate de diverşi muzicieni.

În 1992, *Goodnight Girl* a stat în fruntea clasamentelor britanice vreme de mai multe săptămâni. A urmat single-ul *Lip Service* şi un cover după piesa The Troggs, *Love Is All Around*, care este şi tema principală a filmului *Four Weddings And A Funeral* (Patru nunţi şi o înmormântare). Aceasta a rămas în fruntea clasamentelor britanice vreme de 15 săptămâni.

10 (1997), Picture This (1995), Part One (1994), Popped în Souled Out (1984)

White Zombie

Grup rock înfiinţat în 1985, în New York, care şi-a luat numele dintr-un film horror. Din componenţa grupului

făceau parte Rob Straker (cunoscut mai târziu ca Rob Zombie), Sean Yseult (bass), Ivan DePlume (drums) şi Tom Guay (guiţar). Primele două albume ale grupului au apărut la propria lor casă de discuri, în timp ce grupul susţinea o serie de concerte. După ce au semnat cu Caroline Records, John Ricci l-a înlocuit pe Guay, care a înregistrat cu White Zombie albumul MAKE THEM DIE SLOWLY, care însă nu prea s-a bucurat de succes. Din cauza diferendelor de ordin muzical, Ricci a fost înlocuit cu Jay Yuenger, după care a urmat realizarea albumului GOD OF THUNDEREP. LP-ul produs de Andy Wallace, LA SEXORCISTO: DEVIL MUSIC VOL. 1, a fost marea lor lovitură. După realizarea lui, White Zombie au efectuat un turneu în SUA. MTV le-a difuzat clipurile *Thunder Kiss 65* şi *Black Sunshine,* iar personajele MTV-ului, Beavis And Butthead i-au declarat favoriţii lor. Philo l-a înlocuit apoi pe DePlume, fiind la rândul său înlocuit cu John Tempesta (ex-Exodus şi Testament; drums). Albumul ASTRO CREEP 2000 a generat hitul *More Human Than Human*, care a adus grupului un premiu Grammy la categoria Best Hard Rock Performance. În 1996, White Zombie au fost votaţi Best Metal Band de cititorii revistei Rolling Stone. Ultima formulă a trupei a fost: Rob Zombie (vocals), J. (guiţar), Sean Yseult (bass) şi John Tempesta (drums).

La 23 septembrie 1998, după 13 ani de activitate, grupul s-a desfiinţat.

Supersexy Swingin' Sounds (1996), Astro-Creep 2000: Songs Of Love, Destruction And Other Synthetic Delusions Of The Electric Head (1995), La Sexorcisto: Devil Music, Vol. 1 (1992), Soul Crusher (1990), Make Them Die Slowly (1989), Soul Crusher (1987), Psycho Head Blowout (1986)

Barry White

Născut la 12 septembrie 1944, în Galveston, Texas, SUA şi crescut în Los Angeles, White s-a infiltrat în lumea muzicii cântând la pian pe unul dintre hiturile lui Jesse Belvin, *Goodnight My Love,* la vârsta de numai 11 ani. În anii '60 a făcut o serie de înregistrări, sub nume propriu,

Barry Lee, şi ca membru al grupurilor The Upfronts, The Atlantics şi The Majestics.

În 1969, White a înfiinţat Love Unlimited, un trio vocal feminin compus din Diana Taylor, Glodean James şi sora acesteia, Linda. A pus de asemenea bazele Love Unlimited Orchestra, formată din 40 de membri, pentru a-l acompania. În 1972, Love Unlimited a avut succes cu *Walkin' În The Rain With The One I Love*, cu White la voce.

Au urmat hituri ca *I'm Gonna Love You Just A Little More Baby, Never, Never Gonna Give Ya Up* (ambele din 1973), *Can't Get Enough Of Your Love, Babe* şi *You're The First, The Last, My Everything* (ambele din 1974). Toate au intrat şi în topurile din Marea Britanie. Ultimul lui hit major a apărut în 1978 şi este o versiune a piesei lui Billy Joel, *Just The Way You Are.* A făcut apoi o serie de înregistrări cu Glodean White, iar în 1987 s-a întors în britanicul Top 20 cu *Sho You Right.* Împreună cu Lisa Stansfield, White a înregistrat în 1992 o versiune a piesei *All Around The World*, care n-a avut însă un succes la fel de mare ca originalul. Albumul din 1994 'THE ICON IS LOVE' l-a adus din nou în topuri şi în atenţia presei muzicale, care îl consideră drept unul dintre cele mai bune realizări din întreaga lui carieră.

Under the Influence of Love (1995), All-Time Greatest Hits (1994), The Icon Is Love (1994), Just For You (1992), Barry White/Isaak Heyes (1992), Put Me în Your Mix (1991), The Man Is Back! (1989), The Right Night & Barry White (1987), Dedicated (1983), Change (1982), Greatest Hits, Vol. 2 (1981), Barry & Glodean (1981), Beware! (1981), I Love To Sing The Songs I Sing (1979), The Message Is Love (1979), The Man (1978), Barry White Sings For Someone You Love (1977), Is This Watcha Won't (1976), Let The Music Play (1976), Greatest Hits (1975), Music Maestro Please (1975), Just Another Way To Say I Love You (1975), Can't Get Enough (1974), Rhapsody în White (1974), I've Got So Much To Give (1973), Stone Gon' (1973)

White Lion

În 1982, danezul Mike, care trăise în ultimii trei ani în Spania, s-a mutat la Santa Monica, unde l-a întâlnit pe Vito Bratta (guiţar) şi au decis să înfiinţeze White Lion, alături de Felix Robinson (bass) şi Nicky Capozzi (drums). După ce au compus câteva piese, tot ce le mai trebuia era un contract cu o casă de discuri. Au semnat cu Elektra Records şi au plecat la Frankfurt, în Germania, pentru a înregistra albumul de debut FIGHT TO SURVIVE. Totul a fost excelent până când, înainte cu 5 luni de apariţia acestuia, White Lion au aflat că au fost concediaţi, iar albumul nu va mai apărea. Gurile rele spun că unul dintre artiştii Elektra, speriat că va fi eclipsat de cei patru tineri (Mike avea numai 21 de ani) ar fi tras nişte sfori.

White Lion au înregistrat până la urmă în Japonia albumul, care a devenit foarte repede disc de aur. O casă de discuri minoră l-a adus şi în Europa, după care au semnat cu Atlantic Records, SUA, asigurându-se de data aceasta să nu mai păţească ceea ce s-a întâmplat cu Elektra.

Între timp, au intervenit şi schimbări în componenţă: James Lomenzo a fost înlocuit cu Dave Spitz (fratele chitaristului de la Anthrax, Dan Spitz) iar acestei formule i s-a mai adăugat şi Greg „Kickin' Ass" D'Angelo (drums), fost la Anthrax.

Au înregistrat albumul PRIDE în 1987, după care au plecat într-un turneu mondial, care s-a încheiat abia în noiembrie 1988, iar trupa a şi intrat în studio pentru a înregistra un nou LP, care a apărut în '89. Intitulat BIG GAME, acesta cuprinde piese precum *Living On The Edge, Goin' Home Tonight* şi o versiune a cântecului grupului Golden Earring, *Radar Love.*

Din nou au plecat în turnee, după care au revenit în studio. În 1991 apare MANE ATTRACTION, care i-a adus încă o dată pe prima poziţie în topuri. *Lights And Thunder*, piesa care deschide albumul, a fost primul single de pe acesta în Europa, iar *Love Don't Come Easy* a fost primul în SUA. În varianta de CD apar *She's Got Everything* şi

Blue Monday, o piesă instrumentală, în memoria lui Stevie Ray Vaughan. A urmat ultimul lor turneu împreună.

Încercarea de a reface trupa cu Tommy T-Bone Caradonna (bass) şi Jimmy de Grasso (drums) n-a avut niciun rezultat.

Best Of (1992), Mane Attraction (1991), Big Game (1989), Pride (1987), Fight For Survive (1984)

Whitesnake

Trupă heavy metal britanică înfiinţată de David Coverdale (n. 21 septembrie 1951, Saltburn, Tyne & Wear, Anglia; vocals) care, după ce a cântat cu Deep Purple până în 1976, a înregistrat două albume solo, DAVID COVERDALE... WHITESNAKE şi NORTHWINDS. Imediat după apariţia acestora, a înfiinţat o trupă de acompaniament, care s-a numit la început David Coverdale's Whitesnake, din componenţa căreia făceau parte: Micky Moody (guiţar), Bernie Marsden (guiţar), Brian Johnston (keyboards), Neil Murray (bass) şi John Dowle (drums). La sfârşitul anilor '70, grupul a făcut turnee în Marea Britanie, Europa şi Japonia, iar în 1980, şi în SUA. În timpul acesta, s-au produs câteva schimbări, odată cu venirea membrilor ex-Deep Purple, Jon Lord (keyboards) şi Ian Paice (drums). Primul hit britanic Whitesnake a fost *Fool For Your Loving,* din 1980, compus de Coverdale, Marsden şi Moody, urmat de dublul album LIVE ÎN THE HEART OF THE CITY, care a intrat în Top 10 anul următor. După aceasta, din cauza bolii de care suferea fiica lui Coverdale, grupul a dispărut pentru o perioadă. În 1982, numai Lord şi Moody au mai rămas din vechea formulă. Alături de ei au fost cooptaţi Mel Galley (ex-Back Door; guiţar), Colin Hodgkinson (bass) şi Cozy Powell (drums). Doi ani mai târziu însă, Moody şi Lord au plecat, ultimul la Deep Purple. În anii următori au avut loc o serie de schimbări de componenţă, care n-au afectat însă activitatea grupului. În 1987 au realizat best sellerul WHITESNAKE, care cuprinde hituri precum *Is This Love* şi *Here I Go Again,* scrise împreună cu chitaristul ex-Thin Lizzy, John Sykes, care a fost membru Whitesnake între

1984 – 86. În locul lui a venit olandezul Adrian Vandenburg, care a compus, împreună cu David Coverdale, albumul din 1989, coprodus de Keith Olsen şi Mike Clink. La începutul anilor '90, din grup a făcut parte şi Vivian Campbell (Ex-Dio; guiţar), după care Coverdale a desfiinţat Whitesnake. În 1993, el a realizat, împreună cu Jimmy Page, albumul COVERDALE/PAGE după care contractul Whitesnake din SUA cu Geffen a expirat, nefiind reînnoit, deşi casa de discuri a mai editat un album Greatest Hits. În 1995, solistul a refăcut formula grupului cu: Adrian Vandenverg şi Warren de Martini (guiţars), Rudy Sarzo (bass), Denny Carmassi (drums) şi Paul Mirkovich (keyboards). A urmat un turneu în Europa, iar doi ani mai târziu, Adrian Vandenberg, Denny Carmassi, Guy Pratt, Brett Tuggle şi David Coverdale au realizat un nou album, RESTLESS HEART, urmat de un LP unplugged: STARKERS ÎN TOKYO, şi o serie de turnee în formula Adrian Vandenberg, Denny Carmassi, Steve Fariss, Derek Hilland şi Tony Franklin.

Starkers în Tokyo (1997), Restless Heart (1996), Greatest Hits (1994), Slip Of The Tongue (1989), Whitesnake (1987), Slide It în (1984), Saints & Sinners (1982), Best Of Whitesnake (1981), Come An' Get It (1981), Live... În The Heart Of The City (1980), Ready & Willing (1980), Lovehunter (1979), Snakebite (1978), Trouble (1978), Northwinds (1978)

The Who

Grup înfiinţat în Shepherd's Bush, Londra, în 1964, din trupa de club numită The Detours, formată de Pete Townshend (n. 19 mai 1945, Chiswick, Londra, Anglia; guiţar, vocals), Roger Daltrey (n. 1 martie 1944, Hammersmith, Londra, Anglia; vocals) şi John Entwistle (n. 9 octombrie 1944, Chiswick, Londra, Anglia; bass), care i-au cooptat pe Colin Dawson (vocals) şi Doug Sanden (drums), acesta fiind însă înlocuit la scurt timp de Keith Moon (n. 23 august 1947, Wembley, Londra, Anglia, d. 23 august 1978). Managerul lor, Peter Meadon, le-a schimbat numele în The High Numbers. Singurul lor single sub acest

nume a fost *I'm The Face,* după care au renunţat la Meadon în favoarea lui Kit Lambert şi Chris Stamp şi şi-au schimbat numele în The Who. Apariţiile scenice violente, care se sfârşeau cu chitare sparte de Townshend, le-au atras faima de grup cu o atitudine anti-socială şi, deşi aveau un mare succes la Marquee club, The Who au fost respinşi de multe case de discuri. Până la urmă, prin intermediul producătorului Shel Talmy, au semnat cu Decca din SUA. Înregistrările lor erau apoi reeditate de filiala casei de discuri din Marea Britanie, Brunswick. *I Can't Explain,* apărută în ianuarie 1965, a intrat în Top 10 britanic, datorită apariţiei lor in show-urile TV „Ready Steady Go" şi „Top Of The Pops". Au urmat *Anyway, Anyhow, Anywhere* şi *My Generation*, care a fost şi piesa tilu a albumului de debut. Deoarece Talmy nu a vrut să renegocieze termenii contractuali, trupa a refuzat să-l onoreze, realizând un nou single, *Substitute*, la o nouă casă de discuri. Până la urmă, cele două părţi au ajuns la proces, trupa recâştigându-şi libertatea, iar Talmy drepturile de autor pentru toate piesele făcute până la sfârşitul deceniului.

The Who au continuat să intre în topuri cu piese ca *I'm A Boy* şi *Pictures Of Lily.* Au urmat A QUICK ONE şi ThE WHO SELL OUT, iar în 1967 grupul a apărut pe scena Monterey Pop Festival. În acelaşi an au intrat din nou în Top 10 cu *I Can See For Miles.* Albumul TOMMY, o operă rock extravagantă, a generat hitul *Pinball Wizard* şi a fost mai târziu subiectul unui film regizat de Ken Russell. După LIVE AT LEEDS, Townshend a creat LIFEHOUSE, care însă nu a fost editat. Unele piese de pe acesta au apărut pe WHO'S NEXT, care include şi *Baba O'Reilly,* plus *Won't Get Fooled Again*, ultimul ajungând în Top 10, la fel ca şi single-urile următoare: *Let's See Action* (1971), *Join Together* (1972) şi altele. Au urmat QUADROPHENIA, care a fost şi el subiectul unui film de succes, iar după THE WHO BY NUMBERS, membrii grupului s-au implicat în alte proiecte, ulterior apărând WHO ARE YOU. La 23 august 1978, Keith Moon a murit în urma unei supradoze de

medicamente luate pentru a-i stopa dependenţa de alcool. O perioadă s-a zvonit că trupa se va desfiinţa, apărând şi un film retrospectiv, *The Kids Are Alright.* În 1979 însă, după ce l-au cooptat pe Kenny Jones (fost la Small Faces; drums) grupul a reintrat în studio. Din păcate, nici FACE DANCES, nici IT'S HARD n-au reuşit să mai aducă succesul de altă dată, deşi primul conţine hitul Top 10, *You Better You Bet.* Între 1982 – 83 a avut loc un turneu de adio şi, deşi s-au mai reunit (vezi concertul Live Aici), membrii grupului au rămas despărţiţi în continuare. În 1989, Townshend a participat la un turneu american pentru a celebra cea de-a 25-a aniversare a grupului (cu Simon Phillips; drums), Daltrey şi Entwistle. În 1993, pe Broadway, a fost pusă în scenă piesa TOMMY, re-intitulată The Who's Tommy. A câştigat cinci premii Tony.

Live At Isle Of Wight Festival (1996), My Generation: The Very Best Of (1996), 30 Years Of Maximum R & B: Gift Set (1994), Talkin' 'Bout Their Generation (1993), Join Together (1990), Who's Better, Who's Best (1988), Two's Missing (1987), Who's Missing (1985), Greatest Hits (1983), It's Hard (1982), Who's Last (1982), Face Dances (1981), Hooligans (1981), The Kids Are Alright (1979), Who Are You (1978), Meaty Beaty Big & Bouncy/The Who By Numbers (1975), The Who By Numbers (1975), Odds And Sods (1974), Who's Next/Odds & Sods (1974), Quadrophenia (1973), Meaty, Beaty, Big & Bouncy (1971), Who's Next (1971), Live Atleeds (1970), Tommy (1969), Magic Bus – The Who On Tour (1968), A Quick One: Happy Jack (1967), The Who Sell Out (1967), The Who Sings My Generation (1966)

Kim Wilde

Născută Kim Smith, la 18 noiembrie 1960, în Chiswick, Londra, Anglia, fiica starului anilor '50, Marty Wilde, şi a solistei grupului Vernons Girls, Joyce Smith (născută Baker), Kim a semnat în 1980 cu Rak Records, în urma unui demo înregistrat împreună cu fratele ei, Ricky. Primul ei single, *Kids în America*, compus de Ricky, a fost

hit number 2 britanic, fiind urmat de un alt hit Top 10, *Chequered Love.* Albumul de debut, KIM WILDE, a intrat şi el în topuri. În 1982, vânduse deja mai multe albume decât a reuşit tatăl ei în întreaga lui carieră. *Cambodia* şi *View From A Bridge* au fost noi hituri în Marea Britanie, în timp ce *Kids în America* a reuşit să pătrundă în Top 30 în SUA. Au urmat, după o perioadă de tăcere, hituri ca: *Love Blonde, The Second Time, Rage To Love* şi o versiune dinamică după o piesă a grupului Supremes, *You Keep Me Hangin' On,* care a readus-o în topurile britanice pe locul 2. După ce a apărut pe single-ul de caritate, Ferry Aici, *Let It Be*, Wilde a intrat în Top 10 cu *Another Step (Closer To You),* un duet cu Junior Giscombe. Au urmat *Say You Really Want Me, Rockin' Around The Christmas Tree,* iar în 1988, piesa *You Came,* un alt hit Top 10, la fel ca *Never Trust A Stranger* şi *Four Letter Word.* Din păcate, după realizarea lor, Kim a devenit o figură destul de ştearsă în lumea muzicii, nemaireusind să capteze atenţia.

The Singles Collection 1981 – 1993 (1993), Love Moves (1990), Close (1988), Another Step (1987), Very Best Of (1984), Best Of (1984), Teases And Dares (1984), Câtch As Câtch Can (1983), Select (1982), Kim Wilde (1981)

Willie Dixon

Născut la 1 iulie 1915, în Vicksburg, Mississippi, SUA, d. 29 ianuarie 1992, Dixon a început să compună şi să cânte încă din adolescenţă. A făcut parte ca basist, din trupe locale de gospel, după care a plecat la Chicago, unde a devenit boxer. S-a implicat din nou în muzică după ce l-a întâlnit pe Baby Doo Caston. Împreună au înfiinţat The Five Breezes, care în 1940 a înregistrat piese blend blues, jaz şi pop. În timpul celui de-al doilea război mondial, Dixon s-a opus recrutării în armată şi a făcut 10 luni de închisoare. După război a înfiinţat The Four Jumps Of Jive, după care s-a reîntâlnit cu Caston în The Big Three Trio, din care mai făcea parte şi chitaristul Ollie Crawford. În 1951, la Chess Records, Dixon a devenit angajat pe post de producător, reprezentant A & R, session musician,

compozitor, căutător de talente şi, ocazional, artist. O scurtă perioadă a lucrat şi cu Cobra Records, la care a avut aceleaşi funcţii dar, în general, Dixon a rămas la Chess până în 1971. A colaborat cu Chuck Berry şi Bo Diddley, Rev. Robert Ballinger şi mulţi alţii. Printre propriile sale piese, produse tot de el, se numără: o versiune după cântecul lui Muddy Waters, *I'm Your Hoochie Coochie Man,* piesa Howlin' Wolf, *Spoonful*, cea a lui lui Diddley, *You Can't Judge A Book By Its Cover* şi multe altele. Dixon a mai făcut echipă şi cu Memphis Slim. După ce a părăsit Chess, s-a ocupat de propriile lui case de discuri, Yambo şi Spoonful, a administrat The Blues Heaven Foundation şi a continuat să înregistreze. Din păcate, Dion s-a stins din viaţă la 29 ianuarie 1992.

The Original Wang Dang Doodle (1995), The Big Three Trio (1990), The Chess Box (1989), Hidden Charms (1988), I Feel Like Steppin' Out (1986), Willie Dixon Live (1983), Mighty Earthquake & Hurricane (1983), Catalyst (1973), I Am The Blues (1970), Blues Every Which Way (1961), At The Village Gate (1960), Willie Blues (1959)

Wilson Phillips

Fiicele liderului Beach Boys, Brian Wilson şi ale fostei sale soţii, Marilyn (fostă membră Honeys), ca şi fiica lui John Phillips şi Michelle Phillips de la the Mamas And The Papas, reunite în trupa Wilson Phillips, au dovedit că pot fi la fel de celebre ca şi părinţii lor, realizând două hituri number 1 în SUA: *Hold On* şi *Release Me,* plus un album Top 10. Chynna Phillips (n. Chynna Gilliam Phillips, 12 februarie 1968, Los Angeles, California, SUA) şi surorile Wilson, Wendy (n. 16 octombrie 1969, Los Angeles, California, SUA) şi Carnie (n. 29 aprilie 1968, Los Angeles, California, SUA) au realizat primul lor album la 20 de ani, în 1990, la ZBK Records. Acesta a fost unul dintre cele mai bine vândute albume de debut, depăşind 5 milioane de exemplare. Doi ani mai târziu, SHADOWS AND LIGHT a devenit best seller la numai o săptămână de la apariţia sa în SUA. Din păcate, grupul s-a destrămat la puţin timp după aceasta.

Shadows And Light (1992), Wilson Phillips (1990)

Johnny Winter

Născut la 23 februarie 1944, în Leland, Mississippi, SUA, şi crescut în Beaumont, Texas, Johnny a început să cânte alături de fratele lui, Edgar Winter, în diverse trupe locale. În 1960 a făcut primele lui înregistrări cu grupul Johnny And The Jammers, iar în următorii opt ani a compus o serie de piese, multe dintre ele nerealizate. În 1968 a înfiinţat un trio intitulat Winter, cu Tommy Shannon (bass) şi John Turner (drums). Cu acesta a înregistrat un single, la Sonobeat label, şi câteva piese demo care au fost editate de United Artists pe albumul THE PROGRESSIVE BLUES EXPERIMENT. Au urmat albumele JOHNNY WINTER şi SECOND WINTER, care includ piese ca *Johnny B. Goode* şi *Highway 61 Revisited.* În 1970, împreună cu The McCoys, a înregistrat un album de studio şi unul live, care i-au adus un succes comercial binemeritat. Din cauza dependenţei de droguri, Johnny Winters a trebuit să se retragă pentru o vreme. A revenit însă după doi ani cu STILL ALIVE AND WELL, album urmat de NOTHING BUT THE BLUES şi WHITE HOT AND BLUE. Totodată, Winters l-a asistat pe Muddy Waters la producerea şi aranjarea unei serii de albume. Apoi, la casa de discuri Alligator, din Chicago, a înregistrat încă trei albume, printre care şi GUIŢAR SLINGER.

Ease My Pain (1997), Livin' în The Blues (1997), A Rock'N'Roll Collection (1994), White Lightning (1994), Best Of Johnny Winter (1992), Hey, Where's Your Brother? (1992), Please Come Home For Christmas (1992), Scorchin' Blues (1992), Let Me în (1991), The Winter Of '88 (1988), Birds Can't Row Boats (1988), Third Degree (1986), Serious Business (1985), Guiţar Slinger (1984), Raisin' Cain (1980), White, Hot & Blue (1978), Nothin' But The Blues (1977), Captured Live! (1976), John Dawson Winter III (1974), Nightrider (1974), Saints & Sinners (1974), Still Alive And Well (1973), About Blues (1972), Austin, Texas (1972), Winter's Scene (1972), Before The Storm (1972), Live (1971), Second Winter (1970), Johnny

Winter (1969), The Progressive Blues Experiment (1969)

Steve Winwood

Născut la 12 mai 1948, în Birmingham, Anglia, Steve şi fratele lui, Muff, au cântat alături de tatăl lor la chitară în grupul The Ron Atkinson Band, la vârsta de numai 8 ani. Curând a învăţat să cânte la tobe şi la pian, iar în anii '60 a cântat cu The Spencer Davis Group, la voce şi orgă. În 1965, Winwood înregistrase deja un hit în Marea Britanie, *Incense*, sub numele de The Anglos. În 1967 a înfiinţat Traffic, după care a cântat cu Blând Faith şi a devenit session musician la Island Records, apărând la keyboards şi backing vocals pe multe albume, ca cele ale lui John Martyn, ONE WORLD, George Harrison, DARK HORSE, Toots And The Maitals REGGAE GOT SOUL şi alţii. A mai colaborat cu: Jimi Hendrix, Joe Cocker, Leon Russell, Muddy Waters, Eric Clapton, Alvin Lee, Marianne Faithfull etc. În 1976 a colaborat cu Stomu Yamashta şi Klaus Schulze, la albumele GO şi GO 2. Un an mai târziu a realizat în sfârşit un LP solo, purtându-i numele, la care a colaborat cu o serie de muzicieni ca Willy Weeks şi Andy Newmark. După apariţia lui, Winwood s-a retras la ferma lui din Oxfordshire, unde s-a ocupat de animale. Un nou album care îi poartă semnătura a apărut abia în 1980 şi se intitulează ARC OF A DIVER. LP-ul a devenit disc de platină. Single-ul *While You See A Chance* l-a readus în topuri şi a încurajat apariţia următorului LP, TALKING BACK TO THE NIGHT, care a fost un nou succes, deşi Winwood nu a fost foarte mulţumit, gândindu-se să se retragă din nou, de data aceasta la munca de producător. A fost convins însă de fratele său, Muff, să nu o facă. În 1983 a efectuat un turneu european, iar doi ani mai târziu, pe când lucra la următorul său album în New York, a cunoscut-o pe Eugenia, viitoarea lui soţie. Majoritatea pieselor de pe BACK ÎN THE HIGH-LIFE (1986) au fost compuse împreună cu Will Jennings, iar albumul a fost un nou succes, generând trei hit single-uri, printre care şi *Higher Love,* number 1 în topurile din SUA. În 1987 a părăsit Island Records pentru Virgin Records, care se pare

că i-a oferit mai mulţi bani. Single-ul *Roll With It* a precedat albumul cu acelaşi nume, iar amândouă au condus în clasamentele americane. În 1990, Winwood a fost acuzat că muzica piesei *Roll With It* a fost un plagiat după o piesă Roadrunner. În acelaşi an, REFUGEES OF THE HEART a fost ultimul său mare succes. La începutul lui 1994 a avut loc o reuniune Traffic, în urma căreia a rezultat FAR FROM HOME.

Junction Seven (1997), Keep On Running (1996), The Finer Things (1995), Chronicles (1990), Refugees Of The Heart (1990), Roll With It (1988), Chronicles (1987), Back în The High-Life (1986), Talking Back To The Night (1982), Arc Of A Diver (1980), Steve Winwood (1977), Winwood & Friends (1972), Winwood (1971)

Wishbone Ash

În 1966, Steve Upton (n. 24 mai 1946, Wrexham, Ţara Galilor; drums) a intrat în grupul lui Martin Turner (n. 1 octombrie 1947, Torquay, Devon, Anglia; bass, vocals) şi Glen Turner (guiţar), The Empty Vessels. Trioul s-a mutat la Londra, unde şi-au luat numele de Tanglewood. Apoi, Glen Turner a fost înlocuit de Ted Turner (n. David Alan Turner, 2 august 1950; guiţar). Wishbone Ash a fost înfiinţată odată cu venirea lui Andy Powell (n. 8 februarie 1950; guiţar). Cel mai mare succes comercial al lor a fost ARGUS, din 1973. Un an mai târziu, Ted Turner a fost înlocuit de Laurie Wisefield, iar trupa s-a mutat în SUA (din cauza impozitelor), revenind în Anglia în 1975 pentru a cânta la Festivalul de la Reading. În 1980, Martin Turner a părăsit trupa, fiind înlocuit de John Wetton (ex-Uriah Heep şi

Roxy Music). Au mai venit şi Claire Hammill (vocals), plus Trevor Bolder. În această formulă au realizat un singur album, după care, în 1982, grupul s-a destrămat. A urmat recrutarea lui Mervyn Spence în locul lui Bolder. În 1987, cvartetul iniţial s-a reunit realizând NOUVEAU CALLS.

Transvisionary (1999), The Best Of (1997), Live at Geneva (1997), Illumination (1996), Live în Chicago

(1994), Raw to the Bône (1993), Time Was (1993), Here to Hear (1989), Nouveau Calls (1987), Twin Barrels Burning (1982), Number the Brave (1981), Hot Ash (1981), Live Dates II (1981), Just Testing (1980), No Smoke Without Fire (1978), Front Page News (1977), The Original Wishbone Ash (1977), Locked în (1976), New England (1976), There's The Rub (1974), Live Dates (1973), Wishbone Four (1973), Argus (1972), An Evening Program with Wishbone Ash (1972), Live From Memphis (1972), Pilgrimage (1971), Wishbone Ash (1970)

Stevie Wonder

Născut Steveland Judkins, la 13 mai 1950, în Saginaw, Michigan, Stevie a orbit imediat după naşterea sa. În ciuda acestui handicap, Wonder a început să cânte la pian încă de la 7 ani, iar la 9, cunoştea tobele şi harmonica. În 1954 s-a mutat împreună cu familia la Detroit, unde Steveland a cântat în corul unei biserici. În 1961 a fost descoperit de Ronnie White de la The Miracles, care i-a aranjat o audiţie la Motown Records. Ascultându-l, Berry Gordy a semnat pe loc un contract cu tânărul, redenumindu-l Little Stevie Wonder şi dându-l pe mâna compozitorului şi producătorului Clarence Paul. În 1963, odată cu realizarea piesei *Fingertips (Part 2),* a venit şi succesul comercial, iar Motown l-a prezentat imediat pe o serie de albume ca „the 12-year-old genius" (geniul de 12 ani), în încercarea de a face legătura între el şi Ray Charles. Deoarece succesul cu Fingertips nu s-a mai repetat, Wonder a fost pus în aşteptare. A revenit în 1965 cu un hit internaţional, *Uptight (Everything's Alright),* pe care l-a compus împreună cu Henry Cosby şi Sylvia Moy. Între 1965 – 70, Stevie Wonder (care renunţase încă din 1964 la „Little"), a realizat o serie de hituri şi a devenit unul dintre artiştii importanţi ai casei de discuri Motown. În 1966 a cântat o versiune a piesei lui Bob Dylan, *Blowin' În The Wind* şi una a celei compuse de Ron Miller, *A Place în The Sun*. Din 1967 a devenit co-autorul majorităţii pieselor sale şi a început să colaboreze şi la materialele altor artişti. În 1971, după expirarea contractului său cu

Motown, şi-a autofinanţat două albume, cântând la aproape toate instrumentele şi experimentând noi forme muzicale. Printre altele, el a fost pionierul utilizării sintetizatorului în muzica neagră, iar subiectul textelor sale erau problemele rasiale şi spirituale. Cu aceste două albume, artistul a convins Motown să-l ofere mai multă libertate şi control asupra propriilor creaţii, plus oportunitatea deţinerii drepturilor de autor de către propria sa casă de discuri, Black Bull Music. A celebrat semnarea contractelor cu albumele WHERE I'M COMING FROM şi MUSIC OF MY MIND. În 1972 a realizat TALKING BOOK, care a generat hit single-uri precum *Superstition* şi *You Are The Sunshine Of My Life.* Wonder se căsătorise în 1970 cu Syreeta, producându-i albumul SYREETA (1972), iar apoi STEVIE WONDER PRESENTS SYREETA (1974), pentru care a şi compus majoritatea materialului. INNERVISIONS (1973) şi TALKING BOOK, i-au consolidat succesul. Wonder a fost apoi rănit grav într-un accident de maşină, însă în 1974 a reuşit să realizeze FULFILLINGNESS' FIRST FINALE. Doi ani mai târziu a apărut SONGS ÎN THE KEY OF LIFE, care cuprinde un tribut adus lui Duke Ellington, piesa *Sir Duke* şi a fost un succes imens. Timp de trei ani n-a mai realizat niciun LP, concentrându-se asupra muncii la soundtrackul filmului documentar *The secret life of plants,* care a apărut pe un dublu album, foarte slab cotat. În 1980 a realizat HOTTER THAN IULY care include o piesă tribut pentru Dr. Martin Luther King, *Happy Birthday*. Doi ani mai târziu a lansat compilaţia STEVIE WONDER'S ORIGINAL MUSIQUARIUM I, iar în 1983, PEOPLE MOVE

HUMAN PLAY, care nu a fost însă niciodată editată. În schimb, Stevie a compus soundtrackul filmului *The Woman în Red,* ce conţine şi cel mai mare hit al său, *I Just Called To Say I Loved You.*

În 1985 a apărut ÎN SQUARE CIRCLE, urmat doi ani mai târziu de CHARACTERS. În anii '80, Wonder a militat ca ziua lui Dr. Martin Luther King să fie celebrată ca o sărbătoare naţională, lucru aprobat de preşedintele

Reagan, iar prima Martin Luther King Day a fost sărbătorită la 15 ianuarie 1986, cu un concert. În afară de propriile sale înregistrări, muzicianul şi-a oferit serviciile de compozitor, producător şi cântăreţ şi altor artişti. A colaborat printre alţii cu Paul McCartney, Michael Jackson, Eurythmics, Dionne Warwick şi mulţi alţii.

Song Review (1996), Conversation Peace (1995), Motown Legends: I Was Made To Love Her – Uptight (1994), Jungle Fever (1991), Characters (1987), în Square Circle (1985), Love Songs (1985), Motown Legends (1983), Original Musiquarium (1982), Hotter Than July (1980), Journey Through The Secret Life Of Plants (1979), Looking Back (1977), Songs în The Key Of Life (1976), Fulfillingness' First Finale (1974), Innervisions (1973), Greatest Hits, Vol. 2 (1972), Music Of My Mind (1972), Talking Book (1972), Where I'm Coming From (1972), Signed, Sealed And Delivered (1970), My Chérie Amour (1969), For Once în My Life (1968), For Once în My Life/ Uptight (1968), Greatest Hits, Vol.1 (1968), Down TOE – arth (1967), I Was Made To Love Her (1967), Someday At Christmas (1967), Uptight (1966), With A Song în My Heart (1966), The 12-Year Old Genius (1963), Jazz Soul Of Little Stevie Wonder (1962)

X

XTC

Grup format în Wiltshire, Anglia, în 1972, sub numele de Star Park (o anagramă de la Rats Krap), schimbat apoi în Helium Kidz (1973). Membrii lui sunt Colin Moulding (n. 17 august 1955, Swindon, Wiltshire, Anglia; bass), Dave Cartner (guiţar), Andy Partridge (n. 11 decembrie 1953, Swindon, Wiltshire, Anglia; guiţar, vocals) şi Terry Chambers (n. 18 iulie 1955, Swindon, Wiltshire, drums). În 1975, Partridge a mai schimbat de două ori numele trupei, mai întâi în Dukes Of Stratosphear, iar apoi în XTC, de la denumirea drogurilor ecstacy, înainte ca acestea să devină foarte cunoscute. Steve Hutchins a părăsit apoi grupul iar în 1976 a venit Johnny Perkins (keyboards). După mai multe încercări la diverse case de discuri, au semnat cu

Virgin Records. Barry Andrews (n. 12 septembrie, West Norwood.

London, Anglia; keyboards) li s-a alăturat şi el, astfel debutând cu albumul WHITE MUSIC, urmat de G02, după care Barry Andrews a plecat. La puţin timp după venirea în grup a chitaristului David Gregory, au înregistrat primul lor succes de top: *Life Begins At The Hop,* urmat de albumul DRUMS AND WIRES, al cărui extras pe single, *Making Plâns For Nigel,* a devenit hit. A urmat BLACK SEA, care a avut de asemenea succes, datorat pieselor *Towers Of London* şi *Generals And Majors.*

După dublul album ENGLISH SETTLEMENT, care a avut cel mai mare succes în Marea Britanie, Partridge a suferit o depresie nervoasă din cauza epuizării şi a anunţat că XTC se va limita doar la munca de studio şi la clipuri video. Chambers a fost apoi concediat. Au urmat MUMMER (cu Pete Phipps la tobe), parodia 25 O'CLOCK, realizată sub numele de The Dukes Of Stratosphear, THE

BIG EXPRESS şi SKYLARKING, care a fost foarte elogiat de criticii muzicali. În 1987 au realizat un nou LP, sub numele de The Dukes Of Stratosphear, PSONIC PSUMSPOT, ale cărui piese au apărut, la fel ca şi cele de pe 25 O' CLOCK, pe o colecţie lansată un an mai târziu. Au urmat ORANGES AND LEMONS, single-uri ca *Mayor Of Simpleton, Chalkhills And Children*, iar în 1992, albumul NONSUCH, de pe care *The Dissappointed* a fost nominalizată la premiul Ivor Novello din 1993, premiu acordat compozitorilor.

Upsy Daisy Assortiment (1997), Nonsuch (1992), Rag & Bône Buffet, Rare Cuts And Leftovers (1990), Oranges And Lemons (1989), Chips From The Chocolate Fireball (1987), Skylarking (1986), The Big Express (1984), Waxworks: Some Singles 1977 – 82 (1984), Mummer (1983), English Settlement (1982), BBC Live (1980), Black Sea (1980), Drums And Wires (1979), Go 2 (1978), White Music (1978)

Y & T

Grup rock din San Francisco, înfiinţat la mijlocul

anilor ’70, Y & T, adică Yesterday & Today (după numele unui LP Beatles editat în SUA), îi avea în componenţă pe: David Meniketti (vocals, lead guiţar), Joey Alves (rhythm guiţar), Phil Kennemore (bass, vocals) şi Leonard Haze (drums), S-au remarcat cu albumul EARTHSHAKER, însă n-au reuşit să se menţină la nivelul aşteptărilor. BLACK TIGER, setul live OPEN FIRE, DOWN FOR THE COUNT şi single-ul *Summertime Girls* s-au bucurat de un oarecare succes. Jimmy DeGrasso (drums) l-a înlocuit apoi pe Haze, debutând pe albumul CONTAGIOUS. Stef Burns l-a înlocuit pe Alves la albumul TEN. Y & T s-a desfiinţat la sfârşitul anului 1990, după un concert de bun rămas din San Francisco, imortalizat pe albumul YESTERDAY & TODAY LIVE. Burns a plecat la Alice Cooper, DeGrasso la White Lion şi apoi la Suicidal Tendencies, iar Meniketti a colaborat cu Peter Frampton.

Yesterday & Today Live (1991), Best Ofy & T 81 – 85 (1990), Ten (1990), Contagious (1987).

Open Fire (1985), Down For The Count (1985), în Rock We Trust (1984), Mean Streak (1983), Black Tiger (1982), Earthshaker (1981), Struck Down (1978), Yesterday & Today (1976)

The Yardbirds

Grup britanic R & B înfiinţat la Londra, în 1963, în componenţa: Keith Relf (n. 22 martie 1944, Richmond, Surrey, Anglia, d. 14 mai 1976; vocals, harmonica), Paul Samwell-Smith (n. 8 mai 1943; bass), Chris Dreja (n. 11 noiembrie 1944, Surbiton, Surrey, Anglia; rhythm guiţar), Tony Top’ Topham (guiţar) şi Jim McCarty (n. 25 iulie 1944, Liverpool, Anglia; drums). La numai câteva luni de la înfiinţare, Topham a decis să-şi urmeze studiile academice şi a fost înlocuit de Eric Clapton. Au cântat în Richmond, la popularul club Crawdaddy, al cărui proprietar, Giorgio Gomelsky, le-a devenit manager. Single-urile *I Wish You Would* şi *Good Morning Little Schoolgirl*, împreună cu albumul FIVE LIVE YARDBIRDS au atras atenţia asupra grupului. Clapton a plecat în 1965, când a apărut şi single-ul *For Your Love.* Jeff Beck (n. 24 iunie 1944, Surrey,

Anglia) a fost cel care l-a înlocuit şi a înregistrat cu Yardbirds single-uri precum *Heartful Of Soul, Still I'm Sad* şi albumul YARDBIRDS, după care, din cauza noului manager Simon Napier-Bell, în iunie 1966 a plecat Paul Samwell-Smith. În trupă a venit atunci Jimmy Page (n. 9 ianuarie 1944, Londra, Anglia), iar Dreja a trecut la bass. A urmat *Happenings Ten Years Time Ago,* după realizarea căruia, la nici 6 luni, Beck a părăsit grupul în timpul unui turneu în SUA. The Yardbirds au continuat în cvartet, realizând LITTLE GAMES (1967), *Goodnight Sweet Joséphine* (1968), *Ha Ha Said The Clown, Ten Little Indians* şi altele. În vara anului 1968, când When Relf şi McCarty şi-au anunţat dorinţa de a cânta folk, Page a înfiinţat Led Zeppelin, Dreja a devenit un fotograf de succes, iar cei doi au cântat mai întâi sub numele de Together, iar apoi de Renaissance. Relf a murit în 1976, electrocutat. În deceniul următor, McCarty, Dreja şi Samwell-Smith au cântat împreună în grupul Box Of Frogs, dar numai pentru o scurtă perioadă, după care s-au întors la carierele lor.

Clapton's Craddle (1995), Rhino Special Edition (1994), Best Of (1994), Little Games Sessions & More (1992), Smokestack Lightning (1991), Blues, Backtrack's And Shapes Of Things (1991), on air (1991), The Best Of British Rock (1987), Greatest Hits, Vol.1 (1964 – 1966) (1986), 2 The First Recordings (1982), Greatest Hits (1980), Shapes Of Things (1978), The Yardbirds Featuring Eric Clapton & Jeff Beck (1977), Live Yardbirds Featuring Jimmy Page (1971), Little Games (1968), Greatest Hits (1967), Roger The Engineer (1966), Having A Rave Up (1966), For Your Love (1965), Five Live Yardbirds (1964)

Yazoo

Grup pop britanic (cunoscut în SUA sub numele de Yaz), înfiinţat în 1982, de Vince Clarke (n. 3 iulie 1961, ex-Depeche Mode; keyboards) şi Alison Moyet (n. 18 iunie 1961, Billericay, Essex, Anglia; vocals). Au debutat cu single-ul *Only You*, care a ajuns number 2 în Marea Britanie, urmat de un cover după Flying Pickets, care a

intrat un an mai târziu pe prima poziţie în topuri. *Don't Go* a fost un alt succes, la fel ca şi turneul lor din SUA, unde şi-au schimbat numele în Yaz, pentru a nu intra în conflict cu o casă de discuri americană ce purta acelaşi nume. Albumul UPSTAIRS AT ERIC'S, ca şi *The Other Side Of Love, Nobody's Diary,* YOU AND ME BOTH au avut parte de o critică foarte bună şi de o recunoaştere internaţională a grupului, datorată în special timbrului vocal deosebit al lui Alison

Moyet. În ciuda succesului, duoul s-a desfiinţat în 1983. Moyet şi-a lansat propria carieră, iar Clarke a cântat cu The Assembly şi apoi a înfiinţat Erasure.

You & Me Both (1983), Upstairs At Eric's (1982)

Yello

Grup elveţian, compus din Dieter Meier, Boris Blank şi Carlos Peron. Primul lor contract l-au semnat cu Ralph Records din San Francisco, debutând cu *Bimbo* şi albumul SOLID PLEASURE. În Marea Britanie au semnat cu Do It label, lansându-se cu *Bostisch.* În 1983 s-au mutat la Stiff Records, la care au realizat două single-uri şi un LP. După o scurtă perindare pe la casa de discuri Elektra, s-au mutat la Mercury, unde au înregistrat hitul *The Race.* La albumul ONE SECOND au colaborat cu Shirley Basey şi Billy McKenzie. Membrii Yello s-au implicat şi în film, compunând soundtrackuri pentru Nuns On The Run, Snowball şi altele. Meier şi Blank au înfiinţat apoi Solid Pleasure, o casă de discuri dance elveţiană.

Hands On Yello (1995), Zebra (1994), Essential (1992), Baby (1991), Flag (1988), One Second (1987), Stella (1985), You Gotta Say Yes To Another Excess (1983), You Gotta Say Yes (1983), Claro Que. Se (1981), Solid Pleasure (1980)

Yes

Grup înfiinţat în 1968, de Jon Anderson (n. 25 octombrie 1944, în Accrington, Lancashire, Anglia; vocals) şi Chris Squire (n. 4 martie 1948, London, Anglia; bass). Li s-au alăturat Bill Bruford (n. 17 mai, 1948, London, Anglia; drums), Pete Banks (n. 7 iulie 1947, Bârneţ, Hertfordshire,

Anglia) şi Tony Kaye (n. 11 ianuarie 1946, Leicester, Anglia). DJ-ul John Peel de la BBC i-a făcut cunoscuţi pe plan naţional difuzându-le muzica în emisiunea sa Top Gear'. Banks a fost înlocuit în 1970 de chitaristul Steve Howe (n. 8 aprilie 1947, Londra, Anglia; ex-Tomorrow), iar primele lor albume au fost YES, TIME AND A WORD şi THE YES ALBUM, ultimul fiind cel mai bine vândut. După realizarea lui, Kaye a plecat, fiind înlocuit de Rick Wakeman (n. 18 mai 1949, Londra, Anglia; ex-Strawbs; keyboards). Albumul FRAGILE a avut un succes imens, generând single-ul *Roundabout*, care a intrat în 1972 în Top 10 din SUA. La puţin timp a plecat şi Bruford, locul său fiind luat de Alan White (ex-Plastic Ono Band; drums). În acelaşi an, Yes a realizat CLOSE TO THE EDGE, urmat de triplul album live YESSONGS şi de dublul LP, TALES FROM TOPOGRAPHIC

OCEANS, ultimul ajungând number 1 în topurile britanice. Wakeman a plecat şi el, dedicându-se unei cariere solo, în locul lui venind Patrick Moraz (ex-Refugee), care a participat la înregistrarea albumului RELAYER, album după care grupul s-a fragmentat, fiecare membru implicându-se în proiecte proprii. Când s-au reunit, Wakeman i-a luat locul lui Moraz, continuându-şi în acelaşi timp şi cariera solo. GOING FOR THE ONE a generat *Wonderous Stories,* care a intrat în Top 10 britanic în 1977. După TORMAT-O a avut loc o nouă cotitură în viaţa grupului. Mai întâi a plecat Wakeman, urmat imediat de Anderson. În locul lor au fost recrutaţi Trevor Horn şi Geoff Downes, însă noua formulă nu a ţinut decât un an. În 1981, Yes s-a destrămat din nou, fiecare membru văzându-i de propria carieră. În 1983 însă, un Yes format din nou a condus în clasamentele britanice, cu o piesă produsă de Trevor Horn: *Owner Of A Lonely Heart.* A urmat albumul 90125, mult mai comercial decât celelalte, iar după patru ani, BIG GENERATOR. În 1989 a apărut albumul ANDERSON BRUFORD WAKEMAN HOWE, în timp ce avea loc o dispută legală, cu privire la folosirea numelui Yes. După rezolvarea acesteia în favoarea celor patru, grupul a

efectuat în 1991 un turneu şi a realizat albumul UNION, care a intrat în Top 10 în SUA.

Something's Coming (1998), Open Your Eyes (1997), Keys to Ascension, Vol. 2 (1997), Keys To Ascension (1996), Talk (1994), The Very Best Of (1993), Yesstory (1992), Union (1991), Yesyears (1991), Big Generator (1987), 9012 Live – The Solos (1986), 12 Inches On Tape (1983), 90125 (1983), Classic Yes (1981), Drama (1980), Yesshows (1980), Tormat-o (1978), Going For The One (1977), Relayer (1974), Yesterdays (1974), Tales From Topographic Oceans (1973), Yessongs (1973), Close To The Edge (1972), Fragile (1972), The Yes Album (1971), Time And A Word (1970), Yes (1969)

Neil Young

Născut la 12 noiembrie 1945, în Toronto, Canada, Young şi-a început cariera muzicală cântând în diverse formaţii şcolare, printre care The Jades şi Classics, după care a făcut parte din The Squires şi Mynah Birds. Împreună cu basistul Bruce Palmer, Stephen Stills şi Richie Furay, a înfiinţat Buffalo Springfield, debutând apoi cu albumul NEIL YOUNG, care conţine piese *ca The Loner, The Old Laughing Lady, I've Been Waiting For You* şi *Here We Are în The Years.* La cel de-al doilea album al său au contribuit Danny Whitten (guiţar), Billy Talbot (bass) şi Ralph Molina (drums), adică grupul Crazy Horse.

În paralel, Neil Young a mai cântat şi cu Crosby, Stills, Nash & Young, ceea ce nu a deteriorat relaţia sa cu Crazy Horse; asta până când Whitten a început să fie dependent de droguri, iar ca urmare grupul a fost concediat. AFTER THE GOLDRUSH s-a bucurat de un mare succes comercial, incluzând piese ca *Only Love Can Break Your Heart* şi *Southern Man.* Acelaşi succes l-a avut şi HARVEST, însă JOURNEY THROUGH THE PAST şi un turneu în care a fost acompaniat de Stray Gators i-au pus cariera sub semnul întrebării. A urmat totuşi TIME FADES AWAY, o colecţie de piese din concerte, printre care se numără şi *Last Dance*, plus *Don't Be Denied,* un cântec autobiografic.

Moartea lui Whitten şi a lui Bruce Berry, un membru al echipei sale de turneu, a inspirat albumul TONIGHT'S THE NIGHT, urmat apoi de ON THE BEACH, unul dintre cele mai apreciate LP-uri ale sale, în ciuda vânzărilor destul de scăzute.

În urma reunirii sale cu Crazy Horse, care erau acum Talbot, Molina şi Frank Stampedro (guiţar), a rezultat albumul zumA. Au urmat AMERICAN STARS 'N' BARS, COMES A TIME, pe care apare şi Nicolette Larson (vocals) şi RUST NEVER SLEEPS, precedat de un film cu acelaşi nume şi urmat de un dublu album live.

De-a lungul anilor '80 a experimentat diverse stiluri, caR & B (REACTOR), techno-pop (TRANS) şi rockabilly (EVERYBODY'S ROCKIN'), country (OLD WAYS), hard rock (LANDING ON WATER) şi blues (THIS NOTE'S FOR YOU). Alte albume, ca WELD, HARVEST MOON, de pe care *From Hank To Hendrix* şi piesa titlu au devenit clasice, şi UNPLUGGED, un album live pentru MTV, n-au făcut decât să definească şi mai bine spiritul cameleonic al artistului.

Year of the Horse (1997), Broken Arrow (1996), Dead Man (1996), Mirror Ball (1995), Lucky Thirteen (1993), Unplugged (1993), Harvest Moon (1992), Freedom (1989), This Note's For You (1988), Landing On Water (1986), Everybody's Rockin' (1983), Reactor (1981), Hawks & Doves (1980), Comes A *Time (1978), Decade (1978), American Stars N' Bars (1977), On The Beach (1974), Time Fades Away (1973), Harvest (1972), Journey Through The Past (1972), After The Goldrush (1970), Neil Young (1969)*

Paul Young

Paul Anthony Young s-a născut la 17 ianuarie 1956, în Luton, Bedfordshire, Anglia şi a debutat în grupul Streetband, după care a cântat în Q Tips, pentru ca în final să semneze un contract cu CBS Records, sub egida căreia a realizat o versiune a piesei lui Marvin Gaye, *Wherever I Lay My Hat* şi albumul NO PARLEZ, care a intrat pe prima poziţie în topurile britanice, unde a rămas aproape doi ani. Albumul s-a vândut în milioane de exemplare şi include

piese ca *Love Will Te-ar Us Apart* (Joy Division), *Love Of The Common People* (Nicky Thomas) şi *Come Back And Stay*. După un turneu de promovare al LP-ului, Young a avut probleme cu vocea, acesta fiind motivul pentru care următorul album, SECRET OF ASSOCIATION, a apărut abia peste doi ani. De pe acesta, *Everything Must Change* şi o versiune a piesei lui Daryl Hall, *Every Time You Go Away,* au intrat în Top 10. A mai apărut într-un concert Live Aici, cântând în duet cu Alison Moyet de la Yazoo, după care a realizat BETWEEN TWO FIREŞ. Deoarece vocea i-a creat din nou probleme, Paul Young a rămas în umbră pentru încă un an, după care, în 1988, a revenit cu o piesă Crowded House, *Don't Dream Its Over,* la concertul Nelson Mandela de pe stadionul Wembley. După o altă pauză, în 1990 a realizat albumul OTHER VOICES, acompaniat de un turneu. Young s-a întors pe Wembley la concertul susţinut în memoria lui Freddie Mercury dinmai 1992, după ce în 1991 a cântat în duet cu prietenul său, Zucchero, piesa *Senza Una Donna*, care apare pe albumul FROM TIME TO TIME.

În 1993 a reînfiinţat trupa The Q-Tips, pentru a susţine câteva concerte în Marea Britanie, şi a lansat albumul The Crossing. În 1994 a apărut o compilaţie de piese soul, de Crăciun, intitulată REFLECTIONS. În mai 1997, solistul a revenit cu un nou album, PAUL YOUNG.

Paul Young (1997), Reflections (1995), From Time To Time: The Singles Collection (1991), Other Voices (1990), Between Two Fireş (1986), The Secret Of Association (1985), No Parlez (1983)

Dweezil Zappa

Chitaristul Dweezil Zappa (n. 5 septembrie 1969, Hollywood, California, SUA) este nimeni altul decât unul dintre fiii lui Frank Zappa, numai că cel care l-a îndemnat să-şi înfiinţeze propria trupă nu a fost tatăl lui, ci Eddie Van Halen, eroul său, pe care îl imita în cele mai mici detalii. Acesta, împreună cu Steve Vai, au fost primii lui profesori. Ba mai mult, la vârsta de 12 ani, Eddie i-a produs primul single (în studioul lui Frank). Este vorba de

My Mother Is A Space Cadet/Crunchy Water (1982). S-a făcut apoi remarcat cu albumul şi clipul video MY GUIŢAR WANTS TO KILL YOUR MAMA, la care au colaborat Bobby Blotzer (de la Ratt; drums), Steven Smith (de la Journey; drums) şi Fiona (vocals). La următorul LP, SHAMPOO HORN, a fost acompaniat la voce de fratele său (Ahmet Zappa), care face parte din grupul Z, înfiinţat de Dweezil, alături de: Bryan Beller (bass), Joe Travers (drums) şi Mike Keneally (guiţar, vocals). Un alt album realizat în această componenţă este MUSIC FOR PETS, după care Mike Keneally şi Bryan Beller au plecat, pentru a se alătura grupului Beer For Dolphins. Mike a mai participat însă şi la albumul lui Dweezil, CONFESSIONS, produs de Nuno Bettencourt (chitaristul de la Extreme). La LP au mai colaborat: Scott Thunes, Josh Freese, Warren Demartini, Zakk Wylde, Tim Pierce, Steve Lukather, Gary Cherone, Pat Badger, Nuno Bettencourt, Ahmet şi Moon. Un nou LP Dweezil, intitulat WHAT The HELL AM I THINKING? a apărut de curând. Componenţa actuală a grupului Z este: Dweezil, Ahmet, Joe Travers (drums), Christopher Maloney (bass) şi Jack Jones (guiţar).

What The Hell Am I Thinking (1998), Musidor Pets (1995), Shampoohorn (1994), Confessions (1991), Shampoo Horn, My Guiţar Wants To Kill Your Mama (1988), Having A Bad Day (1986)

Frank Zappa

Născut Frank Vincent Zappa, la 21 decembrie 1940, în Baltimore, Maryland, SUA, din părinţi siciliano-greci, d. 4 decembrie, 1993, la Los Angeles, California, SUA. La 12 ani, Frank a studiat percuţia la şcoala de vară din Monterey, iar în 1956 a devenit membrul grupului R & B, The Ramblers. Curând s-a îndrăgostit de un alt instrument: chitara, şi a început să colecţioneze discuri cu Hubert Sumlin, Muddy Waters, Johnny „Guiţar" Watson şi alţii. Colegul său, Don Van Vliet (care a devenit mai târziu Captain Beefheart), i-aâmpărtăşit interesul. În 1964 a cântat cu o trupă locală R & B, The Soul Giants (Roy Collins; vocals, Roy Estrada; bass, Jimmy Carl Black;

drums), pentru care a început să scrie piese. Grupul şi-a schimbat apoi denumirea în Mothers, iar apoi în Mothers Of Invention, la insistenţa casei de discuri MGM. În 1966 au debutat cu dublul album FREAK OUT! care a fost urmat de o serie de turnee şi de un alt LP, WE'RE ONLY ÎN IT FOR THE MONEY. A urmat CRUISING WITH RUBEN & THE JETS, HOT RATS, pe care apare Captain Beefheart, la piesa *Willie The Pimp.* Formula iniţială s-a destrămat în 1970, revenind de câteva ori, însă sub denumirea de The Grandmothers. Între timp, Frank a susţinut concerte sub nume propriu şi a înfiinţat propriile lui case de discuri: Bizarre Records şi Straight Records, la care a realizat o serie de albume ale grupurilor Alice Cooper, Tim Buckley, GTO, Captain Beefheart şi mulţi alţii.

Împreună cu Flo & Eddie de la The Turtles a colaborat la filmul *200 Motels* şi la încă trei albume. La data de 4 decembrie 1941, în timp ce cântau în Montreux, echipamentul lor a fost distrus de un incendiu, după care, la scurt timp, Frank a fost împins de pe scenă în timpul unui concert la Rainbow Theatre, din Londra, ceea i-a afectat coloana vertebrală, trebuind să stea pentru o vreme într-un scaun cu rotile. În 1972 a lucrat ca session musician, iar în 1973 a realizat OVERNITE SENSATION şi a colaborat cu Ruth Underwood (percussion), Jean-Luc Ponty (violin) şi George Duke (keyboards) la proiectul KING KONG.

La albumul APOSTROPHE, apărut în 1974, a colaborat cu basistul Jack Bruce. Au urmat ROXY & ELSEWHERE, ONE SIZE FITS ALL, BONGO FURY, pe acesta din urmă apărând din nou Captaine Beefheart, ZOOT ALLURES din 1976, la care a colaborat cu Terry Bozzio (drums), ZOOT ALLURES, LIVE ÎN NEW YORK, STUDIO TAN, SLEEP DIRT şi ORCHESTRAL FAVOURITES. În a doua jumătate a anilor '70, muzica lui a devenit mult mai implicată în politică. Albumele TINSELTOWN REBELLION şi YOU ARE WHAT YOU IS vorbesc despre drepturile fundamentale ale omului. În 1982, Frank a realizat un nou hit, *Valley Girl,* în care fiica lui, Moon Unit,

îi satiriza pe tinerii bogătaşi de la Hollywood. În acelaşi an, a produs şi prezentat la New York un concert de muzică Edgar Varese. Anul 1984 a fost extrem de prolific; au apărut THEM OR US, THE PERFECT STRANGER, SHUT UP 'N PLAY YER GUIŢAR, GUIŢAR, JAZ FROM HELL şi THING-FISH, un musical despre SIDA, homofobie şi rasism.

În 1988 a realizat un alt proiect, folosind 12 muzicieni pentru a cânta versiuni cover, piese instrumentale şi o serie de cântece politice (THE BEST BAND YOU NEVER HEARD ÎN YOUR LIFE, MAKE A JAZ NOISE HERE şi BROADWAY THE HARD WAY). Din păcate, proiectul a eşuat după primul turneu.

În 1992, Zappa şi-a anunţat candidatura la preşedinţia SUA, motiv pentru care a primit numeroase ameninţări cu moartea. În noiembrie 1991, fiica sa confirmase faptul că Zappa suferea de cancer la prostată, iar în mai 1993 Zappa, obosit şi slăbit de chimioterapie, a anunţat că a pierdut bătălia cu boala. A murit la data de 4 decembrie, 1993. Familia lui a anunţat atunci că „Frank a plecat în ultimul său turneu, sâmbătă la ora 6 pm".

Son Of Cheep Thrills (1999), Have I Offended Someone? (1997), Lather (1996), Strictly Commercial (1995), Does Humor Belong în Music? (1995), Civilization Phaze III (1994), The Yellow Shark (1993), You Can't Do That On Stage Anymore, Vol. 5 – 6 (1992), Beat The Boots 2 (1992), Any Way The Wind Blows (1991), As *An Am (1991), Make A Jazz Noise Here (1991), Beat The Boots (1991), You Can't Do That On Stage Anymore, Vol. 4 (1991), The Best Band You Never Heard în Your Life (1991), Piquantique (1991), Saarbrucken 1979 (1991), Broadway The Hard Way (1989), You Can't Do That On Stage Anymore, Vol. 1, 2, 3 (1989), Guiţar (1988), London Symphony Orchestra Vol. 1 & 2 (1987), Frank Zappa Meets The Mothers Of Prevention (1986), JazFrom Hell (1986), The Perfect Stranger (1984), Them Or Us (1984), Thing-Fish (1984), Francesco Zappa (1984), The Man From Utopia (1983), Ship Arriving Too Late To Save A*

Drowning Witch (1982), Shut Up N Play Yer Guiţar (1981), Tinsel Town Rebellion (1981), You Are What You Is (1981), Sleep Din (1979), Baby Snakes (1979), Joe's Garage Acts I, II & III (1979), Orchestral Favorites (1979), Sheik Yerbouti (1979), Studio Tan (1978), Zappa în New York (1977), Zoot Allures (1976), One Size Fits All (1975), Apostrophe (1974), Overnite Sensation (1973), The Grand Wazoo (1972), Waka/Jawaka (1972), Chunga's Revenge (1970), Hot Rats (1969), Lumpy Gravy (1967)

The Zombies

Grup din St. Albans, Anglia, înfiinţat în 1963, de: Rod Argent (n. 14 iunie 1945, în St. Albans, Hertfordshire, Anglia; piano), Colin Blunstone (n. 24 iunie 1945, în St. Albans, Hertfordshire, Anglia; vocals), Paul Atkinson (n. 19 martie 1946, în Cuffley, Hertfordshire, Anglia; guiţar), Paul Arnold (bass) şi Hugh Grundy (n. 6 martie 1945, în Winchester, Hampshire, Anglia; drums). Chris White (n. 7 martie 1943, în Bârneţ, Hertfordshire) l-a înlocuit pe Arnold la scurtă vreme de la înfiinţare.

După semnarea unui contract cu Decca Records au debutat cu *She's Not There,* devenită repede un hit. Au urmat single-uri ca: *Tell Her No, Whenever You're Ready, Is This The Dream, I Want You Back Again, I Must Move, Remember You* şi multe altele.

Grupul s-a desfiinţat însă în 1967, în timp ce înregistra albumul ODYSSEY AND ORACLE. Deşi piesa *Time Of The Season* a devenit un mare hit în SUA, în 1969, formula originală nu s-a mai putut reface. Argent şi Grundy, plus Jim Rodford (ex-Mike Cotton; bass) şi Rick Birkett (guiţar) au fost responsabili pentru ultimul single al trupei*: Imagine The Swan.* Între timp, Colin Blunstone s-a ocupat de propria-i carieră solo. Totuşi, în 1991, membrii trupei (Colin Blunstone; vocals, Chris White; bass, vocals, Hugh Grundy; drums, Sebastián Santa Maria; keyboards, guiţar, vocals) au căzut la pace, reuşind să înregistreze un nou album, foarte bine primit. Muzica lor a influenţat grupuri ca The Doors, Kinks, The Byrds şi multe altele.

Singles A's And B's (1990), Greatest Hits Greatest

Recordings (1990), Meet The Zombies (1988), Best & The Rest Of The Zombies (1986), Live On The BBC (1985), Zombies (1984), Rock Roots (1976), Time Of The Zombies (1973), Earthdays (1969), Odyssey & Oracle (1967)

ZZ Top

Grup din Houston, Texas, SUA, înfiinţat în 1970 şi compus din: Billy Gibbons (n. 16 decembrie, 1949, Houston, Texas, SUA; guiţar; ex-Moving Sidewalks), Dusty Hill (n. Joe Hill, 19 mai 1949, Dallas, Texas, SUA, ex-American Blues; bass, vocals) şi Frank Beard (n. 11 iunie 1949, Dallas, Texas, SUA, ex-American Blues; drums). Formula iniţială a fost alcătuită însă din Gibbons, Lanier Greig (bass) şi Dan Mitchell (drums), care au înregistrat single-ul de debut: *Salt Lick*. Apoi, Greig a fost concediat şi înlocuit cu Bill Ethridge. Pe Mitchell l-a înlocuit la scurtă vreme Frank Beard, iar pe Ethridge, Dusty Hill. Succesul a venit odată cu cel de-al doilea album, RIO GRANDE MUD, de pe care piesa *Francine* a fost primul lor hit. Cel de-al treilea album, TRES HOMBRES, a generat hitul *La Grange*, devenind primul lor disc de aur. După un turneu de un an, au revenit cu FANDANGO! care cuprinde atât piese live, cât şi de studio. Au urmat TEJAS şi un album Greatest Hits, după care au luat o pauză de trei ani şi s-au mutat la Warner Records. În 1979 au realizat albumul DEGUELLO, urmat de EL LOCO în 1981, şi de ELIMINATOR, care a fost cel mai bine vândut LP al grupului. Single-urile *Gimme All Your Lovin', Sharp Dressed Man* şi *Legs,* acompaniate de clipuri video, s-au bucurat de mare succes. Show-urile lor au atras mulţi fani, ca şi următorul album, AFTERBURNER, ce cuprinde piese ca: *Sleeping Bag, Rough Boy* şi *Velero Fly.* După apariţia acestuia, ZZ Top au plecat din nou într-un turneu mondial, iar după o nouă pauză au revenit cu RECYCLER. În 1990 au jucat în filmul *Back To The Future 3*, în rolul ZZ Top!

După un nou album Greatest Hits (1992), au schimbat iarăsi casa de discuri, părăsind Warner Bros pentru RCA, la care a apărut albumul ANTENNA (1994), urmat de ONE FOOT ÎN THE BLUES şi RYTHMEEN.

În afara faptului că au realizat albume excelente, cei de la ZZ Top au intrat în cartea recordurilor, datorită faptului că posedă cele mai lungi bărbi din istoria muzicii (în afară de Frank Beard, care se rade constant).

Rhytmeen (1996), Antenna (1994), One Foot în The Blues (1994), Greatest Hits (1992), Recycler (1990), Six Pac (1987), Afterburner (1985), TV Dinners (1984), Eliminator (1983), EI Loco (1981), Deguello (1979), Best Of (1977), Tejas (1976), Fandango (1975), Tres Hombres (1973), Río Grande Mud (1972), ZZ Top (1970)

MIC DICŢIONAR DE TERMENI MUZICALI

A & R

Este abrevierea de la Artists & Repertoire, titlu folosit de casele de discuri pentru denumirea departamentului responsabil cu descoperirea artiştilor şi supervizarea albumelor acestora. Dacă iniţial directorii A & R recrutau artişti, selectau cântece, angajau aranjori muzicali şi supervizau înregistrările, astăzi colectivul A & R are mai multe roluri, de la munca de producţie, la căutarea de noi talente.

Acid rock

Gen muzical ce emană din cultura hippie psihedelică a anilor ’60. Acid este în jargon prescurtarea pentru LSD. Pentru vechii fani ai unor grupuri ca The Grateful Death şi Jefferson Airplane, părul lung, hainele colorate şi comportamentul nonconformist erau aproape la fel de importante ca şi muzica.

Acoustic blues

Muzica blues cântată la instrumente non-electrice şi neamplificate. La origini, bluesul a fost prin definiţie acustic, până la începerea migraţiei spre nord, către Chicago, în anii ’30, a cântăreţilor de blues.

Alternative rock (rock alternativ)

Formă muzicală şi format de radio care a apărut ca o reacţie alternativă la rockul stagnant şi la era heavy-metal din anii ’80. Piesele muzicale au un sound mult mai energic, iar artiştii sunt mai puţin emfatici în apariţiile lor, punând accentul pe originalitate.

AOR

Înseamnă ALBUM ORIENTED ROCK şi este un format de radio care pune accentul pe difuzarea pieselor de pe albume în detrimentul single-urilor.

B-side

Este faţa B a unei înregistrări single. De obicei, pe un single, faţa A este imprimată cu piesa care se speră că va deveni hit. Faţa B poate cuprinde piese care nu sunt pe albumul de pe care s-a extras single-ul sau albumul, dacă va apărea după single, nu conţine în mod obligatoriu şi piesa de pe faţa B.

Blues

Muzică populară, cântată la origini de americanii proveniţi din Africa, bazată de obicei pe un tipar de 12 măsuri. Cântecele blues au adesea un ton melancolic şi sunt inspirate din greutăţile şi tristeţea produse de dragoste şi viaţă în general.

CD (-ROM)

Abreviere pentru compact disc, o metodă de depozitare şi reproducere digitală a materialului înregistrat. CD-urile sunt primul format audio de largă răspândire care implică tehnologia digitală. Ele au început să se bucure de succes la începutul anilor ’80 şi au înlocuit destul de repede discurile de vinil, fiind mult mai avantajoase din punct de vedere al cantităţii de muzică pe care o conţin (maximum 74 de minute, faţă de 40 cât conţin cele de vinil), al calităţii înregistrărilor şi al posibilităţii de a reda conţinutul fără ca suprafaţa lor să se deterioreze în timp.

CHR

Înseamnă Contemporary Hits Radio şi s-a dezvoltat la începutul anilor ’80, când MTV a început să afecteze şi să altereze gustul muzical al tinerilor. În esenţă este foarte apropiat de soundul Top 40 din banda AM. Cariera unor grupuri ca Simple Minds şi Naked Eyes, precum şi cea a lui Thomas Dolby, au fost influenţate şi ajutate de radiourile cu acest format.

Classic rock (rock clasic)

Este atât un format de radio, cât şi un gen muzical, care se concentrează asupra celor mai familiari şi mai cunoscuţi artişti şi albume rock ale sfârşitului anilor ’60 – ’70 şi începutului anilor ’80.

Country

Termen generic pentru muzica ce derivă din stilurile folk din sudul Statelor Unite şi viaţa cowboy-lor din vestul sălbatic. Chitara, banjo-ul şi mandolina sunt instrumentele care acompaniază acest curent, ajuns în America din Europa, având multe conexiuni cu muzica scoţiană şi cea irlandeză. Acest gen muzical s-a dezvoltat în forma primară americană în două direcţii: country tradiţional şi un curent mai comercial, de popcountry.

Cover

La începutul anilor ’50, mulţi artişti americani au înregistrat cântece country, populare, într-o versiune proprie. Apoi, artiştii albi, ca Pat Boone, au preluat şi înregistrat cântece R & B, pe vremea când posturile de radio nu difuzau piese ale cântăreţilor de culoare.

Acum, un „cover” este o simplă versiune a unui cântec, interpretat şi înregistrat de altcineva decât artistul original.

Cubop

Un amestec de ritmuri cubanezo-caraibiene cu jaz-ul americano-african, care s-a dezvoltat la sfârşitul anilor ’40.

Delta blues

Blues american din zona Mississippi Delta, din sudul Statelor Unite. Pionierii acestui gen, Robert Johnson, Muddy Waters, Howlin’ Wolf, James Cotton, Son House şi Elmore James s-au născut toţi în această regiune, la începutul secolului 20.

Demo

O înregistrare demo (de la demonstrativă) este cartea de vizită a artiştilor sau a DJ-ilor în căutarea unui contract cu o casă de discuri sau, respectiv, a unui loc de muncă într-un post de radio. Înregistrarea este făcută în general pe casete.

Disco

Cuvântul provine de la termenul francez „discothèque”, care în traducere literală înseamnă „bibliotecă de discuri”. S-a răspândit având înţelesul de club de noapte cu muzică de dans înregistrată.

Discography (discografie)

Discografiile sunt cataloage de muzică ce consemnează toate înregistrările făcute de un anumit artist sau grup. Alte detalii cuprinse în acest gen de cataloage sunt: data înregistrării, casa de discuri şi durata. În unele cazuri sunt trecute şi tipul benzii şi studioul de înregistrare.

Doo-wop

Grupuri a-capella ce cântau în anii ’40 – ’50 în oraşe ca New York şi Philadelphia pe străzi, la metrou şi în pieţe, folosind silabe fără sens ca „doo – wop” şi „sh – bop”, pentru a ţine ritmul în lipsa instrumentelor. Acest gen de muzică a devenit ulterior cunoscut şi comercial, iar grupuri ca The Flamingos sau The Chords au fost catalogate ca trupe „doo-wop”.

Drum machine

Maşina de ritmuri

Easy listening

Gen muzical reprezentând balade vocale sau instrumentale uşoare, interpretate pentru relaxarea ascultătorului şi nu pentru a-i atrage atenţia prin muzică sau versuri.

Electric blues

Stil blues care s-a dezvoltat atunci când muzicienii de Delta blues au început să migreze spre Chicago şi să folosească chitare electrice şi bass. Este cunoscut şi sub numele de Chicago blues.

EP

EP, sau extended play, indică la origine o înregistrare în format single care conţinea mai mult de o piesă pe fiecare parte. La început, suportul pentru aceste înregistrări era discul de 7 inci şi 45 rpm (adică rotaţii pe minut). În anii ’70 şi ’80 s-a trecut la discurile de 12 inci

(varianta de LP). Astăzi acest termen se păstrează, chiar dacă înregistrările sunt făcute pe CD.

Extended mix

Este o versiune mai lungă a unei piese, realizată prin adăugarea unui „intro" instrumental mai lung sau a unui pasaj instrumental la mijloc. Această tehnică a început să se dezvolte încă din anii '70 – '80, în cântecele dance care au fost produse în diverse variante de lungime. Astăzi, o astfel de înregistrare trebuie să aibă cel puţin 10 minute şi se foloseşte în cluburi sau discoteci.

Folk

Muzica folk nu înseamnă altceva decât muzică populară. La origini era transmisă din persoană în persoană, fără a fi scrisă undeva. În general, această muzică este directă şi acustică şi vorbeşte despre experienţa de viaţă a oamenilor obişnuiţi.

Fusion

Un termen folosit pentru îmbinarea muzicală a două sau mai multe stiluri muzicale. A apărut în anii '70, când artiştii jaz încorporau în piesele lor elemente rock, iar artiştii rock foloseau elemente dejaz.

Garage band

Este denumirea ce se dă unei trupe care cântă doar pentru amuzament, fără a avea o pregătire profesională. Rock & roll-ul neprelucrat, nefinisat şi care dă senzaţia de neprofesionalism este adesea numit „garage band music".

Gold record

Gold record (discul de aur) este o distincţie acordată, ca şi discul de platină (Platinum Record), de RIAA (Recording Industry Association Of America). În Statele Unite, discul de aur este oferit unui single vândut într-un milion de exemplare şi unui album vândut într-o jumătate de milion de exemplare. De la ţară la ţară, organismele care oferă aceste distincţii sunt diferite, ca şi cifra vânzărilor la care se acordă (acestea în funcţie de numărul de locuitori).

Gospel

Muzică religioasă a negrilor din sudul Statelor Unite,

dezvoltată încă de la sfârşitul secolului al 19-lea şi preluată de bisericile baptiste ale negrilor din secolul nostru.

Goth

Stil muzical al cărui nume a devenit uzual la sfârşitul anilor ’70, referindu-se la trupe ca Joy Division, Bauhaus şi, în special, Siouxsie Sioux, care au folosit termenul de „gothic” pentru a descrie noul lor sound. La modul general vorbind, muzica lor era una întunecată, înfricoşătoare şi introspectă, venind ca o alternativă la stilul disco. Artiştii goth purtau haine negre şi bijuterii de argint. Acum, acest stil acoperă o arie mai largă a spectrului muzical, incluzând trupe ca The Fields Of The Nephilim şi aşa-numita „mellow-goth”, Dead Can Dance**.**

Grunge

Un sound muzical dezvoltat la începutul anilor ’90, în Seattle. În contrast cu superproducţiile muzicale ultracomerciale, grunge-ul a adoptat stilul producţiilor care sună mai dur, mai „supărat” şi pasional şi evidenţiază pesimismul şi anxietatea tinerilor. Pionierii acestui gen sunt Pearl Jam şi Nirvāṇa.

Hard Rock/Heavy Metal

Introducerea distorsiunilor de chitară la jumătatea anilor ’60 a creat o bază comună pentru rockul cu orientări din blues şi rockul psihedelic. Rezultatul a fost un rock agresiv, predominat de riff-uri de chitară. Tonalităţile mai largi oferite de distorsiuni şi alte efecte specifice, coroborate cu un rol mai amplu al tobelor şi al basului, au condus la ceea ce astăzi numim hard rock. La jumătatea anilor ’60, The Yardbirds şi The Who s-au numărat printre primele grupuri care foloseau feedbackul şi distorsiunea în concerte şi în înregistrările de studio, creând astfel un sunet complet nou prin explorarea posibilităţilor chitarelor electrice, a efectului wah-wah, a amplificatoarelor şi a reverbului. Aceste trupe au pregătit terenul adevăraţilor pionieri ai genului ca: Led Zeppelin, Cream, Jimi Hendrix, Steppenwolf şi Deep Purple, care l-au dezvoltat până la perfecţiune.

În decursul timpului, artişti ca Van Halen, Blue

Oyster Cult, Aerosmith, Bad Company, Scorpions, AC/DC, Tesla, şi Guns N' Roses au făcut carieră în spiritul hard rock/heavy metal. Pe măsură ce hard rockul devenea mai agresiv, fanii genului deveneau şi ei o grupare cu tendinţe şi atitudini specifice. Prin adăugarea a tot mai multe efecte, mărirea vitezei şi creşterea volumului sonor, hard rockul constituie baza formării în anii '80'-90' a unor genuri ca Speed Metal, Thrash Metal, Death Metal etc.

Headliner

Cap de afiş.

Hip-hop

Uneori folosit şi ca sinonim pentru rap, hip-hop este termenul generic care cuprinde socialul, moda, muzica şi subcultura dance a tinerilor americani (în general a celor de culoare şi a latinilor). Rapul, break-dance-ul, graffiti-ul, cluburile cu DJ şi îmbrăcămintea sport fac parte din experienţa hip-hop.

House music

Descinde din muzica disco şi este un important element al scenei cluburilor de dance ale jumătăţii anilor '80. House şi-a luat numele de la petrecerile de noapte care aveau loc în depozitele (în engleză „warehouses") din New York, dar mai ales în cele din Chicago, la care DJ-ii mixau fragmente din piese care se interferau. Muzica house se bazează mai mult pe atmosferă şi mai puţin pe text.

Indie

Este un nume dat caselor de discuri care nu se încadrează în curentul impus de marea industrie muzicală. De obicei mult mai mici decât celelalte case de discuri, ele promovează talente „alternative" şi mai puţin cunoscute. Au reputaţia de a pune integritatea artistului mai presus de succesul comercial.

Intro

Prescurtarea de la „introduction" (introducere). Se referă la pasajele (în marea lor majoritate instrumentale) de început ale unei piese, care nu indică de obicei foarte multe lucruri despre cântecul pe care îl deschid, despre

tema melodică sau tema muzicală. De cele mai multe ori, intro-urile sunt create pentru a contrasta cu restul piesei.

Jam session

La început aşa se numeau adunările diverselor grupuri de muzicieni de jaz din cluburile anilor ’30 – ’40, care cântau împreună numai pentru a improviza. Acum, termenul denumeşte un simplu număr de muzicieni (care nu fac parte toţi din acelaşi grup), care improvizează împreună pe o anumită temă.

Jaz (jaz)

La naşterea sa, la începutul secolului XX, jazul era un idiom pentru un gen muzical dezvoltat din ragtime, blues şi muzica populară americană a acelor timpuri, la care se adăugau noile ritmuri sincopate, ansambluri polifonice şi improvizaţii solistice.

A generat o serie de stiluri care s-au dezvoltat în funcţie de regiunea în care au apărut şi de dialectul vorbit. Printre acestea se numără swing, bebop, cool jazz, free jazz, fusion etc.

Jive

Este un alt cuvânt pentru jaz. În anii ’30 era denumirea pentru stilul energic de dans pe muzică de jaz.

Jive mai este sinonim cu a decepţiona, a deziluziona, a-şi bate joc de cineva (în 1928, Louis Armstrong cânta: „Don’t Jive Me”. De asemenea, jive mai este şi un alt termen care denumeşte marijuana.

Juke Box

Termenul a apărut în anii ’30 în Statele Unite şi denumeşte o maşină prevăzută cu un gramofon, care funcţionează cu monede (tonomatul). Localurile în care funcţionau aceste maşini se numeau „juke-houses”. Maşina înlocuia muzicienii, pe care localurile nu şi-i mai puteau permite, şi era dotată cu discuri de jaz şi muzică populară (folk, country).

Label

Este denumirea pentru casele de discuri care produc şi distribuie albumele artiştilor cu care au semnat în prealabil contracte, fie pentru o perioadă de timp limitată,

fie pentru înregistrarea mai multor albume.

Medley

Potpuriu

Metal

Cunoscut şi sub denumirea de „heavy metal”. Este rock’n’roll cântat la chitare electrice şi amplificat la niveluri foarte mari ale sunetului. La jumătatea anilor ’60, The Yardbirds şi The Who s-au numărat printre primele grupuri care foloseau feedbackul şi distorsiunea în concerte şi în înregistrările de studio, creând astfel un sunet complet nou, prin explorarea posibilităţilor chiţărilor electrice, ale efectului wah-wah, ale amplificatoarelor şi reverbului.

Ei au pavat drumul lui Jimi Hendrix şi al grupului Led Zeppelin care, la sfârşitul anilor ’60, au ridicat heavy metal-ul la o formă de mare artă.

MOR

Acronim pentru „middle of the road’. Este un gen muzical şi un format de radio care cuprinde cântece mai vechi ale artiştilor erei prerock, cum ar fi Frank Sinatra sau Barbra Streisand.

New wave

O rudă apropiată a punk-rockului de la sfârşitul anilor ’70. Uneori folosit ca altă denumire pentru mişcarea punk. Urmând moştenirea lăsată de Sex Pistols, s-a dezvoltat un stil mai vioi şi mai comercial de muzică, combinând simplitatea şi prospeţimea punk-ului cu o prezentare mai puţin ameninţătoare. Blondie, The Shoes şi chiar The Cars, considerate ca făcând parte din curentul new wave, au încercat să reînvie adevăratul spirit al rock’n’roll-ului într-o eră în care muzica disco şi greoiul „rock corporativ” dominau scena muzicală.

Outtakes

Reprezintă înregistrări care nu au fost cuprinse într-o realizare comercială şi sunt foarte preţuite de către colecţionari, pentru raritatea lor.

Payola

Este o practică mai veche a DJ-ilor dea accepta bani,

cadouri sau favoruri din partea caselor de discuri sau de distribuţie, în schimbul difuzării unor discuri sau piese. Practica datează încă din anul 1959, când Alan Freed, un DJ şi VJ din Cleveland, cel care a popularizat sintagma „rock n' roll", şi-a pierdut slujbele de la radio şi TV pentru că a refuzat să semneze o declaraţie scrisă sub jurământ prin care spunea că nu acceptă payola.

Platinum Record

Certificată de RIAA (Recording Industry Association of America), această distincţie se acordă înregistrărilor single care s-au vândut în SUA în mai mult de 2 milioane de copii şi LP-urilor care au depăşit un milion de exemplare vândute. Discul de platină se acordă şi în alte ţări, în funcţie de cifra vânzărilor, raportată la populaţia ţării respective. (În România, discul de platină se acordă la 150.000 de exemplare vândute).

Pop

Termen generic pentru muzica populară, folosit încă din anii '50. De-a lungul timpului, popul a avut diverse înţelesuri, cum ar fi: muzică pentru adolescenţi, cântece cu texte sau artificii sonore memorabile, fără mesaj şi substanţă, piese ale artiştilor a căror imagine era mai importantă decât muzica etc. În general însă, popul are elemente din toată aria muzicală, de la rock n'roll la rhythm & blues, şi se manifestă prin piese memorabile, sentimentale, în general simple, foarte atractive şi deci cu mare succes comercial.

Progressive rock (rock progresiv)

Este o tendinţă în muzica rock, care cuprindea iniţial piese mult mai serios lucrate din punct de vedere al structurii muzicale decât temele adolescentine ale muzicii anilor '60. Complexitatea orchestraţiei, folosirea timpurie a sintetizatorului şi prezentarea clasică au fost elemente definitorii ale muzicii trupelor Emerson, Lake & Palmer.

Genesis, King Crimson, Yes şi altele, trupe care stau la temelia acestui stil muzical.

Promo

Abreviere pentru promotion (promovare). În industria

muzicală, prin promovarea unui album sau a unei piese se urmăreşte atragerea publicului cumpărător. De aceea, casele de discuri încheie contracte cu staţiile radio sau TV pentru adăugarea albumului sau piesei lor în „playlist”. CD-urile pe care le distribuie casele de discuri radiourilor sunt aşa-numitele „promo copies” (copii promo) sau „promos”, ceea ce înseamnă că acestea nu se pot vinde, ci sunt create exclusiv în scopuri promoţionale, adică pentru a fi difuzate.

Psychedelia

A apărut în anii ’60, odată cu consumul de droguri psihedelice şi halucinogene care făceau casă bună cu fenomenul „hippie”. Efectele drogurilor erau asociate cu schimbările de percepţie, corelate după unii psihologi cu o comportare nefirească, incluzând psihoza şi schizofrenia. Artele vizuale, influenţate şi ele de consumul de droguri în creştere la acea vreme, uzau de distorsiunea culorilor şi a designului. Muzica psihedelică se folosea şi ea de distorsiuni şi de efecte de sunet exagerate pentru a crea o anumită stare halucinogenă.

Punk

Mişcare muzicală apărută la jumătatea anilor ’70. Elementele sale de bază sunt lupta împotriva artiştilor rock comerciali dominanţi şi furia împotriva unei societăţi superficiale. În punk, energia şi convingerile erau mult mai importante decât talentul muzical. Rolul punk-ului a fost de a întineri şi a revigora rockul, într-un moment în care autosuficienţa şi comercialul ameninţau să îndepărteze spiritul de muzică. Sex Pistols au fost cea mai importantă trupă punk, care a combinat agresivitatea muzicală, comportamentul scenic necuviincios cu ţinuta ciudată şi părul neîngrijit, având un vocabular murdar şi piese ce făceau deseori aluzie la politică.

Rap

Muzică, dans şi fenomen social care s-a dezvoltat din discoteca anilor ’70, făcându-şi un renume în deceniul următor. Caracterizat de un ritm mai alert decât cel disco, cu un text mai mult vorbit decât cântat, rapul este un gen

de muzică foarte implicat social, fiind o cronică a violenţei şi rasismului la care sunt supuşi cetăţenii de culoare americani.

Rave

O mişcare muzicală şi socială care a început în Anglia la sfârşitul anilor ’80, ca rezultat al apariţiei muzicii industrial şi hip-hop şi al folosirii drogurilor Ecstacy. Raverii erau vânaţi mereu de autorităţile engleze pentru consumul de droguri şi petrecerile muzicale nocturne. Fenomenul s-a extins şi în Statele Unite, manifestându-se mai ales în oraşe ca San Francisco, Los Angeles şi New York.

Reggae

Muzică populară jamaicană, care combină stilurile caraibiene – de la calypso la ska – cu influenţele R & B, care au ajuns în insulă prin radiourile americane, în anii ’60. La origine o muzică protestatară şi de rebeliune, reggae a ajuns foarte populară prin succesul de care s-a bucurat Bob Marley.

Rhythm & blues (R & B)

Stil muzical care s-a dezvoltat la sfârşitul anilor ’40 în ghetourile americane. Iniţial i se mai spunea şi muzică rasială. La început, a fost o combinaţie de blues pur cu ritmuri de jaz. Acum, termenul cuprinde şi stiluri ca soul, disco, rap şi alte variaţii aduse soundului original.

Rock ’n’ roll

Termen generic pentru muzica populară americană, care s-a dezvoltat atunci când piesele rhythm & blues au început să fie reînregistrate de artişti albi. R & B, muzica country şi boogiewoogie-ul sunt elemente ale primei forme de rock ’n’ roll. Cel care a folosit acest termen şi l-a mediatizat în anii ’50 a fost DJ-ul Alan Freed din Cleveland, deşi se pare că îşi are rădăcinile în anii ’30, unde a apărut în cântecele R & B, ca un eufemism pentru sex (la fel ca şi jazul).

Bill Haley And The Comets, Chuck Berry şi Elvis Presley au fost primele staruri rock ’n’ roll, multe din cântecele lor fiind remake-uri după piese mai vechi ale

unor cântăreţi de culoare. Rolul mai pregnant al chitarei, un ritm mai energic, orientarea înspre publicul tânăr şi tenta sexuală a pieselor sunt principalele caracteristici ale rock ’n’ roll-ului. În 1960, un stil rock ’n’ roll mai puţin orientat înspre dans şi mai mult spre reprezentaţie (concert) a primit titulatura de „rock”.

Rock underground

Mişcare muzicală şi stil al anilor ’60-’70 destinate unei audienţe ce nu se înscria în curentul principal al rock ’n’roll-ului. Frank Zappa şi The Fugs sunt artişti de marcă ai acestui curent. Termenul „underground” se aplică şi acelor staţii radio FM, care s-au dorit şi au şi reuşit să fie o formă alternativă la radiourile supercomerciale din banda AM, repetitive şi orientate spre hit, prin difuzarea unor piese mai lungi şi a unor artişti novatori, obscuri şi experimentali.

Session musician

Muzician angajat de obicei de un studio pentru a participa la înregistrările pieselor şi albumelor care aparţin diverselor trupe sau artişti. Nu apare în concerte şi, de multe ori, numele lui nici nu este trecut pe albume.

Single

La început, era o înregistrare pe vinil în formatul de 7 inci şi 45 de rotaţii pe minut şi conţinea un cântec pe fiecare parte. Partea A conţinea hitul, iar partea a doua (B) o piesă oarecare. Acum, single-urile nu se mai înregistrează pe vinil, ci pe diverse suporturi (bandă, CD etc) şi sunt o unitate de măsură în radio şi în industria muzicală. De obicei, single-ul apare înaintea albumului, pentru a-l promova. După apariţia acestuia, se comercializează mai multe extrase pe single, pentru a ţine trează atenţia publicului potenţial cumpărător de album. În unele cazuri, din 10 piese cuprinse pe un LP, 8 pot fi extrase pe single.

Soul

Este un fel de rhythm & blues care s-a dezvoltat în decursul timpului, începând cu anii ’50 până în 1970. Îşi are originea în oraşe ca New York, Chicago, Memphis şi

Philadelphia. Soul-ul este interpretarea R & B care amestecă elemente tradiţionale de blues cu gospel şi pop. Temele principale sunt rasismul, respectul de sine, dragostea şi sexul. Nume ca James Brown, Otis Redding, Aretha Franklin şi alţi artişti, publicaţi în special de casa de discuri Motown, rezumă foarte bine soul-ul anilor ’60.

Soundtrack

Este coloana sonoră a unui film, înregistrată pe casetă sau CD. Un soundtrack conţine întreaga muzică folosită în film şi, în unele cazuri, chiar şi o parte din dialoguri.

Top 40

Termenul este aplicat radiourilor americane încă din anii ’50 şi a fost inventat de un director de radio pe nume Todd Storz, care a observat că în general copiii sunt tentaţi să asculte la tonomate (juke-boxes) aceleaşi melodii în mod continuu. Ca urmare, a selectat cele mai populare cântece – Top 40 – pe care le-a difuzat de repetate ori la radio. Astfel, Top 40 a devenit un format de radio caracterizat de o multitudine de jingle-uri, o prezentare dinamică şi repetarea frecventă a celor mai cunoscute piese.

Vinyl (vinil)

Substanţa de origine petrolieră folosită în producţia de discuri. Discurile vinil sunt albume pe 78 şi 45 de turaţii. Unii puritani mai susţin şi astăzi că sunetul înregistrat analog este mult mai cald şi mai adevărat decât cel digital, înregistrat pe CD.

Women’s music

Este muzica scrisă de femei pentru femei şi îşi are originea în folk-ul anilor ’60, când mişcarea feministă a început să ia amploare. Stilurile acestei muzici sunt foarte variate: de la R & B, la jaz şi rock.